

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEPİMİZ GÖKYÜZÜ OLMAK İSTEDİK

KRALLAR VE SOYTARILARI

N.G. KABAL

ATEŞ YILDIZI

Tarihin arka kalmaları, yıkımın öncüleri, yeniden doğuşun ortaklarının adının çizileceği o gün gelmişti. Kuyruklu yıldızın meteor yağmasıyla aynı anda parlayacağı gece yarısı yaklaşıyordu. Akkor bulutlar geriye çekildi. Yanardağın içindeki volkan kaynamaya devam ederken savaşa kalmaları Ateş ve Işık Krallığı'nın kayışlarını üzerinde birliktiyordu.

Yağmurun altında ıslanarak yürümeye devam etti. Saçları fırtınanın şiddetiyle ensesine yapışmış, yağmur damlaları bedenini esir almıştı. Yaralanmıştı ama asıl yarayı beniz almadığını biliyordu. İçinde, yüzeye çıkmaya hevesli volkanik bir enerji vardı. Gözlerinde ışığın mutlak hâkimiyeti seyrediyordu. Ateş ve Işık Krallığı'nın gücünü aldığı ateş yıldızı, yıllar sonra ilk kez bugün gökyüzünde görünecek ve birçoğunun kaderini çizecekti. Bu düşünce adamın adımlarının titremesine neden oldu.

Bilmediği ise gökyüzünün ve yeryüzünün vârisinin bu gece belirleneceğiydi.

Surların arasında kollarındaki emanete sıkı sıkıya sarılmış ilerlerken peşi sıra onu takip eden alevler ve ışık gölgeleri, yön gösterici ve koruyucu bir kalkan gibi üzerlerine örtülmüştü. Sarayın etrafına diktirilmiş volkanik dağlar aynı anda fukurdanmaya başlamış, patlamalarını sabırsızlıkla bekliyor ve geceden daha karanlık bir çalgunun telilerine basıyordu.

"Daren!" diye bir ses yükseldi şatonun ardında. Soluk soluğa kalmış adam ismini duyduğu an koruma güdüsüyle kasklarını çattı. Saçıkların altından tanıdık bir yüz çıktığında duraksamak için kendine izin verdi ama alev alev yanan kızıl harelî gözleri ağaçların ardında dolanıyordu. Etrafta hiç kimse yoktu. Herkes bu gece için şölenin tadını çıkarıyordu. Yeniden kurulan düzene ayak uydurmanın yolunu arıyordu. Su Krallığı'nın yok oluşu bütün dengeleri altüst etmişti. Babasının yaptığı bu devrim sadece Elemental diyarı için değil, tüm insanlık için büyük bir savaşın ilk sancısıydı.

Kollarındaki bebeğe biraz daha sıkı sarıldı. Onu yağmurdan koruyabilmek için kanatlarını üzerine bir tente gibi örtmüştü. Hareket etmekte zorlanarak güvenilebileceği tek adama baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu krallığın muhafızı Yüzbaşı Şafak. Kasklarını çattmış, o da sadık olduğu lord gibi nefes nefese kalmıştı. "O da kim?" Bakışları efendisiyle kanatlarının arasında bir kundağa sarılmış bebeğe kaydı. Devasa kanatlarını yavaşça geriye çekti Ateş ve Işık Krallığı'nın ikincisi Lord Daren. Tepelerinde bir şimşek çaktı ve biraz ötelelerine kontrolsüz bir yıldırıncı düştü.

"Ann öldü," diye fısıldadı. Gözleri feryat figandı, kelimenin gerçekliği diyarın en güçlü lordlarından birinin yakasına yapışmış onu çekiştiriyordu. En yakın dostu ölmüştü. Öldürülmüştü. Öz babası Toprak ve Bereket İshası Amon'un öncülüğünde ağabeyi Ateş ve Işık Krallığı'nın İshası Lord Evran tarafından. Bugün hem ağabeyini, ailenin ilk erkek çocuğunun ölümünü yaşamış ve onun yerine Ateş ve Işık Krallığı'nın İshası olmuş hem de en yakın dostunu yitirip kollarını kaybetmiş gibi hissetmişti. Kanatlarına daha sıkı sarıldı, elinde bir tek onlar kalmıştı.

Muhafızın krallığına özgü kızıl kahve gözleri irileşti. Bu haber birçok anlama geliyordu aına aldığı eğitimleri hatırlayıp acıyı ve korkuyu bastırdı. Tek dizinin üzerine çöküp yumruk yaptığı iki elini de omzunda çaprazlayarak sadakatini bildirdi. Her hareketi yağmurun altında çığ sesler bırakıyor ve su damlaları etrafa saçılıyordu.

"Işıklar ve alevler öneme kadar hizmetinizdeyim ve sadık bir elçinizim ve sonrasında ışıkların ardında köllerim savrulduğunda yine sizin ve krallığınız için var olacağım." Konuşurken hem gururluydu hem yas içindeydi.

Kutlamaların nedenini artık o da biliyordu.

Su Krallığı düşmüştü, Elemental d:yanı kralını kaybetmiş ve terk edilmişti. Ateş ve Işık Krallığı muhafızı Yüzbaşı Şafak'ın sadakati ağabeyinin döneminde bile Daren'e aitti ama Su Krallığı'nın İlahası Lord Arın, tüm diyarın efendisiydi. İkisi de hem büyük bir lider hem de yakın bir dost kaybetmişti. Muhafız son kez göğü delmek ister gibi yağan yağmurun altında ayağa kalktı. Hareketiyle birlikte belindeki kemerden kara kayalıkların ateşinde dövülmüş çelik kılıcı yere düştü. Sıkı sıkıya bağlı olduğundan emin olduğu kılıcın düştüğü muhafızın gözlerinin iri iri açılmasına neden oldu. Çelik su birikintisinin içinde parlayarak gömüldü.

Bir muhafızın kılıcı yere düştüğünde krallıkta bir uğursuzluk boy gösterirdi.

Lord Daren'in gözleri kılıca asılı kaldı. Kanatları arkasında onu çok uzaklara götürmek ister gibi hareketlenmişti. Kanatlar hiçbir zaman suyu sevmezdi, suya dokunan kanatlılar bir daha uçamazdı ama o kanatlarını en çok yağmurun altında çırpmayı severdi. Kendini en çok suyun üzerinde salınırken iyi hissederdi. Şimdi baktığı su birikintisi kılıcın güçlü çeliği ile birleşmiş, tıpkı kanatları gibi onun çok uzaklara uçuşması gerektiğini fısıldıyordu. Karanlıklar ve kâhkahalar, ısıg sular ama boğulanlar soğuk bir nefes gibi omurgalarından aşağı in-di. Kanatları omzunun ardında dikleşti.

En başından beri bu krallığın kaderi olduğunu biliyordu, o bunun için dünyaya getirilmişti ama bu şekilde değil; bu şekilde düşmü-müştü, bu kadar kayıpla değil.

"Lordum," dedi Yüzbaşı Şafak kim olduğunu hatırlatmak ister gibi. "O kim?" Eğilin-kılıcı almanmış; muhafız yere düşen kılıcın

artık ona ait olmadığını biliyordu. O artık akıtacak kanı arayacaktı ve en çok da bu yüzden sesi titreyerek sordu o soruyu.

Lord Daren başını sallayarak alına dökülen saçlarını savurdu. Deri kıyafetlerinin üzerinden su damlaları kollarının arasındaki ipek kumaştan yapılma kundaktaki bebeği sarıyordu. Adam bakışlarını kucağındaki bebeğe çevirdi, küçük kız elini kaldırmıştı ve damlaları parmak ucuna topluyordu.

Su, sadık bir hizmetkâr gibi ona doğru diz çöküyordu.

Keder ve korkuyla yutkundu, bebek yavaşça kıpırdandı, yağmur şiddetini onunla artınca iki adam birlikte başını gökyüzüne çevirdi. Gökyüzünde bir yağmur çemberi oluşmaya başladı. Şatonun önündeki sunakların dikili taşlarına bir yıldırım daha düştü ama bu defa yakmadı, çember şeklinde olan sunak alevle ve suyla bir dansa koyuldu.

"Dünyanın kaderi..." diye fısıldadı Ateş ve Işık Krallığı'nın İshası Lord Daren. "Su Krallığı'ndan geriye kalan tek şey." Bebeğin krallığının simgesi olan deli mavi gözleri onu havaya kaldırdığı an kendisine doğru döndü. Henüz küçüktü. Çok küçük.

"Su Krallığı'nın vârisi," diye tarramladı cümlesini. Yağmur, küçük kızın etrafında bir girdap gibi dönmeye başladı. Su damlaları keskin uçlu oklar olup onun ardında dizildi. Ann'dan geriye kalan son büyü hepsini çevreledi. Bir ordu asker tarafından kuşatılmışlardı ama sadece buzdan oklar onlara doğrultulmuştu. İki adam bu manzara karşısında geri çekilmelerine gerek olmadığını biliyordu, su sizin için ayaga kalktığında ondan kaçmanın bir yolu olmadığını biliyordu ama havada asılı kalmış damlacıklar birleşmeye başladı. Buzdan iki büyük kılıç şeklini alıp küçük kızın arkasında çaprazlandı, kılıçların ucunda alevler suların içinde yanmaya başladı.

"Daren, o bebekle yakalanırsan diyecektim ben de..." Muhafız geç kalınmış bir cümleyi kafasından geçiriyormuş gibi dile döktü.

Su onlara saldırmadı, tehlikeli olmadıklarında karar kıldı.

"Biliyorum!" Kanatlarını yeniden koruma içgüdüyle bebeğin üzerine örttü. "Neler olacağını biliyorum ama bundan kötüsü olamaz. Amon bütün kontrolü ele geçirdi. Şimdi onu durdurmak mümkün değil..." Gözlerini derin bir nefes alarak kapattı. "Ama bunu bir gün mümkün kılmanın tek yolu bu bebek."

Fırtına şiddetini artırırken Ateş Krallığı'nın arka seferinden bir hareketlilik meydana geldi. Hava boğucu derecede bulanıklaşmaya başladı. Gökyüzü ellerinin arasındaki bebeği ondan almak istercesine var gücüyle gürlemeye koyuldu. Gökyüzü sanki yağmurla bir çatışmaya girmişti.

"Bu normal değil." Muhafız gökyüzüne karşı çıkabilecekmiş gibi elini havaya kaldırdı. "Yağmur devam ediyor." Bakışları önce arkadaki hareketliliğe, sonra yeniden lorduna döndü. Konuşurken onu uzun zamandır görmediği kadar tedirgindi. Endişeli ve diken üzerindeymiş gibi hararetiliydi. "Yağmur dinmediği sürece onun hayatta olduğunu bilecekler. Bilecekler ve peşine düşecekler. Amon onu sağ bırakmaz."

Lord Daren bundan çok daha fazlası olduğunu kafasının içindeki kuklaların iplerinde hissediyordu. Kuklalar iplerini dört bir yana çekip onu uyarıyordu. Yağmuru durdurmanın bir yolu olsa bunu yapardı. Tüm bunları durdurmanın başka bir yolu olsa yapardı.

Oyalanacak vakitleri yoktu. Çocuğu bir an önce bu diyardan çıkarmalıydı. Lord Arın'ın onu emaret ettiği şamanlar ölü bulunmuştu. Toprak Lordu Amon elbette vârisin peşine düşecekti. Bir gün hepsinin peşine düşeceği gibi.

"Benimle gel!" Kırpiklerinde ağırlık yapan yağmur damıllarından kurtulmak için birkaç kez gözlerini kırptı. Krallıktan çıkmadan önce en hızlı olan atı yanına çağırırdı. Gökyüzü hafın kanat çırpma için güvenli değildi. Ata binerken bebeği askere uzattı. Küçük kız marıldandı ama muhafız onun minik elini tuttuğunda yeniden sesizleşti.

"Çok güzel..." diye mırıldandı Yüzbaşı Şafak. Gözlerine baktı. Şu an herkesi olduğu gibi onu da esir almıştı. Su Krallığı'na özgü bembeyaz teni, beyaz kirpikleri ve o kirpiklerin altında sınırsız bir okyanusa hükmedecek iri mavi gözleri parlıyordu.

"Güzel tabii," dedi Ateş ve Işık Krallığı İlahası Lord Daren yeniden bebeği kollarına alıp bir eliyle eyeri kavrarken. "O yıkılmış krallığın vkrisi olacak." Tüm güzellikler ve tüm güçler ona bahşedilecek... Tıpkı tüm acıların da ona bahşedileceği gibi. Her şeyin en çoğunu o alacak. En çok ondan korkacaklar bu yüzden en çok onun peşine düşecekler.

"Nereye gidiyorsun?"

Boynunu yavaşça çevirip ona döndü. Ona güvenebileceğini biliyordu, bundan şüphesi yoktu ama onu güvence altına almak için daha fazlasını söylememeliydi. Ateş yıldızı gökyüzünde süzülürken, güçleri zirve noktasına ulaşmışken yapabileceği tek şeyi yaptı. Yapabildiği en büyük hayalbaz numarasını yaptı.

Zihnindeki ipleri üç kez salladı. Örtümcekler ağlarını ılık hızında örüp alevlerle onu destekledi. Tüm diyar bir buharla bulanmaya başladı. Saydam bir büyü numarası kurnazlıkla sihrin üzerini örttü.

Şafak ona yapılan ve ne olduğunu çok iyi bildiği kuklacılığı şaşkınlıkla takip ederken gözlerini ellerine çevirdi. Kıyafetlerine. Silahlarına. Hepsi birer birer dönüşmüştü. Kraliyet armasının olduğu parlak siyah pelerin. Toprak Krallığı'na ait bilenmiş en iyi kılıç. Özel tasarım deri kıyafetler. Ve taşınmakta zorluk çekip aniden dengelessizleşmesine neden olan alev mavisi pullarla çevrili devasa kara kanatları.

"Ne yapıyorsun?" Ayakta durmaya çalışırken derin bir nefes almak soludu. Şimdi saçları uzamış, köşeli çenesinin üzerinde hafif bir sakal çıkmıştı.

"Seni ben yapıyorum." Lord Daren kaşlarını kaldırıp bu aldatmacanın tüm diyarı bir kalkıp gibi sarmasını bekledi. "Sölene git

ve benim gibi davran. Hiç kimsenin ortada olmadığını anlamadığına emin ol." Ondan çok fazla şey istediğini biliyordu. Şu an ortaklık savaş alanından daha kötüydü. Kimilerine göre savaş bitmişti ama asıl savaşın öncüsüydü sadece olanlar. Savaş sonrası orada olması ve katil babasının yaptıklarını savunması gerekiyordu. Orun olmasını istediği canavar olması gerekiyordu.

"Bunu Arın'a borçluyum." Serinkenli bir şekilde omuzlarını dikletti, gölgesi ardında devasa bir boyuta ulaştı. Şafak bu zamana dek bir Muhafız'ın alabileceğin en zor, en tehlikeli görevi gururla kabul ederek bir kez başını salladı. Lordun ve muhafızın bakışları minnet ve belki de vedayla birbirine kilitlendi. Lord Daren tek elle tuttuğu atın cıyerini çekti, bacaklarına atın gövdesine bir kez vurdu ve dörtmala yola koyuldu. İkisi de birbirinden zor görevler için bir kez daha ardına bakmadan yola düştü.

Gecceyi ikiye bölerek dörtmala koşan kutsanmış olanlardandı. Elemental diyarının gördüğü tek melez lord olmasıyla biliniyordu. Annesi günahlar kraliçesi ve diyarda lord unvanını almış tek kadın olan Ateş Krallığı'ndan Vera. Babası Toprak Krallığı'nın ve artık diyarın kralı olan Lord Amon. Dengi olmayan diyorlardı bu yüzden ona, sidiyet duygusunu tanımayan. Ve ona hasret kalan. Alfinler gökyüzünün onlar için çizdiği haritayı yaşıyordu ama Lord Daren'in haritasının sınırları belirsizdi. Melez olmak ondan her şeyi almıştı, farklı olmak onu her zaman oyunun dışında bırakmıştı. Şimdi ise zar atma sırası ondaydı, bunu istememişti ama zarlar artık elindeydi. Kollarındaki küçük kız gibi. Diyarın kaderini orun seçimleri belirleyecekti.

Mağaralara geldiklerinde atı durdurdu. Soluk soluğa kalmıştı, başını eğip kollarına baktı. Şimdiden güçlü olacağı belliydi. Yol boyunca bir kez bile ağlamamıştı. Sadece onu bekleyen kadere görene kadar öylece beklemişti sanki. Küçük su vırsı, başına neler geleceğinden tamamen habersizdi.

Onman sessizlik ve azapla doluydu. Her yerde yıkımın şiddeti hissediliyordu. Kan ve gözyaşı yağın yağmura rağmen silinmiyordu. Su Krallığı bir kez daha herkesin üzerine yağıyor ama bu defa akıp gitmiyor, çivi gibi delip geçiyordu.

Akın gövdesine vurup arkasından uzaklaşmasını bekledi. Hiç kimsenin burada olduğuna dair bir işaret görmesini istemiyordu. Bebeğin üzerine eğilerek mağarama oyuntu girişinden içeriye girdi. Sadece kendisinin bildiği yere ulaşmak için girintili kayalıkların arasından tırmanması gerekti. Mağara karanlıktı ve kûf kokuyordu ama bu başka bir yanılsama büyüydü. Diğer herkesi buradan uzak tutmak için yapılan en büyük koruma kalkanıydı.

"Daren," diye fısıldadı içeriden bir ses. "Sen misin?"

Daima nazik ama güçlü olan sesini hemen tanıyıp nihayet derin bir nefes aldı. Küçük bir su göletinin kıyısındaydı şimdi. İçerideki renk cûmbûsünden oluşan suya baktı.

"Yapabilirdin mi?" diye sordu tüm diyarlar arasındaki en ulu kadın. Gökyüzünün Tanrıçası, Gela... Soluk mavi gözlerindeki büyük ihtiyaç duyan, ıstırap çeken o vakur ifade bilgelikliğini koruyordu. Onu büyüten kadına bakarken bu zamana dek yaptığı en doğru şeyi yaptığını hissediyordu.

"Biliyorsun..." Sesi her şeye rağmen uyancıydı. "Tanrıçalara güvenmem, bunu sadece senin için yapıyorum. Beni büyüten kadın için yapıyorum." Diğerleri ona sadece dünyanın üzerinde durması gereken bir kalkanmış gibi davranırken, Lord Daren'i ailesine düşman ederek büyütürken çocuk olmanın ne demek olduğunu unutmamasına izin vermeyen tanrıça için.

"Bunu senden boşuna istemedim Gece Yarısı Lordu." Cümlelerin ardında hem bir ikaz hem bir tehdit vardı. Daren daha önce ona birçok şekilde seslenildiğini duymuştu ama ilk kez birisi ona Gece Yarısı Lordu diyordu. Gökyüzü Tanrıçası ona yeni bir ad bahşediyordu. Başka bir günde olsa bu onur verici olurdu ama şimdi tüm kasalarının

gerilmesine neden olmuştı. Tüm bunların altında çok daha başka şeyler yattığını biliyordu. Bundan hiç şüphesi olmamıştı. Gökyüzünün kaderini çizerken ne denli acımasız olduğunu bildiği kadar bütün bu savaşın sonunun bu olmadığını da biliyordu.

"Neden onu istiyorsun?" Sesi gerilim doluydu, bebek kollarının arasında kıpırdandı. Küçük elleri onu saran parmaklardaki yüzlüklere kenetlenmişti. Henüz farkında değildi ama hissettiği güç şimdiden buz gibi hissediliyordu.

"Çok soğuk..." dedi minik elini işaret parmağının arasına alarak. Onu yakmadan ısıtmaya çalıştı. Gözleri iyice açıldı. Minik ağzı yavaşça kıvrıldı. Lordun dudaklarına da istemsizce bir gülümseme yerleşti.

"Beni dinlemelisin," diye fısıldadı tanrıça. "Gökyüzü taşlarını attı. Ateş yıldızı bunu değiştiremez. Seni ben yetistirdim ama bunu iyi biri olduğum için yapmadım. İyi biri olabilesin diye yaptım." Kararsız bakışlarını onun dik dik bakan tanrıçalara özgü soluk gözlerine çevirdi. "O da tıpkı senin gibi. Bir melez vâris. Suyun ve..." Nefesini tuttu. Tanrıçalar bilgi konusunda hiçbir zaman cömert olmamıştı. Onlar sırların ilahileriydi. Kaderi değiştirebilecek güçlere sahipti ama onu kullanmaları yasaktı.

Suyun ve neyin?

Lafın nereye varacağını beklemeye koyuldu.

"Ateş olmazsa su olmaz, suyun olmadığı yerde ateş yanmaz. Dünya huna muhtaç. Ama ateş ve su yan yana geldiğinde sadece ölümcül olur. Tanrıçalar bir tuzak kurdu. Senin kadar ben de o tuzakın kurbanı oldum. Şimdi onu götürmeme izin ver." Kollarını ona doğru açtı. Bütün bedeni alarına geçmiş kollarının arasındaki küçük kızı korumak için yükselmişti. Alevler onu sarsın ama yakmasın istedi.

Aynı zamanda bir ateş vârisi ilahililer miydi? Kayıp ateş vârisi...

Su Krallığı'nın vârisi aynı zamanda ateşe hükmedebilir miydi?

"Bunu hiç kimsenin öğrenmemesi gerekiyor." Söyleyebildiği tek şey bu oldu. Gökyüzünün bunca güçlü neden bu kadarcık bir kıza

verdiğini bilmiyordu. Tıpkı lordun omuzlarına yüklediği güç gibi. Tıpkı ölümüne yol açan Su Lordu'nun gücü gibi. Ama hepsinden daha büyük.

"Onu saklamam gerekiyor, korunması gerekiyor. İnsan diyarıyla aramızdaki perde yırtıldı, bırak onu götürüyüm."

"Onunla kalamazsın," diye bağırdı Lord Daren istemazıcc. "Senin de peşine düşecekler. Diğer tanrıçalara yaptıkları gibi. Onu hiç bilmediği bir diyarda yalnız bırakamazsın."

"Yalnız olmayacak, gökyüzü onun yanında olacak. Yüz yıl sonra yeniden doğmuş olacak. Normal bir ailede doğacak. Olması gerektiği yaşta olacak. Olması gerektiği bedende olacak. Kaderi çoktan yazılmış olacak."

Lord Daren irkildi. Onu bir yıldızın içine saklayacaktı. Yeniden doğması için. Bu, tanrıçaların bile çok nadiren yapmaya cesaret edeceği bir sihirdi. Elemental yüz yıllık bir cezaya mahkûm edilmişti. Yüz yıllık.

"Kaderi ne?"

"Kaderiniz..."

Kaşlarını çattı ve tanrıça onlara doğru bir adım attığında bebeği kendine doğru çekti.

"İkiz alevin ne olduğunu biliyorsun." Bariz olan bir şeyi söyler gibi aceleci ve durumdan sıkılmış görünüyordu. "Oldukça nadir görülür. Bu hem bir lütuf hem bir lanettir. Gökyüzü seni sevmekten men etti çünkü bir gün ailenin, kardeşliğin, dostluğun da üzerinde bir sevgiyi tadacaksın. Tıpkı onun gibi." Tanrıçanın gözleri lordun kucagında olan bebeğe döndü ve gülümsedi. "Bir gün yeniden doğacak ve bütün sevgisi şimdi tutunduğu gibi senin olacak." Duruşunu dikleştirdi. "Bu diyar iki kez bir melezi doğurdu, biri u biri sen oldun. Sonunda ikinizin gücü de çatışacak. Ya birbirinizi tamamlayacaksınız ya da ruhlarınızı parçalayacaksınız. Ateş ve ışık harlanacak,

taşkın denizler ve kayalarla vuracak. Ya boyun eğecekmiş ya da bu uğurda yok olacaksınız.”

Bir anlığına savaştın, fırtınanın, patlamak üzere olan volkanın bile üzerinde bir görüldü hissetti Ateş ve Işık Krallığı'nın labası. Sanki kalbinin bir parçasını kestiler ve kollarından aldığı bu küçük kuzen kalbine gömdüler. Onu kurtardı, korudu, sakladı. Ona inandı. Ve bir gün yeniden ona döneceği ihtimaline tutundu. Sihrin ne olduğunu biliyordu, ateşin nasıl yakıtığını ve ışığın ne kadar hızlı hareket ettiğini ama hissettiği şey bunlardan daha kuvvetli ve daha hızlıydı. Zihnine binlerce görüntü, binlerce ses, binlerce his akan etti. Eksik olan her şey yerini hiç yadırgamadan birbirini buldu. O kocaman kara delik dengini buldu, üzerine bir perde örtüldü. Aynı hızla perde uçtu, karanlık şiddetli bir fırtınayla yuttu onu. Görüntüler, sesler ve hisler dağılmaya başladı. Yeniden eksildi. Yeryüzünü parçalamak ister gibi düşen yıldırımın odu çarptığını zannetti.

“O daha bir bebek...” diye fısıldadı. Mantığı hissettiği o devasa duyguyu kazınmak istedi ama bir gram toz bile kaldıramadı. *Sihirden daha sihirli, diye düşündü. Ve yıldızlardan daha parlak. Herkes onun kötünün kötüsü olduğunu söylerken.*

“Alfinler yıldızlara öfelenen ruhlardır, hepsinin bir amacı vardır. Ölümlüler kader der buna ama Alfinlerin varoluş amacı kaderi yazmaktır. Nil Nehri taşıdığında bir enerji patlar, ana rahminden doğan bir bebek gibi aslında varoluş doğurur. Ölümlülerin ruhları güneşir, Alfinlerin yıldız. Sirius yıldızı ise o ruhların çıkış kapısıdır. Bedenler sadece taşıyıcı birer konaktır. Asıl olana varmak için bir yoldur. İnsanlar düşünceleriyle fikirleri doğurur gökyüzünde Sirius ve Güneş'in kavuştuğu zaman çarkında. Aklundan geçenlerin bir bir olup-na şahit olur. Alfinler ise zamanı bitişler ve başlangıçları doğurur. Bedenler sadece taşıyıcıdır, Alfinlerin ruhu yapar. O bir bebek değil, bir bebeğin içine saklanmış bir ruh. Şimdi bir yıldızın kalbinde saklanacak. Bir yıldız senin en büyük imtihanın olacak. O bir bebek

değil, o evrenin kaderini nakış gibi işleyecek. İnsanlar doğar, büyür ve ölürler. Yaşlanırlar ve yok olurlar ama Alfinler doğar ve savaşır. Dünyaya geldiğinde başlar mücadelesi. Siz doğmadınız, dünya sizin savaş meydanınızdı ve nefes aldığınız ilk an ilk kuşanmanız. Senin kapın daha erken açıldı ve ruhun bedenini buldu. Onunki bir yüz yıl sonunda yeniden öflenecek. Onu şimdi koruyacaksın, ileride seveceksin ve sonra savaşıacaksın. Belki onu yok edecek olan da sensin. Bir gün yok etmek isteyeceksin. İkiniz aynısınız, bir aynanın yansımasıdır ama aynalar kırılır, yansımalar yansımalarla karışır. İkiz alev budur, birbirinizi sevebilir ya da öldürebilirsiniz. Şimdi gökyüzü bir doğum sancısı çekiyor, bu gece birçok şeyin sonu olacak ama geleceğinizi doğuracak."

Ateş ve Işık Krallığı'nın İshası Lord Daren, öğrendiği yeni şeylerle birlikte olduğu yerde sarsıldı. Hem onları sindirmeye çalışıyor hem de ihtimal vermiyordu. O sadece bir bebektir. En yakın dostundan kalan bir emanet. Lordlar ve Vârisler birbirine muhtaçtı, birbirini tamamlar, birbirini sever ve birbiri için savaşırdı. Başka bir krallığın lordu ve vârisi tarih boyunca hiçbir zaman birleşmemişti. Bu bir zorunluluk değildi ama bunun olmadığı da hiç olmamıştı. Şimdi gözlerine kililendiği bebeği korumak istiyordu, tüm kötülüklerden uzaklara saklamak. Bir gün onu öldürmek isteyecek miydi?

Sevecek olma düşüncesini aklından bile geçiremedi.

"Bu mantıksız." Başını, düşüncelerden kurtulmak istercesine ileri yana salladı.

Tanrıça ona gülümsedi. Tıpkı küçükken yaptığı gibi. Parmaklarını boşluğa kaldırıp elindeki bir avuç yıldız tozunu boşluğa serpti. Karanlık içinde yıldızlar parladı. Bir silüet boşluğun içinde tıpkı bir yansıma gibi belirmeye başladı. Uzun siyah saçları omuzlarından aşağı dökülen ve kahkahalarla gülen genç bir kız ona doğru baktı. Durduğu yeri tanıyordu, Ateş Krallığı'nın mutfağındaki ahşap masanın hemen önündeydi. Oraya girdiği için annesinden defalarca

kez ceza aldığı yer. Ama yine de her seferinde kaçıp saklandığı yer. Yalnızlığını en çok hissettiği yer. Şimdi orada bir vardı, onun gibi gülüyor, onun gibi eğleniyordu. Belki de onun gibi saklanıyor ya da nihayet saklandığı yerde biri onu buluyordu.

"Ama o bir bebek değil," diye sevecenlikle evcunu kendine ce-
kip görüntüyü aldı tanrıça.

"Bekle," diye elini uzatı Lord Daren telaşla ama görüntü yok olmuş, parmakları yine bir boşluğu tutmuştu. Boşluk eskisi gibi de-
gildi, hissettiği kadar yalnızlıkla çevrelenmemişti. Boşlukta tanıdık bir his vardı. Oraya bir yıldız sıkışmıştı ve boşluğun karanlığını ay-
dınlatmıştı.

Beklenmedik bir yaz yağmuru ve geriye sadece sarhoş edici bir korku bırakmıştı. Lord Daren afallanmış şekilde görüntünün ve ko-
kunun peşine düşmüştü. İçinde öyle büyük bir ateş alevlenmişti ki şimdi dizlerinin üzerine çöküp tanrıçaya onu geri getirmesi için yak-
varmaya hazardı. Derin bir nefes alıp yanılsamayı içine çekti. Kızın yüzünü hafızasına kazımaya çalıştı, saçları simsiyah. Kendi kız-
gun saçları hatta kanatları gibi. Su Krallığı gibi akları bulandırmıştı, yanardağ kayaçları gibi karanlıktı. Gözleri maviydi, en yakın dostu Arın'ın gözlerinin mavisi gibi değil, şu an neler olduğundan haber-
sizce tanrıçanın kollarında uykuya dalmış bebeğin gözleri gibi değil, kendi gözleri gibi alev mavisi rengindeydi. Ama bakışları, kabbaha-
ları... Onlar tamamen Su Krallığı'na aitti.

"Bir gün başka türlü parlatacaksın," dedi tanrıça bebeğin kula-
ğına eğilip.

"Bekle!" dedi yeniden Lord Daren. Adımları beyaz elbisesinin
eteklerinin altında küçük su kuyusuna doğru yönelmişti. Dizlerine kadar o suyun içine batmıştı bile. Bebeğin minik parmaklarını yeni-
den işaret parmağıyla tuttu. Gözlerini kapattı ve tüm dünyadan daha büyük olan bir tılsım yarattı. İşaret parmağını dudaklarının hemen
üzerindeki boşluğa bastırdı. Görünmez bir büyünün kokusu mağara-

nın içinde dödü. Küçük kızın kaburgalarının üzerinde alev şeklinde bir iz belirdi.

"Bir mühür değil, sigil değil. Bir doğum lekesi," diye fısıldadı tanrıça hayranlıkla. "Sonsuza kadar onunla ve ondan doğanlarla kalacak ama hiç kimse anlamayacak."

"Onu koruyacak," diye fısıldadı alevlerin lordu. Gözlerini ondan ayıramıyordu.

"Yeniden doğduğunda onu bulmak zorundasın Daren, onu yeniden korumak zorundasın. Ama şunu anlamalısın, bazen birini korumak için ona zarar vermek gerekir. Tıpkı daha iyi bir dünya için başlayan bir savaş gibi. Onu öldürmek zorunda kalsan bile onu koruyacağına yemin etmelisin."

Ateş ve Işık İshası Lord Daren ağabeyi gibi değildi; ağabeyi ateşten dövülmüş bir asker gibiydi ama onda ışığın gölgeleri vardı. Işığın oyunları. Işığın yarattığı gibi yansımalara yaratırdı. Bu yüzden o bir hayalbazdı. Tanrıçalar ona krallığının en büyük nimetini bahşetmişti Zihinleri kucalamayı. Bu yüzden gördüklerinin gerçek olduğunu biliyordu. Onlar yansımalardan fazlasıydı. İçinden Ateş Krallığı'na koşup mahzenin üzerindeki o mutfığa kaçmak ve o kız aramak geliyordu, o masanın altına girmek ve kız onu buluncaya kadar orada saklanmak.

"Yemin ederim."

"Kalbi büyüdüğünde seni yeniden bulacak."

"Bekleyeceğim," diye fısıldadı son kez. Deri tuniğinin iç cebinde taşıdığı Su Krallığı'nın mavi elmas taşı kolyesini bebeğin boynuna taktı. Küçük kız uykusunda taşa tutundu. Tanrıça suyun içine doğru ilerledi. İlerlerken kendi şarkısı söylemeye başladı. Sadece en büyük tanrıçaya özgü o melodiyle. İnsanları, Alfinleri tüm yaratılanları öldürebilecek o şarkısı.

O bir çığırıktı.

*Gökyüzüyle yağmurun savaşı başladı.
Okyanusların kalbi göğe saklandı.
Bir yıldız onun için ruhunu parçaladı.
En büyük kayıp ve en büyük sevgiyle kuşandı.*

*Alevler ve ışık yol gösterirki
Günahlar konseyinin veliahdı.
Suda doğdu ama ateşten kalbi.
Ayağa kaldıracak ruhları göklerin efendisi.*

Ama bu defa sesini hiç duymaması gerekenler duydu. Mağmanın içinde fısıltılar, çığırtkanın şarkısını okşadı. Büyü usul usul geriye çekildi.

"Bırak onu Gela," diye seslendiler aynı anda. Üç ses, üç kelime.

Gela elinde tuttuğu bebeği kendine doğru çekti. Ateş Lordu kılıcını çıkarıp onları doğru döndü. Tanrıça ve bebeğin önünde, göletin kıyısında duruyordu. Etraflarında dizli renkli taşlar gökkuşağını anımsatan bir cümbüşle parladı.

İnsanların koruyucusu Tanrıça Ceni, doğanın koruyucusu Tanrıçası Ugün, hayvanların koruyucusu Tanrıça Edik.

"Kızlar," dedi Lord Daren gülerek. "Burada özel bir toplantı yapıyorduk." Kılıcın sapını kurvetle kavradı. Onlara karşı tılsım kullanamazdı. Bu ulu yaratıkların lordlar tarafından dokunulmaz olmak gibi kötü bir yanı vardı. Ve tanrıça oldukları için herkes ilahi ve iyi yaratıklar olduğunu düşünmek isterdi ama hepsinin tek derdi dünya ve yaradılışın mutlak kurallarıydı.

"Kızı bize verin," diye öne çıktı Ugün.

"Hayır!" Gela bebeği daha da kendine çekerek duruşunu korudu.

"O krallığın kurtarıcısı. Amon'a karşı tek zaferimiz. Su Lordu öldü. Denge sağlanmak zorunda. Yeni krallığın başına o geçmek zorunda." Sesleri dikili taşların yazılı olan kuralları gibi netti. Dikta-

tür bir duruş sergilemekten geri kalmayacaklarını ikisi de anlamıştı. Tanrıçalar bir bebeği üstediyi zaman ortada büyük bir yanlışlık payda oluyordu. Yıllar önce ilk doğan melcz olan Lord Daren'i himayeletine aldıkları zaman gibi.

"Bir krallığın beşüne geçmek mi? Hayatta ve hâlâ burada olduğunı öğrendiği an Amon onu da öldürür!" Ve buna izin vermemek için tüm diyarı yıkık bir cımcı gerekir.

"Buz onu koruruz!"

"Koruyabiliyordunuz şu an diyar bu halde olmazdı. Kızın peşini bırakın ve kendinizi korumaya bakın. Ateş yıldızı tepemizde parlıyor. Amon tüm diyarların taşlarını ele geçirdi. Ona siz bile karşı koyamazsınız."

"Doğanın gücü ilahidir ve ilahi adaleti sağlar."

Yine hep bir ağızdan konuşmalarına gözlerini devirdi. Onlarla geçirdiği birkaç yıl bile katlanılmazdı. Şimdi ise birkaç dakikaya dahi tahammülü yoktu. Onlardan da sözde adaletleri için bastırıp durdukları yazılı olmayan kurallarıdan da bıkmıştı.

Ellerini havaya kaldırıp birer adam öne çıktılar. Kılıcını savurmak için Ateş Lordu da öne çıktı ama aynı anda tılsım yapan üç tanrıça için bu yeterli değildi. Lordu kolayca yana savurdular.

"Su damlası yerine akacak, evren yeniden dengesini sağlayacak."

"Su damlası yerine akacak, evren yeniden dengesini sağlayacak."

"Su damlası yerine akacak, evren yeniden dengesini sağlayacak."

Gela ile göz göze geldiler. Etraflarına ördüğü kalkan gitgide zayıflıyordu. Bununla tek başına mücadele edemeyeceğini biliyordu. Biraz sonra tüm Elemental yapılan tılsımların hem sesini duyacak hem kokusunu alacaktı. Amon'un bunu hissetmesi işten bile değildi.

Lord Daren, Gökyüzü Tanrıçası'nın kollarıyla sıkı sıkı sarıldığı heheğe baktı. İçinde durdukları tek geçide. Onu koruması gerektiğini biliyordu. Ve bazen bunu ona zarar vererek yapması gerektiğini biliyordu. Elini kaldırdı, havada yan döndürdü ve bir su dalgasını

savruyormuş gibi boşlukta serçe mi. Küçük kız, tannının koca-
ğandan kalkanın tek yattığı olan suyun içine düştü.

Gela binlerce yıldızın kalbinin sözcüğüne kasederek bağış.
Mağaranın duvarlarını süsleyen taşlar binlerce parçaya bölünüp cam
kırıkları gibi üzerlerine dağıldı. Küçük kız hiç bilmediği karanlık su-
ların içinde gıgıde dibe batarak büyük bir boyutun dâvası savruldu.

Tannıcalar yaşanan anın büyüklüğüyle bir anıya içim darda. Lord
Daren'e ve suya baktılar. Hepsi birden suyun içine doğru ilerledi.
Kutsal emanetini kaybeden Gökyüzü Tannıcası tüm diyarı pöçte
boğacak bir feryat savurdu. Ateş Lorda'na söylememişti ama biraz
önce kollarından kayıp giden kız onun kızıydı. İlk tannıca çocuğu.
İlk gökyüzü melezi. Evrenin en büyük sırtı çocuğunu kaybeden bir
annenin ağzında yankılandı. Mağaranın içindeki herkes acın pöçte-
li dalgasıyla geriye doğru savruldu. Tannıcalar sert kayalar çarpı.
Gela suyun içine eğildi, elleri aradı... aradı... ama bebeği bulamadı.

"Bize ait olanı çaldın!" diye kökredi insanların koruyucu tannı-
cası. "Diyarı ihanet etmenin bedelini biliyorsun."

"Her saniyesine değirdi," diye karpık verdi Ateş ve Işık baharı
Lord Daren.

"Su Krallığı koruyucusu olmadan yeniden doğamaz. Su olmadan
bütünlük bozulur, dengeler altüst olur. Kalbimiz bölünür. Zihnimiz
bulanır. Ruhumuz eksik kalır."

Doğanının koruyucu tannıcası bir adam öne çıktı.

"Sen de bunları yaşayacaksın ruhu ona bağlı olan." Lord Daren'e
yanaşıp gözlerinin içine baktı. "İkarus..." diye fısıldadı. "Sana kral-
lığını doğurun ejderin alevleri ile krallığını koruyun anımsın ışık
bahşedilmişti. Işık olmadan kanatlarını nereye doğru çarpacağını asla
bilemezsin, bu yüzden o kanatlar sana bahşedildi. Şimdi eksik kalan
bu diyar gibi sen de kör kalacaksın." Elini adamın göğsüne bastırdı.
parmakları göğüs kafesini delip Lord Daren'in kalbini kavradı, elini
çevirirken gözleri oyulmuş gibi bir acının kökremesiyle dağlar yan-

kılandı. Tanrıça parmaklarını geri çektiğinde küçük bir ışık huzmesi avucunda duruyordu. "Krallığına bir daha güneş doğmayacak, ışık bir daha sana yol göstermeyecek, yolundan sapıp duracak hiçbir zaman nihai gerçeği bulamayacaksın."

Ateş Lordu aldığı yarayla birlikte dizlerinin üzerine çöktü. Evren bir anda toz bulutuna dönüşmüştü. Ne alevlerin gölgeleri vardı ne ışığın yanması. Asırlar gihi geçen saniyelerde kör kaldığını sandı. Karanlık üzerine öyle güçlü çullanmıştı ki bir daha altından kalkamayacağını sandı. İçinde iyi olduğuna emin olduğu bir şeyler kınıp savruldu. Parçalar onu ilmek ilmek kesmeye başladı. Gözlerini zorlukla açtığı anda acısı bakıydı ama kör olmamıştı, krallığının kör bırakıldığını hissetti. İki canı vardı da birini almışlardı sanki. Dizlerinin üzerinden yere yığıldı. Karanlık yeniden onu çevreledi. Bilinci karanlığın içinde kaybolmaya başladı. Şimdi ne sesler ne görüntüler, hepsi bugulu ve anlaşılmayacak şekilde karmaşıktı. Yeniden gözlerini açmaya, ayağa kalkmaya çabşıyordu ama bütün bunlar sadece düşüncesindeydi, bedenine ulaşmıyordu.

"Güneşin, ayın ve yıldızların olmadığı bir karanlığa mahkûm edileceksin."

"Ne cüretle!" Ayağa kalktı Gökyüzü Tanrıçası Gela. "Ne cüretle gökyüzünü bir lanete buluşturırsın?" Çektiği derin kaybın acısı henüz tazeydi. Gözyaşı değil kan sızıyordu göz pınarlarından. Bir tanrıçanın kana bulanmış gözyaşı bir diyarı bin yıl boyunca lanetlemeye yeterdi. Doğanın tanrıçasının avucunda tuttuğu ışık huzmesini sadece parmaklarını çevirerek kendi avucuna aldı. Ama kendi göğsüne saplanan acı onun suyun içinde dizlerinin üzerine düşmesine neden oldu.

"Gökyüzü seni affetmeyecek," diye öne çıktı insanların koruyucu tanrıçası. "Bu da senin cezan Gela, bir melezin affı yoktur. Yapman gerekeni biliyorsun, tanrıçaların nasıl yok olduğunu biliyorsun."

Tanrıça yasaklı suçlardan birini işlemiştii ve bir tanrıçanın affı olmazdı, cezası yok olmasıydı. Ama bir tanrıça sadece kendisi istediği zaman ölebiliirdi. Cezası buydu, kendisini öldürmeliydi.

"Bir gün," dedi işaret parmağını onlara doğru kaldırarak. "Bu lanet kırılacak." Avucunun içindeki ışıık huzmesine nefesini öfledi. Küçük parlıtı diğer tanrıçaların müdahalesine rağmen önce yeniden Lord Daren'i buldu, onun dudaklarına ulaşp biraz nefes bağırladı. Lord dudaklarını zorlukla araladı, ışıık huzmesi içeriye girdi ama gelip geçti. Tepesinden yükselerek gökyüzüne doğru ilerledi, mağaranın üzerindeki küçük gedikten geçip artık sönmüş yıldızların arasında yeni yuvasını aramaya koyuldu.

Gökyüzünün Tanrıçası son bir hamleyle Lord Daren'e baktı. "O yıldıza iyi bak." Çektiği acı bir kez daha göğsüne saplandı. Gözlerinden kanlar akıtarak ağlamaya başladı. Ağlaması öfkeye dönüştü. Öfkesi tanrıçalara vurdu. İlk bölünme orada yaşandı. Gela ellerini başının üzerinde birbirine bastırdı. Ve sanki su tarafından çekilmiş gibi büyük bir hızla göletin içinde kayboldu.

Mağara üzerlerine yıkılmaya başladı. Yer yerinden oynar gibi sarsılıyordu. Ateş Lordu'nun içinde küçük, yeni bir parlıtı can buldu. Küçüktü ama diğerlerinden daha güçlüydü. Gözleri tepedeki o yıldızda takılı kaldı.

Daha bitmedi, diye düşünödü.

Henüz değil.

Avuçlarından destek alıp ayağa kalktı. Peşlerinden o suya atlamak için. Onu kendisi korumak için. Onunla birlikte gidebilmek için. Ama o suyun ardından bakarken, içine topraktan oyulma kayalar düşerken, su kirlenirken, onun rürede olduğunu bile bilmekten orada kalmıştı. Orada kalmıştı ve onunla arasına yüz yıl girmişti. Sevimlekle arasına yüz yıl girmişti.

"Umarım yolunu bulabilirsin su vürisi..." Suçluluk duygusu her yanını sarmıştı. "Seni ittiğim için üzgünüm. Umarım bir gün beni

yeniden bulabilirsin." Mağara bir kez daha sarsıldı. "Seni bekleyeceğim..."

Çıkabilmek için tepede iyice açılan yarığa doğru başını kaldırdı. Kanatlarını arkasında açmak için belli bir mesafeyi kolluyordu. Şimdi gidip onun için bozulmuş bir diyarı uyuşturmaya gerekiyordu.

"Melez Lord!" Tanrıça Ceni'nin sesi zihnine sızdı.

"Bana öyle söylemenizden hoşlanmadığımı biliyorsunuz!" diye öfkeyle ona döndü. Melez Kanı bozuk olanlara söylenen şey. Kim olduğu belli olmayan. Diyardaki tek kırık. Güçleri kırık. Ailesi kırık. Krallığı kırık. *Bölünmüş lord.*

"Kızı nereye götürdü?" Hepsini birlikte etrafına dizilerek onu arasına aldı. Ateş Lordu gözlerini kıstı. Bunun neyle sonuçlanacağını hesaplamaya çalışıyordu. Onlara karşı kullanabileceği tek koz onların verdiği hayalbaz yetenekleriydi. Ama şimdi onu kullanırsa Şafak'ın üzerindeki etki geçerdi. Şafak ifşa olurdu. Amon onu asla affetmezdi. Ve onu kurtarmak için yetişemezdi. Dahası Amon bir işler çevirdiğini anlar, muhakkak burayı bulurdu. Bulurdu ve onun peşine düşerdi.

"Bilmiyorum," dedi sırtarak. Onunla savaşacaklarını düşünmüyordu. En azından hâlâ mantıklı yenilerinin kaldığına inanmayı seçiyordu. "Doğru söylüyorum kızlar.." Her zamanki cazibesiyle dikkat dağıtmaya çalıştı. "Ama bilseydim de size söylemezdim."

"Bu gece hem Su Lordu hem Ateş Lordu Evran öldü. Amon ve onun melez oğlu artık diyarın en güçlüleri. Hem ateşin hem toprağın lordusun."

"Öyle oldu." Dudaklarını birbirine bastırdı. Ne bu gücü ne de bu yıkımı o istemişti.

"İnsanoğlu bize güç kazanmak uğruna ne kadar ileri gidilebileceğini çok kez gösterdi. Göküzünün gücüne sahip Gela'da daha fazla gücün nasıl kötüye kullanıldığını gösterdi. Bir tanrıça olarak adaleti bozdu, kuralları çiğnedi ve gücünü bize karşı kullandı."

"Bakış açınız üzerinize yoğunlaşmalıdır." Yavaş yavaş kendi etrafında döndü ve üçüyle de göz göze gelince buradan bir an önce çıkması gerektiğini düşündü. Onları kızdırmıştı. Onları çok ama çok kızdırmıştı.

"Bugün Ateş ve Işık Krallığı'nın habası oldum," dedi yeniden hatırlattı Uğün. "Belki de artık sana verdiklerimi geri alana zamanın gelmiştir. Sonuncuyu da." Çenesini dikleştirip kahverengi göderisini kısı. Neyden bahsettiğini anladığı an tüm kasaları saldırmak için harekete geçti. Kılıcın en son düştüğü yerde kaldığını görmek dişlerini iyice sıkmasına neden oldu.

"Beni zorlama," diye uyardı. Tüm alevleri ve toprağı üzerine atmemek için parmaklarını avuçlarına bastırmak zorunda kaldı.

"Bu diyarı birleştirmek için yaratılmana izin verdik ama dengeyi bozdun. Küçük kızı bize ver, yoksa sana verdiğimiz her şeyi geri alırs." "

"Üvey annelere güven olmayacağını bilmeliydim." Söylediği tek şey bu oldu, ayaklarını yukarıya doğru itti ve kanatlarını açarak onları rüzgârla geriye doğru püskürttü. Havalandığında ve sonunda temiz havayı soluduğunda rahat bir nefes almıştı ama tam arkasında, peşinden gökyüzüne geliyorlardı.

Nereye gitmesi gerektiğini bilerek kıvrıldı. Bir yandan onlarla arasındaki mesafeyi açmaya çalışıyor; bir yandan da diyardakilerin onu görememesi için yükseğe çıkmaya çalışıyordu. Birinin kafa bulandırıcı tilsimini zihninin derinliklerinde hissetti. Zihnine girmeye ve damarlarını patlatamaya çalışıyordu.

"Üstesinden gelirim Ceni," diye bağırdu öfkeyle. Ve biraz daha hızlandı. Kanatları rüzgârla bir bütün olmuştu, diğer dostu Hava Lordu'nun armağanı rüzgârın şiddetiydi.

Evrenin ya da kaderin sizin için her zaman beklenmedik bir planı oluyordu. Bugün onlardan birçoğuyla yüzleşmişti. Evren Daren'e kendi dengini sunmuştu. Onu sunduğu gün de elinden almış, hem de kendi elleriyle.

Öz ağabeyinin öldüğü gün diyarın en tehlikeli krallığının lordu olmuştı.

Babasının tüm krallığı eline aldığı gün en yakın dostunu kaybetmişti.

Ama hâlâ bitmemişti. Gökyüzünün espi anlayışı konusunda sık sık güldükleri anlar geliyordu aklına. Belki de Arın'ı dinlemeli ve yaratıcılarıyla böylesine alay etmemeliydi. Onları ciddiye almalıydı. Ama nihayetinde Arın onları ciddiye alıp sonunda yok edilmmişti.

İşte Daren de yanardağa geldiğinde başka bir çeşit ölümle yüzleşmişti. Peşindeki tanrıçalar onun ardından yanardağın içine ayak basar basmaz Hayvanların Tanrıçası Uğün'ün ilk işi Anka'yı yakalamak oldu.

"Bunu yapma!" diye uyardı Ateş Lordu zehir saçan gözleriyle. "İyi biri olmam için onca zaman uğraştıktan sonra beni kışkırtma." Çenesi kasılmış, bedeni koruma içgüdüsüyle şahlanmıştı.

"Sen cehenneme aitsin, İkarus." Gölde ve onun sayesinde varlığını öğrendiği son anka kuşunu, avlayıp nagueli yaptığı, ruhlarını bölüştüğü, kanatlarını paylaştığı ilk ruh yoldaşını avuçlarının içine aldı. "Seni uyarmıştım, dengeyi korumak zorunda olduğumu söylemiştim. Çok aşağıdan uçarsan denize düşeceğine, yüksekten uçarsan güneşin yakacağını söylemiştim."

Ateş Krallığı iki şeyi temsil eder. Güneşi ya da kan dolunayını. Gücünü ikisinden de alır. İyilikten de kötülükten. Ejderhaların öfkesinden de Anka kuşunun cesaretin de. Hayvanların koruyucu tanrıçası Lord Daren'in naguel avlama zamanı geldiğinde ona ateşin yakmak zorunda olmadığını öğretmişti. Ateşten korkmasına gerek yoktu. Annesi gibi, ağabeyi gibi olmasına gerek yoktu. Annesinin ona söylediği gibi bir ejderha olmasına gerek yoktu. Ateşle yakup yok etmek yerine, kullerinden yeniden doğabilirdi. Anka kuşu gibi.

Gücünü ankadun alıp daha iyi biri olabilirdi.

Dünyada kalan son anka kuşunun avuçlarının içinde patlayan bir ıslıkla birlikte ateşini söndürmeseydi eğer. Birkaç saniye içinde onun ateşi söndü. Lord Daren'in kanatları omuzlarından aşağıya düştü. Ruhuna kocaman bir ağırlık çöktü.

Tüm diyarın en güçlü melez lordu bir gecede kaybedebileceği kadar çok şey kaybetmişti.

"İşte beklediğim an..." Amon yanardağın içine attığı her adımda, korların üzerinde oluşan toprak basamaklarıyla giriyordu. Gücü artık sonsuzlukla ölçülebilecek kadar hacimliydi. Şafak muhafızların clinin altında olabildiği en dik duruşuyla Lord Daren'e bakıyor ve üzgün olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

"Güzel numara Daren ama tanrıçalarla kavga ederken gökyüzünde sahnelemediğinize emin olmalısın oğlum." Gevşek gevşek gıldı. Sırtı artık dökülen, bir daha hiç hareket edemeyecek kanatlarının ağırlığıyla ayakta kalmaya çalışıyordu. Kanatları ona nâgueli vermişti, o olmadan gökyüzünde kaybolacağını biliyordu. Şimdi ateşi sönen anka, tanrıçanın önünde can çekiyordu, tıpkı lordu gibi.

"Ama onlarla neden kavga ettiğini ve seni o güçlü kanatlarınla neden tehdit ettiklerini bilmek isterim." Toprak ve Bereket Krallığı İshası Lord Amon uzun kahverengi saçlarını, başındaki çalınmış tacı göstermek için arkaya doğru savurdu. Ateş Lordu sesizce dişlerini sıkı.

"Öncelikle Ariana," diye tehditkâr bir gülümsemeyle, başka bir ayin başlattı. Artık sadece neler olduğunu izleyebiliyordu. Belki de ilk kez annesi, günahlar konseyinin kraliçesi Lilith gibi ağzından alevler çıkarmayı ve hepsini ateşe vermeyi istiyordu.

Üç krallığın taşları Ateş Krallığı'nın saklı vibrisi Ariana tarafından harekete geçti. Şamanın ateş yıldızından aldığı vibrislik güçleri iyice yükseldi, taşlar boşlukta bir takım yıldız gibi çizgilerle bir araya geldi. Krallıkların koruyucu taşları büyük bir gizemi içinde berberdiyordu, onlar tanrıçaların lordlara armağanıydı. Aynı zamanda en büyük silahları. Lordlar taşları tanrıçalara karşı kullanamazdı çünkü

dişil enerji ile kutsanmışlardı ama bir vâns, o taşların gücünü alıcı hale getirip tanrıçaların dokunulmazlığını kurabiliirdi. Dört tanrıçanın dönölmez mühürle sakladığı bu sır, Toprak Lordu Amon tarafından keşfedilmişti.

Kendi elleriyle üç en parlak yıldızın özünden biçtikleri taşlar onların etrafında döndü. Tanrıçalar tırer kafese kapatıldı. Ariana'ın diğer şamanlarla onlar için başlattığı tutuklama büyüü sarayın içinde kulak tırmalayarak yankılanıyordu. Amon, Ceni'ye doğru ilerledi. Ellerinde tuttuğu, ateşi sönmüş ve bitkin şekilde duran turuncu anka kuşunu boynundan yakaladı. Toprak Krallığı'nın muhafızı Yüzbaşı Eris'e teslim etti ve bir kafese kapattırdı.

Tılsımlar özellikle Ateş Krallığı'ndan olan şamanların dilinden zehir gibi çıkıyordu. Ateş yıldızı herkesin gücünü artırmıştı. Bundan kaçamazlardı. Lord Daren başka bir zaman da olsalar belki onlar için öldürdü ama tanrıçalar artık bu diyardan yok oldukları için sadece mutluluk duyacaktı.

Hepsi büyük toprak oymalarının birer masa gibi yükseltildiği ve üzerinde güçlü büyülerle çevrilmiş taşların içine doğru çekildi. Ne inandıkları gökyüzü ne dengesini korumak için debelendikleri yer-yüzü onları Amon'un doyumsuzlğundan koruyamadı.

Seremoni bittikten sonra Lord Daren'in yanına geldi Toprak Krallığı'nın İshası ve artık diyarın kralı Amon. "Senden ne istiyorlardı?" diye sordu.

Sadece boş boş bakmakla yetindi. Bunun için çaba harcamasına gerek yoktu. Ateş Lordu sahip olduğı ve olabileceğı her şeyi kaybetmişti. Bu gece gökyüzü ondan alabileceğı her şeyi almıştı.

Sabriyla nam salmayan Lord Amon öz oğlunun itaatsizliğinden her zaman nefret etmişti, şimdi sadece onun bildiğı bir sırrın varlığını hissediyor ve hırsı daha ağır basıyordu. Ayaklarını yere vurdu. Lord Daren'in hemen yanında iki tane kaya sütun yukarıya doğru yükseldi. Omzuna dokunuyor ve açıkça onu tehdit ediyordu.

"Gela..." Kaşlarını kaldırdı. "Ueta'nın kaçmasına yardım etm
değil mi? Onu annen gibi seversin." Pislük dolu kahverengi gözleri-
ne bakmaya devam etti ve sessizliğini korudu. Vereceği en ufak açık
önce küçük kıızı sonra tüm dünyayı tehlikeye atacaktı.

"Ezı güçlü tanrıçanın gitmesine izin vereceğini mi sanıyorsun?"

Bakışları gökyüzüne kaydı. Gece yarısı bitmek üzereydi. Biraz
sonra kahrolası güneş doğacaktı ve su vârisi bir yıldızın içine çekil-
lecekti. Yüz yıl sonra gezegenler bir kez daha yan yana dizildiğinde
Gela'nın sihri bozulacak ve diyar yeniden vârisini tanıyacaktı. Yüz
yıl içinde Daren de onu öldürmenin bir yolunu bulacaktı. Ne pahası-
na olursa olsun Elemental'i kurtarmanın bir yolunu bulacaktı.

"Konuş!" Amon ayağını bir kez daha yere vurdu. Kaya sütun-
lar aynı anda birbirine çarparak melez lorçun kanatlarını sıkıştırdı.
Omurgasından sökülmüş taze bir acı hissetti.

"Gela öldü," diye fısıldadı dışlerinin arasından. İntikam bürün-
müş gözlerini taşla dönmüş tanrıçalara çevirdi. "Bu yüzden intika-
mımı aldığın için teşekkürler."

Lord Amon bakışlarını her yerde dolıyordu. Daren'in ne kadar
kurnaz olduğunu biliyordu, onun kendisine benzemeyen tüm özel-
liklerinden, bütünüyle onun varlığından tiksinti duyuyordu. Ne
kendisine ne de annesine yaraşır bir evlat olmayı da lord olmayı da
becerememişti. Ama tanrıçalara bakışı, annesini kaybetmiş küçük
bir çocuğun gözlerini andırıyordu. Bu sefil çaresizliği diyarın sahte
kralını daha da öfkeliyordu.

Ayağını yeniden zemine çarptı. Taş sütunlar toprağı yarak biraz
daha yaklaştı, şahit olan herkes manzaraya gülüyor ya da korkudan
sesini çıkaramıyordu. Kanatlarını biraz daha sıkıştırdı. Bu artık göç
gösterisiydi. Su Lordu'ndan kurtulmuştu, Hava Lordu onun için bir
tehlike teşkil etmiyordu ve şimdi Ateş Lordu'nu da herkesin göz
önünde küçük düşürüyordu. Ayağını toprak zeminde kaydırdı. Sö-

tunların arası iyice kapanmış kanatları köklerinden kanamaya başlı-
mıştı. Sıkıştırdı. Sıkıştırdı. Sıkıştırdı...

Ve sonunda büyük bir ıstırapla onları melezi lordlardan kopardı.

"Sana inanmıyorum," dedi. "Ama sana bir anlaşma sunuyorum.
Sen melezi lordsun. Toprak ve Ateş Krallığı'nın veliahdı. Bu durum-
da iki ayrı krallık olmasına gerek yok, Ateş en son ayaklandığında
Lilith boğazıma bıçağını dayamıştı." Sahte ve tiz bir çizgi seni gibi
gelen kahkahasını attı. "Krallığın artık benim himayemde olacak.
Onları bana sen teslim edeceksin. Ya da bir krallığın daha soykırma-
nı seyredeceğiz ki bunu hiçbirimiz istemeyiz. Arkamdan iş çevirme-
ye devam edersen halkını teker teker avlarım. Kanatların da bunun
kefareti."

Acıyla dizlerinin üzerine düştü Ateş Lordu. Evren yavaş yavaş
değil, aniden tekrar tekrar kararıyordu. Artık güç alabileceği bir gö-
neş yoktu. Işık tutan ay ve yıldızlar yoktu. Artık gökyüzüne sarıla-
bileceği kanatları yoktu. İpleri çekiştiriyor, kafasının içinde yeni bir
oyun kurmaya çalışıyor ama her defasında daha hızlı yeniliyordu.
Acı daha da artıyordu. Daha iki gün önce Arın ve Sina ile birlikte
bulutların üzerinde yarıyordu. Gülüyor ve eğleniyordu. Kurak za-
manlarda Arın krallığından uzaklaşmak istemezdi ama o gün onu
zorla çıkarmışlardı. Döndüğünde Evran, Amon ile birlikte saldır-
mıştı. Adalia'nın zincirlerle sürükleniş hâlâ gözlerinin önündeydi.
Denizkızının çığlıkları kulağında tazeydi. Sina'nın ailesi gözlerinin
önünde can çekişmişti. Hava Lordu öyle büyük bir acının içine çe-
kilmisti ki diyarın en kurak zamanları, en sıcak zamanları durdu-
rulamaz bir fırtınanın esiri olmuştu. Arın öyle büyük bir yenilgiye
uğramıştı ki okyanus diyarı terk etmişti. Şimdi Daren kayıpların en
büyüğü ve en çoğuyla yüzleşiyordu, kalkıp savaşmak istedi. Ayağa
kalkıp bu krallığı da bu diyarı da yerle bir etmek. Bunu yapacak güç
yoksa bile öfkesi ve acısı vardı. Ama yapamadı. Uğruna savaşacak
hiçbir şey kalmamış gibi hissetti. Elinde kalan tek şey o yıldız ısı-

gıydı, geriye kalan tek umut kırması güneşle birlikte gökyüzünde kaybolacak ve yüz yıllık bir uykuya yatacak bu vaktiydi.

Düşü ve omuzunun arkasına baktı. Taş sütunların arasına sıkışmış siyah, uzun, turuncu kanatlarına baktı. Bir gecede ondan alınan her şeye baktı. Ve bu gece ona kalan tek şeye sadık kaldı.

"Tamam," diye fısıldadı zoraki. "İstediğim her şeyi yapacağım. Tamam..."

Etrafa varlığını sürdüren ateş halkı bu zayıflık karşısında isyan etti. Krallığın üzerinden güneşin ve ayın ve yıldızların çekildiğinden bahsetti hepsi. Şimdi de koparılan kanatlarıyla bir kurban gibi teslim oluşundan.

"Ateş ve Işık değil, sen kanı bozuk Gece Yarısı Lordu olabilirsin."

Daren artık acıyı hissetmiyordu, uyuşmuştu. Bilinci yarı yarıya açıktı. Söylenen onlarca şey içinde kulakları bir tanesine odaklandı. Gece Yarısı Lordu. Bu gece kimsenin olmadığı o anda Gökyüzü Tanrıçası'nın kulağına fısıldadığı şey. Gela her şeyi biliyordu, tüm bunların nasıl sonlanacağını. Gela ışığını da, kanatlarını da kaybedeceğini biliyordu. Bu gecenin sonunda hiç birmeyecek bir karanlığa hapsedileceğini ve güneşin onun için bir daha hiç doğmayacağını biliyordu.

Toprak ve Bereket İlahası Lord Amon onunla ilgili konuşmaları tek tek avladı. Damarlarında biriken sınırsız güçlü avuçlarının içine aldığı çamura şekil verir gibi kullandı. O gece orada Ateş Krallığı'ndan olan herkes öldü. Bir kayanın altında kalarak ya da bir kayanın üzerine savurularak.

"Lordunuz bu gece yaptığı büyük fedakârlıkla savaşı sonlandırdı," diye ilan etti kalanlara. "Savaş Toprak Krallığı kazandı. Ateş onu harladı ama Işık bile öfğinde diz çöktü. Tek lordum hükim olduğu tek diyor şerefine kutlamalar devam etsin."

Gözyaşları artık çenesinin titremesine neden olan Ariana'nın öfğinde durdu. Kadının hemen yanında Muhafız Şafık duruyordu.

Onları en sona saklamıştı. Ariana yıllar önce kendi isteğiyle Su Lordu'na gidip vârisliğinden vazgeçmişti. Artık onu öldürmek Amon için mesele değildi.

"Ona dokunma," diye fısıldadı Daren. Bakışları yere düşmüş kaldıracak mecali kalmamıştı ama sesinde Lord Amon'un dikkatini çeken başka bir şey duyuldu. Daren sınırdaydı ve Amon bunu fark etmeyecek kadar aptal değildi.

"Bunun için bir sebep göremiyorum."

"O Arın için çok değerliydi." Ayağa kalkmak için biraz güç kurntısı aradı ama bulamadı. "Bilmediğin şey ise benim için de öyle olduğu." Yalan söylerken zorluk çekmedi, kendini sıfıra inmiş gibi hissediyordu. Kaybettiği her şey için büyük bir suçluluk duygusu şimdiden paçalarından çekiştirmeye başlamıştı. Sadece, Arın'dan kalan başka bir emanet. "Onunla evlenmeme izin ver, diyor onu öldürdüğünü değil ona sahip olduğumuzu görsün." İşaret parmağını adamın başına doğru kaldırdı. "Görkemli tacın gibi." Şimdi alayla gülmeyi başardı. Başka bir zaman olsa bu Amon'u düşündürürdü ama bugün bu fikirden hoşlanmıyordu.

İlahi Su Lordu Arın'ın olan her şeyi almaktan.

"O halde onu vâfiz etmem gerekecek," diye çirkin bir gülümseme takındı. "Toprak Krallığı yanlışsı olacak."

"Ve Muhafız..." Lord Daren soluklarını düzene sokmaya çalışıyordu ama hem içinden hem dışından aldığı yaralar ona kan kaybettiriyordu. Muhafızı Şafak'ın da kendinden pek farkı yoktu. Üzerindeki tılsım bozulunca Toprak Krallığı askerleri onu hırpalamıştı. Yine de dört kişi ve bileklerinden kayalıklara zincirlenmiş şekilde zor zapt ediyorlardı. "O da sadakatsiz olacak. Başka kimseyi öldürmeyeceksin, anlaşma bu. Bir kişiyi daha ölümünün izletirsen yok olmak pahasına da olsa sana ben saldırırım." Artık ne gülümseyor ne de adamın gözlerine bakıyordu.

Lord Amon gülümsemesini korudu.

"Su Krallığı yok oldu, Ateş Krallığı'nın da yok olmasının benim için bir sakıncası yok. Ya da senin ölmenin."

"Beni öldürebilecek güçte kimse yok. Askerlerin bunu yapamaz. Sen istersen deneyebilirsin, karşı koymam." Hâlâ gülüyordu ama artık en azından alay edebiliyordu. Kendine doğru küçük bir umut ışığı görüldü.

Yıldız ışığı.

Hâlâ savaşıyordu.

"Şimdi gidip Sina'ya her şeyi anlatabilirim," diye kollarını kaldırdı Daren. "Ne kadar yakın olduğumuzu bilirsin." Ama şimdi onun yanında bile değildi, hem de o da her şeyini kaybetmişken. "Hava ve Ateş Krallığı birleşirse Toprak Krallığı'nın ne kadar şansı olur?"

"Bu bilgiyi bana sunmanın sebebi nedir?" Lord Amon gözlerine bakabilmek için ona doğru eğildi. Gözü dönmüştü. Mantığını yitirmişti. "Hava Krallığı'nın İlahası Lord Sina..." diye yürümeye başladı. "Daha iki günlük bir lider. Eminim kaybettiği anne ve babasının yasını tutuyordur. Savaşta onlar da yara aldı. Şimdi gidip elimdeki bu güçle onlara saldırsam, çoğu önümde diz çöker. Geriye kalanlar da savaş zayıfları olur." Gülmeye eğleniyordu.

"Sakin!" diye bağırды, sarayın dört yanında alevler yükseldi. "Sina'dan uzak duracaksın. Hava Krallığı dokunulmaz olacak. Ondan yeterince şey aldın. Diyarın tüm dengesini bozarak bir hükümdarlık kuramazsın!" Tükürür gibi konuşuyordu ama Lord Amon'a istediğini vermişti. Toprak Kralı'nın istediği de buydu. Daren'in Sina'ya korumak isteyeceğini biliyordu. Kalan iki krallığı yok etmek istemiyor ama kontrol altında tuttuğundan da emin olması gerekiyordu. Bunu yapmanın tek bir yolu vardı. Onların dostluğunu bozmak. Ve Daren bunu kendisi teklif etmek zorundaydı. Hava Krallığı'nın ordusu güçlüydü, Amon onlarla yüzleşmek istemiyordu.

"Benim senin yanında olduğumu düşünürse Sina sorun çıkaramaz. O zaman o tahta sahip olursun. Sadece benim desteğimle. Ateş

halkını mı istiyorsun? Al. Ama başka ölüm olmayacak ve gitmek isteyen herkese izin vereceksin."

"Bir iblisle anlaşma yapıp ona güvenecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

Lord Daren nihayet mavi gözlerini kaldırıp iğrendiği babasına baktı.

"Dağlanmış mühürü yaparım," dedi.

Toprak ve Bereket İshası Lord Amon bu gece kazandığı başka bir zafere doğruldu ve diyan ayağa kaldıracak kadar yüksek scale kahkaha atmaya başladı. İstediginden çok daha fazlasını almıştı.

Dağlanmış mühür bozulamaz bir tılsımdı, ikisinden biri ölene kadar. Acı vericiydi ama Ateş Lordu artık acı çekemeyeceğini düşünüyordu.

***

Varlık, kendisini izleyen bir seyirci karşısında mı anlam buluyordu? Lord Daren on yıllardır aynaya baktığında bunu sorguluyordu. Biraz su karşısında açan çiçekler, müzik başladığında dans eden periler, susuz kaldığında solan çiçekler, müzik sustuğunda dans etmeyi de bırakan periler... Büyük bir enerji açığa çıktığında ona denk başka bir enerji daha ortaya çıkıyordu. İçindeki sökülmiş perdenin di-kişlerini onarmak için binlerce yol denemiş, bir o kadar kişinin eline bir iğne vermişti. Ne cadılar ne büyücüler ne çok güzel ve özel Alfin kadınları... Hiçbiri o bir saniyelik yansımanın yapabildiği gibi dol-duramamıştı boşlukları. Ruhunun denginden vazgeçmiş değildi ya da o her kimse, su vârisi, dostundan geriye kalan tek emanet, diyama geleceği... Ama yine de denemiştir, tanrıçanın söylediğinin aksine kendini ikna etmek için ilk on yılında keder içinde birçok yol denemiştir. Ama her defasında o perdenin üzerinde o kızın kahkahaları bir gölge oyunu gibi gözlerini onun üzerine dikmişti.

Üçüncü on yılında bu hissi inkâr etmek için elinden geleni ardına koymamıştı. Eksamlik bazı geceler o kadar büyümüştü ki lordu tı-sımlarla dalabildiği uykulardan pençeleriyle uyandırmıştı. Her gece kalkıp odasının eşiginden havayı solumak için dışarıya uzanmış ve yine onunla göz göze gelmişti. Karanlığa terk edilen kraliçe tepesinde tek başına parlayan yıldızla. Gökyüzü o yıldızla Ateş Krallığı'nı seçmişti. Ne kadar inkâr etse de Lord Daren, herkas birer birer giderken saraydan o yıldız yalnız bırakmamak için kanatlarının bile mezarı olan bu sarayı terk etmemişti. Ama daha da yalnızlaşmıştı...

Uzak tepelerin ardından bir prenses çıkagelmışti dördüncü on yılında. Varlığı için bile Alfinlerin önünde diz çöküp şükrettiği. Zekasıyla imparatorları baştan çıkarıp, askerleri gafil avladığı. Bir kuklacının elinden ipleri almak istediği yayılmıştı kulaktan kulağa. Gece Yarısı Lordu onu ilk gördüğünde bir ağacın önünde sessizliğin içinde dans ediyordu. Zihnindeki ipler yine birbirini çekiştirmiş, aynı soruya onu geri çevirmişti. Su Krallığı yok olduğundan beri diyor hastalanmıştı ama biraz sihirle çiçekler eskisi kadar olmasa da canlanmıştı. Müziksiz dans edebiliyorsa biri, bu onun da yapabileceği anlamına geliyordu. O prensese yaklaştı ve iplerinden birine dokunmasına izin verdi. Birlikte diyarı birbirine katular, cebennem oyuncaklarını avladılar, yasaklı vadilere girdiler, dans ettiler ve günlerce seviştiler...

Ama ruhundaki gediğin ipleri biraz daha söktüldü. Yara dikişlerin altında kanamaya başladı.

Bir şeye tutunmak istediğini fark etti. Ondan başka bir şeye, bir hayalden, bir ihtimalden, bir imkânsızdan başka bir şeye tutunmak istedi. Nihayetinde boşluğu doldurmak istedikçe daha da kaybolduğunu fark etti. Ne zaman kaybolduğunu hissetse ayaklarının onu taşıdığı yere gitti. Sarayın en yüksek kulesine çıkıp yaslandı, güneş doğmayan krallığında hiç sönmeyen o yıldız seyretti. O bile çekip

gittiğinde bu krallıktan, yıldız onu hiç terk etmemişti. Onu yalnızlığa alıştırdığını sanmıştı ama aslında hiç yalnız bırakmamıştı.

...

Yıkılmış diyar... Herkesin Elemental için dilindeki söz buydu. İhanete uğrayan deli lord. Kaçırılan kayıp vârisler... Ve hiç kimsenin nedenini bilmediği iki yüzlü lord... Kendi halkını kendi elleriyle Toprak Lordu Amon'a teslim eden bölünmüş Gece Yarısı Lordu...

"Buna daha ne kadar devam edeceğiz?" diye sordu Şafak. "Buguruma dokunuyor." Ateş Krallığı'nın Daren'in çalışmayı tercih ettiği ana salonunda kapıya yaslanmış, Amon'un uzak vadilere göndermek istediği askerlerin listesine bakıyordu. Çoğunu kendi eğittiği yüzlerce Ateş Krallığı askeri hiçl'ge gidiyordu.

"Ben de bayılmıyorum." Harımları incelerken kaşlarını çatı Lord Daren. "Neden yaptığınızı biliyorsunuz." Dönülmez bir yemin etmişti ve Amon'un çalını tahtında oturmasının tek nedeni buydu. Ateş Lordu ona geride bıraktıkları on yılda anlaştıkları gibi her şeyi vermişti.

Sırları hariç.

"Amon diğer vârislerin dünyaya kaçırıldığını biliyor, su vârisinin de kaçırıldığını düşünecektir." Şafak sarayda kimsenin olmadığını biliyordu, burası artık onun evi bile sayılmazdı. Burada görülmemesi gerektiğini biliyordu ama ormanda dolaşıp durmaktan çok sıkılmıştı. Kendini bildiğinden beri bir askerdi ve çok uzun yıllardır Ateş Krallığı'nın muhafızıydı. Şimdiyse Büyük Yıkım'da zorla sadakatsiz olduğunu ilan etmek zorunda kalmış ve kendini işe yaramaz hissetmeye başlamıştı.

Ateş Lordu başını kaldırıp onaylamaz şekilde ona baktı.

"Elbette tahmin ediyor," dedi. "Ama Elemental'den uzak vârisleri öldürmek yerine diyardaki en güçlü lordun köleliğini tercih ediyor."

Kendi kendine içinde bulunduğu duruma inanamayarak güldü. "Pisli-

gin teki ama aptal değil." Elbette sevgili babası sadece anne sevgisine muhtaç olduğu için Gela'yı koruduğunu sanıyordu ama aslı koruduğu en nefret ettiği ve ismini duymak dahi istemediği vırıstı.

"Bu yüzden ona, onları yakalamayı ben teklif edeceğim."

Şafak hararetle salonun ortasına doğru yürüdü.

"Sesi ne dedin?"

Ellerini saçlarının arasından geçirip yaslandı. Ağrıları hll öyle keskindi ki hareket ettiği her saniye azap veriyordu.

"Şimdiden yıllar geçti. Kalan yıllar da geçecek ve vrislerin peşine o gün geldiğinde zaten düşecek. En azından onların peşine taktığı katil ben olmalıyım." Şifacıların yaptığı iğrenç iksir karışımlarından biraz daha içerken yüzünü iyice buruşturdu.

"Onu öldürmüş gibi yapacaksın."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Güçlerini engelleyeceğim. Amon onu öldürmek yerine deli gibi korktuğu Su Krallığı'nın karşındaki acizliği ile kendini teselli edecektir."

"Bu senin için bile çok riskli bir hamle." Muhafız onu sorgulamıyordu ama yine de şüpheli bakışlarını üzerine dikti.

"Başka bir savaş çıkarmadan onu bu diyara getirmenin başka bir yolu yok. Bir şekilde taşları alıp Amon'u zayıf dşreceğimi sanmıştım ama tanrıçalar giderayak yapabildikleri bütün numaraları yapmışlar. Amon taşların korumasına sahip, gücüne değil. Lordlar taşlara dokunamıyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Sevgili babacığım bir şeylerin peşinde olduğumu anlayıp kendisi gösterdi. Taşlar kendi koruma bylerine sahip bu yüzden Amon'u da dokunulmaz kılıyorlar ve bir lordun geri alamayacağı şekilde mhrlenmişler."

"Böyle bir şey mümkün mü?"

"Denedim," diye mutsuz bir şekilde onayladı. "Ariana da teyit etti."

"Ariana'ya hiçbir zaman gvenmediğimi biliyorsun."

“O da bizim gibi üzerine düşünmüyor sadece.”

Şafak bitap düşmüş hissederek karşısındaki koltuklardan birine oturdu. “Peki, ya diğer vârisler?”

“Hava vârisini Sina’ya teslim ederiz, ne yapacağına kendisi karar verir. Toprak vârisinin ise bir tehlikesi yok. Aslında onu öldürüp Amon’un biraz daha güç kazanmasını engelleyebiliriz.” Düşünceli bir şekilde yeniden eğilip lahitleri incelemeye koyuldu. “Ama bunun yerine toprak vârisini, su vârisine itmeliyiz. Bulundukları diyarda onları yan yana getirmenin bir yolunu bulacağım. Toprak vârisi kim olacak bilmiyorum ama su vârisini sevmek zorunda. Buraya geldiklerinde birbirlerini korumak zorundalar.”

“Peki ya ateş vârisi?” diye sordu muhafız merak içinde. “Büyük Yıkım’da bu diyardan birçok çocuk kaçırıldı, bazılarının vâris olduğunu biliyoruz. Ya ateş vârisi de geri dönenlerden olursa?”

Lord Daren gözlerini papirüs kâğıtlardan almadı. Bunu kendisi de sık sık düşünüyordu. Ateş Krallığı’na, annesinin döneminden daha uzun zamandır vâris doğmamıştı. Krallığın lanetli olduğuna neredeyse inanacaktı. Ama akli hâlâ Gökyüzü Tanrıcısı’nın uyarıyı söylediklerini ölçüp biçiyordu. Bir melez, demikti su vârisi için. Ve ateş onun ellerinde evcilleşecek. Bütün işaretler onun aynı zamanda Ateş Krallığı’nın vârisi olduğunu gösteriyordu ama Lord Daren bunu en yakın dostu olan Şafak’tan bile sakladı. Koruma içgüdüğü diğer her şeyden daha baskındı.

Kurnazlık zekâyla beraber geliyordu ama Lord Daren, ateş vârisinin yıllar önce kendisini bir büyüyle gizlediğinden ve aslında bununum dibinde olduğunda o zamanlar bile habersizdi. Ariana krallığını reddedip vârislik başını kopardığında Daren henüz krallığın lordu olmamıştı ve bunu öğrenen ağabeyi ona gerçeği söyleyemeden yok olup gitmişti.

“Ateş vârisi yeniden doğarsa olması gerektiği gibi krallığına destek olacak yalnızca,” diye geçiştirdi. “Odaklanmamız gereken toprak vârisi, o her şeyin dengesini sağlayabilecek tek kişi.”

"Bu konu üzerine çok düşünmüşsün." Şafak gerçekten otiklemiş bir şekilde saygıyla gülerken Daren neredeyse kahkaha atacaktı ama hem içindeki hem dışındaki ağrılar buna izin vermiyordu.

"Yıllardır başka bir şey düşünmüyorum ki." Gözlerini kapatıp başını arkaya doğru yasladı. Yıllardır yaptığı her şey ya onun içindi ya da onu inkâr etmek içindi. Ama inkâr etmeye çalışırken bile içini büyük bir korku kaplıyordu. Onun hayalini bile bir şekilde sevmeyi becermişti.

"İkiz alevi ha..." Bunu gülerek söyledi.. Kapalı gözlerinin ardından Gece Yansı Lordu da gülümsedi.

Kim olursa olsun, ne olursa olsa onu sevecek biri...

"Peki ama onları nasıl bulacağız?"

Geniş kapının ardındaki ses sorusunu cevapsız bıraktı. Ayağa kalkarken eğilip yanıt için bekledi. Uzun zaman sonra kendisini asker gibi hissetmesini sağlayan bir şeyler oluyordu ve bu kapının ardındakinden daha önemliydi.

Daren bu heves karşısında gözlerini devirdi.

"Diğer varislerin nereye götürüldüğünü biliyorum. Sadece şu varisinin nereye gittiğini bilmiyorum." Ve asıl önemli olan da onun nerede olduğu. Bu yüzden kahrolası harita üzerinde on yıllardır çalışıyordu. Harita tılsım yazmalarıyla işlenmişti. Alemler arasındaki perdeyi, yırtıkları, yamaları ve boyutların giriş çıkış kapılarını gösteriyordu. Ama bazı dikişler birbiri üzerine düğümlenmişti. Mağaradaki geçit kimsenin bilmediği bir kanal olduğu için haritalarda yeri yoktu. Daren sadece ihtimalleri en aza indirmeyi deniyordu.

"Daren..." Şafak söyleyeceği şeyde tereddüt ediyordu. "Biliyorsun, hayatta olmayabilir."

"Hayatta," dedi çabucak. "Olmasa bunu hissederdim. Ruben hayatta ama bir gün yeniden doğacak. Ve o gün de hissedeceğim. İkiz alevler birbirini tamamlar. Diğeri olmadan eksik kalır. Mükemmel gibi. Varlığı beni kendine çekecek."

"Karadul'u bulabildin mi?" Çenesini sıvazlarken muhafız da onun kadar düşüncelere dalmıştı. Rahatsızca başını iki yana salladı. O da bambaşka bir meseleydi.

"Evrân'ın onu nereye sakladığını bilmiyorum. Ya gözümün önünde göremiyorum ya da göremeyeceğim kadar uzakta. Ama her ne olursa olsun Karadul Amon'u durdurmak için tek şansımız. Ondan daha çok nefret eden başka birini tanımiyorum ve onun kadar güçlü başka birini de." Elbette bu son çaresiydi. Babasını yok etmek için annesini geri döndürüp başına daha büyük bir bela almak istemiyordu. Annesi nasıl oyuna gelmişti bunu hiçbir zaman bilemeyecekti ama Amon'dan daha tehlikeli olduğunu biliyordu.

"İlâlâ anlamıyorum," dedi Şafak pencereye doğru ilerleyip dışarıyı izlerken. "Arın'ın, Amon'un planlarını nasıl görmediğini, ölemini almadığını anlamıyorum. Öldüğüne inanamıyorum." On yılları geride bırakmak izleri silmeye ya da olanı unutturmaya yetmiyordu. Zaman her geçen gün kayıpları daha acı şekilde yüzlerine vuruyordu. Eski muhafız pencereden dışarıya bakarken ürperdi. Artık karanlıkla lanetlenmiş krallığın dışı kurak ve köhneydi. Ama nereden bakarsa bakın gördüğü manzara bundan farksız değildi. Diyarı Su Krallığı'nın yönettiği zaman sihri görebiliyorlardı şimdi ise sadece hayalet izleri vardı. Toprak Krallığı onlardan varoluş amaçlarını dahi almıştı.

Hivrendeki en sevdiği yaratığın kaybı hâlâ Daren'in içindeki yarılardan biri olsa da neden doğduğunu biliyordu. İstese de istemese de o kanı bozuk tanrıçalar içine o tohumları ekmmişti. İyiliği ve kötülüğü yatıştıran olmak zorundaydı. Bu yüzden sadece sustu.

"Keşke onu geri getirmenin bir yolu olsaydı." Genç muhafız, içinde bir umutsuzluğun kabardığını hissetti. Saray gözüne birden daha boş ve daha büyük göründü. Heybetiyle bilinen Ateş Saray'ı şimdiden ev olmaktan çıkmıştı. Eski kitaplardaki çizimlerden bir farkı yoktu. Sadece vardı, sadece bir zamanlar burada diyarın en

göremli sarayı vardı dedirtiyordu ama baktığın zaman artık onu göremiyordun.

"Bunu yapmazdım." Gece Yansı Lordu sırtıyla omuzlarını oynattı. "Arın, Amon'un planlarını görmedi çünkü kendi büyük planlarına odaklanmıştı." Aynı umutsuzluğun onu da içine çektiğini sandı. "Kayıp su uygarlığını arıyordu, onu ararken kendini kaybetmeye başladı. Bu yüzden insan diyarıyla Elemental'i birleştirmeyi kafasına koydu. Ve bulana kadar durmayacaktı. Orman ve Ağaç Krallığı gibi Amon'dan önce kendi kendini yok edecekti." Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi soluklandı nihayet. Varlığını son demlerinde Su Lordu Arın'ın düşündüğü tek şey buydu: kayıp su uygarlığı. Diyardan da, dünyadan da daha büyük. Evrenin doğduğu yer. Asıl yönetmek ve yaşamak istediği yer. O dünyayı değil, dünyanın da doğduğu yeri istiyordu.

"Atlantis dedikleri yer mi?!" Gözlerini hızlı hızlı kırpı. "Oranın bir efsane olduğunu sanıyordum."

"İsazılarına göre Atlantis. Efsane değil. Arın, Saia şehrinde birçok insanla konuştu, rahiplere davetler verdi. İndus Nehri vadisinde yaşayan Aryenler onun yakın dostuydu. aklını bulandıran da onlar oldu."

"Aryenler, insanlar için bile eski bir lehçe. Soylu olanlardan bahsediyorsun, değil mi?"

"Ta kendileri. Arın bilgi topluyordu ve gidebildiği kadar eskiye gitti. Peşinde olduğu şey buydu."

"Elemental'i bu yüzden insanlara açtı..." Şafak kendi kendine mırıldanırken Lord Daren ağır ağır başını salladı.

"Ad kavminden geriye kalanlar için büyük bir arkeoloji ekibi oluyordu. Mu uygarlığından kalan saklı toprakları sık sık ziyaret etti."

"Peki ne buldu?" Artık çatık kaşlarıyla onu dinleyen adam oturma gereği hissetti.

"Tarihten daha fazlasını değil. İlk su uygarlığı kibirlerinden dolayı cezalandırıldılar ve diyarları okyanusun dibine çöktü. Arın bence bir çöküş değil kutsanma olduğuna inanıyordu. Yine kimse olanlardan ders almadı. Tıpkı onun gibi Amon da ders almıyor. Dengeyi sürekli bozuyorlar. Su uygarlığı yok oldu. Ağaç krallığı lanetlendi ve yok oldu. İnsan diyarı kaç kez yok oldu ve yenisinden doğdu. Biri felaket yaşadı. Ama kimse akıllanmıyor. Bu yüzden ölümün sonsuz kadar benim için acı verici olacak ve bu şekilde yok olmasını da hiçbir zaman sindirmeyeceğim ama denge korunmak zorunda. Bazen kötülüğü devirmek için daha kötü olmak zorundasın. Arın kendini de diyarı da bir felakete sürüklüyordu. İster inan ister inanma, Elemental istese onun ölmesine engel olurdu."

"Bazen gerçekten annen gibi konuşuyorsun."

Genç askerin beklenmedik cümlesi Gece Yarısı Lordu'nun gözlerinin karanmasına neden oldu. Derbe uzun zaman sonra ani çarpıştı.

"O gece ben Elemental'den bir şey çaldım o da benden kanatlarını çaldı. Annem kötülüğün beden bulmuş hali olabilir ama o bir dindardı ve Elemental'e inanıyorsa ben inanmamak gibi bir aptallıkta bulunamam." Ama bu onu dinleyeceği ve tapacağı anlarının gelmiyordu. Ateş Krallığı'nın gıtnahlar kraliçesi Vera, kendi seçtiği adıyla Lilit, Daren'in ona yaşattığı her şeye rağmen hayranlık beslediği bir kadındı. Onu bir anne olarak değil, bir lider olarak hayran olunası buluyordu. Kötülük zekâ ile desteklendiğinde iyi olanı yapmaktan daha sağlam bir barikat kurardı, bu Daren'e öğrettiği ilk ve belki de tek şeydi.

Yenisinden kapı çaldı.

"Kim bu?" dedi rahatsız bir şekilde.

"Şifacı kadın." Şafak kapıyı doğru giderken mahcup bir şekilde güldü. Hem kadının varlığını unutmuş hem de onun geleceğini haberi vermeyi unutmuştu. Lord Daren bir süredir ıstırabına kimseyi yak-

laştırmıyordu. Cieride bıraktıkları her on yıl onu başka birine çeviriyor ama günün sonunda yine kendini bu saraya kapatıyordu.

"Ah, bir tane daha mı?" Elleriyle boynunu ovmaya çalışarak uzlandı. On yıllar sonra bile kanatları olmadan dengesini zar zor sağlayabiliyordu ve sanki omurgasını sökmüşler gibi bir sırap çekiyordu. Köklerinde binlerce iğne huz tutmuştu onları ne dağılayabiliyor ne de çıkartabiliyordu.

"Bu defa Su Krallığı'ndan. Yaşadığı öğrenilirce önce onu, sonra onu bulduğum için beni öldürürler." Güldü ve kapıyı açtı.

"Buraya gelmeyi nasıl kabul etti?"

Şafak tek kaşını kaldırarak sınıttı.

Su halkı cehennemden pek hoşlanmıyordu. Ve elbette neler kaçırıklarını bilmiyorlardı.

"Gela'nın hizmetkarıymış, seni tanıyor."

"Ah, harika..." İçtenlikten uzak bir sesle yavaşça ayağa kalktı.

Bin yaşından daha büyük görünen bir kadın iki büküm şekilde içeriye gelirken kolunda yürütebilmesi için ona destek olan iki kişi duruyordu. Şafak'a kollarıyla işaret verdi. Kızları durdurup yaşlı kadına o destek olmaya başladı. Kızlar başını yerden kaldırmadan geriye doğru yürüdü. Kapı kapandığında nefes verip omuzlarını yeniden kamburlaştırdı. Dik durmanın her saniyesi acı içinde geçiyordu.

"Lordum," diye başını eğdi bilge görünen kadın. Yüzünde masanın üzerindeki haritalardan daha çok çizgi vardı. Bu, Altınlerde oldukça nadir görünürdü. Onlar bedenlerinin yaşını, nasıl görünmek istediklerine göre durdurabilirlerdi ve çoğu yaşlanmayı tercih etmezdi.

"Rahat olabilirsin," diye geveleyerek elini salladı.

"Yaralarnıza bakmadan önce bir şey sormak istiyorum. Muhafız güvenli midir?" Tok çıkan sesi ve söyledikleri karşısında şaşırta da "Öyledir," diye cevapladı. Yaşlı kadın Şafak'ın kim olduğunu belki de eskiden kim olduğunu biliyordu, hem de neredeyse birbirine yaşıpmış gibi duran kapalı gözlerinin ardında.

"Tek bir sonu lordum." Ellerini göğsünün üzerinde birleştirdi.
"Önemli olan güvende mi?"

Önemli olan...

Gela'dan değil, küçük kızdan bahsediyordu.

Gözlerini kısıp kadını baştan aşağı kontrol etti. Bunu Gela'nın hizmetkârıyla bilmesi mümkündü ama hiçbir şeyi şansla bırakmadı.

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum, artık kimse güvende değil. Şimdi gel de bak şu yaralarımı." Bunu kaçınıcı kez yaptığını biliyordu. Sırtını döndü ve pelerini kendi başına çözüp masanın üzerine düşmesine izin verdi. Bacaklarıyla masaya yaslanıp kambur duruşunu desteklerken gömleği de yavaş yavaş çıkartıyordu.

Kadın Şafak'ın yardımıyla yanına kadar geldi. Ama diğerlerinin aksine bir şeyler sürüp durmak yerine avucunu tenine değdirmekten yaraların üzerinde dolaştırdı. Başını salladıktan sonra geri çekildi. Huysuzlanarak Şafak'ı bir kenara itti. Lordun önüne geldi, avucunu bu defa da göğsünde değdirmekten dolaştırmaya başladı.

"İlacınız bende ama şifanız bende değil lordum," diye sevecenlikle güldü. Biraz önceki aksi halinden eser kalmamıştı. Anlam veremeyerek Şafak ile birbirlerine baktılar. Muhafız bilmiyorum dercesine omuzlarını silkti.

"Sırtınız yaralanmış ama size asıl acı veren kalbinizde." Elindeki deriden çantayı karıştırdı ama bulamayınca her şeyi yere döktü.

Göz devirerek Şafak'a kaş göz yaptı. Eğilip kadının döktüklerini topladı ve daha kolay ulaşması için masanın üzerine yaydı.

"Chiron isimli bir asteroid vardır lordum..." Başıyla selamladı ve otları birbirinden ayırmaya başladı. "Bir türlü kapanmayan, kapatmaya çalıştıkça daha çok açılan yarayı temsil eder. Herkes için farklıdır bu yara. İnsanlar için de Alfinler için de. Kimi zaman sizin gibi çok güçlü Lordlar için de. Bazılarının paradır, bazılarının aldatulma korkusudur, terk edilmedir, sevilmemektir, başarısız olmaktadır..."

lyice kışlarını çatmış şekilde dinlemeye devam etti.

"Kendimize itiraf edemediğimiz korkularımızdır. Bizimle olan ve daima bizimle olacak olan gizlediğimiz yaralarımızdır." Çıkarıp an alıp burnuna götürerek biraz kokladı.

"İlanın tek merhemi ıhlamur olsa da şifası gönülündeki yarayn aşandır." Yeniden içtenlikle gülümseyerek birkaç avuç ıhlamuru ona doğru uzattı. Elinin içindeki ıhlamur çiçeklerine baktı

ıhlamur.

Kadın teşvik eder gibi ellerini kaldırdı ve koklamasını işaret etti. Ağır ağır burnuna yaklaştırdı ve yavaşça bitkinin özünü içine çekti. Önce yaşlı bir bunak olduğunu düşünmüştü ama samiyeler içinde acıların da azapları da hafifledi ve o büyük ağırlıklar yavaşça üzerinden çekildi.

"Sık sık için bundan lordum, size bakınca yaralarınızın ne kadar çok olduğunu görüyorum."

***

Mağarayı onarmak, döküntüleri toplamak ve dünyaya açılan o kapıyı bir kez daha zorlamak tam elli yılını almıştı. Su Krallığı'ndan geriye kalan, Tanrıça Gela'nın kutsadığı ve su vârisine giden tek yol olan küçük göleti iyileştirmek elli yılını aldı. Ama tek bir an bile pıkkayet edip vazgeçmedi.

Ama bir şekilde yeniden oradaydı.

Mağaranın içinde, artık diğer tarafa nasıl çıkacağını biliyordu. Ve tüm bedeninde onu hissediyordu. Bu ateşin sıcaklığının çekimi gibiydi. Yakacağını biliyordu ama yine de alevlerin içine atlamaya hazırda.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" diye sordu Şafak. "İlk gittiğinde dönmenin yolunu bulmamıştın." Kahkahasına ters ters baktı.

On yedi yıl önce Sirius yıldızı nihayet yeniden parladığında bunu tüm varlığında hissetmişti. Yeniden doğuş sancısı onu günlerce uy-

kusuz bırakmış, gökyüzünde asılı olan o tek yıldız Ateş Kralığı'na yeniden sabahı hissettirecek kadar çok parlamıştı.

Bu suya ilk atladığında ve iasan diyarına geçtiğinde tek başındı. Toprak varisini bulmuş ve onu su varisinin yanına götürmüş büyükbabası olacak adama emanet etmiş ve hayatları boyunca birlikte kalaraklarının sözünü almıştı. Ama dönmek sandığı kadar kolay olmamıştı, haftalarca okyanusun içinde buraya açılan kapıyı arayıp durmuştu.

"İşaretledim dedim ya," diye terslendi Daren. "Gidip kontrol etmeliyiz. Çok az kaldı. Bugün tek şansımız. Amon kuraklığa yenik düştü ve kendini Kerberos'un koruduğu kapılara kapattı. Vârialei aradığını biliyorum. Onu öldüremedik ama en azından onları iyi olduğuna emin olmalıyız." Derin bir nefes aldı ve bir kez daha düşünmeden sabırsızlık içinde suya atladı.

Su ilk önce ikisini de reddetti ama eninde sonunda Daren'i tanıdı. Onun karşısında direnmekten vazgeçti. Birine aitti, aynı zamanda diğerinindi. Ateşin de bir gün onun ellerinde evcilleşeceği gibi. Toprağın boyun bükceği gibi.

İnsan diyarında okyanusun ortasında açtılar gözlerini. Küçük kız buraya ilk düştüğünde beraberinde getirdiği sihirli su oluk oluk akmış, saçlarının üzerine döküldüğü kumlar ırkı gibi aklarla kaplanmıştı. İnsanlar için büyüleyici bir doğa olayıydı ama aslında büyülmüştü kendisiydi. Ve insanlar daha önce de sihri gördüklerinde yaptıkları gibi burayı da ele geçirmek, buraya da sadece kendileri sahip olmak istemişti. Güzelliği bölmüş ve etrafına bir şehir inşa etmişti.

Yüzerek kıyıya çıktılar. Hava aydınlıktı ama güneş yavaş yavaş batıyordu. Gece yarısına kadar vakitleri olduğunu düşünüldükçe aceli ediyor ve ezberlediği yerlerden hızla geçiyordu.

"Vay canına!" dedi Şafak... İnsan diyarına ilk adım atışıydı. Daren daha önce burayı onlarca kez dolaşmıştı. İnsanlar birçok konuda

yok edici olsa da sanat konusunda kendilerini epey geliştiriyorlardı ve var ettikleri şeyler de yok ettikleri kadar kıymetliydi.

“Şimdi ne yapıyoruz?”

“Öncelikle şu deri savaş kıyafetlerinden kurtuluyoruz.” Adam üzerindeki otellere ve evlere bakıp sınıtı. “Sonra da bir tekne çalıp karaya gidiyoruz. Buradan çok uzak değil. Ocl, hadi.”

Kot pantolonlar ve tişörtler her ne kadar rahat olsa da ikisi de birbirine baktığında bu durumu yadırgayıp derin kahkahalar attı. Şafak kendisi için kırmızı bir üst ve kot pantolon seçmişti. Daren eline ilk gelen mavi tişörtü ve siyah pantolonu kapamıştı. Tam üstlerine göre olmasa da iş görüyordu. Butikten çıkarken görevlinin avucuna neredeyse bir avuç yakut bıraktığında satıcı kız gözlerini kabindeki deri kıyafetlere dikmiş ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Arkalarından birilerinin bugün panayırl olup olmadığını sorduklarını işiti ve gülererek devam etti.

Limana vardıklarında “Bunu kullanabilecek misin?” diye sordu Şafak. Onun için insanlarla ilgili her şey tuhafı. Başka bir çağın içinde olduğuna emindi. Başka şartlar altında burası oldukça eğlenceli olabilirdi. Özellikle yolun karşısına geçerken gördüğü o tuhaf tekerlekli araçlar epey ilgisini çekmişti.

“Sürat teknesi diyorlar buna...” Daren omuz silkti. “Ne kadar karmaşık olabilir ki...” Yaklaşık yarım saat süren uğraşın sonunda ikisi de işin içinden çıkamayınca marina'daki görevlilerden biri yanlarına geldi. Adam zaten çılmak üzere oldukları tekneyi sürücüsü olmadan nasıl kullanmayı düşündüklerini sorgulayıp durdu.

“Tekne size mi ait?”

“Hayır, sadece gerekli.”

“Size ait olmayan bir tekneyi mi kullanmaya çalışıyorsunuz?”

“Burada duruyordu.”

“Ama size ait değil.”

İkisi de görevlinin konuşmalarına anlam veremiyordu. Elemental'de hiçbir şey hiç kimseye ait değildi. Evler, yataklar, yemekler, bahçeler, kıyafetler, atlar... herkes her şeyi paylaşırdı ve bunun için sormalarına gerek yoktu. Bir şey ihtiyaç dahilinde kullanmak için yapılırdı, ihtiyacı olan biri varken öylece bir yerde durmasının nedenini anlamamışlardı. Neyse ki Elemental'de her mağaranın dibinde bulunan küçük elmaslar görevlinin susması için yeterli olmuştuk. Dahası olduğunu görünce onlara yardım bile teklif etmişti. Daren'in insanlarla ilgili ilk keşfi parlayan küçük taşları ne kadar sevdiğiydi. Belli ki insan diyarında olmayan şeylerdi bunlar, yoksa biraz taş için neden bu kadar değişsinlerdi ki...

İlk önce karşı kıyıya gittiler. İrsan şehirleri kalabalık, bunalıcı ve kurallarla doluydu. Araçlar, hayvanlar, sokakta yaşayanlar, oradan oraya koşanlar... Hepsi dışarıda dolaşmak için anlaşıp aynı günü seçmişti sanki. Onu okulunun yaptığı bir şölenle bulmaları saatlerini almıştı. Önce deniz fenerine gitmişti ama orada hiç kimse, hatta kıza dair bir iz bile yoktu. Oysa bu fener onu ilk ziyarete geldiğinde burayı yeniden bulmak için Daren'in kayalardan oyduğu bir işaretti. Sonra evlerine gitti, büyükbabasına ulaşmayı denedi ama öğrenebildiği tek şey herkesin gece mezuniyet partisine katılacağıydı. Diğer evdeki bir kız söylemişti bunu. Şafak ona nezaketten küçük parlak taşlardan uzattı ama kız gülerek sadece numarasını vermesinin yeterli olacağını söyledi. Şafak ne tür bir numara olduğunu sorup anlamaya çalışırken Daren pes ederek kızdan sadece okul dedikleri yeri nasıl gidebileceğini öğrenmek istiyordu.

Sonunda işte buradaydı.

"İsmi ne?" diye sordu Şafak.

"Ben ann Yıldız diyordum ama dünyada ne isim verdiklerini bilmiyorum." Omuz silkip okulun içindeki kalabalığa karıştı.

"Mezuniyet partisi koridorun sonunda çocuklar," diye seslendi biri. Üzerinde takım bir etek ceket olan kadına başlarını salladılar.

Diyarda öğrendikleri ikinci şey insanların söylediği her şeyden kafalarını sallayarak kaçabildikleriydi.

“Siz kaçınıcı sınıfısınız?” Yüzünü asıp gözleğini düzeltti. “Üniversite öğrencileri her yıl bu partileri sabote etmese olmuyor mu...” Cık çıklayıp onları dış kapıya doğru sürükledi. Denedikleri ve söyledikleri hiçbir şey eğitim görevlisini ikna etmedi. Hatta bir avuç dolusu elmas bile.

“Tamam,” diye pes etti Şafak. “Sen dur, ben etrafa bakayım. Girecek bir yer vardır illa ki.”

“Ben de diğer tarafa bakayım.”

O binanın etrafında dolaşırken Daren yeniden bir akına yakalanmıştı. Dudakları kıvrıldı. Burada bir yerde olduğunu biliyordu. Burada bir yerde olduğunu hissediyordu.

“Hey, bu gece benimle dans eder misin?” Yanından geçen birkaç kız kıkırdayarak ilerledi. Onlara göz kırparak devam etti. İnsan kızları Elemental karşısında hep böyle büyüleniyordu.

Ama onun büyülemeyi umduğu bir kişi vardı.

Binadan uzaklaşıp diğer bloğa doğru yürüdü. Neredeyse çıkışı varmıştı. Buraya onu ayaklarının değil onun çağırduğuna adı kadar emindi. Yolları ezbere biliyor gibi dönüyor, merdivenleri iniyor, hiç sağına soluna bakmadan belli bir noktaya doğru gidiyordu. Arabaların park alanına girdiğinde aceleci adımlar atmaya başlamıştı. Alt kata indikçe etraf sessizleşiyordu. Kalaabalık azalıyor ve onun çekimi daha da kuvvetleniyordu.

Sıcak ve yumuşak bir gündü. Hava kararmış olsa da Alfin gözleri yıldızların parlaklığını seçebiliyordu.

Ama başka bir yıldızdı onun görmek istediği.

Ve sonunda onu arabaların arasında buldu. Kırmızı bir arabanın önünde bekliyor ve elindeki aygıtı bakarak söyleniyordu.

Daren on yıllar sonra yeniden ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Kanatları yoktu ama bir şeylerin uçtuğuna emindi. Daha önce onu iki kez görmüştü. Biri Büyük Yıkım sırasında mağaradan, ikincisi yeniden doğduğunu hissettiğinde onu bu boyutta güvenceye alırken ve o yine bir bebekken. Ama şimdi diğerlerinden farklıydı. Şimdi o küçük kız değildi. Şimdi bir yıldız gibi parlıyordu ve insanlar göremiyordu ama şakağının hemen üzerinde çok parlak bir mavi çemberin içinden okyanuslar taşıyordu. Etrafında kozmik bir ağı örülmüştü. Işıldıyordu.

Daren duyduğu kanat sesleri'ne birden daha da irkildi. İçindeki boşluğun, yırtıkların, yamaların hepsi yok olmuştu. Kızın üzerinde gördüğü bütün saf ışık şimdi onun içine dolmuştu. Kulaklarında yusufluk kuşlarının kanat çırpışı dalgalanıyordu.

Hem de diyardan ve krallığından bu kadar uzakta olmasına rağmen.

Onu çok iyi tanıdığını düşündü, ona karşı öyle büyük bir özlem çekti ki bir an önce gidip kollarını etrafına sarmak istiyordu. Kaybettiği kanatları, kaybettiği ışığı, kaybettiği dostluğu, hiç sahip olmadığı bir sevgiyi... Hepsi bambaşka parlayan bu kızda bir araya gelmişti. Gece Yansı Lordu Daren içinde mutlak bir ışık huzmesinin doğduğunu hissetti, yeniden gökyüzünde salınıyormuş gibi hissetti, en sevdiği dostu Arın'ın benzerini hissetti, o kız için her şeyi yapabilecekmiş gibi büyük bir arzu hissetti. Sevgi dedikleri şey de belli ki buydu. Hem istediği hem de kaybettiği her şeydi.

"Haydi ama Ayz, kılkedisi bile prensini bu kadar beklemedi!" Kulagında tuttuğu şeye bağırırken oldukça sevimli görüldüğünü düşündü Lord Daren. Ama kime bağırıldığını merak ediyordu.

Prensini beklerken... Kendine burada bir prens bulmuş olamazdı, değil mi?... İnsanları öldürmeyi tercih etmezdi ama bulduysa bunu düşünmesini gerekecekti. Ya da Amon'un dünyayı yok etmesine izin verir ve kendisi bir şey yapmazdı.

"Yolu bulabilsem gideceğim!" diye bağırdıktan sonra elini kulağundan uzaklaştırdı. Aygıtı çantasına koyup yavaşça başını kaldırdı. Cam gibi parlayan iri, mavi gözleri Daren'in alev mavisi gözlerini buldu. Aralarında o kadar az mesafe vardı ki alev ve su birbiriyle çarpışsa kimse yadırgamazdı.

Lord daha da panikledi.

Onu görmemesi gerekiyordu.

Şimdi olmazdı.

"Hey sen!" diye seslendi kız ona doğru yürüyerek. "Nihayet. Şu partinin nerede olduğunu biliyor musun? Yön algım berberdir benim. Aptal arkadaşım da gelmek bilmedi." Sesi sanki havada bulutlara karışıp dağılıyordu. Bu kadar sinirlenecek ne vardı söylediklerinde, bilmiyordu bile.

"Hana mı gülüyorsun sen?! Herkes her yeri bilmek zorunda değil ukala dümbeleği." Elbisesinin eteklerini kaldırıp yanından geçip gitti.

Gülüyor muydu?

On yıllar sonra.

"Bekle," dedi. Refleksle uzanıp kolundan tuttu. Bir dejavu anını yaşıyordu ikisi de. Daren yıllar önce o mağaranın içinde bir yansımayla uzanıp yine aynı şeyi dilemişti. Ama bu defa ellerinin arasında boşluk değil kanlı canlı varlığı duruyordu. Ona dönerken kızın saçları yüzüne çarparak savruldu. Tüm kokusu şimdi burnuna dolmuştu. Ve nefesini soluduğu an tüm ıstırapları son bulmuştu.

Merhem ıhlamur olsa da şifası gönlünüzdeki yarayı açandır.

Bakışları yeniden buluştuğunda, dokunuşunu hissettiğinde gözlerinde bir şeyler değişti. Bir çarpışma gibi. Tersle düzün, geceyle gündüzün, ateşle suyun birbirine çarpması gibi. Onları o ana bağlayan şey zaman değildi artık, orada dermalarının nedeni yer çekimi değildi. Tüm kapıları açılmış bir baraj hızla akıyordu, söndürmek için alevleri. Hissetmemesinin imkânsız olduğunu biliyordu. Daren kadar şiddetli hissetmişti.

Ama yavaş yavaş yüzü asıldı, gözleri doldu, dudakları dümbe bir çizgi halini aldı. Acı çekiyormuş gibi baktı. "Sen de kimsin?"

Ruhların tutuşması, iki kişiyi tek bedende buluşturma...

Senin diğer yarınım.

Senin eksik parçanım.

Senin hiç kapamıyacak yarınım.

Seni mahvedecek olan da benim, kurtaracak olan da.

Sana yaklaşmaması gereken de benim, uzak kalamayan da.

"Yolunu mu kaybettin?" diye fısıldadı Gece Yarısı Lordu. Kendi ni toparlamak için yutkunarak elini kendine çekmeyi başardı. Ancak onun soğukluğuyla irkilmmişti.

"Partiye nereden gideceğimi bilmiyorum."

"Yolu sana gösteririm." Yavaşça gülümsedi.

Her zaman, yolu sana gösteririm.

"Teşekkür ederim." Durgunlaşmıştı. O histen çarpıldığını biliyordu. Ne olduğunu anlamıyordu. Hayatında ilk defa gördüğü bu adamın neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamıyordu.

"Hiç önemli değil." Sırtta. "Ama ilk dansını alırım."

"He?" dedi kız refleksle kaşlarını çatarak. Daren bu tepki karşısında kahkaha atmamak için dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı.

He...

Bu onu çok eğlendirmişti. Kim olduğundan haberi yoktu, bir soylu gibi değildi, bir leydiyle uzaktan yakından alakası yoktu. O tüm bunların dışındaydı. Tıpkı onun için istediği hayat gibi. Onun hayatını bir gün yaşayacaklarından olabildiğince uzakta inşa etmek için elinden geleni ardına koymamıştı. Çok güzel bir çocukluk yaşamasını istemişti, çok eğlenmişti, çok yakın dostları olmasını etrafında. Kendini hep güvende hissetmesini. Herkesin onu seveceği bir şehir inşa etmişti bu boyutta. Bir gün o an gelip çatacağı kapıların fırtına yüklü bir bulut gibi. Onu kimse sevmeyecekti, bir daha hiç gülümsemeyecekti, ondan nefret edeceklerdi, kimse onunla yakınlık

kurtmak istemeyecekti, kimsesiz bir kralığa sahip çıkmak zorunda kalacaktı. Kimsesiz kalacaktı. O gün gelene kadar kızın ondan mahrum bırakılacak her şeyi yaşamasını istemişti ve şimdi karyanda hayattan keyif almış bir kız duruyordu. Gözleri şaşkın ama mutlu bakıyordu. Omuzları dik, insanların gözlerine bakmaktan çekinmiyor, onunla konuşmaya da utanmamıştı. Kendine güveniyordu, ihtiyacı olan da buydu. Onu büyüten ihtiyar gözdeye vaat ettiklerinden daha fazlasını vermeye kıızı gördüğü ilk anda karar verdi.

"Yolu gösterecek misin artık?" diye sordu kız hayranlıkla. Üzerinde açık mavi, telden etekleri yere kadar uzanan bir elbise vardı. *Evet, bu senin rengin.* Saçlarını serbest bırakmıştı. Saçları çok uzundu, yüzünü çoğunlukla kapatıyordu. Ama kocaman mavi gözlerini hiçbir şey, bahar girerim onun gibi bir karanlık bile kapatamazdı.

"İstemediğin zamanlarda bile." Daren eliyle geldiği yönü işaret ederek önden geçmesi için bekledi. Kız bir kez daha anlam veremediği cümleyi sorgulamadan yola koyuldu.

"Seni daha önce gordum mü?" Sesi ne kalın ne de inceydi. Soruları meraklı değil, geçiştirmek için sorulan, belki sadece sormuş olmak için sorulanlardandı.

"Belki rüyalarında..." Ellerini onun ellerine uzanmamak için zapt edemiyordu, sonunda arkasında birbirine kenetledi.

"Ben hiç rüya görmem," diye yüzünü ekşitti. Müzik sesi yaklaşıyordu. Daren geldiği yolun daha uzun olduğuna emindi. Ona gelirken asırlar geçiyormuş gibi hissetmişti, şimdi ise ışık hızıyla bitmişti. Bu anı uzatmak, onunla biraz daha zaman geçirmeye ihtiyacı vardı.

"Görüyor olsaydın ne görmek isterdin?" Bu sorusuyla çok ileriye gitmediğini umdu ama merak güdüsüne karşı koyamıyordu. Onun hayalleri, istekleri, arzuları, beklentileri, en sevdiği her şeyi bilmeye ihtiyacı vardı.

"Dondurma gezegeninde olmak isterdim."

Yürürken aniden duraksayıp içinden şükrederek onun yüzüne bak-
tı. Kendisine durmak ve yüzüne bakmak için bir neden verdiği için.

"Öyle bir yer mi var?" Gözlerini kısarak güldü.

"Olmadığı için rüyamda görmek istiyorum ya." Dudaklarını birbirine bastırıp o da durdu. "Kocaman kaselerin olduğu bir yer." Ellerini bir kâse işaret eder gibi birbirine yaklaştırdı. "Çikolatalı, karamelli, vanilyalı."

"Eğlenceli bir yere benziyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu kız. Şimdi heyecanlanmıştı. "Bunu söylediğim zaman benimle alay ediyorlar." Sonra elini ağzına bastırarak kendi kendine kıkırdadı. "Gerçi çok da normal bir şey değil galiba."

Atalarının kimler olduğunu ve neler yaptığını bilseydin, normal bulmadığın bu durum senin için bile çok masum kalırdı. Deli uygunluğun deli vârisi.

"Normal olması gerekmiyor." Daren onu cesaretlendirmek için göz kırptı. "Kimsenin seni sınırlamasına izin veremezsin. O zaman bu senin değil, onların rüyası olur."

"Ah, ben kimsenin keyfimin kahyasına karışmasına izin vermem zaten." Yeniden yürümeye koyuldu. Tez canlıydı, yerinde durabilen biri değildi ve mücadeleci doğuşu da umuyordu.

Birisi o sırada başlarını çevirmelerine neden oldu. İlerideki koridorda üzerinde bir çüppe olan, yüzü beyaz maskeli, uzun şapkalı genç bir çocuk elindeki sepeti işaret ederek "Elma şekeri ister misiniz?" diye soruyordu etraftakilere. Daren başını ilgisizce yeniden kıza çevirdi ama kız kocaman gözlerini mülûklünmüş gibi daha da açmış o sepete bakıyordu. Daren başını yeniden koridora çevirdi. Ve sonra yeniden kıza. Şimdi dilini dudaklarının üzerinde gezdiriyordu.

"Ondan mı istiyorsun?" diye sordu. Neden bilmiyordu, kendini neredeyse aptal gibi hissediyordu ama kızın her tepkisi onu güldürüyordu.

"Elma çok severim ben!" Ellerini birbirine çarptı. "Bir de şekerli onlar ama şimdi alırsam yemeden duramam ben. Yersen de bu güzel elbiseyi mahvederim. Sonra Ayzer de beni mahveder ki onunla hiç uğraşamam." Yeniden yürümeye koyuldu. Onunla ilgili öğrendiği ilk ve en açık şey yemek yemeyi çok sevdiğiydi. Daha önce hiç bu kadar kısa zamanda yenilekle ilgili bu kadar çok konuşan birini görmemişti. Diyarın yemeklerine bayılacaktı. Ateş Krallığı'nda hiç elma yetişmediğini düşündü.

İstemese de müzik sesinin geldiği salonu bulmuştu. Birkaç kez farklı yoldan döndürüp elinden geldigince uzatmıştı ama yine de yol bitmişti. Yan yana yürürken elinden geldiği kadar onu konuşturdu. Bir kez zaten bu belaya bulaşmıştı. Alabildiği kadar çok şey almak istiyordu. Biriktirebildiği kadar çok an biriktirmek istiyordu.

"Geldik," dedi kapıdan içeriye girdiğinde. İçerisi süslü ve hafif ışıktı. Elemental partilerinin yanından bile geçmezdi. İnsanların çoğu dans ediyordu, çoğu şimdiden yorulmaya başlamıştı bile. "Teşekkür ederim yeniden," diye ekledi. "Kendi masamı kendim bulunum." Kıkırdadı. Sesi müzik gibi ruhunu tırmaladı.

Sadece başını salladı.

"Pekâlâ o zaman, sonra görüşürüz." Elini sallayıp arkasını döndü. Bir an için gitmesine izin vermek istedi. Gitsin ve onu hatırlasın. Bu anı hatırlasın.

Ama yeniden kolundan yakaladı. Bu cefa iki eliyle birlikte.

"Dans sözün," diye gülümsedi. Onu korkutmak ya da kaçurmak istemiyordu. "Sadece birkaç saniye olsa da sözünü tutmalısın." Olabildiğince samimi görünmeye çalışıyordu. Ama karşısına çıkan ve onun gibi davranan her adama böyle sarılmayıyordu diye umuyordu.

Ellerini hoynuna koyarken ölçülüydü. Yavaş hareket ediyor, ona itiraz etmek için fırsat veriyordu ama tüm kalbiyle bu an için gökyüzüne yalvarıyordu. Kızın mavi gözleri hiç onun gözlerinden ayrılmadı. Cesaretleterek ellerini ince beline yerleştirdi ve olduğu yerde sal-

lanmaya başladı. Kolayca uyum sağlarken kendini bırakmıştı. Kalp atışlarının nasıl hızlandığını duyabiliyordu. Yanakları kızarıyordu ve bu Daren'i gülümsetiyordu. Hafifçe geri çekilip onu kendi etrafında döndürdü. Saçları bir kez daha etrafında uçuşsun, kokusu yeniden ruhuna dokunsun diye.

Gözlerini kırpmadan öylece bakıyordu. Ne soru soruyor ne de başka bir şey yapıyordu. Keşke bu anı biraz daha uzatabilseydi. Keşke biraz daha onunla kalabilseydi. Keşke bu anları hatırlamasına izin verebilseydi.

Yavaşça durdu, elini yüzüne yasladı. Saniyeler içinde buz gibi teni sıcak dokunuşuna teslim oldu. Gözlerini kapattı. İçinden bir sesin ona kaçıp gitmesini söylediğini biliyordu. Dikkatli olmaması, uzaklaşmasını. Çünkü adamın içimdeki his de aynı şeyi söylüyordu. Ama kalbi de zihni de onu dinlemeyecek kadar bulutların üzerindeydi.

Yeniden gözlerini açtı. Lordu saran ve sarsan hissin onu da sarıldığını anlaması uzun sürmedi. Tatlı bir uyuşma gibiydi. Hem nefes kesiciydi hem de nefes almak gibiydi. Misk kokularının içinde kalmış gibi ferahlatıyordu. Hiç hissetmediği kadar iyi hissettiriyordu.

Durdurmalıydı. Durdurması gerektiğini biliyordu. Onun Su Kralığı'nın bu zamana kadar görebileceği en deli ve en çılgın hükümdar olduğunu, dünyada karşılaştığı şeytana yaklaşıp yavaşça öpmeye kalkıştığı anda biliyordu.

Dudaklarını dudaklarına bastırduğunda rahatladığını hissetti. On yıllardır tüm Elemental susuzlukla sınanmıştı ama bu başka türde bir sınanmaydı.

Herkes susuz kalmıştı. Daren onları. O gittikten beri tuttuğu nefesi şimdi vermişti sanki Rittin hedene yıllardır onu ele geçiren o kurak histen, ıstıraptan arınmıştı. Tadı birden bütün düşüncelerini yok etti. Zihnindeki kuklalar yere döküldü. Kız sadece iplere yaklaşıp makla, onlara dokunmakla kalmadı. İpleri eline aldı.

Bu kadar birbirine uyumlu başka bir his daha yaşamadığını düşün-
dü.

Kendini zorlayarak geri çekildi kız.

"Sen kimsin?"

Kendine bile itiraf edemiyordu ama büyümüş gibi hissediyor-
du. Oysa Gece Yarısı Lordu bu gece hiç sihir yapmamıştı.

Sorusu karşısında genişçe gülümsedi.

"Şeytan olduğumu söylesem inanır mısın?"

"Sanırım."

Yeniden gülümsedi. Bu defa tüm yüzünü ellerinin içine aldı. İpek
gibi, yumuşacık ama buz gibi. Başparmağı dudaklarının üzerindeki çu-
kura dokundu.

"Beni bulmak zorundasın," diye fısıldadı. "Kendin bulmak zo-
rundasın." Eğilerek bir kez de o onu öptü.

"Nasıl bulacağım?" diye mırıldandı. Kafası karışmış gibi görünü-
yorcu. Buna yapmaya hakkı olmadığını biliyordu ama şimdi değildi.
Zamanı değildi.

"Yolu sana gösteririm, her zaman gösteririm."

Unutturmak için yapması gereken son bir şey kalmıştı ama bir an-
lığına duraksadı. Salondan çıkıp geldiği koridoru takip ederken kız
arkasından sinirle bakakalmıştı. Bu adamın kim olduğuyla ilgili de bu
gece ne olduğuyla ilgili de hiçbir fikri yoktu. Mezuniyet partilerinin
sırlı olduğuna inanıyordu ama bu bildiğin peri masalı gibi bir şeydi.

Daren onu çok uzaklaşmadan bulabildi. Koridorun sonuna doğru
yürdü. Sina'nın meyve bahçeleri vardı, döndüğü zaman onu biraz
sırlendirecekti muhtemelen ama birkaç şey aşırması gerekcekti.
Pantolonun cebinde kalan son elmas taşları çıkarıp çocuğa uzattı.

"Bu yeter mi?"

Çocuk önce elindeki taşlara, sonra ifadesiz suratına baktı. Ciddi
olduğunu anlayınca taşları eline alıp incelemeye koyuldu.

"Aziz misin sen?" diye gülümsedi. Elma şekeri sepetini komple Daren'e uzatırken taşları dişlerinin arasında sıkıştırarak kontrol ediyordu. Ateş Lordu insanları sorgulamaması gerektiğini düşünce, aceleyle kızın yanına geri döndü. Kapıdan içeriye girdiğinde hâlâ bıraktığı yerde beklediğini ve düşünceli olduğunu görmek, nihayet kalbinin çarpmasına izin vermesini sağladı.

"Elbise kirlense de sana yakışacak." Ona yaklaştığında kız kendine gelir gibi oldu. Daha da sinirlenerek kaşlarını çatıyordu ama Daren elma şekeri sepetini ona doğru uzattığında yeniden şaşkınlık kapladı tüm yüzünü.

"Hepsini mi aldın?"

"Hepsi senin." Sepeti kızın eline tutuşturdu.

"Yine gidiyor musun?" diye sordu kız. "Beklesene! Hem ismini bile bilmiyorum." Kelimeleri arka arkaya hızla söylüyordu. Kaşlarının arasında bir kaygı çizgisi belirmişti. Huysuzlanmıştı ve bu Daren'i çok eğlendiriyordu.

Vedalaşmak zorunda olduğunu tekrar tekrar hatırlayana dek.

Yeniden onu tuttu.

Gülümsemesi daha da büyüdü. Bunu hep yapabilirim diye düşündü, onun yüzüne bakarsam her zaman böyle gülümseyebilirim.

Kız bir anlığına yine sersemledi.

"Seni bekleyeceğim benim deli kızım, ne kadar uzun sürerse sürsün."

Dudaklarının üzerindeki çukuru nazikçe öptü.

"Nova," diye fısıldadı kız. "İsmim Nova."

1. BÖLÜM

Dalga ve Altında Kalanlar

Erkekler savaşı başlatır, kadınlar mücadele eder, kazanır ya da yiybederler, zaferleri erkekler kutlar, ziyafeti kadınlar hazırlar ve onra erkeklere hizmet ederler. Savaşlar çoğu zaman kadınlar yüzünden başlar ama hiçbir zaman kadınlar için çekilmez kılıçlar; bu erkeklerin kendini kanıtlama mücadelesidir.

Toprak Krallığı'nda hava her zaman olduğu gibi ılık ve canlıydı. Güneş tepede diyarın yönetici krallığının üzerinde parlıyordu. Kalenin içindeki sessizlik, gelecek bir fırtınanın habercisiydi. Baş muhafız Yüzbaşı Eris merdivenleri arşınlarken nefes nefeseydi. Kılıcı, attığı iri adımlardan karnına batınca tek hamlede çıkarp kenara bıraktı.

Bir muhafız kılıcını yere attığında diyarda uğursuzluk dolanırdı.

Elemental diyarının yöneticisi Toprak ve Bereket krallığının lordu Kral Amon'un odasına geldiğinde nöbetçi muhafızlar onu saygıyla selamladı. Baş muhafız Eris daima yaptığı gibi onlarla selamlaşmak yerine doğrudan kapının tozmağna yapışmıştı. Nöbetçiler birbirine bakarak gerildi, kralın odasına bu şekilde izinsiz ve habersiz giriş yapılamayacağını biliyorlardı ama baş muhafıza, önemli ve

acil bir şey olmasa böyle bir şeye cüret etmeyeceğini bildikleri kadar güveniyorlardı.

"Baba!" dedi muhafız içeri girer girmez. Penceresinin kenarında, ki uçsuz bucaksız bambu ormanını seyreden kral, oğluna dönerken güneş ışıklarıyla taşlar parmaklarının arasındaki tacının üzerinde parladı. Ona rütbesiyle hitap etmediği nadir anlardan birindeydi. Tacını başına yerleştirip karşısındaki genç adama bir şeyi hatırlatmak ister gibi bakışlarını sabitledi.

"Çok kötü bir şey oldu!" dedi muhafız aralıksız nefeslerinin ardından. "Geri dönmüş." Yüzünden bir gerilim aktı. Gözleri adrenalin ve korku dalgalarıyla çarpıyordu. Yaşanılanların haberi eline ulaştığında çekindiği her şeyin başladığına artık biliyordu. Uzun zamanda krallığının ve ona sadece bir aristokrasiden ibaretmiş gibi davranışa da babasının yanındaydı ama şimdi tüm diyarı etkileyecek bir tehditle karşı karşıyaydı.

Toprak kralı Amon çenesini dikleştirerek oğluna baktı.

"Diri dönebiliyorsa diğeri de döner," dedi. "Bunu bilmiyor muydun?"

Genç adam anlamayarak kaşlarını çattı. Göğsü hırıltıyla inip kalkıyordu. "Biliyor muydun?"

"Döneceğini mi?" Kendi kendine başını salladı Toprak Lordu. "Elbette." Ve ciddileşerek düşünmeye koyuldu. "Döndüğünü ise bilmiyordum."

Olabilecekleri düşündükçe yüzü ekşiyordu. Bu krallıklar arasındaki mücadeleyi başka bir seviyeye taşıyacaktı. Artık tek düşmanların, halkı, krallığı korumaları gereken tek şey Su Lordu'nun bilinmez gazabı değildi. "Ne yapacağız?" diye sordu. "Su Lordu'ndan sonra Ateş Lordu da kapımıza dayanacak. Orduyu..."

"Hayır," diye böldü onu Toprak Lordu. "Daren nerede?"

"Hepsi madende. Herkes orada toplanmış ve birileri büyük bir tufanın orayı vurduğunu söylüyor."

Toprak Lordu tüm soğukkanlılığına rağmen durduğu yerde ıktıldı. Bu topraklara en son bir tufan vurduğunda neler olduğunu en iyi o biliyordu. Hem de yılın en kurak zamanlarında. Bir daha öyle bir felaketin altından kalabileceklerinden emin değildi. Ölümsüzlüğüne güveniyordu ama tacını korumaya yetecek miydi?

"Ariana'yı ve Ayzer'i çağırın." Kızdıkları bir araya toparlayıp bir değerlendirme ve hatırlatma yapmanın vakti gelmişti. Ariana'nın Su Lordu'na nasıl bağlı olduğunu biliyordu, Toprak vârisinin, artadaşı olduğunu sandığı su vârisine ne kadar yakın olduğunu da biliyordu. Bu zamana kadar onları kontrol etmeyi başarmıştı ama bundan sonra onları kontrol etmek daha önemliydi ve bunu onlara her yolla hatırlatmalıydı.

"Onlar da orada." Genç muhafız kızları korumak için "Kaçınıldır," diye devam etti. Amon gözlerini dikip onun yüreğinin derinliklerini görebilecekmiş gibi arandı. Çatısızın altında, bu krallığın içinde kendinin dışarıda bırakıldığı bir birlik sağlandığının uzun zamanı farkındaydı. Onun tarafında olanlar kendi içlerinde başka bir tarafı da. Birbirlerini kolluyorlardı ve Amon bu lehine olduğu sürece göz yumuyordu ancak ipleri sıkmasının vakti geldiğini muhafızın gözlemlerinden anlamıştı.

"Oğlum ve vârisim elinde," dedi soğuk soğuk gülümseyerek. "Ann oradaysa vârisi de orada demektir. Evran bu defa işini şansla bırakmamış."

"Ne yapacağız?"

"Birbirlerini öldürmelerini bekleyeceğiz," dedi kral ihtiyatla. "Sona kalanı ne yapacağımızı konuşuruz."

"Ya Daren?" Muhafız bu ketumluk karşısında bozguna uğramıştı. "Ariana ve Ayzer?" Buraya koşarken tüm birlikleri ve orduyu hazırlamaları gerektiğini düşünüyordu. Hayır, düşünmüyor bunun böyle olması gerektiğini biliyordu. Koşarak buraya gelmişti çünkü diyarın kalının, toprak halkının lordunun da onlara eşlik etmesi gerektiğini

düşünüyordu. Ona koymuştu çünkü onun en ön safta ilerleyeceğini ümit ediyordu.

"Bu diyarın tek bir lordu olmak zorunda," diye kaşlarını kaldırarak ona hatırlattı. "Hepsinin kaderinde ölmek var." Göğsünü grip pelerininin eteğini arkaya doğru savurdu. Üzerindeki ince nakış takımı hareketiyle birlikte parladı. Hatırlıyordu muhafız. Bir lord olan babası soylulardan değil, halktan biri olan annesiyle birleştiğinde ve muhafız dünyaya geldiğinde, saray halkı onun asla bir soylu olmayacağını, asla lord olarak anılamayacağını söylediğinde yıkılmaz bir kale gibi duran bu adam karşısına dikilmişti. Ona bir kez göstermişti bu şefkati. "Bunun için üzülme," diye teselli etmişti. "Bunun için sevin. Bu diyarın tek bir Lordu olacak, bu diyarda hüküm süren tek lord ben olacağım. Sen de bu uğurda ölenlerden birisi olmayacaksın." Eliyle küçük çocuğun başını cıksamıştı. Muhafız Eris bu cömelenin onu rahatlatması gerektiğini biliyordu ama çok sevdiği ağabeyi Daren'i düşünmeden edemiyordu.

"Ayzer'i oradan çıkaramazsan," diye son hamlesini yaptı genç adam geçmişin korkularından sıyrılarak. "Halkı kaybedersen ve göcümüz zayıflar."

"Vârisle var olmadı bu topraklar onunla da yok olmaz."

"Yanıyorsun," diye hatırlattı muhafız gergin bir şekilde. "Halk ona tapıyor, bir gün bu kapıya birileri dayandığında ki dayanmasını az kaldı, senin yanında olmalarını istiyorsan onu oradan çıkarırsın."

Derin bir sessizlik odanın içinde büyüdü. Eris yanlış bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyordu ama tek başına onlara yardım edemezdi. Hunun için bir Lord gücü gerekiyordu ama elinde diyara en kötüsü kalmıştı.

"Bir muhafızla bir lord arasındaki fark nedir biliyor musun Eris?" diye sordu Toprak Lordu sırtını dönüp ellerini arkasında birbirine kenetleyerek. Genç adam olduğu yerde irkilmişti. Yıllardır bu duvar

ları arasında annesi bir köylü olduğu için ezilip dardığı yetmezmiş gibi bir de alenen yüzüne vuruyordu. "Sen bir asker gibi stratejik düşünüyorsun, bense halkın ne mal olduğunu bilirim." Sesinde kararsızlık bir toğukluk vardı. "Onlara bir vâris verdim ve onu sevdiler. Şimdi de onlara kurban edilmiş, şehit düşmüş ve yas tutulacak bir vâris vereceğim, intikamını almak isteyecekler."

Kralın kendinden emin ve vicdandan yoksun sesiyle bir adım gelenekçi genç muhafız. Bu adamın kral olmak için, tüm dünyaya hükmetmek için neleri göze aldığını yıllardır en yakından izliyordu ve ondan deli gibi korkuyordu ama bir gün birisi karşısına dikilecek olursa yanında duracak ilk kişi olacaktı. Odadan çıkarken umutsuzluk tüm diyarda olduğu gibi ona da pençelerini geçirdi. Bir savaşın yakıştığını biliyorlardı şimdi ise kapılarında bir sürü savaş vardı ve kayedeceklerini bir muhafız olsa da hissediyordu.

***

Su vârisi Nova'yı içine hapseden dalga herkesi vurmuştu. Sadece san'yeler içinde, kimsenin ne bir şeyi görmeye ne anlamaya ne de kaçmaya vakti olmuştu. Vâris içine itildiğinde dalganın içinde adeta bir patlama yaşandı. Su ayaklandı ve herkesin üzerine yağdı. Hava Lordu Sina vârisinin önüne atılıp ikisinin üzerine şeffaf bir hava kalktı. Bir baloncunun içinde olmak gibiydi, Hava Lordu ve hava vârisine çarptı ama diğerlerine yaptığı gibi yaralamadı. Darbe carlarını yaktı ama diğerlerine yaptığı gibi kanatmadı.

Diğerleri o kadar şanslı olmadı.

Vârisini kaybeden Su Lordu'nun kükremesi acı bir ağrı andırıyordu. Peşinden atladığında su daha da hırçınlaştı ve sanki intikamını alır gibi saldırdı. Mağaranın içinde yükselirken Su Lordu gözlerini kapatıp hükmettiği suya çağrıda bulundu, bayır emretti. Vârisini geri vermesi için yaşamı boyunca ilk kez okyanusa dişlerini gösterdi.

Evran'ın ateşi, Ariana'nın büyüsü, Ayzer'in toprağına yağmır Ann yeniden suyun üzerine çıkana kadar hiç kimse o kâbus dolu dalgayı durduramadı. Tekrar tekrar çarpıp ve herkese kim olduğunu hatırlattı. Bir çılglık yankılandı hepsinin kulaklarında, artık orada olmayan vârisin sona ermiş ezgisini andıran.

Su Lordu uzlaşamadığı dalgayla namludan çıkmış bir kurpuz yakalamaya çalışırcasına uğraşıyordu. İpini koparmış bir aslanın tebiyecisiyle göz göze geldiği bir an gibiydi. Onu öldürecek mi, yoksa dinleyecek miydi, hiç kimse bilmiyordu.

Evran suyu buhara çevirmek için yeni bir ateş dalgası yarattığında Nova'nın var ettiği dalga, değnekle dürtülmüş bir kaplan gibi yeniden saldırdı. Ariana'nın tılsımları ona çarpıp ama kalkanını zıpmadı. Ayzer toprağın içine çekmeye çalıştı ama hepsinin içine saplandığı bir çamura döndü.

"Yardım etmeliyiz," diye fısıldadı hava vârisi kalkanın içinden. Bir camın arkasından olanları izliyormuş gibi suçluluk hissetti. Daha önce savaşlar hakkında okumuştı, Büyük Yıkım hakkında onları hikâye dinlemişti ama sadece bir maden ocağında yaşanan bu yıkım okuduklarını da dinlediklerini de hiçe sayıyordu. Bu bir savaş değildi de savaşın habercisiydi.

"Bu Ann'in düzeltilmesi gereken bir sorun." Sina kalkanı tutmak için biraz daha odaklandı. Su her defasında çarpıyor ve yeni bir çatlak onarmak zorunda kalıyordu.

Katil bir dalga, yüz yıllar sonra.

Daha önce de savaş görmüştü ama bir kızın tek başına böyle saldıran bir dalga yaratarak onun içinde kayboluşu ve bu dalgayı tüm zamanın en güçlü Su Lordu'nun dahi zapt edememesi... Sina'yı asil edilebilir diren konuydu. Bir maden ocağında bununla baş başa kalmışlar ve böyle ipi kopuk bir güçle dünya bir başına kalırsa ne olurdu?

"Büyük bir rüzgâr yaratarak suyu dizginlemeyi deneyebilirsiniz," dedi hava vârisi. "Yok edemesek de şiddetini azaltabilirsin."

“Ben seni korumakla yükümlüydüm, onlar kendi başlarına açtıkları sorunla yüzleşmekle yükümlü.”

İçten içe haklı olduğunu bilse de gözünün önünde olanlara seyirci kalamıyordu Hava ve Nefes Krallığı’nın vârisi Sonay. Hepsi kocaman dalganın taşıdığı ve her köşeden duvarlara çarptığı bu fırtınanın içine batıp çıkıyordu ve her defasında daha da yorgun düşüyorlardı. Suyun içinde kalmaya çalışmak ayrı bir zorluktu. Girdap gibi onları teker teker yakalıyor ve her defasında yüzeye çıkmaları daha uzun sürüyordu. Vâris veya lord olmasa hiçbiri bu kadar dayanamazdı, suyun üzerinde yüzen muhafızların cesetlerinden biliyordu artık. İçlerinde taşıdıkları sihir dalganın onları öldürmesine izin vermiyordu ama bu zarar vermediği anlamına gelmiyordu.

“Daren yok!” diye bağırdı aniden. “Sina, Daren’i göremiyorum.”

Bir an Hava Lordu’nun kaşları çatıldı ve etrafa bakındı.

“O artık bir lord değil,” diye ani bir farkındalıkla fısıldadı. “Elemental onu korumadı.” Ve onu harekete geçiren hamle bu oldu. Hava vârisi onunla kaldığı tüm süre boyunca bisilerine ne kadar kolay bağlanabildiğini ve onlara ne kadar sadık olduğunu biliyordu. Ann ve Daren ne yaparsa yapsın, Hava Lordu Sina için çocukluğunda birlikte büyüdüğü ve çok sevdiği iki dostuydu.

Hava Lordu tek hareketiyle kalkını kaldırdı, elleri boşlukta daireler çizerek artık onları da içine alan dalganın etrafında dolaştı. Sonay refesini tuttu ve çarpışmayı bekledi ama bu bir girdabın içine düşmek gibiydi. Su önce seni bileklerinden yakalayıp kendine çekiyor, göğsüne oturup nefes almanı engelliyor, sonra da kayalıklara çarpar gibi bir şiddetle oradan oraya savuruyordu. Kendi gücünü, rüzgârların gücünü kullanarak bir hava akımıyla bedenini suyun üzerine itti. Saisyeler içinde tüm nefesi kesilmişti.

Sina dalgayı bir hava kalkantıyla köşeye sıkıştırmayı başardı. Su artık bir cam duvarın arkasında kalmıştı. Ariana rüzgârın itme gü-

çöyle duran dalgaın önüne görünmez bir bariyer kurup Hava Lordu'nun sihrini destekledi. Ayzer ve Evran birbirine bakıp başlarıya onayladıktan sonra aynı anda saldırdı. Hem ateş hem toprak karışmasında biraz daha geri çekilse de Arın onları tek bir el hareketiyle kınan pöskürttü, duvara çarpıp yere düştüler.

"Dalgayı yok ediyorsunuz!" diye kükredi Su Lordu. "Nova orada!" Diğerlerinin aksine o suyun içinde çabalıyordu. Suyla savaşıyor onun içinde en büyük kaybını arıyordu. Tüm zamanların en aklını kaçırmış Lordu bugün bir kez daha sınanıyordu. Her şeyi kaybettiğini düşünürken yüz yıllık bekleyişin ardından bir su damlası fışkırarak izlenmişti. Şimdi okyanusu yeniden ayağına getirecek o su damlası okyanusun içinde yitip gitmişti.

Herkes birbirine bakıyor ama kimse ne yapacağını da, ne diyeceğini de bilmiyordu. Herkes şimdiden bitkin düşmüştü.

"Daren yok," diye araya girdi Hava Lordu Sina. "Onu dakikalaradır görmüyorum."

Ariana hareketlendi ve Ayzer enciğiyle onun yanına gitti. El ek tutuşup yeni bir tılsım fısıldamaya başladılar. Evran sadece bakıyor ve dinliyordu. Çıkarmayı umduğu felaket bu değildi. Su her zaman başına buyruktu ama köşede durup İlahi Lord'un bile çarpıştığı bir su aklının sınırlarını zorluyordu. Daren'in yokluğunun bir sürdür farkındaydı ama her şey onunla bağlantılıydı. Kız suyun içinde kaybolmuş, Daren onunla birlikte ocaktan yok olmuştu. Ve artık Ateş Lordu olan Evran ne yaparsa yapsın ocaktan bedenleyememişti. Kendisi isha gücüne rağmen bunu yapamazken şu an bir unvana sahip olmayan küçük kardeşi bunu nasıl başarmıştı? Kargaşadan faydalandı, dalga artık devasa salonun diğer tarafındaydı, kapılara doğru kimsenin dikkatini çekmeden ilerledi, bu zamana kadar Su Lordu'nun devirmeyi büyük bir arzuyla bekliyordu ama adamın gözlerinde gördüğü bir şey onu ilk kez korkutmuştu. Korkutmuş ve kaçırmıştı.

Su Lordu Ann tekrar denedi ve dalgalanan etrafında döndü, içinde bir şey arıyor, onu arıyor ve bulamadıkça daha da hiddetleniyordu. O hiddetlendikçe dalga daha saldırgan hale geliyordu.

Macenlerin kilitli kapılarının ardından bir kükreme herkesin dikkatini dağıttı. Gök ikiye yarılmış gibiydi. Herkes aynı anda ve titreyen boğazlarıyla orman ruhunu selamlayarak başını eğdi.

Beyaz kaplan haftalardır ortalarda yoktu. Hava Krallığı'nda Nova tarafından yapılan naguei, kurtların katliamından sonra kaybolmuştu. Orman onun gidişiyle karanlığa boğulmuş ve çiçekler solmuş, diyar bir darbe daha almıştı.

Yaklaştı... Yaklaştı ve Su Lordu'nun önünde durup başını ayak ucuna kadar eğdi. "Dalgayı durdur lordum," dedi. Ses hepsinin zihninde şekillendi. İlahi Lord ne demek istediğini anlamış gibi yasla yürümlü buruşturdu. Bu herkesin onu ilk kez böyle dağılmış gördüğünü anı. Deima hayranlıkla baktıkları, kendine güvenen ve ifadesiz yüzü utrapla kaynadı.

"Sa ona zarar veremez," dedi ama sesinde çoktan kaybetmiş birinin son çırpınışı vardı. Dalga yavaşça, yaralaanmış bir hayvan gibi inleyerek geri çekildi.

"Sesi dinle lordum," dedi orman ruhu ihtiyacı.

Herkes aynı anda sustu. Fısıltılar sona erdi. Nefesler tutuldu.

Ve gökyüzü şarkısını başlattı.

Bu sadece bir melodi değildi.

Gökyüzü varisi için bir ağıt yakıyor.

Ayızet dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başladı.

İlahi yükseldi, herkesin kulaklarını kemiren bir ezgiye döndü. Örpeticici ve karanlıktı. Aranıyor ama kaybettiğini bulamıyordu. Köşeye sıkışmış dalga duvara çarptı ve kıyıya vurup intihar eden bir okyanus gibi yok oldu.

Gece Yarısı Lordu krallığının en kuytuşunda ateşten yapılmış an şarabını yudumlarken keder içindeydi. Artık kim olduğunu da, neye sahip olduğunu da bilmiyordu. Yas ve pus herkes gibi onu da ele geçirmişti. Gözleri uykusuzluğun ve gözyaşı dökememenin acısından çıkarmak istercesine yanıyordu. Göz bebekleri küçülmüş, kağıt toplayan ince damarları kendini belli etmişti. Elindeki kadehi parçalamak için sıkıttı.

"İki hafta sonra ortaya çıktın Daren," dedi Toprak Vârisi Aynı demirden tahta yaklaştığında. Taht, Ateş Krallığı'na yakışır şekilde barok mimarının ince işlemelerini taşıyordu. "Oradan nasıl kurdun, iki haftadır neredesin?"

Maden ocaklarındaki büyük dalgadan beri kimse onu görmemişti, vâris nihayetinde kimsenin girmediği yasaklı Ateş Sarayı'nı ziyaret etmekte karar kılmıştı.

"Bir sürü soru var güzel vârisimiz," dedi her zamanki alaycılığıyla ama yüzündeki kederi ve yenilgiyi gizleyemiyordu. "Ama babanının cevabı yok."

"En yakın arkadaşım öldü."

"Elemental'de sıradan bir gün daha." Kadehi kafasına daktı ve tek seferde bitirdi. Rahat bir şekilde artık ona ait olmayan tahtından kalkıp masanın üzerindeki özel cam şişesinden biraz daha şarap doldurmak istedi ama şişenin sonunu göremli epey olmuştu. Mahzune doğru yürürken kız arkasından gelci. Yüzlercesinin arasından rastgele bir şişe çekip kadehini doldurmak yerine şişeyi ağzına dayadı ve duvarın dibine çöktü.

"Bu şekilde acı çekmek istiyorsan sana engel olmayacağım," dedi. "Ama neler olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Nova'yı oraya biri itti, tam yanında duruyordun ve olduğunu görmedin mi?" Toprak Vârisi soruları ardı ardına sıralarken yüzü kıfayetsizdi. Yaşadığı acı ve şaşkınlık da öyle. Acısı soğukkanlılığını bastırıyordu ama yine de kız içten içe hicap duyuyordu. Ailesi olarak gördüğü tek

kıyı laybetmişti, diyara geldiğinden beri içgüdüleri ve ruhundaki az onu Toprak Sarayına ait kalsa da Nova ile arasındaki sevgi bağları derinlerde bir yerde hâlâ saklıydı. Bunu yapanın kim olduğu ise asıl yalıtıydı. Düşmanın peşine düşüp intikam almak değildi niyeti, düşmanın kim olduğunu bilmekti.

Balkınlıkla nefesini verdi artık lord olmayan adam. "Bu soruları Ann'in sorması gerekmiyor mu?" Gözlerini devirdi. "Belki de onu sağlığına o itmiştir. Kendinden güçlü kimseye tahammül edemez o."

"Ann şu an bütün diyarı yağmura boğuyor, zafer kazanmış gibi değil."

"Belki de yaptığı şeyi saklamaya çalışıyorduk."

"Amon ya da Evran yapmış olmalı." İkisinin başı da kapının eşiğindeki Ariana'ya döndü. Bir süredir kendi köşesine çekilenlerden biri de Ateş Vârisi olduğu ortaya çıkan kızıl saçlı kadındı. Yıllardır bunu sakladığı Daren ile nasıl yüzleşeceğini bilmiyordu. Söndürmek istediği ama asla başaramadığı alevleri, her gece kabuslarında başka bu felaketi fısıldıyordu. Toprak Vârisi'nin buraya geldiğini duyar demez bundan cesaret alıp bir atını sırtına binerek saraya ulaşmıştı.

"Joo," dedi Daren yanı sarhoş şekilde şişeyi kızı doğru kaldırıarak "Vârsim gelmiş; yine Arın'ı ulu, kutsal, mükemmel, yenilmez Sülordu'nu mu ziyaret ettin?"

"Kes şunu!" diye azarladı Ayzer onu tahammül edemez şekilde. "Her şey bu kadar birbirine girmişken kendini bırakamazsın."

"Daren," diye fısıldadı Ariana kapı eşiğinden. "Sana neden söylenemediğini biliyorsun." Yüzünden utanç ve kayıp kırıntıları dökülüyordu.

"Hepimiz o dalganın içinde boğulmalıyız!" dedi Gece Yarısı Lordu öfkeyle.

Ayzer sertçe yutkundu. Göğsünün altında yavaşça atan kalbi sızlanıyordu. Acısı taze ve derindi. Orada her şey olabiliirdi ama birileri en yakın arkadaşına, birileri bir vârise arkadan saldırmıştı. Birileri

birçok şeye ihanet etmişti. Diyara geldiğinden beri bu düşünceden sakınıyordu ama bir gün sıranın kendisine de geleceğini artık biliyordu. Diyar affetmezdi, Altınler acımasızdı.

"Arın kendini bırakmış gibi..." Ariana kederle zar zor ilerleyip karşısına oturdu. "Amon şu an keyif ve hışı içinde."

Daren kahkaha attı. "Nasıl oluyor da her şartta o kazanıyor? Başını iki yana salladı. "Belki de hepimiz bir kenara çekilip onun kazanmasına izin vermeliyiz."

"O zaman gerçekten o dalganın içinde boğulmalıydık."

"Su Lordu intikam isteyecek." Ayzer düşünceli bir şekilde bileğindeki mücevhere dokundu. Toprak Krallığı'nın imgelerini ve renklerini taşıyan kalın künnyeye. Su Lordu'nun geri dönüşünden beri huzursuzdu ve onunla aynı ortama girdiği her saniye huzursuzluğu artıyordu. "Ve hepimizin karşısına çıkacak." Ürpertmiş gibi kollarını birbirine doladı.

"Biz bir şey yapmadık," dedi Ariana. "Arın bunu biliyor."

"Konuştu mu? Sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır," diye hüzünlü bir şekilde başını salladı. "Daren, şu an dostlarına ihtiyacı var. Vârisini kaybetti, bunun acısını tahmin bile edemeyiz."

Gece Yansı Lordu muzır ama sahte bir gülümsemeyle çenesini ona doğru çevirdi. "Benim yıllardır vârisim yok, alışır." Ses tonu buz gibi soğuktu.

Kız geriye yaslanarak sindi. Ayzer ona ters ters baksa da öfkesini anlıyordu. Nova'ya değer verdiğine ve belki daha fazlası olduğuna inanıyordu. Bunlar tesadüfi ya da ondan beklenen haller değildi. Kilitli kaldıkları o yerde bile Ariana'ya tek kelime etmemiş, hatta neden sakladıklarını anlamıştı. Şimdi ise caddirgan ve yorgun görünüyordu. Oradan nasıl çıktığını bile bilmiyordu. Artık bir lord olmamasına rağmen Ayzer onun gücünün sanılanın ötesinde ve bilinmezlikle dolu olduğunu düşünüyordu.

"Lordunun gözüne girmek ister misin Ariana?" Daren bir kez daha şeyyi kafasına daktı. Ariana başını kaldırıp beklentiyle ona baktı. Küçük, oyuncak avındaki bir çocuktan farklıydı.

"Kayıp vârisi," dedi kaşlarını kaldırıp dilini dudaklarının üzerinde gezdirirken. "İlmek'te." Gülümsemesi birçok şey içeriyordu. Korku, pişmanlık, öfke, hurs, özlem, kibir ama en çok acı.

Ateş vârisi ayağa kalktı.

"Bunu şimdi mi söylüyorsun?" diye bağırdı Toprak Vârisi Ayzer. "Kafayı mı yedin sen?!" Ayağa kalkan adam omuzlarından itti. "Nereden biliyorsun bunu?"

"Sana söyledim tatlı Ayzer," dedi Gece Yarısı Lordu gülümseyerek. "Eziz soruların cevabı yoktur."

"Daren bak, bunun oyunu olmaz," diye uyardı Ariana.

"Doğruyu söylüyorum."

"O halde onu oradan çıkaralım."

"En son biri İlmek'ten çıktığında başınıza neler geldiğini unuttunuz mu?" Gözlerini kısıp kendini anlatamıyormuş, kimsenin görmediğini görüyormuş gibi bir tiksintiyle onlara baktı.

Kulann ikisi de durdu ve birbirine baktı. Ann'in dönmesinin hatalı doğu olduğunun ikisi de farklıydı. Onun hiç de masum olmadığı ve daha beraberinde nasıl büyük felaketlerin geleceğinin de.

"Ama bu Nova," diye fısıldadı Ayzer.

"Elemental onu İlmek'e koyduysa tek derdi başka bir bela getirmek istemesidir. Hem onun dönmesini istediğine emin misiniz?" Kızlara bakarak dudagının bir kenarını çapkınca kıvrıdı. "Sen Elemental'e hükmeden vâris olmak istiyorsun, Nova olduğu sürece bunu yapamazsın."

Ayzer kaşlarını çatı.

"Ve sen de onun için dünyayı yerinden oynatacak Su Lordu'nun kızıysın istiyorsun." Ariana yanağının içini ısırdı. "Size de Elemen-

tal, Nova'sız daha katlanılır gelmiyor mu?" Duvara çarptığı şişenin binlerce parçaya ayrılmasını seyrederken göz pınarları sızlıyordu.

Her şey herkesin istediği gibi olmuştu sonunda, her şey plan göce gitmişti, Elemental başına buyruk deli kızdan ve beraberinde getirdiği sorunlardan kurtulmuştu.

Ve Gece Yarısı Lordu yeniden nefret edilen olmuştu, katlanılmaz bir yalnızlık onu ensesinden tutup kalbini boğmuştu.

Cehennem aleviyle yanan kalbi buz tutmuştu.

***

Hava Krallığı'nda bir ordu hazırlanmaya başlamıştı. Sina kendi kalesinin en tepesinde, bulutların üzerinde krallığın etrafına konumlanan koruma kalkanını seyrederken vârisinin odasına çıkmaktaki olan iki ziyaretçi vardı. Cinler ve periler her zaman olduğundan daha sessiz şekilde kendi alanlarına çekilmişti, birisi çağırmadığı sürece hareket etmiyorlardı.

"Toprak Vârisi ve Leydi Ariana huzurlarınıza çıkmak istiyorum efendim." Askerlerden biri, tahtın üzerinde oturmuş Elemental tarihine ait yeni bir kitap daha okuyan hava vârisi'ni başıyla selamladı. Kız okuduğu paragraf bitene kadar gözlerini kitabın üzerinde gezdirmeye devam etti. Aylarca bir kütüphanede kalmış olması, ona diğerlerinden daha çok bilgelik kazandırmıştı.

"İçeri alın," diye mırıldandı zarıfçe sayfayı değiştirirken. Kapılar vârisler için açıldığında kaldığı bölümü zihnine hapsedip kitabı kenara bıraktı ve yavaşça başını kaldırdı.

"Şimdiden tahta geçtin mi?" diye sordu toprak vârisi kapılar onların ardından kapandığında. Eteklerini tutarak hava vârisine doğru yanaştı. Adımları kendinden emin ve güçlüydü.

Ariana üçünün de güvenliği için tılsımlarını fısıldamaya başladı ve onlardan başka hiç kimsenin duymaması için etraflarına bir gü-

renli kalkanı ördü. Şeffaf kalkan parlayarak onları çevrelerken gözle görülür şekilde güçlüydü.

"Alışmaya çalışıyorum," dedi hava krallığının vârisi ayağa kalkıp. "Ziyaretinizi neye borçluyum?"

"Ordu hazırlıyorsunuz."

Hava vârisi Sonay durduğu yerden onları görebilirmiş gibi pencereden dışarıya baktı. Bir hazırlık içinde olduklarını elbette biliyordu, bunu isteyen kendisiydi. Bunca zamanın ardından artık bir şeylerin değişmesi gerektiğini biliyordu ama işin kötü kısmı Sina ile hâlâ bu konuda uzlaşamamasıydı. Sonay saldırmak istiyordu, Sina ise sadece elinde olanları korumak.

"İlerkes öyle yapmıyor mu?" İnsanın ruhunu tırmalayan tebesümü ürpeticiydi. Hava Sarayı'nın Alfinleri, insan duygularını etkilemeleriyle meşhurdur. Lordu ve vârisi ise bu muazzam güçü daha derin yaşıyordu. Vârisin dudaklarında soğuk, naif bir sakinlik vardı ama bunun ne kadar örkütücü olduğunu da yaydığı enerjiyle hissettiriyordu.

"Bu savaşta bir şansınız olmadığını biliyorsun." Ariana ona doğru şefkatle bakıyordu ve kızın, lordu kadar ahmak olmadığını umuyordu. Sonay şimdiye kadar iyi iş çıkarmıştı ama çok bilmek bazen bildiğini sanmaya da neden olurdu.

"Bunu bilemeyiz," dedi ellerini birbirine kenetleyerek hava vârisi. "Bir ay önce bu toprakların en baş edilemeyen vârisi artık aramızda değil, en nefret edilen lordu artık kendi krallığına bile sahip değil, en korkulan lordu ise kendini bir kuleye kapamış yas tutuyor."

"Ann yas tutmuyor."

"O halde ne yapıyor?" Onun yas tutmadığının pekâlâ farkındaydı. O Sina değildi. O bir liderdi ve acı çekse de yapması gerekeni yapacağını biliyordu. Sonay'ın asıl derdi Su Lordu'nun ne yaptığını öğrenmekti.

"İşte bunu bilemeyiz," diye cevapladı Ariana.

"Buraya neden geldiniz kızlar?"

"Nova'nın ölmediğini biliyorsun, İmrek'e hapsedildi."

"Evet. Onu hâlâ hangimizin ittiğini bilmiyoruz tabii." Sönetükler özenle seçilmiş ve ihtiyatlıydı. "Daha önce onu zehirledüklerinde de bilmiyorduk." İmayla Ariana'ya doğru baktı. Herkesin aksine ben vârisi herkesten şüphelenmeyi bırakmıyordu. Nova'ya yapılan saldırı bir gün onun için de yapılacaktı.

"Onu oradan çıkarmamız gerekiyor," dedi Ayzer.

Hava vârisi gözlerini kıskarak onlara baktı. "Bu zamana kadar sessiz kalmanız bunu kabullendiğinizi sanıyordum neden oldu," dedi tiyayecyle. "Sonuçta o olmadığı zaman hepimizin daha çok şansı var." Salonun ortasında yürümeye ve yere bakarak düşünmeye koyuldu. "Ama öte yandan, Su Lordu'nun yapamadığını biz nasıl yapacağız?"

"Kerberos'a saldıracağız."

"Kadim bir ruha saldıranın bedeli olduğunu biliyorsunuz. Bunun göze alacak mısınız?"

"Sen alacak mısın?"

"Belki," dedi. "Amacınızı öğrenirsem."

"Amacımız..." dedi toprak vârisi kibirle gülümseyerek. "Biz yapılanları onların yanına bırakmamak. Seni kütüphaneden çıkarı Nova oldu. Ariana'ya özgürlüğünü veren Nova oldu. Bizi alıp badiyara sürgün ettiler, bize ne yapacağımızı söylediler ve bir gölge gibi yanlarında dolaşmamızı beklediler. Onu orada çürümeye bırakmayacağım."

Hava vârisi işittiği sözlerle birlikte yutkundu. Dolan gözlerini tavana çevirdi. Üçü de ailesinden koparılıp buraya getirildi. Üçü de ailesi tarafından unutuldu. Üçü de onlara yapmaları söylenen şeyleri dinlemeye mahkûm edildi. Üçü de hor görüldü. Kaçınıldılar, alıkonuldular ve kenara atıldılar.

"Tamam," dedi derin bir nefes alarak. "Ben daima vârislerin tarafında olacağım."

-Vârislerin de karşı karşıya geleceği anlar olacak," diye araya girdi Ariana.

"Önce vârisleri bir araya toplayalım," dedi Toprak Krallığı'nın vârisi. "Nasıl dağılacakımızı sonra düşünelim." Öcü bir araya geldi ve küçük bir çember oluştu.

"Araç lordların cteklerinin altındaki gölgeler olmayacak."

***

Görecü kulesinin kapıları leydinin girişiyle sonuna kadar açıldı. Oranlık ısırsız ve sessizdi. Haftalardır olduğu gibi hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Bu Ariana'nın Su Lordu'nu bu kadar yenilmiş gördüğü tek zamandı. Krallığı yerle bir olduğunda bile adamın nasıl savaştığını hatırlıyordu. Olanları daha dâim gibi hatırlıyordu.

Osun öldüğünü görmüştü ama yok olduğunu ilk kez görüyordu.

Ba bir kehanet olsa sadece burnunu kıvrır ve ihtimal dahi vermezdi.

Ahşap merdivenlerin gıcirtısıyla yukarıya tırmandı. Açık kapıdan içeriye girdiğinde Su Lordu pencereden dışarıya bakıyordu. Üzerinde sadece pantolon vardı. Kız adamın bedenini susuz kalmaş bir hayvan gibi süzüp yutkundu. Saçları dağınık, gözleri yorgundu.

"Merhaba," dedi yavaşça. Pelerininin şapkasını indirip omzundan aşağı sallanmasına izin verdi. Bugün üzerinde kan kırmızısı bir elbise vardı ve her adımıyla ahşap zeminde bir yılan gibi kıvrılıyordu.

"Buraya gelmeyi bırak, Ariana." Su Lordu dönüp ona bakmadı bile. Gözleri pencerenin ötesinde yavaşlayan yağmur damlalarını seyrediyor ve kirpikleri bir saniyeliliğine bile hareket etmiyordu.

"Seni bu halde görmeye dayanamıyorum." Sesi neredeyse ağlamıyordu. Bir adım atmak istedi ama adamın uzaklığı onu çivi gibi olduğu yere sabitlemişti. "Senin acı çektiğini görmek istemiyorum. Tanıdığım, hatırladığım Arın bu değil." Diyarın belki de en mutlu

zamanlarına gidiyordu aklı, saklı vâris geçmişine öyle büyük bir aşkla bağlıydı ki Büyük Yıkım'dan sonra olanları kabullenememi sadece bir hayalet gibi yaşamını sürdürmüştü. O nihayet geri döndüğünde bu azabın son bulacağını düşünmüş ama daha büyük bir çıkmazın içine saplanmıştı.

"Beni görmek istemiyor," dedi Su Lordu. Ariana onun kimden bahsettiğini anladığında kalbine bir lançer yemiş gibi kıvrandı. "Girişimi yasakladı. O izin vermeden ilmek'e geçemem. Halkımı uyandırمام. O olmadan zayıf düşünüyorum."

"Böyle söyleme." Başını dik tutmak, ona bakmak için kendini zorladı. "Bunu duymayı bekleyen osalarca kişi varken vazgeçemisin."

"Vazgeçmek mi?" Adam ona doğru döndüğünde buz mavisi gözlerinde şimşekler çakıyordu. "Duraksadım," dedi uyarı gibi. "Ama bir an bile vazgeçtiğimi düşünme. Diyarı geri alacağım. Vârisimi geri alacağım."

"Biliyorum." Ariana bir adım geriye çekilmek istedi. Acı ve kibre aynı anda boy göstermişti. "İstedığın her şeyi yapabilirsin. İstedğin herkesi geri alabilirsin." Pelerininin iplerini çözüp ayaklarının dibine düşmesine izin verdi. Adamın gözleri kızın ince parmaklarında ve yere düşüp giden pelerinden kızıl elbisesinde dolardı.

"Beni de geri alabilir misin bir gün?" diye sordu. "Beni affodebilir misin?" Kalbi sudan çıkmış bir balık gibi çırpınıyordu. Nefesini tutup vereceği tepküyü bekledi. Yıllardır bekliyordu, bu anın yıllardır hayallerini kuruyordu. Parmaklarının ucundaki alevler onun bir gün geri döneceğini fısıldıyordu ama kadın karşısında olmasına rağmen döndüğünü hissetmiyordu.

Su Lordu kadehini pencerenin keranına bıraktı. Ağır hareketlerle yerinden doğrulup sakince kıza doğru yaklaştı. Ariana nefesini tuttu ama istese de artık nefes alamayacağını biliyordu. Su Lordu uzun sarmaklarını kadının saçlarında dolandırdı.

"Çok güzelsin," dedi. "Her zaman çok güzeldin."

Bayat bir umutla gülümsedi saklı kalmış vâris.

"Bir gün beni yeniden sevebilir misin?"

Kızın özenle seçtiği kelimeler ve işleyeceği günahın cazibesi adamı kâkırtmıştı. Derinliğinde yaşadığı su alev alev kaynadı. Gözleri birbirine kilitlendi. Eğilip kızın dudaklarını öptü. Kolları hırsız kız kendine doğru çekti, elleri kollarından omuzlarına kadar tımanmış ve elbisenin askılarını tek hamlede sıyrıp ateş vârisini okyanusun karşısında çınlıplak bıraktı.

Geri çekilip kendi cehennemine baktı.

Kendi yansımasına nefretle baktı.

Bir an bile durumdan rahatsızlık durmayan, arzusuyla ona bakan vârisi yatağın üzerine itti. Yumuşak örtülerin üzerinde heyecandan uziyordu. Adamın ona yapacağı her şeye hazırda. Kalbi hızlanmaya başlamış, göğsü hiddetle kabarmıştı. Bakışlarını bir saniyelğine bile adama can yakıcı gözlerinden ayırmadı. Mavi yaasımaları olan saçları, küçük kristal gözleri, bir mermer kadar pürüzsüz beyaz teni... Adam gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Üzerine doğru eğildi, kendinden emin ve güçlüydü. Ateş vârisinin nefesini kesecek kadar uzun bir süre gözlerinin içine baktı. Parmaklarıyla çenesini kavrayıp "Bunun benim için bir önemi olamayacağını biliyorsun değil mi?" diye sordu.

Bu sadece kapıları kapatmakla ilgiliydi. Bu kendini cezalandırmakla ilgiliydi.

"...murumda değil," dedi vâris. İsteddiği tek şey şu an gözlerine baktığı ilahi lordun temasıydı. Yıllardır beklediği şey buymuş gibi titreşen elini adamın kusursuz yüzünde gezdirdi, saçlarında, boyunda ve sonunda cesaret edip onu kendine doğru çekerek dudaklarını yeniden kendi dudaklarına bastırdı. Bu çölün yüzyıllardır hasret kaldığı suya özlemi gibiydi. Talepkâr ve muhtaçtı. Kollarını ona doladı, kendini ona doğru bastırdı ve arzusuyla derin bir iç çekti.

Karanlık ve gölgeler odayı ele geçirdiğinde ay ışığı pencereden içeriye süzülüyor ve yatağın üzerinde saçları dağılmış kadının parlak gözlerini aydınlatıyordu. Hemen yanında bir heykel gibi uzanan İlahi Lord yataкта ona olabilecek en uzak mesafeyi seçmişti. Bir elini başının altına almış, nefes bile almaktan tavani seyrediyordu. Ona ve dokunuşlarına aç bir şekilde yana döndü kız.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu saatler sonra. "Bir anlamı yok. su eğer, neden yaptın?"

"Açık kapılarla ilgili olan şey nedir biliyor musun?" Gözlerini kapattı. Ariana ne demek istediğini anlamıyordu. "Birine açık bir kapı bırakırsan hayatının sonuna kadar o kapıdan geçebileceği ihtimalini düşünür. Ama kapıyı kapatırsan kendine başka bir yol bulur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni bir daha sevemem," dedi nihayet ona döndüğünde. "Bu senin kapını kapattı. Bir daha bana gelmekle zamanını tüketme. Ve bu yaptığımdan sonra kendi kapılarımı da kapattım." Gözlerinin önüne gelen Nova'nın kıskırtıcı iri mavi gözleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. "İlk defa birisi dikkatimi dağıttı, ilk defa birisi tereddüt etme neden oldu, ilk defa birisi güçlerimden daha ağır bastı ve ben ilk defa kendi krallığıma ihanet ettim. Artık onu hak etmiyorum ve artık beni hiçbir şekilde istemeyecek, oru kurtaracağıma olan umudum bu gece kırıldı." Yataktan doğruldu ve bir okyanusun içinde yaşanan fırtınadan sağ çıkmayı umdu.

Önce krallığını aldılar elinden, en kıymetlisi olan naguelizi, sonra halkını, en sonunda vârisiyle sınıdılar onu ve kalbini bir çöl gibi kurtular. Nova haklıydı, ikisi arasında onun için bir savaş başlamıştı ve Su Lordu ilk defa bir yenilgi yaşamıştı.

"Amon'a bir hafta veriyorum." Çıkıp gitmesi için kıza kapıyı açtı ve yataktan öfkeyle kalkışını seyretti. "Taşları bana teslim etmesi için bir haftası var. Yedinci gün kapıya dayanırım ve hiç kimsenin

göğünün yaşına bakmam. Önce hizmetkârları boğulur, sonra köylere saldırırım ve o krallığını onun başına yıkarak oradan çıkarırım.”

Ariana sert bir tokat yemiş gibi durduğu yerde kaldı. Adamın gözlerindeki ölüme susuzluğu görebiliyordu. Söylediklerinde en çok tereddüt etmiyordu. Her kelimeyi buz gibi bir sakinlikle telaffuz edisi daha da ürktürücüydü.

“Evrân’a söyle üç günü var, gelip kendi ayaklarıyla bana teslim olursa yaşamasına izin veririm, karşı koyarsa yedinci gün Anson’un kapağına dayandığımda öldürmeye zindandaki ateş halkından başlarım.”

“Ann...”

“Su Lordu bu gece vârisinden vazgeçti!” diye bütün kaleyi iniletecek bir öfkeyle kükredi İlahi Lord. Gökyüzünde beybetli bir gürleme yaşandı. “Git ve söyle onlara.” İçinde bir umutsuzluğun kabardığını hissetti. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı. “Elemental’in bu zamana kadar görmediği bir fırtına yaklaşıyor.” Bir kez dahi kırpmadığı gözleri kızın üzerine hücum etti. “Daha önce yaptıklarım için bir yılım dediniz, dünyayı yerle bir etti dediniz, kâbus gibiydi dediniz... İnce o günleri anıtana kadar durmayacağım. İçimdeki öfke yatışana kadar, durmayacağım.”

Gözellennin içine öyle bir baktı ki Ariana daha önce karşılaşmadığı bir gücün tesiri altında kaldı. Kendini bir anda ormanın içinde buldu. İlk dehşeti atlatmaya çalışıyordu, daha önce kimsenin sadece bakışlarıyla başka birini bedenleyebildiğini görmemiş ve duymamıştı.

Çünkü yok edici bir güçtü.

Yağmur, göğü yere indirmek ister gibi, yeri birbirine katmak ister gibi hiddetliydi. Diyarda nefes alan her canlı kendine kaçacak bir yer arıyordu. Ateş vârisi ormanın içinden koşarken tılsımlarının gücüne ulaşmaya çalışıyordu ama adam onu öyle bir lanetlemişti ki kokusu üzerinden çıkana kadar hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Bu öfkenin kalbinin ağrısından geldiğini bilmek yağmura kadının kızgın görüşleriyle eşlik ediyordu.

Bambu ağaçlarının arasından geçerken çamura bulanmıştı. Ni hayet sarayın gizli kapılarından birine ulaştığında nefes nefeseydi. Merdivenleri çıkarken birkaç kez takılmış ve soluklanabilmek için gönlünce ağlayabilmek için taş merdivenlere düşmüştü. Bir eli tırnakları sıkı sıkı tutup diğeri gözlerindeki yaşları temizlemeye çalışıyordu. Acısı yaşadığı gece için değildi, artık seveyemeyeceğini kabu ettiğı içindi.

Toprak Lordu, diyarın kralı herkesi bir araya toplamış ana salona saklı vârisin gelişini bekliyordu. Kız daha yoldayken onlara ıyarısını vermişti. Arın'ın şakası olmadığını biliyordu ve gözlerindeki öfke son savaşta gördüğünden daha ölümcüldü.

Kapılar açıldı ve kız başını dik tutmaya çalışarak içeriye girdi. Daren, Ayzer ve Eris büyük masada oturmuş, Amon ayakta ellerini masaya yaslamış şekilde onu izliyordu.

"Geliyor," dedi nefesini tutarak. "Yedi günümüz var." Sarayın geniş ana salonunda sesi duvardan duvara yankılandı. Bağırıyordu, korkmuyordu, kaybetmiş hissediyordu. Su Lordu'nun aşkını da merhametini de hem vâris hem diyar kaybetmişti.

Ayzer ve Daren birbirine baktı

Herkes kimden bahsettiğini anlamıştı. Sanki kızın söylediklerine imza atar gibi Toprak Krallığı'nın her zaman güneşli ve sakin olan havası bir fırtınanın esareti altına alındı. Sarayın üzerine öyle bir yağmur yağıyordu ki biri evlerini taşlarla başlarına yıkmak istediğı belliydi. Kral gerilse de ödün vermedi.

"Vârisi yok, taşı yok, halkı yok..." diye sıraladı Amon doğrularak. "Gelmek istiyorsa gelsin."

Ariana korkuyla başını iki yana salladı.

"Bu zamana kadar sessiz olmasının sebebi zayıf düşmesi değildi," diye fısıldadı. Herkes, kendisi bile öyle sanıyordu. Bir şeylerin yolunda olmadığını sanıyorlardı. Arın'ın artık eskisi gibi olmadığını sanıyorlardı. Ve Ariana bugün görmüştü, onun gerçekten eskisi gibi

şimadığını, eskisinden daha beter hale geldiğini görmüştü. "Öyle sa-
ıyorduk ama yanıldık. Nova'nın gidişi onu zayıflatmadı, onu üzdü."

Ayzer acıyla yüzünü aattı. O hissin ne demek olduğunu bilen tek
kişiydi.

"Şimdi ise öfkeli, çok öfkeli. Onu daha önce hiç böyle görmedim."

"Değişen ne?" diye sordu Daren kirpiklerinin altından gergince.
"Artık üzölmüyor mu?"

"Onu oradan çıkaramıyor," diye açıklamaya koyuldu kız. "Ve
Nova onu görmesine izin vermiyor. Arın'ın içeriye girmesine izin
vermiyor."

Daren'in bakışları ilk defa doğrudan kızın gözlerine kilitlendi.
Sanki söylenilenleri sınıyordu. Kafasındaki karanlık düşüncelere her
saniye yenisi ekleniyordu. Kolları masanın üzerine düştü. Üzerine
bir ağırlık çökmüştü.

Su vârisi orada artık yapayalnızdı.

"Onlar kendi iç savaşlarını yaşarken bizim endişelenmemiz gerek
bir şey yok," dedi Amon.

"Hayır," diye yeniden iç çekti Ariana hiddetle. "O vazgeçti." Bir
saniye için durdu, kendisi bile buna inanmakta güçlük çekiyordu.
Sonraki kelimeler bir fısıltı gibi döküldü dudaklarından.

"Su lordu bu gece vârisinden vazgeçti." Sanki bir kıyamet ala-
meti gibiydi, bir ahitten bir cümle kadar sarsıntısı vardı. Bu tüm ta-
nıh boyunca imkânsız görölen belki de tek şeydi. Cümleyi söylerken
bile herkesin bedeninde bir ürperti vuku buldu. Su halkı birbirine
bağlılığı ve sadakatiyle nam salmışker, su halkından biri için bin
diyan yok etmeye hazırlarken... Bu diyara sürüklendiğinde, en nefret
edilen olduğunda, istenmeyen olduğunda bile su vârisliğinden vaz-
geçmemişken .

Şimdi ikisi de birbirine sırtını dönmüştü.

"Anlamıyor musunuz?" diye korkuyla fısıldadı. "İkisi de birbi-
rinden vazgeçti ve ikisi de çok öfkeli, birbirlerinden nefret edebilirler

ama Su Krallığı birbirine ihanet etmez. İkisi de geldiğinde tarla görmediği bir öfkeyle yüzleşmek zorundayız. Artık kaybedecek bir şeyleri yok. Birbirini gözden çıkaran bir lord ve vâris sadece diyen değil, dünyayı birbirine katar.”

“Vâris oradan çıkmadığı sürece endişelenecek bir şey yok,” dedi Amon.

Ayzer ve Ariana göz göze geldi.

“Seni uyarmanın hiçbir anlamı yok,” dedi Ariana bir adım geri giderek. “Buraya gelmemin tek sebebi belki sonunda uğrunda bir şeyi kaybettiğin, herkesin hayatını mahvettiğin tacını sahibine verip halkını kurtarırsın diyeydi. Ama görüyorum ki onların senin için hiç bir değeri yok. Arın’ın geleceğini biliyorsun ve geldiği zaman bundan sağ çıkamayacaklarını biliyorsun!”

“Sözlerine dikkat et, Ariana.”

“Ben bir vârisim!” diye bağırdı kız. “Senin yüzünden yıllarca gizlenen, saklanan, esir tutulan bir vârisim. Beni de tıpkı krallığa yaptığın gibi bu sarayın içine hapsedtin. Ama artık yapacaklara umurunda değil. Bu lanet yerden gidiyorum, senin yüzünden ölecek binlerce kişinin suçlusundan biri olmayacağım.”

“Bu defa hiçbir şey olmaz diye hareket edemeyiz,” diye ayağa kalktı Ayzer. Tartışmayı bölmek ve ateş vârisinin görebileceği zamanı engellemek için. “Bu riske atabileceğimiz bir durum değil. Krallık ve halkı koruyamayacaksak bunca zaman yaptıklarımızın bir anlamı olmaz.”

“Bu zamana kadar zekân ve hırsınla beni gururlandırdın,” dedi ona karşılık olarak Toprak Lordu Amon. “Ama sarayı terk etmeyeceğim ve taç da bende kalacak. Taşları ona vermiyorum, buraya geliyorsa, bu sarayı başımıza yıkacaksa altımızda yatan vârisini de öldürmesi gerekecek.” Bunu umutla değil de sanki Arın’ın göze almayacağını bilir gibi söylemişti. İlmek’e açılan boyut kapıları Toprak Krallığı’nın antik mezarlarındaydı.

"İhlâ anlamıyorsun, değil mi?" diye sordu Ariana. "Bunu göze aldın."

"Seni kandırabilir Ariana ama lordların vârislerine ne kadar bağlı olduğunu bilemezsin, senin hiç öyle bir bağın olmadı."

"Sen berbat bir adamsın."

"Berbat adam sayesinde yıllardır hayatımsız ve saygı görüyorsun."

"Saygı mı?" diye alayla güldü kız. "Burada yüzüne baktığın her gün, Daren'den gizlemek zorunda bıraktığın her gün, gözlerimin önünde benim halkımdan birini daha zindana attığın her gün bana saygısızlık ettin. Benimle alay ettin. Beni aşağıladın!"

"Ve onlardan bazılarını zindana götüren sendin."

Ateş vârisi bir öfke nöbetiyle titredi. Onun üzerine saldırmamak için tımsıklarını avucunun içine batırdı. Yıllardır yaşadığı bezeyanın tepsi birer birer gün yüzüne çıkıyordu. Bu zamana kadar birilerine yardım etmek, diyara yardım etmek için oodan istenen en kötü şeylere bile hiat etmişti ama görüyordu ki hiçbirinin anlamı yoktu. Bu zamana dek yaptığı her şey Amon'u daha da güçlendirmiş, bepsine daha fazla zarar vermesine neden olmuştu. Ne lorduna ne krallığına ne diyara ne de aşkına yardımı dokunabilmişti.

"İmarım Arın seni öldürür Amon," diye fısıldadı kız. "Artık ben yokum." Daren'e döndü. "Evran'a da bir mesajı var. Eğer üç gün içinde gidip ona teslim olmazsa buraya geldiğinde ilk önce zindanlara saldıracak. Ve babandan daha zeki olduğunu umuyorum, söylediğini yapacak."

"Buraya siz çağırdığınız için geldim," diye ayaklandı Daren. Toprak kralına döndüğünde o da öfkeliydi. "Bütün planların buraya kadar, hiçbir zaman bir şeylerin parçası olmadım. Dahil ettin ama olmadım, bu defa böyle bir katliamın yakınında olmayacağım. Bir savaşın daha yükünü omuzlamayacağım. Senin hırslarına ve yaptıklarının altında ezilen ben olmayacağım."

"Her zaman yaptığın gibi yine kaçıyor musun?" Toprak Kralı'nın yüzü ketum bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Seni terk ediyorum baba," dedi eski lord sitemkâr bir gülümsemeyle. "Zaten artık arzuladığın güçlere sahip değilim. Burada olmanın bir anlamı kalmadı senin için."

"Cehennem Lordu için her zaman fazla duygusaldın."

"Hayır," dedi işaret parmağını kulağına doğru kaldırarak. "Şeytanı oynasam bile hiçbir zaman bir canavar olmadım."

Kapsıya doğru giderken Toprak Lordu'nun bakışları Eris'e ve Ayzer'e kaydı. İlk önce ayağa kalkan ve sandalyesini iten Eris oldu. "Bir katiimin muhafızı olamam," dedi. "Buna önderlik etmem."

"Muhafızların yeri doldurulur." Kral onu bir kayıp olarak bile görmüyordu, vârisine döndü ama Daren, Eris'e yaptığı muamele karşısında ona öyle bir baktı ki şu an Amon, Evran'ın geri dönmesine sevinmeliydi. Güçleri hâlâ Daren'de olsa bundan payını fazlasıyla alırdı.

"Ben..." dedi kız tereddütle. Mantığı ve duyguları birbiriyle çatıştı. "Benim odama gidip biraz düşünmem gerek. Düşün bunlar çok fazla." Başını iki yana salladı. "Bütün bunlar artık benim için bile çok ağır." Sesi kırıldı ama bu sadece yüzüne taktığı maskenin sözleriydi. Ayzer bu diyara geldiğinden beri Amon'a güvenmemişti onu ona göre bir savaşı kazanmanın asıl yolu içerden fethetmekti.

"Git ve dinlen," dedi Amon ona yukarıdan bakarak. "Bir süre hiçbirimizin dinlenme şansı olmayacak." Kız diğerlerinin aksine onun önünde durup başıyla selamladıktan sonra diğerlerine katıldı ve boş salonda tahtı sallanan kralı yalnız bıraktı.

2. BÖLÜM

Dans ve İntikam Melodileri

Ellerimi yanağımın altına almış, bacaklarımı kendime çekmiş, anresinin karnında doğmak için günleri sayan ama aslında ölmüş olan bir bebek gibi yatıyordum. Hiçliğin ortasında, kaybın son basamağındaydım. Onunla birlikte yarattığı cenact, üzerimdeki koruma kalktı ve bir şeylere olan inancım da kaybolmuş yeniden alabilirdi-ğuc hiçliğin uzandığı hu kurak çöle terk edilmiştim.

Tanrı beni terk etmişti.

Sessizliğin insanın kafasının içinde olduğunu düşünürdüm ama sesizliğin, insanın kafasının içini et yiyen bir hücre gibi kemirdiğini bimerdim.

Ses yoktu.

Gece ve gündüz yoktu.

Sıcak ve soğuk yoktu.

Zamanın donduğu bir saniyenin içine tıpsolmuşum.

Şeytan tuzağına düşmüştüm ve Tanrı'ya olan inancımı yitirmiştim.

"Ayağa kalkma zamanı su vârisi..." Yeniden o sesi duyduğunda yorgun bedenimi hissetmek için bile bir süre beklemem gerekti. Bütün bu çıkmazın sonunda hâlâ o sese, hâlâ bu diyara tepki vermemin

tek nedeni içimde büyüyen öfke ve beni canlı tutan şey inikamı
duyduğum aklıktı.

Geyik yeniden karşında belirdi ama bu defa sanki bana geçen
zamanı hatırlatmak ister gibi büyümüştü.

"Eğitimini tamamladın."

Derin bir nefes aldım. Normal zamanın ne kadar aktığını bil-
miyordum ama bunu söylediğine göre benim içine hapsedildiğim
İlmeç'te beş yıl geçirmiştim. Onu en son gördüğümde tanrıçaların
yüzleri görünmeyen silüetleri etrafına dizilmiş ve beni kurtarmak
için yemin etmişti. Sonra o kirli, insanın emdiği sütü bile burundan
getirecek eğitimleri başladı. Her yıl değerinden daha betardı. Ve bu-
gün yeni kehaneti belirleyecekti.

"Artık güçlüsün," dedi. "Kimsenin bilmediği ve bilmeyeceği kadar."

"Beni buradan çıkarmaya yetmeyecek kadar," diye homurdandı
ağzının içinde. Tanrıçalar bana bir kez bile yüzlerini göstermemişti.
İki kişiydi ama ikisi de birbirinden ketimdi. Eğitimim yalnızca zih-
nimin ötesinde bir duvarda gerçekleşmişti. Kör değildim ama kama-
lıktaydım. Kimildanmıyordum ama bir şeyler yapıyordum. Okuyana
artık tek parmağımla ikiye ayırabiliyordum ama hâlâ bu kabrolan
İlmeç'ten kendimi kurtaramıyordum.

"Biri gelecek," dedi. "Ayak sesleri yaklaşıyor nihayet ve senin
yerine geçecek."

"Kim?"

"( ) an yaşanana kadar zaman değişir ve zaman değiştikçe kader
de değişkendir. Olana kadar olacağını bilemezsin."

"Seni hiç özlemeyeceğim," diye burun kıvırdım bitkin bir halde.

"Tanrıçalar sözlerini unutmamamı istedi, ateş senin ellerinde ev-
cilleştir."

"Ama neden?" diye sordum. "Bara neden bunun cevabını vermi-
yorsunuz? Neden toprak ya da hava değil. Neden sadece su ve ateş?"

-Burada geçirdiğin sürede birçok şey öğrendin," dedi. "Bazılarında çok da iyiydin ama sabırlı olmayı hiçbir zaman öğrenemeyecekt gibisin."

"Yeni kehanet ne?" diye sordum.

"Öncekini hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Tekrar et."

"Hatırlıyorum işte!"

"Tekrar et gökyüzünün vârisi."

"Nereye olduğunu bilmiyorsun ama bir yere gidiyorsun.

Araştıkların Salkım Mağaraları'nda.

Yolunu kesenler olacak, hançerini çantanda değil, elinde taşı.

Sen onu reddetsen de o seni bulacak.

Başka biri senin içinde adalet arayacak.

Bir sürü yolun var, bir sürü yokuş var.

Herkesin bir kaderi var, senin kaderlerin var.

Ejderha seni avlayacak, üç başlı köpek sana başka tuzak kuracak.

Kaplardan saklan. Kaplardan saklan.

Sana yalancı diye seslenmişler ama sen yalancı değilsin, sen or-
nı doğrudan yalanın kendisisin.

Tunrıçalar senin için taş atmış.

Ya son olacaksın ya sonsuz.

Kaç onlardan, Salkım Mağaraları'mı bul.

Seni avlamak isteyeneye tuzak kur.

O seni aramadan sen onu bul.

Beşinci elementi bul."

"Şimdi," dedi ve duyduğumuz seslere onunla birlikte ben de ba-
urum çevirdim. Bana dönüp "Artık sen de onları duyuyorsun," dedi.
Çünkü artık daha güçlüsün."

"Eee," dedim. "Ne yapacağımı söyleyeceklerdi."

"Yeni kehanetini söyleyeceğim, eskisi sana yol gösterecek."

"Yahu direkt söylesenize ne yapacağımı."

"Göç sadece fiziksel değildir, ruhsal da değildir, aynı zamanda zihinseldir. Bilgelik ister. Cevaba çözemezsen soruların birikecek."

"Tamam!" diye pes ettim.

"Vâris yeniden doğduğunda şeytan emirleri kimden aldığına hırlayacak."

Aştan kaçmak zorundasın, krallığına sahip çıkmalısın.

Diyar ikiye bölünüyor, tarafını seçmek zorundasın.

Gazap çanları ve yas notaları.

Krallar ve soytarıları.

Hava, su, toprak, ateş.

Oyun yeniden kuruluyor ama artık taşları vârisler tutuyor."

"Bu da ne demek..." diye solumdum. İçimden bir enerji akımı geçip gitmiş ama giderken beni omuzlarımdan dürtmeyi de ihmal etmemişti.

"Parçaları birleştir, çok fazla zamanın yok."

Kapılar açılmaya başladığında bir ışık patlaması oldu. Elimi önümde siper edip gözlerimi korumaya çalışırken geyik yok oldu. Bu defa beni neyin beklediğini ya da kimin eceline doğru geldiğini bilmiyordum.

Fısıltıları onlardan önce ilişti kulaklarıma.

"Kapat gözlerini uyu kadim ruh, adaleti sağla vârisi hapsedildiği arafta kutsa."

"Kapat gözlerini uyu kadim ruh, adaleti sağla vârisi hapsedildiği arafta kutsa."

"Kapat gözlerini uyu kadim ruh, adaleti sağla vârisi hapsedildiği arafta kutsa."

Kapılar sonuna kadar açıldığında gözlerimi kısıarak neler olduğunu anlamaya çalıştım. Ayzer, Sonay ve Ariana el ele tutuşmuş üç başlı köpeğin önünde bir büyü fısıldıyordu. Köpek zincirlenmiş gibi olduğu yerde kıvranıırken yaptıklarının iyi veya doğru olmadığını emindim.

"Şimdi!" diye fısıldadı Ariana ve hepsi birlikte gözlerini kapatıp ellerini bıraktı. Bir güç kalktı. Üçünün de bir ruh gibi içinden taşıp cehennem köpeğine çarptı. Hayvan başını usul usul ve acı çekerek gibi inleyerek yere düşürdü. Kızların üçü de birer adım geriye çıktı ve aynı anda başları bana döndü.

"Vay canına!" dedim bu manzara karşısında.

İlk adımı atan Ayzer oldu. Mavi bakışlarını kahverengi gözleriyle çarpıştı. İkimizin de o kendinden emin ifadesi bir kaç çatılmasuyla gölgelendi ve içinde mahkûm edildiğim hapis haneye var gücüyle koşarak üstüme atıldı.

"Sürekli başını belaya sokmayı sana yasaklıyorum!" diye kulağıma fısıldadı. "Kendini öldürmeyi sana yasaklıyorum. Buna hakkım var. Çok uzun süre en yakın arkadaşlık. Sen kardeşim olabilecek, ailem olabilecek tek şeysin. Beni bırakmayı sana yasaklamaya hakkım var."

"Kes şunu!" dedim sıkı sıkı sarılırken. "Ağlarsam nasıl güçlü görünen bir vâris olabilirim?"

"Aptal!" diye bağırarak kesik çıkan sesiyle. "Gerçek bir delisin sen. Eğer hâlâ insanların arasında olsak seni bir akıl hastanesine kapardım. Buraya atılmayı nasıl başardın?"

Gerçekten dolmuş gözlerimle burnumu çekip gülümsemeye çalıştım. "Birisi bana benden bir şey alıncıyken, karşılığında onlardan daha fazlasını almam gerektiğini söylemişti."

Gururlu bir abla gibi gözlerinin içi parlayarak gülümsedi.

"Hepimizden çok fazlasını aldın," dedi. "Seni buradan çıkaralım artık."

"Nasıl?" diye kaşlarımı çattım.

"Sizi bölmek istemem ama," dedi Ariana. "Burada devreye hen giriyorum. Ayzer, dışarı çık."

Elimi tutup yürümeye başladığında bileğinden yakaladım. "Ben çıkamam."

"Hayır," dedi. "Seni çıkarmaya geldim. Kerberos uyudu. Çıkabilirsin."

Tam ağzını açacakken "Ayzer, önce sen," dedi Ariana. "Yapılması gereken bir büyü daha var."

Ayzer ona dönüp "Ama yapacaksın değil mi?" diye sordu panikle. "Söz veriyorum," diye sevecenlikle ona güvence verdi yılan. Ayzer dönüp bana baktı ve teselli etmek ister gibi birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı okşadı. "Kapının önünde bekleyeceğim," dedi. "Az kaldı."

Ona gülümseyerek başımı sallasam da bunun olamayacağını biliyordum. Bir an Ariana'ya baktım, kendinden emin görünüyordu ama Kerberos bir büyüyle aşılabilsen Arın bunu yapardı. Gerçi belki bu da güçlerini zayıflatıyorsa teşebbüs etmezdi lord bozuntusu.

Ayzer kapıdan çıktığında Ariana ona baktı ve dönüp sıkı sıkı sarırdı. "Hazırsın," dedi kızını teselli eden bir anne gibi. "Ötesinden gelemeyeceğin hiçbir şey yok. Bir lord kadar eğitimsin. Senin karışında hiç şansları yok."

"Sayende," dedi Ayzer ona. "Ama şu duygusal anları bırakıp hepimiz şuradan gidebilir miyiz artık?" Ariana yeniden ona bakıp gülümsedi ve kapıdan içeriye bir adım attı. İçeriye gelirken büyü kelimeler fısıldıyor ve bana doğru yarım adımlarla yaklaşıyordu.

Tam karşıma dikildiğinde gözlerime baktı; bu öyle bir bakıştı ki sanki orada bir şeyler aradı ama bulup bulamadığından bir haberdim.

"Dalga geçiyorsun," dedim sonunda konuşabildiğimde. "Benim yerime geçeceksin..." Bakışlarındaki ifadeyi okuyabiliyordum. Onda çaresizliği ama bu teslim oluş dolu bir çaresizlik değildi.

Bu yüzyıllık bir çaresizlikti.

"Sana yapılanlara izin vermedin," dedi dudaklarını birbirine bastırarak. "Nefret edilen de olsan, dışlanan da olsan, sevilmeyen de olsan, yalnız da kalsan sana yapılanların karşısında durmayı başardın."

O iş tam olarak öyle değildi ama bir şey söyleyemedim, içini dökmesine izin vermem gerektiğini hissettim.

-Kendi doğrularının, kendi krallığın, kendi halkının peşinden
gittin. Ama zamanı geldiğinde ona da, sevgine de, tüm diyarı kork-
tuğu londa da karşı gelmeyi becerdin. Hiç kimsenin yapamadığını
yaptın ve okyanusu incittin."

Aran.

-Vâris olmaya izin verilmediğinde onların karşısında durdum,
beş yıl sonra saklanıp durdum."

"Ariana," diye başladım ama başını iki yana salladı.

"Senden tek bir şey istiyorum," dedi. "Tek bir şey. Daren'e yar-
dan et. Yıllarca ne ona ne de krallığıma bir yardımına dokundun ama
şimdi senin sayende bir şey yapabilirim, senin yerine geçip onu iyi-
leşmesini sağlayabilirim."

"Bunun için söz veremem," diye fısıldadım.

"En azından dene," dedi. "Ona bir şans ver."

"Buna emin misin?" diye sordum. "Burada olmak... Bak, senin
yerinde olsam bunu asla yapmazdım." Ne olursa olsun ben dürtü-
biriydim ve böylece yerime geçmesine göz yumamazdım, neyle karşı-
laşmaya olduğunu bilse iyi ederdi.

"Sorun da bu," dedi bir boyun eğmeyle. "Ben burada da olsam
dışında da olsam hiçbir şey değişmeyecek. Ben hiçbir şeyi değiştire-
meyecek biri değilim. Ama sen, sen tüm diyarı yeniden var edebilirsin.
Ve senden istediğim bu, Elemental'e hak ettiğini vermen. Krallığın
çın ve Elemental için kendimi feda ediyorum. Bunu sağlayabilecek
bin varsa o da sensin, bunu yapabilir misin?"

Başka birisi senin için de adalet arayacak.

İrkilerek başımı salladım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Kapılar yeniden benim için sonuna kadar açıldı.

"Ariana," diye fısıldadı Ayzer.

"Olması gereken bu," diye gülümsedi ateş vârisi. "Bunu sen de biliyorsun." Sonay ve Ayzer bir şey söylemeden acı içinde, orada böyle durdular. Kapıya doğru yürümeye başladığımda, çıkmak isteyenken ona döndüm ve "Bir gün geri döneceğim," dedim. "Bunu asla unutmayacağım."

Gülümsedi.

"Suyun hafızası vardır."

Septiği kelimeler yutkunmaya neden oldu. Başıyla çıkışı işaret etti. Hareket etmemi. Gözlerim çok kısa görünen o mesafeye kaydı. Ayzer yarı üzgün yarı heyecanla beni bekliyordu. Sonay neşeyle gülümsüyordu. Ve beni buraya tıkan cehennem köpeği uyuyordu. İçinde o kadar büyük bir ağırlık vardı ki zincirleri koparmanın artık acı demek olduğunu biliyordum. Zincirler ruhuma kenetlenmişti ve bu hayat yaşarsam yaşayayım hiçbir zaman onu tamamıyla geride bırakamayacağımı biliyordum. Onlara göre aradan ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum, benim için yıllar geçmişti ve şimdi yıllar sonu bu kapıdan dışarıya ilk adımı atmıştım. Bu, suyun içinden çıkmaktan farklıydı. Derin bir nefes aldım. Ayzer ve Sonay bir adım önmeydi, kapının eşliğinde durdum ve son kez Ariana'ya döndüm.

Yüz yıl önce bu diyarda bir yıkım yaşanmış ve tüm dünyanın dengesi bozulmuştu. Kendi yuvasından ayrılan çocuklar, yaşama seçeneği elinden alınıp yıldız uykusuna yatırılan vârisler... Yüz yıl boyunca bir büyü boşluğunda kaybettiği halkının, krallığının yasını tutan Su Lordu. Yüz yıl boyunca kayıplarının kederini göden krallığını korumuş ama en yakınlarından olmuş Hava Lordu.

Bir de Ariana vardı... Kötülükten kaçındığı söylenen saklı vâris. Deli lorda sığınan cehennem vârisi. Olduğu şeyi gizlemek zorunda kalan fedakâr bir kadın. Onu buraya ne getirmişti, bilmiyordum ama yanlışlarla dolu yollardan da geçse herkesin doğru olduğuna inandıklarının peşinden gittiğini artık biliyordum.

Kıvı saçları omuzlarından aşağıya dökülen birer ytlana benzeyirdi. Nagueli onun yanında ayaklarının hemen dibinde korumacı bir şekilde şaha kalkmıştı. Saklı vâris yüz yıl süren yalnızlığına bu kapıların ardında bir kez daha taçlandırmıştı. Elemental'e geldiğinden beri ilk kez, gerçekten saygı duyduğum ve gerçekten yapmak istediğim için birinin önünde eğildim ve "Vârisim," diye selamladım.

Ayzer ve Sonay da heni taklit etti.

Göryaşlarını gururla serbest bırakan, yıllar boyunca ilk kez bu duyguyu yaşayan Ariana önce elini dudaklarının üzerine bastırıp sonra eğilerek bizi selamladı ve kapılar kapandı.

Kızlara döndüğümde hepimizin gözleri yaşlıydı ama kimse durupundan ödün vermedi. Dik tutmakta zorlanmadığımız başlarımız bun her geçen gün toprağın altına çeken bir ağırlıktı artık. Omuzlarımızda anbean artan yükler, içimizde tuttuğumuz hırslar ve kayıplarımızın bedeli büyüyor ama biz onların altında gitgide küçülüyorduk.

"Yeniden hoş geldiniz vârisim, sızsiz buralar epey sıkıcıydı..." dedi Sonay kırılgan sesiyle, gülümsemeye çalışarak eteklerinden tutup hafifçe dizlerini kirdi. Altın sarısı saçları güzel ve sivri yüzünü ortaya çıkaran sıkı bir topuzla toplanmış, kuş tüylerinden yapılmış saçlarının üzerini süslemişti.

"İladi hadi," dedim elimin tersiyle ıslak kirpiklerimi silerek. "İşinize gelmemiş gibi davranmayın." Güzel, en azından hâlâ şaka yapabiliyordum oysa bir dakika önce yeniden bir ses duymanın nasıl hissettireceğini bile hayal edemiyordum.

"Ne yalan söyleyeyim, biraz işimize geliyordu tabii."

"Savaşmadan kazanılan zafere zafer demem ben." Ayzer uzanıp bileğimi tutup metanetle sıktı. "O yüzden bir daha ortadan kaybolmasan iyi edersin yoksa yenilgiyi kabul ettin sayarım."

"Çok heklersin," dedim tatlı tatlı. Yine de ona uzun uzun baktım. Burada olmadığım bunca zamanın ondan neler aldığına ya da ona neler verdiğine. Bu kapıdan girerken her şey değişmişti ama çıktığımda her

şey yerle bir olmuştu. Artık bir vâris değil, bir önder duruyordu kapıda. Otoritesinden ve dik duruşundan taviz vermeyeceğini biliyordum ama gözlerinde bambaşka bir parıltı vardı artık. Bu diyara getirilen ve başına taç konan kız değildi yalnızca, bu diyarın bir parçasıydı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Sonay beni düşüncelerimden sıyrarak. Bakışların ikisi arasında gidip geldi. Ayzer'i çok iyi tanıyordum ve bir planı olmadan kapıya gelmeyeceğini biliyordum. Beni buradan çıkarırdı ama ipleri benim elime bırakmazdı. Ama bundan hava vârisinin ne kadar haberi vardı, bilmek istediğim buydu. Sonra bana hiçbir şey bilmediğini kanıtladı bu yüzden yeniden en yakın eski arkadaşına döndüm.

"Toprak vârisinin bir planı olduğuna eminim." Göölmsedim ve paylaşması için onu teşvik ettim. Buraya gelmesi bir nevi krallığa ihanet etmesi anlamına geliyordu ama içgüdülerim onun daha çok Anon'u yere sermek istediğini söylüyordu.

"Senin aklından ne geçiyor?" Tahmin ettiğim gibi, o da benim bir planım olduğumun farkındaydı. Kendi kendime göölmsedim. Bu diyarın olayı buydu. Birini ölmek üzere olduğu o yerden çıkarılabildiniz ama çıkardıktan sonra onurla savaşmaya devam ederdiniz. Hepimizin başına bu gelmişti ama bir kez daha gelmesine izin veremeyecektim. Hâlâ uyuyan köpeğe bakıp dişlerimi gıcırdattım.

"Vârislerin dönemini başlatıyoruz."

Sonay nemnuniyetle kaşlarını kaldırdı. Ayzer aynı şekilde başını salladı. Onların da istediği buydu, daha önce sadakatsizlerin yanındaken beni ziyaret ettiklerinde açıkça bunu vurgulamışlardı ama o zamanın aksine şimdi elimde güçlü bir koz vardı.

"Ama önce bırakalım bizim için cırahı onlar temizlesin." Ayzer elbisesimin kıvrınlarını düzeltirken tek kaşını kaldırdı. "Sadık olmak istediğiniz, desteklediğiniz krallığa gidin ve lordun yanında durun. Yaratıkları yıkımı temizledikten sonra onlardan nasıl kurtulacağımızı konuşuruz."

-O gün geldiğinde," diye fısıldadı Sonay. "Birbirimizin karşına-
da duracağız."

"İyi olan kazansın demek isterdim ama o zaman hiç şansım ol-
maz." Bu düşüncenin ağırlığını hafifletmek için genişçe gülümsedim.

"Kim kazanırsa kazansın," dedi Ayzer ikimizin de koluna gire-
nik. "Bu vârislerin zaferi olacak."

"Vârislerin zaferi olacak," diye başını salladı Sonay.

"Vârislerin zaferi olacak," diye fısıldadım ama onlara değil.

"Arın döndüğün için çok mutlu olacak."

Ve esas konuya gelmiştik.

Diğer ikiye bölünüyor, tarafını seçmek zorundasın.

Kerberos'un olduğu anıtın merdivenlerinden tırmanmaya başladık.
İntik mezarlık her zaman olduğu gibi uğultulu ve karanlıktı. Her kö-
şesinde başka bir gölge, her basamağında başka bir çağın vardı.

"Arın'ın yanına dönmüyorum." Bir lahidin önünde durup mer-
merin üzerindeki işlemleri izlemeye başladım. Büyük Yıkım zama-
nında oluşan bu muhafızın kahramanlığını anlatan yazmalar ve sem-
bollerle süslenmişti. Mermer oymalarında savaşın izleri ve Toprak
Kralığı'nın kanlı zaferi resmedilmişti. Başımı kat kat göğe doğru
uzayan mezar odalarına çevirdim. Belki yüzlercesi yatıyordu bur-
ca. Bazıları lord, bazıları vâris, bazıları muhafız ama her biri önemli
kişilerdendi. Soylu ya da kahraman diyorlardı onlara. Birileri gelip
onları anıyor ve şükürlerini sunuyordu. En büyük kördüğümüm bu-
yasıydı, birine kahraman diyorlardı ve kahraman olduğuna inanıyor-
lardı. Bir başkasına düşman dediklerinde yaptıkları gibi.

"Nasıl yani?" Sonay kolumdan tutup hafifçe sıktı.

"Eminini duymuşsunuzdur, beni kurtarmak yerine benden vaz-
geçmeyi seçti. O vârisi olmadan yapabiliyorsa ben de lordum olma-
dan yapabilirim."

"Bu büyük bir hamle Nova."

"Eh," dedim derin bir nefes alıp doya doya içime çekerek. "O halde herkese haber verin, deli geri döndü."

"Ben onların tarafındayım," diye yüzünü buruşturdu. "Sina'nın ve gerektiğinde Arın'ın." Bana bakarken çelişki içindeydi. "Evrar'la birlik olacak değilsin, bu durumda Amon'un tarafına mı geçeceksin? Hava vârisi göz ucuyla Toprak vârisine baktığında gülümsedim. So nay enteresan bir kızdı ve her geçen gün daha da ilgi çekici olmaya başlıyordu. Onun naif biri olduğunu düşünürdünüz ama daha önce kimsenin onun gibi Ayzer'e dişlerini gösterdiğini görmemiştim.

"Ölürüm daha iyi." Ellerimi önümde kenetledim. "Benim bir krallığa ve bir halka ihtiyacım var. Vârisini ve lordunu kaybeden bir krallık biliyorum."

İkisi aynı anda "Daren'in tarafına mı geçiyorsun?" diye sordu.

Ağır ağır başımı salladım.

"Ama o artık bir lord bile değil, güçleri yok."

"Krallığı var," diye yanıtladım. "Küçük adımlarla gideceğim."

Ve o krallıkta benim istediğim çok önemli bir şey var.

"Umarım gerçek bir planın vardır," dedi Sonay. "Benim artık gitmem gerekiyor. Yokluğum anlaşılmıştır. Şans sizinle olsun." İkimize de sırayla sarıldı.

"Şana seninle olsun," diye kolunu okşadı Ayzer.

"Şansını yarat," diye gülümsedim.

Hava vârisi ikimizi de selamladıktan sonra tılsımları ve fısıltılar eşliğinde bir hava bulutuna karıştı ve yok oldu. Bir süre sadece onun geride bıraktığı boşluğu seyrettim. Ben oradayken herkes ilerlemişti. Kimse benim gibi olduğu yerde beklememişti. Kimse kapana kısılmamıştı. Kimse terk edilmemişti.

"Nova..." Ayzer bana döndüğünde yüzü asılmış, sesi çatılmıştı.
"Sana Daren'le ilgili söylemem gereken bir şey var."

Gülümsedim.

"Nasıl anladın?" diye sordum ama öylesine bir soruydu bu, ikimiz arasında zeki olan daima Ayzer olmuştu. Parçaları birleştirir, deyişler izler ve sonuca ulaşırdı. Ondan daha azını beklemezdim ki.

"Biliyor musun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Beni o dalganın içine itenin Daren olduğunu mu?" Öfkeyle, hüsule, intikamla güldüm. "En kötüsü de buydu ya," dedim. "En başından beri Daren olduğunu biliyordum." O dalganın içine alevlerle birlikte düşmüştüm, dalgayı harçınılaştıran ve daha da saldırganlaştıran aynı alevler olmuştu. O alevlerin hissini biliyordum, o alevler tanfından daha önce de bir kez yakılmıştı. Bu yüzden İlmek'e gir-
diğimde Daren'i hiç beklememiş, Arın'a da bu yüzden bu kadar in-
camıştım. Birisi dalgaya itti, diğeri kapıyı üzerime kilitletti. Birinin
kırışığı ortadaydı ama diğerinin yaptığı beklenmedikti.

"Buna rağmen..." Dudaklarını ısırıldı. "Neden onun tarafında ol-
mak istiyorsun?"

"Sana söyleyeceklerim ikimiz arasında kalmalı. Bunu hiç kimse-
ye söyleyemezsin. Eğer bu savaşta bir şansın olsun istiyorsan dedik-
krımı iyi dinle." Fısıltılardan uzaklaşmak için mezarların önündeki
tıpık yolda biraz daha ilerledim. Benimle gelirken etrafa bir kalkan
varmış ve konuşuldukların aramızda kaldığından emin oluyordu.
Kerpe, duvarın içine sıkıştırılmış bir meşalenin önünde durdum.

Kaylarını çattı.

Ellerini tutup nefes aldım. "Tanrıçalar taşları almamızı istiyor."

"Nasıl?"

Gözlerimi devirdim. "Hu konuda pek yardımcı olmuyorlar, bil-
diğim tek şey bu. Vârislerin taşları almasını istiyorlar. Taşların üçü
Amon'da."

"Senin taşın Daren'de..." diye kendi kendine mırıldandı.

"Aynen öyle."

"Hu senin için zor olmayacak mı?"

"Ne kadar zamandır burada yoktum?" diye sordum. "Kaç günde ölü olduğumu sanıyorsunuz?"

"Üç hafta sonra İlmek'te olduğumu öğrendik ama gittiğinden beri madenlerdeki o günden beri bir buçuk ay geçti."

"Ama ben beş yıldır o düğümün içindeydim, birçok şeyi sandım."
"Ben..." dedi.

"Hayır," diye kollarını sıktım. "Sen yapabileceğinden fidan yaptın. Şimdi ise yapman gereken tek şey Amon'un yanında durma ya devam etmek. Taşları bul Ayzer."

"Elimden geleni yapacağım."

"Yapacağınızı biliyorum."

"Ama, o Daren'in yanına gittiğini öğrendiğinde delirerek bu gece herkese bir ultimatom verdi. Yedi gün içinde Amon'a maddesiz. Belki de bu yüzden beni çıkarmak için bu kadar aceleleri var. Ariana'nın söyledikleri şimdi zihnimde şekil almaya başlamış. Şu Lordu'nu şu vârisinin durdurabileceğini sanıyorlardı."

"Onunla yan yana olduğumuzda zarar verilebilir oluyoruz, bittir lord ve vârisler birbirine güç verir ama biz birbirimizi zayıflatıyoruz. O yüzden bu daha iyi bir seçenek." Saldırıyla ilgili bir şey söylemedim, Amon bunu çoktan hak etmişti.

"Bu bir şey değiştirir mi bilmiyorum ama..." Omuz sildi. "Dere epey dağıldı. Neden yaptı bilmiyorum ama bunun acısını çekiyordu Nova."

"Daha değil," dedim. "İkisi de henüz acı çekmedi. Benim yaşadığımın kıyasla ikisi de henüz bir şey yaşamadı. Arın o İlmek'te girdiğinde yüzyılların lorduydu ve düşmanları tarafından ihanete uğramıştı, ben hiçbir şey bilmeden oraya tutsak edildim ve önce Daren sonra Arın tarafından yarı yolda bırakıldım. Herkesin haklı sehepleri olabilir ama bu benim ödeteceğim bedelleri değiştirmeyecek." İçim birçok duyguyla dolmuştu ama aralarında merhamet yoktu. "Onları

ımdan araba olmayacağım," dedim. "Çiraklına bir azup olacağım ama penahlarını benimle temizlemelerine izin vermiyacağım."

"Sana seninle olsun," dedi.

"Heri ona götürür müsün, daha önce hiç Ateş Krallığı'na gitmedim."

"İhtideneme yapamam," dedi. "Amon beni izliyor. Arama ve

Derin onu terk etti. Saraydan ayrılırsam haberi olur ve pöpheler ama sana bir at ayarlayacağım ve o doğrudan seni Ateş Krallığı'na götürecektir."

"Tamam," diye fısıldadım. Elimi tutup ikinizi Toprak Krallığı'na bambu ormanlarına bedenledi. Oradan gizli bir geçit buldu ve muhzenlerin içinden geçtik. Buraya ne kadar hâkim olduğumu görmek her defasında beni garip bir şekilde şaşırtıyordu. Ama ar-ol paralandırıyordu da. Arka tarafa, diyara ilk geldiğimiz zaman çamurlar içinde partiye katılmak için geldiğim giriş çıkışımızda Ayzer bir şeyler fısıldadı ve sözsüz bir emirle beyaz bir at yanıma kadar geldi.

"Dikkatli ol," dedi atın eyerini tutup binmeme yardım ederken.

"Sen de öyle."

Atın iplerini tutup derin bir nefes aldım.

"Her şey için teşekkür ederim," dedim. "Şansın bol olsun vârim." Başımı eğdim.

İhtidensedi ve elbisesinin eteklerini tutup önümden eğildi. Ayakla-rama atın gövdesine hafifçe vurup rüzgâra karşı yol almaya başladım.

Haydaydım ve özgürdüm artık.

Yeniden nefes alıyor ve havayı içime çekebiliyordum.

Sıcak ve soğuk hissedebiliyordum.

Acıyı da öfkeyi de yaşayabiliyordum.

Ateş Krallığı'na doğru giderken kehanetimin ne olduğunu artık biliyordum.

"Sana yalancı diye seslenmişler ama sen yalancı değilsin, sen ard doğrudan yalancının kendisisin."

3. BÖLÜM

Kalp Atışları ve Kalp Kırıkları

Yol, sonundan daha güzeldi. Atımın üzerinde gecenin karanlığında şeytanın inine doğru dörtmala giderken içimdeki yalanlar çeşmesi akmaya başlamıştı. Varlığım artık bir sürü bilmecenin tek bir cevabından oluşan kocaman bir yalandan ibaretti.

"Ejderha seni avlayacak."

"Seni avlamak isteyeneye tuzak kur."

Evrân'ın sözlerini unutmamıştım. Madene ilk indiğimde bana asıl ejderhanın Daren olduğunu söylemişti ve ben bunu ciddiye almayacak kadar aptaldım. Ama artık biliyordum, en başından beri asıl korumam gereken oydu. Evrân sadece bir piyondu. Bu oyundaki rolümün ne olduğunu bilmiyordum. O büyü düğümünde geçen beş yılın, bir yol kenarına terk edilmiş yavru bir kedinin kaplana dönüşümüyle geçmişti. Tanrıçalar benden yüzlerini ve bildiklerini gizlemekte kararlıydı. Onlara karşı çıkmamın ya da itiraz etmemin anlamı yoktu. Bana sadece öğren demişlerdi, suya nasıl hükmedeceğini öğren. Şimdi ise damarlarımda kan değil, saf su aktığını hissediyordum. Yıllardır korktuğum su, şimdi elimde olan tek şeydi. Bana saldırabilirlerdi, saldırabileceklerini biliyordum ve yine en güçlüsünün alevler olacağını biliyordum ama artık nasıl karşılık vereceğimi de biliyordum.

Şeytanın inine kalbini bir kapana kısırmaya gidiyordum.

Cehennem kapıları önümde sonsuzluğa açıldı. Bir vadinin çayı çayır yanması gibi bir his olacağını düşünürdüm hep ama atın iplerini kendime doğru çekip yavaşlarken gördüğüm manzara karışık sadece hayranlıkla bakakalmıştım.

Ateş Krallığı volkanik dağların içine kurulmuştu. Çok anı boyu boyunca önümde uzanıyordu, yerler siyah parlak kumlarla kaplıydı. Bazalt kayalardan oluşan kolonlar, kara çam ağaçlarına etrafımı çevreliyordu. Devasa karınca yuvalarını andıran koyu renkli yanardağlardan ürken atın yecelerini okşadım. Patlamak üzere duruyorlardı ama hepsi kara çalınmış yuvalarının içinde fokurduyordu yalnızca. Bir tuvalin üzerinde akan boyalar gibi dağların çatlağından sızan kızıl lavlar, bana bu krallığın asıl lordunun gözlerini anımsatıyordu. Gece mavisi gökyüzünün altında oraya asılı bir yıldız kadar ürktürücü olan bir şato duruyordu. Bir sürü basamağı olan ve alevlerin arasından geçmen gereken sanki bir cehennem değil de, iyi bir insan olursan girebileceğin zorlu bir cennet gibiydi.

Bir anda gökyüzünde sayamayacağım kadar çok yıldız parlak içimde taze ve tanıdık, güvenli ama bana çok yabancı bir his uyandı. İnsanlığımı özlemiştim belki de. Ne zaman eve dönsem bu kadar yumuşak bir huzurla sarmalanırdım. Evimin çatısını, odama tımanan o ağacın dallarını görsem sokağın başından. Hem çok iyi hem çok ürktürücü bir histi, öyle ani vurmuştu ki birinin yanaştığını duymadım bile.

"Yolunu mu kaybettin su vârisi?" Manzaranın büyüüne kelimeler çışik etti. Boğuk sesi omurgamdan aşağıya indi. Gölge ve genim doluydu. Aynı anda hem titredim hem öfkelen dim. Atı hoyratça geriye çevirdim. Kayaçların koyulaştırdığı bir ağaç gövdesinin bema önünde duruyordu. Bu karanlıkla onu ayırt etmek neredeyse imkindsızdı. Siyah pelerini rüzgârın gücüyle uçuşurken o bir kaya gibi kırmıldamadan öylece bana bakıyordu.

Nasıl oluyordu da burada olduğumu biliyordu? Nasıl oluyordu da oca şeyden sonra bu şekilde karşımda duruyordu? Kalbimin ağrı-
mı gidemedim. Kaşlarım çatılmış, yüzüm acıyla buruşmuştu. Artık
başla bir şey hissedebileceğimden bile emia değildim. Ona sandı-
ğmdan da korktuğumdan da daha fazla güvenmişim ve bu beni
mahvetmişti. Onu da ettiğinden emin olana kadar durmayacaktım.

Ruhumun sızısını hissedip huysuzlanan ve olduğu yerde tepin-
meye başlayan ata doğru yaklaştı, yularından yakalayıp ohlileştir-
mek için "Şşt." dedi. "Sakin ol kızım." Bunu defalarca kez yaptığı
ortadaydı.

Yüzü çökmüştü, gözleri biraz önce baktığım lavlar gibi kızıla bo-
yanmıştı, omuzlarında tüm dünyanın yükü vardı sanki ama onun doka-
masıyla sakinleşen ata gülümserken gece yarısı kadar karşı konulmazdı.

İşte sana da böyle yaptı, diye hatırlattım içimden. Seni de böyle
sakinleştirdi, saçlarına böyle dokundu, seni de vahşi bir atı dizginle-
mek ister gibi ikna etti sadece ve sonra, hem de bakmadığın bir anda
arıandan vurdu. Sadece saniyeler içinde yok etti bütün bu şefkatini.

At rahatlayarak durduğunda yana çekildi ve inebilmem için eli-
ni azattı, parmaklarımı sıcacık avucunun içine bırakınca yıllar sonra
ilk defa, orada kaldığım süreden sonra ilk defa karnımın ısındığı-
nı, içinde bir şeylerin çatladığını hissettim. Belimden tutup kolayca
beni aşağıya çekti, tam karşımda durup bir şey söylemem için bek-
ledi. Soluk alıp verişim hızlanmıştı, onun da bana bakarken farklı
bir durumda olmadığını gördüm. Alt dudaklarını ısırıyor ve yapacağım
şeyi bekliyordu.

*Yolumu kaybettim Daren, hepiniz sayesinde tüm yollarımı kay-
bettim ve şimdi elimde sadece yokuşlarım var.*

"Daha önce," dedim bakışlarımı bile isteye gökyüzüne kaldıra-
nık. Karanlığın burada bu kadar parlak olabileceğini düşünemezdim.
Soluk alıp verdim. "Sen ve ben, bu diyarın nefret edilenleriydik, bizi
tır araya getiren şey bu olmuştu."

"Ve nefret edilen olmak hiç o kadar güzel olmamıştı," diye merdandandı insanın aklını başından alacak bir içtenlikle.

Daren ve hayal ötesi güzelliği.

Daren ve gece yarısı yanığı.

Daren ve o karanlığın ardına gizledikleri...

"Şimdi de." Mavi bakışlarınıza buluşturdum. Göz bebekleri tırıldı. "İkimiz de nefret ediniz. Herkesten, hepsinden." Dudaklarını ya vaşça araladı, beklediği sözler bunlar değildi. "Yolumu kaybettim." Başımı ağır ağır uyarır gibi salladım. "Yolumu kaybettim ve neye gideceğimi bilemedim."

"Arın seni bekliyordur," dedi sorgular bir şekilde.

"O benden vazgeçti." Gözlerini kaçınmamak için direnmem gerekti. Bana, yalanına kanması gerekiyordu. Benim onlara kandığım gibi. Her şeye rağmen bu diyara nasıl da yenildiğim gibi. "Ben ondan vazgeçtim. Bensiz yapabileceğini gösteren bir kralığa geri dönmeyeceğim."

"Tanrı'yı terk ettiğini mi söylüyorsun?" Gülümseyerek yapıp bir şekilde beni azalttı. "Seni çarına gerçeklerinden korkmuyor musun?"

"İsa'nın çarına gerilişi bizi sadece yadırgamamayı ve onu terk eden Tanrı'yı hatırlatıyor."

"Bu enteresan bir bakış açısı." Keyifle dudaklarını bükte.

"Cehenneme girmek için bu kadar sorgulama olduğunu biliyordum." Rahat bir tavırla kollarımı göğsümde bağladım. Bakışlarındaki sorguyu görebiliyordum. Ölçüp biçiyordu. Buraya gelmekten neden geldiğini merak ediyordu.

"Cennetten gelenlere karşı tedbirli davrandığınızı varsay."

"Bir cennet olduğuna inanıyorsan eğer..." Omuz silktim.

Boğazdan gelen gülüşü herkesi çok hızlı ele geçiriyordu. O melodik ama dumanlı sesle birlikte ben de güldüm.

"Hem," dedim kendimi beğenmiş bir tavırla kaşlarını kaldırmak. "En son hatırladığım kadıyla sen de cehennemden kovulmuş alevlerin içindeki lord."

Bu defa dişlerini göstererek sırttı. "Bu durumda ne oluyoruz bız, Adem ve Havva mı?"

"Sonuçta yeni bir çağı başlatan onlardı. Bu kulağa ilham verici gelmiyor mu?"

"Seviştikleri kısım benim için oldukça ilham verici olurdu ve eğer onları oynayacaksak kuralına göre olmak, çıplak gelmeliydin buraya ve o atın üzerinde inanılmaz seksi olurdun." Parlayan gözlerle bana meydan okuduğunda daha da genişçe gülümsedim. "Bunu anlatmaya çalışırım," diye karşılık verdim.

Göküzünde yıldızlar bir meşale gibi yanıp sönerken etrafımızı saran rüzgâr saçlarımmın uçuşmasına neden oldu. Karanlığın içinde yürürce iyi görebiliyor olsam kulağıma çalısın kanat seslerinin nasıl bir yaratığa ait olduğunu sorgulardım. Ateş Krallığı'nın ürperti- c bir hissiyatı vardı, kafamın içinde burayı çok kez düşünmüştüm. Alev alev yandığını hayal etmiştim ama yanılmışım.

Sönmüş bir yanardağın ortasındaydık, o ve ben.

Sanki alevler tarafından bile yalnız bırakılmıştı o.

Onu terk eden alevleri de üzerime giyinip gelmiştim ben.

"Burada ne yapıyorsun. Nova?" Kaşlarını çatarak o da kollarını göğsünde bağladı. Sesi artık muzipliğini yitirmişti. Bakışları arkamdaki devasa boşlukta dolanıp ihtiyatla yeniden benim gözlerimi buldu. Onun hakkında defalarca uyarılmışım; onun zihin oyunlarına, kalp kırsallarına, hilebazlığına ve ona karşı dikkatli olmam gerektiğine dair. Ama hiçbirine inanmamışım.

"Benim bir krallığa, senin bir vârise ihtiyacın var." Ben de gülümsememi kendime saklayıp ciddileştim. Artık ona karşı dikkatliydim, ona kanan değil onu kandıran olmak için buraya gelmiştim. Benden çaldıklarını geri almak için.

Ama hâlâ benden bir şeyler eksiliyormuş gibi hissediyordum. Ondan alamayacağım, hem de ne yaparsam yapayım geri alamayacağım, ne olduğunu dahi bilmediğim bir şey daha çalmıştı benden.

İçimde, en derinlerde bunu hissediyordum. Ona baktığım zaman görüyordum ama dilime gelmiyordu. Zihnimde belirmiyordu.

Eksik bir parça.

Onaylamaz bir şekilde başını yana eğip yapay bir şekilde gülümsemi. Geçen zamanın ondan da bir şeyler aldığını görüyordum. Eski gibi değildi.

"Ben artık bir lord değilim "

"Ama hâlâ kurtarmak istediğin bir halk var, karşı koymak istediğin birileri var."

"Ama yapabileceğim bir şey yok."

"Benim güçlerimle var."

"Sana neden güveneyim?"

Asıl soru da bu değil miydi?

"Çünkü sana onları nasıl kurtaracağını söyleyeceğim."

Cennette kaybolmuştum ve artık cehennemde yalancı bir çoban olmuştum. Ateşten basamakları tırmanırken belki de cennetten kovulmuştum. Sonunun nasıl biteceğini bilmiyordum ama söylediğim yalanlara da, tıpkı oynamaya başladığım bu oyunun gerçek olduğuna inandığım gibi inanıyordum. Şeytanı kandırmak istiyorsanız gerçekten günah işlemeliydiniz. Bir hayalbazı kandırmak istiyorsanız yalanınızın gerçek olduğundan emin olmalı, o yalana önce siz inanmalıydınız.

Tatmin olmuş gibi gülümsemi ve eliyle sarayı gösterip geçmem için kenara çekildi.

"Ateş Krallığı'na hoş geldin su vürisi."

Gülümseyerek atın sırtından tuttum ve onunla birlikte bu diyan cehennemine doğru yürüdüm.

Vüris yentiden doğduğunda, şeytan emirleri kimden aldığını hatırlayacak.

Deren merdivenlere yaklaştığımızda atın ipini tutup yeniden yeleklerini okşadı. At onun sözsüz emrini duyarak önünde eğildi ve dümenle koşturmayla başladı.

"Onu nereye gönderdin?"

"Bu sarayda safsan olmaya önem veririz Nova," dedi yamuk bir gülünseyle. "O at Toprak Krallığı'na ait. Bu da epey tuhaf esasa bakarsan."

"Ayzer yardım etti," dedim. "Ayrıca ben de safsan değilim."

"Öylesin." Benden önce basamaklara yığıldı. Ellerini sırtında, pelerin altında birleştirirken "Safsan bir nefret edilebilir," diye tanımladı cümlesini. Arkasından bakarken gözlerimi kıstım. Şeytana tırac kurnam, onun da oyunları olmadığı anlamına gelmiyordu. Ben bile Daren'den daha azını bekleyecek kadar aptal değildim. Onun da kendi planları olduğuna emindim ve işler o noktaya gelirse beni öldürebileceğini de biliyordum ama artık biraz sihirden de anlıyordum.

"Ne diyebilirim ki." Merdivenlerde ona yetişmek için adımlarımı hızlandırdım. "Seninle yarışmadığımız tek bir konu bile yok."

Basamakları çıkarken şaşırması gibi yaparak bana döndü. "Seninle yarıştığımızı bilmiyordum su vârisi."

Tam yanından geçerken hiç kımıldamadı, kolum pelerinine sürünüşünde ikimizin de yalanları birbirine dolandı. Önce kokusu avladı beni ama bu benim için uzak durmam gereken açık bir uyarıydı. "Eliyorsun," diye mırıldanıp merdivenden çıkmaya devam ettim. "Ateş Krallığı'nı hep yerin dibinde hayal etmişim, bu kadar uzun basamaklar olmak zorunda mıydı? Ya da Sina gibi havalı havalı beni ıkararak yukarı çıkaramaz mısın?"

"Sadece sen Sina'nın havalı olduğunu düşünebilirdin, Nova."

Dayanamayarak bir kahkaha attım. "Adam hıltutların üzerinde yaşıyor, havayı kontrol ediyor, bir girdabın içinde oradan oraya gidiyor. Seninse tek yapabildiğin 'Ben kötü ve ölümcül karga lorduyum, hahaha!' diyerek ortalarda dolanman. Boş vakitlerinde de beni

yakmaya çalışıyordun ama başka bir numaranı göremedik." Derin omuzlarını hareket ettirerek biraz esnedim. Merdivenler çok diki ve ben uzun zamandır kimsilardan bir boyutta aklımlı kaçırmamaya çalışıyordum.

"Benimle ilgili hep bu kadar çok düşünür müsün?" Gervik ses tonuyla omurlarımda dolaşmasın kaşlarını çattım. Bir şeyleri asıl hep böyle garip ve alakasız yerlere çekebiliyordu ki? Tepeminde uğursuz bir karga sürüştü dolaşmaya başladı. Garip bir daire çizip dikey bir şekilde aynı anda gökyüzüne doğru kanat çırpmaya başladılar ve aniden yok oldular.

"Ne yapıyor bunlar böyle..." Kendi kendime mırıldandım.

"Kargaların ne yapacağını asla bilemezsin..."

Gözlerimi devirerek derin bir nefes aldım. "En azından içeriye bedenleme yapamaz mıyız?"

"Burada bedenleme yapamazsın ve zaten benim güçlerim yok."

"Zavallı lord." Yapay bir şekilde ona doğru dişlerimi gösterirdi güldüm.

"Tanıdığın birkaç tane çok güçlü lord var," dedi. "İstersen senle tanıştırayım."

"Aman aman..." Ellerimi istemez dercesine havada salladım. Ateş Sarayı'na çıkan oldukça dar ve iki kişinin yan yana çıkamayacağı merdivenler de siyah kumla kaplıydı ama ayağımın altındaki hiç daha çok kırık cam parçalarını andırıyordu. "Sahi," dedim menkıbe. "Burası neden siyah bir kumsala benziyor."

Omzumun üzerinden ona döndüğümde çenesiyle etrafımızda dizilen yanardağları gösterdi. "Volkanik kayaş aşınması, kül yağmuru lav kalıntıları... Burası lanetlenmiş bir krallık, duymadın mı?"

Düşüncelere dalmıştım.

"Eskiden burasının Ateş ve Işık Krallığı olduğunu duymuştum." Gözlerim olabildiğince etrafımızda dolaştı, burada ışığa dair hiçbir şey yoktu. Her yer alabildiğine zifire boyanmıştı. Geldiğimde gözle-

neni kamaştıran yıldızlar bile anlık bir göz yanığıydı sanki, göğüs
ark emişlerdi.

"Öyleydi." Sesi nemli çıkıyordu, bana bakarken yine gözlerinde
aşırılık peyda oldu. Boğazındaki bir yumru ya da söylemek için ya-
rıptuğu bir şeyler dudaklarının arasında cızıyor gibi duruyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Şimdiden savaş hikâyelerini mi dinlemek istiyorsun?" Konuyu
dağıtma çabası dikkatimden kaçmadı, bunun için onu zorlamayacak-
tım. Basamakları çıkmaya devam ettim. Gece üzerimize örtünmüştü,
sessizlik nihaydi ama içimden bir ses bu karanlığın altında karşı-
laşmak istemediğim varlıkların olduğunu söylüyordu. Bu yüzden
daha hızlı ilerledim, ürperti ani ve hızlı vurmuştu. Nihayet tepeye
ulaştığımızda gösterişli bir kapı falan bekliyordum ama ağzım açık
kalıyordum.

"Şaka mı yapıyorsun!" diye bağırdım. Herkes yanımda, kocaman
akıcı bir gülümsemeyle bana bakıyordu ve önümüzde uzanan basa-
maklara. Ama bu defa aşağıya doğru iniyorlardı.

"Aşağı inceksek neden çıktık ki?"

"Misafir sevmem," dedi kaşlarını kaldırarak. "İkinci kez gelme-
yeceklerinden emin olmak istedim."

"Sen kafayı yemişsin."

"Bunu da diyarın delisi söylüyor."

Acıyla yüzümü buruşturdum. "Cidden Daren," diye sayıkladım.
"Bu saçmalık." Patika gibi ama tamamı kayalıkların içine oyulmuş
grintili çıkıntılı dar bir merdivenden sonsuzmuş gibi gelecek kadar
uzun bir yol çıkmıştı; tepe görünmüyordu, zaten krallık çok karan-
lıktı. Tepeye vardığınız noktadan aynı şekilde uzun ince bir yol daha
uzanıyordu. Kocaman bir zikzak gibiydi. Aşağıya inen.

"Tamam," dedi ellerini kaldırarak. "Sana ikinci bir seçenek su-
naçtım."

"Heh," dedim zaferle. "Uçuyor muyuz?"

Başını iki yana yatırarak "Bir bakıma," dedi. İşaret parmağına bana doğru sallayıp onu takip etmemi söyledi. Bulunduğamızı ya bir dağın zirvesini andırıyordu, çok fazla hareket alanı yoktu. Nasıl bir kale olduğunu anlamamıştım. Hayatımda bundan daha seçme be mimarı görmemiştim. En az kendisi kadar karmaşıktı.

Balkonu andıran bir tırmacı atlayıp kucığına atılamam için sarılarak kollarını uzattı. Ben de ona sırtarak yanındaki boşluğa atladım. Duvara döndü, aşağıya bakmak koca bir boşluğa düşme hissi uyandırdınca geri çekildim. Bir boşlukta yeterince uzun zaman geçirmiştim. Duvarın üzerini örten taşları bacağından güç alarak omuzladı ve kapak gibi görünen kayalık kenara itti. Açtığı girişten bakmak için başımı uzattım ama hâlâ zifiri karanlıktı.

"Gece görüşün falan mı var senin?" Yüzümü buruşturdum. "Berada hiçbir şey görmeden nasıl yaşıyorsun?"

"Affedersin," dedi. Elini biraz önce ittiği kaya parçasının kenarına bastırdı, önce avucunun içinde küçük bir kesik açtı, sonra kama kayanın üzerine dairesel hareketlerle yedirip gözlerini kısı ve aniden her yer alev aldı. Durduğum yerden geriye bir adım sıçramak zorunda kaldım.

"Vay canına!"

Yeniden açılan boşluğa bu defa temkinle yaklaştım. Kocaman bir yanardağın kenarındaydık. İçeride gerçekten yanan ve fokurdayan bir girinti vardı. Üzerinde bir lunaparkın hızlı treni gibi raylar dizilmişti. Daren boşluktan içeriye bir adım attı. Hiçbir yer tamamen sağlam görünmüyordu, sürekli kenar duvarları ya da korkulukları olmayan bir düzlüğe çıkıyorduk. Sonunda beni bir el arabasına benzeyen tren gibi ama trene benzemeyen garip bir hurdanın yanına götürdü.

"Buna binmemi mi istiyorsun?" diye cırladım.

"Merdivenlerden inmek istemiyorsan ikinci seçeceğin bu ya da seni kucığımda taşıyım." Yeniden sınıttı.

"Bu çok sık kullandığınız bir yol mu?" Havada asılı kalmış ray
uvarına baktım. Yanardığın üzerindeydi yahu, dimdik ayağına
döşü kırılarak sayıyordu.

"İbette," diye dudakları büküldü rahat bir tavırla. "Hunu yaparken
ara köprüsünden ilham aldım." Kenara yaslanıp kollarını alayla
peşinde tuttu. Raylara oturmuş metal tekerleklerine baktım,
gözümleri görünmüyordu ama kendi hayatını riske atacak biri de de-
ğildi. Aksine kendi hayatına her şeyden daha çok değer veriyordu.
Benim önce arabaya bindi, bir şeyleri kurcalıyor ve sanırım her şey
yolunda mı diye bakıyordu.

"Teliyor musun?" diye seslendi. Ona benimle alay etme fırsatı ver-
meç mi etim yoktu. Yanındaki düz koltuğa oturdum. En azından kama-
na uçurandan bağlayabileceğim bir halat olduğuna memnun olmuştum.

"Hazır mısın?" diye sordu. Yanında büyük metal bir el frenini
kullandı.

"Bu çok sık kullandığınız bir yol değil, değil mi?"

"Ablana bakarsan, çocukluğumdan beri bunu kullanmıyoruz."
Tren içinde, raylar gıcırdarken kabin bizi öne doğru attı. Bir elimle
Daren'in kolunu tutmuştum, diğer elim kenara var gücüyle asılmıştı.

İlk ilerleyiş yavaş ve tökezleye tökezleye, sanki biri arkadan iti-
yorlmuş gibi olsa da bir noktadan sonra hızını kazanmayı başarmıştı.
Geçtiğimiz yerlerden alevler yükseliyor ama hızdan dolayı yüzümü-
ze saçarak hava akımı çarpıyordu. Lunaparktaki hızlı tren gibi bizi ya-
nardağın üzerinde, ateşe yaklaşıp uzaklaşarak çevirirken ben deli
gibi kahkaha atmaya başlamıştım.

Geçtiğimiz yerlerdeki oymalara bakınca buranın bir maden ocağı
olabileceğini düşündüm; daha önceki tecrübelerimden Ateş Krallı-
ğının madencilikle haşır neşir olduğunu net hatırladım, bu tren boz-
ması araba da madenlerde kullanılanlara benziyordu.

"Niye korkmuyorsun sen?" diye bana döndü. Duyabilmem için
bağması gerekiyordu.

"Korkak olsam cebenneme mı getiririm Daren, aptal aptal konuşmasana!" Ellerimi havaya kaldırıp biraz daha eğlenmenin tadını çıkardım. İlnek'te geçirdiğim günlerden sonra bu ilaç gibi gelmişti.

"Öyle mi?" diye bağırdı kulağıma doğru. "O halde biraz daha korkutucu hale getirelim." Gülümserken ona bakıyor ve ne yapacağını düşünüyordum. Ellerim havadaydı, ellerime baktı ve sonra beni güvende tutan tek şey olan halata baktı. Ben ellerimi indiremeden ilk hareketle halatı iliklediğim yerden ayırdı, kabin tam dönüş yapıp kavisteyken ters döndüm ve yanardağ ile göz göze geldim.

Beni ayaklarımdan yakaladı.

"Sen geri zekalı mısın!" diye var gücümle bağırdım.

"Şeytana korkmadığını söyleyecek kadar şüursuz olan sendin." Kıkırdadı. "Seni bırakmayacağım, merak etme," dedi. "Şimdilik."

Bir an için ürktüm ama sonra gözlerimi kapattım ve gülümsedim. Ellerimi rahat bıraktım, baş aşağı bir yanardağa karşı yarıya gibi sarktığımı düşünmemeye çalıştım. Ve aşağı inene kadar ilnecik tadını çıkardım. Yıldız şelalesi gibiydi. Işık belki de alevlerin arasında gizliydi. Buradan baktığımda karanlığın içindeki lavlar beni ateş tarafından yakılan yıldızları anımsatmıştı, belki de yanmamış sadece birbirlerine sarılmışlardı. Ne korkunç ama ne muazzam bir karışımdı! Turuncu ve kırmızı katmanın arasında altın yıldızlar göz alıyor, hem çağırıyor hem de koşarak uzaklaşmamı söylüyordu.

Raylar aşağıya doğru yaklaştıkça beni yukarıya doğru çekti. Diz giderken bir anda kendimi onun dizlerinin üzerinde buldum. Bacaklarımı iki yanında sallanıyordu. Kollarımı refleksle boynuna doladım, köşeyi dönerken yamaçla birlikte hızlanan rüzgâr saçlarımı yüzümün doğru uçurdu.

"O kadar da korkutucu değilmiş, değil mi?" Tek kaşını kaldırıp gülümsedi. Ellerini gevşekçe belimde tutuyordu. Vagon raylarını üzerinde yavaşça durdu. Başka bir tünseğin üzerindeydik artık.

Geriy e çekilip soluk soluğa geride bıraktığımız manzaraya baktım. Göğ e kadar ulaş an o kızıl lavlarla çevrili duvarlara... Yeniden ana döndüğümde çenesini tutup "Bir daha böyle bir şey yaparsan seni boğmak için bir okyanus yaratırım," dedim. Kızara çekilip vapordan sağ e ilk inen ben oldum.

Kahkahasıyla birlikte o de peşimden indi.

Bir oğuktan geçip yanardağ ı arkamızda bıraktıkça kendimi bir kuzeyek gibi hissediyordum. Eğilip doğrulup farklı yerlerden karanlığın içinden geçip duruyorduk. Sonunda büyük bir giriş kapısına geldik.

"Bir ın için fare gibi yaşadığını düşünmeye başlamıştım," diye mıldandım. Kapının demir kulplarından tutup itti ve devasa sarayın içine doğru beni selamladı.

Yüksek tavanları, tavandan sarkan antika avizelerinin üzerinde-ki yansıyanmış mumlar, koyu bir kristale benzeyen taşlarıyla Ateş Krallığı şaşaalıydı. Abartılı ama kendine özgü. İçerisi biraz önce geçtiğimiz yollar gibi kül ve duman kokmuyordu. Ferahlatıcı bir doğa kokusu vardı. Tavanda ve duvarlarda ıstıtlıklı yapıldığı belli olan çıamlar dikkatimi çeken ilk şeylerdi.

Başka bir kapıdan daha geçtik. Burası daha geniş bir salondu. Demuden bir taht odanın uzak köşesinde duruyordu. Kabul odasını da gende ıraktıktan sonra daha mütevazı olan başka bir salona geçtik.

"Ünalıkta neden kimse yok?" diye sordum birden kendimi küçük ve tek başıma hissedince.

"Belki de seninle baş başa kalmak istiyorum." İçeride yanan şömineye gitti, üzerinde bir taş ocak ve onun üzerinde de kaynama sesi çıkaran metal bir güğüm vardı. Onu alıp ahşap masanın üzerindeki güzel fincanlara doldurdu. Birini bana uzatırken kendisinininkini dudaklarına götürmüştü bile.

"Eu nedir?" Sıcak fincanı burnuma yaklaştırp kokladım.

"Zehir."

Ters ters baktım.

"İhlamur Nova," dedi bakkın bir çekilde. "Misafirperver olmayı çalışıyorum."

Çaydan yavaş bir yudum aldım. Tadı daha önce içtiklerim gibi rahatsız edici değildi. Hafif tatlı ve lezzetliydi.

"Sana bir tavsiye. Misafirlerin için daha iyi bir giriş yöntemi bul, onları yarasa gibi sarkıtma ve bir şey ikram etmeden önce ne içmek istediklerini sor."

Çarpık bir biçimde gülümseyip masanın üzerine oturdu.

"Şimdiye kadar olanlar hoşuna gitmedi mi?"

"Cidden," dedim onun her zamanki tavırlarını bir kenara koyup. "Burada neden kimse yok?"

"Babam dünyayı ele geçirmeyi kafasına takmış, annem işlediği günahlar yüzünden ölüp gitti, ağabeyim kim bilir nerelerde, halım babam tarafından tutsak edildi, vârisinden uzun zamandır haber alamıyorum ve ben pek sevilen biri değilim. Kim olmasını bekliyordum?" Kaşlarını çatınca alını kınıştı, gözlerindeki perde kalkmadı ama bir anlığına uçtu. O perdenin arkasındakileri görmek istemiyordum, o perdenin arkasında her ne varsa beni en büyük korkuma itiyordu. Derin bir kasvet duygusunun gölge gibi üzerime bindiğini hissettim.

Sertçe yutkundum. "Muhafızlar, cinler, periler, halu... Bir lordun yanında olanlar işte." Sesim eskisi kadar gür çıkmıyordu artık. Söyledikleri canımı sıkıyordu. Ona üzölmek falan istemiyordum.

"Kimse yok," dedi. "Böyle berbat bir durumdayken lordluğa oynayacak havamda değildim. Burası terk edilmiş bir krallık." Fıncanı kafasına dikti.

"Lala'yı buraya getirelim de," dedim kalkıp odanın içinde yürürken. "Bize yardım etsin."

"Olmaz, safsan kuralını unutma."

“Ne saçma bir kural o öyle. Kim başına buyruk Ateş Lordu’nun kuralları inandığını düşündürdü ki? Hem şu yamyamları falan burada yaratmışınız mı? Daha fazla öcü olacağını düşünüyordum.”

“Öcü mü?” İnanılmaz bir şey söylemişim gibi başını hayretle iki yana salladı. “Onlardan bu krallıkta çok var Nova ama sarayın içinde değil.” Gevrek gevrek gülmeyi ihmal etmemişti.

“Biri yıl düşünsem, sana acıyacağım aklıma gelmezdi.” Fincamı masanın üzerine koyup bir sandalyeye oturdum. “Temizliğini kendin mi yapıyorsun? Peki ya yemek?”

“Saray kendi kendini temizler.” Sıkılgan bir tavırla kaşlarını kaldırdı, sorulardan mı sıkılmıştı yoksa cevapları mı onu rahatsız ediyordu henüz anlamamıştım. “Yemek işini kendim çözüyorum.”

“Şuna bakın...” Parmağımın ucunu masanın yüzeyinde tozuna bakmak için hafifçe gezdirdim. “Korkunç Ateş Lordu kendi çorbasını kendi pişiriyor.”

“Ve bazılarına ukala vârisleri öldürmek için zehir koyuyor.”

“Yaşanan onca felaket espri anlayışından hiçbir şey almamış.”

“İmek’te geçirdiğin yıllar da senin ukalalığandan bir şey almamış.”

Elerimi masanın üzerinde birbirine kenetledim. “Orada yıllar geçirdiğimi nereden biliyorsun?”

Cözleri bana öyle bir kilitlendi ki aramızdaki mesafe adeta yok olmuştu.

“Saklı kalanları konuşacaksak çok uzun bir gece olur Nova ama senin de sakladıklarını ortaya dökmek gerekir.” Bana tüm dikkatini vererek bakıyordu.

“Ortak bir amacımız olduğu için burada olduğumuzu unutmamaya çalışalım o halde.”

“Bana uyar.” O da bir sandalyeye geçip karşıma oturdu. “Ne planlıyorsun?”

“Zindanda bir planın olduğunu söylemiştin, eğer ben Arın’ı getir-meseydim. Halkını nasıl kurtaracaktın?”

"Sadakatsizlerden bir ordu kurmuştum," diye açıklamaya başladı. İkimiz de resmîyete çok hızlı bir dönüş yapmıştık. "Zindan kileri çıkarmam için birilerinin önce oraya saldırması gerekiyordu. Sonra Amon'la karşı karşıya gelecektim."

"Bu berbat bir plan."

"Sina'nın ve senin de desteği olsaydı berbat değil hepimizi katan bir plan olurdu. Ama herkes, Sina bile gizli saklı iş yapmaya başladı. Son zamanlarda şeytanı oynayan ne çok kişi var diyor, eskiden dürüstlük vardı." Yalancı kederle kaplı bakışları şömineye yanan alevlere döndü.

"Tahtı mı istiyordun?" diye doğrudan sordum.

İğrenir gibi yüzünü buruşturdu. "Ben lord olmak bile istemiyordum," dedi. "Hâlâ istemiyorum. Tahta Sina'nın geçmesini isteyecektim. Kimse inanmasa da istediğim tek şey sorunsuz bir Elemental." Bu beni bile şaşırtmıştı. Sina'yı tahta otururken düşünmemiştin. Orası hep Arın'ın yeriydi, onun olmadığı zamanlarda bile.

"Arın tahtı bırakmaz." Fincandan yavaş bir yudum aldım, ona ismini anarken şeytanın gözlerine bakmak istemiyordum. Aklım bellen çelmişti, tüm düşüncelerim toplanıp onun nerede olduğuna, ne yaptığına, benden haberi olup olmadığına gitmişti. Beni merak edip etmediğini bilmek istemiştım.

"Onu çıkardığın için yeniden minnetlerimi kabul et."

"Abinle arayış kapattınız işte bu kadar nankör olma." İkimiz de ters ters birbirimize baktık. "Şimdi sızlanmayı bırakıp düzgün bir plan yapalım. Evran nerede?"

"Aklından ne geçiyor?"

"O kötü biri Daren."

"Arın da öyle."

"Arın kimseye zarar vermez!" dedim ama sonra sözler kulakları o kadar da doğru gelmedi. Özellikle son tehdidinden sonra. "O sadece onun olanları geri almak istiyor."

"Sen de dahil misin onlara?"

"Ben bir taht ya da taç değilim. Kimseye ait değilim."

Başını yana yatırıp emin olmak ister gibi şöyle bir süzdü beni.

"Sani geri isteyecek Nova."

"Herkes istediğini alsa ikimiz de şu an burada oturuyor olmazdık, değil mi?"

"Bana hâlâ bir plandan bahsetmedin."

Ayağa kalkıp yeniden yürümeye ve düşünmeye koyuldum. "Tabii uzmüyor olman işimi kolaylaştırır, senin istediğin zindanlardaki halkın, onları çıkararak başlayalım. Sonra sadakatsizlerimi geri istiyorum."

"Sadakatsizlerin mi?"

"Erim benim yanımda olacaktır. Amon'u, Evran'ı ve Arın'ı karınıza alırsak olabildiğince çok kişi bizim tarafımızda olmalı."

Dilini dudaklarının arasında gezdirdi. "Şimdi biz olduk yani."

"Bir mahsuru yoksa Darenciğim." Dikkatini toplaması için parmağını havada birkaç kez şaklattım.

"Yok Novacıgım," dedi aheste aheste. "Sina?"

Başımı iki yana salladım. "O her koşulda Arın'ı destekleyecek."

"Peki sen Arın'a karşı bir savaş uçmayı mı planlıyorsun?"

"Senin için fark eder mi?" Ona dönüp gözlerimi diktim.

"Sen halkımı oradan çıkaracaksın sonra da onları askerinin olarak kullanacaksın, doğru mu anladım."

"Kısmen."

"Ama ne yapacağını sen de bilmiyorsun."

"Amon'dan kurtulacağım ve Evran'dan da kurtulacağım."

"Ama Arın'la ne yapacağını bilmiyorsun."

"Birinden sırf benim yerime geçmek istemediği için kurtulmak isteyeceğin," diye itiraf ettim. "Arın iyi bir lord ve duyduğuma göre iyi bir kraldı. Ama sonunda ne olacağını onun bundan sonraki davranışları belirleyecek."

"Gerçekten amacın ne Nova?" Gözleri merakla aydınlanıyordu.
"Tahtı mı istiyorsun?"

"İntikam almak istiyorum," dedim kararlılıkla. "Birincı söz verdim, adil bir Elemental istiyorum."

"Ayzer'in, Amon'u desteklemediğini biliyorsun artık, değil mi?"

"Evet." Ayzer şimdilik benim tarafımdaydı ama bunun ne kadar süreceğini hiç kimse bilemezdi. Taşları aldığımız zaman Ayzer o tahtın üzerinde hak iddia edecekti ama bununla sonra uğraşacaktık. Hepsi sırayla, şimdilik ikimizin de kendi görevlerimizde beşarlı olmamızı umalım.

"Evrın konusunda bir sorun var mı?"

Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "İkimizden biri ölecek ben hep diğerini seçerim." Çarpık bir şekilde gülünmedi. Yanağın içini ısıtarak kendimi tutmaya çalıştım.

Biliyorum, Daren.

Biliyorum.

"Olayı biraz daha gösterişli hâle getirmeme izin vermelisin," dedi sakın bir ses tonuyla ayağa kalkıp. Odanın içinde benim yanına doğru gelirken gözlerini üzerimden ayırmadı. "Buraya gelene kadar lord gördün Nova, ama hiçbiri sana hak ettiğin gibi davranmadı." Pelerinini geriye doğru savurdu.

"Bir kadına nasıl davranacağını senden iyi kim bilebilir, Daren." Aramızdaki bu sert çekimin nahış bir etkisi vardı. Karşılıklı olarak birbirimize hırslayıp duruyorduk ama bunu gülümsemelerimizle aklıma gizlemeyi iyi beceriyorduk.

"Yarın bir parti düzenlememe izin ver, senin için. Ateş Kralı'ndaki su varisi için." Kalçasını masanın kenarına yasladı. Gömleğinin yakalarından uzanan ip göz hizamda sallanıyordu. Bunun sadece nazik bir hareket ya da teklif olmadığını çok iyi biliyordum. Ben onu kullanırken Daren eli boş çıkacak biri değildi. O da herkese özellikle de bir kişiye onun yanında olduğunu göstermek isteyecekti.

-Peki yemeklerini de sen mi yapacaksın?" Sevinli sevinli gümürdüm.

-Kabul ediyor musun?"

-Bu kadar çok istiyorsan," dedim omuz silkerék.

-Ne kadar çok istediğim hakkında hiçbir fikrin yok." Bana yine öykü bakıyordu. Dünyadaki en önemli şey benim için gibi. Senki kasıması gerçek bir okyanusmuş gibi. Benden nefret etmeme daya-
nabilirim ama onu seveceksin diye ödtüm kopuyor, der gibi. Yalan-
baz, kabalaz, oyunbaz, hilebaz Ateş Lordu gibi.

-Masrafları sen karşılıyorsun haberin olsun." Sırtımı sandalyeye
vısladım. Şöminenin ısıtıcı fincanın üzerindeki kırmızı gül desenleri-
ni aydınlattı. "Buraya gelirken sadece kendimi yanıma alabildim."

-Benim de tek istediğim buydu." İçtenlikle kaşlarını kaldırdı.

Kalp atışlarım daha o anda hızlandı. Bir an, neredeyse bir an
kımkıkı her şeyi ona söyleyecektim. Hissettiklerimi, beni nasıl bir
acıyla içinde bıraktığını. Beni nereye mecbur ettiğini. Beni neden bir
kez bile görmeye gelmediğini, beni neden ittiğini... Her şey dilimin
ucuna gelmişti ve söylemek üzereydim. Beni ittin ve sonra kaçtım.
Ama en azından kapıya kadar gelme cesaretini göstermişti ama sen
ben o kahrolası zindanda bir kez bile ziyarete gelmedin. Bir kez bile.
Öylece ölümü, yokluğumu kabul ettin.

-Artık bana odamı gösterecek misin?" İçindeki öfke dudakla-
rıyla gergin bir gülümsemeye neden oldu.

-Benimkinin hemen yanında." O da gülümsedi.

Şeytan cezbedici olabilir Daren ama hepimiz yeterince günah iş-
ledik.

Bu oyunda tek başıma olmadığımı biliyordum. Ucube tanrıça-
ların onunla da bir anlaşması vardı. Ve eğer birazcık güvenilir olsa
o laçık tanrıçalar yerine Daren'e güvenmeyi seçerdim ama iki ucu
boclu değnek dedikleri buydu.

4. BÖLÜM

Alevler ve Dalgalar

Bir parti vermek istediğini söylediğinde bunu tüm Elemental'e bilâ gücü olduğunu göstermek ve Arın'ı daha çok sinirlendirmek için yaptığını biliyordum. Hatta sınırları olmadığı için Daren'in çok ilkiye gideceğini düşünüyordum. Partiyi Ateş Krallığı'nda vermek istemesinin nedeni de buydu. Bu, Su Krallığına yapılan bir hakaretti v: üzerine kırmızı bir elbise giydirip bunu daha da uzatacağını düşünüyordum.

Yanılmıştım.

Bir konuda sözsüz anlaşmamıza sağdık kalıyordu. Ortaktık. Part t Ateş Krallığı'nda da olsa benim maviler içinde su vârisi olmama itiyordu. İkimiz de yanı yarıya alıyorduk. Neredeyse etkilenmişim.

Kapı çaldı ve yavaşça açıldı. Daren içeriye girip ardından kapıyı kapattı. Aynadaki yansımada bakışlarımız çarpıştı. Her zaman olduğundan farklı görünüyordu. Üzerine tamamen oturan siyah bir tunik giyinmişti, omzundan göğsüne kadar çapraz şeritlerle inen siyah deri aksesuarının iki yanında işlemeli hançerleri şıklığını taçlandırıyor-
du. Saçları her zaman olduğu gibi dağınık değil, özenle yana doğru yatırılmıştı. Tıraş olmuş, alev mavisi gözleri yakışıklı yüzünde bir mücevher gibi parlıyordu. Onu bu kadar özenli görmek başka bir

darbeydi. Bunu gerçekten ciddiye alıyordu, daha önce ne Ayzer ne de Sonay'ın partisine bu şekilde katılmamıştı.

"Bu senin partin," dedi. "Artık katılman gerekiyor."

"Biliyorum," diye fısıldadım kendimi toplamak için derin bir nefes alarak. "Gelmek üzereydim, herkes burada mı?"

"Şöyle söyleyeyim," diyerek başını yana yatırdı. "Bu kadar büyük bir kalabalık için hazırlık yapmamıştık, yani bazıları aç kalacak." Dudağı kıvrıldı ama alay etmediğini biliyordum. "Bu andı elbise sana çok yakışmış."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Yeniden aynaya döndüm. Üzerimde kristal mavi uzun bir elbise vardı ama içimden bir ses, Darren ona Ateş Krallığı yorumu katmış diyordu. Elbisenin göğüs önü oturuyordu ama bana daha cesur ol der gibi belden aşağısı tüllerle kaplıydı. Yere dökülen etekleri parça parça kumaştan oluşuyordu, mavinin bin bir tonunda sanki elbisenin her bir kısmında yatan varmış gibi.

Lala ya da başka bir peri olmadığı için saçlarımı kendim yapmak zorunda kalmıştım. Fazlasıyla uzayan ve neredeyse belime düğümlen saçlarımı yıkadıktan sonra Lala'dan öğrendiğim şu yağlardan sırdım. Daha parlak ve düzgün dumalarına yardımcı oluyordu. Deri bana oldukça cömert davranıp her ihtiyacımı karşılamak için elinden geleni yapıyordu, bu yüzden elimdekilerle yetinsem iyi olacaktı.

"Şunu da şuraya ilâştirirsek kusursuz olursun." Aynada bemen arkamda belirdi. Boyu benden uzun olduğu için yukarıdan bana bakıyor ve yamuk bir biçimde gülümsüyordu. Saçlarımı ayırdığım b-sımdan hafifçe geriye çekti, avucunun içinde tuttuğu bir tokayı öne görebilmem için benim önüme tuttu. Çok eskiden insanların kullandığını bildiğimi saç tokalarındandı. Küçük bir tarak gibi dişleri vardı.

"Bunu senin için yanardağ ateşinde dövdüm," dedi. Keşke onu ne demek olduğunu bilseydim ama tokanın üzerindeki detaylar gü alıcıydı. Bronz renkli metalin orasında fındık kadar büyük bir inc

ve yanında giderek küçüklen başka inciler vardı. Metalin boşa kalan kısmında yıldızlar ve ayın dönümleri ince ince çizilmişti.

"Çökyüzünün ve suyun vârisi için bir taç simgesi." Tokayın tıpkı bir taç gibi başımın ortasına yerleştirdi. "Gitmeye hazır mısın?"

Nefesimi tutmuş şekilde başımı salladım. Bir şey söylemem geliyordu ama dilimi tutmak istiyordum. Ona karşı bu kadar erken kıyivermek kendime olan saygıyı yitirmeme neden olurdu. İyi bir oyuncuydu, ben de öyle olmalıydım. Onun beni etkilediği gibi ben de onu etkilediğimi düşünüyör ve bununla meselli oluyordum. Tek başıma yenilmeyecektim. Ona boyun eğeceksem onun da boyun eğdiğinden emin olana kadar bu savaş sürecekti.

Elimi parmaklarının arasına aldı, birden köller ve duman eşliğinde yok olduk. Sarayın en tepesinde yeniden ayaklarının üzerinde durduğunda sarsıldım ve dengemi kazanmak için iyice ona tutundum.

"Bana bedenleme yapacak gücün olmadığını söylemiştin!"

Küküldü.

"Burada saklan olmayan çok fazla şey var Daren!" Etrafa bakarken gözlerimi ırı ırı açtım.

"Seninle oynamak çok eğlenceli," dedi. "Ne yapayım."

Kolumu ondan çekip omuzlarıma dikleştirdim. Büyük salon çok şaşırtıcı değildi, olmayacağını biliyordum. Daren benim gösterişe ihtiyacım olmadığını söyleyip durmuştu ama masraftan kaçındığına neredeyse emindim. Yine de bir partiydi ve gerçekten herkes buradaydı. Aniden sesin ırgı, gözleri bana çevirdi. Garip dürtüsel bir çekimle bakışlarım doğrudan kalabalığın içinde onu buldu. Kahretsin. Arın gerçekten buraya gelmişti. Gözlerimiz kesişir kesişmez o buz mavilerini kıstı. Göğsüme kocaman bir ağırlık oturdu. Bu şekilde olmak zorunda mıydı? Neden bu kadar acı çekiyordum ki? Birden yapayalnız hissetmişim, büyük bir ağırlıkla, kocaman bir okyanustum ama oracıkta kurumuştum.

Bu anı birlikte yaşamalıydık, yanımda o olmalıydı... Onca şeyden sonra elimi o tutmalıydı. Kendi krallığımızda, kendi sarayımızda ol-

malıydık. Bu gördüğüm gözler yabancılara değil, bizim kameralarda olanlara ait olmalıydı. Pencereden baktığımda mercan ışıklarını suyun altındaki parlaklığını görmeliydik, yanardağların lavlarını değil. Bu yüz yıl sonra Su Krallığının yeniden döndüğü olmalıydı, diyara bu kez daha yerle bir edilişi değil. Biz yan yana olmalıydık, herkes dizlerinin üzerinde olmalıydı. Ama bir tane taht vardı, bir tane taç vardı ve ikimiz de yönetilmeyi kabul etmeyecektik. Birbirimiz tarafından bile.

"Tam arkada olacağım," diye fısıldadı Daren. "Ama içeriye yalnız girsen daha iyi olacak." Görebileceği şekilde hafifçe başını salladım. İçeriye doğru adım attım ve yavaş yavaş yürürken gülümsemek için kendimi zorlamadım. Bu boşuna bir çaba olurdu. Burada olmaman ya da onların burada olmasının mutluluk ya da eğlence ilgisiziydi. Herkes kendi güç sınırlarını test ediyordu.

Aran'ı, Amon'u, Sina'yı ve vârisleri buraya toplayan buydu. Ama bunun yanında tanımadığım muhafızlar, Alfinler ve ulu yaratıklar da vardı. Ayzer'le göz göze gelince yanında Eris'in de olduğunu farkettim. Uzun bir kalabalığın sonundalardı. İçim kıpır kıpır oluyordu. Koşup onlara sarılmak istiyordum ama Daren zihnimin içinde, "Yürümeye devam et!" diye kükremişti.

Oyuncu halinden eser kalmamıştı beyefendinin.

Alışkın olmadığım uzun ve ince yapılı, sivri kanatlı garsonlar etrafta dolaşıyor ve masalara içecek servisi yapıyorlardı.

Bana da acil bir tane lütfen.

Ayrıca bu yaratıklar da neydi böyle? Daren bana her konuda yanlış söylemişti anlaşılan. Bu adama hiçbir şekilde güvenemeyecektim miydin ben? Birbirimizi sinamamız ne kadar daha sürecekti kim bilir ve sonunda hangimiz delirecektik...

"Harika görünüyorsunuz vârisim." Sonay hafifçe başını eğerken gülümsedim. Sina tam yanında duruyor ve sevecenlikle bana bakıyordu. Onca kişi arasından en arkadaş canlısı olanların onlar olduğuna karar verip durdum.

"Seni yeniden görmek çok güzel Nova." Sonra bir an kaşlarını çattı. "Burada görmek o kadar güzel olmasa da."

"Merak etme," dedim servis yapan kanatlılardan bir içki kaparken "Hâlâ ruhumu şeytana satmadım."

Sıra göldü ama o sırada yanımıza gelen Daren, "O da çok yakında olacak," dedi ve usulca Sonay'a dönüp eline uzandı, elinin üzerine yarınmaz bir öpücük koyup "Vârisim," dedi. "Bu aralar krallığında atılanlar için açık kontenjanımız var."

"Lordum, ne kadar cezbedici olsanız da ben ceanete gitmek istiyorum." Sonra kıkırdayarak elini kendine çekti.

"Ne kayıp, ne sıkıcı, ne vakur..." dedi Daren ona.

"Buralarda kayıp bir vârisin partisi varmış dediler." Ayzer yanımıza yaklaştığında tam yanında Amon duruyordu. Toprak Lordu, dışarı kralı. Hayatımı ters yüz eden adam.

"En sevdiğim öğrencim," dedi. "Okuldayken en eğlenceli kısımlar senin sınavların olurdu Nova. Cevapların hep beklenmedikti." Tâni bugün daha da büyümüştü ve gözleri benimle konuşurken Ann'in durduğu tarafa kayıyordu.

"Senin de sınavların hep kolay olurdu," dedim gülerek. "Bu defa seninle kulan zavallı kuçu kuçu Kerberos mu oldu?" Dudaklarımı büküm

"Hayat bitmeyen sınavlardan ibarettir." Kadehini benim için kaldırdı

Aynı şekilde karşılık verdim "Hazır eğlenebiliyorken tadını çıkarın" Ayzer'e döndüm. "Vaktin varken doğru tarafa geçmelisin."

"Sen n aksine ben hep doğru taraftaydım." Gölümsemesinden de iğnelemesinden de taviz vermedi. "Sürekli taraf değiştiren olmadığına göre" Gözlerimi kıstım. Belden aşağı vuruyordu ama ona verdiğim ve Amon'un şüphelenmemesi gereken görev için bunu görmezden gelecektim. Oyun oynadığını biliyordum. İkimiz de inandırıcı olmak zorundaydık.

"Kaybeden tarafta olmaksansa arada yer değiştirmek iyidir."

"Lordunun kaybettiğini kabul ediyorsun yani." Arın yolda keyifle araya girdi. Derin bir nefes alarak ona d6nd6m. "Arın kaybetmez. Hâliâ bunu anlamaman ne yazık."

Sonra mûzik başladı ve Tanrı'nın adımları duyuldu.

Bize doğru geldiğini g6rmek için bakmana gerek yoktu.

Tam karşımda durdu ve başka hiç kimseye bakmadı. Herkese g6z6 tıpkı benim gibi onun 6zerindeydi. Ve yapacağı hamleyi bekliyorduk. G6zlerimin arkasının yandığını hissediyordum.

"Vârisin dansı açması gerekiyor." Elini bana doğru uzattı. Bıkışlarından bir şey anlamak oldukça g6t6. Hiç açık vermeyen bir heykele benziyordu. Onca şeyin 6zerine karşıma geçip hâliâ lord ve vâris olmanın gereklilikleri zırvalığı yaptığına inanamıyordum.

"Kusurı bakma," dedim kaşlarını kaldırıp. "İlk dans söz6m vardı." Daren'e d6nd6m. Haşını salladı ve piste çıkmam için eliyle işaret etti. Arın'ın tam yanından geçtim. Soğukkanlılığını korudu ve hiçbir şey söylemedi. Benimse ciğerlerim yanıyor, kaşlarına binlerce iğne batıyordu.

Daren ellerini belime koydu, boynuna sarılırken parmaklarını titrediğini fark ettim.

"İyi gidiyorsun," dedi.

"Bu berbat bir fikirmiş," diye itiraf ettim. "Burada olmak çok zor."

"Yapmamız gereken her şey bu saatten sonra çok zor olacak." enesi saçlarına değince daha ek irkildim. Bir anlığına nerede olduğumu ve ne yaptığımı sorguladım. Midemin 6zerinde buz gibi bir d6ę6m peyda olmuştu.

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Sonunda ilk dansımı alabildiğime sevineyim bari." İmalâ edip g6zlerini 6zerime dıktı.

"U6n6m," dedim. "Ama ser. de masum sayılmazsın."

çıldı. Elini belimden çekip parmaklarımı tuttu, beni ileriye doğru
ap kendine çekti. Ardından tekrar itip beni kendi etrafında döndürdü.
Elvenin etekleri havada uçuşurken açılan bacaklarımı düşünmemeye
çalıştım. İki elimi birlikte tuttu ve o anda bir şey oldu. Daren'in gözleri
kardı ve yüzü korkutucu bir şekilde gölgelendi. Birbirine kenetlen-
miş ellerimiz buz tutmuş gibi birbirine yapıştıyordu.

Göz ucumla Arın'a baktım.

Buna o yapıyordu.

"Rahatsız olduğumdan değil ama," dedi Daren. "Şu an güçlerim
yok ve bu canımı sıkıyor. Partini dağıtmaya başlayacağım sanırım."
Ellerimize bakıp durdu, başını Arın'a doğru çevirirken onu çektişirdim.

"Buna gerek yok." Parmaklarıma baktım ve buzlar bir saniyede
erdi.

Daren hayretle bana döndü. Şaşkınlığı hiddetinin altında çabucak
pazalandı. Neredeyse sinirliydi. "Bir lordun yaptığı sihri mi kurdun?"

"Artık neler yapabileceğimi bilsen benden biraz olsun korkardın."

Arafta kalmış şekilde kaşlarını çatı. Ellerini yeniden güvenle be-
lere koydu.

"Elemental senden büyük Nova, buraya gelip böylece bir şeyleri
değistireceğini sanma. Birkaç hafta önce ben de güçlerimle övünü-
yordum."

"Öyle mi?"

"Güçlerine güvenen herkes bu diyarda kaybetti." Bakışları etrafı-
mızda dolandı. Arın'ı da kast ediyordu.

"Ne hoş," dedim müziğe uyum sağlarken.

"Aklından ne geçiyor senin?" Tereddüt ettiğini görmek güzeldi.

"Kaybedenlerle ilgili düşünüyordum," dedim. "Kaybedecek bir
kayı kalmayanların çok tehlikeli olduğu söylenmez mi?"

"Yani kaybedecek bir şeyin olmadığını mı söylüyorsun?"

"Ah, hayır..."

"Bu seferki deliliğin ne su vârisi? Tuhaf davranıyorsun."

"Kaybedecek bir şeyi kalmayan Arın. Tahtını, tacını, kraliçesini halkını ve vârisini kaybetti. Ne kadar korkutucu, değil mi? Özellikle sahip olduğu o ilahi güç ve deliliği düşünüldüğünde."

"Öyle," dedi sabit bir sesle.

"Öte yandan ben bir bilinmezim. Ve güven bana hiçbir şey, her şeyini kaybeden bir tanrı bile bilinmeyenden daha tehlikeli değil."

Daren duraksadığında ben kocaman gülümsedim, o duruşunu elini bırakmadan geriye doğru dönerek birkaç adım attım. Müzik yükseldi, dans eden başkaları bize eşlik etti, yeniden dönüp gözler çarptığımda iki bileğimi birlikte havada yakaladı.

"Peki, ya senin bilmediklerin?"

Dikkatleri üzerimize çekmemek ve gerildiğimi belli etmemek için bileklerimi ondan kurtarıp boynuna doladım. "Beş yıl yeterince öğreticiydi," diye dişlerim arasından konuştum.

Bir elini belime dolayıp beni iyice kendine doğru çekti. "Öykü olsa bu kadar acı çekiyor o.mazdik su büyücsü." Kulağımın içine doğru fısıldadığında geri adım atmak istedim. Bu defa beni kucaklayıp alıp havada ters bir şekilde döndürdü, kalbim hızlanıyordu ama beş saniye kadar sürdü. Ayaklarının üzerinde durduğumda müzik sesini ama Daren uzaklaşmama izni vermedi.

"Bu partiyi neden vermek istedin?" Ondan önce ben davramdan Köşeye sıkışmak istemiyorsanız duvarı arkanıza aldığınızdan emniyet olmak zorundaydınız. Bir elini yeniden belime doladı, ben de ellerimi omuzlarına gevşekçe koydum. Sol kolu serbestçe yanında sallanıyordu. Derin bir nefes aldı.

"Küçük tatlı kafandan neler geçtiğini bilmiyorum ama büyük bir savaş yaklaştığını biliyorum. Her şey yıkılmadan önce sana layık görülmeyen bir şeyi yaşamayı istedim."

"Benim için yaptın yani."

Keşke bu gerçek olsaydı.

"Buna inanmıyorsun."

Ne mal olduğunu bilmesem bunun oru incittiğini düşünürdüm.

‐Kes şunu,‑ diye sııttım. ‐Buna sen bile inanmıyorsun.‑ Müzik bir kez daha tamamlandığında usulca ondan uzaklaştım, hafifçe eğilip geceyi selamladığımda aynı şekilde bana eşlik etti. Ben kalabalığın içindeki yabancı misafirlerime götünerken omuzlarımda onun atılan oklarını hissedebiliyordum.

Bir sonraki dansı Sina ile oldu. Genelde virislerin partisinde davetsiz bir şekilde aniden beliren ben olduğum için benim sahte partim olaysız geçiyordu ama herkes gergindi. Sina neden burada olduğumu sorgulayıp duruyor ama tatmin edici bir cevap alamıyordu.

Ateş Krallığı'nın, insanın uzak durmak isteyeceği bir tırkıstıcılığ vardı.

En üst katta partiden gidenleri izlemek için kemikten bir kulpu çevirmiş ve bir terasa çıkmıştım. Korkuluk olmasını beklediğim yerde yine bomboş bir manzarayla karşılaştım. Zemin vardı ama yine etrafını çevreleyen bir duvar yoktu. Boşlukla aranızda hiçbir şey yoktu.

Sadece kendine güvenmek zorundaydın düşünmek için.

Bunun da Daren'in bir oyunu olduğuna şüphem yoktu. O çok zekiydi, korkutucu bir zekası vardı. Oyunlarının altında yatan sebepleri bulmak neredeyse imkânsızdı. Çoğunun bu uğurda aramayı bıraktığını, daha çoğunun da onun zihnini öğrenmeye çalışırken aklını yitirdiğini duymuştum.

Ateş Lordu ya da benden daha bilinmez olan bu Gece Yarası ile kutsanmış adam, size yalanın daha cazip geleceği bir dürüstlük vaat ediyordu. Tıpkı bu balkon gibi, koruyucu duvarları yoktu ve bunu açıkça söylüyordu, düşebileceğini gösteriyordu.

Düşersen bu onun suçu olmuyordu.

Peki, bu gerçekten dürüstlük müydü?

Hayalbaz. Daren bu kelimenin beden bulmuş haliydi.

Balkonda yavaş adımlarla ilerledim, zemin bir kayalığın içine oyulmuş gibiydi. Mûthiş bir koyu rengi vardı. Lacivert ya da yeşim

rengi yıldızların altında değişiyordu. Ucuna kadar gidip aşırı
arandaki mesafeye baktım.

"Yolunu mu kaybettin su vârisi?"

Arkamdan gelen sesi bile itici bir kuvvet gibiydi. Rüzgârda uçu-
şan eteklerimi serbest bırakarak omzumun üzerinden ona bakın.
Kemik kapıya gelişigüzel bir şekilde yaslanmış, kollarını göğsüne
bağlamıştı. Sanki o da ellerini zapt etmeye çalışıyordu.

Ne de olsa beni bir kez itmişti.

"Bunu çok sık soruyorsun." Önümdeki manzaraya geri döndüm.
Saçlarım omzumdan geriye doğru uçuşmaya başladı. Sina'nın beni
armağanıydı bu rüzgâr. Vârisliğimi kutlamak için. Yüzümdeki ız-
ma hediyesi.

Ateş Krallığı'nın çok sıcak olduğunu söylediğimde Dartı'nın gö-
lerinin içine bakarak buraya biraz rüzgâr estirmeye karar vermiş.
Bir gün boyunca rüzgâr beni takip edecek ve gölge bir hizmetkar gibi
bana yardım edecekti. Sina eğer istersem aşağıya atlayabileceğim.
Rüzgârın beni tutacağını söylemişti. Bu aldığım en güzel hediyeymiş.

Rüzgârın beni koruyacağını bilmesem de burada durur ve ona
ne yapacağını kollardım. Artık eskisi gibi değildim. Artık birinin
beni itmesiyle düşecek biri değildim.

"Belki de gerçekten merak ediyordumdur." Gizemli sesimin ırsı-
sına alaycı bir tını ekledi. Belki de sahiden merak ediyordu.

"Bu geceden ne beklediğimi bilmiyordum," dedim Ateş Kralı-
ğı'nın kül ve köktürt kokusunu içime çekerek. Manzara gölgelik
doluydu. Burası gerçekten karanlıktı, alabildiğine karanlık. Gördü-
ğüm tüm saraylar yeşillerle ve ormanla çevriliydi ama Ateş Kralı-
ğı'nda sadece çıplak dallar vardı. Susuz kalmış ve kurumuş ağaçlar.

"Kötü bir geceydi," dedi cümlemini tamamlamak ister gibi.

"Kötü hissettiğim bir geceydi," diye düzelttim.

"Bu çok normal." Sesi daha yumuşak bir hal almıştı. "O senin
lordun, onun eksikliğini her zaman hissedeceksin." Bu kalbini de

çok kırmıştı. Bundan daha iyisi olduğumu düşünüyordum. Ona karışık koyabileceğini düşünüyordum ama partiden ayrıldıktan beri kendimi çok güçsüz hissediyordum. İlk giden o olmuştuk, bir kez daha benimle konuşmamıştı.

"Sen de Ariana'nın eksikliğini hissediyor musun?" Sonunda dönüp onunla yüz yüze geldim. Yaslandığı yerden doğrulmadı ama aynı şekilde dönüp başını da girişteki o garip ve yamuk kemikten kolona yasladı.

"Aynı şey değil," dedi. "Ben birçok şeyin eksikliğini hissettim. Annem Ateş Krallığı'na, babam Toprak Krallığı'na aitti. Herkes bunun büyük bir şans olduğunu söylüyordu ama bu bölünmüşlük büyük bir şanssızlıktı. Nereye ait olduğumu hiç bilemedim, Toprak Krallığı'nın mı yoksa Ateş Krallığı'nın mı lorduyum, Ayzer mi benim varisim Ariana mı... Bir şeyler arasında kaldığında ya da birden fazlasına istediğinde sonunda elinde bir hiç kalıyor." Bana dönüp gözlerini üzerime dikti. "Benden sana ufak bir tavsiye su vürisi, ikisini aynı anda isteme." Kaşlarını alnında havaya kaldırdı. "Gidip ortalığı toplayacağım." Topuklarının üzerinde dönüp yürümeye koyuldu ama iması benimle birlikte orada kalmıştı.

İkisini aynı anda isteme.

Burada kast ettiği hangi ikisiydi...

İçten içe cevabı biliyordum ama bunu düşünmek için bile kendime izin vermeyecektim.

Yeniden kızıla boyanmış manzaraya baktım. Tek bir kelime bile etmemişti. Daren'le olan dansımı izledikten sonra tozu dumana katıp partiden ayrılmıştı. O gittikten sonra geriye pek kimse kalmamış, herkes teker teker ayrılmıştı. Elemental'de herkes artık Su Lordu ve su varisinin birbirine sırtını döndüğünü anlamıştı.

Bu, tüm diyar için kalp kırıcıydı.

Elbisenin eteklerinden tutarak Daren'in yanına, davetin verildiği büyük salona geçiş yaptım. Onun kadar güçlü birinin çöpleri toplama-

masını beklemiyordum ama gördüğüm manzara da en az onun kadar komikti.

Kapıdan geçerken önümde havalanmış, aşağıya doğru inen sekiz kadehler ve çatal bıçaklar görmek bana kahkaha attırmıştı. Daren salonun ortasında durmuş parmaklarını havada hareket ettirerek sırt sınırları büyü yapıyordu.

"Gücün var mı yok mu?" diye sordum keyifle içeriye girerken.

Tılsımını tamamladıktan sonra gözlerini kısarak bana döndü.
"Bir Alfin kadar var, lord kadar yok."

"Alfinlerle lordların yaptığı büyü arasındaki fark nedir?"

"Alfinler uzun yoldan büyü yapabilir ama lordların parmağıyla şıklatması yeter. Benim gibi bir lordun düşünmesi dahi yetiyordu." Başını iki yana salladı ama bu güçsüzlük durumu yüzünü değiştirmemişti. Her şeye rağmen idare etmeye çalışıyordu.

"Tanrıçalar sana ne yaptı?" diye sordum. "Sende diğer lordları olmayan bir şey var."

"O kaçık cadıları görürsen benim için de sor." Dudakları sıkıcı bir düz çizgi halini aldı. Tanrıçalardan benim gibi o da boşlanmıyordu. Acaba onunla da iletişim kurup ne yapması gerektiğini söylüyorlar mıydı? Gerçi orada geçirdiğim beş yıl boyunca bir kez olsun benim karşıma bile çıkmamışlardı. Sadece o geyikle mesajlaşıyor ve büyüleri öğrenme yardım ediyorlardı. Sahi, ben bunları sözünü niye dinliyordum ki?

Çünkü orada seni umursayan başka kimse olmadı.

Ona bakarak sağ elimi havaya kaldırdım ve kaygısız bir şekilde parmağımı şıklatıttım. Tüm dağınıklık ve partiden geriye kalanlar yok oldu.

Daren aniden başını kaldırıp bana baktı, gözlerini kısarak saldırmaya hazırlanan tehlike altındaki bir hayvana benziyordu.

Gülümsedim.

"Bunu sadece lordlar yapabilir," dedi uyarırcasına.

Kıkırdadım.

-Kendinizi kaç bin yıldır buna inandırıyorunuz? Diyan sadece kedar yönetir, sadece lordlar çok güçlüdür, her şeyi lordlar bilir filan filan..."

"Ciddiyim Nova," dedi kolumdan tutarak. Bir eline bir yüzüne taktım. Kolumu sakince geriye çektim. "İlnekte ne yaşadın sen?"

"Şimdi mi merak ettin Daren?"

"Her neyse," dedi omuz silkererek. "Düydü olmak sana yakışmış. Yemek yemek ister misin?" Geriye doğru yürümeye başladı. "Gerçi artık büyü gücünle istediğini yapabiliyorsundur ama ben kendi yemeğimi kendim yapacağım, istersen sana da bir tabak koyabilirim." Kollarını çatarak ve kinayeyle konuşmasını şaşkınlıkla izliyordum.

"Bana tavır mı yapıyorsun?"

"Hayır, sana neden tavır yapayım?"

"Arkayı dönüp öylece gidiyorsun ve boş ver mi diyorsun?"

"Size layık olabilmek için iyi beslenmeli ve güçten düşmemeliyim vârisim." Bana doğru dönüp önümde alayla eğildi.

"Neyin var senin?" diye bağırdım merdivenlerden inerken.

Ellerini havaya kaldırıp gözlerini kapattı. "Bugün yeterince göz gösterisine tanık oldum Nova." Gözlerini açtı, karanlık ve öfkeli bakıyorlardı. "Arın, Sina, Sonay bile... şimdi de sen. Herkes sihir yapmak için benim güçsüz kalmamı bekliyormuş anlaşılan."

Bir an irkildim.

"Öyle bir niyetim yoktu," dedim çabucak. Bu hiç aklıma gelmemişti. "Sadece yardım etmek istemiştin."

"Biliyorum." Yeniden merdivenlerden inmeye koyuldu. Onun gururunu inciteceğim kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Nefret edilen, dışlanan, yalnız bırakılan ve şimdi de güçsüz kılınan. Bana birini hatırlatıyordu.

Gitgide birbirimize daha çok benziyorduk.

"Benden izimi aldığında neler yaşadığımı biliyorsun artık." Kollarımı alınmış bir şekilde göğsümde bağladım ama arkasından mut-

fağa girmiştim bile. Daha yüksek sesle bağırarak için hazırlanmış emindim ama birden bana dönünce yüzünden adını koymadığını ifade gelip geçti. Ahşap masanın önünde duruyordum ve hiçbir şey yapmıyordum ama bakışları önce masayı sonra uzamış siyah saçları mı bir kitap okur gibi satır satır dolaştı.

Sabır dileniyormuş gibi gözlerini birbirine bastırıp göğsünü omuzları deri aksesuarını çıkararak iskemlelerden birinin üzerine bıraktı. Ben de mavi uzun elbisemle zıplayarak masanın üzerine oturdum. Yanıma maçlardan dolayı bacaklarım tümüyle açılmıştı ama masanın altına den bir elma kapıp yerken bunu umursamadım.

"Senden izini almamış o'saydım Evran hepimizi köşeye kıştırırdı da elinde öyle bir koz olmazdı." Yeniden tezgâha dönüp bir şeyler dırdıramaya başladı. Sonra birden omzunun üzerinden döndü ve şöyle bana baktı. "Havva olmayı kafana taktın sen, o elmayı yerine ben!"

"Bir elmayı bana çok mu görüyorsun!"

"Burası Ateş Krallığı Novacığım, yediğin ve içtiğin her şeyi dikkat etmelisin." Sırtısına ters ters bakıp elmadan ikinci uyarı olarak cevap verdim. Ateş Krallığı'nın gördüğüm her köşesinde elma selcelere elma vardı. Benim bulduğum odada, ana salonda, duvarlarda çok fazla elma vardı. Burun gerçekten Âdem ve Havva'ya birer elma ve Daren'in ince espri anlayışı olduğuna kanaat getirmiştım.

"Ben uyardım," dedi daha çok gülerek. "Sonra olacaklardan sorumlu olmam ama seve seve beni kullanmana izin veririm."

Kızmış çelik bir tencereye iki parça et koymasını keyifle izlerken "Ne olabilir ki?" diye solumdum.

"Afrodizyak," dedi bana bakmadan. "Büyük bir şehvete kapılabilirsin."

Elmayı elimden yere fırlatıp öksürmeye çalıştım. Çoktan biraz ısınk almış ve yutmuştum. Bir an aklıma kusma fikri geldi ama uzamamam zamandır duymadığım karga kahkahaları mutfakı ele geçirdiğindurdum ve ona baktım.

"Yalan söylüyorsun!"

"Söylemiyorum," dedi. "Biraz sonra etkisini göstermeye başlar."

"Doğru olsaydı bunu bana söylemez, hatta birkaç tane yememi isterim."

Alınmış gibi dudaklarını sarkıtarak mavi gözleriyle bana baktı. "O kadar kötü müyüm ben?"

"Evet."

"Doğru." Yine çarpık bir biçimde gülümsedi. "Ama pek havamda değilim, o yüzden bu gece beni mazur görmeni rica edeceğim."

"Sen-" dedim ama duraksayarak derin bir nefes aldım. "Cidden bazen çok sinir bozucusun."

"Elmaya uzanan ben değilim."

"Sıradan bir elma."

"Atç Krallığı'nda sıradan bir elma."

"Kim sarayındaki yiyeceklerle böyle büyüler yapar ki!"

"Ben," dedi etleri kızmış yağın içine atarken. "Çünkü eğlenceli."

"Ne yani, buraya rastgele birilerini çağırıyor ve onlara bu elmalardan mı ikram ediyorsun?" Sepetteki çok lezzetli görünen kan kırmızı elmalara göz ucuyla baktım.

"Sonuçta ben bekâr bir erkeğim."

"İyy!" dedim yüzümü buruşturarak. "Bunu sık sık yapar mısın?"

"Sen sık sık o şekilde masalara oturur musun?"

Ellerimle masanın kenarını kavrayıp omuz silktim "Aslında, hayır."

Şaşırmış gibi bana döndü ama bir eli tavanın kulpundaydı; meraklı bakışları beni de bir anlığına dardurmuştu. "Çok rahat görünüyorsun."

Başımı eğip refleksle bacaklarıma baktım, anormal bir durum yoktu muhtemelen. Bir vârisin bu şekilde ortalarda hoplayıp zıplaması dikkatini çekmişti ama Daren öyle kural kaidesi arayan biri değildi...

Sonra birden aklıma düştü.

Uçunumu gösteriyor.

Onun yanında diğerlerinin yanında olmadığımı kadar rahat olduğunu gösteriyor. Bunu nasıl yapıyor?

"Belki de burayı o kadar ciddiye almıyorum..." Gülümsemedin.
"Gözmediğin saray kalmadı."

Bacaklarımı sallayarak derin bir iç çektim. Su krallığını hiç görmemişim ve böyle giderse göremeyecektim de. Kendi sarayım dışında gözmediğim bir yer kalmamıştı.

"Diğer lordların mutfak yerini bildiğini bile sanmam," dedim.

"Diğer varislerin de masaları oturmak için seçtiğini sanmam."

"Belli ki gariplik bizde." Elimi dudaklarıma basturarak güldüm.
"Ann seninle piknik yaptığımı öğrendiğinde dehşete kapılmıştı. Aylarca onun sızlanmasını dinledim!"

"Yaa..." dedi karanlık bir sesle. Bir anda konuşmanın rahatlığı kapılıp ağızımdan kaçırduğım şeye pişman olmuşum. "Kurallara bağlı, öyle değil mi?"

"Pek değil," dedim ama soru sorar gibi değil de olanı söyler gibiydi. "Kule bir krallık sayılmazdı, sadece o ve ben vardık, yani bizim pek kuralı yoktu."

"Ama başka bir lordla yemek yemen onu rahatsız ederdi."

"Ben geldiğimde beri ne yaparsam yapayım bütün lordları rahatsız ediyorum."

Yüzümü görmek ve düşüncelerimi okumak için bana döndü. Artık onu ben de daha iyi analiz edebiliyordum. Gülümsememi biliyor, onunki de. Kendi içinde bir çelişkiye düşmüşse benziyordu. Belki de onu rahatsız edip etmediğimi düşünüyordu.

"Haklı olabilirsin."

Tencerenin içindeki etleri alıp çok şık iki tane büyük servis tabağına koydu. Bunu yaparken doğal ve rahat görünüyordu. Yanına bazı sebzeler ve birkaç tane üzüm ekledi.

"Ne içmek istersin?"

-Biraz önce söylediklerinden sonra nasıl burada bir şey yiyip içebirim ki?"

Dişlerini göstererek "Söz veriyorum," dedi. "Bunların içinde bir şey olmayacak."

"O zaman biraz şarap alırım ama sözüne güvenmiyorum."

Başını yana yatırıp düşünür gibi yaptı. "O halde önce ben içirim ve yemeği gözünün önünde yaptım."

"Bir hayalbaza inanacak kadar saf olduğum günler geride kaldı Darenciğim." Zıplayarak masadan aşağıya atladım. Tembel tembel başını salladı. "Beni zehirlemeye çalışırsan haberin olsun ki ölmüyorum ama süründürüyorum." Tabakların ikisini de kapıp masanın üzerine karşılıklı bir şekilde yerleştirdim. "Şimdi bize güzel bir şarap getir, ben kadehleri alırım."

Etkilenmiş gibi dudak bükerek başparmağıyla dolapları işaret etti ve mutfağın içindeki başka bir ahşap kapıdan içeriye girdi. Muhtemelen orada insan kanından yapılmış şarap mahzeni vardı. Belki de ölen Alfınleri o kapıdan geçiriyorlardı, kim bilir.

Mutfak oldukça büyüktü, her sarayda olduğu gibi. Aslında gerçekten bu zamana kadar Toprak Krallığı ve Hava Krallığı'nı gezmiş, Arın ile de o büyük kulede yaşamıştım. Toprak Krallığı'nı saymazsak Hava Krallığı'nın ve gözcü kulesinin mutfağını çok iyi biliyordum ama ne Sina'yı ne de Arın'ı onların yakınında bile görmemiştim.

Zaten neden görecektim ki...

İşaret ettiği dolaptan kurukafa şeklinde ağzı olan bakır iki kadeh buldum. Sadece iki tane olması ve dolabın bunun haricinde boş olması gözlerimi devirmeme neden oldu.

Daren ve oyunları...

Cidden bunun komik olduğunu mu düşünüyordu?

Kabul, biraz komikti.

Ben kadehleri masaya koyduğumda o da yeniden mutfağa dönmüştü. "Ana salonda yiyebiliriz?" dedi soru sorarcasına.

"Ne gerek var ki bu da masa."

"Bence de," diye omuz silkti. Oturmada önce kadehleri masaya koyup birini benim önüme itti, diğeri eline alıp karnına tuttu. Yemekler lezzetli ve iştah açıcı görünüyordu. Bıçakla kesip etten bir lokma aldım.

Elemental'in bu tarafına bayılıyordum. Her şey nihai bir tatla sahipti. El isurduğunda pamuk gibi ağzımda dağılıyor ve damakta mükemmel bir his bırakıyordu. Hepsi yemek istiyordum ve hiçbir an o kara günlerden sonra yemek yemek bile büyük bir keyifti. Her düşündükçe yüzüm asılıyor, canım sıkılıyordu. Oradan yeni çıkmıştım ve bu parti beni bir geceliğine oyalasa da boşta kaldığı an düşüncelerimin o boşluğa çekileceğini biliyordum. O his yakama yapıştı, akıl sağlığımı nasıl koruyacağımı bilmiyordum.

İntikam artık o kadar da çekilir bir duygu değildi.

Oradan çıkmıştım ama bir daha özgür olamayacağımı biliyordum.

"Beğendin mi?" diye sordu. Ses tonu düşüncelerimi dağıttı. Gözlerinde çocuksu ve beklenti dolu parıltılar vardı. Bu garip bir önemliymiş gibi. O an daha hiç yemeğine dokunmadığımı ve benim bir şey söylememi beklediğini fark ettim.

Aramızda bir duvar vardı, ateşten ve buzdan örülmüş. Otarın yarısı kutsandığını söylüyorlardı, benimse gökyüzünün birini olduğumu. Aramızda bir duvar vardı ve o duvar kırılırsa altından ateş çıkacağını bilmek istemiyordum.

"O zaman ben yanılmış olurum, o zaman ikimizden biri bu savaşa ölür."

"Benden nefret etmene dayanabilirim ama onu seveceksin diye ölüm kopuyor."

"Seni bekleyeceğim benim deli kızım."

Parmaklarımı dudaklarıma ve hemen üzerindeki sus çizgisine bastırmamak için çatalı ve bıçağı tüm gücümle sıktım. Gözlerimde

manve dalıyordum ama oradan çıkamıyordum. Beni içine ittiği dal-
pala daha karanlıktı. Bir yanardağ gibiydi.

Aman'den biri bu savaşta ölür."

O gün beni ittiğinde belki de ikimizden birinin artık ölmesi gerek-
tiğini kararla vermişti. Bunu anlamak çok güçtü. Onu anlamak bazen
salınır gibi geliyordu ama çoğunlukla onu anlamak istemeyece-
ğimi düşünüyordum. Daren'le aramızdaki duvar ikimizi de koruyan
eteydi. O duvar yıkılrsa, ikimiz de gardımızı indirsek, konuşmak
her şeyi bir şeylerin değişeceğini adım gibi biliyordum.

"Ya birbirimizden tamamen nefret edecek ve bu dünyada artık ta-
nıyan yalnız kalacaktık..."

Ya da ..

"Güzel olmuş," dedim lokmamı yutup şaraptan bir yudum alı-
rım. Şarabın tadıyla bir an başımı geriye çekip kadehe baktım. "Bu
çok iyi bir şarap."

Memnuniyetle gülümseyerek başını salladı ve yemeye koyuldu.

"Özel koleksiyon," dedi. "Herkes çıkamam ama bugün senin
günündü."

"İnsan kanıyla yapıyorsun bunları, değil mi?"

Başını kaldırırken konuşmak için lokmasını yutmayı bekledi. Çe-
rezinin hareketi bile kahkahasını tutmak için ne kadar zorlandığını
gösteriyordu. Sanki bu soruyu sormamı bekliyormuş gibi.

"Bir gün seninle şarap yapmak isterim."

Kadehten bir yudum daha alıp dudaklarımı yaladım. "Niye?"

"Kanının tadını merak ediyorum..." Bana bakmadan gülümsedi.

Etrafa neredeyse hiç ses olmadığından ikimiz de sustuğumuzda
kulığına bir kanat sesi ilişti. Bir an onun Lala olabileceğini düşünüp
heyecanlanmıştım ama ses, küçük bir peri kızından daha büyük bir
şeye aitti. Kaşlarını çatarak biraz daha boşluğu dinledim ve sonunda
dınanmayarak "Bu da nedir?" diye sordum.

Daren çatallı yere düşürdü, bana bakarken dudakları aralık kal-
mıştı. Gözlerinde yeni birkaç kulağın daha çıkmış gibi saçılmı ve
inanamaz bir ifade vardı.

"Duyabiliyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim anlamayarak. "Nedir bu? Karga seslerine benze-
miyor." Alaycı bir şekilde yüzümü kııştırdım.

"Ateş Krallığı'nda beklenmeyen bir şey," dedi.

"Yani?"

"Burada duyacağın seslere alışsan iyi edersin."

"Neden, duvarlarının ses yalıtımı iyi değil mi?"

Derin bir kahkaha attı.

"Oldukça iyi, cehennem kayalıklarından yapıldı duvarlar ama
ses öyle bir ses değil."

"Şu diyarda benimle abuk subuk konuşmayan bir sen kalmıy-
Çatallı öfkeyle tabağın içine kaydırıp eti parçalamaya koyuldum.

"Açıklayamam," dedi. "Eğer sana onların ne olduğunu söylersem..."

"Ayaklarını ters mi döner?"

"O da ne demek?"

"Bizim diyarda cinlerle ilgili öyle şeyler söylenirdi."

"C'in görünce neden ayaklarınız ters dönsün ki?"

"Senin bildiğin cinlerden değil onlar."

"Alemler arasındaki cinlerden mi bahsediyorsun?"

"Bilmediğin şey yok anlaşılan."

"Hayır," dedi kaşlarını çatarak. "Öyle bir şey değil." Tabağı nu-
sanın ortasına doğru itti. Benden daha az yemişti, pek iştahı yok
anlaşılan. "Eğer ne olduğunu açıklarsam onları görme şansını el-
den alırım, bir kehanet gibi eğer sana söylersem bozulur."

"Ve sen bozulmasını istemiyor musun?"

Yine o ruhumu karış karış arayan derin bakışlarını üzerime b-
litledi. Başını ağır ağır iki yana salladı. Kadehi eline alıp arkasına
yaslandı. Birkaç havuç daha ağzıma atıp ben de aynı şekilde yasar

am. Burası her şey gizemini koruyacaktı anlaşılan. Kanat sesleri biraz daha devam etti ve onun da duyup duymadığını merak etsem de sadece cinlemeye odaklandım. Birden fazla kanat sesi vardı ve rahatlatıcıydı. Yüzümü buruşturunca "Onlardan hoşlanmadın mı?" diye sordu.

"Pek değil," dedim. "Beynimin içindeler sanki." Etrafa baktım, uvarda ötürünecek ağlarını görünce "Burası eskiden nasıl bir yerdi?" diye sordum. "Böyle, çok..."

"Terk edilmiş görünüyor."

"Ve kimsesiz," diye ekledim.

"Ateş Krallığı her hükümdarlıkta başka bir yönetim gördü, bu yüzden her defasında farklı göründü," dedi benim gibi etrafa bakarken ama benim aksime o eski hallerini de görerek bakıyordu. Yüzünde aynı anda onlarca ifade belirliyor ve kayboluyordu.

"Diğer krallıklar hep aynıydı. Hava Krallığı sıkıcı ama kurallarına bağlı, gerçi haksızlık etmeyeyim en iyi şölenler onların yaptıkları olur." Kendi kendine gülüp şarabından içti.

"Su Krallığı?" diye sordum istem dışı büyük bir merakla. Bacağını tekni yukarı çekip çenemi dizimin üzerine yasladım.

"Su Krallığı..." Gözlerini kıstı. "Orası en görkemli krallıktı." Ben kışkırtıcı kaldırıncı "Ateş Krallığı"ndan sonra tabii," diye ekledi.

Güldüm.

"İçeride bir kayıkla girebiliyordun ve sana sirenler eşlik ediyor. Afet gibi olan denizkızları."

"Krallığımda denizkızları mı vardı?"

Başımı salladı. "Arın sana hiç söylemedi mi?"

Gözlerimi kaçırdım. Arın'la böyle şeylerden hiç konuşmadığımı fark etmek biraz üzmüştü beni. O kadar stres ve baskı altındaydı ki düşündüğü tek şey krallığı kurtarmak ve tacı geri almaktı. İlmek'te geçirdiğim onca zamandan sonra benim de istediğim tek şey intikam almak olmuştu. Orada insan neye odaklanırsa ona takılıp kalıyordu.

Onaya nasıl giriyordun, bilmiyordum ama aynı kişi olarak çıkıyordun. Tüm bedenimden bir ürperti geçti.

"Hayır," dedim. "Ona sormamıştım. O hep meşguldü ve ben de başıma sürekli bir şeyler geliyordu." Nefes aldım. Anlatış biçiminde kafasını salladı. İğneleyici bir şey söyleyeceğini düşünmüyordum oysa ki.

"Denizkızları vardı, birçok deniz yaratığı vardı. Orası Element için bile sihirli kalıyordu. Hepsi mükemmel takıntılı Alfinlerdi. Ve aklını yitirmeyen herkes çok da iyiydi."

"Aklını yitirmek mi?"

"Su Krallığı için neden deli dediklerini bilmiyor musun?"

"Ben bunun sınırsızlıkla alakalı bir şey olduğunu düşünüyordum."

Buna çok şaşırarak bir şekilde kollarını havaya kaldırdı. Sanırım kendi krallığını konusunda bu kadar cahil olduğuma inanmıyordu. Bu beni de şaşırtmıştı ama çok da garip değildi. Arın ve ben böyledik, bir yandan çok bağlı ama çok uzak. Onunla hiç bu şekilde oturup konuşmamıştım. Sanırım ben bile onu gözümde çok büyütüyordum. O kadar ilahi geliyordu ki onu sadece sohbet edilecek biri olarak göremiyordum. Bu onu gereksiz oyalamakmış gibi geliyordu. Onu daha önemli işleri varmış gibiydi.

Daren ve ben ise aynıydık. Bugün piknik yapabilir, parti kalınlarını temizleyebilir, parti kıyafetleriyle mutfakta takılabilir ve yarı diyarı yerle bir edebiliriz. Birbirimizi sırtımızdan vurabiliriz. Ve ertesi gün yeniden oturup birlikte yemek yiyebiliriz.

Hangisi daha saçmaydı?

"Hayır," dedi. "Gerçek anlamda delilikten bahsediyoruz. Kendini her şeyin ötesinde görmekle ilgili. İyi olduğu zaman iyiler ama hatayı kabul etmiyorlar. Mükemmel takıntılılar demiştik, doğada hiçbir şey mükemmel değildir. Mesela her gün aynı kıyafetleri giymek için onları her gece yıkadığını, kurutmuşunu ve düzenlediğini düşün. Ya da bardakları her gün aynı şekilde dizdiğini. Yolu hep aynı yer

nasak yitirdüğünü. Zamanla bu insanı yoldan çıkarır. Özellikle as-
kırı bir güce de sahipsen. Onlar bütün Alfinlerden daha güçlüydü."

"Neden?" diye sordum bir korku hikâyesi dinliyormuş gibi.

"Neden bir gökyüzü vârisi olduğunu biliyor musun?"

Mernauniyetsiz bir şekilde kadehimi elime aldım ve başımı
dönerek anlamda salladım. Hâlâ hiçbir şey bilmiyordum. Sadece ar-
ak büyü yapabiliyordum.

"Dünyanın yüzde seksenini su oluşturur. Krallıklar güçlerini ait
oluklar elementlerin özlerinden alır. En başında en güçlüsü Su
Kralığı'ydı, sonra insanlar buldukları her yeri kara haline getirme-
ye başladı. Güç, Toprak Kralığı'na geçti. Sonra gücün neye bağlı
olduğunu anladıklarında Hava Kralığı başa geçti ama Su Kralığı
dışındaki alanlarını genişletti. Elemental eskiden dünya gibi, çoğun-
luğu su ile kaplı bir diyardı. Su diyarda yayıldıkça hava ve toprağın
da gücü azaldı."

"Arta nefes almadan yaşayamazsın," dedim. "Bu çok saçma."

"Arta Su Kralığı'ndan değilsen suyun altında da nefes alamaz-
sın," diye ekledi. "Bu yüzden diyan suya boğdular ve gücü yeniden
elene aldılar."

"Bu delilik..." dedim. "Bunu yapan Arın mıydı?"

Ayağa kalkıp ikimizin de kadehini tazeledi. Konuşmaya başla-
madan önce kadehin yarısını kafasına dikmişti bile. "Hayır," dedi.
"Çok daha öncesinde. Atalarımız verdi bunun savaşını ama en son
sıkazandı."

"Sonra Amon buna katlanamadı mı?"

"Dâhice ama delice bir hareketti diyardaki su oluklarını geniş-
letmek ama gücün tadına baktığın zaman bu durum değişir. Anne-
ne neler olduğunu hatırlıyor musun? Günah işledikçe kötüleşti ama
güçlendi de. Her şey dengelidir. Güçlendikçe de zayıf düştü. Hiçbir
zaman çok güçlü olamazsın. Topladığın güç, kaybedeceğin daha çok
kayınlamasına gelir."

"Kaybedeceğin daha çok şey..." diye kendi kendine mırıldandım. Bunun bu kadar çok şey ifade etmesi normal miydi?..

"Sence?" Bakışlarımı kadehin ağzında dolanan parmaklarına geçirdim. "Savaş gerçekten Ariana için mi çıktı?"

"Bu seni incitiyor öyle değil mi?" Sesi yumuşacık ve anlayış doluydu. "Hayır," dedi. "Savaş Ariana için çıkmadı. Amon her zaman Arın'dan krallığı ve yönetimi almak istedi ama bunu tek başına yapamazdı. Saldıran Evran ve Amon oldu, Ariana sadece Evran'ı tetikleyen şeydi. Ariana için çıktıysa bile bunu başlatan Arın olmadı."

"Bu durumda olmak beni incitiyor," dedim. "Buraya ilk geldiğimde en yakın arkadaşım ile rekabete sokuldum ve onu kaybettim. Sonra Sina yardım edip sarayının kapılarını açtı bana, onun dostluğunu sevmiştim ama beni kendi vârisine kalkan olarak kullandı. Sonra sen vardın... Yakın ama uzak. Sonra Arın geldi... Onunla ortak bir amacımız olduğunu düşündüm ama bir noktada Arın için sadece vârisi olduğumu gördüm. Su vârisi olmasam hiçbir anlamım olmayacmış gibi hissettim."

Bakışlarımı ona çeviremiyordum. Bunu onunla konuşmak doğru değildi. Zaaflarımı ve gardımı indiriyordum ama hislerime yeterince kelepçe vurmuştum zaten. Ve orada kısıtlı kaldığım yıllar sonunda ilk defa biriyle konuşabiliyor olmak rahatlatıcıydı. Şarabın etkisiyle daha kötü hissetmeye başlamıştım. Ben intikama inanan biri değildim ama intikama mecbur bırakılan biriydim.

"Aslında birbirinize ne kadar berzediğinizin farkında mısınız?" diye sordu yarım bir gülümsemeyle. "Bahsettiğim Su Krallığı'nı özgü mükemmeliyet burada işte. O senden harika bir vâris olmanı bekliyor, o krallığı alana kadar İlmek'te kalmanı. Sen de ondan mükemmel bir lord olmasını bekliyorsun ve seni İlmek'ten çıkartmasını. Arın'ı suçluyorsun ama sen de onun kadar bencilsin." Sözleri ateş gibi üzerime sıçramıştı. Hem de tüm bunların nedeni olmasımı rağmen.

“Oraca kalmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun.”

“Belki,” diye kabul etti. “Ama yıllardır Elemental’de kışık kalmanın, nereye ait olduğunu bilmemenin ne demek olduğunu biliyorum. Ve sen de İlmek’te kalmanın ne demek olduğunu anladığında senin için Arın’ın oraya geri dönmesini istedin. Benzer durumda olan o o sa, onun yerine geçer miydin?”

Sonucu düşüncelerimi allak bullak etmişti. Bir daha hiçbir koşulda oraya dönmeyeceğimi biliyordum. Kim için ya da ne için olursa olsun. Bir hiçliğe mahkûm edilmeyecektim.

“Benim tek istediğim onun için sadece bir vâris olup olmadığımı bilmekti,” dedim. Sesim buz gibi soğumuştur.

“Senin bu talii kaprisinin yanında onun yıllardır beklediği ve geri almak için kendini feda ettiği krallığı var. Seni oradan çıkarsa Evran’la ya da Amonla yüz yüze gelebilecek miydin Nova?”

“Neden bana onu savunuyorsun?”

“Ben kimseyi savunmuyorum. Su Krallığı olarak size söylenceni, doğru olduğuna inandığınız şeyi yapmaya odaklısınız. Konu birbiriniz elunca bile gözünüz kendi doğrunuzdan başkasını görmüyor. Herkes hata yapar, siz birbirinize bu şans vermiyorsunuz.”

“Halde sence Arın’ın yanına geri mi dönmeliyim?”

“İla artık mümkün değil.” Tehditkâr bir şekilde kadehi dudaklarına götürdü. “Öncelikle Arın kibirlinin tekidir, seni bu geceden sonra geri istemeyecek. İkinci olarak senin yokluğunda Ariana ile bazı özel anılar paylaştılar. Üçüncü olarak güçlerim olmasa bile bir kere bu krallıktan içeriye girdin, kendi ayaklarınla... Sözünü tutmadan öylece çıkıp gitmene izin vermem. Ben Sina ya da Arın değilim. Kullanıp kenara atabileceğin biri değilim.”

“Beni n şekilde mi görüyorsun?”

“Sırayla tüm sarayları dolaştın.” Kirpiklerinin altından bana dik bakıyordu. “Benden intikam almak için Arın’la dans ettin. Sonra Arın’dan intikam almak için benimle dans ettin. Kendine güveni

olan kızları herkes sever Nova ama sen herkesi yeterince yan yolla bıraktın."

Sandalyeyi iterek ayağa kalktım.

"Bazen senin sadece bir oyunbaz olduğunu ve aslında iyi bir oyuncu olduğunu düşünüyordum."

"Yanlış," diye lafımı kesti. "Bazen kendinin iyi biri olduğunu düşünüyorsun."

"Benden izimi çaldın, senin yüzünden aylarca bu diyarda insan muamelesi bile görmedim ve gözünün önünde yapılan her şeyi görüyordum. Arın'a yenildiğin için beni yaktın, bana bunun bir zihin numarası olduğunu söyleme ne kadar canımın yandığını hâlâ hissediyorum. Sina beni kullandı. Arın için sadece krallığını kurtaracak bir araçtım! Ben saraydan saraya dolaşmadım Daren, ben kovulup oradan oraya itilip durdum. Korkakça beni Toprak Krallığı'ndan sürgün ettiklerini ne çabuk unuttun! Sırf aranızdan birine kalbimi kapıp aptalca bir sadakat beslemediğim için benim kötü biri olduğumu mı söyleyeceksin?" İnanamaz şekli de güldüm. "En azından senin gibi bir korkak değildim. Beni öpen de yakan da sendin. Ve ölmek'te bu kez olsun ziyaretime gelmedin bile!"

"Gelip senin için o deliğe gimemi mi isterdin?"

"Hayır," dedim. "Sadece beri görmeye gelmeni isterdim."

Bunu söylememi beklemiyormuş gibi yüzü düştü. Eteklerimi toplayarak mutfaktan hızlı adımlarla çıktım. Aptal tanrıçalar haklıydı onların hepsinden bu diyarın kurtulmaya ihtiyacı vardı ve ne pahasına olursa olsun o kahrolası taş bulup buradan defolup gidecektim

5. BÖLÜM

Mahkumlar ve Zincir Kırınlar

Fısıltılar, fısıltılar.

Benim için yazılmış şarkılar.

İlava, su, ateş, toprak...

Kralıklar ve bizi onlardan ayıranlar.

Pelerinimin başlığını saçlarımin üzerine örttüm, tılsımlarla çağır-
dım at beni yine bıraktığı gibi gecenin bir yarısı Ateş Krallığı'nın
önünden aldı. Artık krallığın lordu olmayan Daren kemiklerle işlen-
miş pencerelerinden belki de şu an gidişimi izliyordu. Gidemeye-
ceğimi söylemesine rağmen acaba bir şey yapmıyor muydu, yoksa
yapamayacağının farkında mıydı?

Atın başını okşayıp derin bir nefes aldım. Hava ne sıcak ne de so-
ğuktu. Korkunç bir rüzgâr vardı, dokunduğu zaman tenimi yakıyor-
du. Eyerinden destek alarak kendimi atın üzerine çektim. Dizginleri
elime alıp bir kez salladım, içgüdüsel olarak eğildim ve cehennem-
den yavaş yavaş uzaklaştım.

Yol fısıltılar ve sanrılarla doluydu. Buraya geldiğim ilk gece
Ateş Krallığı'nın terk edilmiş bir kasabadan farkı yoktu ancak şimdi
duyuyordum acı içinde çığlıkları, çalılıkların arasında hareket eden
kızartıları.

Bacaklarımı canını yakmayacak şekilde atın gövdesine vardım ve daha hızlı gitmesi için öne doğru eğildim. Gözlerimi kuzey taraflığının içinde bana yanaşacakları anı kolluyordum.

Yılan sesi gibi ıslamalar, sürekli koşturun at nalları, ısıtıp ısıtıp de haykıran insan sesleri... Ateş Krallığı'nda yol boyunca size eşlik eden şey bunlardı. Bana görünmüyör okmalarının ya da karpas çikmalarının sebebinin Daren olup olmadığını bilmiyordum. Belki kim olduğumu, ne olduğumu hissediyorlardı. Belki de teneşlere buyurduğu gibi ateş benim ellerimde evcilleşiyordu.

Geride bıraktığım saraydaki ateşten can bulmuş beden pek evcilleşmese de.

Toprak Krallığı'na giden bambu omanlarına girdiğimde at tepki benim gibi sakinleşmiş ve sınıra yaklaşmaya başladığımız an yavaşlamıştı. Bacaklarımı sarkıtıp aşağıya atlardım.

Yere eğilip avucumun içine biraz toprak aldım, iki avucumun içinde sıkıp ellerimi birbirine sürttüm.

"Bu işte gitgide daha iyi oluyorsun."

Gülümseyerek doğruldum. Ayzer kahverengi, her zamanki gibi ilet ve zarif bir elbiseyle tam karşımda dikiliyordu. Haberleşmemiz kolay olsun diye avuçlarımızın içine gizli birer sigil yapmıştık. Böylelikle diğerinin söylemesi gereken bir şey olduğunda işimiz kolaylaşıyordu.

"Seni buraya ne getirdi?" diye sordu. Omzunun üzerinden ardaşa baktı ama görünürde hiç kimse yoktu. Tüm Elemental gibi Toprak Krallığı da sessizleşmişti. Çünkü Arın'ın onlara vaat ettiği yedi gün iki saat sonra güneşin doğmasıyla birlikte doluyordu.

"Aşağıya inmem gerekiyor," dedim kollarımı kaldırarak. "Kapılara gidip, Ariana'yı görmeliyim."

"Bu çok tehlikeli." Ses tonu şimdi merak doluydu. Böyle bir riski neden aldığımı bilmek istiyordu. Huzursuz bir şekilde kaptırdım atın yelelerini okşamaya başladım.

"Ann geldiğinde orada olmasını istemiyorum."

"Ann'in gerçekten saldıracağını mı düşünüyorsun?" Belli etmeye çalışsa da gerildiğini biliyordum. İnsanlar onun deliliğini yalancı buluyordu, bunu gerçekten yapmayacağı ihtimaline tutunmayı seçiyordu.

"Sakınarak," Başımı salladım. Bunu bilecek kadar onunla kalmışım ve bunu bilecek kadar onun vârisiydim.

Hatta belki sadece bu kadardım.

"Ariana'ya kızgın değil misin?" Başını bana doğru çevirdiğinde konuşmadan önce zaman kazanmak için dilimi dudaklarımın üzerinden geçirdim.

Daren'e yaptığımız müthiş yarım yamalak yüzleşme, tartışma, kışkırtma ya da her ne haltsa, o konuşmadan sonra Ayzer krallığı gelmişti ve ben de sinirle olup bitenleri anlatmışım. Hâlâ bununla ilgili ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

"Bu kolumu kırıyor Ayz," dedim çatlamış bir sesle. "Böyle hissetmeyi sevmedim ben."

"Nova..." Elini omzuma kuyrsa da dönüp ona bakmak yerine atın yezikrini oçarmaya devam ettim. "Ben beceremedim," diye kabullendim. "Vams olmayı da, Elemental'de olmayı da, Ann ile olmayı da. Hiçbirini beceremedim ve kendimi her şeyi mahvettiğim gibi hissediyorum."

"Hayır!" dedi ona bakmam için beni döndürerek. "Böyle düşünemezsin. Hatalar yapmış olabilirsin ama hepsinin bir sebebi var."

Ağlamamak için sertçe yutkundum. Atın iplerini tutup ahırlara doğru yürümeye koyuldum. Yanımda benimle birlikte hareket ediyor ve sessizce bekliyordu.

"İmek'ten çıktığımdan beri hiç uyumadım," diye itiraf ettim. Gözlerim artık ağrıyordu ve bunu saklayamıyordum. Oradan çıktığımdan beri parmaklarımın ucunda, dilimde, bakışlarımda kudretli bir güç vardı ama ben mahvolmuş haldeydim. Hâlâ orada ve hâlâ tutuştum. Bir yanım bana bunu yaptığı için Ann'a öfke beslerken bir

yanım bunun yanlış olduğuyla savaşıp duruyordu. Kalbim daha çok acıyordu. Onun yıllarca orada kaldığını bilmek, kimsenin gelmemesi... Hiçbir umudunun olmaması... Oradan çıktıktan sonra uğrayan yerler...

"Ann hiç uyumamıştı," dedim. Kendi kendime konuşuyordum gibi sessizlik. İçimi dökmeme izin veriyordu. "Bir an önce işleri yula koymak için çalışmaya başlamıştı. Ve geldiğinde yaptığı ilk iş bana yapılanların bedelini ödetmek oldu. Hiç durmadı, beklemedi, düşünmek istemedi... Beni koruması altına aldı. Ben hayata adapte oluyorum, onun gibi değilim. Kendimi sürekli onunla kıyaslıyorum."

Bileğinden yakaladı. Sıkı sıkı tutup bir yumruk yaptığını hissetmediğim parmaklarını yavaşça açtı. Atın iplerini elimden alıp ahırlara doğru giden yola uğurladı. Hayvan sessizce başını eğdi ve nereye gideceğini bilir şekilde taş yolda uzaklaştı.

Ayzer beni taş basamaklardan birine çekti. Elemental'de ilk zamanlarımızı anımsattı bu bana. Çamurlar içinde kalmış elbiseler basıgını partisinden ayrılırken beni yine burada teselli etmişti.

"Ann ilahi bir güce ve kudrete sahip," dedi. Dizlerimiz birbirine çarpıyordu. Onun elbisesinin aksine benim üzerimde sadece yırtık pantolonu ve bir gömlek vardı. Çizmelerimin burnuna odaklanarak her zaman olduğu gibi benden daha mantıklı olmasını bekliyordum. Buna ihtiyacım vardı.

"O bu dünyayı, bu diyarı ve buranın insanlarını biliyor. Kendini onunla kıyaslamam normal, onu örnek alman normal. Buraya ilk geldiğinde ben de kendimi Amon ile kıyaslayıp duruyordum." Başarı iki yana sallarken güldü. "Çok güçlüydü, kötü olduğunu biliyordum ama kararlılığı ve zekası beni etkiliyordu. Onun gibi biri olmak istiyordum. Olabilir miyim diye düşünüp duruyordum..."

"Elbette olabilirsin," dedim omzumla ona vurarak. "Ama etilenmek derken ona aşık olmaktan falan bahsetmiyorsun, değil mi? Öğrenir gibi yüzümü buruşturdum."

“Saçmalamasana!” Gözlerini devirdi. “Deli deli konuşma,” diye aram etti. “Ama lordlar ve vârisler arasındaki bağ çok korkunç. Çok kuvvetli. Böyle bir şeyi asla tahmin edemezdim. Daha önce âşık olmuştum, bu yüzden aşk gibi olmadığımı biliyorum.” Başını gökyüzüne çevirip dalıp gitti. Benim aksime Ayzer’in geride bıraktığı bir kalp kırıklığı vardı. O aptal çocuğa körkütük aşığı ama o geri zekâlı, Ayz’in kalbini kırmıştı. Ayzer gibi zeki ve kendi ayakları üzerinde duran bir kadına aşkın neler yapabileceğini görerek büyümüştüm. Bunun benim gibi bir aptalın başına geldiğini düşünemiyordum. O çektiği acıya rağmen o çocuğa yenilmemiş ve kırık kalbiyle ayakta kalmayı başarmıştı. Ama ben bu kadarını bile kaldıramıyordum.

“Ama sen biliyorsun,” dedi. Biraz sessizleşmiş ve durgunlaşmıştı. “Ama baban olmasının ne demek olduğunu bilmiyorum sen biliyorsun. Sence o tür bir bağ mı?”

Biraz düşündükten sonra “Aslında evet,” diye onayladım. “Belki de aklının birleşimi gibi bir şeydir.” Sonra dudaklarımı ısırdım. Ayzer birden bana döndü.

“Yoksa sen?” dedi iri iri açılmış gözleriyle. “Ann’a âşık mı oldun? Nova bu kadar delirmediğini söyle!”

Kaşlarımı çatıttım.

“Bu o kadar kötü bir şey mi ki?”

“Ona âşık mısın?”

Başımı iki yana sallayıp bıkkınlıkla omuzlarımı kaldırdım. “Bilmiyorum ki!” Ellerimi şakaklarıma bastırıp sabır dilendim. “Sadece kalbim kırık. Onu özliyorum. Çok özliyorum. Ama ona hâlâ kızgınım. Bir de Ariana meselesi var. Kendimi eksilmiş hissediyorum. Veneden İlmek’ten çıkmama rağmen beni arayıp sormuyor diye düşünüp duruyorum. Partiye geldi ama benimle konuşmadı bile. İstese Ateş Krallığı’na gelebilir.”

“Nova,” dedi yüzünü ekşiterek. Bu onun bana hoşuma gitmeyecek bir şey söylediğinde ortaya çıkan yüz ifadesiydi. Kalbim hızlanmaya başlamıştı.

"Ne oldu?"

"Ariana, o gün geldiğinde... Yani bilirsin," parmaklarını bozmaya başladı, "yani o şeyi yaşadıkları gün. Arın çok sinirlenmiş ve bunu isteyen Ariana'ymış ve aralarında bir daha bir şey olmayacağına açıkça söylemiş ona."

Dayanamayarak ayağa kalktım, küçük alanda bir ileri bir geriye yürümeye başladım. Gözümün önündeki resmi yok etmek için kirpiklerim birbirine geçene kadar gözlerimi kıstım. O ateş cadunu bizim olan, bizim istila ettiğimiz, birlikte ele geçirdiğimiz, birlikte yaşadığımız kuledede hayal etmek canımı sıkıyordu. Nerede olmalı? Benim kaldığım odada yapmaya cüret edemezlerdi herhalde!

Ah, lala! Bensiz ne haldeydi acaba.

"Ama Ariana döndüğünde, yani Arın ile ilgili çok şey duydum o kadar da iyi biri mi, bilmiyorum. Yani en yakın arkadaşımın sevdiğini isteyeceğim biri mi bilmiyorum."

"Neden öyle söyledin?"

"Nova, onunla ilgili gözlerinde bir perde var. Sana en başta beni anlatmaya çalıştım. Bu diyarda iyi birileri olduğunu sanıyordum." O da ayağa kalktı. Sesi yalvarır gibi, ikna etmeye çalışır gibi çıkıyordu. "Onlar bizim gibi değil, insan değiller. Arın'ın yaptıklarını okudum, dinledim. Amon'dan değil. Herkesten. Köylere gittim."

"Ne öğrendin?" Duyacaklarım beni germeye başlamıştı.

"Nova, Su Krallığı için deli demelerinin birçok sebebi var. Bunlardan en önemlisi bazen gerçekten delirmeleri. Arın harika bir krallık ama gözü döndüğünde önüne çıkan hiç kimsenin şansını olmamış."

Gözlerimi kaçırdım, yeniden yürümeye başladım. "Bunu bilmezsin," dedim. "Orada değildin. Sebepleri vardır. Ben de istemediğim birçok şey yaptım ama beni iten şeyler vardı. Evrın bana söyledi ki şu an hepsini geri püskürtecek gücüm var ve tereddüt etmem o an Durup acaba aralarında hangisi iyi hangisi kötü diye düşünmemesi ki, Arın için de durum böyle olmalı."

Yeniden elini omzuma bastırđı. "Sadece burada kimsenin yeterince iyi olmayacağını unutma," dedi. "Ama akla başka bir yerdeyken ateşle oynuyorsun."

"Daren mi?" diye sordum. Başımı saçmalama der gibi salladım. "Ö kendinden başkasını düşünmez." Bir süredir ikimiz de birbirimizle konuşmuyorduk ama bugün şafak vakti sarayından çıkarken beni izlediğini biliyordum.

"Ann belki sana zarar vermez ama Daren sana zarar verir. Ona yanlış yapmasan iyi edersin."

"Bana yeterince zarar verdi," dedim. "Sürekli kafamı karıştırması da aynı bir şey. Bir ara bana değer verdiğini bile sanıyordum."

"Sorun da bu," dedi başka bir çıkmazdaymışım gibi. "Gerçekten değer veriyor ama bu onları yapmaları gereken şeyden alıkoymuyor. Nova, onların içinde senden daha çok zamar geçirdim. Sen bir şeylerle savaşırken, hayatta kalmaya çalışırken ben onların yaşamlarını paylaşıyordum. Amon'un içinde bile sevgi var ama krallık yönetmek başka bir şey. Bu insanların omuzlarına yüklenmiş bir şey. Amon, Daren, Arin, Sina, Evran... Hiçbiri bundan kaçamaz. Daren denedi, kaçmak istedi ve hep bunu istemiş." Kaşlarını çatı, kendi kafasındaki düşüncelerin ona ağır geldiğini hissettim. "Ama kaçamaz. Sen ve ben de vâris olmaktan kaçamayız. Birkaç ayda bizim arkadaşlığımız bile nasıl sarsıldı, onları düşünsene!"

"Düşünüyorum," diye başımı salladım. "Farkındayım. Stratejik adımlar atmam gerektiğini biliyorum ama..." Karasız şekilde saçlarımı karıştırdım. Huzursuz hissediyordum. "Aklım Daren'in yanına kalmamı söylüyor, planımı uygulamamı, oraya gitme sebebimin peşinden devam etmemi ama kalbim Arin'in yanına gitmek istiyor. Oraya aitimmişim gibi." Derin bir of çekerek ellerimi yüzüme kapattım.

"Ann'la karşı karşıya geleceğini biliyorsun." Saçlarını omzundan geriye attı. Yüzü merak ve endişeyle doluydu. "Bunu istemiyorsun."

"Sürekli biriyle karşı karşıya geleceğiz!" Dişlerimin arasında konuştum. "Bu hiç bitmeyecek ki. Onlara nasıl kızabilirim? Hoppa haklı, değil mi? Bir gün herkes birbiriyle karşı karşıya gelecek çünkü kimsenin çıkarı ötekiyle uyumuyor ama bu sadece çıkar meselesi de değil."

"Diyan yerle bir etmişler!" diye o da sızlandı. "Bu kadar da manlığa gerek yoktu. Bu yüzden daha fazla onların yönetmesini istemiyorum."

"Bu diyan yönetmesi gereken tek kişinin Arın olduğunu düşün-
düm hep..." Başımı havaya kaldırdım. "Bundan şüphe ettiğim tek be-
an bile olmadı. O sanki bunun için var olmuş."

"O seni büyülemiş gibi..." İç çekti.

Gülümsedim.

"Onu tanımıyorsun," dedim içtenlikle. "O herkesin hayran ka-
cağı biri. Ne yapmak istediğini, ne yapması gerektiğini biliyor. Haklı
için hiçbir koşulda gözünü kırpmıyor. Elemental'in huzurlu bir yer
olmasını istiyor. Bilgili ve erdemli..."

"Ben senin hep Daren'le dalaş yakın olduğunu düşünürüm,
dedi şaşırarak. "Yani bu diyara geldiğimizden beri onunla arkadaşlık
ediyordun."

"Ve bana bir şeytanla arkadaşlık edilemeyeceğini gösterdi." Bu
bana ne hissettiriyordu emin değildim. Aklım çoğunlukla 'O Da-
ren...' deyip geçiyordu. Mantığım bazen bu düşüncenin altını kaz-
mak istiyordu.

"Belki de onunla yüzleşmen gerekiyor."

"Bu her şeyi daha karmaşık hale getirir. Aklım yeterince bulanık,
biraz daha duygusal boşluk açılırsa her şeyi mahvetmem işten bile
değil. Ne olursa olsun planıma cadık kalmam gerekiyor. Belki de
herkesin birbiriyle barışması için tahta ben geçmeliyim."

Gergince gözlerini kıstı. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Kim düşünmedi ki?" Omuz silktim.

"Sonay, Ann'a gitmiş."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Haber aldığım birileri var."

İnanmaz gibi cık cıkıldım. "Ayz, muhbirlik mi yapıyorsun?"

"Yapmam gerekeni yapıyorum, her şeyden haberim olmak zorunda."

"Her şeyi planlanan ve düzen içinde götürmen beni etkiliyor mu, medeni mi bulandırıyor, emin değilim." Kıkırdadım.

"En azından hayattayım ve güçlüyüm."

"Sonay açıkça Ann'ı destekleyeceğini söyledi zaten." Dudak tıktım. "O her zaman ona yatkındı. Bunda bir kötülük olduğunu ummam."

"Yani ona güveniyor musun?"

"O da yönetimde olmak istiyor," diye başımı salladım. "Bunu çekmiyor. Yani bir gün rakip olacak ama Sonay'ın adil savaşaacağı düşünüyorum. Dilerim Sina'nın canını yakmaz."

"Bu bir ihtimal mi sence?"

"Hepsini göreceğiz sanırım."

"Belki de Ann'la konuşmalısın," diye kararsız bir öneride bulundu. "Yani buraya saldırırsa ona karşılık vermek zorunda kalacağız. Belki onu ikna edebilirsin."

"Ayet," dedim telaşla. "Öyle bir aptallık yapma. Ann'ın karşısında bir şansın olmaz."

"Biliyorum," diye burun kıvrıldı. "Gerçekten çok güçlü değil mi?"

Dışlenimi göstererek sırtıttım.

"İladi, Ariana'ya götür beni."

Yumruğu gülümsemeyle elimi tuttu. Gözlerini kapadı ve ben yender gözlerimi açtığımda tek başımdaydım.

"Yeniden merhaba su vârisi," diye selamladı Kerberos. "Buraya gelme cesaretini neye borçluyuz?"

"Senin karşına çıkmak için cesarete ihtiyacım yok." Osa her şeye
düşündüğünde daha da irileşiyordu sanki. Boyununa bağlı üç başa farklı
yönlere bakarken bir kahkaha attı. Ürkütücü bir hazzı alıyor gibi ge-
riliyordu.

"Ateş vârisini görmek istiyorsun." Düşüncelerimi güvende tut-
mak için aklımı oyalamaya çalışıyordum. Osa'nın gibi kadın yara-
lar doğrudan düşüncelerinizi okuyabiliyordu. Ayzer ve Sonay bu
konuda eğitim almıştı, zihinlerini güvende tutmayı biliyorlardı ama
benim beş yıllık İlmek eğitimimde bile bu yoktu. Bu yüzden daha da
dikkatli olmalıydım.

Bakışlarımı kaya mezarlıkların, mağaranın içindeki oyuklara
dolaştırdım. Duruşum sabitti ama birkaç ay önce burada efsesinin
içinde, balçıklara bata çıka dolayan ve ondan kaçmaya çalışan kız
hatırlıyordum. Her şeyin üzerinden asırlar geçmiş gibiydi.

"Ateş vârisini çıkarmak istiyorum," dedim dürüstçe.

"Bunun bir karşılığı olacağını..."

"Evet, biliyorum. Ama sana karşı güçsüz düşeceğimi sana
Reni haşka bir tuzağa daha çekemeyeceksin."

"Belki de buraya gelmen tuzağın bir parçasıydı."

"Bu oldukça komik olurdu."

"Amon'a haber vermem saniyeler bile sürmez. Seni burada yak-
larsa Su Lordu'nun saldırısı için güzel bir önlem olurdu."

Başımı yana yatırdım ve doğrudan gözlerinin içine baktım. Koyu
toprak rengindeydi gözleri. "O halde ne duruyorsun?"

Derin bir nefes alır gibi başını oynattı. Artık üç çift göz de beni
izliyordu. Ayaga kalkıp etrafımda bir daire çizmeye ve koklamayı
başladı.

"Güçlerini hissedebiliyorum," dedi. Sesi genizden ve tok çıkıyor-
du. Rahatsız ediciydi ama ona karşı taviz vermek niyetinde değildim.
Deliliğim böyle anlarda işe yarıyordu. "Tanrıçalar seni koruyor."

"Bak sen şu işe..." diye söyledim.

"Tanrıçalarla aşık olmak tehlikelidir su varisi."
"Be diyarda tehlikeli olmayan bir şey var mı?"
"En tehlikelisini yarın göreceğiz."

Gölümsodim. "Arın'dan mı bahsediyorsun?" Bu da bana haz ve
mıydı. Ondan korkmalarını, sakınmalarını ve osa boyun eğmelerini
sı atıyordum. Bin yıllık intikamın alınmasını istiyordum.

"Künk bir kalpten bahsediyorum."

Kaşlarını çattım ama bakışlarındaki kurnazlık beni geri adım at-
mayı sevk etti. Soracağım sorular dilimin ucunda kalmıştı. İlmek'e
giden kapı iki yana doğru açıldı ve büyük bir ışık huzmesi gözlerimi
aldı. Yeniden o yolun başında yalnızdım ve içeriye girmek sandığımdan
daha da zor olmuştu.

İlmek Ariana'ya benden daha iyi davranmıştı. Ben sonsuz bir
boşluğu anımsatan çöle mahkûm edilmişim. Sanki Elemental'in bile
Su Krallığı'na bir garezi vardı. Oysa Ariana tıpkı Arın gibi çetalele-
ren arasında bir bağ bahçesindeydi. Onu akıntının önünde, üzerinde
be-az bir elbiseyle buldum. Kan kırmızısı saçları beline doğru uzan-
mıştı. Dünya üstü bir güzelliği vardı. Kapının sesini duyunca bana
doğru döndü ve yavaşça ayağa kalktı.

Ann onu ziyarete gelmişti ve bu kalbimi neredeyse ikiye ayırdı.

"Nova," diye fısıldadı gülümseyerek. "Beni görmeye mi geldin?"
Parmaklarının arasındaki deniz kabuklarını nazikçe akıntının içine
baktı. Beyaz teni elbisesiyle bütünleşmişti. Orada duruyor ve bir su
varisi gibi görünüyordu.

"Senin alevlerin içinde olman gerekmiyor mu?" diye sordum buz
gibi bir sesle. "Bana Daren'i kurtarmam için yalvardıktan sonra vâ-
nıslığını tamamen inkâr etmeye mi karar verdin?" Kıskançlık çok ani
uzmuştu içime ve ne yapacağımı şaşırmıştım. Dudaklarımdan çıkan
kelimeleri kontrol edemiyordum.

"Her şey yolunda mı?" Bakışları ölçülüydü. Etrafa baktım. Ko-
caman bir yatak, beyaz tüllerin arasında. Ovada upuzun ve ziyafetle

donatılmış bir masa. Çayırda koşturan tavşanlar ve çiçeklerin arasına da dolaşan rengarenk kelebekler. Şelalenin büyüleyici sesi. Ağaçların arasında şarkısını söyleyen kuşlar.

Ona bir cennet sunulmuştu.

Bense hiçliğe mahkûm edilmiştim.

"Bütün bunları Arın mı yaptı?" Geldiğimden beri bir adım bile öteye gidememiştim. Kerberos haklıydı, asıl tuzak buraya gelmemdi. Bunları görüp bir kez daha acı çekmemdi. Onu buradan çıkarmama izin verecekti, bedel ödememe gerek yoktu.

Bedelim zaten onun buradan çıkmasıydı.

Kızıl kahve gözleri etrafta dolaştı, daha mağnır bir şekilde, "Te reddütleri vardı," diye açıkladı. "Konuşmak istemiş."

Çenemi dikleştirip 'öyle mi' cer gibi kaşlarını kaldırdım. Demek buraya gelip seninle konuşacak kadar zamanı var ama kahrolası ben görmeye zamanı yok.

"Konu neydi?"

Dudaklarını çekimsiz bir şekilde birbirine bastırdı. "Bunu söyleyemem Nova."

"İkinizin özeli mi var artık?"

"Bizim her zaman özelimiz vardı, senden çok daha öncesinde."

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. Dişlerimi sıkıttım ve doğru düzgün düşünebilmek için kendimi zorlamam gerekti. Arkamı dönmek ve buradan çıkıp gitmek istiyordum. Ne hali varsa görsün istiyordum ama bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Sırf canımı yakıp için ya da işime gelmediği için gerçeklerden kaçmam ve yeni hatalar yapmam artık mümkün değildi. Her şey yeterince birbirine karışmıştı.

"Olanları öğrendim," dedim. "Ben buraya kısıtlı kalmışken senin yokluğumda yaptığın düşünceli ziyaretleri duydum."

İstekleri yerde sürünürken bana doğru birkaç adım attı ve derin bir nefes aldı. "Bu seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu sakince. Nasıl bu kadar sakin olabilirdi?

"Ben onun vârisiyim!" dedim.

"Bu sizi evli iki kişi yapmıyor. Krallık bağı çok güçlüdür ama bu bağ sizin bir ilişki yaşamınızı gerektirmez."

"Burıya gelip onun gözüne girmek için mi benim yerine geçtin?"

Söylediğim şeye inanamıyormuş gibi güldü ve başını iki yana salladı. "Gel lütfen," dedi. "Oturalım. Anlaşılan konuşacak çok şeyimiz var." Yatağın arkasından dolandı ve çimlerin üzerinde oldukça rahat bir şekilde yürütmeye başladı. Düzgünlerimi geri kazanmak için dena bir nefes aldım. Gözüm dönmüş gibi hissediyordum. Yine de onu takip ettim.

Burası gerçekten bir bağa benziyordu. Mor üzüm salkımlarının ağaçtan ve yaprakların içinden geçtik. Yerde tek bir tane çöp hatta yaprak ya da çürümüş meyve bile yoktu. Arın onu yine koruyordu.

İnce bir işlemesi olan salıncığın karşısında kalan sandalyelerden birine oturdum, yanını işaret etti. Özel bir bahçe köşesi gibi düzenlenmişti. Ateş Krallığı'nda kalıyordum ama ben yine terk edilmiş bir barışta yaşarken Arianailmek'te bile en iyi şartları yaşıyordu.

Yüzünü görmek ve gözlerini okuyabilmek için karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Çay alır mısın?" diye sordu.

"Hayır." Çabucak cevap vermiştim. Masamın üzerindeki son derece zarif porselen fincanlara açık mavi renginde bir sıvı döktü. İstemememe rağmen bana doğru masanın üzerinde uzattı.

"Ben şamanların soyundan geliyorum," diye konuşmaya başladı. "Ateş Krallığı'ndan kaçmamın asıl sebebi bu. Alevlere bakıp imgele görür ve onları yorumlarım. Ve böylesi bir güç Evran gibi birinin elinde cehennem silahına dönüşürdü." Konuşurken bana bakmıyordu. Fincandan bir yudum çay içti. Tadından mutlu olmuş şekilde dudaklarını yaladı. "Arın'ın ziyareti de bununla ilgiliydi. Benden bir konuda alevlere bakmamı istedi."

"Ne konuda olduğunu bana söylemiyorsun ama."

Başını iki yana salladı. Gözlerimiz sonunda birleşti. Tutar-
şekilde rahatsız edici değil, aksine sızmalı bir tavır sergiliyordu. “E-
lersem geleceğe müdahale etmiş olurum.”

“Arın’a söyledin ama.”

Düşünceli bir şekilde bakışlarını açık bulutlu gökyüzüne çevirdi.
“Sayılmaz,” dedi karar verdiğinde. “O sadece teyiti istiyordu. Ada-
da bildiği bir şeydi.”

“Bu kadar mı?”

“Onunla biraz sohbet ettik, seninle ettiğimiz gibi. Ona bazı de-
gularımı saklamıyorum Nova. Bir gün yeniden beni sevmesi için her
şeyi yaparım ama Arın öyle biri değil, hiç olmadı. Bu yüzden bu
yere acı çekme.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kalbini kırdığını görüyorum,” dedi. Onun bunu anlamamı u-
şırılmazdım. “Arın mükemmel biri ama mükemmel olmak sonun-
yol açar. Daha önce kendini kaybetti, yine kaybedecek.”

“Neden herkes beni ona karşı uyarıyaya başladı?” Ayakları ç-
lımla salıncağı sallamaya başladım. “Sanki Elemental’e geldiğin-
günlere geri döndüm. Sürekli krallığımı kötüleyip duruyorlar!”

“Kötülemiyorlar,” diye düzeltti. “Seni uyarıyorlar. Gökyüzü-
hidim olsun ki Arın ne yaparsa yapsın onu sevmeye devam eder-
ama onu desteklemek başka bir şey. Sınırsız gücün bedelini öler. İ-
kendi krallığımdan bu yüzden kaçmıştım. Vârisin lorduna verdiğin
yenilmezlik var eder ve senin de bu yüzden kaçman gerekiyor.”

“Ben krallığımdan kaçmıyorum,” diye düzelttim onu.

“Kaçmalısın,” diye belirtti. “Daha önce nasıl savaştıklarını gö-
düm. Bu defa daha kötü olacak çünkü herkes kendi vârisine sahip
Birbirlerini öldürecekler Nova.”

“Arın sadece Amon’u ve Evran’ı öldürecek.” Ayaklarını yer-
sürterek salıncağın hızını düşürmeye çalıştım. İçimde yine duygusal
bir fırtına yaklaşıyordu.

"Peki, o arada kaç bin kişi ölecek?"

"Ölmesi gerektiği kadar."

Bir anda irkilerek gözlerini açtı. "Nova!" diye uyardı. "Böyle düğün olmaz."

"Bu bir savaş," dedim. "Ne olmasını bekliyorsunuz? Elbette ölümler olacak."

"Amon çok güçlü," Kaşlarını çatı. "Evrın'ı yabana atma. Onu yenmiş diyelim sonra ne olacak? Daren ve Sina ile karşı karşıya geldiğinde? Sonra Ayzer'in ordusu savaşacak. Arın ve Ayzer'i karşı karşıya hayal edebiliyor musun?"

Kimse onunla başa çıkamazdı bu yüzden hayal etmeyi reddediyordum. Öte yandan tanrıçaların başka planları vardı. Vârislerin zamanı geldiğini söylüyorlardı.

Ann'i hiçbir kuvvetin tahtından ve tacından vazgeçiremeyeceğini biliyordum, bu durumda bir gün o da mı yenilecekti?

Ayakların boşlukta sallanmaya başladı.

"Tanrıçalar," diye fısıldadım. "Onların Arın ile arası nasıldı? Her şeyden önce."

Rahatlanmış gibi nefes verdi. "Kötü," dedi. "Gök yüzu korusun Ann'dan, Amon'dan daha çok nefret eden birileri varsa onlar da tanrıçalardır."

"Neden?"

"Tanrıçalar dengeyi korumak ister ama Arın gibi bir güç dengeye yol açar. Öyle de oldu. Arın onları dinlemeyi reddetti."

"Benim artık gütmem gerekiyor," diye ayağa kalktım. Sonra sersemlemiş gibi başımı iki yana salladım. "Sen de benimle birlikte geliyorsun."

"Kerberos."

"Hallenim."

"Ciddi misin?"

Başımı salladım.

"Teşekkür ederim, Nova."

"Etme," dedim sıkıntıyla. "Ödettik. Ama haberin olsun, peşin bir günde ortaya çıkmadın."

"Yedi gün doldu," diye bir tahminde bulundu. Demek sen her zaman farkındaydın, ben zaman tarafından bile yalnız bırakıldım.
"Aynen öyle."

İkimiz de kapıya doğru yürürken bir an kolumdan yakaladı. "Durdurmalısın," diye uyardı yalvarırcasına. "Bunu senden başkası yapamaz. Arın'ı kendisinden korumalısın. Bu güç onu bir kere mahvetti. İkinci kez kendini yok etmesine izin verme."

"Sana ne sormaya geldi, biliyorum ama onun hoşuna gitmeye bir şey olduğunu hissediyorum."

"Gitmedi," dedi korkuyla. "Hem de hiç gitmedi. Birçok şeyi de geçirecek bir şey öğrendi."

Ses tonundaki bir şey omurgamdan bir ürpertinin aşağıya doğru inmesine neden oldu. Tüylerim diken diken olmuştu.

"Onunla..." Kapı açıldı ve bir gümbürtü peyda oldu.

"Çıkmak için son şansınız," diye kükredi Kerberos. "Saniye taze rinize yıkılacak."

Ariana kolumdan tutup titreyen kayalık kapılara doğru koşmaya başladı. Aklımda bin bir düşünce peyda olmuştu. Duygusal bir vaktim yoktu. Ariana'nın gördüğü ne Arın'ı daha da delirtmişti, bilmiyordum ama tanrıçaların Arın'a olan nefreti, parçaları birleştirip memi sağlıyordu. Beni kasıtlı şekilde ondan uzak tutmaları mümkün müydü?

Belki de bu yüzden en başından beri beni Daren'e doğru itiyorlardı. Arın ile en büyük sorunları hep Daren yüzünden yaşamıştık ve ben şimdi onu bırakıp Daren'in sarayına yerleşmiştim.

Şimdi bu, tanrıçaların bana bir tuzağı mıydı?

Sonra kehaneti hatırladım.

Aştan kaçmak zorundasın, krallığına sahip çıkmalısın.

Bu ne demekti :

Daren'den kaçıp Arın'ın yanında olmak zorunda mıydım?

Yoksa Arın'dan kaçıp krallığımsı aynı zamanda Arın'dan mı kurtulmak zorundaydım?

"Nıva, acele et!" diye bağırdı Ariana. Nefes nefese kalmıştık.

Kaçıp kurtulmak üzereyken son anda içinden geçtik. Kerberos kendi zindanlarını yapmaya başlamıştı, sarayın derinliklerindeki bu yer kralın nezaretleri olarak geçiyordu. Toprak Krallığı'nın altındaydı çünkü insanlığın topraktan var edildiği biliniyordu. Ölüm kapılarını bu sarayın altına yerleştirmek, gökyüzünün iyi bir espri anlayışı olduğunu kanıtlıyordu.

Ve cehennem köpeği şimdi o kapıları korumaya çalışıyordu. Büyüklükte bir deprem yaşanmış gibi yer sallanmaya başlamıştı. Ayakta durabilmek için birbirimize tutunduk.

"Ann!" dedi Ariana bana dönerek. "Gelmış bile!"

Kaşlarıma çatıp uzun tavana baktım. Üzerimize yağın taş parçaları ve tozların etrafına saçılışına. Tavandan sular sızıyordu. Büyüklük bir hengamenin ortasında kalmıştık.

"Nerede?" diye sordum kendi kendime. Kerberos'un yaptığı tılsımlar bizi kapılardan uzaklaştırıyordu. Durduğumuz yerde sarsılıyorduk ama etraf değişiyordu. Bir asansörün üzerinde gibiydik.

"Bu senin kaderin gökyüzünün vârisi."

Zihnimin içine fısıldanan sesle beynimde kuvvetli bir acı vuku buldu.

"Zindanda olmalı," dedi. "İlk önce ateş halkına saldıracak."

"Zindan nerede?"

"Oraya gitmek mi istiyorsun?"

"Onu durdurabilecek tek kişi olduğumu biliyorsun," dedim. Bu-nya gelme amacım buydu zaten. Daren'e bir söz vermiştim. Halkı-ın bu savaşın arasında yok olmasına izin vermeyecektim.

"Ama başlamış bile," diye bağırdı. Kayalıkların birbirine vuruşu sesi, yağmuruñ şiddeti, birbirine doğru koşan insanların çığlıkları hepsi yukarıda bir azap gibi duyuluyordu. "Buradan çıkmamız lazım." dedi.

"Sen çık!" diye bağırdım. "Ben yapmak için geldiğim şeyi yapacağım." Tekrar kolumu tuttu. "Onu daha önce hiç böyle görmemişim." dedi. "Buna hazırlıklı ol. Gerçek Su Lordu'nu görmeye hazırlıklı ol."

Kaşlarını çatarak kolumu ondan kurtardım ve başımı salladım.

"Dikkatli ol!" diye seslendim. İki farklı yönden koşmaya başladık. İkimiz de burada sihir yapamayacağımızın farkındaydık. O yarı kanya doğru koşuyordu, bense daha aşağıya inmeye çalışıyordum. Gürültüler ve sesler yukarıdan geldiği için Arın'ın henüz zindanlara ulaşamadığını düşündüm.

Çamurların içinden kayarken Toprak Krallığı'na içimden kız ediyordum. Yeniden doğrulmam her defasında daha uzun sürüyordu. Her yerim balçıga bulanmıştı ve tutunacak hiçbir şeyim yoktu. Bellerime kadar derinleşen bataklığın içinde emekleyip karşı duvara kadar süründüm. Elimi gömleğime silip duvara tutundum ve yavaş yavaş ayağa kalktım.

Ariana'nın bahsettiği bir taş köprüden geçerken aşağıdan gelen çığlıklar, yukarıdan gelenlerden farksızdı. Mahkumların sesini duymak kan dökmeye aç çığlıklarını duyabiliyordum.

Köprüden geçtikten sonra bir süre taşlara basarak çizimlere bulaşan çamurdan kurtulmaya çalıştım. Yer hâlâ sarsılıyordu ama yukarıdan gelen gürültüden epey uzaklaşmıştım. Dar bir kapı içinden geçip dönen merdivenlere ulaştım. İçerisi karanlık.

"Bana biraz ışık verin..." İçimden fısıldayıp gözlerimi açtığımda tuğla duvarların üzerinde belirli aralıklarla sıralanmış meşaleler yanıyordu. Öyle dar ve dönemeçli bir merdivendi ki her adım sendeliyor ve başımı döndürüyordu. Gün ışığını gördüğüm, dönermeçte adımlarım birbirine takıldı ve kendimi yüz üstü yerde buldum.

"Bunu bir son ver Arın!" diye bir ses duydum. Dudaklarımı bir-
birine bastırıp kendimi toparladım ve burnumdaki şiddetli ağrıya
sırtım ayağı kalkıp duvara yapıştım. Avuç içlerim soyulmuştu ve
sol duvar süciyordu. Adrenalinle bunu yok sayıp duvarın dibinden
emilmeden yan yan ilerlemeye başladım. Duvarın sonuna geldiğim-
de başımı uzattım.

Yine karanlığın içindeydik ama üzerinde durdukları şeyi görünce
ses almaya bile unutmuşum.

Daren ve Arın karşı karşıyaydı. Kare şeklindeki küçük aralıkların
altına demir parmaklıkların üzerinde duruyorlardı. Etrafları yüksek
duvarlarla çevriliydi ama aşağıda yüzlerce Alfin vardı. Toprak Kral-
ık'ın altındaki çukurlara, belki de mezarlara hapsedilmişlerdi.

Açık halkı.

"Baban uyarmıştım," dedi Arın soğukkanlılıkla. "Hepinizi yeteri
kadar uyardım!" Sesi yükseldi. "Bunu durduramazsın, Daren."

"Ama sen durdurabilirsin," dedi. "Onların bir suçu yok!"

"Benin halkımın da bir suçu yoktu!"

"Amos'un ve Evran'ın hatalarının bedelini onlar ödememeli."
Çıky yol gibi konuşuyordu. "Onları öldürmen tahtını geri verme-
yord."

"Benin halkımın yaşadığını sizin halkınız da yaşayacak." Arın
lemb etfinda döndü. Aşağıya baktı ve sonra yine Daren'e döndü.
"Buz nemedilirken yaptığın gibi kenara çekilsen iyi olur."

"O zaman bir lord değildim!" diye kükredi Daren. "Onları dur-
duramazdım."

"Sen benim dostumdu!" Arın'ın haykırışı acı doluydu. Sesi de-
niz parmaklıklara çarpıp kederle geri döndü. "Bizi uyarmadın bile.
Onlar bize saldırırken bekledin sadece." O yıkım hakkında duydu-
ğum her şey içimde büyük bir acıyı açığa çıkarıyordu. Görünme-
yen ama hissedilen anılar canlanıyordu. O zaman ona olan öfkemi
bırtırdıyordum. Acının insanı nasıl köşeye kıştırdığını ve onu

nasıl yabancılaştırdığını görmüştüm. Arın'ın deliliği o yabancılaşma geliyordu.

"Kuralları Elemental koyar Arın, yapabileceğim bir şey yok."
"Denemedin bile!"

"Bu benim suçum, bana bedel ödet çok istiyorsan. Bu diye yeterince ölüm gördü. Bir kralığı daha yok etmek hiçbir şeyi geri getirmeyecek!"

"İyi biri olmayı deniyordum." Arın'ın sesi buz gibi soğuktu.
"Ama oyunlarına devam ettin. Vârisinden taşıyı aldın. Ben yokken bile su halkına zulmetmeye devam ettiniz. Onu güçsüz düşürdünüz. Beni geri getirmek için hiçbir şey yapmadınız!"

"Geri döndüğünde Evran da döndü. Akıllı olan herkes böyle olacağını biliyordu. Elemental'i şu an yaşattığınız bu yıkımdan korumayı çalışıyordum!" İkisi de birbirine adeta kükrüyordu.

"Amon'un yönetimine bırakarak mı? Senin halkına da yıllarca eziyet ediliyor Daren. Kenara çekilip oturmak dışında hiçbir şey yapmadın."

"Bir savaş çıkarmayı bir şey yapmak olarak görüyorsunuz!" Daren'in düşüncelerinin benimkilerle aynı olması başımı duvara yaslamama neden oldu. "Bunun sonu yok," diye devam etti. "Birbirini öldürmeye devam edemezsiniz."

"Hayır," dedi Arın sakince. "Amon, Evran ve halkı öldükten sonra devam edecek bir şey kalmayacak."

"O halde beni öldürmen gerekecek."

"Sen artık bir lord değilsin," diye uyardı Arın. "Seni öldürmek bana bir zarar vermez."

"Biz dostuz."

"Arkamdan oyunlar çeviren dost!" Arın'ın sitemi neredeyse gözle görülür gibiydi. "En başından beri biliyordun, Nova'nın ikiz alevin olduğunu biliyordun. Kukla gibi oynattın herkesi."

İken geri adım attı. Bunu beklemiyordu. Ne demek olduğunu kim belki ben de şaşırırdım. İkisi arasındaki sürtüşmenin ateşi onda barlandı, ani bir sessizlik ikisinin de yürek sesle soluklanmasına eşlik etti. Aralarındaki şu anın tartışması değildi geçmişin fışkırmış çıkarıyordu.

"Halkına, krallığına ve vârisime yapılanlardan sonra benden ne hâmet beklemeye hakkınız yok!"

"Ben Nova'ya zarar vermem, bunu biliyorsun. İstesem de vermem." Daren artık kısık sesle konuşuyordu. Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum. "Taşını almak zorundaydım, seni mahveden o taşım onu korumak zorundaydım. Su Krallığı'nın taşı Amon'un eli-geçe olacakları biliyorsun!"

"O kadar iyi niyetliysen neden taşı bana teslim etmiyorsun da onu çalıyorsun Daren?"

"Yapamam," dedi. "Güçlerin seni kontrol ediyor. Her zaman etti. Bana bir daha olmasına izin vermem."

"Sana kardeşim gibi davrandım!" dedi Arm ıstırap dolu bir sesle. "İken seni reddettiğinde senin yanında oldum. Senden de istediğin her şey destlugundu."

"Dostun olduğum için böyle davranıyorum. Gücünün sana neler yaptığını farkında değilsin."

"Farkındayım!" diye bağırды. "Bununla yaşamaman ne demek olduğunu ben biliyorum. Bunu yüzyıllardır ben yaşıyorum. Bu sorumluluğun altında ben eziliyorum. Bir parmağımla dünyayı yerle bir etme gücüm varken bunu dizginlemekle ben uğraşıyorum. Ama benden aldınız. Değer verdiğim her şeyi aldınız. Bu diyar iyi olan hiçbir şeyi hak etmiyor. Onu sizin elinize bırakmayacağım."

"Sonunda herkes ölecek," dedi Daren. "Geriye hiçbir şey kalmayacak. Nova bile ölecek."

"Onu o dalganın içine iterken de bu kadar merhametli olmalıydın."

Ellerimi sıktım. Sinirlerimi diken diken eden bir acı sapland göğsüme. Gözlerim yaşarmıştı. Duyduklarımı ne anlıyor ne de anı direbiliyordum.

"Oradan başka türlü çıkamazdık." Daren'in kesik kesik sesi anı cansızdı. Yanağımın içini ısırdım. Tek sebep buydu.

"Oraya Evran için gelmiştim. kimse sana bir şey yapmayacaktı-

"Sen güçsüzlüğün ne demek olduğunu bilmiyorsun!" diye laf. dedi Daren. "Beni oraya sıkıştırdınız. Büyük bir savaş başlatıp öld. nüz ve sonra beni o diyarda yalnız bıraktınız. Amon'u alt etmek için uzun yıllar boyunca planlar kurdum. Bir sürü şeye katıldım. Son. geri dönüp yeni bir savaş başlatmaya kalktınız. Ve beni oyuna & şına attınız. Bu Evran'la senin savaşın değil Arın, bu Elemeat'e savaşı. Nova bu oyunu bozmak için tek seçeneğimdi."

"Nova birçok şey için kullandığın seçeneğindi senin. Bu sırada Nova'nın yaşadıklarını ve bana yaşattıklarını düşünmedin bile. Nova benim halkımdan, sen ona acı çektirirken şimdi gelmiş kendi halkı için merhamet mi bekliyorsun!" Bu Arın'ın dudaklarından çıkan söz kelimeler oldu.

Başka bir gümbürtü daha koptu. Onun taşma noktası olduğu anlamak zor değildi. Bir su sesi ama okyanustan taşıp kayalıkdan çarpmış, kayalıkları paramparça etmiş bir su sesi kulaklarıma doldu. Sonunda saklandığım yerden çıkıp merdivenleri yeni inmiş gibi so. luk soluğa karşılarına dikildim.

İkisinin ortasında korkunç bir su girdabı vardı. Parmaklıklardan aşağıya oluk oluk su inerken altımızda kalan Alfinler çığlık atıyor ve hücrelerinde kaçacak yer arıyorlardı.

İki elimi havada çaprazlayarak birbirinin üzerine yapıştırdım. Gözlerimi kapattım ve içgüdüsel bir şekilde kelimeler zihnimde tekr. larlandı. Gözlerimi yeniden açıp avuçlarımı birbirine yapıştırdığı. da su girdabı yok oldu. İkisinin de gözleri aniden bana döndü.

Daren mucizevi bir minnetle, Arın kontrolsüz bir öfkeyle bakıyordu.

"Bunu yapamazsın," dedim çekimser bir şekilde. Kalbim çok hızlı atıyordu. "Öylece birilerini öldüremezsın."

"Aşağıda olanlar masum değil." Dimdik duruşundan ödün vermedi, sesi katı ve soğuktu. "Savaşta senin halkını yok etmek için savaşılır." Bu beni tereddüde düşürse de aşağıdaki yüzlerce kişiye bakmı. Gözlerindeki korkuya ve yalnızlığa.

"Hepsi değil," dedi Daren araya girerek. "Orada sadece köylüler de var. Birçok çocuğun anne babası da var."

Arın yeniden bana baktı, şaha kalkmış bir okyanus gibi görünüyordu. Bunun aramızdaki son çatışma olduğunu hissediyordum. Burada yapacağım şey, bundan sonraki hayatımızı belirleyecekti. Ya onu daha çok öfkeliendirecek ve her şeyi mahvedecektim ya da korkunç bir hata yapıp gerçekten söyledikleri gibi kötü biri olmasına izin verecektim.

"Bir savaş bu şekilde olmamalı," diye konuştum sonunda. Sesim az ses çıkıyordu. Yeniden konuşmadan önce birkaç kez oksürmem gerekti. "Bu onları diri diri mezara gömmek olur. Onlara savunma mülkünü vermiyorsun."

"Bize de verilmedi!"

"Biliyorum," dedim onu sakinleştirmeye çalışarak. "Ama onlar da daha onurluyuz."

"Bunun onurla bir ilgisi yok, güçle ilgisi var." Elini yeniden havaya kaldırdı kuvvetle aşağıya doğru indirdiğinde tam altımızda kalte hücredeki herkes çığlık atarak başını ayaklarının dibindeki suya daldı. Kanlarını kontrol ediyordu. Kendi kendilerini öldürmelerini istiyordu.

"Yapma!" dedim. "Seninle savaşmak istemiyorum."

Bana öyle bir baktı ki mideme taş oturmuş gibi hissettim. Omuzlarını geriye doğru hareket ettirdi, buna karşı koyacağımı anlamıştı.

Yimdi birbirimize karşı yükaelirken kimin dalgasının daha fark ve pacağını hesap etmeye çalışıyordum.

"Helki de haklıydın," dedi. "O savaşı çoktan başlatık Nere"

Acı içinde sağ avucumu gökyüzüne bakacak şekilde aştan tıma yaptığının tersi bir şekilde kuvvetle elimi düz bir şekilde havaya tuturdum. Arın şaşkınca aşağıya bakarken göz bebeklerinin boyardığı fark ettim.

"Benim krallığının sana verdiği gücü bana karşı mı kullanıyorsun?" diye sordu küçümser bir şekilde. Gözlerinin maviliği gıcık açılıyordu. Dudaklarında hem öfkeli hem akıl dışı bir gülümseme belirdi. Beni uyardıkları her şeye döndüğümü öyle anı oldu ki bana içi bir şekilde mâni olabileceğimi düşündüm.

"Beni İlmek'ten güçsüz düşmemek için çıkarmadın," dedim yakınarak. "Ama beni çıkarmamak senin güçsüz düşmene neden oldu. Artık bu diyarda senin karşında durabilecek biri var. Bunu yapmak isteniyorum Arın. Bunu yapmayı gerçekten isteniyorum. Bu beni acı veriyor. Lütfen beni zorlama." Şüpheli bakışlarla kaşlarını kaldırdım, bağırınamaya çalıştım ama sesim sandığından daha yüksek çıktı. Onun karşısında kelimelerim yeterince güçlü değildi.

"Oysa bütün bunları yaparken oldukça rahat görünüyorsun," diye fısıldadı çenesini kaldırırken. Onun da acıyla yüzünün anlığına görmek bir an için içime umut doldurdu. "Ama hiçbir zaman bizi için bir şey yapmadın. Sen krallık değil, seni dışlayan bu dünya içine girebilecek bir ev aradın." Yürüyerek tam karşıma dikildi. Her adımında yer ve gök aynı anda inliyordu adeta. Dalgaların arasında kalmış küçük bir kayık gibi hissettim.

"Ariana yıllar evvel bana sığındı çünkü Evran'ın onun güçlüyk daha da güçlenmesini istemedi. Elemental'i, tüm halkı korumak için kendinden vazgeçti ve onda sevdiğim ilk şey buydu. İlmek'e grdı çünkü Elemental için, senin daha iyi olduğunu biliyordu. Ayzt Toprak Krallığı'nda kaldı çünkü Elemental için orada iyi bir yerle

olacağını biliyordu. Sonay Sina'yı çiğneyip bana geldi çünkü krallığı ve Elemental için bunun daha iyi olacağını sandı." Biraz daha yaklaşıp "Peki sen Nova, sen krallığın için, benim için, Elemental için bu vâris olarak ne yaptın?"

Karı, dalganın çarpışısıyla alabora oldu. Şimdi o hırçın sıyrın küsedim, o bana dokunuyor ama benim parmakların boynuna dokunmak istediğinde akıp gidiyordu.

"Hiç kimsenin onları öldürmeye çalışmadı!" diye savundum kendimi. Rına karşı bu kadar gaddar olmasından nefret ediyordum. "Senin yaşadığın gibi mükemmel bir vâris olmadığım için üzgünüm Ann!" Kendimi daha fazla tutamadım. "Sen de hatalar yapıyorsun, yapıyorsun ama kabul etmiyorsun! Ben sadece doğru olduğuna inandığım şeyleri yapmaya çalıştım. Seni de krallığı da önemsiyorum. Senden uzaktı olmak beni mutlu etmiyor. Hayır, bu kalbimi parçalıyor."

"Ama yine de uzak durabiliyorsun." Keskin bakışları Daren'i buldu, amanın onunla ilgisi olduğunu anlayınca içgüdüsel olarak geri çekildim. Ateş Lordu sessizce bekliyordu.

Ann yeniden meydan okuyan bakışlarını bana çevirdi. "Dilediğini getir!" dedi. "Gerçek bir savaşımı görmek istiyormun?" Yeniden elini havada oynattı ama bu defa tüm kafeslerin kapıları açıldı. "Su Lordu bugün kendi lordlarının yıllardır yapamadığı şeyi yapıyor, Ateş Krallığı'nı özgür bırakıyor." Ateş halkını diri diri mezara sokan kışkırtıcı kışkırtıcı. İnsanlar duvarların dibine toplanıp birbirini merdiven olarak kullanarak yukarıya doğru tırmanmaya başladı.

Ann bana hakta ve büyük bir hayal kırıklığı ile buharlaştı.

Buharlaşıp gözlerimin önünden yok oluşunu böyle izledim. Her boşluğa doğru kalktı ama artık sadece Daren, ben ve kocaman bir kargaşa kalmıştık.

6. BÖLÜM

Masallar ve Onlara Kananlar

Ateş halkı yıllardır mahkûm edildikleri zindanlardan birer birer çıkarken yer yeniden aynı şiddetle sallanmaya başladı. Arın her ne yapıyorsa bunu bitirmediğini ve Amon'un da bir yerlerde ona varacağıyla karşılık verdiğini anlamam uzun sürmedi. Bakışlarımız hızla Daren'le buluştu. İnsanlar etrafımızda dönüp duruyor, kimileri bağırıyor kimileri oradan oraya koşturuyordu.

Bir an için onların Daren'in önünde diz çökmesini beklemiştim ama öyle olmadı, halkı ona sadak değildi ve şimdi dudaklarından onu kurtaran kişinin, Arın'ın ismi dökülüyordu.

"Tek gerçek kral!" dedi bazıları. Kadınlar ve erkekler yıllardır orada kapalı kalmanın vahşiliğine yenilmişti. Birileri Daren'e çarpacak onu yok saydığını gösteriyordu.

Çocuklarını kucağına alan kadınlar ne yapacağını bilmez şekilde etrafa bakıyor, bir çıkış yolu arıyorlardı.

Daren'in donup kaldığını ve ne yapacağını bilmediğini fark edince "Yukarı!" diye bağırdım. "Herkes buradan çıksın!" Onları tutup geldiğim çıkışa doğru yönlendirmeye başladım. Ağlayanlar, savaşmak isteyenler, birbirleriyle bir kılıç dövişüne tutulanlar... Her yerin bir kaos ortamına dönüşmesi sadece saniyeler sürdü. Henga-

menin ortasında kalmış, neredeyse eziliyorduk. İnsanların arasından güç bela ona doğru koşmaya başladım. Elime ulaştığımda hiçbir tepki vermedi. Kolundan çektiirdim.

"Gitmemiz lazım!" dedim, bir kolumu başıma siper ederek da küntülerden kurtulmaya çalışırken. "Saray başımıza yıkılıyor, bar ket et Daren!"

Sonunda alev mavisi bakışlarını busea çevirdi. Ben onu geldiğin merdivenlere doğru çektiştirirken o parmaklarını benim parmaklarıma kenetleyerek aksi yöne doğru yürümeye başladı. Burayı onu daha iyi bildiğini varsayıp ikiletmedim.

Yer bir kez daha sarsıldı. Saray saldırmıyor, adeta kendini to ruyordu ama Arın'a ne kadar karşı koyabileceklerini hepimiz bili yorduk. Karşı koyamazlardı. Tüm krallığı çamurda dönüştürene kadar durmayacaktı. Zemindeki toprak şimdiden yumuşamıştı, duvarları kenarından çamurlu sular akıyordu. Burayı herkesin mezar yapacaklardı.

Daren beni onlarca başka hücrenin arasına soktu. Etrafta zindanlardan kollarını uzatan bir deri bir kemik kalmış başka Alfinler de vardı. Gözleri boş bir şekilde bakıyor, onlara ulaşmamız için yalv nyorlardı.

"Onları burada bırakamayız," dedim kolundan çektiştirerek onu durduğunda. Birden nerede olduğumuzu yeni kavramış gibi dönüp etrafına baktı. Aklı yeni yerine gelmişti sanki. Kaşlarını çatarak bür relere baktı. Çok kalabalıklardı. Kendi içinde bir düşünce yığını bulanmıştı ama doğru düşünemediğinin farkında değildim. Bunda suçluların da olduğunu biliyordum.

"Herkes masum değil Nova..." diye ikaz etti kaşlarını kaldırmak

"Biliyorum," dedim. "Ama bu onları çıkarmak için başka bir nedendir belki..." Bakışlarını etrafta dolandırdı. "Herkes savaşmak istiyorsa belki de onlara bunu vermemeliyiz."

Bana baktı, bir şeyi yine kafasında hesapladı. Hoşuma gitmeye-
cek bir şey olduğunu biliyordum. Gözleri pervasızca ellerimize kay-
dı. Parmaklarını daha sıkı benim parmaklarıma kenetledi. Diğer eli
sırtına boynuna gitti, birkaç kez bir tılsım fısıldadı ve birden boy-
nunda bir şey belirdi.

Yutak ve mavi.

Kolyem.

Şa Krallığı'na ait taş.

İleşmiş gözlerimle ona bakarken başka bir söz fısıldadı ve tüm
büyülerin kilitleri yüksek bir voltajla patlayarak gürlürlü bir ses
çıkardı. Neredeyse kulaklarımı kapatmama neden olacak bir güm-
bürlü.

"Bizi özgür bıraktın..." dedi genç bir kız. Kapıdan ilk çıkan o
kızdı. Kapkara saçları cıltlı yüzünü örtüyordu. Adımları yavaş ve
tıstı. Herkes birer adım arkasındaydı. Yaşı on yediden fazla gö-
remiyordu ama diğerleri onun sözünü bekliyordu sanki.

"Bunu unutmayacağız gökyüzü vârisi..." Ve Daren'e döndü.
"Sını unutmayacağız lordum."

"Unutmasanız iyi olur." Daren dudaklarını birbirine bastırarak
kız başıyla selamladı.

"Çıkın buradan," dedim. "Hemen."

Küçük kızın başı yavaşça bana döndü, sanki tehlikede olanlar on-
ları değil de benmişim gibi gülmüsedti. Etrafa yaydığı enerji kaşlarını
kırmama neden olmuştu. Kocaman bir pençenin ensemini kavradığını
sındım ama saldırmıyor, yavaşça okşuyordu.

Daren yeniden elimden çekerek yolumuza devam etmemizi sağ-
ladı. Koşarken omzumun üzerinden geriye doğru baktım. Kimse
büyülerinden çıkmamıştı. Kız hâlâ arkamdan gülümseyerek bana
bakıyordu. Yüzünde korkunç bir ifade vardı ama tam olarak ne oldu-
ğunu tanımlayamıyordum.

"Ona bakma," diye uyardı Daren. Sonunda bir oluğa girip, ta-
garaların arasından geçerken nefes nefese kalmıştım.

"Taşımı kullanıyorsun!" diye bağurdum ona.

"Şimdi değil," dedi. "Sonra."

Öfkeden kendimi yeseim de şu an üzerime yıkılan bu yerden pe-
maya çalışıyordum. Sarsıntılar şiddetlenmiş, yıkılan taşların boyuna
büyümeye başlamıştı. Diğerlerinin zamanında oradan çıkıp çıkma-
yacağını merak ediyordum. Bir kolon üzerimize düşerken Daren'i
kenara çeken ben oldum. Elimi iyice tutup üzerinden atlamama ye-
dimci oldu. Geride bıraktığımız oluk tamamen yıkıntılar altında ka-
lmıştı. Zihnimden aynı anda birçok şey dökmeye başladı. Geçmiş
bir savaş, bununla yüzleşmek sandığım kadar heyecan verici ya da
kolay değildi.

Uzun bir tünelden geçtikten sonra kendimizi başka bir merdiven
yığınında bulduk. Basamakları hızlı hızlı tırmanırken göğsüm sıkıp-
yordu. Adımlarımız eriyen basamakların içine giriyor ve her saniye
hareket etmek daha da zorlaşıyordu. Daren beni tamamen arkasına
çekip kısa bir an basamaklara baktı, çamurlaşan zemin oodan alıp
güçle birlikte sertleşip tırmanmayı kolaylaştırdı. Hem duraksız iler-
liyor hem de onun yaptığı her şey karşısında hâlâ dehşete kaplı-
yordum. Güçleri olmadığı konusunda yalan mı söylüyordu, yoksa
güçleri olmadığı bile bu kadar kuvvetli miydi? Karmında fazla
hareket etmekten bir ağır meydana gelmişti. Onca gücüm vardı ama
başkasının sarayında hâlâ bedenleme yapamıyordum. Ann'm beni
nasıl yaptığını sorsam tanrıçalar belki bana öğretirdi.

"Burası neresi?" diye sordum bir avluya çıktığımızda. Daren eli-
mi bırakıp taş korkuluklara doğru yöneldi. Bir alt geçitten geçtiğimizi
onun yanına ulaşınca fark ettim. Sarayın daha ilerisinde başka bir
yerde olduğua yüksekteydik ama her şeyi görebiliyorduk.

"Çan kulesi," dedi düz bir şekilde. Parmakları kenardaki duvar-
ları sınımsız kavramıştı. Gerilim bütünü bedeninde dolanırken ben de

...den baldığı yere yaklaştım. Aşağısı mahşer yerini anımsatıyordu. Onlara baktı bakmaz bir adım geriye çıkmak istemiştım.

Amon ve Anın sonunda karşı karşıyaydı. Ama yalnız değillerdi. Ayzer, Amon'un yanında, Sine ve Sonay ise Anın'ın arkasındaydı. Saray neredeyse tamamen yıkılmıştı. Artık ne içide yaşanacak bir yer ne de diyara hükmedilecek bir yerdi. Sarayın önündeki büyük heykeller parça parça ön bahçeye savrulmuş, piramitler toz bulutuna gömülmüştü.

"Diyar ikiye bölünüyor," diye fısıldadı Daren. Kulaklarıma inanmıyor gibi çokla ona döndüm. Bu, tanrıçaların bana sunduğu keşiften bir alıntıydı ve bir an için imasyyla benimle oyun oynadığını sandım ama oldukça ciddi, hatta benden ve buradan soyutlanmış şekilde karşısındaki yıkımı seyrediyordu.

Amon, Ayzer'in elinden tuttu. Birlikte saldırdılar. Kocaman bir lapa parçası Anın'a doğru yuvarlandı. Anın iki elini havaya kaldırdı, şeyin tavada buza dönüşümünü, gelen kayaya zalkan oluşturmamasını ve çarışmayla hem buzun hem kayanın paramparça oluşunu elimi iktidare bastırarak seyrettim.

Zindanlardan çıkardığı ateş halkı Anın'ın tarafına geçmişti. Otanlı olup olmadıklarını bilmiyordum ama kesinlikle Amon'un karnesindeydiler. Hepsi ona saldırmak için fırsat kolluyordu.

Daha önce öğrendiğim kadarıyla zindanlar özel mühürler ve tılsımlarla çevriliydi ve kimse orada sihir kullanamıyordu, şimdi ise hepsinin bileklerinde yıllardır paslanmış bir iniikam arzusu yatıyordu.

"Bu diyar onlardan aldığın her şeyi senden geri alacak Amon!" diye çağırırdı Anın. Kendinden emin ve güçlü sesi diğerlerini harekete geçirdi.

Toprak halkı ve zindandan kurtulanlar birbirine girdi. Savaşın nasıl başladığını bilmiyordum ama insanların ne kadar çabuk birbirini öldürmeye başladıklarına gözlerimle şahit oluyordum. Durmadılar, düşünmediler ve birbirlerine doğru koşmaya başladılar. Ellerinde

olan her şeyle saldırıyorlardı. Kılıçlarla, mızrakla, balaklarla ya da taşla elleriyle. Hepsi öldürmek için hevesliydi, mahkûmîyet beni Amon'un tutaklığından kurtaramamıştı. Bu duygu beni daha da kızdırdı. Ben de böyle hissetmiştim. Ölmek'ten çıkıştım ama ben özgür değildim ve bu duygunun beni de onlar gibi vahşileştirmesinden çekiniyordum.

Ayzer'in etrafına muhafızlardan bir birlik örülmüştü. Onun her şey olacak düşüncesi yerimde sendelememe neden oldu. Sadece ben öyle istediğim için, tanrıçaların emrini yerine getirmek için ben Amon'un yanındaymış gibi davranıyordum.

"Aşağıya inmeliyiz!" dedim. "Bunu durdurmalıyız."

Daren kolumdan yakaladı. Gözlerini kargaşadan bir sızıyla dışarı ayırmıyordu. "Orada yapabileceğin bir şey yok," dedi. "Barak, bura artık başlaması gerekiyordu. Toprak Krallığı bunu kaldıracak denizlikte. Ayzer'e bir şey olmasına izin vermeyecekler."

Yeniden onlara baktım. Söylediğinde haklılık payı vardı. Sen burada olmasına rağmen olaylara dahil olmuyor, Sonay ile birlikte genden sadece seyrediyorlardı. Hava halkundan kimse yoktu. Tek bir muhafız bile. Dikkatli baktığımda ikisin de etrafında bir hava kalması olduğunu görebilmiştim.

Arın'ın yanında ise sadece zindandan çıkanlar vardı. Gerçi el başına kocaman bir krallığı yerle bir etmişti zaten ama diğerleriyle savaşmak için daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Amon'a doğru baktı, onun üzerinde başka bir güç uygulaması çalıştı ama bir şey onu durduruyordu. Arın gözlerini kıstı.

"Amon, taşları üzerinde taşıyor," diye mırıldandı Daren. "Arın bu yüzden ona diz çöktüremiyor."

Kaşlarını kaldırdım. Su Lordu, Toprak Lordu'nun üzerinde kuru hükmetme becerilerini sergileyemeye çalışıyordu ama yapamıyordu. Ne kadar güçlü olursa olsun taşlar onu engelliyordu.

"Neden alabileceğin tek şey daha fazla nefes ve daha fazla kan!" diye kışkılık verdi Amon. Eğildi ve avucunu toprağa bastırdı. Yer neden sallandığını ikiye ayırmaya başladı. Arın'ın durduğu yerden. "Hayır!" diye bağırdım.

Sani bir adım öne çıkıp Arın'ı, tıpkı kendisinininki gibi bir hava süzme için aldı. Düşmek üzereyken onu geriye doğru, daha güvenli bir alana çekti. Arın diğerleri o kadar şanlı değildi. İki taraftan da çok fazla kış kelimesinin tam anlamıyla yerin dibini boylamıştı.

Arın başını ona doğru çevirdi, buzlardan oluşan bir ok yağmuru'nun üzerine doğru gelirken Ayzer ellerini kaldırıp sağlam bir duvarı onu engelledi. Arın bir anlığına kışları çıkararak Ayzer'in gözünü engelledi. Nabızım hızlanmaya başlamıştı, ona zarar verince Arın'ı düşünmem bir yolu yoktu. Bu seçenek daha büyük bir dehaet yapmamı neden oldu. Arın elini boşluğa doğru kaldırdı, Ayzer'in gözlerine bakarak elini sert bir yumruk haline getirdiğinde nefesimi tutmuştum. Baktım Ayzer'e değil, Amon'a çarptı. Toprak Lordu ayaklarından bir parça çekilmiş gibi yere yığıldı. Kalkmak için yasladığı ellerimin altında toprak, küçük birer kolon gibi yükseldi ama Arın daha hızlıydı. Arın'ın bileklerindeki sudan hatları çekti. Toprak Lordu yerde oturarak onu avlamak için tetikte bekleyen ateş halkuna doğru ilerlerken Ayzer yeniden öne atıldı. Amon sert bir bariyere çarparsa da Ayzer seçimde gözü dönmüş ateş halkıyla arasına bir kafes girdi. Ayzer yerine gidip onu ayağa kaldırdığında öfkesi hızla pişkinliğe döndü.

"Vansler bugünler içindir Arın," dedi. Sırtlan gibi gütümseyip Ayzer'in elinden tuttu ve saniyeler içinde ortadan yok oldu.

"Korkak!" diye tısladı Daren yumruk yaptığı elini taştan korkulup vurarak. Yerimden sıçıyordum neredeyse.

Gözlerim yeniden Arın'ı buldu.

Amon'un gidişinin ardından bile mutlu değildi. Toprak Lordu'nun son söylediği sözlerle takılı kalmıştı çünkü ben onun yanında değildim ve Amon bunu bile koz olarak kullanacak kadar aşağılıktı.

Dikkatini toplayıp omuzlarını geriye doğru hareket ettirdi. Bu son zamandır beklediği zaferin başlangıcıydı. Bir anda ellerini havaya doğru kaldırdı ve Toprak Krallığı'na ait olan, onlarla savasın herkes zoraki bir itaatle kılıçlarını düşürdü. Zırhların ve silahların yeri düştü sesi hepimizin kulağında çınladı. Büyük yapabilenlerin elleri havada asılı kaldı. Hepsi bir boyunduruğa asılı kalmış gibiydi.

"Yıllar önce hepinizin kralı bendim," diye söze başladı. Gözleri okyanusun dibinde yankılanırcasına herkesin üzerine şiddetle çarpa. "Bu diyarda huzur ve gerçek sihir varken hepiniz benim için kendi krallığımdan biriymiş gibi önemliydiniz. Şimdi ise sahte kral için savaşıyorsunuz!" Ellerini yeniden aşağıya indirdi; askerler, muhafızlar ve Alfinler geriye çekilecek gibi tetikte kaldı.

"Size bir şans veriyorum. Ya benim tarafıma geçersiniz ya da hepiniz burada can verirsiniz." Sesinin ırkötücü tonu, söylediklerinde ne kadar ciddi olduğuna şüphe bırakmıyordu. Bir an için geriklim ve olacakları korkuyla beklemeye başladım.

Kimileri söylediği gibi onun tarafına geçti ama çoğunluğu onu reddetti.

"Krallık için doğduk, krallık için can verimiz!" dedi birisi. Elini yumruk yapıp kolunu havaya kaldırdı. Amon'un muhafızlarındaki biriydi. Bir an için Eris'in nerede olduğunu merak ettim. Annem ona yapsa, bu beni dehşete düşürürdü.

"Krallık için doğduk, krallık için can verimiz!" diye tekrar ettiler. Hepsi bir ağızdan aynı şeyi söylemeye başladı. Hepsi ellerini yumruk yapıp kollarını havaya kaldırdı.

Sanki zaman durmuş, nihai işleyişine son vermişti.

Su Lordu onlara baktı ve hepsi boğulmaya başladı. Öksürerek ağızlarından çıkan suyu kusmaya çalışıyorlardı. Bunu tek bir bebekle onlarca kişiye aynı anda yapmıştı. Ve bunu öyle bir zamanla mayla yapıyordu ki bir anda ölmeyeceklerini artık biliyordum. Herkesin ortasında onlara bir ölüm şöleni yaşıtıyordu.

Yere düştüler, öksürdüler, öğürdüler, kusmaya başladılar. Bannan kan kustu. Bazıları yerdeki kılıçlara uzandı, birbirlerini bu anıdan kurtarmak için kendi savaş arkadaşlarını kılıçtan geçirdiler. Ama akıl almaz lord acı istiyordu ve istediği acıyı onlardan alacaktı. Kılıca uzanan herkes dizlerinin üzerine çöktü ve ellerinin bir yere dayanması bile imkânsız hale geldi.

Bir adam geriye çıktım. Bu artık işkence boyutuna gelmişti. Gözlerimi o kalabalığın üzerinde gezdirdim ve sadece zihnimden geçirilmiş bir şey yaptım. Acılarına son verdim. Hızlıca ölmelerine neden olacak bir bıçaktan geçirdim onları. Çoğu bunu kimin yaptığını bilmeden aynı anda yere yığıldı.

Geni lalan herkes onun önünde diz çökmeye başladı. Zindanda olan Toprak Krallığı'ndan birileri bile. Tek dizi üzerine çöküp herkes ona sadakatini bildirdi. Gözlerim o küçük kıızı aradı ama o ve ona benzeyenler orada yoktu. Ve nasıl oldu bilmiyorum ama Arın başını bur doğru çevirdi ve bu mesafeden neredeyse göz göze geldik. Darırsız bir şekilde hırladı.

Kalp atışlarım artmıştı. Ona bakıyordum ama artık tanıdığım kişi değişmiş gibi hissediyordum.

"Tanıfını seçmek zorundasın," diye vicdan azabı gibi hatırlattı Daren. Gözlerimi buz mavisi gözlerden almak için tüm gücümle sarımsız gerekmişti. Durduğum yerde onun gücünü de kendi gücüm gibi hissedebiliyordum. Aynı özden aldığımız güçler birbiriyle karşılaşmaya başlamıştı. Bakışlarında artık hayal kırıklığı yoktu, sadece neydan okuma vardı. İşte, diyordu sanki bana. *İşte savaş böyle bir şey ve her şeyi benim elimden de böyle aldılar*

Onu böyle biri olmaya zorladıklarını biliyordum. Dahası artık ben de zorluyordum.

Belti de artık taşları vârislerin taşıma zamanı gelmişti. Belki de diğer başkasının yönetme zamanı gelmişti.

Bu Su Kralığından biri olacaktı ama bir lord olmak zorunda değildi. "Gidelim," diye fısıldadım Daren'e. O elimden tutup ikimizi birlikte Ateş Kralığı'na götürene kadar Arın'la bekışlarımız hiç kopmadı.

Yeniden ayaklarımın üzerinde durduğumda kalbim mülhık hızla çarpıyordu. Biraz başım döndü ve bir sandalyeye ulaşana kadar sendeleyerek adım attım. Anlamaya çalışmayı bırakmıştım ama hâlâ sındirmeye çalışıyordum.

"Bana bir açıklama yapmak zorundasın!" dedim Daren'in bekışlarını üzerimde hissettiğimde.

Bir sandalyeye geçmeden önce üzerindeki pelerini ve çarşafı içinde kalmış gömleği çıkarıp salonun bir ucuna fırlattı. "Ne açıklama istiyorsun?" diye hırladı. "Her şey yeterince ortada değil mi?" En az benim kadar burnundan soluyordu. Diyarda herkes tam olarak zıvı nadan çıkmıştı.

"Ne zamandan beri taşıma kullanıyorsun?"

Yüzünü alaycı bir şekilde ekşitti. "Onun nasıl çalıştığını bile bilmiyorsun, bu kadar sahiplenmen mantıksız."

"Yine de bana ait!" diye bağırdım.

"Ne sanıyorsun su baloncuğu, taşı koleksiyonuma eklemek için çaldığımı falan mı?" Ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"Yani bütün o gücü benden mi alıyordun? Geldiğimden beri dünyanın en güçlü lordu, gece yarısı ile kutsanmış, tanrıçalar eğitmiş tavasını dinliyorum! Sense elinden gelen her şeyin sana ait olmayan bir taştan mı olduğunu söylüyorsun?"

Kahkaha atarak sinirli bir şekilde masaya doğru yaslandı, eğilip dirseklerinin üzerinde durdu. "Seni buraya getiren şey güç araması mıydı? Benim daha güçlü olduğumu mu sanıyordun?"

"Yeter artık!" diye ayağa kalktım. "Yaptığın onca şeyden sonra nasıl yüzüne bakıp böyle küstahlık edebiliyorsun! Sürekli seni kullanıyormuşum gibi imalarda bulunuyorsun!" Masaya iki elimi de çarptım ve acısından biraz olsun zevk aldım. Avuç içlerim yanıyordu.

“İlme’ye gelip senin yerine o deliğe mi girmeliydim Nova?! Güçlü mü olmalıydım Nova?! Arın’dan daha mı iyi olmalıyım Nova?! Ne’ni peşindesin Nova?! Bencilin tekisin Nova! Sen ne biliyorsun ki Nova?! Burnunu sokmasaydın Nova! İlme’den Arın’ı çıkarmasaydın Nova!” Artık arda duraksız içimdeki her şeyi döktüm. Benimle olan denli neydi, bilmiyordum ama artık konuşmaya başlasa iyi ederdi.

“Seni sorguluyorum çünkü sürekli yalanlar söylüyorsun. Senden daha güçlü ya da daha iyi biri olmanı beklediğim yok Daren. Sadece kahrolası arkadaşımı istiyorum ve ilk zamanlardaki gibi sana gülmek istiyorum. Benden birçok şeyi çalan sensin ve bahsettiğim sadece bir kolye değil!”

Derin bir nefes alıp yeniden doğrudum. Sandalyenin üzerinde bacaklarımı kendime çektim. Yorgun ve tükenmiş hissediyordum. “Sadece çelişkilerinden ve oyunlarından usandım. Bir öyle bir böyle diyorsun. Kendimi hangi Daren için hazırlamalıyım? Beni yanı yolda bırakacak mı, yeri geldiğinde benim onu koruduğum gibi beni koruyacak mı? Güçlü mü, yoksa onun için de daha güçlü olmam gereken bir Daren mi? Bana bilinmezlik dışında bir şey vermek azımdasın!” diye isyân ettim.

Aklım ve kalbim zonkluyordu. İyi icare etmeye çalışıyordum ama bütün bunların ne kadar fazla olduğunu neden kimse görmüyordu ki?... İnsanların arasından bu diyarı sürüklenip sonra bir cehennem boşluğuna hapsedilmişim. Daha İlme’den çıktığımı bile fıkında değildim. Sürekli benim için önemli insanların arasında ya da karşısında buluyordum kendimi. Doğru olanı yapmaya çalışıyordum ama artık doğruyla yanlışın bile anlamlarını yitirmiştim.

“Deli deli konuşmaya başladın yine,” dedi. Sesi rahavetini korusa da hâlâ sert çıksa da artık bağırıyordu. “Bir şeytana asla güvenemezsin. Bunu sana kaç kez kanıtlayacağım?”

Başımı kaldırmadan dizlerime yasladım ve duvarı seyretmeye koyuldum. Ne diyebilirdim ki, haklıydı... Cehenneme gelmiş, şeytandan güven dileniyordum... Ne aptallık ama, ne delilik.

"Çiğçiklerimi taştan almıyorum," diye devam etti. "Bir krallığın taşını kullanmak sadece o krallığın lorduna ve vârisine özgüdür. Zindanları açarken kullanabildim çünkü senin elini tutuyordum, taş seni taşıyor."

Bu yeni bilgi karşısında sessizliğimi korudum.

"Amon taşları topluyor çünkü taşlar olmadan krallıklar dolambaçlılığını yitiriyor ve güç çabırdaması yaşıyor. Hiç kimse onları taşı taşıyan birine etki etmez. Arın doğrudan Amon'u boğmaya çılsa da taşları taşıdığı sürece ona dokunamaz."

"Bir keresinde sana dokunmuştu ama," diye fısıldadım.

"Üzerimde değildi," dedi sabit bir sesle.

"Amon taşları nasıl topladı?" diye sordum. "Madem dolambaçlılık sağlıyor, o nasıl aldı elinizden?" Kilit soru da belki buydu.

"Sina'nın ailesi katledildikten sonra babasının cesedi soğumda üzerinden aldılar." Sesindeki keder daha önce Sina'nın saçında duyduğumla aynıydı. Hava Lordu bunu anlatmıştı, ailesinin yasını tutmadan krallığı için nasıl savaşması gerektiğini.

"Peki senin taşın?" Dikkatini ona verdim. Daren'in göğüsüne şüphe etmemeyi öğrenmiştim, Amon'un yanında gibi görünür de hiçbir zaman doğrudan ona itaat ettiğini görmemiştim. Daren onun yanında duruyordu, fiziksel bir aldatmacadan ibaretti bu. Onu karşılık verebileceğini biliyordum ve benim taşıma bu kadar meraklıysa kendi taşıyı neden koruyamadığını öğrenmek istiyordum.

"Bir krallığın taşı bir lordun onuru demektir," diye zalim bir sesle konuşmaya başladı. Gözleri bana döndüğünde alevlerini mavileri altında çıplak bir şekilde görebiliyordum. "Ama taştan daha değerli şeyler vardır ve bazen onlar için fedakârlık yapmamız gerekir."

"O kadar önemli olsaydı Arın çoktan yakana yapışıp o taşı kendisi alırdı." İçimden bir ses ona ne konuda fedakârlık yaptığını sorana da söylemeyeceğini bu yüzden kendimi yormamamı söylüyordu. Ök yandan Arın'ın neden taşı almak için Daren'in boynuna sarılmadığını gerçekten merak ediyordum.

Sadece onun bildiği bir sırtı anımsamış gibi güldü.

“Taşı hernden alabilecek kişi Arın değil, senin. Arın bunu biliyor. Belki de bu yüzden senin burada olmana sesini çıkarmıyor. Belki de şu anki planladınız, buraya gelmenin tek sebebi taşı almak istemen.” Ona belli etmemek için yutkunurken ayağa kalktım. Yarı yarıya kalkıyordum ve bunu kullanmaya karar verdim.

“Saçmalama,” diye karşı çıktım. “Arın öyle bir şey bilmiyor.” Yeni bilgiyi değerlendirirken volta atıyor ve gerçeklerin ağırlığıyla endeliyordum. Arın böyle bir şey yapar mıydı, sadece taşı almak için beni burada bırakır mıydı?.. “Öyle olsa daha önce beni taşı alman için sana gönderirdi.”

“Hah!” diye küçümseyici bir ses çıkardı. “İşte orada yanıyorsun, söz konusu krallığı bile olsa Arın seni bana göndermezdi. Krallığı her şeyden önce gelir ama kibri krallığının da üstündedir.”

“Biraz önce tam tersini söylüyordun.”

“Bazen biraz paranoyak olabiliyorum.” Dudaklarını birbirine bastırarak yapay bir şekilde güldü.

“Taşı neden Arın alamıyor, neden ben?” Bu detay daha çok kafamı kurcaladı.

“Lordlar taşları kaybettiğinde onların üzerindeki hakimiyetleri sen bulur. Ta ki varisleri onlara geri getirene kadar.”

Arın’ın daha önce bana bundan bahsetmemesi sinirimi daha çok tepeme çıkarmıştı. Sağduyulu tarafıma sığınıp doğru zamanı beklediğini ya da beni zorlamak istemediğini düşünüyordum.

Belki de benim elime böyle bir güç vermek istememişti.

“Onu bana vermeyecek misin?” diye sordum. “O bana ait Daren.”

“Bende daha güvende,” dedi sadece. Üzerine atlayıp yakasına yapışmak istiyordum ama bunun her şeyi mahvedeceğini biliyordum.

“Arın taşı alamıyorsa, sen nasıl benim boynumdan aldın?” Gözkrimi iyice kıstım. Bir şeyi ele vermişti ve bunu şimdi afallayan yüzünden okuyabiliyordum.

Derin iç çekişini duydum.

"Git de temizlen hadi," dedi. "Bir saate yemeği hazırlamış olurum." Beni büyük salonda geride bırakarak birden yok oldu.

Başımı kaldırıp alnımı dizime çarptım ve aynı hareketi alnım ağına kadar birkaç kez tekrar ettim. Bütün bunların içinden nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Ondan uşaı almanın bir yolu olmalıydı. Ayzer'in öğrendiğine göre ona doğrudan güç uygulamaman bir anlam olmayacaktı. Daren'in dediği gibi, taş onda olduğu sürece sibir iç yaramayacaktı. Onu bana kendisi vermek zorundaydı ve bunu nasıl yapacağımı ilgili birkaç hoşuma gitmeyen fikrim vardı.

Diğer yandan Arın'ın başlayan gazabının duraksız bir şekilde devam edeceğini düşünüyordum. Keşke Tayga yanımda olsaydı, bana bazı cevapları verirdi belki. Tabii beni öldürmeden önce konuşacak zamanımız olursa.

Ayaklanımı sürüyerek üst kata çıktım ve onun odasının önünden geçerken banyodan gelen sesi dinledim. Kaldığım odanın kapısını açıp doğrudan banyoya giderek dediğini yaptım ve kendimi suya içine bıraktım.

Toprak Krallığı'nın son halini düşündükçe üzerimden akan kanı verengi su gözümü daha da korkutuyordu. İlk gördüğümde hayran kaldığım, neredeyse aklımı başımdan alan saraydan geriye şiddetli bir deprem yaşamış gibi sadece moloz yığını kalmıştı.

Arın sözünü tutmuş ve taş üzerinde taş kalmamıştı.

Kerberos'a ne olmuştu acaba?... Kapılara... Ariana yeterli zaman bulabilmiş miydi oradan çıkmak için? Daha da önemlisi Amon, Ayzer'i alarak nereye gitmişti? Güvende miydi, onun yanında ne kadar güvende olabilirdi ki?

Banyodan çıkıp ağır ağır kurulandım, bana verdiği giysilerden bordo bir tanesini seçtim ki çoğunluğu siyah, gri ve kırmızının tonlarıydı... Üzerime cuk oturmuştu neredeyse. Kolsuz bir elbiseydi, ayak

çalışma kadar uzanıyordu ve oldukça rahatı. Gerçek dünyada böyle bir şey sadece balolarda giyebilirdim.

Alık omuzlarımdan aşağı uzanan siyah saçlarımı kendiliğinden uzaması için açık bıraktım. Ne de olsa Ateş Krallığı'ndeydim ve bunun bir esprisi olmalıydı. Rahatsız edici ayakkabıları kenara attım, giymek de istemiyordum. Etraf çok karanlık olduğu için elime anlık demirden bir şamdan alıp çıplak ayaklarla aşağıya indim. Mumların ikisi de titrek alevlerle yanıyordu.

Daren tahmin ettiğim gibi mutfaktaydı. Sırtı bana dönük şekilde tezgâhta yine bir şeylerle uğraşıyordu. Üzerine her zamankinden farklı siyah bol dökümlü rahat bir pantolon ve benzer bir gömlek giymişti. Ayaklarının çıplak ve saçlarının ıslak olması kaşlarımı çatıltıma neden oldu.

Birden dönüp tek kaşını kaldırarak şöyle bir baştan aşağı beni sırdı. Masanın üzerinde yanan bir tane mum vardı, ortalık oldukça karanlık ve böyle bir krallıkta bunun güzel bir ürkütücülüğü vardı.

"Buradan ne kadar nefis görüldüğünü tahmin edemezsin," dedi üzerine geri döndü. Sinirli halinden eser kalmaz diye düşünüyordum ama ne sesinde ne de tavrında onda alışkın olduğum oyunbazlık ve alçaklık yoktu. Sözleri öyle olsa da sesi düz ve ketum çıkıyordu.

Cevap vermeden mutfaktaki ahşap masaya yerleştim. Elimdeki şamdanı diğer mumun yanına bıraktım. İçerisi birden daha aydınlık oldu.

Masaya iki kişi için hazırlanmış bakır ve düz tabaklarla kadehler yerleştirilmişti bile. Tabakların içinde ne eti olduğunu bilmediğim ama kokusu şahane olan bir yahni ve bir salkım kırmızı üzümle biraz domates bulunuyordu.

Uğraştığı ve sonunda bittiğine karar verdiği geniş tabağı alıp masada ikimizin ortasına koydu. O masanın baş köşesine oturuyordu, ben de karşısına oturmak yerine dikdörtgen masada tabağımı koyduğu ve ona daha yakın olan sağ tarafa geçtim.

Minik domateslerle süslediği ve üzerine koyduğu eritilmiş peynirin kokusunu aldığım salataya iştahla baktım. Başta hiç açlık hissetmesem de şimdi bir an evvel bunları yemek için sabırsızlanıyordum.

Sessizce salatadan tabağıma biraz koyup onun da alınması için yerine koydum. O benim gibi yapmak yerine doğrudan salata tabağından yemeye koyuldu. Bakır kadehten bir yudum alırken ben de sakınlaşmayı umuyordum. Onun da buna ihtiyacı olduğunu şüphesiz keskin tadını alınca fark ettim. Diğer içtiklerimizden çok daha acı ve sert bir şeydi.

"Bundan sonra ne yapacağız?" diye sordum tabağıma yan yan bitirirken. Yahni de, ekmek de çok lezzetliydi.

"Sabahın ilk ışıklarında sarıydan ayrılan sensin." Ekmeği ağız biterken hiddetliydi ve tüm gücünü onu koparmaya verdiğini gösteriyordum. "Şimdi yine birlikte mi hareket ediyor olduk?"

Onunla ilgili fark ettiğim bir şey ne kadar yalnız olduğunun yanı sıra ne kadar güvensiz olduğuydu. Hiç kimse bu yalnız, ıssız Ataç Lordu'na sadakat bahsetmemişti. Ve kırılgandı. Göründüğünden de, gösterdiğinden de çok daha kırılgan. Yaptığı şeyler suçlayıcı olmaktan uzaktı, küçük bir oğlan çocuğu gibi sadece ikna edilmeye ihtiyacı vardı. Ve bu kalbimi kırıyordu. Bu diyarda olup biten her şey gibi.

"Sana halkını kurtaracağımı söylemişim," dedim bakışlarını tabağımdan ayırmadan. "Buraya geldiğim ilk gün. Ve sözümü tutmak için sabahın ilk ışıklarıyla buradan ayrılıp Ann'in karşısına dikildim."

"Nasıl olduysa ben senden önce onun karşısındaydım."

"Doğru," diye başımı salladım kadehe uzanıp. "İlk önce Anna'yı ilmek'ten çıkarmam gerekiyordu çünkü. İstersen deli, istersen aptal olduğumu düşün ama benim için oraya girmiş birinin canlı canlı gömülmesine izin veremeyiz."

Sözlerim onu etkilemiş gibi ağır bir sessizlik oldu. Çatalını benâş yavaş yavaş ağzındaki ekmeği çiğnedi. Kollarını göğsünde birleştirdiğinde kaslarının şiştiğini görecektim kadar gözlerimi ona çevirdim.

“Onu çıkardın mı?” diye sordu arkasına yaslanarak.

Başımı onayladım.

“Karşılığı ne oldu?”

Kendi kendime gülümседim. “Oradan çıkması ödediğim bedeldi.”

Genizden gelen memnuniyetsiz bir gülümseme bahçetti. “Kerberos, Ann’a olan tutkunun farkında yanı,” dedi. “Seni, onun sevdiği kadını dışarı çıkarmakla sınımış. İlahi güçlerin espri anlayışı yok demeyiz artık.”

“Bir zamanlar sevdiği kadın,” diye düzelttim dudaklarımı birbirine bastırarak.

“Onu seviyorsun, öyle değil mi?” Buna neden sorduğunu bilmiyordum. Genelde benim bilmediğim cevaplarımı biliyor oluyordu.

“Ona karşı bir zaafım var.” Bunu inkâr etmenin de saklamamanın da anlamı yoktu, zaten barizdi. “Ama birini sevmeyeceğimi bugün gördüm. Kendi doğrularım kalbime baskın çıkıyor anlaşılan.”

Kaşlarımı kaldırıp dudaklarını büktü. “Yine de seviyorsun.”

“Bu seni rahatsız mı ediyor?” Sonunda dönüp istifimi bozmadan ciddiyetle ona baktım.

Omuz silkti.

“Güzel,” dedim gülümsemek için kendimi zorlayarak. “Ariana araydan çıkmayı başardıysa koşarak Ann’a gitmiş olmalı. Yani ikimiz de bu aralar pek popüler değiliz. Yine baş başa kaldık.”

Kollarını havada birleştirip yorgunca gerinirken “Benim için bir mahsuru yok,” dedi. “Ann’la evlenseydin de seninle flört etmeye devam ederdim. Güzel kadınları seviyorum.”

Belli belirsiz gülümседim. “İyi,” dedim. “Ben de flört etmeyi severim. Gördün mü? Ne kadar dibe batarsak batalım bir şekilde eğleniyoruz.”

“Ne kadar dibe batarsak,” diye başını salladı.

“Yine de sonsuza kadar burada saklanamayız. Bizim de bir şeyler yapmamız gerekiyor.” Ona bakarken aklımdan ne geçtiğine emin değildim. “Amon’un bir sonraki adımını düşünmemiz gerekiyor.”

"Aslında," dedi sandalyesini biraz arkaya doğru kaydırdı. Bala kadehini eline aldı ve ayaklarını masanın köşesine uzatarak bethinin üzerine attı. "Sonsuza kadar burada saklanabilir ve bizi izmeze bakabiliriz ama Amon'un bir sonraki adımı Evran'ı bulup benim kurduğum orduyu kullanmaya çalışmak olacak. Bunun için Evran'ı Ateş Krallığı'nı vaat edecek. Evran'da daha önce yaptığı gibi birleştirecek."

"Ve bunu istemiyorsun," dedim şaşırmış biçimde.

"Diyarı kimin yönettiği umurumda değil ama saray benim." Te reddütsüz ve virgüle de paranteze de yer bırakmadan söyledi ben.

"Bir planın var gibi görünüyor." Sahip olduğu zekâ ya da kurnalık, buna istediğinizi diyebilirdiniz ama hafife almamam gerektiğini biliyordum.

"Gördüğün gibi kendi halkım bile benden hoşlanmıyor." Sesi zekâ raki çıkıyordu, bundan duyduğu rahatsızlığı da alaycılığı ile örtmeç çalışıyordu. Konuşmak istemediği bir meselenin tam ortasındaydık. "Öncelikle onları yeniden buraya dönme ve sarayı korumaya davetmem gerekiyor."

Onun gibi rahat oturmak için ayaklarını sandalyenin üzerine koylayıp bağdaş kurdum. "Senden neden hoşlanmıyorlar?"

"Bazılarını zindana kendim götürdüm, Amon yüzünden ben mecburdum. Takdir edersin ki pek iyi intiba bırakmadı."

Anlayışlı bir şekilde kafamı salladım. Eskiden bu yüzden onları yargılıyordum ama artık bazı yargı zincirlerimi kırmıştım. Bu dünyada da çok kez birilerinin istemediği şeyleri yapması gerektiğine şahit olmuştum. Artık ben de onlardan biriydim.

"Peki ne yapacağız?"

"Beni liderleri olarak görüyorlar ama lider olarak görevler biri var."

"Kimmiş o? Sakın Evran deme."

Gece boyunca hatta gün boyunca ilk defa kıkırdadı.

"Şahik," dedi.

Durakların aralık kaldı. Oldukça şaşırımtım. Şafak sadakatsizler lakubunda Sıla, Yigit ve Erim'le birlikte bana eşlik etmişti. Daha sonra onun Daren'in planı olduğunu öğrenmişim ama üstünde on on onunda yamyamların arasında bırakmışım. Bir an onların etesini kollamadığım için büyük bir suçluluk hissettim.

"Onları tamamen unuttum," dedim acıyla. Ne kadar da berbat bir mandim. Gerçekten söyledikleri kadar bencildim belki de. Ama pökyarı aşkına, doğrudan bir dalganın için itilmiş ve ilmek'i boy-lamışım. Orada geçen korkunç yılların sonunda dışarı çıktığımda yapacak çok şey ve yakasına yapışacak çok kişi vardı.

Yine de onları merak edebilirdim. En azından bunu yapabiliirdim.

"Niyara yeniden hoş geldin vârisim," dedi alayla. "Hiçbirimiz aşığumuzda birer günahkâr değildik."

Cümlesini sindirecek zamanım yoktu. Onucla başka bir oyun oynayacaktım. Özellikle de yaşadığım çoğu şeyin sebebi onun beni bir dalganın içine itmesi olduğunu hatırladığımda.

"Sınılı nerede?" diye sordum. "Hayattalar mı?"

"Hayattalar." Kadehini kafasına dikti. "Ama bir yerde esir alarız durumdalar."

Bu beklenmedik bir cevaptı. Yüzümü buruşturarak "Nerede?" diye sordum.

"Ah cahil su baloncuğu, onca saray gezdin ama hiç kimse seni önemsey. Elemental'in sadece krallıklardan ibaret olduğunu mu unuyorsun?" Kıs kıs güldü.

"Çoğu beni öldürmekle geri kalanı da hayatta tutmakla meşgul-ek," diye terslendim. "Ve öğrenecek bir dünya şey var!"

"Antıkacı'nın eline düşmüşler."

"Antıkacı da nedir?"

"İşe yarar Alfinleri toplayan, köleleştiren ve ihtiyacı olana takas eden bir çeşit mahluklar. Cehennemden çıkmıştır."

"Yamyamlar gibi mi?"

"Evet." Sırıttı. "Yamyamlar nasıl, çok yaratıcılar değil mi?" Kollarını alnında havaya kaldırdı.

"Çok," dedim kelimeyi uzatarak. Ayağımla onun bacaklarına sağlam bir tekme savurdum. "Neredeyse beni öldürüyorlardı."

"Bu kadar güzel olup herkesin dikkatini çekmeseydin sen de Vurduğum dizini kendine çekip sahte bir acı ifadesiyle bacağına doğru üflödü."

"Benimle evlenmek değil, beni yemek istiyorlardı."

Kocaman, dişlerini gösterecek bir şekilde gülümsedi. "*Erteğe kalbine giden yol midesinden geçer,* diye bir söz yok muydu sizde?"

Yeniden ayağımla, bu defa kaburgalarını dürttüm.

"Şu an Evran hayatta olduğu için ona bağlılar, yani beni tımarlayacaklar. Bu yüzden Şafak'ı kulelerinden savaşıarak çıkarmak zordayız."

"Ben nasıl savaşacağım?" diye sordum.

"Sen savaşmayacaksın, benim sahibem gibi davranacaksın. Ben bir köleymişim gibi."

"Yaa..." Keyfim yerine gelmişti. "Hoşuma gitti bu, biraz daha anlatsana."

"Bu kadar hoşuna gidiyorsa senin seks kölen de olabilirim denizkızı."

Yeniden kaburgalarını dürttüm ama neredeyse kahkaha atacaktım

"Gideceğimiz yer tehlikeli," dedi normale dönüp. Bir süre sadec mumun üzerinde küçülen alevi izleyip derin bir soluk aldı.

"Yani," dedim devam etmesi için.

"Yani... Gelmek istemezsen..." Başını yavaşça bana çevirdiğinde alevler onun imalı yüzünde yanmaya devam etti. "Seni zorlaymam ama sensiz zorlanırım."

Ve bir cümle kalbimdeki çatlağın üzerini okşadı.

"Bir şarım var," dedim şarap kadehini parmaklarımla arasına alıp

"Neymiş?"

"Senin arkadaşını kurtardıktan sonra benim arkadaşımı da kurtaracağız, olur mu?"

"Kim ve nereden?"

"Deni bir nefes aldım.

"Lala'yı, Arın'ın elinden."

Onur da keyfi yerine gelmişti, gözlerinde aldatıcı bir muziplikle Lale'ni bana doğru kaldırdı.

"Burca yıl ejderhadan birilerini kurtaran masalların aksine şimdi ejderha sinilerini kuleden kurtarıyor..." Daha çok güldü. "İşte bunu kırm sa büyücsü."

"Ben ne oluyorum, ejderhanın çırağı mı?"

"Daha çok kıkırdadı.

"Yerince derine yüzerse balıkların da ejderhaya dönüştüğü bir masal anlatacağım bir gün sana."

"Masallara olan bu takıntının nedenini dinlemek isterim önce."

Masadan kalkıp tabakları tezgâhın üzerine kaldırdı. Mumlardan biri alıp "Uzun bir süre dinlediğim tek şey masallardı," dedi. "Duyruk üstedğim her şey masallardaydı. İnanacak bir şeyim kalmamıştı ben de masallara kandım."

Muma üflledi.

7. BÖLÜM

Yükler ve Üzerine Yüklenenler

*Kayalıkların arasında dolaşırken çıplak ayaklarının altındaki
tıskılları hissedebiliyorum. Gece omuzlarıma bir pelerin gibi otur-
muş ve üzerime yapışan uzun beyaz elbise dolunay gibi aydınlanıyor.
Kollarımı birbirine sarıyorum.*

Soğuk...

Tanrım, çok soğuk...

*Birbirine çarpan dişlerim ve duraksız titreyen bedenimi zapt et-
mekte güçlük çekiyorum. Dalgalar gitgide çoğalıyor.*

"Anne!"

*Kaymamak için tutunacak bir yer arıyorum. Ellerimi bedenimden
uzaklaştırmaya çalışıyorum ama öyle çok üşüyorum ki ayaklarımın
beni taşıyamayacağını hissediyorum. Kambur iki kanat gibi üzerime
cöküyor omuzlarım. Çeneme doğru süzülen gözyaşları, sıcaklığın nasıl
bir his olduğunu hatırlatan tek şey.*

"Baba!"

*Hoyrat bir dalga daha çarpıyor kayalıklara. Gecenin içinde yo-
rumu bulamıyorum. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Saçlarım
ıslak, bedenim ıslak, elbisem sırlıslıklam halde. Yolumu arıyorum.
Hangi yöne gitmem gerektiğini bilmiyorum. Belki dakikalardır kay-*

bolmuş bir sandal gibi sürükleniyorum. Kayalıklardan öteye geçemiyorum.

Ayaklarım yosunları hissediyor, burada öleceğimi düşünmeye başlıyorum. Zamanı hissedemiyorum. Başımı göğe çeviriyorum ama yıldızları bile göremiyorum.

Okyanusun dibindeyim. Sular ayak parmaklarıma doğru yığılıyor. İçimden geçip gidecekniz gibi hissediyorum. Su bana sızıyor, yormuş gibi hissediyorum.

Sonsuzluk, sınırsızlık ve delilik arasında rüzgârın içinde savruluyorum. Bir hiçliğin ortasındayım. Daha ne kadar buradayım? Denizi uzattığım her yer boşluk. Avuç içlerime toplanan tüm bu nefretin ışıltısı hibi krallığım. Yalnızlık kırkıtlarının ucunda birliktir. Hıçkırıyor ama kendime bile ulaşamıyorum.

Dört beş yaşında çocukluğum. Kulağımın içine doğru üflüyor biri. İlahi şarkısı ruhumu okşayacak gibi oluyor. Bana elini uzatıyor onun peşinden gidiyorum. Okyanusa atlayamam ki, henüz kıyıda bir çocuğum.

Kandırılmış gülümsemeler.

Onlardan uzaklaşıyorum. Artık kalabalığın ve gülüşmelerin içinde değilim. Babam yanımda yok, annem avuçlarımda içinden çekiyor ellerini.

Biri var, fısıldıyor. Kulağımın içine doğru üflüyor alevlerini. Sıyın beni yakıtığını küçük bedenimi alana kadar bilmiyorum. Ayaklarım kumsalda küçük izler bırakıyor. Geri dönüp baktığımda balık masınlar diye birileri o izleri temizliyor.

"Anneciğim buradayım hâlâ ben; bak, okyanus beni çağırıyor."

Beyaz elbisemin etekleri kavrılmış. Fırfırlı kolları suya doğru yayılıyor, rüzgârı büzülüyor. Güneş çıkıyor sıcak, küçük gözlerim açılıyor. Yine düşen oyuncak bebeğim bile artık ağlamaya başlıyor. Bir tepki içine çıkıyorum, nasıl çalışır bilmiyorum ama o beni herkesten kurtarıyor. Oturuyorum ucuna, ellerim açılıyor, parmaklarımı açıyor

gizliyorum. Annem hâldi baskırmadığını emdiğim için bana kızıyor
ama korktuğum zaman hep bunu yapıyorum.

"Baharığım orada değilim artık ben; bak, okyanus beni kaçırıyor."

Hava daha da soğumaya başlıyor. Küçük elbisem uçupuyor. Rüz-
gîr saçlarımı yüzüme çarpıyor. Nereye gittiğimi bilmiyorum. An-
neler tutum istiyorum. Tek başıma kalmak istemiyorum.

Evime dönmek istiyorum.

Evime dönmek istiyorum.

Ağlamaya başlıyorum. Küçük bir çocuk nasıl ağlarsa öyle çıkıyor
rum. Ona ulaşmak, çocukluğumu kurtarmak istiyorum. Ayağa kal-
lıyor minik bedenim ama kayık onu dizginlemek ister gibi sallanıyor.
Daha çok ağlıyorum. Kocaman bir dalga bana doğru yaklaşıyor.
Gırtlama başlıyorum. Daha çok korkuyorum.

"Anneciğim, gitmek istiyorum artık; bak, okyanus beni öldürme-
ye çalışıyor."

Küçük ellerim kızarmış gözlerimin üzerine kapanıyor. Büyük
bir ışıltı parlıyor, gökyüzünde devasa kanatların sesini duyuyorum.
Kocaman dalga üzerimden geçiyor. Kayık sallanıyor ama bana hiç-
bir şey olmuyor. Su duruluyor. Hava yeniden aydınlanıyor. Oradan
çıkarak istiyorum. Etrafıma bakıyorum. Başka hiçbir şey göremiyo-
rum. Küçük bir çocuk evini arıyor. Alabildiğine okyanus. Eğilip
ağaklarımı bakıyorum. Dizlerime kadar suya batmışım. Kayık yavaş
yavaş batmaya başlıyor. Korkup kaçmak istiyorum. Kaçacağım bir
yer yok. Çocukken daha cesur davranıyorum. Kayığın ucuna çıkıp
yavaş yavaş önüme bakıyorum ve kendimi karanlık suların içine bır-
akıyorum.

Eve döneceğimi sanıyorum.

"Babacağım kollarını aç; bak, evime geri dönüyorum."

Gerçekliğin dışında olduğumu biliyorum. Belki bir rüya bu defa
beni kapana kısıran, belki yine o hiçliğin içine düşmüşüm.

Havır

Küçük beyaz elbiseli kız atladığı suyun içinden kayalıklara çıktı, sanki. Boyu uzamış, saçları uzamış ama daha da zayıflamış. Saçları ıslanmış. Gözlerinin etrafı karararak ağlamaktan. Üzerinde yine beyaz bir elbise var. Okyanustan çıkması gibi sırsıklam. Kambur bir kuzu gibi çıkmış omuzları üzerine. Kollarını sıkı sıkı kendine bağlamış
"Nova!"

Kayalıkların üzerinde yürüyor, çıplak ayakları kesilmiş. Okyanustan başka bir şey görmüyor. Hava yine karararak. Etrafına bakıyor. Zihni büyümüş ama korkusu hiç küçülmemiş. Artık daha fazla şey görür sanmış ama büyümek onu daha da yalnızlaştırmış. Gökyüzünün altında, okyanusun kıyısında, sonsuz kayalıkların üzerinde yürüyor. Düşmemek için, ölmek için direniyor. Arkasını döndüğünde...

"Nova, gözlerini aç."

Arkasını döndüğünde... Elbisesinin üzerindeki kırmızılıklar gözüne çarpıyor. Uzaktan kendime bakıyorum sanki. Önce küçüldüğün Annemin elinden alıyorlar beni. Bir kayığa bindirip okyanusa doğru götürüyorlar. Bir dalga üzerinden geçiyor. Okyanus ikiye yarıyor ama bana hiçbir şey olmuyor. Sadece sonsuzluk var. Sonradan evime dönmek istiyorum. Kayıktan aşağıya alıyorum.

"Nova... Gözlerini aç. Uyan!"

Sonra büyüyorum. O okyanusun içinde büyümüş gibi. Kollarım uzamış, bacaklarım uzamış, saçlarım uzamış. Üzerimde yine beyaz bir elbise var. Arkamı dönüp uzaklaşmaya çalışıyorum. Sırından koparılmış kanatlar var. Acısını hissediyorum. Hâlâ akan kanın kokusunu hissediyorum.

"Nova..."

Omuzumdaki ellerin baskısı arttı. Beni uihayet uyandıran şey omuzlarımdan sarsılması değil, daha fazla acımasıydı. Bağınıyordum. Öyle çok bağınıyordum ki gözlerini gördüğümde boğazım yutkusu gibi acı çekiyordum.

“Kâbus gördün,” dedi. Kaşlarını çatmış, endişe dolu bir kararsızlıkla ikimizi de buna ikna etmeye çalışırcasına tekrarlıyordu. “Nefes al,” dedi emreder bir tonda.

Dediğini yapmaya çalıştım. Sadece nefes almaya çalıştım ama kaçanım öyle çok acıyordu ki bunu bile neredeyse başaramadım. Boğulduğumu hissettim. Sonra o görüntü yeniden düştü zihnime. Nefes alamadım. Göğsümde bir basınç oluştu, tıkanmış ve soluklanamayan bir insan gibi yatağın içinde tepinmeye başladım.

Gözleri iri iri açıldı. Elleri omuzlarımdan kollarıma kaydı. Çok hızlı bir şekilde beni çekerek yatakta doğrulmamı sağladı.

“Kâbus gördün,” dedi yeniden. “Uyandın. Kâbus gördün ve uyandın.”

Kâbus gördüm, diye hatırlamaya çalıştım. Kâbus gördüm, diye tekrar etmeye çalıştım. Bir kâbus nasıl bu kadar yorucu, nasıl bu kadar gerçek hissettirebiliyordu?

Saçlarını terden alınma yapışmıştı. Yavaş yavaş onları çekerken ne kolayla beni dik tutmaya dikkat ediyordu.

“Nefes almaya çalış, yavaşça sadece nefes almaya çalış.” Sesi yumuşak ve tutarlıydı. Kavrulmuş bir ateş gibi çarpıyordu kulağıma. Sarkı kulağımın içine üflüyordu.

Odanın alevlerle aydınlandığını yeni yeni fark ediyordum. Her yandaki mumlar alev almıştı. Yaktığı alevler onun üzerine vuruyor ve bedenini aydınlatıyordu. Üzerinde hiçbir şey olmadığını o an fark ettim. Siyah bol pantolonuyla yatağımın üzerinde oturuyor ve beni düzlemeye çalışıyordu.

Parmağı dudağımın üzerindeki çukura dokundu. “Geçti,” diye fısıldadı. Parmak izini oraya bastırmak ister gibi ama derin bir nefes alarak yavaş yavaş okşadı. Bunu nasıl yaptı bilmiyorum ama sakinleşmeye başladım. Unutmaya başladım. Kâbusun üzerimdaki etkisi kocaman bir karanlık gibi yavaş yavaş geriye doğru çekildi.

"Ne gördüğünden bahsetmek ister misin?" Geceyle gündüz bı araya getiren sesine doğru döndüm. Gözlerimiz birbirine dolandı.

"Küçükken ailemle birlikte bir sahil kasabasına yûzmeye geldik," diye mırıldandım aklıma gelen ilk şeyleri. "Kamp kurmuş Annem en son katıldığında dört beş yaşlarındaydım. Babam benim için salıncak kuruyordu. Onu beklerken bir kelebeğin peşine takıldım. Mavi kırmızı kanatları vardı. Avcum kadar büyüktü." Yatağın içine dizlerimi kendime çektim. "İskeleyle kadar gittim. Akşam iskeleye üzerinde onu takip etmeye devam ettim. Sonuna kadar. Onun peşinden koşarken suya düştüm." Gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım. Bu uzun zamandır beni rahatsız etmeyi bırakmış bir kâbus.

"Kelebeği yakalamak mı istiyordun?" diye sordu dikkatlice. Yeneden ona döndüğümde kararsız kalmıştım. Bu zamana kadar bı kâbusdan bahsettiğim kimse bu detayı sormamıştı ama garip bir şekilde tuhaf olan da buydu.

Dürüstçe başımı iki yana salladım. "Onu hiç yakalamak istemedim," dedim. "Sadece peşinden koşuyordum."

"Sonra?" Ellerini yatağın üzerine bastırdı. Hareketiyle birlikte kasları ortaya çıkmış ve omuzları dikleşmişti.

"Kayahlıklarda gözlerimi açtım. Arama ekibi beni bulana kadar ağlayarak orada bekledim. O günden sonra annemi pek görmedim."

"Ve bir daha suya girmek istemedin," diye tamamladı hikâyemi. Ağır ağır başımı salladım.

"Gördüğün şey bu muydu?"

"Buna benzer bir şeydi."

"Küçükken ben de buna benzer kâbuslar görürdüm," dedi. Şaşarak ona baktım. Bakışlarını pencereden dışarıya çevirmişti. "Yalnızlık insana böyle yapar."

Bir an içim kınılmış gibi hissettim.

Evet, hissettiğim yalnızlıktı. Kendimi güvensiz ve savunmasız hissediyordum. Hiç olmadığı kadar güçlüydüm artık, parmakla

ının arında ölüm feryat ediyordu ama yalnızdım. Ve dönüp ona baktığımda, onun da yıllardır bu yalnızlığı paylaştığını bilmek beni yarıyordu. Onca gücün, kocaman bir imparatorluğun arasında yalnızdım. Bu devasa sarayın içinde yapayalnızdım.

"Aşk görmüyor musun?" diye fısıldadım.

Birak bir şekilde gülümsedi sadece.

Görüyordu. Hâlâ görüyordu. Ama artık alışmıştı. Gece yarısı lordu yakınlığa alıştırmıştı.

Ve bir ürperti bedenimde dolandı. Ya ben de alışırsam? Ya ben de onun gibi gitgide yok olursam? Ya onun gibi yanlış yollara saparsam? Ya onun gibi yalnızlık kötülüğü arzulsam bana? Ya hiç sevmemiş bir şeye dönüşürsem?

"Neden?" diye fısıldadım. "Neden kendini bu kadar yalnız bırakıyorsun böylece? Neden seni sevenlere kötü biri oluyorsun?"

"Ben bu dünyaya gelmedim Nova," dedi bakışlarını bana çevirip. Sende kül ve yangın vardı. Bakışlarında alevlerin dansı vardı. Geceyle gündüzün, sıcakla soğukun çarpışması vardı. "Ben bu dünyaya getirildim. Bir yaşam hakkım olmadı, bana bir yaşam yaratmam gerektiği söylendi. Kötülüğü kırmak için kötülükten var edildim ben. Kötülüğü yok etmek için her defasında daha kötü olmam gerekti." Yan yana öfkeli, yan yana sitemkardı. Annesinin ve babasının pinhlarını temizlemek için tanrıçaların en büyük planı Daren'di. Onu ait olmayan bir hayat. Yönlendirilen. Sınırsız bir güce sahip olsa da onu dilediği gibi kullanamayan.

"Seni hiç birilerinin sözünü dinlerken hayal edemiyorum." Bunu kınlıkla söylemişim. Burnumun dikine gülmeyi seven biri olarak.

"Tanrıçalar umurunda değil." Kaşlarını havaya kaldırdı. "Ama içinde yaşadığımız diyar umurunda. Umursamamayı denedim. Savaş çıktığında kenara çekilmeyi denedim. Bensiz de yeterince zulüm vardı zaten." Başını çevirdi tükenmiş gibi. "Ama kötülük, savaş, iltirarlı bir şekilde devam edip durdu. Şimdi yeniden başladı. Taraflar

seçildi, gardlar alındı. Bu defa da kenara çekilip izleyemem.” Gerçek çekildi. Bu konuşma ikimiz içinde alışıldık değildi. Gerçekleri bura dünyordu ve ikimiz de onlardan kaçınıyorduk.

Ağrının şiddetiyle yüzümü asarak elimi sırtıma doğru uzattım.
“Ne oldu?” diye sordu.

“Önemli bir şey değil...” Derin bir nefes aldım “Hiçbir doktorun isimlendiremediği ve tedavi bulamadığı bir kas hastalığına ya Böyle kâbus gördüğüm gecelerde kendimi kısıyorum sanırım, aynı öyle şiddetli ağrıyor ki...”

Birden elimi tuttu. Tamamen refleksle. Gözleri cümlemin yand kesmeme neden oldu. Büyük bir azap oradan geçti.

“Üzgünüm.” Dudakları da ses: de titriyordu. Hasta olmanın bu kadar etkilemiş miydi? Bazen özellikle de bu kadar şiddetli kâbus gördüğümde acılar katlanılmaz oluyordu, o gece gözümde bir daha uyku girmiyor, bazen ağrıdan ağlayacak hale geliyordum. Yine de onu bu kadar etkilemesine şaşırmıştım.

“Sabaha bir şeyim kalmaz,” diye yalan söyledim o böyle tep: verince. Gereğinden fazla ilgi ben: mahcup ediyordu. Ama o sadece yalan söylediğimi anlamış gibi gölümsemi. Şefkatle ve belki de mer: netle. Kestirmek öyle zordu ki...

“Sana sıcak bir şey getireyim.” dedi. “Sen de kalk bir yüzünü yıka.” Örtüyü açınca bir şey söylemeden yataktan kalkıp söylediğini yaptım. Ben banyoya girdiğimde odanın kapısının açılma sesi duymuştum.

Düşünme şeklini anlamaya çalışıyordum. Daren ile sık sık yaşadığım çıkmazların ana kaynağı onun gibi göremiyor olmamdı. O neyi neden yaptığını hesaplayamıyor olmam. Şimdi bakıyordum. Bu odanın içindeki Daren’e. Güçleri elinden alınmış. Öz abisi ona dön: etmiş, arkasından iş çevirmiş. Düzene sokmak istediği diyarı yerle: etmek için geri dönmüş. Öz babası o diyarı yönetebilmek için herkes öldürmeyi göze almış. En yakın destu tahtını geri istiyor, geri istediğ:

kın hepsinin üzerinden geçmeyi göze alıyor. Daren ise ortada. Önünde bütün herkesin planlarını yerle bir edecek bir seçeneği var.

Vârisi dalgalanıp içine it.

Göğeri eşitlensin.

Karlar yeniden dağıtılsın.

Yüzümü hızlıca birkaç kez yıkadıktan sonra yeniden yatağın üzerine grip sırtımı yasladım ve sessizce beklemeye koyuldum. Geri döndüğünde üzerine bir gömlek giyinmişti, elindeki ahşap bardağın üzerinden buhar tütüyordu. Dikkatlice avucumun içine bıraktı. Aklında daima yaptığım gibi zehirlerle ilgili espriler geçti ama dile getiremedim.

"Yalnız değilsin Nova," dedi yeniden çıkmak üzereyken. "Tam lanırcayım. Her zaman oradayım." Bunu söylerken yalnızca benim laldığım odanın karşısındaki kendi odasından bahsetmediğini biliyordum.

Başımı salladım.

Kapıyı kapattı.

Tam karşıdayım.

Seni anlayabilirim ama seni affedemem Daren. Seni affedersem birici affetmem gerekir. Seni affedersem Arın'a dönmem, onu da bağışlamam gerekir.

İsveççe bardağı dudaklarıma götürdüm. Kokusu tadından önce döküldü içime.

İblisim

***

Tekrar uykuya dalmak sandığımı kadar zor olmamıştı. Bunun içi-
tüm şeyle ilgisi olup olmadığını düşündüm. Güneş pencerelerden
kırmı dolarken günün ilk saatlerindeydik. Rahat bir uykunun ardından
hafif bir şekilde kendimi oldukça dinlenmiş ve iyi hissediyordum.
Çenimerek banyoya gittim.

Bugün yola çıkacaktık, bu yüzden iyice temizlendim. Nasıl hareket edeceğimizi bilmediğim için biniş pantolonlarından birini öyle üzerime beyaz bir gömlek seçtim. Kalın bir kemeri gömleğin ortasından, karnımın hemen üzerinden bağladım. Hem daha güzel görüyordu hem de daha rahat hareket alanı sağlıyordu. Ayağına inerken bir yandan ıslak saçlarımı omzumun üzerinde örmeye koyuldu.

"İşte miskin su halkı uyandı," dedi Daren şöminenin başında oturmuş biraz daha odun atarken. Bunu sırf oyalanmak için yaptığını düşünüyordum ama sözleri aklımı başka bir yere götürmüştü. Aslında bilmediği ve hatta kimsenin haberinin olmadığı uyuyan su halkı ne durumdaydı?

"Rahat uyudun mu?" Ayağa kalkarken yüzünde sevecen bir gülümseme vardı. Gerçekten içtenlikle soruyordu ve bu benden beklenti yaratmıyordu.

"Melékler gibi," diye sırtıtım.

"Şu utanmaza bak sen," dedi o da sırtıtarak. "Cebennemde meléklik taşıyor!"

Kıkırdadım.

"Kahvaltının mutfakta."

Kaçlarımlı kaldırdım. "Sen yemiyor musun?"

"Ben çoktan yedim su baloncucu ama çok istiyorsan sana çilek edebilirim."

Gözlerimi devirdim. "Aman Daren..."

Mutfaka giderken arkamdan "Aman Nova..." diye bağırarak tembel tembel. Ne olursa olsun bu adam bir kadını nasıl güldüreceğini biliyordu ve bana kalırsa onunla ilgili en tehlikeli şey de buydu.

Masada çok sevdiğimi fark ettiğim zeytinli çöreklerden vardı. Çabucak bir ısırık alırken zevkle yutkundum ve bunu onun yaptığına hayretle bakmaktan kendimi alamadım. Meyve suyu ve onun çok sevdiği kırmızı üzümlerden de vardı. Üçü bir arada kahvelerimi içti miştim. Pratik oluyorlardı ve her zaman iş görüyorlardı. Acaba böyle

pratikte istediğim yiyeceği yapabiliyor muydum? Artık çok fazla
göce sahip olmama rağmen onları nasıl kullanacağımı bilmiyordum.
Tannaların bana öğrettiği tek şey suyun yoğunlaştıydu. Suyu kont-
rol edebiliirdim gerçi pratikle gerçek bir savaş arasında eminim ol-
dukça fark vardır.

Kahvaltımı bitirdikten sonra yeniden yanına döndüm. Artık ca-
nen ölündüğü emik desenleri olan çok hoş bir antika koltukta oturu-
yor ve dışarıyı seyrediyordu. Kafasından geçenleri duymak için çok
uyunurdum. Gözleri ufuktaki bir şeye takılmıştı, belki de zihniydi
onu tutkulan. Ama artık bu gizemli Gece Yarısı Lordu'nun da en az
dışarı kadar diyan umursadığını biliyordum. Eskiden değilse de
artık umursuyordu. Bencilliği bakiydi, artık savaş kalıntılarıyla kir-
lenmiş bir diyarda yaşamamak için verecekti mücadelesini ama bak-
ışta zaman hepimiz bencilligimizden bir şeylerin başlamasını ya da
sona ermesini istemiyor muyduk?

Konuşmadan önce dikkatini çekmek için öksürdüm. Başını ya-
vaşa bana doğru çevirdi.

"Şimdi ne yapıyoruz?"

Bakışları üzerimde dolaştı. Kıyafetimi incelerken ben de onu iz-
ledim. Üzerinde alışkın olduğum siyah deri pantolonu vardı ama bu
defa rahat bir gömlek yerine kalçalarına kadar gelen siyah bir ceket
giymişti. Vücudunu tamamen sarıyordu. Yakasında üç tane iri si-
yah düğme vardı.

"Yola çıkmamız gerekiyor."

"Nereye gideceğiz?"

Ayağa kalkıp nefes alırken ceketini düzeltti. Siyah çizmeleri ze-
mide bana doğru ilerledi. "Vadiyi aşmamız gerekiyor, Antikacı'nın
olduğu Toplama Kampı'na gideceğiz."

"Toplama Kampı mı?" İsim dudaklarımdan bile gerilmesine neden
olmuştu. Nasıl bir yer olduğu hayal gücümle birlikte gözümde canla-
nınca yüzümü buruşturdum.

"Zorlu bir yolculuk olacak. Oraya bedenleme yapmayı be-
yüzden atlarla gitmek zorundayız. Ve muhtemelen üç günden
alacak."

İri iri açılmış gözlerimle ona baktım. İfadesi ciddi ve düzgün
Alay etmiyordu. Aksine beni kontrol ediyor ve yeniden seçimi beni
bırakıyordu.

Seni zorlayamam ama sensiz zorlanırım.

"Pekâlâ," dedim, ellerimi pantolonun arka ceplerine sıkıptım.
Kendimi koruyabilecek güce sahiptim, hatta onu da koruyacak gü-
ce sahiptim. Endişelenmem gereken bir durum yoktu. Geri adım ata-
yacaktım.

"Yanımıza kıyafet alamayız, bu dikkat çeker. Üzerindekiler iden-
eder ama tepeye tırmandıkça hava soğuyacak." Masaya doğru iler-
leyince ben de onunla birlikte yürüdüm. Neyse ki ayaklarımı ben
sıcak tutacak hem de yürümesi rahat çizmelerden giyinmişim.

Masanın üzerinde iki tane matara, içinde yiyecek olduğunu dü-
şündüğün krem rengi bez bir çanta ve iki tane de pelerin dünyada
İkisi de siyahtı. Birini alıp bana yaklaştı ve pratik bir hareketle boy-
numdan geçirdi.

Aramızda bir adım bir mesafe yoktu. Boynumda pelerinin ip-
kisini bağlarken gergindi. "Dikkatli olmamız gerekiyor, krallıklarda
uzaklaşacağız. Karşımıza kimin ya da neyin çıkacağını bilemeyiz."

"Sen cehennem lordusun," diye fısıldadım. Başımı biraz dala
kaldırırsam burunlarımız birbirine çarpacaktı. "Karşımıza çıkacak
her şey senin eserin değil mi?"

"Doğru." Başını salladı. "Ama yaratılanlar kişiye değil büyüye
aittir. Onlar Ateş Lordu'nun büyüüne sadık. Ve şu an Ateş Lordu
ben değilim." Bunu söylerken bir an sesi çatladı. Aslında belli etme-
meye çalışsa da bunun onu ne kadar yaraladığını görebiliyordum.
Elemental'in ilk kez gördüğü ve şahit olduğu biriydi. Hem Ateş

Kralığ'nın hem Toprak Krallığı'nın veliahtı. Ama Evran ve Amon
başta olduğu sürece sıradan bir Alfinden farkı yoktu.

Birten kafanda şimşekler çaktı.

Amon ve Evran olduğu sürece.

En başından beri ona sunulan hayat buydu. Babasını da abisini de
öldürmek zorunda olmak. Ya da boktan bir hayata ve onların altında
enimye mahkûm olmak.

Diren sandığımdan daha beter haldeydi. Kim böyle bir imtihana
baş edebilirdi ki? Kendi aileni öldürmek zorunda kalmak. Onun ka-
den yazıtlıkmış gibi.

Pelerinle işini bitirince ellerini çekiyordu ama ben bir tanesini
bıkmak yakaladım. Mavileri beni buldu.

"Gücünü geri alacağız," dedim. "Bir gün yeniden senin olacaklar."

Koyu renk dudakları aralandı. Şaşkınlıktan duraksamıştı.

"Dikkatli ol Nova," diye uyardı. Adımı böyle söylediğinde kar-
şıma gerçekten bir Ateş Lordu görüyordum. Kaçmak isteyeceğiniz
"nın "Sözler insanın başına bela olur."

"E ben gerçekten ahmak gibi biraz önce ona bir söz vermiştim.
B. adede reflekti.

Hayır, onun için üzülmiştim.

Kendi pelerini de üzerine giyindikten sonra çantayı pelerinin
önden boyuna geçirip omzunun üzerine astı.

Mataralardan birini kaptım ama onu nereye koyacağımı bilmi-
yordum.

"Bana ver," diye mırıldandı. Taşımak için istediğini düşünmüş-
tu ama deri matarayı pelerinimi kenara iterek kemerin sağ tarafın-
da beklese ilistirdi. İki saniyesini bile almamıştı.

"Öğrenirsin," diye gülümsedi çok dikkatli baktığımı görünce.
Beyaz matarayı kendi beline astı ve masanın ortasında kocaman bir
kılıç ve küçük bir kılıf kaldı.

"Onu kullanabiliyor musun?" diye sordum eğlencerek. Gözet bir şekilde gülüp kılıcı da belindeki yerine yerleştirdi. Daha ufak el-
ger kılıfı da alıp bana uzattı.

Sapından tutup kılıfın içindekini aldım. Neredeyse kokum kadar
uzun olan bir hançerdi. Bakışlarım onunla hançer arasında gidip geld.

"Bu nedir?"

"Hançer."

Ters ters baktım.

"Kendini koruman gereken bir durum olursa diye."

Elimdeki şeyi incelerken kaşlarım havalanmıştı. Parmaklarım
arasındaki soğuk demir direkt ölümü çağırıyordu. Ahap oyna
sapının üzerinde el işçiliği olduğu belli olan kırmızı taşlar vardı. Ol-
dukça güzel bir parçaydı ve avucumun içine tam oturmuştu.

"Bunu sevdim." Parmaklarımı işlemenin üzerinde dolaştım.

"Sivri kısmı kesiyor," diye alay etti.

Bıçağın keskin tarafını avucumun içine yaslamış kendi yarası-
mı seyrederken yavaşça elimin üzerinde ters yüz ederek ona döğ
döndüm. Gözlerimi kısarak yavaş bir adım attım.

Tek kaşımı kaldırdı.

Bir adım daha attım.

Nefesini tuttu.

Göğsüm ona çarpana kadar yanaştım. Başımı yukarıya kaldırdım.

"Sanırım biliyorum." Gözlerini devirerek göğüs kafesine dıya-
ğım hançeri bileğimden yakalayıp biraz daha bastırdı.

Kaşlarımı çattım.

Birden diğer eliyle boştaki bileğimi de kavrayıp beni olduğu-
yerde ters döndürdü.

Dans ediyor gibiydik.

Ama şimdi bıçak benim boğazıma yaslanmıştı. Keskin kısmı la
fifçe tenime değiyordu. Yutkunsam küçük çaplı bir kaza çıkabilirdi

güne kulağıma kadar eğdi. Sırtım tamamen göğüsüne yaslanmıştı, baba böyle bu kadar sıcak olduğunu bilmiyordum.

Nefes aldım.

"Çık çık çık..." dedi aheste aheste. Durumdan hoşnutluğumu gizlemiyordum. Birkaç saç telim yüzümün üzerine düştü. Üfleterek onların yüzümden itmeye çalıştım ama biraz havalanıp yeniden burnuma çaptılar.

Hançeri tuttuğu elini indirdi. Beni yeniden bızlı bir şekilde kenara döndürdü. Bir saniye bile sürmüyordu ama sanki ağır çekimde, tıyarak ona doğru sürükleniyordum. Yeniden karşı karşıya geldiğinde yüzümü ikiye bölen saç tellerine uzandı parmakları. Yavaşça, parmak uçlarını yüzümde sürükleyerek onları kenara çekti.

"Sana verdiğim her şeyi bana karşı kullanmaya bayılıyorsun değil mi?" diye sordu. Sesinde yine o gizemli fısıltı hâkimdi. Gözleri benim gözlerim dışında tüm yüzümde dolaştı. Sanki bir harita gibi okuyordu. Ezberlemek ister gibi. İlk kez fırsat bulmuş gibi bakıyordu.

Bir den nefret etmene dayanabilirim ama onu seveceksin diye sözümün alıyor, der gibi bakıyordu.

Gösterimi sıkı sıkı birbirine bastırdım.

"O an gerçek miydi?" diye sordum. Kelimeler dudaklarımdan çıkınca sonra daha da sıcakladığını hissettim. Silkinmek istedim ama yüzüme çarpan nefesi buna engel oluyordu. Kırmızı özümler gibi kokuyordu dudakları. Kırmızı ve aldatıcıydı. Tatlı bir şerbet de olabirdi baş döndüren ve sarhoş eden bir şarap da.

"Hangi an?"

Cözlerimi açtım.

Neyden bahsettiğimi biliyordu. Neyden bahsettiğimi her zaman çok iyi biliyordu. Bunu bana neden yapıyordu, bilmiyeyen tek şey buydu.

Omuzlarıma kısırdatıp geriye çekildim. Matarayı düzeltip peletini çektişirdim. Hançeri elinden alıp kılıfına yerleştirdim ve onun

yaptığı gibi kamerimin bir köşesine ilipstirdim. Biraz kalbargalamı dđrtüyordu ama sorun olmazdı.

"Hadi yola çıkalım artık..."

Bu soruyu geciktirmemin tek nedeni cevabının beni korkutmasıydı. Bir kez daha tekrarlamadan yola çıkalım komutuna eşlik et. Sarıyan çıkmak için önden davranan o oldu ve buna büyük oranda memnun oldum. Derin nefes alıp çokça hızlanan nabzımı yavaşlatmak için biraz bekledim.

Sakin ol, Nova.

Sakin ol...

Kolaydı.

Daren'in atı kendi gibi oldukça iriydi. Onu gördüğüm an dilini yavaşca gibi oldum. Siyah kuzguni tüyleri ile o kadar kendisine benziyordu ki doğruca ona gitmiş ve onun kadar dik durmuştu. İncisi arasında derin bir bağ olduğu ortadaydı. Daren ona bakarken mavilerinin içi güllüyordu.

Benim içinse en az onun kadar koyu renkli bir at seçmişti. Dişleri kadar iri değildi ama oldukça büyüktü.

"Türünün tek örneği," dedi Daren onu okşayarak. Balıp başını salladım. Onu hemen sevmiştim. Atları her zaman sevmiştim.

"Geçen gün senin gidişini izlerken," diye devam etti. Atları yolculuğa hazır hale getiriyordu. Eyerlerken ona yardım etmek için öne atıldım. Bana yine şaşkınca baktı ve bu sırtıma neden oldu. Onu şaşırtma fırsatını nadir yakalıyordum.

"Ata binerken zorluk çekmediğini gördüm. Bu nasıl mümkün oluyor?"

"Çocukluğumdan beri binicilik eğitimi alıyordum. Büyükbabam beni bir çiftlikte büyüttü." Belki de beni bu zamanlara hazırladı. Ah, tatlı büyükbabam... En başında beri belki de ne olduğumu biliyordu. O parşömendeki hikâyeleri dinlemem için beni bu yüzden bu kadar zorluyordu.

Yardım dıştı, yine bir keder bulutunun içine daldım. Babamı alıyoedum ama bykbabamı le çok özlemiştim ki bu artık ıyır atmadığım bir histi. Özellikle beni unuttuklarını dştmek, çekiciydi belki ama beni mahvediyordu. Benim için endişelenmemi, merakla kendi hayatlarını mahvetmelerini istemezdim ama ıktıbana bu dünyada bana sevmeyi de seilmeyi de öğreten eşine kişiydi. Onun ęiftarı üzerimden çekildiğinde işte böyle ipe uya gelmez, kime güveneceğini bilmez birine dndşüyordum.

“Şanlı bir ocukmuşsun.” Daren ata binmem için elimden tutup yardımcı oldu. Kolayca zerine atladım. İsmimin *Milda* olduğunu ğ-
madığım a yerinde hafife kıpırdandı ama iplerini elime alınca biraz şnedikten sonra Daren’in de yardımıyla duruldu. Ona bakarken gdğini fark ettim.

“Baylıyorsun değil mi beni tehlikeye atmaya?!” diye söylendim. Atlardan unlıyordum ve bu at kesinlikle uysal bir at değildi. Ve atlar-
la şala olınazdı. Özellikle böyle kocaman olanlarıyla. Bunun üzerin-
de düşersem Amon’un bir şey yapmasına gerek kalmazdı.

“En ulak bir fikrin bile yok,” dedi ama artık eğlenmiyordu. Kendi
atı yerleşene kadar arkasından bakıp kaşlarını çattım. Onlar he-
nem birtirlerine uyum sağlamışlardı. Yavaşça beaimkini yönlendir-
meyi deadıam ama asla itaat etmedi.

Daren basit bir lşık trdğnde at onun peşine takıldı. Sarıy yo-
lanın ansında onları yakalamıştık. Yanlarına gittiğim zaman “Bana
braz deha aیلensen bahsetsene,” dedi. “Nasıldı ocukluğun?”

Eh, uzun bir yolumuz olduğu dşndlrse sanırım ikimizin de
braz me alması gerekecekti.

“Babam bir diplomat,” diye başladım söze ama bir Alfinin bunun
ne dereke olduğunu bildiğinden emin değildim. “Yani uluslararası
iler temsilcisi.”

“Diplomatın ne demek olduğunu bilmiyorum.”

“Sonuçta bu dnyalıca, neden bilesin ki...”

Sesli gülüşü atımı harekete geçirdi ve yine tepindi. İplerinden sık sıkı tutunmak zorunda kaldım.

"Bu yüzden her zaman evde olmuyordu. Gerçi annemden daha çok evde oluyordu. Yani en azından babam gittiği zaman geri dönerdi." Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirip bakışlarımı ufkta çevirdim. "Onunla aramız her zaman iyi oldu ama büyükbabam ve ben bir takımdık." Genişçe gülümsedim. Çocukluğumdan beri her gün onunla geçirmiştım. Her şeyi bana o öğretmişti. Küfür etmeyi bile.

"Oğlan çocuklarını nasıl dövceğini öğretirdi bana." Çocukları anılarım gözlerimin önüne geldiğinde başımı iki yana salladım. Bu onu da eğlendirmişti.

"Oğlan çocukları nasıl dövölür?"

Kendimi beğenmişlikle kaşlarımı kaldırdım. "Bir sapan yapmayı öğrendim önce. Doğada her zaman sapan yapacak malzeme vardı ve taşlar hiç bitmez." Kahkaha atmaya başladım. "Birkaç gün önce komşu çiftliklerdeki dört beş çocuğun kafasını yarmıştım. Hepsi ailesi toplaşıp çiftliğimizi bastı. Büyükbabam da babalarıyla karp etti. "Ah, o deli ihtiyar yok mu.. Keçi gibi inatçıydı."

"Bunu bildiğim iyi oldu," dedi korkmuş gibi. "Sana karp daha nazik olacağım." Başını çevirip sırtıttı. "Başka ne yaptınız, oğlan çocuklarını dövmek dışında?"

Aklıma gelen çok şey vardı: ama özellikle Elemental'de öledüğüm bir şey vardı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Muhtemelen kaybedecektim ama önemli olan hissetmekti. Özgürlüğü hissetmek.

"Bir iki üç deyince başlayacağız," dedim meydan okuyarak.

"Neye?"

"Yaptığımız diğer şeye."

"Neymiş o?"

"Yarışmak!" Atın iplerini tuttum daha hızlı gitmesi için, havada bir kez salladım ve öne doğru eğildim. Beklemediği bir anda yapıştım için onun önünde başlamıştım.

Güneşli bir günde, ıssız topraklarda, bir bilinmeze doğru dörtlümlerden yüzümde gülümseme, içimde büyük bir his vardı. Aylardır koca orda kapalı kaldığım yılların ardında, beni içine taktıkları sarmalların sonunda, beni içine hapsedtikleri ötekileşmenin zirvesinde sonunda özgürce dışarıdaydım. Bir atın tepesinde, rüzgâr saçlarımı etrafa doğru tararken kahkaha atarak, doya doya nefes alarak, gerçekten yaşadığımı hissediyordum.

Dik yamaçlı bir dağın eteklerine varana kadar ikimiz de hızla atardık. Yarışımız yarım saat önce bitmişti. Beş dakika kadar benim yememe izin vermişti ama sonunda benim ölmeme geçerek neredeyce zini kaybettirene kadar ileri geçmişti. Bunun moralimi bozmasına izin vermedim. Burada doğmuş büyümüş kaç yaşında bir lorddu o ıssızlık ama beni beklediği ağaçlığın altındaki kendini beğenmiş ifadesiz azıcık canımı sıkıyorsa sıkıyorsa sıkıydı.

Daren bunların savaş atı olduğunu ve zaten koşmak ve yorulmak için yetiştirildiğini söylese de ben biraz yavaşlamak konusunda ısrarcı olmuştum. Güneşin altında birkaç saat daha gittik. Ara ara konuşuyorduk, ara ara espri yapıyorduk ama çoğunlukla birbirimizi tersleyip durmuştuk. Henüz Ateş Krallığı topraklarında olduğumuz için aramızda pek kimse çıkmamıştı ama zaten Daren'in de söylediğine göre henüz yola çıkmamışlık bile, bu en kolay kusandı.

Güneş batana, hava kararana kadar hızlanarak ve yavaşlayarak farklı şekillerde ilerlemeye devam ettik. Daha şimdiden sırtım ağrıması ve boğazım kurumaya başlamıştı bile. Suyumu neredeyse bitirmiştim ve bu canımı daha çok sıkıyordu. Burada Arın'ı o ilmek'e diri diri gömdüklerinden beri tüm diyar yapay bir suya tamah etmek zorunda kalmıştı. Bunu yapan, onlardan suyu esirgeyen Arın'dı ama Arın'ı buna mecbur bırakanları onlardı. Suçlamaları gereken biri varsa Evran'ın ve Amon'un yakasına yapışabilirdi ve ben de yardım ederdim.

"Burada biraz duralım," diye dikkatimi çekti Daren. Atın üzerinden etrafı birkaç tur atarak daire çizdi. Haş ağaçlarının sıklaştığı açık

yeşil, örkürlü görünmeyen bir ormanın kıyımdaydık. "Ardım 4 suya ve yeme ihtiyacı var."

Başımı onaylayıp peşinden ormanın içine girdim. Dalleri om- deyse yere kadar sarkan bir ağacın altını seçtik. Güneş batması ve kralıktan uzaklaştıkça söylediği gibi hava da soğumaya başlamıştı.

Atımdan inmeme yardımcı oldu ve açıkçası minnetler kaldım. Oyle yorgundum ki kamburum çıkmış gibi hissediyordum. Onu maktan popom düzleşmişti ve dizginleri sıkı sıkı tutmaktan omu- larım kasılmıştı.

"Berbat haldeyim..." diye mırıldandım ağacın gövdesine sırtım yaslayarak. Atları birkaç metre ilerimizde kalan bir ağacın gövdesine bağlarken güldü. Onda hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. Hâlâ rahat hareket ediyor ve dimdik durabiliyordu. Bana sırtını dönüp- gü bir sıra poposunu da görmek zorunda kalmıştım ve at binmekten düzleşmiş gibi görünmüyordu.

O dönmeden önce başımı çevirdim. Matarayı kafama dökmek üzereyken bir an duraksadım. İki saatir kıvranıyordum aptal aptal. Bazen gerçekten ne deli oluyordum. Parmaklarımı mataramın ağzına götürdüm, elimi üzerinde dairesel bir hareketle oynatıp küçük bir tılsım fısıldadım.

Kahkaha almaya başladım.

"Nihayet ne olduğunu hatırladın." dedi yaptığım şeye beykıt be- yık bakıp karşıma otururken. Matarası ağzına kadar dolmuştu ve ben- tam bir ziyankâr gibi yarısını içerek yarısını da yüzüme dökerek har- cadım. Sonra aynı tılsımı yeniden yaptım, ağzımı kapatarak mataramı ona doğru fırlattım.

"Sana biraz su ısmarlayayım hadi."

"Nasıl tatlısın, nasıl!" Matarayı havada kaptı. Benim aksime o yüzüne değil, başından aşağı dökmeyi tercih etti. Su damlacıkları simsiyah saçlarından şakaklarına doğru akarken biraz önce benim içtiğim mataramı dudaklarına götürdü.

O an gerçekten yaşanmış mıydı? Söylediği cümleleri hatırlıyordu. Ama olan şeyden emin olmam mümkün değildi. Bu bir zihin oyunu, bir yanılsama olabilirdi.

Düzeni kendine çekti ve kollarını üzerine yaslayıp bir şeyi ummam gibi elinde matarayla bana bakmaya koyuldu.

"Ne?" dedim korunma içgüdüsüyle.

Çağlarını kaldırıp "acaba" gibi bir mimik yaptı.

"Ne diyorsun?"

Demi bir nefes aldı.

"Bir zahmet Novacığım, kalkıp koruyucu birkaç tılsım yapabilir misin? Geceyi burada geçireceğiz." Onaylamaz ve kışkac delici beklentisi üzerine dikti. Doğru ya. Bunu nasıl atlamıştım?

"Ayaga kalkmama gerek yok ki." Gözlerimi kapattım ve yanımdan geçeceklerin ya da üzerimizden uçacakların bizi fark etmesini için birkaç sözcüğü art arda tekrarlardım. Şeffaf bir su baloncuklarının içindeydik artık, geleni itecek, içindekini görünmez kılacaktı.

Yeniden gözlerimi açtığımda "Artık güvendesiniz lordum," diye çıktım.

El zamp elini başının altına koyarak gözlerini yumdu. "Her zaman tevaratlı bir prens hayal etmişimdir," dedi. "Beni ejderhaum elinden kurtaran bir tane."

Kikir kikir kıkırdadı.

"Yani seni senden mi kurtarmam gerekiyor?"

Başımı yavaşça kaldırıp bana doğru çevirdi. "Öğreniyorsun su baloncukları."

İlah olmaz biriydi. Güçsüz olmanın canını yarmadığını bilsem ona inanabilirdim ama şu an içten içe kahrolduğunu biliyordum. Güçle doğmak başka bir şey olmalıydı. Ki hayatın çoğunu sıradan yaşamış ben bile bu diyara adım attığımdan beri elimden alınan güçlerin yokluğunu yaşamıştım. Bunun nasıl azap verici olabildiğini

biliyordum ama bana rağmen beni güçsüz bırakanın o olmaması da aynı ironikti. Belki de bana yaptıklarının kefaretinin ödüyordu.

Bu hoşuma giderdi.

"Beni yendiğin için böbürlenmeyecek misin?" diye sordum. Uykum yoktu ve kâbuslar canımı sıkıyordu. Burada, ıssızlığın ortasındaki hava daha da karanırken yalnızlık somutlaşıyordu sanki.

"Hiç yapar mıyım öyle şeyler.." derdi. "Neyini ben, kendini beğenmiş bir ukala mı?"

"Tam olarak öyle tanımlardım."

Doğrulup yeniden otururken çarpık bir biçimde gülümsedi. Çatı güzel bir gülümsemesi vardı ama gözlerine ulaşmıyordu.

"Çocukken yarış yapan bir tek sen değilsin." Benim gibi uykunu bir ağacın gövdesine yasladı. Yanında duran erzak çantasında iki tane çörek ve elma çıkarırken acıktığımı fark ettim. Nerdeyse kamım guruldamak üzereydi. Elmayı bana doğru fırlatınca aniden havada yakaladım.

"Afrodizyaklı olanlardan mı?" diye sordum.

Kahkaha attı ama sonra alınmış gibi sahte bir acı ifadesiyle yazınü düşündü.

"Ben bir teşhirci değilim Nova," dedi. "Yoksa sen öyle misin?"

"Ahmak."

"Ağaçların arasında, böyle her an biri görebilirken sevişmek ilginç mi çekerdi? Bak beni şaşırtıyorsun ama daha da ilgimi çekiyor." Bir an düşünür gibi bakışlarını yukarı kaldırdı. "Aslında hiç de fazla fikir değilmiş."

Elmayı kafasına fırlatmak istedim ama burnunun ucunda yakabildi.

"Kiminle yarıştığını?" diye sordum. Onunla fark ettiğim başka bir şey aslında kederli olduğu konuları esprileriyle savuşturmayı çalışmasıydı.

Zarif bir şekilde eğilerek çöregimi ve elmamı yeniden uzattı. "Söz veriyorum," dedi. "Sadece bir elma. Ama içinden kurt çıkmaması için karışmam."

Elmayı bıkkınlıkla kenara bırakıp çöreğin kenarından tutuklanmaya başladım. Muhtemelen o şeye dokunmasam daha iyiydi. İsteddiğine sahip gibi kendi elmasından gözümün içine baka baka bir usruk aldı. *Beni günaha mı çağırıyorsunuz lordum?*

"Ara, Sina ve ben." Konuyu neden değiştirmeye çalıştığını anlaşıldı.

"Çocukken epsey iyi arkadaşmışsınız gibi görünüyor."

"Birbirimizin her şeyiydik." Mataradan biraz su içti. Dikkatini dışarıya çalışıyordu. Üzerindeki pelerini çıkarıp uketinin döğmelerini gevşetti. İçindeki beyaz gömlekle kalana kadar üstüyle başıyla oynamaya devam etti.

"Olaylar nasıl bu raddeye geliyor değil mi?" diye mınıldandım. "Ayer ve ben bile neredeyse kopuyorduk."

"Belki kopacaksınız." Gözlerini ağaçlara arasında dolaşırdı. "Henüz en kötüsünü yaşamadınız. Bir taht var Nova, herkese yetecek bir taht değil."

Ank taşları vârisler tutuyor.

Bunun gerçek olmamasını diledim ama bir noktada hepimizin lantı kışıya geleceğini ben de biliyordum. O zaman gelince Ayzer de taht için savaşıyor muydum, bilinmeyen beydu. Ama onun da tahmini biliyordum.

"Belki de Elemental'e demokrasiyi getirmemiz gerekiyordu," dediğinde Daren bir kez daha içmek için ağzına götürdüğü suyu dışarı doğru püskürttü. Güldüm.

"Alfinlen seçim yapmaya mı çağıralım su baloncuğu, çok delice bir fikir ama nedense normal karşıladım."

"Nedense..."

"Biraz uyumaya çalış," dedi. "Ben etrafı kolaçan edeceğim."

"Emin misin?"

"Korkar mısın?"

"Elbette hayır."

Kendim için korkmam çünkü kendimi koruyabilirim.

"O zaman uyu."

Aramızdaki mesafeyi çatırdatmak ya da başka bir boyuta taşımak için çenemi kapalı tuttum. Ona yardım etmek başka bir şey, onu koyuvermek başka bir şey.

...

Daren omzumdan hafifçe sarsarak beni uyandırdığında gözlerim yeniden doğmuştu. Bu kadar uzun uyuduğuma inanamıyordum. At binmek beni sandığımdan daha çok yormuştu. Ve ormanın içine toprak zeminde, yastıksız uyumak kaslarıma hiç de iyi gelmemişti.

"Yola çıkmamız gerek," diye sessizce mırıldandı. Başımı eğip, kene doğrulamak için gücümü toplamaya çalışıyordum ama üzerime ki pelerine biraz daha sokuldum.

Üzerimdeki pelerin... Oysa ben kendiminkini çıkarmamıştım. Kafamı çevirip baktığımda kendininkini benim üzerime örtmüşler gördüm. Sıcacıktım ve mutluydum. Belli ki iblis dışkı da en az düşünceli olabiliyordu. Sonuçta o hâlâ bir ateşti ve üşümeli.

Yeniden ata binmek bana, yaz tatili boyunca yatıp okula başlarken spor salonuna gittiğim günleri anımsatmıştı. İlk gün kendimi çok zorlardım ve ertesi gün bacaklarıma üzerine basamazdım. Kıpır binmeden önce biraz yürüyüş yapıp esneseydim.

Bir saat yol aldıktan sonra kendimi zorla toparlamış en azından huysuz atın üzerinde dik durmayı başarmıştım. Daren güne sessiz ve ciddi ifadesiyle başladığı için ben de ona eşlik ettim.

Bu defa çöl gibi bir vadinin içinden geçtik. Rüzgârlardan ve kumdan kendimi korumak için pelerinin kapüşonunu başıma geçirdim. Aklar hiç zor hareket ediyordu. Biz ilerledikçe rüzgâr şiddetini artırmaya başladı.

"Hava Krallığı'nın arka tarafından geçiyoruz," diye bağırdı Daren. Rüzgârın uğultusundan ne dediğini anlamak zordu. "Tepeni ardına kadar daha da şiddetlenecek."

buru kırmak için bir şey yapabiliyor olmayı unudum.

"Ne yapabilirim?"

"Bir kalkan," diye bağırdı. Atını benim iyice huyuzlanan ve arka patlarının üzerinde şahlanan atının yanına getirdi. Onu dizginlemek için ipleri sıkı sıkı yapışmıştım ve üzerinden düşmemek için tüm çaba sarf ediyordum.

"Kafanın içinde tanımla," dedi Daren. Kendi atını zapt etmek için tüm etrafımda çember çiziyordu. Kumlar yüzüme doğru çarpma tehlikesi vardı. Birkaç kez denesem de yapabildiğim sadece sudan oluşan bir kalkanla ama o da rüzgârın itici gücüyle üzerime çarpıyordu. Ve sonunda at ıslanmanın verdiği tepkimeyle iyice tepinerek beni üzerinden atmaya başladı.

"Ah!" diye bir çığlık attım. Başımı sert çarpmıştım ama kumların üzerne düştüğüm için artan kas ağrılarım dışında başka bir darbe alamadım.

Buen atının tepesinden buruşmuş yüz ifadesiyle bana bakarken çöndüğünü gözleyemiyordu. "Diyarın en güçlü vârisi şov yapıyor!" diye kıkılda atmaya başladı.

"En azından senin kadar işe yaramaz değilim!" diye bağırdım. Önüklerimin üzerinde doğrulup ona ters ters baktım. Ama gerçekten korktu. Ah, tanrıçalar ve boktan öğretmenleri.

"Çok garip bir ikili olduk Nova." Attan inip beni toparlamak için çöme dikildi. Uzattığı elini tutup beni kaldırmasına izin verdim. Azıca güçlü bir kadın olmak yegâne amacım olsa da şu an kaçınılmaz olacak kuvvetim yoktu.

"Bende güç var ama kullanmayı bilmiyorsun, bende yok ama onun kullanmakta benden iyisi de yok." Kederli bir gülümsemeyle içti.

"Belki de gökyüzü ikimizi de cezalandırıyordur," dedim ellerimi muhtarına götürüp sıkarken. "Gökyüzü belamızı veriyordur!"

"Belki de," derken gözlerime çok farkediyordu.

"Vadi neden bu kadar rüzgârlı? Hava Krallığı'nda hiç böyle bir şeye şahit olmamıştım."

Kolumdan tutup üstün köprü iyi miyim diye kontrol etmeden sonra yeniden o huysuz beygirin üzerine binmem için yardım etti. At tekinleşip durulana kadar dizginlerini tuttu ve yelelerini okşadı.

"Amen ve Ann arasında olanları iyi yan etkisi olmalı," dedi. "Sen kendi topraklarını koruyor. Buradan izinsiz birilerinin geçmesini a temez muhtemelen."

"Ama geçiyoruz," diye burun kıvırdım.

"Daha yolun başındayız," diye uyardı kendi atına giderken.

Vadiyi geçmek için yavaş hareket etmemiz gerekti. Bu da epey zamanımızı aldı. Yolumuz neredeyse yarım gün daha uzamıştı ama bu elimizdeki en iyi seçenektir. Atlar bu defa bizden daha yorgun, kuvvetli rüzgâra karşı savaş vermek zorunda kalan onlar olmaya. Yolun yarısını eğilip ata sık sık tutunarak geçmiştim ama bir hay kum yutmuşum ve rüzgârdan adeta dayak yemiştim.

Bir noktada bu savaşın ne anlama geldiğini bilmediğimi anladım. Herlerken rüzgârın savurduğu güçle birlikte önümüze bir ceset düştü. Daren elini kaldırıp beni durdurduğunda onun sadece bir ceset olmadığını gördüm.

Yerde oraya buraya saçılmış sayabildiğim on üç ceset vardı. Çölün ortasına rastgele yerde dağılmışlardı. Daren'in vadiyi geçme mekle ilgili ne demek istediğini artık biliyordum. Yorgun bir şekilde onlara baktım. Bu daha her şeyin başlangıcıydı.

Atından inince onun peşinden atladım. Cesetlerden birini yüzüne bize bakacak şekilde çevirdi. "Havasız kalmış," diye açıkladı ölmünü. "Bir vâris olduğun için şanslısın, büyü seni öldürmeyecek."

"Peki ya seni?"

Düşünceli görünüyor. Belki cevabı kendisi de bilmediği için Elemental için bile büyük bir gizem olan Gece Yarısı Lordu kendini ne kadar tanıyordu acaba?

‐Toprak Krallığı askerleri,‑ dedi armalarını işaret ederek. Yavaş yavaş başımı salladım. Onlar için ya da başka birisi için yapabileceğin bir şey yoktu. Hepsi çoktan ölmüştü. Amon'un nereye sığındığını bilmiyorduk. Cesetlerini toplayacak ve onları hak ettikleri gibi göleyecek kimseleri yoktu.

Yeniden atlara binip yola devam ederken aklımda çok fazla şey vardı. Ann'in yaptıkları ve daha da yapması gerekenler. Amon'u köşeye sıkıştırıyordu ama taşlar Amon'da olduğu sürece bir köşe kapmaca oyununun içinde kısıp kalacaktı. Ve Amon için bu en büyük ödöldü. Ona ulaşamadığı sürece Ann'in başkalarını öldüreceğini biliyordu ve başkalarını öldürdükçe kendisinin de yok olacağını umuyordu.

Buna izin veremezdim.

Ne onu yok etmesine ne de kazanmasına.

Amon'un bu diyardaki karıncalara bile vereceği bir hesap vardı.

Rüzgârlı Vadi'den çıktığımızda ikimiz de hayattaydık, en azından atımı dönüp ona bakana kadar öyle sanıyordum ama duruşunda bir melik vardı. Atın üzerinde sanki baygınlık geçirmek üzereymiş gibi beyaz kesilmiş bir surat ve dalıp gitmiş, kapanmak için fırsat kollayan gözlerle bakıyordu.

Dizginleri çekip ona doğru döndürdüm. Öksürerek kasvetli kumların kurtulmaya çalıştım. Burnumdan bile rahat nefes alamıyordum.

‐Daren,‑ diye seslenmeyi denedim. Sesim çatallaşmış, boğazım kıpıru olmuştu.

‐Küçük bir sorun.‑ Şiddetle öksürmeye başladı. Göğsünü tutup atın üzerinde öne doğru düştü. At yüksek bir sesle kıpırdı. Bir an onu üzerinden atmaya çalıştığını düşündüm ama aksine, onu kurtarılmaya çalışıyordu.

‐Daren!‑ diye seslendim yeniden. Herhangi bir tepki ya da ses gelmeyince kendi karın boşluğumu tutarak aşağıya atladım. Hadi ana, nerede olduğumuzu bile bilmiyorum ben...

At o kadar uzundu ki üzerinde ona ulaşmak için hem parmak ve-
larına çıkmam gerekti hem kollarımı öne doğru uzatmam.

Onu omuzundan sarstım ve tekrar tekrar seslendim ama artık ses-
çeleniyordum. Etrafıma bakıp koca bir hiçlik ve dağ yamaçları diye-
da bir şeyler aradım ancak sadece alabildiğine yülkack tepeler vardı.

"Umarım olmamışsındır iblis!" diye sızlanarak kollarımı ona di-
yanına sabitlemeye çalıştım. Başını yan duracak şekilde yata-
dım ama bu durumda at hareketi geçtiği an düşecekti. Göğsüne oturacak
ve atın üzerinde onu sabitleyecek bir şeye ihtiyacım vardı ve elime,
beni sıcak tutan canım pelerinim dışında bir şey yoktu.

"Senden nefret ediyorum!" dedim ağlamlı bir şekilde di-
şimin arasından. Pelerinimi hızlıca çözerken gücbe-
la uzana uzama geriye doğru çok hafif kaldırdım. Katladığım pelerini başı-
ya onurduğu yer arasındaki boşluğa yastıladım. Atın dizginlerini atıp
kendi atıma bindim.

Bir elimde kendi atımın dizgini, diğer elimde onun atın di-
ginleriyle ağır aksak ilerlemeye çalıştım. Paniklelemeye başlıyordum
ama sakin olmak için kendimi zorladım. İlk önce onu aşağıya indir-
bileceğim, kumdan, rüzgardan ve tehlikeden uzak bir nokta bulma-
lıydım. Görünürde ormanlık alan yoktu. Açıklıkta olmak iyi bir fikir
değildi, bu yüzden delice bir seçim yaptım ve atları dağ yamaçlarına
doğru çevirdim. İçinden yamyam çıkmayacak bir mağara için gök-
yüzüne yalvaramaya başlamıştım bile.

Aklımdan birçok şey geçiyordu. Ona ne olduğunu bilmiyordum
ama çölün ortasında bulduğumuz cesetlere olan şey olmaması için
dua ediyordum. Ölmüş olduğunu düşünmüyordum. O hâlâ Toprak
Krallığı'nın veliahtı lorduydu. Şe an krallığın lordu olmayabilirdi
ama sonuçta kanında bu vardı. Elemental ve Sina'nın kırk yılda bir
gösterdiği uğursuz büyüsü vârisleri koruyorsa veliaht lordları da ko-
ruyor olmalıydı.

Tanrım, İlmek'e bir de Daren için gidemezdim!

Giderdin geri zekâlı, giderdin. Sen hepsi için değil bir kez on kez
giderdin ama onlar ya şöyle bir kapıdan uğrar ya da o kapıyı bile
almadın.

Küçük bir mağara bulduğumda tediğindim ama içeriye girerken
korktu etmedim. Çok fazla seçeneğim yoktu ve bu iblisi ölüme terk
etmek niyetinde değildim. Aslında ölmesine izin verip sarayına el
koymak işime gelirdi ve taşıma da kolayca alabilirdim...

Taşım.

Kullanarak mısın kafanı, sana ait olanı almak için yalançı.

Gözlerim birden bitkin bir şekilde yatan lorda kaydı. Aklımın
delik kısmı aniden farklı bir şekilde çalışmaya başlamıştı. Sanki bilin-
ç kapandı onun şeytanları benim zihnime akın etmişti. Tilkilerin
kuyukları birbiriyle yarıştıyordu. Aradığım fırsat buydu belki de.

Femental'in bana hediyesi buydu.

Şişkinlik ve hayranlık arasında bocalıyordum. Hancıların hâlâ ke-
senin içinde olup olmadığını kontrol ettim. Su güçlerim sayesinde
de en ihtiyacı duymayacaktım ama yine de orada olduğunu bilmek
nabızlanıyordu.

Ve şanslı günümdeydim. İçerisi küçük ve rüzgân engelleyici bir
özellikle sahipti. Çok ileri gitmemiz bile gerekmemişti. Belki de bu-
gün cidden şanslıydım ve bir taşla çok kuşum olacaktı.

Attan inerken kalbim hızlandı. Bunun burada, onunla olmamdaki
ki amacı olduğunu tekrar tekrar kendime hatırlattım.

"Daren," diye seslendim yanına gidip. Asıl sorun onu atın üze-
reden indirmekti. Alan açmak için kendi atımı mağaranın diğer
kımına götürüp dizginleri taşların arasına sıkıştırdım ve üzerine de
bılabildiğim ve taşıyabildiğim en ağır taşları yuvarladım.

Gençe döndüğümde yorgun ve bitik haldeydim. Elimin tersiy-
le atımı sildim. Onu attan aşağı indirmek sandığımdan çok daha
zor olacaktı. Altına bir su kalkanı yapıp üzerine yumuşak bir şekilde

döşmesini sağlayabilirdim ama bu onu sarılatkım edendi ve ben-
landırırsa bu pek yardımcı olmazdı.

Kendimi feda etmeye karar verdim. Kollarını tutup yavaşça çev-
dim. Başı aşağı sarkacak kadar döndüğünde nefes nefese kalmıştı.
Bu sandığımdan çok daha zor oluyordu. Ki en zor kısmı şimdiyd.
Onu aşağı doğru çekecektim ve benim üzerime düşecekti. Benden
ne kadar zararlı çıkacağını düşünmeden gözlerimi kapattım ve onu
kendime doğru çekmeye hazırlandım ama bir anda bir şey oldu.

Yeniden gözlerimi açtığımda atın ayaklarını toplayıp oturmuş
ve neredeyse yer seviyesine çöktüğünü gördüm.

Hâlâ elleri ellerimdeyken Daren'in solgun yüzüne baktım.

"Gördün mü bak, seni önemseyen biri varmış, o kadar da yalın
değilsin." Sesim beni bile rahatsız etmişti. Özellikle yapmak tım
olduğum şeyi düşündüğümde.

Daren'i çekerek mağaranın duvarına kadar yaslamayı beardım.
Gözkapaklarını açıp doktorların klasik kontrol hareketini yaptım ama
gördüğüm tek şey bembeyaz bir perdeydi. Parmagımı burnuna doğu
götürdüm, zor da olsa nefes aldığını duymak beni rahatlatmıştı.

"Daren," diye seslendim matarayı kucığıma çekip. Sıyrı daki-
larına götürüp içmesi için başını geriye doğru yattırdım. O anki
çıplak boynunu görmüştüm. Kolye onda değildi. Tılsımla gizleni
olabilirdi ama kolye üzerinde olsa bu şekilde hastalanmaz ya da te-
yüden etkilenmezdi.

Dinlenmesi için onu bırakıp ceplerine baktım ama orada da bi-
şey yoktu. Bu haldeyken böyle kolyeyi aramam doğru değildi belki
ama o kolye benimdi ve onu benden çalmıştı. Yaptığım şeyde, her
kadar öyle hissetmesem de yanlış bir şey yoktu. Ve ben aptal hink-
rimle değil, mantığımla hareket etmeye kararlıyım.

Atın eyerini ve yiyecekleri taşıdığı bez çantayı bile kontrol ettim
ama hiçbir şey yoktu. Sinirle dışkırimi gücündattım. Taşı kraliçin bi-
raktığına inanmıyordum. Sarayı koruyacak bir güç yoktu. Belki bir-

İk' matarası vardı ama saray korunaksızdı. O anda kemerinde asılı
bir şey pörsümüşü aldı.
Onun matarası.

"Sesi zeki şeytan!" diye mirladım.
Mırmırı kemerinden çözüp elime aldığımda hafifliği bile cay-
dırıcıydı ama kapagını açıp avucuma doğru sallayarak döktüğümde
pennelerin arasında uzun zincirli, mavi taşlı bir kolye düştü.
Sukrulluğuna ait taş.

Ameme ait kolye.

Ve işte onun yanına geliş amacım parmaklarımin arasındaydı.
Döneli tamamen savunmasız ve yapayalnız durum lorda baktım. Bi-
len çapalıydı ve onun için ne yapmam gerektiğini bile bilmiyor-
dum. Bildiğim tek şey almak için geldiğim şeyi almalı olduğumdu.
Ve bir an önce buradan gitmezsem bu taşın bende kalmasına razı
göreceydim olduğuydu.

Gözlerim mağaranın çıkışına ve yeniden baygın bir şekilde yatan
lorda döndü.

"O sen mi, Nava?" diye hatırlattım kendime. "Ve iki kez düşün-
me!"

Sonra ayağa kalktım ve atıma doğru ilerledim.

8. BÖLÜM

Onun Vârisi ve Diğerleri

İnsan aklının ve kalbinin her zaman iki ayrı düşünceye sahip olduğunu söylerdi babam, büyükbabam ona hiddetle karşı çıkmadan önce. Babam diplomatik bir adamdı, daima politik ve mantıklı kararların arkasında dururdu. Büyükbabam ise aklın ve kalbin ortak paydasının insan ruhunda buluştuğunu savunurdu.

Lordlar, tanrıçalar ya da diğer herkes... Onlar bana akıllı olmamı söylüyordu. Politik olmamı. Gücün peşinden koşmamı. Ama kalbime kulak kesildiğimde, ruhumun duyulmasını açtığımda, aklımın odalarındaki delilik taşıtığında ben hiçbirisini dinlemiyordum.

Atın üzerinde dörtlüğe koşarken vicdanım belki sızlıyordu ama ne aklım ne de kalbim yanılıyordu. Yapmam gereken şeyi yaptığımı tüm benliğimle emindim. Bu ne öfkeydi ne intikam ne gereklilik... Bu sadece doğru olduğuna inandığım şeydi.

Rüzgârlı vadiye geldiğimde aklımda oluşan şeyler yavaş gerçekleşiyordu. İçine girdiğimde şansın benden yana olmasını istemediğim bir döngüdeydim. Muhafızlar gelene kadar dört bir yandan daire çizip durdum.

Kalbimin üzerinde sallanan kolyenin ağırlığı göğsümün ortasına yerleşmişti. Geride bıraktıklarımın ağırlığı gibi. At huysuzlanırcasına hızını kesip tepindi. Dizginlere yapışırken dişlerimi sıktım.

"Bu vadeden ızsız geçmezsiniz leydi," diye dardenede Her Krallık'ın muhafızları gümüş zincirli kostümler giyiyordu. Kılımları hazır.

Yüzünde kendinden emin bir ifadeyle "Beni Sine'ya götürmeniz gerekiyor," dedim.

"İzsiz geçiş yapmanız mümkün değil." Şövalyelerin hepsi olan uzun boylu bir adam daha çok yaklaştı. Gözleri beni izlerken atının üzerinde etrafında bir nur attı.

"Ben su vârisiyim," diye uyardım onu. "Beni görmek istiyordun."

Beni ölçüp biçip doğru söyleyip söylemediğine emin olmayı çalışıyorlardı. Pelerinin kapüşonunu indirdim ve krallığın sarı ve mavi gözlerini görebilmeleri için dik dik onlara baktım. Bu gözü sadece iki kişide vardı. Su Lordu'nun ve onun vârisinin imzaydı.

Onun vârisinin.

Ateş Krallığı'nın kıyafetlerini taşısam da adamlar mesajı alıp Muhafız öne çıktı.

"Leydi Nova," diye başıyla selamladı beni.

Hâlâ aynı tantanayı yapıyorlardı ama şu an onu vârisim olanı düzeltmeyecektim. Buna zamanım yoktu. Hatta zamanım oldukça kısıtlıydı.

"At süreceğim zamanım yok," dedim kararlı bir şekilde. "Böyle kalınmak zorundasınız."

"Atınızdan inmeniz gerekiyor leydim."

Ne yani, hayvanlar bedenleme yapamıyor muydu? Daren'in söylediği gibi cahil görünmemek için sesimi çıkarmadım. Attan inmek hızlı düşünmeye çalışıyordum.

Milda durumdan hoşlanmamış gibi ilk defa sevgi gösterisi yaparak bana doğru sokuldu ve başıyla omzumu okşadı. İçgüdüsel olarak bundan hoşlanmamıştı. Başının ortasını severken iyice yaklaştı. "Çnu bul kızım," diye fısıldadı. "Ve beni bekle." Bir kez daha yelelerini okşadığım at ne demek istediğimi anlamış gibi toynaklarını

erinde geldiğimiz yola döndü. Muhafızlar neler olduğunu anlayamaz kadar Milda, Rüzgâr Vadisi sınırlarını aşmıştı. Yüzünde gölümünle onlara doğru döndüm.

Muhafız memnuniyetsiz bakışlarını bana çevirdi. Kolyeyle birlikte doğrudan Hava Krallığı'na bedenleme yapabiliyordum ama bir çöle olmak istemiyordum, hava krallığının dostu olmak istiyordum. Artık ben de kartlarımı kendi planlarıma göre açacaktım.

Muhafız resmi bir şekilde kolumu bana uzattı, ona dokundum ve gödenimi Hava Sarayı'nın önündeki hayran kalınan kraterlerde açtım. Doğrudan içeriye giremeyeceğimi biliyordum. Rüzgârdan korunmak için iyice pelerinime sokuldum.

"Burada bekleyin leydim." Muhafız çelikten zırhı aas çıkarırken bulut adımlarla saraya doğru ilerlemeye koyulmuştu ama belirti sınırları dizilmiş bekçiler gözlerini üzerinden ayırmıyordu. Onlara sırtımı dönüp dağların üzerinden bulutlarla kaplı o boşluğa baktım.

Burada bile öyle anılarım olmuştu ki ayak bastığım her yer benim için başka bir günlüğü okumak gibiydi. Her krallık için başka bir defter.

Son gelişimde Arın'ın bana verdiği ilk vârislik görevim için bendeydim. İki krallık arasındaki dostluğu sağlamak için. Bağlarımızı dengelemek ve nezaketen özür dilemek için. Ama bu dağların yamacında her şeyi değiştiren bir saldırıya uğramıştım.

Geride bıraktığım için boğazımda kocaman bir yumrunun var olduğu Daren tarafından.

Bana zarar vermek istememişti, belki de hiç istememişti ama bana saldırmalarını istemişti ve bana her zaman saldırmıştı. Söz konusu olması gerekenler olduğunda bu diyarda hiç kimse diğerinin görünümüne yaşına bakmıyordu.

İlk güvendiğim Sina olmuştu, kendi vârisini korumak için beni öce atan.

İkinci güvendiğim Daren olmuştu, her fırsatta bunu yapmamam gerektiğini haykıran.

Üçüncü güvendiğim Arın olmuştı ve en çok canımı da o yitirmişti.

O gün ben ne ilk görevimi tamamlatabilmiş, krallığımı hatırlıyabilir, ne de doğru olanı yapıp olanları Arın'a öğretebilmişim. O gün ben sadece kendi dünyasından alıp bilmeyen bir diyara kaçınılan ve deli gibi korkan, tuzaga düşürülüp biriken canını alan ve şeytana güvence saf bir insan olmuştum.

Sina'yı kendi halkıyla Arın'ın arasında zor durumda bırakmış, Daren'e olan güvenimi yitirmiş ve Arın'ı hayal kırıklığına uğratmışım. Başarısız olmuştum ama en çok da kendime zarar vermişim. İnsanlığımı yitirmiş, dostlarımı tüketmiş ve aptal yerine koymuşum.

Bir daha bunun olmasına izin veremezdim.

"Ne tuhaf," dedi Sina. Sesini duymama rağmen ona dönmek için biraz beklemem gerekti.

Tuhaf. Benim de hissettiğim böyle bir duyguydu. Yapbozu parçaları sürekli yer değiştiriyor ve ben de onlarla birlikte ondan ayrı şırıltıleniyordum.

"Arın da en son geldiğinde tıpkı bu şekilde, tam orada duruyordu." Sesinde kasvetli bir hava vardı. Yavaşça ona döndüm. Yüzü demir yumuşak tutmaya çalışsam da kaşlarım çatılmıştı.

"Buraya senin için gelmiş ve senin için krallığının mubafakasını öldürüp krallığını lanetlemişti."

"Krallığın lanetli falan değil," dedim kinayecile yüzümü buruşturup. Ses tonum istem dışı yükselmişti.

"Köylerde yaptığını duydum." Ellerini ilk defa ondan gördüğüm bir dikkatle ve uyarıcı bir şekilde arkasında kenetledi. Göğsü geniş duruşu dikleşmişti. Dost canlısı değil tıpkı bir lord gibiydi artık.

"İyi." Hafifçe başımı eğdim. Sadakatsizlerle beraber ilerlettiği rüzgâr güldünü kullanarak onlara bir su kuyusu bağışlamıştım. Bunu duyulduğunu bilmek işime geliyordu.

"Şimdi ise üzerinde kül ve kor kokusu, üstünde Ateş Krallığı'nı yafetleriyle karıştırmış dikiliyor ve onun durduğu yerde duruyorsun."

Göleri ufukta dolaşırken bir uyarı veya bir hatırlatıcı gibi bulutlar omamı etti ve etrafımızı sarmaladı. Gökyüzü artık açık ve berrak değildi. Daren'in benim için verdiği vâlris partisinde Sina ile aramız iyi seyordum ama Ann'in Amon'a saldırısında açıkça onların yanında durmamıştım, bu da Hava Lordu için yanlış bir izlenim yaratmıştı.

"Bir yerde durmalısın artık su vâlrisi." Yeniden gri bakışları beni bulduğunda onda da kırık bir anı yakaladım.

Herkes hakkında böyle düşünüyor olmalıydı. Sürekli taraf değışren, oradan oraya giden beceriksiz biri olduğumu. Sadakatsiz bir kral kralığı olduğumu.

Söz konusu Daren olduğunda herkes bu fikirden nefret ediyor anlaşılan."

"Daren bu diyardaki kötölüğün temsili."

"Daren sizin dostunuz," diye uyardım onu dikkatlice.

"Ve sakın onunla ilgili, bizimle ilgili ahtam kemmeye kalkma Sina." O da uyanıcıydı. "Daren bizim dostunuz ama krallığı ya da baliğının yarattıkları değil. Hiçbir zaman da olmayacak."

"Ona bir şans vermeyi denediniz mi?" Bunu gerçekten merak ediyordum. "Belki de kötü olmaktan başka seçeceği yoktur."

"Her zaman seçeneklerin vardır."

Onu daha da gerdiğimi fark edince susmaya karar verdim. En son bu krallıkta zaman geçirdiğimde Sina'nın halkı ateş halkı tarafından tahkiyordu. Bunu Amon'un emriyle yapıyor olsalar da sonuçta yarımotlardı ve onların açtığı yarayı saracak kişi ben değildim.

"Yardıma ihtiyacım var Sina," dedim daha ilımlı davranıp ona doğru bir adım atarak. "Karşılığında kendi yardımımı da sonuna kadar sana sunuyorum." Bunun riskli bir plan olduğumu biliyordum ama delce bir dâhiyaneliği de vardı. Bu yüzden risk almaya sepecektim.

Sina lordlar arasında en sorumluluk sahibi ve baki konusunda bencil olardı. Aslında ben onu alçakgönüllü olarak nitelendirmeyi tercih ediyordum. Hiçbir zaman ona bırakılan krallığın daha da öte-

size göz dikmemiştii. Elindeskiyle yetiniyor ve onu korumak için onu tutuyordu. Bu esyede de Elemental enerjiler içinde belli bir düzenli olan belki de tek krallık.

"Aklında ne var?" Bana güvenir gibi görünüyordu. Belki de sandığımdan daha aptal ya da deli olduğumu düşünüyordu.

"Dünya içeride konuşmak olur mu?" Kaşlarını kaldırdım. "Aha mayaya başlıyorum. Krallığında yasaklı falan değilim, değil mi?"

Sabit duruşu kırılır gibi oldu. Muhafızlara işaret edip dışarıya çekilmesini sağladı.

"Yolu biliyorsun," dedi buruk bir tebessümle.

"Biliyorum." Derin bir nefes aldım ve beni bu diyarda ilk açtığım yan krallığa doğru bir adım attım.

Taşan sıralanmış evler, çardaklar, ahırlar... Hepsi ilk geldiğim gün olduğu gibi sıcak ve samimi görünüyordu. Ve o devasa boğazlar, tepelerin ardında, önümde duran görkemli saray ismini fısıltı gibi beni içeri çağırıyordu. Bulutların üzerine kadar çıkıyor, onlara içinde kayboluyor ve hava krallığını diğer her yerden daha itişip kısıyordu.

Quartztan yapılan kolonların arasında dolaşıyordum. Ellerim o parlak taşlara dokundurmak, bir mücevher madeninde dolaşmak gibi hissettiriyordu.

Daha önce Kasır, yani artık sayemde ölü olan ama bums sonuna kadar hak eden Kasır ile oturup toplantı yaptıkları geniş hale döndük. Muhafızlardan biri yanımızda kaldı ama salondan içeriye girmişimde Sina onun da kapının dışında kalmasını söyledi.

"Dinlenmek ister misin?" diye eski nezaketiyle bana döndü. "Burada hâlâ bir odan var."

Bu beklenmedik sözleri karşısında bir an için mutsuzluk hissiyle doldum. Buradan ayrılışım biraz dramatik olmuştu ama artık onlara dilini konuşmayı biliyordum. Zaman kızgınlık ya da kırgınlık zamanı değildi.

"Trekler ederim." İçtenlikle gülümsemedim. "Ama kaybedecek ne diye vaktim yok."

"Kahanda bir şeyler var gibi görünüyorsun." Eliyle masaya otur-
mamı işaret etti. Tahtı dururken masada benim oturduğum yerin tam
karşısına geçti.

"Arlık o kadar da yabancı değilim." Pelerini tamamen üzerimden
aldım. "Gördüğün gibi bunlar kolaylıkla üzerinden çıkarılabilece-
ğin her parçaları yalnızca."

"Elemental'de gıydıkların olduğun kişiyi gösterir," diye düzeltti
kızca.

"Bu gelenekleri sürdürenin sen olduğunu düşünüyorum ve buna
çok uygu duyuyorum." Doğru kelimeleri ararken yutkundum. "Ama
benin işlerin ne kadar karışık olduğunu biliyorsun. Bunu sana an-
latmaya gerek yok."

"Senin bilmediğin çok şey olduğuna neredeyse eminim."

"Ben de..." Onu onaylayarak başımı salladım. "Sonay'ı da çağı-
rıcın mı? Vârisin de burada olmasını istiyorum." Daha doğrusu artık
şey sadece lordların elinde olmasını istemiyorum.

"Gelemez," dedi.

"Neden?"

"Çünkü yanlış anlamadıysam seninle aynı şeyi istiyoruz ama
belki Sonay'a söylemek için henüz doğru anda değiliz."

Kaşlarını kaldırıp şüpheyle ona baktım. "Anlamadım."

"Anlamayacak kadar aptal biri olmadın hiç." Ses tonu gülümse-
rkenydi ama bu uyarıcı bir gülümsemeydi. "Bu döneme denk gelen
şanslı geleneklerimizi çiğnemeyi seviyor. Sonay da öyle. Yaptığı-
lar şeyi takdir ediyordum ama biz yüzyıllardır bu hayatı yaşıyoruz
ve bazı şeyleri sizden daha iyi bildiğimize inanmanız gerekiyor."

Bu beklenmedik itirafı karşısında bocalamıştım. Sina'nın, So-
nay'ın arkasından çevirdiklerini fark ettiğini düşünmüyordum.

"Kötü bir niyeti yok," diye onu savunmaya geçtim. "Ve bu geleneksel yöntemler yerine yeniliğe açık olmak gerekiyor."

"Sonay'ı kenara bırakırsak." Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu.
"Aklında ne var, artık söyleyecek misin?"

"Evrân ve Amon'dan bir an önce kurtulmamız gerekiyor." En dalyeye yaslanıp kollarımı göğsümden birleştirdim. Bunu söyleme amacım buydu. Artık dengelerin değişme zamanı gelmişti ve ben de üzerine düşen her şeyi yapacaktım.

Hem de her şeyi.

"Katılıyorum." Sina da ardına yaslandı. "Bunu nasıl yapacağımızı düşünüyorsunuz?"

"Onları yok edebilecek tek kişi Arın."

Sina etkilenmiş gibi tek kapı havaya kaldırdı.

"Ama Toprak Krallığı'nın ordusuyla savaşamayız. Ve Evra'e cehennem zebanileriyle."

Şu anda lord olan Daren değil Evra'n'da ve bu yüzden Atış Krallığı da cehennemde yaratılan o canavarlar da onun büyüsten öleyecekti. Bunların hepsinden kurtulmamız gerekiyordu. Ve ben tutmam gereken bir sözüm daha vardı artık.

Daren'i güçlerine kavuşturmak.

"Benden bir ordu istiyorsun." Gözlerini kısıp bu defa duyulabilirleri varmış gibi masanın üzerinde eğildi.

Gülümsedim.

"İçgüdülerim senin zaten bir ordunun olduğunu söylüyor."

Şimdi gözleri daha farklı parlıyordu.

Sanki, etkilenmiş gibiydi.

"Yapma Sina..." Saçlarını kulağımın arkasına sıkıptırdım. "Değim gibi, artık o kadar da yabancı değilim. Hepinizle zaman geçirdim, hepinizin neyi istediğini anlayacak kadar izledim ve dinledim. Sen her zaman en akli başında olan oldun. Gelecek olanlara da benzerlikli olacağını düşünüyorum."

Dudaklarını büktü. "Bir ordum var," diye kabul etti. "Oldukça iyi olan bir ordum."

"Ama karşılığını istiyorsun."

"Seçim halkımı tehlikeye atacağımı bilmek istiyorum."

"Kralığın daima su halkının dostu olacak. Tapını geri alacağım ve burur dolu bir diyarda yaşamınızı sürdüreceksiniz."

"Bütün hunlar Arın kendi planlarını gerçekleştirdiğinde de olacak yerler."

"Bugün, krallığının üzerindeki laneti kaldıracağım ve Elemco'nun de suyun geldiği ilk krallık seninki olacak. Gerçek suyum. Büyülü su da yapay olanın değil."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Ordunu vermeyi ve benim tarafımda olmayı kabul ettiğinde gerçekleştireceğim bil."

"Senin tarafın..." Yeniden kaşlarını kaldırdı. "Sizin değil. Su kralığının değil."

"Su krallığını kim yönetirse yönetsin söylediklerim geçerli olacak. Çünkü ben Arın'la da bir anlaşma yapacağım." Nefesimi tutarak bekledim. Bana güvenmesi gerekiyordu ama Arın ve benim arasında bir seçim yapması gerektiği açıktı. Hava Kralığı'nın bugüne dek Su kralığının dostu olduğunu biliyordum ama artık ortada krallık diye bir şey kalmamıştı.

"Arın'ı devirmeyi mi düşünüyorsun?" Kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Kesin bir dille beni reddetse de olurdu.

"Hayır," dedim çabucak. "Ama ben tüm diyarın huzurunu istiyorum. Aslında huzurdan ziyade buradaki huzursuzluğu ortadan kaldırmak istiyorum. Bunu yapmanın tek çözümü de Arın ve Evran'ı ortadan kaldırmak. Ve bir planım var. Şu ana kadar gördüklerime dayanarak söyleyebilirim ki elinizdeki en iyi şey benim planım."

"Ve planını tamamen açık etmiyorsun." Kuşkusunu dağlımıyordu. "E bu konuda onu suçlayamazdım."

Babamın diplomasisinden öğrendiğim gibi rahat bir ifadeyle ben de aynaya kalktım. "Sana sonucu söylüyorum. Her şey bittiğinde sen ve halkın tamamen güvende olacaksınız. Krallık ve taç sizde olacak. Amon ve Evran yok olacak. Ama diyen kimin yöneteceği konusunda bir şey söyleyemem. Bunu diğerlerinin cevapları belirleyecek." İhtihadi limi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Bildiğim kadarıyla diyene tahtını istemiyorsun."

"Hayır, istemiyorum." Bunu çabucak söylemesi beni bütünlü orada rahatlatmıştı. Tahtı isteyen Arın ve vârisler vardı. Sonuçta temelen doğrudan tahta olmak yerine daha çok söz hakkıyla olmak olacaktı ama Ayzer'i tanıyordum, o doğrudan tahta oturmak istiyordu. Ben bu konuda hâlâ aradaydım. Bir yanım doğrusunu yapması istiyorsan bu işi kendin yap diyordu ama daha ağır basan diğer yanım o tahta sadece bir kişiyi görmek istiyordu.

"O halde teklifimi kabul ediyor musun?"

Gri gözleri beni süzerken o da rahatlamış gibi iç çekti.

"Buraya geldiğin ilk günden ne kadar farklı her şey değil mi?" Ses tonu çatallaşmıştı. Onun da tüm her şeyden ne kadar usandığını kolayca görebiliyordum. Kim usanmazdı ki...

"Belki de bu yüzden buraya geldik," dedim. "Ama burada geçirdiğin güzel günlerini hiçbir zaman unutmayacağım. Bana ne kadar nazık davrandığını da öyle. Sokakta kalmış o kızı gelip aynısını aldığını da. Ben de aynısını senin için yapacağım, bunun için söz veriyorum."

Gölümsedi.

Tipki benim gibi o da o günleri anımsamıştı. Üzerinden artık geçmiş gibi hissediyordum. Bu krallıkta kendimi hiçbir zaman oradan beri gibi hissetmemiş olsam da Sina iyi hissetmem için elinden geleni yapmıştı. Kendi vârisini korumak için olsa bile benim için birçok kez elini taşın altına koymuştu. Bunu gerçekten unutmamıştım.

-Herkesin dışladığı, küçük gördüğü deli su vürisi şimdi herkesi benmeye çalışıyor..." İnanamaz gibi başını iki yana salladı. Gözlerini bir araya geldiğinde "Keşke sen benim vürisim olsaydın," dedi. Bu sözler beni bozguna uğratmıştı. Bunu herkesten duymayı bekleyebirdim ama Sina gibi erdemli birinden duymak içimi ısıtmıştı.

-Her zaman dostun olmayı tercih ederim." Gülümsemek uzun zaman sonra ilk defa bu kadar kolaydı.

-Ve her zaman da öyle olacaksın." Yanıma gelip ellerini bana uzadı. Parmaklarımız birleşti. "Ordum hizmetinde, sen kim olursan ol." Tilsimini fısıldadı ve küçük bir hava akımı ikimizin de saçlarını esedi. Sol bileğimin iç kısmında üst üste dizili bir bulut dövmesi vardı.

İnzalar atıldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Seni ve krallığını kendi evimsi koruyacağım şekilde koruyacağım. Şimdi bana eskiden su kaynağının nerede olduğunu göster lütfen."

Kapıdan çıkmanız için yolu işaret etti. Ellerini çekerken onun da bileğinin iç kısmında bir dalga resmedildiğini gördüm. Bu kazandığı ilk anlaşmaydı ve kendimle inanılmaz bir gurur duyuyordum.

Saraydan dışarıya çıktık, muhafızlar peşimize takılmadı. Hava Lordu Sina bana yeniden güveniyordu. Ve yeniden bu topraklarda olabildiğim kadar hürce dolaşabiliyordum. Bu tahmin edilemez bir hızla.

Bizi bulutların üzerindeki bir tepeye götürdü. Burası uçan adalardan oluşuyordu. İlk gördüğümde büyülenmiş hissetmiştim. En tepede duruyorduk ve buradan hem Hava Sarayı hem de tüm Elemental ayaklarının altındaydı. Yakından bakınca beyaz bulutların arasında asılı kalmış üç kaya parçası daha gördüm. Hepsi oldukça büyük ve üçkütüğü duruyordu ama bu bir şekilde heyecan vericiydi de. Etrafındaki ağaçlar ve aşağıda dolaşan çiftçiler... Hayvanların yaşadıkları gibi yaşaması. Hava Krallığı istediğim Elemental'in önlemesi gibiydi.

Kurumuş bir nehir yatağına gittik.

"İşte buradan," dedi Sina koderle işaret ederek. "Su burada akar ve saraya, oradan da köylere dağılırdı." Şimdi ise bir toprak yığını, dan farksız değildi. Çok derin olmasa da oldukça uzundu. Omsak edince havada duran adanın sonuna ve oradan da birkaç metre aşağıdaki bulutlara tırmanıp bir aşağıdaki adaya ulaşıyordu. Bu şekilde de saraya. Ama Hava Krallığı'nda suyu dağıtan yağmur bulutlarıydı. Bu yüzden bu kadar yukarıdaydık ve bunu fark etmek biraz daha etkilenmemi sağladı.

Nehir yatağının içine girdim. Belimdeki hançeri çıkartıp Sina izlerken odaklanmaya çalıştım. Bunu yapabileceğimi biliyordum. Su üzerinde artık kimsenin olmadığı bir hakimiyetim olduğunu hissediyordum. Tanrıçalar ama daha önce bunu hiç yapmamıştım.

Hançerle avucumun içine bir kesik açarken dudaklarımı ısırarak Kanayan elimi derin bir nefes alarak kurumuş toprağa bastırarak. Gözlerimi kapattım ve tılsımlı sözleri tamamen içgüdüsel olarak tılsımladım. Bunlar öğrendiğim ya da daha önce duyduğum kelimeler değildi. Sadece zihnimden akıp gidiyordu.

Havanın ağırlaşması, etrafın sessizleşmesi ve bulutların bir araya toplanması müziğimin sesini yükseltmeye başladı. Sonra tılsımlarım daha da ağırlaştı. Fısıltılar sese dönüştü, ses şarkılara... Dudaklarımdan dökülen kelimeler kadar sesim de yabancıydı. Ama şarkıyı söyleyen kişinin ben olduğumu biliyordum.

Bu benim ruhumun bestesiydi.

Ve müziksiz sözlerime su bir ezgi gibi eşlik etti. Toprağa bastırduğum elim islandığında gözlerimi açmak için erken olduğumu biliyordum. Tüm diyarda yankı yapan sesim büyüün orkestrasının dilindeki ilk hecesiydi.

Su ayaklandı.

Ve yeniden Elemental'e ilk adımını Hava Krallığı'nda attı.

Nâyet gözlerimi aralayıp yavaş yavaş yükseğin suyu izledim. Temiz ve berraktı. Kendine özgü sihirli bir kokusu yoktu. Bu tamamen doğaldı.

Nâhiden çıkıp Sina'nın yanına döndüğümde bakışlarımı yükselen sulardan alamıyordu. Onu ilk kez böyle dikkatli ve bir şeye hayranlıkla bakarken görüyordum. Gözlerinde ritmik bir keder ve melûk umut parıltıları çâğlamıştı. Biraz önce o anlamayı yapıyor, bir kâna şu an inanmaya başlamıştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Lordum..." Gülümseyerek teşekkürünü kabul ettim ve onun gibi akır diğer bulutlarla buluşan suyu izlemeye koyuldum. İçimdeki o küçük yıldız ışığı biraz daha büyümüştü. Su yükselirken doğanın aktı bir renk daha almıştı. Hasta diyor, yaralarını sarmaya başlamıştı. Burası sihirli bir diyardı ama saf bir şekilde oluklardan akan bu su, tüm bu sihirli yaratıkları bile heyecanlandıran tek şeydi. Bu bana dünyanın aslında ne kadar kıymetli olduğuna ve onu ne kadar hor kullandığımızı bir kez daha hatırlattı. Sihre ihtiyacımız yoktu, var olanı korumaya ihtiyacımız vardı.

Sarayın önüne döndüğümüzde Sina ile ikimiz de sessizdik ama etrafı suyun yarattığı bir coşku hakimdi. Herkes oradan oraya koşuyor, muhafızlar haberi vermek için lordlarını arıyordu.

Kasır'ın yerine gelen baş muhafız onu hararetle selamladığında Sina gülümseyerek "Biliyorum Ayzan," dedi. "Bunun için su vârisi-ne minnettârız. Şerefine bir organizasyon düzenleyelim."

Hızla ona döndüm.

"Çok incesin ama buna hiç gerek yok."

"Delirme Nova." Yeniden gülümsemedi. "Buna gerek var. Yıllardır buna hasretiz biz. Ne demek olduğunu tahmin bile edemezsin." Belki ederdim belki edemezdim ama şu anda böyle bir şeye zamanım yoktu.

"Kutlamaları sonraya erteleyelim," diye sarar ettim. "Daha gırtlık men gereken başkaları var."

Ve en çok gerilmeme neden olana doğru yola çıkmam gerekiyordu. Kafamdaki tüm yığınlar birbirinin üzerine binmişti.

"Sahi," dedi bir anda bana dönüp. "Senin Rüzgârlı Vadi'de ne işin vardı? Orası çok tehlikeli bir yerdir." Bunu söylemesi kafamdaki yığınların üzerine bir tanesini daha itmişti.

"Ne kadar tehlikeli?" diye yurkundum. Daren'i bilinçsiz bir şekilde orada bıraktığımı hatırlamayı pek istemiyordum ama kararında pişman değildim. Sadece başına bir şey gelmesini istemiyordum ama gelirse de bunun suçluluğunu yaşamayacaktım. Tıpkı onun yapmadığı gibi. Hem... Bir şeye güveniyordum. Ve tüm kalbimle ona tutunuyordum.

"Yağmacılar orayı ele geçirdi," diye kaşlarını kaldırdı. "Vadinin ötesine gidip de canlı geri dönen pek kimse olmaz. Krallık topraklarından çıkmak güvenli değildir."

İçime dolan ağırlığı görmezden gelmeye çalıştım. O, Daren'de Başının çaresine bakardı. Cehennem lordunun korkacak bir şeyi olmaması gerekiyordu.

"Ve orası yaratıkların bölgesi," diye devam etti Sina iç sesini susturmak ister gibi. "Elemental'in sadece saraylarını gördün. Bunu büyüdü bir diyar ve Amon'dan sonra her türlü bela artık topraklarınızın sınırında dolaşıyor."

"Sahi Amon nerede?" Konuyu dağıtmak için başka bir şeyi aydınlatma kavuşturmak istedim.

"Bilmiyorum, o günden sonra ondan hiç haber almadım."

Başımın onayladısı. Zaten Sina ve Amon'un habertleşmesini bilelemiyordum. İkisi birbirinden hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Aralarında daimi bir husumet vardı. Ama ben bir şekilde, uygun zaman bulduğumda Ayzer ile görüşmeliydim.

"Nona," diye selendi. Sonay eteklerini havaya kaldırıp bana doğru koşarken göz ucuyla Sina'ya baktım. Onun meşgul olduğunu söylemişti ama neyle olduğunu bilmiyordum. Ben de tam onu görmek için Sina'yı zorlamayı düşünüyordum. Beni bu zahmetten kurtarması bu kızın hanesine bir puan daha eklememe neden oldu.

"Sonay," diye başımla selamladım. Tam karşımda durdu. Sen selamı omzundan geriye itti. Hem şaşkın hem korkmuş görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. Aslında onunla da konuşmam epey şey birikti.

"Günlerdir sana ulaşmaya çalışıyordum," dedi. "Sana kim haber verdi?" Sesindeki endişeye bakılırsa yolunda olmayan bir şeyler vardı. Omzunun üzerinden Sina'ya dönüp baktı ama gözleri net bir şekilde gizlediği bir şeyleri ortaya koyuyordu.

Sonay...

Pelerinini şapkasını indirdim.

"Buraya kendim geldim," dedim Sina yanımıza gelmeden önce. "Hiçbir şeyden haberim yok, ne oldu?"

"Anana," diye fısıldadı. "O burada. Ve günlerdir seni saykılıyor."

Kaşlarını çatarak donup kaldım. Onun Arın'ın yanında olduğunu sanıyordum. İlmek'ten çıktığından beri ondan haber almamıştım. Ama doğruca koşup ona gitmiştir diye düşünmüştüm.

"Burada ne işi var?" Gözlerim ikisi arasında gidip geldi.

"Bana bakma hiç," dedi Sina bundan memnun olmadığını ima ederek. "Benim de hiçbir fikrim yok." Sonay'a olan bakışları kesinlikle rahatsızdı.

İrisi eteklerimden çekiştirene kadar neler olduğunu anlamaya çalışıyordum ama dönüp baktığımda donakalmıştım.

"Vârisim," dedi bir kadın. "Lütfen bunları kabul edin. Sizin verdığınızle kıyaslanamaz ama elimizde olan bunlar." Bir elma sepetini ona yaşlı bir kadın pelerininin ucuna bıraktı.

"Buna hiç gerek yok," derken Sina yanına eğilip "Kabul et," diye fısıldadı. "Etmemen ayrıp olur ve onları incitir."

Şaşkın bakışlarını ona döndü. Kadına yeniden bakağında dolu ve mutlulukla parlayan gözlerle hediyesini kabul etmemi beklediğini gördüm. Eğilip önce ona elimi uzattım. Bana sanki üç tane laşım daha çıkmış gibi hissetti.

"Lütfen önce ayağa kalkın," dedim yeniden elimi boşluğa sallayarak. "Benim önümde eğilmenize hiç gerek yok." Kendimi mutlu hissediyordum ama böyle bir saygı ve minnet görmek benim de gözlerimin dolmasına neden olmuştu. Aslında hiçbir şey yapmamıştım, onlara ait olanı, doğanın onlara sunduğunu onlara iade etmiştim ama gözlerimin içine bakıp ağlayarak teşekkür ediyorlardı.

Dünya sandığımdan daha kötü bir yerdi.

Elma sepetini ellerimin arasına aldım.

"Teşekkür ederim."

"Vârisim..." dedi üç kadın aynı anda ve ıslıklı gözlerle gönye doğru yürüyüp çekildiler. Aynısını arkasından başkaları da yaptı ve son olarak muhafızlar saygılarını bildirdi. Sina ve Sonay bu gibi durumlara alışkın şekilde hemen arkamda, iki yanımda durup dâir şeklinde gelen minneti takdir ediyorlardı. Oysa ki Sonay neler olduğunu bile bilmiyordu. Demek ki gerçek vârisler ne yapması gerektiğini öğreniyordu.

Lordları onlara öğretiyordu.

Ama sen buna fırsat vermedin Nova...

Her şey bittiğinde yeniden Sonay'a döndüm. Kendimi garip, yorgun ama mutlu hissediyordum.

"Ariana ile ilgili durum ne?" diye sordum. "Ne zaman buraya geldi?"

"İlmekten çıkar çıkmaz," diye asıl sorumun cevabını vermiş oldu Sonay. "Ama onu kabul etmemiş."

Onu kabul etmemiş.

Bunu ne anlama geldiğini sorgulamak istemiyordum. Zihnimde depolı boşluklara da karmaşalara da yer yoktu. Ama Ariana'nın bıp kırılığını tahmin edebiliyordum.

"O halde neden vârisi olduğu Ateş Krallığı'na gitmeyip buraya geldi?" Şüpheli tarafım çoktan şaha kalkmıştı bile. Ariana'yı bilmem onun Daren'le bir zoru olduğunu düşünecektim ama benden bir isteği bile onun yanında olmamı olmuştı. Şimdi derdi neydi ki...

"Gelebilecek durumda değildi." Sonay'ın üzerinde ciddi bir penâ vardı. "Onun yanına gidelim. Kendisi açıklayacak."

Kararsızlıkla karşılarında dikilmeye devam ettim. Her geçen saate zaman kaybediyordum ve bu şu an ihtiyacım olan son şeydi. Ben önce gidip Arın'la konuşmam gerekiyordu. Asıl planım her zaman Arın'dı ama işim sadece onunla konuşmakla bitmeyecekti.

Derin bir nefes aldım.

Ular olmak böyle bir yük bindiriyordu demek ki insanların üzerine zor kararlar vermekte hiçbir zaman iyi olmamışım. Keşke kızın yanında olup bana yardım etseydi, en azından ne yapmam gerektiğini söylemesine bile razıydım.

Ve Ayzer...

Kim bilir o nerede ve ne haldeydi?.. Ona korkunç bir görev verince krallığın en acımasız lorduyla birlikte kalmaya zorlamışım. Değindiğimde Ayzer'in de en az bizim kadar yalnız olduğunu biliyordum. Onun yalnızlığı daha zordu. Kimseye belli etmemesi gerekir bir oyun oynuyordu.

"Pekâlâ," dedim nefesimi vererek. "Gidip Ariana'yı görelim hadi."

Sonay rahatsız bir şekilde omuzlarını indirdi. Sina hâlâ durumdan rahatsızdı ama bizi kendi halimize bıraktı. Su akışını takip etmek için gideceğini söyleyip muhafızlarla birlikte uzaklaştı.

"Ve Nova," diye seslendi arkamdan. Bana gururla ve hayranlıkla bakıyor oluşu Sonay'ın gözünden kaçmamıştı. "O partiyi bir fikr vereceğim. Bunu benden alma, senin için veremediğim bir gece

daha olmasını istemiyorum. Bunu en çok bek eden sendin." Gözlerini bulutlara çevirdi. Yağmurlarını toplamış ait olduğu toprakları vermek üzere bir araya gelmişlerdi sanki. "Her zaman en çok bek eden sensin," diye mırıldandıktan sonra Sina bir şey hatırlamış gibi dönüp gitti.

Çank kışlarıyla bana bakan Sonay'a döndüm.

"Kendi lordun dışındaki herkes senden memnun görülebiliyor." Dediklerin dümdüz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Sanırım hiç kimse kendi lordu ve vârisinden memnun değil. Şuna bak, hepimiz köşe kapmaca oynuyoruz."

"Değil mi?" diye kısırdadı.

Sarayın içine girdiğimizde ona eşlik eden cinler birkaç metre geride kaldı. O an aklımda Lala belirdi ama bunu sonraya erilecek zorunda kaldım. Merdivenleri çıkarken "Arın'ı ziyaret etmişin," diye laf attım Sonay'a. Bununla doğrudan bir derdim yoktu, o an taraflarını seçmesi gerektiğini söyleyen bendim ve o da açıkla bu durum olduğunda Arın'ın yanında olacağını dile getirmişti.

Ama bunu bildiğimi bilmesini istiyordum.

"Ve beni olağanüstü bir asaletle geri çevirdi." Gözlerini dövrken hâlâ gülüyordu. Bu kızın bu neşesini ve vurdumduymazlığını seviyordum aslında.

"Arın geleneksel biri," dedim. "Kendi krallığına sadık olmasını bekler."

Ne ima ettiğimi anlamış gibi "Ben zaten krallığıma sadığım," dedi kolumu tutarak. "Sina'ya da öyle. Ve ona değer veriyorsun. Şe de ce daha fazla oyunun içinde olmalıyız diye uğraşıyorum."

"Belki de yeterince uğraşmıyorsun." Kaşlarını kaldırdı. "Uğraşsan Sina'nın çabalarını ve başarılarını da görürdün." O an sırlarını ifşa edecek değildim ama bu kadarını söyleyerek iknâ etmeye yardım edebilirdim. Keske birileri bana ve Arın'a da yardım etseydi.

“Çen de öyle,” dedi yeniden merdivenleri çıkıp. “Yani daha çok
görmüşün Arın’ın yaptıklarını görebilirsin.”

“Ah, Sonay...” diye marıldandım bir odanın kapısına vardığımız-
da “Arın’ı diğer lordlarla karıştırma sakın.” Yeniden gültürmedim.
“Beri de diğer varislerle.”

Sonay başını iki yana sallayıp kapıyı açtı.

Burası eskiden benim kaldığım odaya benziyordu. Geniş, ferah
ve oldukça ılıktı. Ama kesinlikle benim odam daha güzeldi. Burası
sadece bir saray odasıydı. Benimki ise özel konuk odasıydı.

Seden kendimi onunla kıyaslıyordum ki?..

Delirdin yine Nova...

Sonay kapıyı açık tutunca içeriye ilk adıma atan ben oldum. Be-
yar ollerin altında kızıl saçlarını gördüğümde istemsizce yine il-
me’teki o halini hatırlıyordum.

Çakma su varisi.

“Arana...” diye seslendim iç sesimle bir kavgaya tutuşmadan önce.
Mutlaka yanıma bu sınırlar çok ihtiyacım vardı. Duygusal özellikle de
büyüklük krizlerinin altına girdiğim bir şelaleye ihtiyacım yoktu.

“Nova...” dedi yataktan doğrularak. Gözlerim birden açıldı. Onu
son gördüğüm halinden eser yoktu. Asırların birkaç gün içinde çok-
nuş, gözaltılan mosmor olmuştu. Şimdiden çok zayıflamıştı, bu nasıl
mümkün oluyordu?

“Onun neyi var?” diye omzumun üzerinden dönüp fısıldadım So-
ney’a. Yüzü ifadesizleşmişti. Omuzlarını kaldırıp indirdi.

“Bana bir şey söylemiyor,” derken huysazdı. “Günlerdir seni sa-
rılayıp duruyor.”

Neler olduğunu anlamak için ona doğru yavaşça ilerledim. Oda-
nın içinde ağır bir koku vardı.

Sömüş bir ateş gibi.

“Merhaba,” dedim korkunç göründüğünü en azından yüzümde
belirtmemeye çalışarak. “Beni istemişsin.”

Huzur anyor gibi bileğimden yakaladı ve inleyerek yeniden yatağına döştü başı. Bileğime kuzgün demir basılmış gibi bir acıklık hissettim. Daha çok yanına yaklaşıp başından tuttum.

"Ateşi var!" diye seslendim Sonay'a ama bu sözcektir az girin Lavların içinde kalmış gibi yanıyordu.

"Hekimler bir şey yapamıyor," diye açıkladı hava vârisi. Onun için endişelendiğini görebiliyordum. Sonay'ın da hava kraliçesi, herkes gibi naif bir ruhu vardı. Buru çok sık göstermese de.

"Onlar bana bir şey yapamaz." Ariana yeniden öksürdü. Göğsünü toplamaya çalışıyordu ama kokunu kımıldatamıyordu. Başından tutup yavaşça kaldırdım, Sonay dik durabilmesi için arkasına yasalarla destek yaptım.

"Sadece sen..." dedi bulgulu sesi. "Beni iyi dinlemelisin Nona."

"Seni daha iyi bir hekime götürmeliyiz."

"En iyileri baktı," diye yeniden araya girdi Sonay.

"Şamanlar öngörülerle doğar." İkimiz de Ariana'nın zayıf sesine döndük. "Alevler bize fısıldar. Ama suyun hafızası vardır."

Kaşlarını çatıp nefesimi tuttum. İçimden ona yardım etmek isteliyordu ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordum. Birkaç tıbbi fül dayarak en azından vücudunun soğumasını sağlamaya çalıştım.

"Teşekkürler." Gülümsemediğinde yaptığım şeyin işe yaradığını anlamış oldum.

"Önemli değil," dedim. "Bana ne yapmam gerektiğini söylerse daha çok yardım edebilirim."

"Benim değil, Elemental'in sana ihtiyacı var. Çok ihtiyacı var." Sesi gerilim ve korku doluydu. Bana değil, tavana bakıyor ve gültü bekleri gitgide büyüyordu. Kendi içinde yaşadığı bir dehşet sahnesini resmettiği ortadaydı.

"Onun vârisi," diye fısıldadı. "Onun vârisi olmak zorundasın. Arın'ın yanında kalmak zorundasın."

Ben de artık gergindim. Sonay'la birbirimize baktık ama onun yüzü de benimki kadar şaşkınlık doluydu.

"Bir kötülük yaklaşıyor," dedi. "Bugüne kadar görülmemiş bir kötülük. Onu yok edebilecek tek şey, o ateşi söndürebilecek tek şey Amon sensin."

Kızla boyanmış bakışları hızla bana döndü.

"Elemental yeniden yaratılıyor, tanrıçalar huzursuz. Hava, ateş, toprak ve su huzursuz. Doğa huzursuz. Hayvanlar korkuyor. Bir tehlikenin yaklaştığını gökyüzü de biliyor."

Sonra bir patlama sesi geldi. Hepimizi yerimizden suçlayacak kadar büyük ve sarsıcı.

Anana baygın bir şekilde yere düşerken "Onun vârisi," diye son cıvılarıyla bağırdı. "Onun vârisinin peşindeler. Onu öldürecekler."

Dengede durmaya çalıştıysam da yeniden başı düştü.

"Nova!" diye seslendi Sonay.

Yer yerinden oynarcasına bir sarsıntı devam ediyordu. Büyük bir depremin ortasında kalmıştık. Buna neyin ya da kimin sebep olduğunu anlamak zor değildi.

Kapı açıldı.

Seerler çaldı.

Bulutlar gürültülü bir şekilde dağıldı.

"Vârisleri koruyun!" diye bağırdı Hava Lordu Sina. Gözlerimiz anında ona ve odaya doluşan muhafızlara döndü. Üçümüzün yanına gelip ikimizin arasına dizildiler. Kapının önündeki hengamenin sesinin etkisi olduğunu düşündüm.

"Neler oluyor?" diye Sonay öne çıktı. Sina avuçlarını iki yönlü olarak göğe doğru bulutları etkisi altına alıyordu. Gökyüzünde asılı olan sarı böyle bir sallanıyordu ki ipi kopmuş bir uçurtma gibi hissediliyordu.

"Amon ve Evran," dedi. "Amon son anlaşmamızı da yıktı, taşları kaldırıp sınırlarımızı astı."

“Köyler,” diye fısıldadı Sonay öfkeli bir korkuyla. “Köyler
mek zorundayız.”

“Ordu köyü koruyacak, biz sarayı korumak zorundayız.”

Hava Krallığı'nın etrafındaki bahardan eser kalmamıştı. Göky
zâ tamamen griye ve bulutlara teslim olmuştu. Sine hem krallığ
düşmemesini sağlamaya çalışıyor hem de gelen saldırıyı karşı edip
sarayı gizlemeye çalışıyordu. Sonay ona katıldığında zoraki ada
larla pencereye doğru ilerledim. Bunu kendi gözlerimle görmek ist
dim. Rüzgâr öyle şiddetlenmişti ki devasa bir girdap sarayın etraf
sarmış ona doğru gelmek isteyen Toprak Muhafızları'nı engeliye
du. Sonra onu gördüm, hepsinin arkasından Amon'un yitmiş. Baş
taşları üzerinde taşıyordu, dokunulmazdı. Hava Lordu'nun tüm ç
basına rağmen avuçlarını toprağa bastırdı, yerden yükselen iki şta
toprağı yararak zemin üzerinde kayıp camlara vurduğunda çöken
için sadece bir saniyem vardı.

“Bana verin,” diye gürledi Amon. “Onun vârisini istiyorum.”

Başka bir deprem daha vuku buldu.

Geriye kalan, Elemental'in son huzurlu kalesi, Hava Krallığı d
geçirildi.

9. BÖLÜM

Demirden Taçlar ya da Prangalar

Göğsümün üzerindeki taş birdenbire ağırlık yaptı. Sanki onu kullanmam için can çekiyordu. Taş dışarıda ortalığı inleyen lordu anıyordu, onun bize yaptıklarını biliyordu. İçimde büyük bir enerji yükselmeye başladı. İlmek'te kısıtlı kaldığım, Arın'ın kısıtlı kaldığı, bükünün suyun içinde uykuya yatırıldığı, yok edilen krallığımız... Her şey tane tane düştü zihnime, kafamın içinde bir su birikintisi gibi be anıya gelip öfkemi içine çekti.

Sarsılan krallığa baktım. Tuttuğum yatağın ahşap sütunu avucunun içinde kayıyordu. Sonay ürkererek etrafına sıralanan ama ayakta durmaya zorlanan muhafızlara bakıyordu.

Sina kapının hemen önündeydi. İlk darbeyi o alacak ya da ilk darbeyi o vuracaktı. Üç tane taşı olan gözü dönmüş bir Toprak Lorduna karşı hiç şansı yoktu.

Ariana'nın bilinçsiz bir şekilde yastığa düğün başı bir peri kızı tarafından korunmaya çalışıyordu.

"Beni istiyor," diye fısıldadım dişlerimin arasından. "Beni istiyor. Arın'dan intikam almak istiyor."

"Buradan hiç kimseyi alamayacak," diye hurladı Sina arkasını dönerken. Omuzları dikleşmiş, bacakları kasılmıştı. Elleri iki yanında ha-

valandı. Sarayı yerinde tutması mümkün değildi ama yapabildiği işi şeyi yaptı. Bir fırtına bulutunu sarayın üzerine konumlandırdı.

Bundan artık sıkılmıştım. Amon'un istediği gibi her yere yükse getirmesinden. Herkesi parmağında oynatmasından. Herkese baskınlık yapmasından. Herkesin hayatını başına yıkmasından.

Muhafızların ortasından geçerek Sina'nın yanına gittim. Adının elinde çok büyük bir koz vardı. Tek bakışıyla koca krallığı bile yerinden oynatabiliyordu. Ayaklarının üzerinde duramazken hava kirliliğinin onlarla savaşıp bir de kazanmasını beklemek aptallık olurdu.

"Bu krallığın düşüşünü izlemeyeceğim." Sina'nın önüne geçtin. Gri bakışları beni bulduğunda kaşları çatılmıştı. Kendi içinde büyük bir çelişkinin ortasındaydı. Beni ona verip krallığını kurtarabileceğinin o da farkındaydı.

"Yıllardır ona boyun eğiyoruz Nova," diye sendeledi. "Bir kez daha olmayacak. Ne pahasına olursa olsun."

"Yıllardır bu sayede halkını korudun." Sağduyuma tutanmaya çalışıyordum. Amon'un su hakkına olan nefretini bir de onların çıkarmasına izin vermeyecektim. Su ve Ateş halkına yapılanlar bu krallığa da yapmasına izin vermezdim.

Hava Lordu beni duymazdan geldi. Haklı olduğumu biliyordu ama onun da canına tak etmişti. Sina bu diyarda en çok bedel ödeyenlerden biriydi.

"Bir yere tutunun," diye mırıldandı. Gözlerinde daha önce görmediğim bir öfke ve hurs vardı. Gökyüzünün üzerindeki bir adanın üstünde konumlanmış saray çatırdıyordu ama lordu onu almalarmış izin vermiyordu. Odanın içindeki herkes dediğini yaptı. Hava Lordu pencerenin önüne geçti, Amon ile bakışlarının kesiştiğini görmesem de hayal edebiliyordum. Sina sadece durdu aına rüzgâr hissedildi. Kırk pencerelerin parçaları zeminde titremeye başladı. Bu defa depremde değil, rüzgârdan dolayı. Cam parçaları teker teker yükselmeye başladı. Boşlukta birer bıçak gibi döndü. Hava Lordu ellerini yavaşça

tekne tüm parçalar üzerimizden uçarak Amon'a doğru birer ok gibi fırladı. Dışardan gelen çağlıklar hedeflerini bulduğunu gösteriyordu ama Amon'un bu darbeye yıkılmayacağını farkındaydık.

"Lordum," diye içeriye girdi bir muhafız. Sina ona doğru dönmeye ama asker konuşmasına, Sonay'a bakarak devam etti. "Vârîsim, Ates Lordu Evran. Köye saldırıyor."

Sina aniden döndüğünde rüzgâr da onunla birlikte hareket etti. Nefesimi tutmak zorunda kaldım.

"Bu krallık düşmeyecek," dedi Hava Lordu. "Büyük Yıkım'da düşmedi, şimdi de düşmeyecek."

"Sen git," diye fısıldadı Sonay. "Sarayı ben korurum."

Hava Lordu ve Hava vârisi bir anlığına birbirine baktı.

"Korumam," dedi Sonay. "İçeriye girmelerine izin vermem. Halkımızı kurtar."

"Yardım ederim ona," diye güvence verdim. Onun ne kadar büyük bir çıkmaza girdiğini görmek isten değildi.

"Dışarı çıkmayın," dedi sonunda. "Sarayda olduğunuz sürece kente giremez. İçeridekilere bir şey yapamaz. Ben yaşadığımı süreçte bu saray yıkılmayacak."

Sonay onu başıyla onaylarken ben bambaşka bir şey fark ettim ve heruk bir şekilde bedenleyen Hava Lordu'nun ardından bir süre daha boşluğa bakmaya devam ettim.

Yaşadığım süreçte bu saray yıkılmayacak.

Onlar sadece bu sarayların lordları değildi. Onlar bu saraylara bağlıydı. Annin yok olduğu zaman Su Krallığı yok olmuştu. Annin bu yüzden ilk önce Toprak Sarayı'na saldırmıştı. Saraydan geriye yıkıntılar kalmış olsa da krallık yok olmamıştı çünkü Amon taşları taşıyordu ve yok edilemezdi. Daren bu yüzden ne olursa olsun saray benim diyordu.

"Sen sarayı koru," diye mırıldandım. "Ben dışarıya çıkıyorum." Başım döner gibi olmuştu. Amon'un yeni hedefi, yeni Ann'i Hava

Krallığı olmuştı. Burayı seçmesinin özel bir nedeni vardı. Göldeki Ateş Krallığı'ndaydım ve oradan çıktıktan sonra günlerce yolda a sürmüştüm. Yani günlerdir dışındaydım. Bana saldırılabileceği dala savunmasız olduğum birçok an vardı ama bugünü ve burayı seçmeyi Hava Krallığı'nı yok etmek istiyordu ve herkesin benim yitkili olduğumu düşünmesini istiyordu.

"Onda taşlar var Nova!" diye bağırdı Sonay muhafızların arasından güç bela çıkarken. "Onunla savaşılamazsın." Kocaman gözleri ya şadığı korkuyla daha da irileşmişti. Onunla kimin savaşılabileceğini benim kadar o da biliyordu ama bunun için zamanım yoktu.

"Bende de var." Sertçe yutkundum. Gözlerim fırtına bulutlarıyla yerle yeksan olmuş toprak yağmalarına kaydı.

Gözleri irileşti. Bunun her şeyi değiştireceğini ikimiz de biliyorduk.

"Kullanmazsın," dedi. Onlar konusunda benden daha bilgili olduğumu tahmin ediyordum. "Taşlar çok güçlüdür. Onu taşıyamazsın. Çok yenisin. Senden taşı alır." Söylediklerini tartarken Duro'nun de benzer cümleler kurdüğünü hatırlıyordum. Taşların ağırlığı vardı, onları kullanmak dipsiz bir çukura girmeye ve oradan sağ çıkmaya benziyordu.

Bu düşünce durduğum yerde irkilmeme neden oldu.

Ayağımızın altındaki zemin bir sarsıntı daha yaşadı. Ben bundan çıkmazsam Amon sarayı başlarına yıkacaktı.

"Birini gönder," diye fısılcıydım Sonay'a. "Onu buraya getir Ann'i getir!" Sonra yeniden dışarıya döndüm. "Sina'ya bir sır verdim. Krallığını koruyacağım. Ne pahasına olursa olsun." Daha mührü bile kurmamış bir imzayı ilk tökezlemede bozmayacaktım. Buraya Amon'un karşısına dikilmek için bir ordu bulmaya gelmiştım ama Toprak Lordu benimle yüzleşmek istiyorsa bu şans reddetmeyecektim.

Arkamda duran kapının tokmağını çevirdim.

“Yapma!” diye seslendi ama kapıyı üzerinden kapatam ve hızlı bir iletme fısıldayarak onu mülhürledim. Kalbim çok hızlı atıyordu.

Sina içerideki odayı koruduğu için dışarıdaki yıkım onaya ulaşmamıştı ama şimdi, sarayın içinde ilerlemeye çalışırken çıplak ellerimle yıkımı görebiliyordum. Her şeyin bu kadar kısa sürede olması kan dondurucuydu. Arın’ın onun krallığına yaptığını Amon Sina’nın krallığına yapıyor ve tereddüt etmiyordu.

Ann en azından yedi gün önce onları uyarmıştı, hem de hiç hak memelerine rağmen. İşte kötülük arasındaki ince çizgi burada duruyordu.

Kolonlar yıkılmış, cinlerin üzerinden kıyan gibi geçmişti. Merdivenlerin o büyüleyici tırabzanları yarılarından kopmuş. Duvarlar hanıbe dönmüş.

Sadece ben burada olduğum için.

Artık bir kapısı olmayan sarayın ana girişinden çıktığımda Amon’u gördüm ama onun beni görmesi için biraz daha zamanı vardı. Parmaklarım boynumdaki kolyeye gitti. Onu hissetmeye çalışıordum ama boynumdaki soğuk bir ağırlıktı farkıydı.

Sina ihtiyacım var, Arın. Bunu tek başıma yapamam.

Kurumuş boğazımı ıslatmak için yutkundum. Nefes alışverişimi düzenlemeye çalışıyordum. Karşısına çıkmak için ilk adımımı attım. Sina’nın bulutları etrafı neredeyse karartmıştı.

Onunla kasvetli bir griliğin altında buluştuk.

Tek başına olduğunu görmek beni şaşırtmamıştı. Artık gözü dönmüş bir hırsla hareket ettiğini biliyordum. Arın’ın bile sınırları olduğunu düşünürdüm ama Amon’un üzerindeki taşlarla sınırları yoktu.

“Su varisi...” diye fısıldadı nihayet beni gördüğünde. Uzun saçları tamamen açık omzundan aşağı sallanıyordu. Üzerinde kahverengi bir ceket ve ona uyumlu bir pantolonla çizimleri vardı. Bugün üzerinde pelerini yoktu ama beni çıldırtmak istemiş gibi hak etmediği o tacı başının üzerine konumlandırmıştı.

"Amon..." dedim onun taklidini yaparken. "Küçük bir insan bu için bu kadar tantanaya gerek var mıydı?" Açıklığa doğru çıkıp kolye içeriye geri dönmemem için bana baskı yapıyordu. Boyundan çıkıp ona saldırmak için kendi anını kolluyormuş gibi.

Uçurumun kıyısında duruyordu. Orada durmak onu rahatsız olmalıydı. Kayalıkların üzerindeydi ve topraktan güç alan birisi için Hava Krallığı aslında muazzam bir yapı taşıydı.

"O insan kızın başımıza açıklarını düşününce," dedi kışkırtıcı tavrında kaldırarak. Yüzündeki kışkırtıcı mimikleriyle kendini belli etse de cildi porselen gibi ıslık ıslık. "Daren'in seni nereye sakladığını merak ediyordum." Genişçe gülümsedi. "Bu diyarın lordları etkilemek konusunda üzerine yok değil mi?"

"Saklanmıyordum." Rahat bir tavır sergilemek için ağırlığımı bacaklarıma verdim. "Ama günlerdir senin fare gibi hangi delikte saklandığını merak ediyordum." Onun gibi gülümsedim. "Sonuçta anı sen de evsizsin."

"Elemental benim evimdir."

"Ah, seni incittim mi?" Dudaklarımı büzüp "Kendini bilmeza tekinin gelip evini yerle bir ettikten sonra seni dışarıya atması asli bir duyguymuş?"

Ne dediğimi hemen anlamıştı. "Dünya senin evin değildi," dedi. "Alfinler Elemental'e aittir."

"Buna siz karar veremezsiniz!" Bu artık canımı sıkan son şey olmuştu. Nasıl oluyor da her şeyi çok iyi bildiklerini düşünüyorlardı. Hayat onların planlamasından ibaret değildi.

Çakma tannılar.

"Bir gün dünya da benim önümde diz çökecek. O zaman her şey ben karar vereceğim."

"Aynen," dedim başımı sallayarak. "Ben de Plüton'a göz koydum. Arada bir gezegenlikten atıyorlar falan, hoşuma gidiyor. Uzaylıları önümde diz çöktürecek. Manyaklık bedava ne de olsa."

Gözlerini kısarak sözlerim arasında mantıklı bir şey bulmaya çalışıyor gibi bana baktı. Eh, ona iyi şanslar.

"Sevgili Nova," dedi saçlarını zarafetle arkaya doğru yavaşça atarak "Sende bana ait olan bir şey var. Ona bana ver ki ölümün acı olsun."

"Ah, tabii ki Amoncuğum," dedim bir adım ileri çıkarak. "Aşk duy, ben de bir şey istiyorsun sanmıştım. Al tabii." Kolyeyi boynundan çıkarıp avucumda ona doğru uzattım.

Kahkaha atmaya başladığında ben de ona eşlik ettim. Şu an ne aşkıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Zaman kazanmaya çalışıyordum. Ann bir an önce buraya gelmezse ne halt edeceğimi bilmiyordum. Bildiğim tek şey bu manyak psikopat bendeki taşı da alırsa onu Ann bile durduramazdı.

"İlava Krallığı'na suyu bununla mı getirdin?"

"Yaptıklarım yapacaklarımin teminatıdır efendim." Dizlerimi kırıp yapay bir şekilde onu selamladım.

"Onu bana ver."

"Al da görelim."

Sözlerim bitmeden ayağımın altındaki toprak hareket edince hızla geriye doğru atıldım. Ona bakıp bu adice numarasına gözlerimi kestim.

"İnan bana Amon," dedim dişlerimin arasından kendimi sıkarak. "Zeklen yargılamam ve cinsiyetçilikten de pek hoşlanmam ama bu kadın kolyesi ve öyle olmasaydı da sana yakışmaz. Baksana bu mavi bir kolye. Mavi sende hiç iyi durmuyor!" Kolyeyi boynuma geri takarken Avuçlarımla yukarıya doğru kaldırdım ve başından aşağı doğru bu su bulutunun çarpmasına neden oldum. Abuk sabuk kelimelerim etkisini dağıtırken bu su saldırısına tuzağın hazırlıksız yakalandı. Eh, ilk darbelerimizde hasar alan da o olmuştu.

"Ucuz numara," dedi.

"Sen de ucuz birisin," dedim.

Bu onu rahatsız eden son şey oldu. Aptal olan bendim, bana la bul ediyordum çünkü elinde taşları olan birinin o taşları kullanabileceğini düşünmüştüm gerekliyordum.

Kraliçe koruyuyun derken kendimi öldürecektim ama hadı ya kalım.

Her adımında önümde bir tümek çıkıyordu. Bastığım anda uykudan yukarıya doğru irili ufaklı kubbeler yükseliyor ve beni geri doğru itiyordu. Bir anlığına durdum ve etrafında kocaman bir toğdabı döndürmeye başladım, ilk anda oldukça başarılı gidiyordu ve neredeyse onu içine alacaktı ama taşları gördüğü an da su bileğin adam attı.

Kahretsin.

O da doğrudan bana bir saldırıda bulunamıyordu, sadece yokken koşuyor ve düşürmeye çalışıyordu. Tamamen dengemi kaybetmemi yönelik darbelerini atlamak her saniye daha da güçleşiyordu. Nece nefes kalmıyordum. Bunu beni köpeye sıkıştırmak için yapıp ondaydı. Açıkçası o köpeye doğru gidiyordum. Sonunda onu parçalamak için sağa doğru hamle yapıyormuş gibi yapıp arkaya doğru çekildim. Boş bulunduğu için dengemi sağlayıp içinde boğulması için kocamın bir dalgayı ona doğru ok gibi fırlattım ama dalga ona dokunmadan Amon eliyle geri savurdu.

Kahrolası taşlar!

Bu defa farklı bir şey denemeye karar verdim. Onu suyun içine hapsedemiyorsam bu sarayı suyun içine hapsederdim. İstedikimi almasına izin verdim. Bu defa bastığım ve beni geri doğru iten taş seğıne takıldım. Yere düştüm ama kalkmak için çabalamadım. Sol avucumun içine kolyeyi aldım, sağ avucumu toprağa bastırdım ve tılsımı fişildamaya başladım.

Gözlerimi sıkı sıkı birbirine bastırmıştım. Sudan hâlâ korkuyordum ama ölmekten daha çok korkuyordum.

Ağaçlar ve bulutlar, üzerimize doğru kakan dalgalar.

Sahne var olurken yarattığı ısılm ve suyun çağladığı o müzik...
Gec ve gündüz gibi birbirine karıştı. Gözlerimi açtığımda suyun
yüzlerimin izlemeye başladım ama bunun için olabilecek en uy-
gunuza yerdeydik. Hava Krallığı gökteki bir ada gibiydi. Dört tarafı
suyla çevriliydi bu yüzden, ben ne kadar su akıtırsam o kadar
kolayla gidecekti.

Amon bir kahkaha daha attı.

"Zavallı Nova..." dedi. Karşıma dikildi. Kalbim hızla atmaya
başladı. Ellerini kaldırdı, bu defa toprak çevremde beni içine çe-
kerecek bir çukur kazdı.

Se yükselmeye devam ederken.

Kabretsin.

Yeniden yere düştüm.

Amon ayağını yere vurdu. Üzerimden bir kemer gibi kollarımı ve
bacaklarımı hareket etmemi engelleyen bir taş zinciri ördü. Kayanım
ahada kalmıştım.

"Korkak herif!" diye bağırdım. Bununla yetinemedi. Etrafıma ka-
lyelerde dikkörtgen bir tümsak ördü. Şimdi bir havuzun içine sıkış-
mışım. Yerde böylece yatarken ve sular burnuma doğru yükselirken.

Hareket etmeye, onlardan kurtulmaya çalışıyordum ama yapabi-
leceğim hiçbir şey yoktu. Kolyeye ulaşmaya çalışıyordum ama bu
imkânsızdı. Mağlubiyetle başımı yere çarptım. Ağlamak üzereydim.

Kahrolası tanrıçalar, bana yardım etmek istiyorsanız bu son şan-
sımdır!

"Sen olmasan her şey yolunda gidecektin!" Başıma dikip buruştur-
duğu yüzüyle bana doğru bağırmaya başladı. "Geldiğin ilk gün diğer
mucubelerine yaptığım gibi senin de canını almalıydım!"

"Yaştan dolayı bir çöşit bunama hastası sanırım, çünkü bunu
zaten denemiş ama becerememiştin!" Son anında da olan kâdim
olarak kalmaya niyetliydim. Adam gerçekten kafayı yemiş bir psi-
kopattı.

"Sen ve aptal ırkını!" diye tısladı. "Her zaman o can sıkıcı defa-
ğında ipleri berbat edersiniz. Zavallı kordunun insan tutkusu diye
nisi insan diyarı gibi zayıflattı!"

"Ama bu diyarımsı kraliyken Elemental en iyi dönemlerime yua-
ma!" Yani en azından dayduğum kadarıyla öyleydi. "Eğer potansiyel bir
kralı ve o yaşadığı süreçte hiç kimsenin çalınması tacına boyun eğ-
meyecek."

Bu sözlerim onu daha da kızdırmış olacak ki göğsünden bir ben-
yıklaştı. Eli çenemi buldu. Kolyeyle aramızdaki mesafe azaldı.
Ama benim de istediğim buydu zaten. Öfkesini üzerime yığan.
Böylelikle birkaç dakika da olsa kolyeyi unutacaktı. Ve diyorum
ki o zamana kadar bana yardım edecek binleri, en azından kolye-
almasını engelleyecek binleri gelecekti.

"Küçük bir kızı hapsedimeden konuşamıyor musun Ama?"
Boynumu oynatarak çenemi iğrenç ellerinden kurtardım. Yaklaş-
mıştı öfke köpüne dönen kahverengi gözleri burnumun dibine kadar
girmişti. Bu yığılıyordu ve biraz sonra ben tamamen onun içine
kalecektim. Boyu durdurabilirdim ama bu defa kolyeyi açığa çı-
kırdım, parmaklarım hâlâ yeri kavrarırken Amon'un kolyeye değ-
ni hantlema karşılık olarak kullanabileceğim tek şey biraz sonra ben
boğmaya çalışacak su olmuştum.

Ne tezat ama!

"Çok yakında Nova..." diye bu defa seslerimden tıttı. Tanı-
de çıkıştırmeye başladım. Yüzüne bakmam için beni zorluyordu. "Ta-
tın güç benim ellerimde olacak. Sevdiğin tüm kordlar ölmüş olacak.
Ve Arın'dan başlayacağım. Sadece bunun için seni hapsettim."
Önce Arın'ın ölümünü sonra, Daren'in ölümünü istiyordum.

"Daren senin bir oğlun!" Bu neden beni bu kadar ~~...~~
bilmiyorum. Ailem her zaman hayatıdaki en büyük ~~...~~
Bir haberin kendi çocuğuna karşı bu kadar acımasız ~~...~~
sındırıyordum.

Ann gözlerini bana çevirdi. Bakışlarımız birbirine kilitlendi. Amon hiçbir şey yapmadı ama ayaklarımızın altındaki yer sahne yormuş gibi hissettik. Her şey yerle bir olmuş gibi. Kocaman bir boşluğun bir ucunda o bir ucunda ben vardım.

Bir kaderin iki farklı yaşaması gibiydik.

Bir ipin iki ucu gibiydik.

Birbirinin aynısı ama ters düz gibiydik.

"Taçsız kral nihayet vârisinin eteğinin altından çıkmış." Amon'un sözleri ikimizin arasına giren ve bizi olduğumuz Ana yeniden çıkarıp şey oldu.

Ann'ın küçük gözleri benden kolyeye kaydı ama kısa sürede ağır Amon'a doğru döndü. Her zaman olduğu gibi kendinden emin, ödün vermez, sakin ve umursamaz duruyordu. Onu böyle gördüğümde Amon'u da taşları da değersiz kılıyordu.

Onun gibi olabilmek isterdim.

Ama olamazdım.

"Daha ne kadar alçalacaksın?" diye sorarken mavi pelerini etekleri rüzgârla aheste bir şekilde döndü. Amon ile arasında ne safeler vardı ama dönüşü onları karşı karşıya getirmişti. Bir satranç tahtasının üzerinde olduğumuzu hissettim. İki şah karşı karşıya duruyordu ama burada Ann oyunun bizzat kendisiydi. O Amon gibi tanrıçılık oynamıyordu. O gerçekten Elemental'in de tahtın da ucun da var olmuş ve olacak her şeyin sahibi gibi görünüyordu. Vücutlarındaki kolye bir kez daha ona doğru kanat çırpıyordu. Ann'in bakışları sanki ona sesleniyormuş gibi kolyeye döndü. Bu benim bile kaldıramadığım bir ağırlıktı.

Gözlerim Amon'un üzerinde takılı kaldı. Alaycılığından da bu düzenbazlığından da nefret ediyordum. Çıkardığım o su dalgası bu zamana kadar yaptığımın en kuvvetlisiydi ve bunun için ekstra uğraşmam gerekecekti bile.

Ann'in varlığı yetmişti.

Ve bunu bedenimin her santiminde hissediyordum. Onun, taşın ve benim varlığım karşısında Amon'un sahip olduğu onca niteliksiz bir nimet hiçbir şansı yoktu.

Se Amon'a çarpış. Amon arkasındaki kayalıklara. Kendi özü bile koruyamamıştı ama bunun onu yok etmek için yeterli olmadığı artık biliyordum. Can sakıcı bir oyunun içinde gibiydik. O bana saldırıyordu, ben ona saldırıyordum ama bir sonuca varamıyorduk.

Toprak Lordu çabucak ayağa kalktı ve üzerime doğru atıldı, onun kolları ve beni içine gömmek istediği toprak havada asılı kaldı. İkisi arasına giren Arın'ın varlığı buna yetmişti. Amon huzursuz bir şekilde kıpırdandı ve baş edemeyeceğini anlayıp sakince gülümsedi. Bırsılları anımsatıyordu. Ama ben o an onun taşların gücünü kendine çektiğini hissedebiliyordum. Bu benim kanımı da tenimin üzerindeki kristal kolyeyi de harekete geçiriyordu. Sonay'ın uyarısını ıfındı anlamıştım. Kolye benim boynumda asılıydı ama ona hükmecek tecrübe bende yoktu.

Ayaklarımızın altındaki yer sarsıntıyla titredi. Arın ve beni birbirinden ayırmak için yapmıştı bunu ama Arın ondan daha zekiydi. Yer ikimizin altında ikiye ayrılmadan hemen önce kollarını beni etrafına sardı. Parmaklarını göğsümdeki taş bastırdı ve ikimiz aynı anda havalandık. Bir su dalgasının içinde yavaşça dönüp başka bir yer konduk. Yer yeniden ayaklarımızın altında kıpırdandığında heyecanlı bir nefes aldım. Güç, taşın uyanmasıyla birlikte ruhumu dinçleştirmişti. Canlı ve o güce aç bir şekilde ikisi arasında kilitleti kaldım.

"Buradan çıkışın yok," dedi Arın. O konuşurken etrafımızda Sonay ve Sina'nın döndüğünü gördüm. Bulutların arasına gizlenerek ortaya çıktıklarında yaptıkları şeyi anlarıyordum. İkisi de etrafımıza bir kılışım örtüyordu. Amon'u kapana kısırmak için. Arın onun bir kez daha elinden kaçmasına izin vermeyecekti.

İlahi bir güçü değil, aynı zamanda ilahi bir zekâsı vardı.

Toprak Lordu etrafında örülen kalkana bakıp bir adım geriye çekildi. Bir tuzakın içinde olduğunu anlamayacak kadar aptal değildi. "Geriyeye çekil Nova," dedi Ann. Onun karşısına geçerken bir lord gibi kusursuz bir zarafetle hareket ediyordu.

"Hayır," dedim aksine onun gibi öne çıkarak. "Bunu beraber yapacağız."

"Hayır." Kaşlarını çatı. "Sana zarar gelmesini istemiyorum."

"Beraber."

"Nova, geri çekil."

Ann yeniden Amon'a doğru bir hamle yaptı. Hava Lordu ve taşının yaptığı kalkan onun için yeterli olmamıştı. Amon'un beni yaptığı gibi onu buzdan bir tabutun içine koymaya çalışıyordu. Şu ona vuruyordu ama dokunmadan geçiyordu. Taşlar onda olduğu orada de böyle olacaktı. Amon'a kalıcı bir zarar veremeyecektik. Ama zaten doğrudan onu öldürmemiz imkânsızdı. O bir lord olduğu için bunu yapan kişi de ölmek zorunda kalırdı. Ann'in bunun için bir planı varsa da haberim yoktu.

Ama Amon'un planı beni ondan almaktı, bu yüzden Ann'i geçi bana doğru koştu. Koşarken adım attığı toprak parçası etrafını dalgalandırıyor ve birinin ona müdahale etmesini engelliyordu. İki yanından dikilitaşlar yukarıya doğru yükselip beni yine araya sıkıştırmaya çalıştı.

Bu adam beni diri diri gömmeyi kafaya koymuştu. Omuzlarını yukarı doğru kaldırıp Ann'in yaptığı gibi taşları çamurla döndürdüm. Bunun için epey bir güç kullanmam gerekmişti. Ve oldukça sinirlenmiştim. Sina'nın yaptığı bir şey aklıma gelince onu kendi içime uygulamayı denedim. Ellerimi havada yuvarlak daireler gibi üst üste çevirdim. Küçük bir su damlası avucumun içinde büyüdü.

Büyüdü...

Büyüdü...

Bir tepeden aşağıya doğru hızla kayan bir kartopu gibi büyüdü su baloncucu.

Se baloncuğu.

Gözetimi kısıtım.

C damlayı Amon'un üzerine getirmeye çalışıyordum ama ne yapabileceğimi anlamış şekilde kahkaha atarak bana engel olmaya kalktı. Amon da anlamıştı, Amon etkisiz hale getirmeden önce onun bileklerini baz kütelleriyle kelepçeledi. Birkaç saniyelik bu ağırlık benim için yeterli oldu.

Su balonu önce Amon'un kafasını içine aldı. Yavaş yavaş bedeni suyun içine girerken kalbim hızla atmaya başlamış, saçlarım terden ıslanmıştı. Bu çok ama çok büyük bir güç istiyordu. Bir elimle suyu tutunup onun gücünü emmek istiyordum ama hareketimi bozduğum an balonun söneceğini biliyordum.

Dışlerimi sıkarak Amon'un o balonun içinde kalmasını sağlamaya çalıştım.

"Daha fazla tutamıyorum!" diye bağırdım. Amon balonun içinde bejulerken bunun neyle sonuçlanacağını bilmiyordum.

"Bu nasıl mümkün olur..." diye fısıldadı Sonay. "Onu boğabiliyor. Taşların Amon'u koruması gerekiyor."

Çünkü ben taşları da boğuyorum. Bu bir kehanetse ya da ipuysa da, bilmiyordum ama saldırmam değil, onu kapana kısırmam gerekiyordu. Tıpkı onun beni bir çukura hapsedmeye çalıştığı gibi. Başka bir büyük boşluğu da buydu. Su ile ne kadar saldıırırsam saldıırıyım ona zarar veremezdim ama suyu onun üzerine ötersen onu etkisiz hale getirebilirdim.

Tıpkı bir su baloncuğu gibi.

Bu kelime bir kez daha beni irkiltti ama düşüncelerimi toplamak zorunda kaldım.

"Nova, bırakmazsan onu öldüreceksin," diye uyardı Sina. Ama bırakırsam da bu adam bize zorbalık etmeye devam edecekti. "Onu öldürürsen sen de ölürsün."

Gözlerim Arın'a kaydı. Ne beni ne Sina ve Sonay'ın söylediklerini duymuş gibi görünmüyordu. Bakışları sudan bir fannanın ıspatı acı çeken Amon'dan başka bir şeyi görmüyordu.

Ne yapmam gerektiğini söylemesi için bana bakması gerekiyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Dalganın içinde çarpışan ve hareketleri yavaşlayan Toprak Lordu'nun biraz sonra bilincini yiteneğini görebiliyordum. Acıdan ve kullandığım gücün yoğunluğundan kemiklerim sızlıyor, gözlerimden yaşlar akıyordu.

"Arın..." diye fısıldadım. Dalga biraz daha yoğunlaştı. Amon çarpışmayı bıraktı. Bir kez daha o iki ucta karşı karşıyaydık. Bir ucu yapmasını bekliyordum.

Amon ve benim aramda bir seçim yapmasını bekliyordum.

Onu öldürüp benim yok oluşumu izlemekle ondan bütün hayatı alan adamın yok olması arasında bir seçim yapmasını beklerken kalbimin de bir su dalgasının içinde olduğunu hissediyordum. Bana varoluşumla beni seçmesini istiyordum ama zihnim beni seçmeyeceğini biliyordu.

"Nova, bırak..." diye fısıldadı Sina. "Buna değmez."

Boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. Bu benim seçimim olmayacaktı. Bir kez daha değil. Bunun günahını ben taşımayacaktım. Bana ağırlığını ben sırtlanmayacaktım.

Amon'un havasız kaldığı kürenin içinde hareketleri yavaşlamayı başladı.

Arın'ın bakışları bana döndü. Gözlerinde tüm krallığı işgal edecek o deliliği o sınırsızlığı bir kez daha gördüm. İçinde yaşadığı terazinin ağırlığını gördüm. Onun gözünün de benimki gibi acıyla yaşadığını gördüm. Derin bir nefes aldı.

Elemental'in hakimiyeti.

Elinden alınan tacıyla tahtı.

Ondan çalınan taş ve halkı.

Hepyle arasında ben vardım. Bir kez daha onların arasında ben vardım. Dizlerimin bağı çözüldü ve o dalgayı havada tutmak, onunla onun içinde tutmak için dizlerimin üzerine çöktüm. Onun yok olmasının beni de yok ettiğini hissetmeye başladım. Onunla birlikte benim varlığımın silindiğini. Hissizleşmeyi.

Başından bir hicrînk daha kaçtı. Yanaklarım yaşlardan ıslanmış. Artık ölümlü bulanık görüyordum. Dudaklarımı ısırıp o dalgayı havada asılı tutmak için son gücümü de kullanmaya başladım. Tekamül kalmamıştı.

Yanıma geldiğinde etraf benim için kararımaya başlamış, parmak uçların uyuşmuştu artık. O da benim gibi dizlerimin üzerine çöktü. Ben durdurmuyor ya da müdahale etmiyordu. Gözleri şimdi delilikle değil, mağnurlukla parlıyordu. Küçük, buz mavisi gözlerini kocama koyu mavi gözlerimle buluşturduğunda titrediklerini gördüm. Benim göz pınarlarımdan okyanuslar sızarken o sadece gözlerini kırıp ve tek bir damla akıttı. Tek bir şey yaptı. Gözünden sızan o bir damla gözyaşını işaret parmağına çekip aldı. Parmağını dudaklarıma dokundurdu. Dilimin ucunu tuzlu gözyaşında gezdirdim.

Suyun hafızası vardır.

Kapalı gözlerimin ardında yıllarca geriye gittim. Onun gözyaşı, onun anılandı. Elemental'in kralı olduğu zamanlar. Şimdi bu diyara yakından bakıyordum. Bir film izler gibi.

Ormanın açık yeşil renk olduğu, içinden nehirlerin aktığı. Sazlıkların arasındaki yollarda göllerin ve üzerinde kuşların süzülmesi. Parlak ve açık havaya sahip, kuşların sesinin, ateş böceklerinin renklerinin süslediği bir Elemental. Sonra bir okyanusa doğru yüzüyorum anıların içinde. Taş bir iskeleye varıyorum. Denizkızlarının beyaz asma kapıları beklediği bir korkuluğun önünde kalakalıyorum. Büyüleyici yaratıklar önümde eğiliyor, kapılar açılıyor; turkواز mavisi sular, üzerinde elmaslar yüzüyor gibi parlıyor. Ahşap,

yeşil bir kayık iskeleye yanaşıyor. İçine biniyorum. Hayatım boyunca görebileceğim en görkemli saraya doğru denizkızları eşliğinde bu kayıkla yolculuk ediyorum.

Kristalden köprüleri var, köprülerin altında şelaleler akıyor. Akıntı suyun altından geçiyor ama bahar gibi bir hava estiriyor. Beyaz kalenin duvarlarını cennetten bir fragman gibi. Her yerde dünyanın en güzel yaratıkları huzurla dolaşıyor. Hepsi birbirinden güçlü ve özel bir kalemle çizilmiş gibi. Uzun boylu, tayı beyaz saçlı Alfinler... Su halkı... Okyanusun içinde süzülen denizcilerinin şarkısı sarayın her yanından duyuluyor.

Yosunlarla örülmüş kapıdan içeriye girdiğimde incilerle süslenmiş, nehir kokulu bir tahtın üzerinde onu görüyorum. Herkes mimar ediyor ve bu huzur için teşekkürlerini sunuyor. Şimdi olduğumdan daha genç ve kaygısız görünüyor. Başında okyanusları simgeleyen bir tac var, beyaz saçlarının üzerinde hiç yadırganmıyor. Sanki rolünün bir parçasıymış gibi ona ait duruyor. Yüzünde inci gibi bir gülümseme var. İçten ve doğal, çabası. Onu daha önce hiç böyle gülümserken görmemişim.

Sonra bir sarsıntı yaşıyor. Herkes sıcağıktan şikâyet ederken. Gördüğüm her şey yerle bir oluyor. Önce Arın'ın gülümsemesi sönüyor. Sonra etraf kan gölüne dönüyor. Onun ailesi olduğumu daha sonra anlıyorum. Hepsi Amon'un ellerinde can çekiperek ölüyor. Küçük bir bebek kundakta sandala bindiriliyor ve denizkızları onu korumak için kendi kanlarını döküyor. Kayık uzaklaşırken okyanus yavaş yavaş kurumaya başlıyor. Saray yavaş yavaş dökülüyor. Elemental'in rengi soluyor.

Okyanus yıkılıyor.

Yeniden Ana döndüğümde gözümdeki yaşların ardı arkası bırakılmıyordu. Şahit olduğum bu vahşet kafamda binlerce kez döndüğümünden daha korkunçtu. Okyanusun kıpkırmızı o görüntüsü.

hakını birer birer gözlerinin önünde öldürölüşü kalbime büyük bir acıyla çökmüştü. Her şey onun karşısında olurken kendi elleriyle kırdığı vârisi şimdi karşısında ölmek üzereyken ne seçim yapacağını bilmiyordu.

Hâlâ, inatla aynı şekilde tuttuğum ellerime artık ağrıdan kramplar gelirdi. Bu defa daha şiddetli ağlamaya başladım, artık kendimi tutamıyordum. Acı ve içinde bulunduğumuz bu seçim öylesine korkunçtu ki bununla nasıl baş edeceğimizi bilemiyordum.

Onun da bunu yaşadığını gözlerinden görüyordum. Ve bana bu anın neden şimdi gösterdiğini. Bunun onun için ne kadar zor bir seçim olduğunu. Amon'un ondan neler aldığını.

"Sorun değil," diye fısıldadım ıstırapla sönen mavi gözlerine bakarak. "Sen olmasan da onun karşısına çıkardım." Kendimi toparlamak için yutkundum. "Bu krallığın yükünü sadece senin sırtlanmana gerek yok. Seni ilmek'ten çıkarmasaydım da Amon'u öldürmek isteyecektim. Şimdi sadece buradasın diye seni suçlamayacağım. Bu benim tercihim olacak." Burnumu çektim. Hiçbir şey söylemeden sadece bakıyordu.

Okyanus can çekişiyordu.

Üzerimize doğru bardaktan boşanırcasına yağmaya başlayan yağmur bu ölümün imzasıydı.

"Nova!" diye bağırdı Sonay. Başımı bir anlığına kaldırdım. Ayaz'ın burada olduğunu o an fark ettim. Bakışlarımız bir araya geldi. Gözleri inileşti.

"Bırak..." diye fısıldadı Arın. Parmakları ellerimin üzerine kapandı. "Bırak." Dudakları ellerimin üzerine kapandı. Bu yenilgi bu zamana kadar gördüklerimin en kötüsüydü. Bu en çok acı verendi.

"Seni feda etmeyeceğim." Ellerimi açtı ama avuçlarının arasında duran o su damlası onun parmaklarının arasında yaşamaya devam etti. Benim yaptığım şeyi o yapmaya başladı. Acı onun için daha keskin oldu. Taş onun değil benim boynumda asılı olduğu için Amon'un ölümü, Elemental'in sihri onu daha hızlı vurdu.

Ayağa kalkarken onun dik duruşu ve ödün vermeyişi beni hareketlere geçiren şey oldu. Ellerimi yüzümde dolaptırdım. Kendime gelmeye çalışıyordum. Hâlâ havada asılı kalmış Amon'a ve Ann'e avuçlarının arasında gitgide sönen o yaşamı temsil eden su damlasına bakıyordum. Mavi ışık zayıflıyordu.

Ann'in gözleri gibi.

Amon'a doğru yürümeye koyuldum. Uyuşmuş parmaklarım boyundaki kolyeyi kavradı.

"Bunu yapma," diye kolumdan yakaladı Ayzer. "Dalgaya dokunursan seni içine alır."

Kolumu ondan kurtardım.

"Beni iki kez öldüremez."

"Nova," diye bu kez ölüme geçti. "Denodim." Kaşlarını yulan kaldırmış panikle bakıyordu. "Taşları ondan almaya çalıştım. Taşlar beni geri itti. Öztür dilerim. Bunu yapma, seni de öldürecek." Ardaşımın kolunu kenara ittim.

Kimse iki kez ölmez.

Ona doğru yürürken can çekişiyordum. Bana, Ann'a, halkıma, krallığıma yaptıklarından dolayı acı içinde kıvranıyordum. Daim'e yaptıklarından dolayı ısırap çekiyordum. Tüm Elemental'e yaptıklarından dolayı nefretle körükleniyordum.

Kolyeyi biraz daha sıktım. Parmaklarımın arasında bir elektrik akımı gibi bana sıçradı. O an Ann'in ölmek üzere olduğunu biliyordum. O öldüğü için taş bana yöneliyordu.

Boştaki elimi dalganın etrafındaki şeffaf tabakaya doğru ittim. Büyük bir acı bedenimi çevreledi.

Ölümün kendine has bir gücü ve kokusu vardı. Dalga beni içine doğru çekerken birinin yine ona karşı koyduğunu hissettim. Bapım ona doğru döndü. Ann ile son kez göz göze geldik. İlahi Lord sahip olduğu tüm gücü dışarıya çıkardı. Bir avucunun içinde Amon'u hâlâ

enir alan o su damlası vardı. Diğer eli o dalganın beni içine çekme-
mesi için suyu hizaya getirmeye çalışıyordu.

Okyanus kendiyle savaşıyordu.

Elim biraz daha içeriye doğru ittiğimde bir ışık huzmesi yüzüme
doğru pıtladı. Amon yavaşça canlandı. Gözleri kan nehrine dönmüş-
tü. Bunu bakarken o da son gücünü kullanıyordu. Taşlardan aldığı
her gücüyle beni bir kez daha o deliğin içine çekiyordu.

Ann gökyüzünde külkrercesine bir haykırışla onu bir kez daha
engellerken dizlerinin önüne çöktü.

Okyanus intihar ediyordu.

Toprak Lordu suyun içinde yay gibi gerilerek kaskatı kesildi. Bir
kez daha içeriye doğru sızdım. Parmaklarım bu defa başındaki taca
uzandı. Ellerini hareket ettirebilse beni öldürmesi de o dalganın içine
çekmesi de işten değildi.

"İçeriye sızamıyor, bir şeyler yapalım!" Sonay bağırdığında ci-
ğerlerimdeki nefes tıkanmış gibi göğsüm sızladı.

"Ayzer ona güç veriyor." Sina ona doğru döndüğünde bakmak
istemis ve söylediği şeyle irkilmiştim ama kımıldayamadım.

Bir süre sessizlik oldu. Her şey için saniyelerimiz vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Sonay.

"Cigerlerindeki havayı çekiyorum," dedi Sina. Gözlerim sadece
büccmlenin ürpertisiyle onlara doğru kaydı. Ayzer, Hava Lordu'nun
kollarına düşmüş açık gözleriyle direnmeye çalışıyordu. Hayır, ona
yaptığı şeyi yapması için izin veriyordu.

"Önce Toprak Krallığı'nın taşı Nova!" diye bağırdı Sina. "Acele
et, onu zayıflatmanın tek yolu bu."

Ayzer can çekişirken tamamen bocaladım. Saniyelere sahiptim.
Gülerim yeniden döndüğünde artık bir katilin nasıl hissettiğini bili-
yordum. Öldürme arzusunu. Bir kere silahı elime almıştım artık teti-
ği çekmek zorundaydım.

Parmakların tacın metalini kavradığında göğsüm delinmiş gibi hissediyordum. Avucumun içindeki kolye buz kesilmişti. Bedenim titrerken tacı, Amon'un taşını üzerinde taşıdığı tacı kendime doğru çektim ve büyük bir itme gücüyle yere doğru yalpaladım. Dura kullukların büyüdü. Tacı kavrayıp bir can havliyle daha aşağı kulluk ama bu defa tacın üzerinde parlayan koyu kahverengi Toprak Krallığı'nın taşı bana karşıydı. Beni toprağa doğru geri çeken ama Amon'un rükendiğini biliyordum.

Sina, Ayzer'in nefesini serbest bıraktığında nazikçe onu tutmayı devam etti. Toprak Vârisi olma şanssızlığına sahip arkadaşım olarak nefes almaya çalışırken Sonay ona gözyaşları içinde yardım etmeye çalışıyordu. Sina'nın hamlesi bana bir çatlak vermişti ama çatlak büyütmek bana kalmıştı.

Tacı saçlarının üzerine zorlayarak geçirdim ama müknefs gibi bir ağırlıkla direndi. Elimden kaçmak için çaballıyor, dalganın içine doğru çekiliyordu. İki elimle birlikte adeta emir veriroesine sonradan başımın üzerine oturttum. Kolyeyi yeniden parmaklarının arasına sıkıttım. Ellerimi bir kez daha o dalganın içine uzattım.

Hava Krallığı'na ait gri çizgileri olan beyaz taşlı bükük Amon'un bileğinden kolayca çekip çıkardım.

Son bir adam. Derin bir nefes alarak bir cehennem gibi parlayan kırmızı taşlı iri yüzüğü parmağından çekerken elleri benim ellerimin üzerine kavradı. Gözleri bir gazapla açılmış, rengini kaybetmişti. Kolyeyi daha sıkı tuttum. Başım dalganın içine doğru onun tarafından çekiliyordu. Omuzlarıma kadar o tabakanın içine girdiğinde dalganın havalandığını fark ettim.

Amon.

Bir kez daha Amon gerilerek sıçradı ama dalganın içinden çıkmak yerine bir duvara çarpmış gibi sersemledi. Burnundan kan akan ve içinde bulunduğu suyu kırmızıya boyarken yüzüğü çekip o dalganın içinden tamamen çıktım.

İlerimi havada birleştirdim. Arın'a koşmadan önce kendi yarattığım dalgayı skıye böldüm. Su aşağıya doğru hızla çağladı ve Amon önce nemine düştü.

İlminde dört krallığın taşı ve başımın üzerinde tacla nefes nefese orada doğruldum.

Gienye döndüğümde göz göze geldiğim herkes bir bana bir de güçler düşmüş yıllardır bu diyara ve diyardakilere zulmeden Toprak Lordu'na bakıyordu. Yüzlerinde hem yorgunluk hem korku hem de hayranlık vardı. Omuzlarınm çökmüştü, gözyaşlarınm elmacık kemiklerinin üzerinde kurumuştı.

Osları görmezden gelip Arın'a doğru ilerledim. Gözlerim yeniden ılandı.

Aış, hava, toprak ve su hepsi aynı anda üzerimde ağırlaşıyordu. Heps, beni alkışlıyor, hepsi beni iyileştirmeye çalışıyordu. Başında gınuuz bir tacla ona doğru yürüdüm.

Arın kayalardan birinin önüne çarpmıştı. Bep kayalığın üzerine düşmüş, saçları dağıtmış, kullandığı tüm gücü ruhunu onden almıştı sanki.

Benim için kullandığı tüm gücü.

Ama hâlâ nefes alıyordu.

Benim ilahi lordum her şeye rağmen hayattaydı.

Çünkü iki kez ölemezsin.

Yıkılmış krallığın direnen ruhu, Su Krallığı'nın ihanete uğrayan lordu.

İlâdâ diremiyor.

Ve hiçbir zaman yıkılmıyor.

Yanıma vardığımda boğazımdan bir hıçkırık kaçmamam için tüm vücümle direndim. Bakışları yorgunca bana döndü. Gözlerini yavaş yavaş açıp kapattı.

"Sana yakıştılar," diye fısıldadı göğsüne tutarak hırıltıyla. Bir öksürük krizi hemen onu buldu.

Başımı iki yana salladım.

Tek dizimin üzerinde çöktüm.

Başındaki tacı çıkardım, metalin ağırlığı hemen kendini hissettirmişti. Parmaklarım titremiyordu. içimde en ufak bir kuşku ya da şüphe yoktu.

Saçlarını alnından geriye doğru çekerken ne yaptığımı anımsıyordum. Gözleri doldu ve bir saniyelikliğine bakışlarını kaçırıldı. Ağlamamak için dudaklarımı ısırdım ve gülümseyerek tacı onun başına bıraktım. Bilekliği onun ayaklarının dibine bıraktım. Yüzüğünü onun ayaklarının dibine bıraktım.

Tek dizimin üzerine çöktüm ve Elemental'in kralını selamladım.
"Lordum."

Ann yavaşça kayalıktan destek alarak ayağa kalktı. Sendekilerin içinden neler geçtiğini düşünmeye çalışıyordum yalnızca. Bu benim bile ihtimal veremediğim bir noktaydı. Mutluydum. Sonunda beni seçtiği için mutluydum. Benim için her şeyden vazgeçebileceğini gösterdiği için mutluydum. Onu hayal kırıklığına uğratmadığım için mutluydum. Tacını geri aldığım için mutluydum.

Elemental hak ettiği gerçek kralına kavuştuğu için mutluydu.

Sonra etraf kalabalıklaştı. Saraydan çıkan Alfinler, cinler, periler ve muhafızlar yaşananlarla kalenin arkasından izlemişti. İlk yansı gelen Sina oldu ve bağlılığını benim gibi diz çökerek gösterdi.

"Kralım."

Sonay ve Ayzer de onu taklit etti.

Sonra tüm Hava Krallığı Su Lordu'nun, Kral Ann'in önünde diz çöktü.

Ann uzanıp saçlarıma dokundu. Parmakları çeneme kaydı, beş saniye hafifçe ona bakabileceğim kadar kaldırdı. Yüzünde o gülümseme vardı. Gururlu ve çabası. Dünyanın en güzel manzarasına baktım. Gözyaşlarım arasından ben de gülümsedim.

Elini uzattı, elini tutup beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Ben yanına çökerken parmaklarını parmaklarıma kenetledim.

"Daha azını beklemezdim Nova," diye fısıldadı. Gözlerindeki minnet hem sesine hem parmaklarını sıkı sıkı kavrayan dokunuşuna yansımıştı. İlk yenilgimizi yaşamıştık ama bu bizim birlikte ilk rakimimizdi. İçimden daha nicelerinin olmasını geçirdim ama ona bakmak bir aynaya bakmaktan farklıydı. Sudaki yansımamı seyretmek kadar yanıltıcıydı. Bana benziyordu ama benden bir o kadar da farklıydı.

Bakışları boynumdaki kolyeye odaklandı. Yamuk bir şekilde güldü "Onu bana vermeyecek misin?" Önüne üç krallığın taşını ve tacını sunmuştum ama o hâlâ özlemle Su Krallığı'nın taşını gözetiyordu. Çünkü Su Krallığı'ndan olanlar böyle yaparlardı. Sadık olanlar... En çok birbirine bağlı olanlar...

Taşların lordların kalbi olduğunu öğrenmiştim ama artık lordlar kulpelerini vârislerine vermeliydi...

Kıkırdadım.

"Vereceğim ama bir şartım var." Bu kolyeyi Daren'den çalarken yaptığım sadece tanrıçaların bana söylediği şeydi ama o mağaradan ayrılırken yaptığım bu değildi ya da bunun için değildi. Tek bir şey için oradan ayrılmış ve kendimi burada tüm bunların içinde bulmuştum.

İnanamaz gibi başımı iki yana salladım.

Elemental'de sıradan bir gün.

"Nedir o?"

Derin bir nefes aldım.

"Taşı zaten sana getiriyordum ama karşılığında istediğim bir şey vardı. Amon'u ve Evran'ı yok etmen." Kendi kendime güldüm. "Biri-ni hallettik sanırım."

Amon'un Hava Krallığı muhafızları tarafından esir alınmış halide baktım. Ölmemişti ama ölmekten beter olmuştu.

"Ama Evran hâlâ hayatta. Taşı sana veririm ama onu öldürmenin bir yolunu bulacağına söz vermelisin."

Anlamaya çalışır gibi kaşlarını çatı.

"Evrân artık bir tehdit oluşturmuyor."

"Ondan korktuğum için istemiyorum bunu."

Yeniden sorgular şeklinde bana baktı.

"Daren'in güçlerini geri kazanmasını istediğim için istiyorum."

Anlamış gibi kaşlarını kaldırıp bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Den adalet istiyordum. Dengelerin yerini bulmasını istiyordum.

"Elemental ne kadar seninse Ateş Krallığı da o kadar Daren'in. Sen istediğini geri aldın. Daren'in de bunu alacağını bilmek istiyorum."

Gözleri yeniden benim gözlerimi bulduğunda "Vârisim öyle istiyorsa..." diye iç geçirdi. Ne düşündüğünü kestirmek çok zordu ama onun sözünü tutacağına güveniyordum.

"Anlaştık mı?" diye teyit ettim.

"Anlaştık."

Kolyeyi çıkarırken aklıma gelen bir şeyle durdum. "Bir şey daha var."

Arın güldü. "İstekleriniz bitmiyor vârisim." Arna durundan oldukça hoşnuttu. Herkes ayaklanmış, geriye kalan yakınları toplamaya çalışırken başında tacıyla onunla böyle normal konuşma garip hissettiriyordu.

"Taşlar," dedim. "Onlarla ne yapacaksın?" Yüzüğü ve bilekliği işaret ettim.

"Krallıklara geri vereceğim elbette. Ben Armon değilim Nova."

"Hayır," dedim. "Onları vârislere vereceksin."

"Anlamadım."

"Bu zamana dek taşlar hep lordlar tarafından korundu, artık vârisler koruyacak."

Derin bir nefes aldı ve bunu düşündü. Yeniden bana döndüğünde şaşkın olsa da itiraz etmedi.

"Daha fazlasını beklemezdim, Nova." Bilekliği ve yüzüğü avucumun içine bıraktı. Tacı kısa süreliğine başından çıkardı. Otu uzun parmaklarının arasında tutarken bakışları çok derindi. Nihayet tacın

armaleki Toprak Krallığı'nın taşını bir tılsımia çıkarıp avucunda tuttu. yeniden parmaklarını açtığında taş çok sık bir küpenin ortasına yerleşmişti.

Kilyeyi çıkarıp ona bıraktım. Taşını alıp tacın ortasına yerleştir. Ağnık maviliği gözleriyle çok iyi bir kontrast yarattı.

"Eşu da sen de kalsın," dedim. Ateş Krallığı'nın taşını ona uzattım. "Bunu ona vermelisin ve onu vâris olmaya ikna etmelisin. Son gırtlağında epey hastaydı. Ve senden başkasını dinleyeceğini sanıyorum." Taşlar mecazen ya da gerçekten yerine oturuyordu ve artık Ariana'nın da elini o taşın altına koyması gerekiyordu. Gerçek vâris olması...

Söylediklerimden hiç etkilenmemiş gibi elimi geri çevirdi. "Neden vâred ediyormuş gibi konuşuyorsun?"

"Vâred etmiyorum ama gidiyorum."

Bundan memnun olmamıştı.

"Ann, senin yönetmen gereken bir krallık var. Ben kendimi bir tahtın üzerinde hayal edemiyorum. Her zaman bu krallığın vârisi olacağım ama senin yanında bir gölge olamam. Sen ve ben farklı şeyler istiyoruz." Bunu nihayet sesli bir şekilde söylemek sırtındaki tüm ağrıları hafifletmişti. Sesli söylemek doğruluğunu teyit etmişti. O ahtı istemiyordum, ben öyle biri değildim. Onun yanında kalıp tıpkı bir gölge gibi hareket edecek biri de değildim. Aylar sonra belki ilk defa özgürdüm.

"Krallığına geri dönmelisin."

"Belki bir gün," diye omuz silktim. "Sen yolunu tamamladın. Ama ben daha tamamlamadım." Başımı gökyüzüne çevirdim. "Ben sadece Su Krallığı'nın vârisi değilim ve bunun ne anlama geldiğini öğrenmem gerekiyor. Naguelimi bulmam gerekiyor. Daren'i kurtarmam gerekiyor."

"Daren'in başı belada mı?" Söylediğim onca şey arasında takılıp bu olmuştuk.

Ah erkekler ve onların arkadaşlıkları...

"Sanırım ben halledebilirim."

"Emin misin?" Onu çok sık endişeli göremiyordum, vakit olsa hunun tadını çıkarırdım.

"Eminim majesteleri."

Yeniden gülümsedi.

Tekrar uzattığım ve Ariana'ya ait olduğunu düşündüğüm taş bu defa aldı. Bakışlarımız buluştu. İkimizde de buruk bir hüzün vardı ama ikimiz de doğru olanın bu olduğunu biliyorduk. Aramızdaki bu daimi olacaktı ve bununla yetinmeyi öğrenecektik.

Derin bir nefes aldım.

"Elemental'i yeniden öyle görmek için sabırsızlanıyorum." Anılarından bahsettiğimi hemen anladı.

"En yakın zamanda öyle olacak."

"Biliyorum."

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Tüm dünyanın görebileceği en iyi kral olarak."

"Kraliçesiz bir kral."

"Taçsız bir kraldan iyidir." Gülmeye çalışsam da boğazım düğümlenmişti. Ona bakıp ondan ayrılmak benim için her geçen saniye daha da zorlaşıyordu. Kendimi ona bırakmak istiyordum ama bunun doğru olmadığını biliyordum.

Tıpkı o taş gibi ben de ona doğru çekilen bir şeydim sadece. Ana Su Krallığı'nın ta kendisiydi. Belki Elemental bile doğrudan Ana'nın Onun himayesinde olmak, onun gölgesi olmak istemiyordum ama o krallığa adım atar atmaz birbirimize gireceğimizi biliyordum. Ben bir sarayın içinde oturup bir krallık yönetebilecek biri değildim.

Ben Nova'ydım. Sadece Nova.

"Sen yaşadığım en güzel deliliksın." Bir kez daha gülümsedikten sonra arkasını dönüp giden o oldu. Her zamanki gibi daha güçlü

den, yapması gerekeni yapan o oldu. Arkasından bakarken ben de götümsedim.

İşte kalbim, böyle bir kırıklık seninki.

Bir öksürük sesi dikkatimi dağıttığında elimde iki taşla öylece bekliyordum. Arkama döndüğümde Sonay ve Ayzer'in istekle bana bakışlarını gördüm. Daha doğrusu elimdeki taşlara.

"Sen inanılmaz bir vârisisin," dedi Sonay zıplayarak yanıma gelirken. "Her defasında bütün tebrikleri sen alıyorsun. Delilikten olsa gerek."

"Ölüm Su Krallığı'nı yenemiyor anlaşılan." Ayzer de geldiğinde taklaha attım. Taşları avucumun içinde sıktım ve arkama sakladım.

"Ben sürekli tehlikenin göbeğindeyken siz leydicilik oynuyordunuz!" Kaşlarını çatıp omuz silktim. "Taşlar bende kalacak."

"Oldu yeni Amon," dedi Ayzer. "O herife uykusunda saldırdım. Taşlar beni devirdi. Zorla seninle olan planımı ifşa etti. Haftalardır onunla tek başıma olmak ne demek sea biliyor musun?! Biraz önce de onu devirebilin diye canımdan oluyordum."

"Sahi sen iyi misin?" Elimi omzuna koydum ama oralı olmadı. Parmaklarını sallayıp taşı işaret etti.

Biraz geri adım atmam gerekmişti.

"Doğru," dedim taşıyı ona uzatırken. "Al, sen hak ettin."

"Ya ben de sana rüzgâr gülü vermiştim, hatırlasana. Benim sayemde hayatta kaldın."

"Yaptığın iyiliği yüzüme mi vuruyorsun!" Cık cıkıldım.

"Evet!"

İnanamaz şekilde başımı gülere gülere iki yana salladım. Onun bilekliğini de avucunun içine bıraktım. Birbirlerine bakarak taşları biri kulağına, diğeri bileğine geçirdi. Taşlar vârisleriyle buluştuğunda şiddetli. Ve Elemental'de bambaşka bir devir başladı.

Artık taşları vârisler tutuyor.

10. RÖLÜM

Vuranlar ya da Kaçanlar

Daren'i bulmak neredeyse üç gecemi aldı. Önce Rüzgârlı Vadi'yi yeniden geçmem gerekti. Mağaraların etrafında bir gün boyunca yürümek zorunda kaldım. Oraya vardığımda ise Daren'in kılıcını ve boğuşma izlerini gördüğümde biraz daha tedirgin oldum.

Onun için endişelenmiyordum çünkü ona bir şey olursa benim hissedeceğimi biliyordum. Ve o baş belası Daren'di, bir şekilde her şeyin üstesinden gelecekti. Gelmek zorundaydı.

Kılıcı ve deri matarayı yerden kaptım. Yeniden yola koyulduğumun ertesi günü Milda'yı bir ormanın içinde koştururken buldum. Sanki varlığını hissetmişti. Ki içgüdüsel olarak onun beni Darna'ya götüreceğine adım kadar emindim.

Milda iki gecelik yolculuğumuz sonunda beni Kemik Kabbe'ye götürdü. En azından ben orası olduğunu tahmin ediyordum. Darna Toplama Kampı'ndan bahsetmişti ama tehlikeli görülen esirler başka bir yerde tutuluyordu. At içeride neler olduğunu benden daha iyi biliyordu. Kalenin etrafında dolandı ama bizi gizleyen çalıların arasında saklandı.

"Bunlar da ne..." diye mırıldandım. Cinslere benziyorlardı ama daha uzunlardı. Kalenin etrafını sarmış nöbet totanları tek tek gö-

ledim. İçeriden Altınlar girip çıkıyordu. Bir yamyam kadının gövde
gümde nefesimi tuttum ama kapıdan geri çevrildiler. Akşam beni bu
avcı grubu dışarıya çıkarken elleri bağlı esirleri ite kaka arkalarında
sürtüklediler. Daren'in bahsettiği gibi. Demek bana mahkem olac
sın derken şaka yapmıyordu...

Birkaç saat orayı gözletledikten sonra Daren'in onların etrafı
duğuna emindim. Toprak Lordu'nun veliahtı, Ateş Lordu veya Göl
Yansı Lordu köle tacirlerinin tutsağı olmuştı.

Eh, yapacak pek bir şey kalmıyordu o halde.

Milda'nın tüylerini okşadım.

"Burada kal kızım," diye fısıldadım. "Eğer yarın gece gelmez
git ve yardım getir. Sana güveniyorum."

At ne dediğimi anlamış gibi kişnedi ama bu benim hayal ürünü
de olabilirdi. Yine de sihirli bir diyardaydık, neler olacağı m b
lirdi ki.

Daren'in verdiği hançeri belimden çıkarıp pantolonumun içine
çizmenin görünmeyen iç yüzeyine soktum. Hareket etmemi za
tırsa da bu yedek planım ve elimde olan son şey olacaktı. Beni m
götürmeleri için Daren'in kılıcını elime aldım ve kalenin ön kapı
doğru elimi kolumu sallaya sallaya yürümeye koyuldum.

"Umarım hâlâ hayattasındır baş belası."

Çok uzun sürmedi. Görüş alanına girdiğim an borazanlar öney
başladı. Orta çağ film sahnesine konuk olmuştum adeta. Kiri mab
iri adamlar adeta muhafız gibi kollarımdan tutarak beni zapt ettiler.
Hoş, benim de karşı koyduğum yoktu.

"İşinizi zorlaştırmayacağım beyler," dedim. "Bir arkadaşım bek
çıkacağım."

"Çıkarsın güzelim çıkarsın, önce bir içeri girelim de." Birisi
söylediğine hepsi pis pis güldü.

"Bu söylediğine pişman olacaksın." Ben de gülmüshedim. Şah
lik tutsunlarımı kendime saklıyordum. Böyle işe yaramaz bir kışkı

lar olduğumu düşünmeleri zaten istediğim şeydi. Ama şu kışkırtıcı
men i gözlerimi gizlemenin bir yolunu bulamamıştım, bu yüzden ka-
şımımı burnuma kadar çekip durdum. Gözlerim kim olduğumun
mısrasıydı ama ben bunu sona saklamayı istiyordum.

Sadece içeriye girmem yetmemişti. Daren'i bulmak için kendi-
mi dört farklı hücreden kovdurmam gerekmişti. Bunu içendeki koca
adamları döverek, tabii biraz tılsım yardımıyla yapmıştım; böylelikle
tehlikeli olduğuma karar vermişlerdi. Bu yüzden kaşımda hâlâ ka-
nayan bir sıyrık vardı ve kaburgalarım da biraz azlıyordu ama Aacı
Lordu'nu öylece mağarada kaderine terk eden de bendim sonuçta.
İyi haber çoğunlukla benimle ilgilenenler kim olduğumu bilecek ka-
dar bilince sahip yaratıklar değildi. Kemik Kubbe kâhânâ bir pazan
anıyordu ama sanki herkes bir şeylerini çoktan burada satmış
bile. Buradan başka bir yaşam olmadığını düşünen ve çoğunlukla
dışında neler olduğunu bilmeyen tacirler tarafında öğreniyordum.

Bunu daha önce akıl edemediğim için kendime kızınıyordum, so-
nucta insan her gün bir kalede hücreye atılmıyordu. Girdiğim ikinci
hücrede hiç de fena olmayan bir çocuk bana berteksinle acıyıcaime göre
aynıldığını söylemişti. Hücrelerde bile ayrımcılık vardı kardeşim.

Tehlikeli görülenler tek başına mahkûm ediliyordu. Ve biraz
düşünürsem o kargalar lordunun tehlikeli olarak anılandırılacağını
tahmin ederdim aslında.

Sonunda en azından başka kimsenin olmadığı yarı yarıya olan hü-
crelerden birine atıldım. Hava buz gibi ve karanlıktı, açlığım hafiften
başım dönmeye başlamıştı ve içerisi bomboştu.

Harika.

Yeniden dayak yemek ve kendimi Daren'in olabileceği başka bir
hücreye aldurmak için en azından sabahı beklemeye karar verdim.
Bari şu dudagım iyileşseydi.

"Buna gerek var mı cidden?" Adam beni boş hücredeki demir
parmaklıklara prangaladı. Kocaman, kafamdan ağır bir zincirle bağ-

lanmıştım. Eh, onları ben tehlikeliyim diye ikna etmek için yapmış
rım düşünülürse bunu sormam garipti.

İki gün olmuştu bile. Milda hâlâ orada bekliyor muydu, yada
beni dinleyip yardım için bir yerlere gitmiş miydi, bilmiyordum.
Gerçi nereye gidecekti ki? Bildiği tek yer Ateş Krallığı'ydı ve orada
da bildiğim kadarıyla hiç kimse yoktu.

Başımı demir parmaklıklara yaslayıp gözlerimi kapattım.

Ah, geri zekâlı Nova.

Tüm diyarın kraliçesi olmak varken düştüğün şu hale bak. Sen
ra kendi kendime kıkırdadım. Oldukça zevkliydi aslında. Yani ben
canım yanımdı tabii ama belki de ben mazoşisttim.

Kapılar açılıp kapandı.

"Hey," dedim. "Dakika başı beni kontrol mü edeceksiniz u'
Tehlikeliyiz de o kadar da değil." Göz gözü görmediği için beni
yanaştığını görmüyordum ama açılan hücre kapısı benimki değil.
Hemen arkamda oluşan hareketlilikten bunu anlamıştım.

Ayyyyy! Aramızda parmaklıklar olsa da yan hücremde tehlike
biri vardı artık. Yine ne belalar açtım kendi başıma.

Dış kapının sesi geldikten sonra nefesimi tuttum ve bıraktım.

"Bak," dedim önden başlamak için. "Her kimsin bilmiyorum ama
bana sakın bulaşma. Ben bu diyarın görebileceği en kötü canavar
arıyorum zaten. Birazcık yoldan çıkmış olabilirim ama sonuçta sen
yan belasını bulur. O da benim belam. O yüzden sakın sen benim be
lam olabiliymişsin sanıp da bana bulaşma. Hey, sana diyorum ama
Dilsiz misin!"

Önce derin bir nefes verme işittim. Sonra derin bir sessizlik. Son
ra birisi sırtı sırtıma yaslanacak şekilde tam arkama oturdu. Aramda
da demir parmaklıklar vardı ama kokusu bu leş gibi ortama rağmen
hemen beni bulmuştu.

"Bu defa oldukça ciddiym," derken sesi sinirliydi. "Yoksa sen
kaybettin su vârisi?"

"Daren!" dedim harfleri uzatıp gülümseyerek. "Ben de seni an-
ırdım."

"Ne yani?" Kaşlarını çatmasına emin olduğum o ses tonunu duy-
dum. "Söylenenler ciddi miydi? Bu senin için bile çok delice."

"Ne söyleniyor?"

"Cillop gibi bir kızın hücre hücre dolaşıp birini aradığı,"
küküledim.

"Cillop gibi mi diyorlar."

"Nova!" diye uyardı. "Onlar iltifat etmiyordu."

"Sonuçta buldum." Omuz silktim.

"Teknik olarak ben seni buldum ve bu o aptal heriflerden bir tek-
ne yememe neden oldu."

"Benim de kaşım patladı!"

"Ne?" Dönmeye çalıştıysa da pek başarılı olamadı. "Sen buraya
neden geldin ki? Bunca şeyden sonra! İsteddiğini almıştın zaten." Ye-
niden yaslandığında bana olan öfkesi hâlâ diriymiş. Onu suçlayamaz-
dım ona ona açıklayabilirdim.

"Seni tacitini mi?" diye onun bana yapacağı şekilde takıldım.

"Haberin olsun seni kurtarmayacağım."

"Haberin olsun, seni kurtarmak için gelen benim. Beni kurtarma-
na gerek yok yani."

"Peki, beni nasıl kurtarmayı planlıyorsun?"

Bir an duraksadım. Bu detayı düşünmemiş olabilirdim ama bu
düşünmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Sonuçta yeniden yan ya-
rıyık, bir yolunu bulabilirdim.

"Hiç düşünmedin değil mi?"

"Değişir," diye kendimi savundum.

Yeniden iç çekti.

"Bak," dedim sonunda ciddi olmaya karar vererek. "Taşı aldım
çektim ve buna pişman değilim." Çünkü o taş güvendiğin tek şey-
di. Çünkü o taş seni daha fazlasını yapmaya iten tek şeydi. Çünkü o

taş sana ait değildi ve tıpkı senin bana gösterdiğin gibi ben de sen olmadığın gibi biri olmanı istemiyorum.

"Eee..."

"Çünkü benden nefret etmene dayanabilirim ama kötülüğe ye-
nileceksin diye ödüm kopuyor." Derin bir nefes verdim. İpe baktım.
mesele de bu. Bu dava seni de beni de aşılıyor kargalar kende di-
diyar ikimize de yetmiyor. Sen de tıpkı benim gibisin. İtilip kalkan,
kimseyi memnun edemeyen, hatta başkalarının yedeğisin. Bu bir gün
ikimizi de mahvedecek. Ama bu savaşta söylediğin gibi ölmenden
birinin ölmediğine emin olmalıydım.

Yeniden sessizlik oldu. Başımı demirlere yasladım. Biraz sonra
da teslim olur gibi başını demirlere yasladı. Sıcaklığı hemen hisset-
ti. Omuzlarını gevşetti.

Demir parmaklıkların arasında elleri ellerimi buldu ve parmak-
larımız birbirine kenetlendi. Belki bir isyan, belki bir minnetti ama
buradaydık.

Bu defa sana ben geldim, seni ben buldum. Peki bu beni neye
gönlerecekti?

...

Daha önce hiç zindanda kalmanın nasıl bir şey olabileceğini düşün-
memiştim. Yani sıradan bir üniversite öğrencisi zindan kelimesi-
ni hayatında kaç kez duyar ve kaç kez kullanırdı ki?.. Bir de omuzlar
yer olacağını düşünecektim.

Açıkhışı berbat bir yerdi ama bu beni rahatsız etmemişti. Saatler
geçen bir saatin sonunda bile. Başım demir parmaklıklara yaslanmış
şekilde duruyordum, gözlerim kapalıydı ama uyumuyordum.

Etraf pas ve küf kokuyordu. Yerlerdeki kirli suyun rahatsız edici
kokusunu bile hissediyordum. Sıkılmış, derin bir iç çektim.

"Ne oldu," diye söylendi Daren. "Vârisimizi rahat ettiremedik mi."

"İsan cehennemden kötüsü olamaz diye düşünüyor tabii." Se-
ma alıyordu ama güldüğüm söylenemezdi.

"Kallığına laf etme," diye uyardı. "Orası görüp görebileceğin
en görkemli yer."

"Kallığın örümcek ağılarıyla çevrelenmiş bir harabe." Oldukça
oldukçuydum. Ateş Krallığı zaten adeta terk edilmiş bir saraydı. İçinde
Daren ve son zamanlarda benden başka hiç kimse yaşamıyordu. Da-
ren sarayın kendi kendini temizlediğini iddia ediyordu ama tavanlar
ve avizeler örümcek ağı doluydu. Ve geceleri ciyak ciyak fare sesleri
geliyordu.

"Ayıma," diye devam ettim. "Su Krallığı'nı gördüm, hiçbir yer
ve baki melekler alemi bile oradan daha görkemli olamaz." Duda-
ğının bir tarafı yamuk bir şekilde yukarı kıvrıldı. İçten içe aklımın
bir yansı ve ruhumun çoğunluğu oradaydı belki ama Arın'ın bunu
yapabileceğini biliyordum, yeniden o görkemli ve huzurlu günleri
bize getirecekti.

"Söylenenler doğru mu yani?" diye sordu. Sesinde bakkın bir tını
varı. Onun yerinde olmak istemezdim. Günlerdir buradaydı ve gün-
ler içinde çok fazla şey olmuştu. Her şeyin ortasındaki adamı birileri
oyn dışına atmıştı.

"Ne söylüyorlar yine..." Alaycılığımı korumaya çalıştım. Onun
her özgünken yaptığı gibi. Espri yaparak ortamı yumuşatmaya. "Bu
Elemental de hep gıybet, hep!"

"Amon düştü mü?"

Bir an için duraksadım. Daren ile ilgili çok fazla bir şey bilmek
otokün değildi. Bir gölge kadar gizemliydi ve aklından geçenleri
de kalbinden geçenleri de göremezdiniz. Zaten görseniz de bu ya-
nasana olabilirdi. Onun olayı buydu. Bu yüzden sorunun altındaki
düyguyu anılamak için sesini okumaya çalışsam ama dümdüz konu
şuyordu.

"Bu seni üzer mi?" diye sordum.

Bir an için o da duraksadı. Düşünüyor mu yoksa bense cevap verip vermemek arasında seçim mi yapıyor emin değildim. Bir epide hasta ne saçmalıyordum, hangi açıdan bakarsanız bakın belki de şüphe eden kişi bendim. Ama bunlarla ilgili bir sorunun yoktu, eğer varsa kışımın muhatap olması gerekirdi.

"Hayır," dedi. "Ölmesini umuyordum."

"Cidden mi?"

"O zaman en azından Toprak Lordu olurdum."

Ah, şu mesele...

"Seni şeytan kılıklı!" diye iğneledim her zamanki ses tonumla. "İnsan biraz güç pahasına babasının ölmesini diler mi..."

"İnsanları bilemem Novacığım çünkü ben insan değilim."

Kaşlarımı çattım.

"Şu ayrıntıyı hep unutuyorum..."

"Boş ver," diye omuz silkince parmaklıkların ardında olan da kaşlarının hareketini kendi omuzunda hissetmiştim. "Küçük bir ayrıntı ne de olsa..."

"Ölmedi," dedim kaşlarımı çatarak. O anı yeniden zihnime yüklemek pek iyi hissettirmemişti. Neredeyse ama neredeyse Ann'a benden vazgeçeceğini sanmışım. Ama sonunda o da görmüştü. Ben seçtiği zaman pişman olmayacağını görmüştü. Ama belki de her şey için çok geç olmuştu.

"Ama ölmekten beter ettim onu. Tacını aldım, taşları aldım. Bu noktadan sonra Ann'ın insafına kaldı, gerisini görecektim yoktu." İç çektim. "Ve Ann'ın pek de insafsız biri olduğunu söyleyemeyiz."

"Bak sen..." dedi yine kinayeyle. "Demek birisi sonunda onun kadar da ilahi olmadığını kabul etti."

"Orada dur koca oğlan." Zincirlerimin izin verdiği ölçüde ona doğru dönmeye çalıştım ama bu omuzumda bir tutulmaya neden oldu. İçimden küfür ederken, "Ann ilahi biri ama zaten bu yüzden insaf yok ya!" İnsafı da inancı da yok...

“Oun adını saytılayıp duracaksan neden buradasın?” Sorusu
sıkıyordu. “Tacı aldıysan başına geçirmeliydin su baloncığa, de-
tili vande yan etki olarak aptallık mı yapıyor?”

“Taktım taktım...” dedim ve kıkırdadım. “Öylece alıp Aru’a ver-
meden Önce biraz yaptım şovumu.”

O da kıkırdadı. “Bunu görmek isterdim.”

“Tabii...” diye ben kinaye yaptım bu defa. “Onu da benden çal-
mak için mi?”

“Bir saniye bile düşünmeden hem de.”

“Tacı istemediğini sanıyordum.”

“Hangimiz istediğimiz şeyler yaptık ki?”

Bunu düşünmek için bekleyecek gibi oldum ama kendinden
mıdım. “Ben hep istediğim şeyleri yaptım.” Omuz silkтім. “Sen
de hep istediğin şeyleri yaptın.”

En çok da bana.

“Eh,” dedi kaygısız bir şekilde. Yine inkâr etmiyordu. İnkâr etse
ettik kendimi daha iyi hissederdim. Bunu bilmiyordum ve öğren-
mem pek bir yolu da yoktu. “Ama istemediğimiz şeyler de yaptık.
Yapacağız da.”

Yapacağız da... İstemediğimiz şeyler.

Bunun beni korkutması gerekmiyor muydu?

Defalarca bana, ona güvenmemem gerektiğini söyleyen ve bunu
kanıtlayan şeytanla bir yolda istemediğimiz şeyler de yapmak...

Ama bu beni heyecanlandırıyordu.

“Diğer küçük ayrıntıya gelecek olursak...” Dudaklarımı ıslatmak
için dilimi üzerinde gezdirdim. “Buradan nasıl çıkacağız.” Bir şekil-
de komudan uzaklaşsak iyi olurdu.

Nihayet güldü.

Bir karga kahkahası değildi ama idare ederdi.

Arkamda yaşanan hareketliliği ilk önce ellerimden kaçan par-
makları, sonra omuzlarıma çarpan omuzları yarattı. Ben omzumun

üzerinden ona dönmeye çalışırken o yavaşça ayağa kalktı ve bacağındaki zincirler, cıpey kalın zincirler rahatsız edici bir ses çıkararak zemine düştü.

Kaşlarını çattım.

"Nasıl yani?" diye çıkıştım. "En başından beri zincirli değil mi?"

Keşke yüzünü görebilseydim ama haydutlar beni öyle bir zincirlemişti ki omuzlarımı zor hareket ettirebiliyordum. Anlaşılan onları yeterince korkutucu olduğumu kanıtlamıştım. Hem de hiç böyle kullanılmadan.

"Zincirliydim elbette," dedi. Sesi sakın ve normal bir günde normal bir şeyden bahseden gibi normaldi. Normal mi... Daren ve normallik.

Sonra yeniden eğildi, gölgesi üzerime düştü. İlk önce demir parmaklıklara kilitlenmiş zincirin parçasını çekerek yerinden çıkardı. Bununla birlikte omuzlarım öne doğru düştü. Ellerim hâlâ birbirine bağlıydı ama yine de nihayet ayağa kalkabildim ve ona doğru döndüm.

Artık o ihtişamlı pelerini üzerinde değildi. Gomiğimin düğmeleri kopmuş, yakası parçalanmıştı. Bunun nasıl bir arbode sonucu yaşandığını düşünmek kaşlarımı çatmama neden oldu. Gözlerim usul usul onun üzerinde dolanmaya başladı.

Kuzguni tüyleri gibi parlayan saçları dağılmıştı. Göz altları yorgun halkalara misafirlik ediyordu. Ona baktığımı gördüce o da kaşlarını çatı. Gözleri kısıldı ve mavilikleri karanlığın içinde ılık gibi parladı. En azından yüzünde bir darbe aldığına dair bir iz yoktu. Bunu nasıl becermişti kim bilir.

Elleri yavaş hareketlerle parmaklıklara doğru uzandı. Henüz ölümlüde yan yana duran ve beni bu kafesin içinde ondan ayrılmı demiri kavradı. Yumrukları onun etrafına bir sarmaşık gibi dolarken bakışlarımız bir an olsun birbirinden ayrılmıyordu.

"Ne yani," diye fısıldadı. "Benden bir şey çalıp, beni baygın şekilde o mağarada bırakıyorsunuz. ve sonra korkusuzca karşına"

aklıyorsun?" Sesi buz gibi ve tekinsizdi. Şaka yapıp yamadığını anıyordum.

"Teknik olarak benden çaldığın şeyi senden geri aldım."

"Şeytandan çalamazsın, Nova." Başını çok ağır hareketlerle iki yana doğru neredeyse görünmeyecek şekilde salladı. Bakışları ürktürücü görünüyordu.

"Aramızda demir parmaklıklar olduğu için şanslıyım öyleyse." Tek kaşımı kaldırdım. Neden ondan korkmamı istiyordu kim bilir ama kesinlikle ondan korktuğum yoktu.

Her şey bir yana ben koskoca gökyüzü vârisiydim, onunsa güçleri bile yoktu. Hah! Ama bunu dillendirip onu küçümsemek istemedim. Son zamanlarda epey duygusal görünüyordu.

"Ah, tatlı, Nova..." diye mırıldanırken dilini damağında bir kez şıklattı. Elleri kavradığı demirleri çocuk oyuncakmış gibi ikiye doğru ayırdı. Birden önümüzde, bir insanın rahatlıkla girebileceği bir kapı boşluğu açıldı. "Bu demirlerin seni benden uzak tutmaya çalıştığını mı sandın?"

Bir adım geri çekildim.

Yine o ses tonunu kullanıyordu.

Ve bu ses tonunu kullandığı zaman ondan gerçekten korkuyordum.

Kaçmak istiyordum.

Tüm hücrelerim ve tüm uzuvlarım aynı anda kulağıma fısıldıyordu.

Kaçmamı istiyorlardı.

Benden nefret etmene dayanabilirim ama onu seveceksin diye ödüm kopuyor. Gerçek bile olmayan bir anın ses tonu kulaklarıma uğuldayıp duruyordu.

"Biliyor musun," dedi benim olduğum hücreye doğru bir adım atarak. Yan dönerek iri vücudunu yavaşça demirlerin arasından geçirdi. Şimdi, artık karşı karşıyaydık. Bana bakmıyor, gözleri hedefini

anyordu. Ve önümde birbirine bileklerimizden bağlanmış ve elbence
hırpalanmış zincirli ellerimi görünce avını bulmuş oldu.

Elleri yeniden ellerime doğru yaklaştı. Parmak uçlarını parmak
uçlarıma dokundurdu.

Daha önce hiç kimsenin özellikle parmak uçlarıma dokunduğunu
hatırlamıyordum. Sanki parmak izlerimi okşuyor gibiydi. "Deniz-
kızları Su Krallığı'nın vazgeçilmezleriydi..."

Demirleri tutup ellerimi yavaşça havaya kaldırdı. O harda yığ-
ların ağırlığını taşıyan artık ben değildim.

"Çok güzellerdi. Çok ama çok güzellerdi... Masumlardı... Zeki-
lerdi... Yetenekliydi... Ve onlara çok ender rastlanırdı."

Bunu bana neden anlattığını bilmiyordum. Ama denizkızların
varlığını, onların benim krallığımdan olduğunu ve Arın'ın göden
önünde nasıl onun babası tarafından katledildiğini biliyordum.

Asıl soru ise Amon bunları yaparken Daren'in ne yapıyor ol-
duğunu...

"Büyük Yıkım'dan sonra..." Büyük Yıkım... Su Krallığı'nın dö-
mesine Elemental'de böyle diyorlardı çünkü o günden sonra diyor
bir daha ayağa kalkamamıştı. "Amon denizkızlarını zincire vurdu."

Kirpiklerim titredi. Öfkeli bir yaş göz pınarlarıma birikti.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?!" diye ellerimi ondan kurtardım.

Başını kaldırmadan yeniden ellerime uzandı. Zincirlerin üzerine
parmaklarını dolaştırırken o da bir deliden farksız götünmüyordu.

"Denizkızlarına zincir vurmamalısın," diye fısıldadı. Kelepçe-
leri tek hareketle açtı. Bileklerimi ymiden nazikçe avuçlarının içine
aldı. Zincirlerim yere düştüğünde kalbim yerinden sıçrayacakmış
gibi teklekti. "Denizkızlarına zincir vurmamalısın," diye tekrar etti.
Bileklerimi daha önce bir kez daha yaptığı gibi dudaklarına doğru
yaklaştırdı. "Denizkızlarına zincir vurursan yüzemezler... Bu onları
öldürür." Cümlesi bittiğinde dudaklarını yuvarlayarak bileklerime
doğru üfledi. Zincirin birkaç gündür bileklerime yaptığı tahribatı

ankleri içinde iyileşti. Parmakları bileklerimden geriye doğru kayarken yeniden parmak uçlarımız birbirine takılı kaldı.

“Madem bunu yapabiliyordun, neden zincirleri daha önce çıkarırdın?” Bu ona sorabildiğim ilk cesur soruydu belki de. Ne olursa olsun hiçbir zaman Daren’le doğrudan yüzleşememiştim. Ama şimdi sorduğum soru benimle ilgili değildi. Şu anla ilgili değildi.

Onları öldüreceğini biliyorsan neden onlara zincir vurmalarına engel olamadın. Merak ettiğim buydu. Amon krallığını, diyarınıza yak bir ederken sen ne yapıyordun?

“Çünkü denizkızları ne kadar cender olduklarını bilirler, bildikleri kadar bu kadar kibirlilerdir. Ve işte tam da bu yüzden biraz su yutulan gerekir.” Kedi gibi gülümsedi. “Bazen,” diye ekledi. Bana burada anlatmaya çalıştığı şey ortadaydı. Geçmişle ilgili tek kelime konuşmuyordu. O şu andan bahsediyordu. Ona yaptığım şey yüzünden her zaman zincirli kalmam gerektiğini söylüyordu. O kadar da güçsüz olduğunu söylüyordu.

“Asıl kibirli olan kim acaba!” dedim bileklerimi öylesine ovarken.

Kahkaha atmaya başladı ama yapay olanlardan bir taneydi.

“Herkes şeytanın en gözde günahının kibir olduğunu bilir.”

“Herkes değil.” Ona ters ters bakmaya devam ettim. Bacaklarını esnetmek için alnın el verdiği ölçüde volta atmaya başladım. Onuzlanımı geriye doğru oynatıp günlerdir birbirine giren kaslarımı amaya çalıştım.

Kafamda her şey sürekli yer değiştiriyordu. Yolda olmayı ya da Elemental’i keşfetmeyi, hem de başımda Amon gibi bir bela yokken, uşta Ann varken biraz macera yaşamayı istiyordum. Ama Daren’le bu şekilde ucu açık sorularla ne kadar daha idare edebilirdim işte onu biliyordum.

“Neden buraya döndün Nova?” diye sordu. Birbirimizden nefret ediyor tonda konuşuyorduk. Aramızda sürekli bir şüphe ve güvensizlik vardı.

"Yolumu kaybettim," diye ben de yapay bir şekilde dışarı göstererek sıvıttım. Ama benim aksime o alev mervisi bakışlarımla diyetle üzerime daktı.

"Ne?" diye gereğinden yüksek bir sesle çıktım. "Bir anıya durup kraliçe falan olamam ben!" Tepkim sadece ona değildi. Ben benden bekleyen herkeseydi. Arın'a, Ayzer'e, Sonay'a... Ben anladıkları kişi değildim. "Ben bir kahraman falan değilim!" diye alev alamıyormuş gibi daha çok kendi kendime mırıldandım.

Ben kahramanlıktan ne anlarım...

Ben sadece...

Sadece...

"Sen sadece delinin tekisin!" dedi. Bakışlarını yerdem ona doğru çevirdim. Şimdi yüzünde ihtiyatlı, anlayışlı bir gülümseme vardı. Hem de gerçek olanlardan bir tane. Elemental'e ilk geldiğim zamanlarda olanlardan.

Benim de dudaklarım refleksle yukarı doğru kıvrıldı.

Derin bir nefes verdim.

"Siz ikiniz!" diye bağırdı parmaklıkların öte yanından biri. "Orada ne yapıyorsunuz?" Daren gözlerini devirirken ben irkilerak başımda adama doğru döndüm. Hücresinin diğer kısmında, gardiyanların olduğu kapılardan önce ses geldi, sonra yere hiddetle basan ayak sesleri.

"Piknik yapıyoruz," dedim görüş alanıma girene kadar.

Daren güldü.

Adam görüş açımıza girdiğinde birazcık korkarak bir adım geriye çıktım, işaret parmağımı Daren'e doğru kaldırıp "O söyledi," dedim. "Bence komik de değildi."

Daren başını yay gibi yukarıdan aşağıya doğru yanlamasına barmı çevirdi. Gözlerini kısmış "cidden mi" der gibi bana bakarken sadece ve olabildiğince masum bir şekilde omuz silktim. Gözlerini, hayır, iblis gibi bakan gözlerini adama çevirdi.

Adam kesinlikle korkunç görünüyordu. Boyu üç metreye yakındı ve cüssesi de oldukça iriydi. Saçlarını tepesinde topuz yapmıştı, cüssesinde çok çirkin, halka gibi tuhaf bir sakal vardı. Sakalı yeşil renkteydi.

"Çok tuhaf bir imajın var," diye ağzımdan kaçırıldım. "Bu şey her neyse kesinlikle moda olmasın Daren."

"Öyle mi?" dedi tasassuz bir şekilde adama baktarken. "Ben de mor sakal beşde nasıl durur diye düşünüyordum."

"Hayır hayır..." Başımı iki yana salladım. "Sen böyle çok iyisin."

Kaşlarını kaldırarak başını bana çevirdi. "Öyle mi?"

"Hı hı."

"Bu kadın adamdan anlıyor dostum," dedi. Yüzünü yeniden iri cüsseliye dönmüş, bir de sırtmıştı.

Bu adam flört etmekten anlıyor dostum.

"Sez ikiniz," dedi adam yeniden. Konuşurken ağzından bir toz belirtiyordu ve bu durumu daha tuhaf bir hale sokuyordu. Yüzünü buruşturdu. "Beni takip edin."

"Nereye?" diye sordum ama adamın cevap vereceğine inanarak değil.

Keza vermedi de.

Bakışlarını yeniden Daren'i buldu ama dudak büküp adamın peşine akıldı.

Ben de yine dünya çapındaki en deli aptal olduğumu kanıtlarcasına sırtının peşinden gittim.

Diğer zindanların önünden geçerken dik durmaya ve korkmuyormuş gibi davranmaya çalışıyordum ama içimden Daren'in koluna yapışıp sinmek geliyordu. Benim aksime o oldukça rahattı. Hücresinde tuhaf yaratıklar, küflenmiş gibi görünen Alfimler, bize yiyecek götüyle bakan esirler... Karanlığın ardından gelen çılgınlıklar. Hepsi bir korku filmi gibiydi.

İnsan etinin çürümüş kokusunu almayı daha önce hayal bile edemedim ama şimdi burnumun direğini sıızlatıyor, sesleri kulaklarıma tırmalıyordu.

İri adam bizi sarmal merdivenlere yönlendirdi. Gelirken gördüğümde bir bağ olduğu için geçtiğimiz yolları görme şansım olmamıştı ama şimdi her şey oldukça gerçekti.

Oyma duvarlar kanla kaplıydı. Hiçbir yerden güneş görmüyorduk. Ne bir çatı ne bir pencere. Aşağıda mı yukarıda mı nerede olduğumuzu bile kestiremiyordum.

Daha açık bir alana çıkmayı beklerken adam bizi başka bir hâyere götürdü ama burası diğer gittiğim yerlerden çok daha farklıydı.

Yüzlerce Alfin'in aç gözlerle bize baktığı kocaman bir kapı kilidini dişleriyle açtı.

"Bu da ne demek oluyor?" diye soran Daren oldu. Benim dış tutulmuş gibi yanında sadece bekliyor ve korkudan altıma içemeyecekmiş gibi görünmeye çalışıyordum.

"Gece yarısı hasat var," dedi çürümüş dişlerini göstererek. Buzdan keyif aldığını gizlemiyordu.

"O da ne demek?" diye sormayı başardım ama sesim hiç de istediğim gibi çıkmadı.

Adam önce benim kolumdan tuttu ve ikimizin de bir şey yapmasına izin vermeden kılık çekişirmiş gibi bana bakan diğer Alfinler'in arasına doğru itti. "Gece yarısı en iyi adamımızla dövüşeceksiniz demek," dedi. Daren'e doğru döndüğünde karanlık bakışları bir saniye için adamı durdurdu. Aralarında uzun bir bakışma geçti. Adam onu dokunmak istemiyordu ama gerekirse dokunacaktı.

Dokunsa haşmetli Darenciğin ne yapardı acaba...

Çenesini sabır dilenir gibi aşağı doğru sallayarak kapıdan içeri kendini girdi.

Kibirli piç ama güzel hareket.

-Aman canımı," deyiverdim turuncu sakalın bana dönen bakışları-

■ "Daren dövüşür, sonra da arkadaşımızı alır buradan çıkarırsınız."

-Nova," diye uyardı Daren.

-O çok iyi kılıç kullanır," dedim.

Adam pis pis sırttı. Hücredekiler de ona eşlik etti. Üzerindeki narca çirkin gözün ağırlığıyla alttan alttan Daren'e baktım. Yani kılıç kullandığından şüphem yoktu ama bana *ciddi mistin der* gibi bakıyordu.

"Ne var," diye fısıldadım yanına sokuluş. "Bunu yapamaz mısın?"

Derin bir nefes aldı.

"Neden cümlelerin sadece yarısına odaklanıyorsun?"

Adam biraz daha homurdanarak yere düşürdüğü kilidi büyük bir gürültüyle üzerimizden hücre kapısına taktı. Kalabalık iki soytan uşa ediyormuş gibi etrafımızda bir daire oluşturmuştu.

Daren ellerini beline koydu ve başını otlayarak yukarıya kaldırdı. Bıkın ve mutsuz görünüyordu.

"Ne demek istediğini hiç anlamıyorum."

"Gece yarısı en iyi adamımızla dövüşecek..." Gözlerini açsın açsın için cümleyi heceledi.

"Sen daha iyisindir," diye gülerek omaz silkdim.

Kendine olan güvensizliği beni hiç ilgilendirmiyordu. O bir şeytandı. Birini yenemeyeceğini sanması kendi aptallığıydı.

Ah erkekler...

"Nova," diye uyardı. "En iyi adam..." Kaşlarını kaldırıp başını sorgulayarak salladı.

"En iyi adam kim?"

Gözlerini devirdi. Ortada olan benim görmediğim ne vardı acaba...

"Benim," dedi biri sıkıntıyla ama yüzünde yarım yamalak bir gülümsemeyle. Bakışlarım ona doğru döndü. Kalabalığın içinde kirli yüzüyle karşımda duruyordu ama kim olduğunu gizleyecek kadar çamura bulanmamıştı henüz.

"Şafak..." diye mırıldandım yarı çok yarı sevinçle.

Elbette.

En iyi dövüşen kişi Daren'in muhafızıydı.

"Ups," dedim dudaklarımı kıvrınarak.

"Yaa!" dedi Daren nihayet bir şeyleri idrak ettiğim için memnuniyetle bir şekilde. Ellerimi arkamda kenetleyip dudaklarımı birbirine bastırdım.

Tamam, biraz batırmış olabilirdim.

"Ama sonuçta ben öyle dedim diye sizi karşı karşıya getirmedim herhâlde." Gözlerimi kıptım. "Hem ne olur canım şakadan birinizde bir iki vurur, sonra biriniz devrilirsiniz."

"Öncelikle," dedi Şafak kalabalığın arasından iyice öne çıkarak. "Onu yenmem iki dakika bile sürmez ama bu dövüşler ölümlüdedir."

"Beni yenmen mi?" diye kaşlarını çattı Daren. "Bu tarihin bana kaldığı bir hayal."

"Daha önce yaptın!"

"Evet, o esnada uyuyordum!"

"Bütün iblisler aynı," dedi Şafak bana dönerek ciddiyetle. "Her şey bunların kendilerinden üstün başka varlıkları kabul etmemesi yüzünden oluyor."

Kıkırdadım.

Ben gülünce onun da yitirdi yamyamı, dudakları yukarıya doğru bükülünce cesaret bulup birkaç adım attım ve kollarımı boynuna doladım.

"Pis çıkın yamyamlar sizı yedi diye öyle korktum ki!"

Bir kolumu belime dolarken gültüğün kulaklarına doldu.

"Üç beş yamyamın üstünden gelebilecekse."

"Yığıl ve Sıla nerede?" diye sordum geri çekilirken.

"Evet, zaten arı arayı kapatın diye misafirlige geldik," diye arayı girdi Daren huyusuz sesle.

"Senin yeteceğin bir yer varmış hiç tutmayalım." Ters ters baktım Şafak gökde.

‐Hayırdır,‑ dedi Daren’e tek kaşını kaldırarak. ‐O lord kızını buraya getiren nedir?‑

‐Seni onu koruman için gönderiyorum‑ Çenesiyle beni işaret etti. ‐Ve birkaç gün de ona mı benziyorsun. Ne yapalım bu kadar seyirci önünde diyarın kaderini mi tartışalım?‑

Şafak ile aynı anda etrafımıza baktık. Alfinler gerçekten büyük bir dikkatle bizi dinliyordu. Hiçbiri alışkın olduğum Alfinler gibi değildi. Gövdüklerimin hepsi bakımlı ve muazzam güzellikte olundu. Ama bunların hepsi tıpkı bir hayduda benziyordu ve aralarında hiç kadın yoktu.

‐Gel Nova,‑ dedi Daren herkese uyarıcı bir şekilde bakarken bana elini uzatarak. Onu kızdırmak için aklımdan birkaç şey geçti ama şimdi sırası olmadığını düşünerek tıpış tıpış elini tuttum. Bunu yapmaya o da şaşırmış gibi çok kısa gölünmedi ama sonra yine diğerine şeytan şeytan bakmaya devam etti.

Bakışlarımda karanlıklar, gölgeler ve alevler vardı. Bir araya gelip patlamaya hazır bir volkanı tetikliyolardı. Böyle baktığı zaman onu yaklaştırmaya cüret edemezsiniz. Ama ben o karanlığı okşuyormuş gibi hissediyordum. Yabani bir karanlığı ellerimin altında salımlıyorduymuş gibi.

Şafak, beni hitcrenin köşesine götürürken hemen arkamızdaydı. Benleri önümüzden çekiliyor ama birileri de daha fazla yaklaşıyordu. İhtis neredeyse gözüm kadar eğilince refleksiyle ittim.

‐O vâris,‑ dedi birisi. ‐Gözlerinden belli. Delinin vârisi.‑

‐Önüne bak,‑ dedi Şafak.

‐Diğeri kim?‑ diye fısıldamaya başladılar.

‐Teeelin,‑ dedi Daren. ‐Tatmak ister misin?‑ Sakin görünmeye mi çalışıyordun, yoksa gerçekten sakın mıydı, anlamıyordum. Adamlara cevap verirken o tarafa dönmemişti bile. Birkaç kişinin daha arasından geçip duvarın köşesine varmayı başardık. Çok seçeneğim olmadığı için duvarın dibine oturdum.

Mantiken güçleri yoktu ve mantiken burada sayıca üç kişiydi. Belki de daha nazik olmaları gerektiğini söylemeliydim onlara ama ben ne anladım ki...

"Kaç gündür cillop gibi bir kızın hücre hücre dolatıldığını söylüyorlardı." Şafak sağ yanıma tıpkı benim gibi oturdu. Bacakların ikisini de dik bir şekilde tuttu ama ellerini dizlerinde serbest bıraktı. Diğerlerine rahat bir hava izlenimi yaratıyordu. "Demek gerçekten doğruymuş." Kocaman gülümsedi.

Erim, Sıla ve Yiğit ile geçirdiğim günlerde Şafak ile çok sohbet etme şansımız olmuştu. Hepsiyle olmuştu aslında. Hepsinin ben de yeri çok özel bir hale gelmişti. Ama Şafak farklıydı. Daha korumacıydı. Ağabey gibiydi. Bunu varsı olduğum için yaptığını sanıyordum ama aslında Daren istediği için yapıyormuş.

Bu ruhaftı.

"Beni bilirsin," diye omuz silktim. "Bir türlü yerimde durmuyorum."

"Bilmez miyim..."

"Yani sen aslında Sadakatsiz bile değilsin." Bildiğim kadıyla hâlâ Ateş Krallığı'nın muhafızıydı. Ve Daren'e sadıktı. Peki Daren neden peşimden beni koruması için birini göndermişti? Hem de bu kadar önemli birini. Muhafızlar sarayların olmazsa olmazıydı ve lordları doğrudan koruyan danışmanlarıydı. Başta gözetilmesi için olduğunu bile düşünmüştüm ama biraz önce kendi ağzıyla korumak için olduğunu söylemişti Şafak'a. Hem sol yanımda oturan lordların bakamadım bile, sorularımın cevabı ondaydı ama beni mahrum bırakmak hoşuna gidiyordu.

"Ateş halkı da bir nevi sadakatsizdir." Burnunu kıvrıttırarak gülmüştü. "Su birbirine bağlılığı ile tanınır ama ateş birbirine bile sadık değildir. Başına buyrukları ile tanınırlar."

Göz ucuyla Daren'e bakıp yeniden gözlerimi Şafak'a çevirdim. "Onu anladım zaten ben." Ama böyle olmadığını biliyordum. De-

kötüm hikâyeler parçaları birleştirmem için yeterli olmuştı. Amen
arab kalkanı esir almaya ya da kendi hamyesinde kullanmaya başla-
dığında bazıları Sadakatsiz olmuş ve saraydan ayrılmıştı. Şafak'ın
da onlardan biri olduğunu hatta onu Daren'in kaçırdığını düşünö-
yordum.

"Eee, Sıla ve Yiğit diyarduk. Onlara ne oldu?" Konudan uzaklaş-
mak için daha çok merak ettiğim iki kişiyi sordum.

"Kanımda ateş olduğu için yamyamları ben durdurabilirdim, yani
onlardan onlardan daha uzun dayanabilirdim. Bu yüzden fırsatını
bulduğunda onlara da kaçmalarını söyledim. Gittikleri yeri biliyo-
rum ama tabii başarabildilerse. Gerçi Sıla epey akılla kız, muhteme-
len başarmışlardır. Sonra ben buraya geldim."

"Buraya mı geldin?"

"Evet," dedi.

"Yani yakalanmadın mı?"

Daren'le aynı anda güldüler. Ve bu hemen diğer tarafımda otu-
rmuş kalkan olan Daren'den günler sonra duyduğum ilk gerçek
gülmeme idi.

"Birkaç yamyamla baş edemeyen ve Antıkacı'yı alt edemeyecek
biri Cehennem'in Muhafız'ı yapar mıyım?" Cık cıkladı. "Bazen ne
kadar kinci oluyorsun su baloncuğu."

Ağzım açık kalmıştı.

"Senin attığın adım bile bir plan mı?"

Güldü.

Ellerini başının arkasında birleştirip gözlerini kapatarak kafasını
duvara verdi. "Eh," dedi. "Rakibin Tanrı olduğunda aldığın nefes
biri bir hamledir." Tek gözünü açıp alttan alttan bana baktı. "Anlar-
ı ya, kötülük mesai gerektirir."

"İnsanlar kötü olmayı hiç ciddiye almıyor!" diye sızlandı Şafak
tıku onun gibi başını duvara yaslayarak. "Kötü olmak zordur. Çok
çalışman gerekir."

Daha ne kadar şaşırabilirdim, emin değildim. Burada deneş gerçekten bana kötölük dersi veriyorlardı.

"Bir de övünüyorsunuz!" dedim. "Hey!" İkisini de kollarımda sarstım. "Neden buradayız o zaman?"

"Doğru ya," dedi Daren doğrularak. "Bulabildin mi?" Gözleri Şafak'a dikti.

"Sen de bazen çok kırıcı oluyorsun." Burnunu kııptırdı. "Elbette buldum."

"Kolay olacak mı?"

Şafak dudaklarının kenarını yukarıya doğru kıvrıdı. "Kolay olsa bize yakışmazdı."

Daren kendini beğenmiş bir şekilde güldü.

Kendimi liseye geri dönmüşüm gibi hissediyordum. İki tane kendini beğenmiş ergenin ortasında kalmıştım. Şifreli konuşuyor ve te dediklerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Henı süründürecek misiniz?" diye sızlandım kollarımı göğsümden bağlayarak.

"Ne dersin," dedi Şafak. "Sence güvenilir mi?"

"Benden taşı çaldı."

"İladi canım!"

"Baygındım."

Şafak bir kahkaha patlattı ama ardından doğrularak yüzünü anı.

"Söylenenler doğru mu yoksa?"

"Maalesef," dedi Daren. Bildiğim kadarıyla haftalardır görüşüyorlardı ama konuşmadan anlaşabiliyorlardı ve bu çok sinir bozıcıydı.

"Ona en başında söylemeliydin," dedi Şafak ama yine de onaylamaz bakışları benim üzerimdeydi.

"Biraz daha beni dışarıda bırakırsanız kalkıp gider başka ateşdaşlar edinirim."

"Git de ayaklarını o küçük kıçına vura vura dönüşünü kahkaha atarak seyredelim."

-Yok ya!" dedim. "Ben su vârisiyım. Herkesten güçlüyüm."

-En son bir atın üzerinden düşmüş yerde kıvranıyordun su vârisim."

-Sorsam da ulu senden, benden aşırığın taşı çalıp Hava Sarayı'na gittim. Vârisinle garip bir konuşma yaşadım. Hava Lordu ile anlaşma yapım. Toprak Kralı'nı devirdim. Tacını ve taşlarını elinden aldım ve gerçek krala verdim."

Şimdi gülme sırası bendeydi.

Şafak bir ıslık çaldı.

"Marifetmiş gibi anlatıyor," dedi.

"Ne yaptığını öğrendiğinde kendini Kerberos'un önüne atmak isteyecek." Daren gerilmişti ve grileşen ses tonu beni de geriyordu.

Biraz sonra ya yangın var diye bağıracaktım ya da saçlarımı yola yola atfamdı şu duvarlara vuracaktım. Bu adamın her şeyi gizemli olmak zorunda mıydı?

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Şafak.

"Önce Karadul'u alalım, buradan çıkalım."

"Bu kadar sakinlik senin için bile fazla." Başını yeniden duvara verdi ama şimdi o kadar da rahat görünmüyordu. Hatta epey stres altında gibiydi.

"Eh," dedi Daren. "Kaybedecek neyim kaldı ki?"

Karadul ne...

Sorsam da söylemeyeceklerini düşündüğüm için çenemi kapalı tutmaya karar verdim. Alınmış ve öfkelenmişim. Bana güvenmiyordu ve bunu hak etmemiştim. Hem de olan onca şeyden sonra. Ve bir anda çok sevecen Şafak da onun tarafına geçmiş beni aniden satmıştı. Sessizlik orucu tutacaktım. Onlar bana anlatana kadar bu aptal çenemi bir daha açmayacaktım.

"Antikacı'nın arasında," diye mırıldandı Şafak. "Karadul'u oraya abıtelemiş."

Daren hiçbir şey söylemedi.

Derin bir iç çekip başımı duvara yasladım. Nereye düşeceğim böyle... Hayat ne tuhaftı.

Bir yıl önce düşündüğüm tek şey büyükbabamla hazırladığım kahvaltılardı. O sabah krep yerken hangi şurubu kullanacaktık?

Babam ne zaman dönecekti?

Anncm bir daha ne zaman bir kart daha gönderecekti?

Ayzer o çocuk için hâlâ üzülmüyor muydu?

Ve kahrolası sınavları nasıl verecektim? Bütünlemeler çok az olmasaydı bari.

Birkaç ay öncesi ise daha komikti. Bir diyara gelmiş ve burada nefret edilen ve dışlanan olmuştum. Herkes beni nereye atacağı şaşınıyordu.

Sonra Arın gelmişti. Gelmişti ve beni o kimsesizlikten kurtarmıştı.

En yakın arkadaşım en büyük rakibim olmuştu.

Birkaç gün önce ise... Diyan birbirine katan, her şeyi ve herkesi hayatını mahveden haksız kraldan tacını almıştım. Tacı başıma takmıştım. Tanrıçaların istediği gibi taşları vârislere dağıtmıştım. Göp o ucubeler istemese de bunu yapardım. Doğru olan bu olduğu için.

Ve belki de beni kimsesizlikten kurtaran Arın'ı kimsesiz bınk şeytanın peşine düşmüştüm.

Yeniden nefes verdim. İnsan böyle günah işliyordu demek ki. İçgüdü mü yoksa kötülüğün cazibesi miydi onu bile bilmiyordum. Sadece, hadi ama ben kim bir kralığı yönetmek kim... İnsan bütün gün bir tahtta oturup ne yapardı ki?

"Ne düşünüyorsun öyle iç çeke çeke?" diye sordu Şafak. Sesini duyunca gözlerimi açtım. Önce ona doğru sonra diğer tarafına baktım. İkisi de kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

"Siz bana hiçbir şey söylemiyorken ne düşündüğümü söylememi bekliyorsunuz?"

İkisi de aynı anda, "Evet," dedi..

Bu adamlar çekilmezdi.

“Söylemeyeceğim.” Ayaklarımı uzatıp birini diğerinin üzerine ~~attım~~ Tamam sarayda kraliçelik yapmama gerek yoktu ama en azından bir duş alsam, temiz kıyafetler giyinsem ve düzgün bir yatağa uyusam fena olmazdı. Östüme başıma baktım. Her yerim kir içindi. Üzerimde hâlâ en son Ateş Krallığı’ndan çıkarken giydiğim yürüyüş pantolonu vardı. Keşke hazır Hava Krallığı’na gitmişken Saray’dan ödünç bir şeyler alsaydım.

“Karadul cehennem madenlerinden çıkarılmış bir elmas,” dedi Daren. Sınırım sonunda bana bir şeyler söylemeye karar vermişti. “O kadar nadirdir. Hatta tektir.”

“Ve cehenneme aittir,” diye ekledi Şafak

“Ve onu da mı çaldırdın?” diye sordum Daren’e bakıp. “Cehennem diyorsun da önüne gelen elini kolunu sallayarak girip çıkıyor.”

Şafak söylediğime kahkaha atınca hücredeki herkes bir an dönüp bice baktı. Garip yaratıklarla göz göze gelmeye alışıyordum. Hepsin farklı bir yüzü ve cinsi vardı. Neden bilmez, bizden oldukça uzak duruyorlardı. Hepimiz aynı hücredeydik ama biz üçtümüz bir taraftayken onların hepsi diğer tarafa toplanmış duruyordu. Vahşiliklerine rağmen bizimle ilgilenmiyorlardı.

“Hayır,” dedi Daren gergin bir şekilde dudaklarını birbirine bastırarak. “Evrar onu Antikacı’ya verdi.”

“Neden?” diye sordum. Cehennem lordu neden oraya ait bir mücevheri başka birine versindi ki...

“Benden korumaya çalışıyordu.”

“Başka bir neden daha...”

“Çünkü onu yok etmek istiyordum.”

“Hım...” Düşünceli bir şekilde döndüm. “Şu kötülüğü yok etme meselesi. Biraz daha zorlasalarmış aslında sen cehennemi de yok edemişsin. Epvey iyilik potansiyelin var gibi.” Tatlı tatlı kükurdadım.

Ama ikisi de bir anda iğrenir bir ses çıkardı.

"Kanatların bile çıkarmış!" Ona doğru dönüp yanaklarına elime ya basıldım. "Tanımış de, iyi miymiş..."

Daren kollarını iyice çatıp ellerime asıldı ve yüzünü kurtarmayı çalıştı ama bir anda derin bir sessizlik olmuştu. Söylediğim ya da yaptığım şeye gülmek yerine ikisi de sus pus oldu.

Sonra kapı açıldı ve herkesle birlikte benim gözlerim de açıldı, döndü.

İri yarı haydut dönmüştü.

Herkes istekli ve hevesli bir şekilde ayağa kalkıp adamın gözden ne bakarken Daren ve Şafak yerinden kımıldamıyordu. Ben de omuza uyum sağlayıp öylece bekledim. Sanırım artık vakit gelmişti ve bu kafes dövüşü olayı yaşanacaktı. Adam umarım benim söylediklerimi hatırlamıyordur. Yani ölecek değillerdi herhalde bir planları vardı, her şey için bir planları vardı nihayetinde.

"Sen," dedi adam çenesiyle beni işaret ederek. "Antikacı seni iziyor." Mavi gözlerim adamın turuncuya dönmüş iri gözleriyle keşke. Şaka yapmıyordu. Bir an için durdum, Daren ile Şafak'ın bir şey yapmasını ya da söylemesini bekledim. Sonra bunun ne kadar saçma olduğunu hatırlattım kendime.

Arın'ın yanında değilsin. Kimse senin yerine ya da senin için konuşmayacak. Sen konuşacaksın. Ve belki de güzel olan kısmı da bu.

"Yok ya..." dedim dudaklarımı yukarı doğru kıvrarak.

Diğerleri adamın görüş açısını açmak için iyice duvarın dibine doğru çekildiler ama herkes bu sahneyi izlemek için epey hevesliydi. Su vârisine karşı iri haydut. Kim bilir ne zamandır bu hücrelerde olan kişiler için oldukça ilgi çekici olmalıydı.

"Ya sen gelirsin..."

"Ya da zorla mı götürürsün?" Kıkırdadım. "Yok ya..."

Bu defa benimle birlikte hücrenin içindeki birileri daha güldü. Yaptığım şey hoşlarına gitmişti. Eh iri haydutcuğum, tutsak da olsa

eranelere daha nazik davranmalıydın. Yarın öbür gün böyle senin küçük döşeceğin âni beklemezlerdi o zaman.

Adam kapıdan içeriye girerken başını epey eğmesi gerekmişti. Her adımında yüksek bir gerilim çalkalanıyor ve popomun altındaki zıncın sallanıyordu. Karşıma dikilene kadar kimseden bir ses çıkmıyordu. Elini bana doğru, yakama doğru uzatırken, "Ben olsam yapmazdım," dedi Daren. Ona bakmıyordum ama tımağının kenarına bir şey akılmış da onu çıkarmaya çalışıyormuş gibi parmağına baktığını gözlemliyordum. Birkaç dakikadır böyle yapıyordu.

"Ben olsam yapardım," dedi Şafak. Parmaklarını birbirine kenetleyip kollarını ileriye doğru uzatarak gerinme hareketleri yapıyordu.

"Eğlenir miyiz diyorsun?" Daren biraz başını eğip ona doğru baktı, yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı.

"Yani otur otur, hamlıyorsun bir noktadan sonra."

"Doğru," diye başını salladı Daren. "Ama bir sorun var..." Başını eli cüsseli hayduda çevirdi. "Sen şimdi ona uzanırsan biz olaya dahil olmak zorunda kalacağız. Seni bir güzel benzeteceğiz. Muhtemelen öleceksin. Sonra o kapıdan," çenesiyle hâlâ açık olan hücrenin kapısını işaret etti, "herkes akın akın kaçacak. Büyük kaos. Deneyimlerime dayanarak söylüyorum sadece bu hatan yüzünden seni diriltip yeniden öldürecek kişiler tanıyorum. Ama bunlar sorun değil. Benim bilmek istediğim, bunlar olursa sonra ne olur? Antikacı mı karşımıza çıkar? Buradan dışarıdaki büyüğü atlatmadan kimsenin çıkamayacağını biliyorum." Kendine çektiği dizinin üzerine yasladı çenesini. Dikkatle gerçek bir cevap bekleyerek adama bakıyordu.

Adam bir onlara, bir bana, bir de gerisinde hâlâ açık bekleyen hücre kapısına bakıyordu. İçeride vahşilerin olduğunu düşünürsek bu adam oldukça güçlü olmalıydı. Bu kalabalık hücrelere istediği gibi girip çıkabildiğine göre güvendikleri bir şey olmalıydı. Yoksa eminim şimdiye dek tutsaklar çoktan üzerine atlayıp onu etkisiz hale getirdi. Ayrıca Daren ve Şafak doğrudan onu öldürebileceklerini

ilan etmişti. İn cüsseli Daren'in sözlerini ciddiye almakla alırmış
arasında bir arafla esir düşmüştü.

"Öyle olmaz," dedi. "Çengeller hepinizi avlayana kadar işeyi
dolar, sonra da kalıntılarınızı temizlerler."

"A-ha!" dedi Şafak doğrularak.

"Bu iyi olmadı," dedi Daren memnuniyetsiz bir şekilde. "Bu da
rumda biz eğlenemeyeceğiz." Yeniden duvara yaslandı. "Bütün eğ
lence sana kaldı su baloncucu."

"İyi olmayan ne ki?" Bunu sadece meraktan sormuştum. Fakat
kendi başımın çaresine bakabilirdim zaten. Bana yardım etmelerine
ihtiyacım yoktu.

"Çengeller," dedi. "Evraa onların üzerinde epey çalıştı. Akrep'in
bilirsin, onların epey büyüklerini ve ölmeyenlerini düşün. Zehirin
kaşındırıyor beni." Huylanmış gibi omuzlarını silktili. Anladığa
kadarkıyla karşımızda cehennemden çıkma başka yaratıklar vardı ve
bu yüzden beni yalnız bırakıyorlardı.

"Öyle olsun." Avuçlarımla yerden destek alarak ayağa kalktım.
Ellerimi birbirine çarparak tozları silkeledim. "Hadi gidelim hay
dut," dedim sakince. Herkesin gözleri üzerimdeydi.

"Nereye?" diye sordu Şafak.

"Biri benimle tanışmak istiyorsa ona nezaket gösterebilirim. Hen
merak ettim bu adamı."

"Adam mı?" Daren güldü. "Antikacı yaşlı bir cadıdır."

Kaşlarını kaldırarak gülmüsedim. "Bak bu daha çok hoşuma gi
ti. Elementallilere haddini bildiren bir kadın..." Gülmüsemem büyü
dü. "Hadi haydut, hadi çabuk gidelim."

"Nova..." diye seslendi Daren.

"Hı?"

"Daha önce söylediğim şeyi hatırlıyor musun?" Gizemli ses tonu
geri gelmişti. Beni olduğum yere kilitledi.

"Hangisini?"

çocuk bebekleri küçüldü bana bakarken. Zaman bir anlığına anlamda ağırlaşmıştı. Sanki başka bir şey duydu sesimde ve yutkunda, gıcık olduğu yere sandı.

"Çığlık at," diye mırıldandı. "Bir şey olursa, hoşuna gitmeyen bir şey olursa çığlık at."

Sadece başımı sallamakla yetindim. Hücresinin kapısından çıktığımda murşip halimden eser kalmamıştı. Haydudun yanında yürürken birden bir gölgeye dönmüş gibi hissettim. O gizemli toza ne zaman burunse böyle hissediyordum. Sanki ikimizin arasında havada süzülen bir mum ışığı vardı. Böyle anlarda o alev titriyordu. Sanki o mum ışığı sönmessin diye çabalıyorduk. Sanki sönerse o ışıq çok uzun bir şey olacaktı gibi.

Duvarlar yosun yeşiliydi, belki gerçekten yosun tutmuştu, belki de kır içindeydi. Oldukça kalın ve dokunulmayacak kadar rahatsız edici duruyorlardı. İçerisi daima karanlıktı ve yürüdüğümüz yolda tek bir ses bile çıkmıyordu. Haydudun ayak sesleri bile kesilmişti. Ayacağım altına gelen cam kırıklarını ve tahtaya benzeyen ama kemik olduğunu düşündüğüm parçaları görmezden gelmeye çalıştım. Adımlarımı olabildiğince dikkatli ve sessiz tutmayı deniyordum.

Bu defa yukarıya doğru çıkıyorduk, dik bir yokuş tırmanmaktan farksızdı. Merdivenden değil, sarmal dar yollardan geçiyorduk. Kollarımı birbirine sardım. Yukarıya çıktıkça hava soğuyordu ya da kıpır kıpırliyordu. Neden çığlık atmam gerektiğini bilmiyordum ama belki de beni duyabileceği bir büyü vardı. Daren'e kafa yormayı bırakmıştım.

Üzerinde kabartmalı sfenkslerin olduğu yan metalik kapının önüne geldi. Bronz rengi yepyeni görünüyordu ve böyle bir kalede rastlayacağımı düşünmeyeceğim bir temizliğe sahipti. Üzerinde aslanan bümüne gelen kocaman bir halka tokmak vardı. Haydut ona uzanıp üç kez belli bir ritimle çaldı. Birinin açmasını bekledim ama kapı

tam ortasından, halkayı ikiye kırarak açıldığında ardında bizi bekleyen kimse yoktu. Dahası sormak için yana döndüğümde hayda buharlaşmış gibi ortadan kaybolmuştu. Omzumun üzerinden elimi geriye diye kontrol ettiğimde karşı karşıya kaldığım hiçliğe penk yapmamak için tımaklarımı avuç içime bastırdım.

Bir hava akımı canlanıp beni sırtımdan ileriye doğru itti. Adımlarım benden bağımsız içeriye süzülürken nefesimi tuttum. Tam karşımda görkemli bir tahtın üzerinde oturan ve siyah saçları beline diplerine kadar uzanan genç kadını gördüm.

Antikacı ihtiyar bir cadıdır.

Daren'in sözleri bir an aklımda kayıp gitti.

"Korku herkesi daha güçlü kılar," dedi kadın hafifçe gülümseyerek. "Korktuğun için korkma."

Kanım derimin altında donmuş gibi hissettim. Bunu nereden bildiğine mi takılayım yoksa Elemental'e özgü kelime oyunlarına mı bilemedim. Etraftaki karanlık perde biraz daha geri çekildi. Kadının sivri çeneli porselen gibi yüzü aydınlandı. Bu zamana kadar gördüğüm en iri siyah gözlere ve dolgun kirpiklere sahipti. Üzerine siyah, kabarıklık ve Elemental'de şimdiye dek saraylarda bile görmediğim kadar gösterişli bir elbise vardı. Yırtmacıdan dışarıya çıkardığı ve çarpık bir şekilde yere bastığı bacaklarının dibinde büyük bir sopa duruyordu.

Karadulu tam tepesinde gördüğümde asla olduğunu anlamam uzun sürmedi. Taş tam sopanın tepesine tutturulmuştu. Bir yumruk büyüklüğündeydi ve gözleri kendisine doğru çekmeyi biliyordu. Bir an için taşın da gözleri olduğunu hissettim ve baştan aşağı beni sızdırdı. Sonra sadece bir his... Sarı beni kendine doğru çağırdı. İleriye birkaç adım attım. Durmam gereken yeri de yine içgüdüsel bir şekilde belirlenmiştim.

"Suyun ve gökyüzünün vârisi," diye fısıldadı kadın. Sesi genç birine aitti. Hatta bir çocuğun sesine. Ama görüntüsüz otuzlarında bi

ladım andırıyordu. Bakışları bir buz küpünden farksızdı. Daren ise onun raslı olduğunu söylüyordu.

Bırası Elemental. Her şey ama her şey olabilir. Aklıma hâkim ol. Tüm Akkatine ihtiyacın var.

"Benimle tanışmak istemişsin," dedim bakışlarımı simsiyah olan elmasın çekip kadına yönelterek.

"Seni benim sınırlarıma getiren nedir?" Ses tonu yumuşak ve nazlı. Bir misafiri ağırlıyor gibi. Ama ona kanmayacaktım.

"Bir arkadaşım burada."

"Aahıyorum," dedi mimiksiz bir şekilde. "Ve Gece Yansı Lordu."

"Ona neden Gece Yansı Lordu diyorsun?" diye sordum. "O Ateş Lordu."

"Daren bilmecelerle doludur."

"Öyle," diye kabul ettim.

"Küçüğüm," dedi şefkatli bir şekilde. "O iblisi yüzyıllardır tanıyorum. Seni buraya neden getirdiğini bilmeyen tek kişi sensin."

"Beni buraya o getirmedi," dedim. "Kendim geld."

"Kendin geldiğine inandırdı seni." Uyarıcı bir şekilde ama sanki bir dostummuş gibi uyarıcı bir şekilde gözlerini kırptı.

"Bunu neden yapısın?"

"Bunun için." Asayı iki kez yere vurdu ama sanki dağların arasından bin çığlık atmış gibi korkutucu bir ses kulaklarımda yankılandı. Kontrolsüz bir şekilde tutunmadan ellerimi kulaklarıma bastırdım.

"Bu da ne!"

"Onun peşinde olduğu şeylerden biri."

"Peşindeyse alacaktır."

"Bunu benden alabilecek üç kişi var." Gülümsemesi biraz daha kıyıldı. "İkisi aynı kana sahip ama üçü de yeniden doğdu."

Düşüncelerim allak bullak olmuştu.

İkisi de aynı kana sahip.

Üçü de yeniden doğdu.

"Başka kimse alamaz. Asa mühürlü. Onu sadece yeniden doğanlar ve ilahî güce sahip olanlar çalabilir. Ve çoktan tuzak olmuşlar. Gözleri artık parlak ve hüzünlüydü. Ölümüne çok az kalmış bir insanın acısına sahipti. Sanki onun için çok önemli bir şeyi ondan almaya gelmiş gibi. "Seni neyi çalmaya zorladı?"

Sinir kanununda alev alev çağlaırken tüm gücümle sağduyuma tutunmaya çalışıyordum. Bu kadar olmazdı. Bu kadar ileriye gitmek Beni sadece istediği bir emaneti almam için kendini baygın göstermez, taşıma çaldığıma beni inandırmaz, bu oyuna düşürmezdi..

"Emin misin?" diye sordu.

Değilim. Kahr etsin değilim.

"Neden?" diye fısıldadım. Sormak istediğim kişi o değildi ama yine de fısıldadım.

"Asıl soru," dedi uyarıcı bir şekilde. "Bu asayı benden alacak mısın, almayacak mısın?"

Düşünmek için çok fazla zamanımın olmadığını biliyordum ama bir insana güvenmediğiniz zaman işte böyle oluyordu. Özellikle atığı adım ve aldığı nefes bile bir plan dahilinde olan bir şeytan atı konusu olduğunda. Karşımdaki kadının bana yalan söylemek için bir nedeni yoktu dahası onca şeyi nereden bilecekti ki...

Tanırım, bütün bunlar Daren için bile fazlaydı.

Ve öte yandan Karadul dedikleri elmas öyle bir parlıyordu ki zihnimi ele geçireceğini sandım. Daha önce böyle büyük bir çekim kuvvetini Su Krallığı'nın taşında hissetmiştim ama bu daha farklı bir ağırlıktı. Dokunmak istemeyeceğim türden bir ağırlık.

"Sınırım alacağım," dedim. Sözcükler dudaklarımdan çıkıp anda beni bile şaşırmıştı. Bunu neden yapacaktım ki? Bunu Daren'i ve Şafak'ı almaya gelmişim, taşla işim yoktu. Özellikle de ne olduğunu bilmediğim bir taşla. Bu durumda kendimi o iblis kandırmak istemiyorsam kadının dediğini yapmaz ve taşı almamamla böylelikle Daren kendi halletmek zorunda kalardı.

Ama ya kadın haklı değilse...

"Seni durduracağımdan endişe etmiyor musun?"

Ah, aslında ediyorum, hem de epey. Çünkü oldukça ürkütücü görünüyorsun.

Ama.. "Ben deli denilen su vârisiyim," diye gülümsedim. "Bilmiyorsan eğer Su Lordu tahtını geri aldı, diyor yeniden krallığının yönetiminde. Bana bulaşmak istediğini sanmıyorum."

Kadının karanlık kahkahası birden ensenden vurdu.

"Ulu Ann..." dedi gülümseyerek. "Onu özlemediğim tek bir gün bile olmuyor."

"Ne güzel..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Şimdi asayî bana ver ki ikimiz de kendi işlerimize bakabilelim."

İrisleri parladı. Bana uzun zamandır görmeyi beklediği büyük heyecanmışım gibi bakıyordu. Buradaki bakışların arasında kendimi oldukça rahatsız hissediyordum. Garip bir parıltı karanlığının içine um gibi yağdı.

"Onu benden almak için bana onun kadar önemli bir şey vermelisin." Kadife ses tonu gerçekten arzu doluydu. Yani benden istediği şeyin ne olduğunu düşünmek bile istemiyordum.

"Ya da seninle savaşırm."

"Güçlerinin kokusunu alabilsem de onları kullanmayı bilmediğin aşikâr..."

"Yanılıyorsun," diye sözünü kestim. Nihayet ellerimi iki yanımda çok hafifçe salladım. Zeminin üzerinde, parmaklarımla uçlarımdaki tane su baloncukları küre gibi dönmeye başladı. "Sihir yapma konusunda pek iyi değilim ama kimse, hiç kimse suyu benden daha iyi kullanamaz. Arın bile." O ucube tanrıçaların tek faydası bu olmuştuktu. O toprağın altı gibi ölü İlmek'te geçirdiğim yıllarda bana öğrettikleri tek şey buydu. Suyun hakimiyeti.

"Bu diyarın erkeklerinin aksine Nova," dedi anlayışlı bir şekilde. "Ben güce değil, zekâyı önem veririm. Ve şimdi sana bir soru

sormak istiyorum, sence suyla beni alt edebilecek olsaydı sen ve toprak parmaklarından yağarken Daren bunu neden yapmaz?" Bu kışın olağan bir şekilde ifadesizleşti. Örkütücü hali hiç değişmedi. Özellikle de bulunduğumuz oda hâlâ kapkara bir bilimsellikten. Sanki bir spot ışığı yansıyor ve altında tahtıyla duruyordu. Mükemmel dolu bir karanlık bakışlarını kördetti.

"Daren'in işlerine akıl sır ermez." Parmak uçlarındaki delge biraz daha büyüdü.

"Çünkü yapamaz," dedi. "Sen de yapamazsın. Bana sormu ve Hiç kimsenin bilmediği, hiç kimseye söylemeyeceğin çok önemli bir sır ver."

Kaşlarını çatır parmaklarını durdurdum. Su beloncukları havaya karışıp yok oldu. Oldukça ciddi görünüyordu ve bunun ne ile ilgili oyun olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu.

Kimseye söylemeyeceğim bir şey.

Kimsenin bilmediği bir şey.

"Kendine bile itiraf edemediğin bir şey." Yenisinden kesin bir kaç gibi gittim. Benim konuşmamı beklerken parmakları tılsım kenarında ritmik bir şekilde sırayla ritim tutuyordu.

"Annemi öldürdün," diye fısıldadım aklımdan geçen onlarca şey arasında. Sanırım bu yıllardır kendime itiraf edemediğim, kabul etmek istemediğim tek şeydi.

Başını yavaş doğru yatırdı ve tek bir mimik göstermeden ağır ağır başını salladı. Dışarıya ve sessiz geçen birkaç dakikama aradım gözleri sol cümle tutuşu asanın üzerindeki iri kara topa döndü. Tırna arasında sessiz bir sohbet yaşıyorduk. Birbirimizi dinleyip, birbirleriyle konuşuyor. Sonra börtü bir vedalaşmanın ardından kulağına kalıyordu.

Azırı baktı, yere düşüşünde gürültü bir ses çıktı. Başını kaldırıp ona baktığında boyunu sandığından çok daha uzun olduğunu gördüm. Annem bile sonunda. Ellisini yerlerde sürüklerken beni

Ağrı geldi. Saçları hemen arkasında zemini süpürüyordu. Yaklaşır-ken daimîsadi boynunu eğip ellerini dik yakalarını sıyrarak boğazını geçirdi.

Yeneden bana baktığında kalın zincirli bir kolye tutuyordu parmaklarının arasında. Simsiyah bir taşı olan bir ceviz büyüklüğünde bir kolye. Bana doğru uzatırken parmaklarının titrediğini, gözlerinin dolu dolu olduğunu gördüm.

"Bu nedir?" diye sordum.

"Karedul bu," diye fısıldadı. Gerçekten zor bir veda anı yaşıyor- mu gibi. "Asadaki taş bir yanılsama büyüsdür." Gözlerim yeniden açıldığında taş parladı, aşıya baktığımda o ağırlık artık hissedilmiyordu. Ateş gibi yanan taşı avucumun içine aldığında kırık kırık miledim.

"Senden hoşlanmasını bekleyemezsin." Son söylediği bu oldu.

"Daren'i ve Şafak'ı alıp gidebilir miyim?" diye sorma gâfletinde bulundum. Bu esnada taşı gömleğimin kenarıyla tutmaya çalışıyor- dım. Sonunda bunun saçma olduğunu düşünüp etrafına buzdan bir tükürme ördüm. Ve rahatlayarak nefes aldım.

"Hayır," diye kaşlarını kaldırdı. "Anlaşma senin için geçerli. Oo- lı kalenin gerektirdiği gibi dövüşecekler. Kazananla birlikte istedi- ğin zaman gidebilirsin."

Kazananla birlikte.

Kolyeyi boynuma takıp derin bir nefes verdim.

Seçimler, seçimler...

Ve bedeller.

11. BÖLÜM

Günahlar ve Arzular

Antikacı'nın odasından çıktığımda etrafımda bir büyüün döndüğünü hissetmiştim. Yürürken birden tökezledim, bir hayli yorgun hissediyordum Kapıdan çıkar çıkmaz iri yapılı adam beni yeniden bulmuştu. Boynumdaki kolyenin ağırlığı diğer kristaller gibi değildi. Onlar göçse bu doğrudan bir yıkımdı. Göğsümün üzerinde bir zehir taşıyormuşum gibi hissediyordum. Şimdiden omuzlarıma deli gibi bir ağırlık çökmüşü bu yüzden yeniden hücrelere dönene kadar olabildiğince sessizdim.

Ama sandığımın aksine hücrelere değil dolambaçlı bir yoldan başka bir avluya çıktık. Kaşlarını çatarak etrafıma bakındım. Elemental zaman algısı beni iyiden iyiye yormaya başlamıştı. İlmek'teki o günlerden sonra bunu bir daha yaşamayacağımı sanıyordum ana adam beni kapalı bir kuyunun önüne getirdiğinde midemden kocaman bir darbe almıştım.

Kadının yanında sadece birkaç dakika en fazla on beş dakika kaldığını düşünüyordum ama güneş batmıştı ve beni getirdiği kocaman ırluyu düşündüğümde gece yarısı olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Midem bulandı ve kendimi kontrol edemedim ayaklarımın dibine kustum.

Hayır...

Bu hissi bir daha yaşamak istemiyordum. Bir daha zamandan bek yoksun olmak istemiyordum.

"Oraya oturacaksın," dedi haydut eliyle kalabalığın toplanmış gösteri alanını işaret ederek. O tarafa döndüğümde "O da kim?" diye sordum.

Ortada bir kuyu vardı. Kuyunun etrafında olabildiğince açıkta. Ve yukarıya doğru yükselen oturma yerleri mevcuttu. Elli beş yaşlarında görünen ama başında kemikten yapılmış bir taçla tek bir sırada oturan birini işaret etmişti.

"Antikacı," dedi iri yarı adam alay eder gibi. "Arkadaşlarımla görüşürken senin de onunla birlikte izlemeni istedi." Sonra beni ona, kalabalığın arasında bırakıp arkasını dönüp gitti.

Artık neye şaşırırmam gerektiğini bilmiyordum. Yanımdan geçen ve bana bakan tuhaf yaratıkları görmezden gelerek daha yaşlı görünen kadının oturduğu merdivenlere tırmanmaya başladım.

Yapay tahtının yanına geldiğimde dönüp katil bir bebek gibi iç çök suratının ardından bana gülümsedi. Gülümsediği an onun bir önce yanımdan ayrıldığı otuzlu yaşlardaki kadın olduğuna emin oldum. Enerjisi buram buram kaçmam gerektiğini fısıldıyordu.

"Haberin olsun," dedim hemen yanına otururken. Bir taht değil küçük bir tabureydi. "Emir almaktan ve emrivakilerden hoşlanmam. Burada olanlara ayak uyduruyor olabilirim ama ben bu diyarı yönetiyim ve güçlerimi hafife alma. Daren'le ilgili söylediğin şey umurunda değil, onun güçleri de umurunda değil, bana akıl oyunları oynamaya devam edersen benim gücümle tanışırsın." Bacağımı diğer bacağımın üzerine attım.

"Ve," diye ekledim. "Onlardan birinin ölmesine izin vermediğin sanıyorsan yanılıyorsun." Başımı çevirip doğrudan önüme bakmaya başladım. Körpe bir kız gibi gördüğümü biliyordum, bazen ben de hâlâ öyle hissediyordum amailmek'e bir kez girdiğinizde birçok şey

değiştiriyordu. İnsanlığın orada bir ağaç gibi kuruyup ölmüştü. Çocuk-
luğumun üzerine zamansızlık basmıştı. En çok da kimsesizlik yakama
yapmıştı. Eskisi gibi değildim. Hâlâ gülüyor ve hâlâ bir şeylerle alay
ediyordum ama artık eskisi gibi değildim. Birilerinin kolayca ezip ge-
çebileceği ya da ne yapacağımı söyleyeceği biri değildim.

Hiçbir şey söylemedi.

Oca tehdidime rağmen.

Bir dakika sonra borazanlar çalmaya başladı. Ve hemen ardından
kuyunun arkasında duran kapının kafesleri açıldı. Zincirlenmiş bir
çocuk Daren ve Şafak kuyuya doğru itildi. Resmen atıldılar. Da-
ren arkasına doğru karanlık bir bakış attı ama uzun sürmedi. Gözleri
aniden sanki ona doğru bağırışım gibi beni buldu. Belki de hayal
güçüm benimle alay ediyordu ama bir anlığına rahatladığını gördü-
ğünü sandım.

"Bu hoşuna mı gidiyor?" diye sordum Antikacı'ya dönüp. "Bi-
nilerini bu şekilde bağlamak, birbirlerini öldürdüklerini seyretmek."

"Binilerini değil, erkekleri böyle görmek hoşuma gidiyor." Sesi
dışarı ürperticiydi. Hiçbir duygu kalıntısı barındırmıyor, ruhsuz ve
sılıktan yoksun bir şekilde konuşuyordu. "Her şeyi yapabilecekleri-
ni sanıyorlar ama orada hepsi benim dudaklarımdan arasındaki keyfe
bağlı. Ve keyfim onların birbirlerini öldürmelerini istiyor."

"Öyle bir şey olmayacak," dedim.

"Olacak," diye belirtti. Yine güldüğünü duydum. "Bu kale aşıl-
mazdır kızım, ne bir lord girebilir ne bir vâris yakabilir."

Ben de güldüm.

"Benden korkmuyorsun," dedim kaşlarını kaldırarak. "Peki ya
Ann?"

"İlahi Lord, diyarın kurallarını biliyor. Senin için bile kuralları
içer saymaz."

Senin için bile.

Bir hafta önce bu söylediğine belki katılabilirdim ama Ann'in benim için neler yapabileceğini biliyordum. Tabii yine de beni ve Daren'i kurtarması için onu çağırmayacaktım. Amon ayn meseleydi. Amon onun meselesiydi. Bu yüzden onu birlikte halledibilirdik ama geri kalan her şeyi ben halletmeliydim. Su Lord'a sığınan küçük, savunmasız vâris olınyacaktım.

"Göreceğiz," demekle yetindim.

Güvendiğim ilk şey Daren'in bu gibi durumlar için muhtlak bir planı olduğuydu. Nefes alsa planını yapıyordu. Kendini, Şafak'ı ve umarım beni buradan çıkarmak için sağlam bir plan vardı. Ama eğer yoksa da ben bir şeyler yapmak zorunda kalacaktım. Ve aklıma gelen ilk şey herkesi sular altında bırakmaktı.

Bunu da pek istemezdim.

Daren ve Şafak kuyunun etrafında dönerek onlara istediklerini ver-di. Gerçek bir kavgaya gibi görünüyordu. Birbirlerine dışkıyı gömüyor ve ilkel bir şekilde hırslıyorlardı. Birbirlerinin üzerine atlayıp yere yuvarlanmaya başladılar. Tekmeler ve yumruklar havada uçuşuyor, her darbeye seyirciler memnun bir şekilde tezahürat yapıyordu.

Şafak, Daren'in çenesine doğru bir yumruk savurdu ama Daren eğilerek onu savuşturdu. Aynı anda ona bir tekme attı ve bu Şafak'ın birkaç adım geriye doğru sendelemesine neden oldu. Bir çocuk bir birbirleriyle oynadıklarını anlayabiliirdi.

Kuyunun etrafında yabani iki hayvan gibi daireler çizerek saldır-maya devam ettiler. Sanki doyumsuz bir enerjileri vardı da üzerlerinden atmak istiyorlardı. İkisi de nefes nefese kalmıştı.

Şafak bu sefer ıskalamadı ve Daren'in yüzüne indirdiği yumruk gece yarısı lordunun yüzünü kanlar içinde bıraktı. Parmaklarımı refleksle yumruk haline getirdim. İzlemesi o kadar da keyifli bir man-zara değildi. O yüz bunu hak etmiyordu ama Daren ediyordu, belki

31 ara benim yapmak istediklerimi yaptığı için Şafak'a teşekkür ederim.

"Kızları çıkarın!" diye seslendi Antikacı. "Bu kadar ön gösterim yeterli." Ona doğru döndüm ama söylediklerinden hiçbir şey anlamadım. Belki bir boruzan sesi başkalarının bir şey anladığını gösteriyordu.

Daren ve Şafak birbirine baktı. İkisi de hızla soluklanmaya çalışıyorlardı. Daren'in kaşları çatılmıştı. Şafak ona bir şeyler anlatmaya çalışıyormuş gibi başını yana eğdi, Daren tek kaşını kaldırdı, Şafak muz sıklığı ve Daren gülümsedi.

Hiçbir şey anlamayan ben ise kollarımı göğsümde birleştirerek sızsızca beklemeye koyuldum.

Sonra bir tımanma sesini bir cam parçasına vuran taş sesiyle birlikte duymaya başladım. Ben değil, herkes aynı anda seslere odaklandı. Bazıları korkuyla geri sinerken çoğu ıslık çalmaya devam ediyordu.

Daren ve Şafak bu defa kuyudan birkaç adım uzaklaştılar. Önlerindeki tane kılıç atıldı. İkisi de atılıp kılıçları kuşandı. Dizlerini hafif kırarak bir çeşit pozisyon aldılar. Artık karşı karşıya değil yan yana duruyorlardı.

Ve sonra kuyunun içinden onlar çıktı.

"Bu da ne böyle..." diye soludum oturduğum yerde geriye doğru çıkarak.

"Çocuklarım," diye güldü Antikacı.

Kuyunun içinden iki tane gördüğüm en devasa akrep çıktı. Ya da akrebe benzeyen yaratıklar. Boyları bir insanın iki katıydı. Kahverengi sert kabukları ve iki tane çok keskin görünen kısıkaçları vardı.

Çengeller bunlar olmalıydı. Tam da Daren'in hiç hoşlanmadığını söylediği. Evran'ın cehennem ateşinden yarandığı.

Hay aksi.

Daren ve Şafak etraflarından dolanan yaratıklar için sırt sırta verdiler. İkisi de kılıçlarını öne doğru uzatmıştı ama o koca kısıkaçları ne

yapabileceklerini bilmiyordum Bir tanesi kolunu... Yani kolu an oluyordu bilemiyorum ama kıskançlarından birini öne doğru uzatı. Şafak kılıcıyla güçlü bir darbe vurdu ama Çengel'e hiçbir şey olmadı. Sadece daha çok kızdı ve bu defa iki kıskacıyla birlikte Şafak'ı doğru atıldı.

Şafak yaratığın altından takla atarak arkasından çıktı. Kılıcın yaratığın kuyruğuna salladı. Kuyruk koptuğu an da yaratık azap dolu bir sesle can çekişerek yere yığıldı.

Antikacı kükreyerek ayağa kalktı. Halkon gibi duran kısa duvara kenarına geçip kuyuya biraz daha yaklaştı. Yerimden kumlanmadım bekliyordum.

Şafak kılıcını havaya doğru kaldırıp izleyicileri coşturmaya başladı. Bunu da önce onlarca kez yaptığı ortadaydı. Ne kadar uzmamandır bu kaledeydi kim bilir.

Daren, Şafak'ın aksine yaratıkla gülüşerek garip bir oyun oynuyordu. İkisi de birbirinin etrafında dönüyor ve birinin saldırmasını bekliyordu. Sanki yaratık onu tanımış gibi çekimserdi. Bu yatağa öne atılan Daren oldu. Tek bir hareketi yetmişti. Ona doğru koştu, havaya zıpladı ve başının tam ortasından kılıcını geçirdi. Hem de öyle bir geçirdi ki yaratıkla birlikte kılıç da zemine çakıldı.

Şafak'ın aldığından daha büyük bir tezahürat Gece Yansı Lodu'nun oldu.

Antikacı "Çocuklarım..." derken sesi gerçekten acı doluydu. Onun yanına doğru gittim, onun gibi ellerimi kısa duvarın köşeklerine yasladım.

"Tüp bebek yöntemini deacedin mi hiç?" diye sordum. "Ya da evlat edinmeyi. Bahse girerim Elemental'de birçok Alfin, cin ve sair yaratıklar ebeveyn hasretiyle yanıp tutuşuyordur."

Kadını sözlerim daha da hiddetlendirmişti, oysa ki ben ona yarıdım olmaya çalışıyordum.

“Diğerlerini de çıkarın!” diye bağırdı. Sesi artık bir insandan daha çok bir cadımsıya benziyordu. Böyle anlarda tıylerinizin ürpmesi işten bile değildi.

Daren inanamıyormuş gibi bana baktı, sanki kadına söylediklerini duymuştu. Ve bana yine o *ciddi misin* ifadesiyle bakıyordu. Huzursuzca omuz silktim.

Daha fazla Çengel kuyudan dışarıya çıkmaya başladı. Sayabildiğim on iki tanesi bizim çocukları daire içine almışlardı. Bu durum bana dünya efsanelerini hatırlatmaya yetmişti. Yanılmıyorsam akreplerle ilgili şöyle bir şey duymuştum; etrafına bir ateş yakarsan kendi iğnelerini kendilerine batırır ve intihar ederler.

Etrafın Çengellerle sarılı haldeyken Daren ve Şafak’ın ne yapacağını merak ediyordum. İşin komik kısmı Daren’in artık bir kılıcı da yoktu.

Durum onların tek başına çözemediği bir hal almaya başlayınca müdahale etmem gerektiğine karar vermiştim. Göz ucuyla Antika’nı baktım ama durumdan memnun bir şekilde çocuklarıyla gurur duyan bir anne edasında olup bitenleri izliyordu.

Şafak kolundan bir yara aldığında Daren homurdanarak onu kenara çekti. Artık bu duruma ikisinin de karşı koyamayacağı oldukça ortadaydı.

“Seni uyarmıştım değil mi?” diye sordum. Derin bir iç çektim. Parmak uçlarım uyuşmaya başlamıştı. Hem kızgın hem de adrenalininden dolayı heyecanlı hissediyordum.

“Ben de seni uyardım,” dedi. Ama sesi artık uzak vadilerden gelen bir uğultu gibiydi. Sanki üzerimdeki bir şey beni tetikledi. Alışkın olduğum içgüdülerden farklıydı bu. Doğal değildi. Zihnime sonradan eklenmiş bir parça gibiydi.

Onunla daha fazla konuşarak vakit kaybetmeyecektim. Birilerine kendimi kanıtlama ihtiyacı hissetmeyeli epey oluyordu. Beni o çuku-

ra kapattıkları ve kapıyı üzerime örttükleri günden beri birbirlerine bu şeyler anlatmayı da kanıtlamayı da bırakmıştım.

Gözlerimi hafifçe kıstım. İki yanımda serbest bir şekilde sallanan ellerim ağır bir şekilde hafifçe kıtırdı. Parmaklarım sanki bir tekin üzerinde kayıyor gibiydi. Basit ama etkili.

Çengellerin etrafına bir su çemberi çizdim. Hepsi aynı anda kapacak korunaklı bir alan aramaya çalışıyordu ama parmaklarım ucundan var olan su halkaları buna izin vermeyecekti.

"Bunu yapamazsın," diye marıldandı. "Onlar ölmez."

"Bir sonraki hamlem onları öldürmek olacak."

"Daha fazla!" diye bağırdı. "Daha fazla gönderin."

"Nova!" diye seslendi Daren. "Umarım bir planın vardır." Hafif endişeli sesini duymazdan geldim. Onun aksine planlarla yavaş bir insan değildim bu yüzden son dakika vurgunlarında benden iyisi yoktu. İşler sarpa sardığı anda kendimi nasıl çıkaracağımı iyi biliyordum.

Birkaç tane daha eklendi. Su halkalarının arasında dolanıp kimb kurbanlarını arıyorlardı. Bir tane yönlendirebileceğim kraliçe anlaşılmış bir şeyleri olsa işim daha da kolaylaşırdı.

Eh, kolay olsa bana yakışmazdı.

Odaklan Nova...

Odaklan...

İhtiyacın olan tek şey biraz odaklanma.

Odaklan ve var olanı kullan.

Kullan, yarattığın o kandan faydalan.

Burnumdan derin bir nefes aldım, nefesimi tuttum, parmaklarımı geriye doğru olabildiğince açtım. Su halkaları bir saniye içinde yok oldu. Artık daha hırçın ve sinirli olan Çengeller birbirlerine çarpıp koşturmaya başlamıştı.

Daren köşeye geçtiği Şafak'ın önünde duruyor ve ilahi bir güçle ona yardım etmesini bekliyordu.

■
Eh, ben de ilahi sayılırdım umarım.
Tutugum nefesi dudaklarımdan verdim.
Hepsi farklı bir yöne dağıldılar. Nefes alıp vermek gibiydi. Her-
kes aynı anda sustu. Çengeller yön değiştirdi.
Hepsi, aynı anda.
Hepsi, benim komuturunda.

Ve balkonun korkuluklarından tutunup olana bitene izleyen Anı-
latıcı'ya doğru askeri bir sıralamada yaklaştılar. En öndeki kaskapça-
lıktan birini ona doğru uzattı ama gözlerinin hemen dibinde darda.

"Sen..." diye fısıldadı kadın. Ürkünç değil de inanmıyormuş
gibi görünüyordu. "Onların kanına hükmedebiliyorsun."

"Onların kanlarına da," dedim. "Kanlarına da hükmedebiliyo-
rum. Ne kadar ileriye gidebileceğimi tahmin bile edemezsin." Gö-
ltüneyerek ona doğru döndüm. Gözünü kırpmadan çocuklarına ba-
lıyordu.

Bir de bana deli demezler mi...

"Şimdi," dedim kollarımı göğsümde hağlayarak. "Bunu iki şe-
kilde halledebiliriz. Bizi bırakırsın ve buradan çıkarız. Ya da seni
öldürürüm ve buradan çıkarız. Ama bilmeni isterim ki ben bu diyara
geldiğimden beri kadınları kolluyorum ve seni öldürmek ya da ikti-
darnı yok etmek hoşuma gitmez." Söylediklerinde oldukça sakin-
miydim. Elemental'in insan diyarından daha iyi olduğumu savunup
duruyorlardı ama erkek egemenliği ve göç arzusu burayı da kışatılı
uzun yıllar oluyordu.

"Taşları artık vârisler tutuyor," dedi. "Bu doğru mu?"

"Doğru."

"Peki sen?" Başını ilk kez bana doğru çevirdi. "Sen neden krallı-
ğın taşını ellerinde tutmuyorsun?" Bu soruyla İrkilem de kendim-
den ödün vermedim. Bu benim seçiminimdi. Taşı almak istesem Arın
buna engel olmazdı.

Olmazdı.

"Halletmem gereken meseleler için krallıktan uzaktayım, taş benim yerime işlerimi hallediyor. Ve benim güç için o taş ihtiyacı yok."

"Bu topraklara kadınların gücünü geri getireceğini mi söylüyorsun?" Böyle kritik bir durumda olağan bir sohbet açması beni şaşırttı da başımı salladım.

"Tanrıçalardan mı bahsediyorsun?"

"Kim olduklarının önemi yok." Rahat bir tavırla ellerini bana doğru uzattı, sanki tutup çekmek istiyordu ama boşlukta sık sık yumruk yaptığı ellerini yeniden kendine çekti. Gözlerini göğüslerinin altında kalan kolyeye dikti, yine ona odaklanmış ve artık emin olduğum şekilde kolyeyle konuşuyordu. Kendi içinde yaşadığı tartışma bittiğinde bizi izleyen onlarca çıplak gözün karşısında başımı salladı.

"Anlaştık," diye kabul etti. "Kaleden çıkabilirsiniz. Ama boynuna taktığın o kara taş, senin peşini kolay kolay bırakmaz."

"Hallederim."

Ama keşke neyi halledeceğimi de bilseydim.

Küçük bir göz hareketiyle Çengellerin geriye doğru çekilmesini sağladım. Bütün vücudumu Antikacı'ya döndüm. Başımı sallamak yerine elimi ona doğru uzattım. "Düşman istemiyorum," dedim. "Bu kişisel değildi."

"Bu diyarda her şey biraz kişiseldir su varisi." Yine de elimi salla. Başımı ağır ağır salladıktan sonra topuklarının üzerinde döndüm. Kuyunun yanına Daren ve Şafak'ın durduğu köşeye doğru ilerledim. Aralarından geçerken Çengeller kımıldamadan bekliyordu. Tüm yirciler gibi. Şimdiden kulağıma ilişen fısıltılar dudaklarımın bir pili lümsemeye kıvrılmasını sağladı.

"Su Lordu'nun yapabildiğini yapıyor."

"O da en az onun kadar deli."

"Ondan daha deli."

"Ama ya ondan daha güçlüyse?"

-Ondan daha güçlü olduğu belli."

-Gökyüzünün de vârisiymiş."

-Kanı bozuk olan soydan gelmiş."

***

Evran'ın adamları her yerdeydi, ormanın içine kadar sık sık gizlenmek için duraksamamız gerekti. Onların bizi görmediğine emin olana kadar mağaraların içinde ya da çalıların arasında gizlendik. Açık mağaralar saklanmak için uygun değildi, köşeye sıkışabilirdik bu yüzden olabildiğince ormanın içine girdik.

Daren, Şafak'ın koltuk altından kolunu geçirip ağırlığını üstlenmişti. Aldığı darbe çok ağır olmasa da Çengel zehrinin oldukça güçlü olduğunu tahmin ediyordum. Ormanın içine girene kadar bekledim ve nihayet bir ağaç kavuğuna dinlenmesi için Şafak'ı bıraktığında ben gizlenmek için etrafa koruyucu bir kalkan örmeye çalışıyordum.

"Çok sessizsin," diye mırıldandı Şafak. Daren ne doğrudan bana bakıyor ne de bir şey söylüyordu. Yol boyunca ara ara Şafak ile konuşmak dışında bir şey yapmamıştı. Bir tuhaflık olduğunun farkındaydım ama öyle davranması gereken bendim ve onun kadar kendimi tutabilen biri değildim.

"Bana gerçekten tuzak kurmadığını söyle!" diye bağırdım sonunda. Şafak çatık kaşlarının altından bana bakarken Daren dizlerinden tutmuş soluklanmaya çalışıyordu.

"Hangi konuda?" diye oldukça soğukkanlı bir şekilde sordu. Gözlerimden de burnumdan da ateş soluyordum. Herhangi bir çetnesi ya da tereddütlü yoktu.

"Kaç farklı şekilde bana tuzak kurdun?"

Şafak kıkrıdayınca ona ters bir bakış attım. Gökyüzünde salınan dolunayın yansıttığı küçük ılık huzmesi dışında etraf olabildiğince sessiz

ve karanlıktı. Ağaçların gölgeleri tuhaf yaratıklara benziyor ve her an
ye aklıma çeliyordu. Yol boyunca Antikacı'nın söyledikleri gibi

"Bunu şu an tartışabilirsiniz ama gidip panzehir bulmam gerekiyor. Biraz bekleyebilir misin?" Yeniden doğrulduğunda alaycı ya da
esprî yapıyormuş gibi görünmüyordu.

"Ne panzehri?"

Başparmağını omzunun üzerine kaldırıp Şafak'ı işaret etti. Gö-
züm yeniden ona kaydı, göğsünden koltuk altına kadar uzanan bir
kısım kana bulanmıştı. Acı çekiyormuş gibi görünmese de baltaz da
ruyor ve başını ağaca yaslıyordu.

"İyi," dedim Daren'e hiç bakmadan Şafak'ın yanına giderek. Be-
saniye geçmeden çalıların üzerinde uzaklaşan ayak seslerini işite-
miştim. Beni gerçek anlamda delirtebilen tek kişi bilinmez bu kez
bozuntusundan başka bir şey değildi. Gerçekten bana tuzak kurduyu-
nu ne yapacağımı düşünüyordum. Daha fazla ona anlayış göstermeye-
cektim, elimden geleni yapıyordum ama her yol ayrımında beni yet-
ti da bırakıyordum.

"Seni yeniden görmek güzel Nova," diye fısıldadı Şafak. Bir ö-
zimin üzerine yaslanıp ona doğru uzandım. Gömleğinin düğmelerini
açarken yüzünü buruşturuyordu ama ona bakmadım.

"Bana yalan söyledin."

"Teknik olarak sana yalan söylemedim çünkü neden seninle gel-
diğimi bana hiç sormadın." Sesi tıpkı Daren'inki gibi muzır çıkıyor-
du. Belki de alaycılık Ateş Krallığı'nın olmazsa olmazıydı.

"Çünkü arkadaşım olduğumu sanıyordum." Sesimin kısık çıkma-
sını engelleyemedim. Arın'la birlikte kaldığımız kaleden çıkıp bir
sadakatsiz olmaya karar verdiğimde, bir köyde onları bulduğunda
ve bana destek çıktıklarında kararımın ne kadar haklı olduğumu dü-
şünmüştüm. Bu diyarda bir yerlerde benim de gerçekten dostum ol-
bileceği, hem de bu krallık saçmalıklarından uzak insanlarla... Arın
tek şansım değilmiş gibi hissetmiştim, o zaman kendimi o kadar dahi

sağı görmeyi bırakabilirmişim gibi... Ama her şey yine Daren'in planından ibaretti. Şafak da bir plandı. Sıla da bir plandı. Yiğit de bir plandı.

Plan olmayan tek kişi Erim'di, o da başlı başına ayrı bir gizemdi. Sakım Mağaraları'ndaki maden ocaklarından beri onu görmemişim. Onunla ilgili bir şey duymamıştım. Benimle ilgilenmişti, bir kadeş bir dost gibi ilgilenmiş ve hatta endişelenmişti ama döndüğünde o da yok olmuştu.

Şafak'ın eli bileğimi sıkıca kavradı.

"Arkadaşınım," dedi. "Sen istediğin, kabul ettiğin ştrece. Beni peşne Daren takmış olabilir ama seni kollamak benim isteğimdi. O öyle olmasını istemese de seni kollardım. Hatta benden seni öldürmemi istese ona bir yamyam kalbi götürür ve kendisini becermesini söyledim." Ciddiyetine rağmen kıkırdadım.

"Bunu duymak isterdim."

"Ve peşimden geldiğin için teşekkür ederim." Göz göze geldiğimizde sadece başımı sallayabildim. Açık yarası korkunç görünüyordu. Etrafında iltihaplandığını gösteren sarı sıvılar kandan dışarıya taşıyordu. Umarım Daren bir defa olsun ne yaptığını biliyordur diye düşündüm.

"Erim," diye mırıldandım. "Onun nerede olduğunu biliyor musun?" Pelerinimi üzerimden çıkarıp avucumun içinde yarattığım biraz suyla kenarını ıslattım. Yarasının üzerine bastırırken dişlerini sıkı.

"O seninle geldi," diye başını iki yana salladı. "O zamandan beri onu görmedim."

"O zamandan beri ben de onu görmedim." Bu biraz canımı sıkıyordu. Ve yine Daren'e biliniyordum. Beni o gün o dalganın içine itmeseydi her şey çok farklı olabilirdi. Amon'u alt etmenin başka bir yolunu bulabilirdim. En azından desememe izin vermeleri gerekiyordu.

"Orada ne oldu tam olarak?"

Boşta olan elini pelerinin üzerine koyup kendimi geri çektim.
"Bir dalga yarattım ve o dalganın içine yuvarlandım. Öldüm.
Hiçliğe mahkûm edildim. Zaman algımı yitirdim ama tanrımlar ta-
rafından eğitildim. Beş yıl sonra oradan çıktığımda buradaki herkes
için sadece üç hafta geçmişti ama ben beş yılda bile hazmedemedim
herkes üç haftada hayatına devam etmeye başlamıştı." Tüm bu-
nı ilk kez birine ardı ardına söylemek içimdeki bir şeyi tetiklemişti.
Gözlerim seğirdi ve birkaç dansla yaş göz pınarlarıma yerleşti. Ben
berinde getirdiği bir öfkeyle birlikte.

Herkes hayatına devam etmişti.

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

"Ben de," diyebildim.

"Senin suçun değildi, biliyorsun değil mi?"

Gözlerimi ona dikip karanlık göz bebeklerine baktım. Kim
suçu olduğunu bilmiyordu. Bunu benden, Ayzer'den ve Daren'den
başka hiç kimse bilmiyordu.

"Ama birinin suçu," diye fısıldadım ve kendi sesimden ba-
bile ürktüm. Birilerini affetmek için onları anlamamanın yetmediğini
Ann'dan biliyordum. Beni neden İlmek'ten çıkaramadığını anlıyo-
dum. Yaptığı her şeyi, kahrolası Ariana'yı bile anlıyordum ama bu
hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Daren'in de şartları eşitlemek için oya-
dan beni çıkarması gerektiğini biliyordum ama bu hiçbir şeyi de-
ğiştirmiyordu. Ve hiçbir zaman da değiştirmeyecekti. Değiştirecek olan
şu an burada olmaz, yeniden dirilen ve uzun zamandır beklediğim Si-
Krallığı'nın tahtında oturuyor olurdum.

"Neden buradasın?" diye sordu düşündüklerimi duyabilmiş
gibi. "Daren'den nefret ediyor gibi davranıyorsun ve duyduğum ka-
daniyla Ann tahtını geri almış. Neden orada değil de buradasın?"

"Kendimi hiçbir zaman bir krallığı yöneten biri olarak hayal et-
medim."

"Bazen hayal edebildiklerimizden fazlasını yaşarsınız."

"Elemental'de olmak benim için yeterince hayal edebildiklerimden fazlası," diye mırıldandım. Yanındaki ağaca yaslanıp gözlerimi kapattım. "Cici elbiseler giyip ne yapacaktın ki orada? Ne de olsa Ann bütün kararları kendi verecekti. Henüz sadece vürisin yapması için tek şeymiş gibi krallığın yalnızca bir parçası olan gücümü kullanmasına izin verecektim."

"İlahi Lord Örkütücü olabilir ama bu kadar kötü olacağını sanmıyorum. Hem madem böyle düşünüyorsun neden tacı kendi başından alıp ona verdin ki?"

Deniz ve sıkıntılı bir nefes verdim.

"Çünkü ben diyar yönetmekten anlamam. Bunu yapabilecek en iyi kişi Ann. En iyi olduğunu düşündüğüm kişi Sonay ya da Ayzer olsa tacı onların başına koyardım." Gözlerimi açıp gökyüzüne ve sayılı olan yıldızlara baktım. "Yönetemiyorsam beni yönetmelerine de izin vermem."

"Ve ne yapacağını bilmediğin için Daren'in peşine mi düştün?"

Başımı iki yana salladım. "Onu yaralı bir şekilde bırakmıştım. Ve sen ne olursa olsun arkadaşısısın. İkinizin de yardımı ihtiyacı vardı."

"Şimdi yok," dedi beni zorlar gibi. "Gidecek misin?"

"Yiğit ve Sıla'yı da kurtardıktan sonra neden olmasın?" Açıkçası bunu ben de bilmiyordum. Artık ne yapacağımı, kime güveneceğimi... Özellikle boynumdaki kolye bu şekilde ağırlık yaparken.

"Gidemezsin." Sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

"İstedigini yaparım."

"Öyle mi?" Güldü. "Öyleyse neden ne yaparsa yapсын Ann'a döndüğün gibi sırtını dönmüyorsun onu?" Bu cüretkâr sorusu karşısında kaşlarımı çatırdı.

"Çünkü Ann'ın bana ihtiyacı yok."

"Ama Daren'in var öyle mi?" Daha çok güldü. "O güçsüz ü. düğünü iddia ettiği anlarda bile bu diyarı yerle bir edebilecek bir kurnazlığa sahip."

"Evet, şeytan da sık sık kendini bu şekilde avutuyor ama bak cennette sahip olan hâlâ Tanrı."

"Belki de şeytan cehennemi istiyordur."

"O halde aptalın tekidir."

"Bunu cennetteki tahtını bırakıp şeytanın peşinden gelen gökyüzü vârisi mi söylüyor?"

"Su vârisi."

"Gökyüzü vârisi. Bu sana hiçbir şey anlatmıyor mu?" Başını hem doğru çevirdi. Meydan okur bir şekilde ben de ona doğru döndüm.

"Anlatıyor," diye fısıldadım. "Ben hem su vârisiyim hem gökyüzü vârisiyim. O hem Ateş ve Toprak Lordu hem Gece Yarısı Lordu. Bunun bir şey ifade ettiğini sanıyor herkes. Onunla ben bir anlık olmak zorundaymışız gibi. Ama yanılıyorsunuz. Arın Su Lordu'yla, İlahi Lord. Siz Alfinlere göre dünya üzerindeki en güçlü bağ ile bağlıydık birbirimize ama o an geldiğinde ikimiz de o bağı kopardık. Su Lordu vârisinden vazgeçebiliyorsa, herkes herkesten vazgeçebilir. Bu diyarın en yalnız, en nefret edilene olarak su vârisi lorduna sırtını dönebiliyorsa, herkese dönebilir." Uzun zamandır içimde biriktirdiğim ikinci darbeyi de attığım için memnundum. Yutkunmadan, tereddüt etmeden konuşmuştum. Bu nasıl oluyordu bilmiyorum ama kendime bile itiraf edemediklerimi söylemeye başlamıştım.

Kimseye anlatamadığım kendime bile açıklayamadığım bir usulsizlikle sarılmıştım. Bir hiçliğe hapsolmek insana bunu yapıyordu. Ne istediğimi bilmiyordum, belki de bu yüzden hiçliğin peşine takılıp duruyordum. Göğsümde öyle büyük, tutamadığım bir ağırlık vardı ki... Yutkunamıyor, uyuyamıyor ve sandıkları kadar iyi idare edemiyordum. Öyleymiş gibi davranıyordum sadece.

-Benim kimseye hayrım yok, kendime bile. Değer verdiğimden şüpheli, sadece bir şey yapmak için, sadece yitirmek için düştüm bu yıla." Hırsla boşluğa doğru başını çevirdim ama omuzla göz göze geldim.

Daren afallamış bir şekilde bana bakıyordu. Söylediklerimi duyuyordu. Duruşundaki kambur ifadeden, gözlerindeki tökezlemeden her kelimesini duyduğunu anlamıştım.

-Panzehri buldun mu?" diye sordum.

Birkaç saniye sonra gözlerini kırparak "Buldum," diyebilirdi. Böyle bir darbe almış görünüyordu ama ben ayağa kalktığımda çabuk kendini topladı. Elinde bir Çengel kısıracı ve koyu sarı dikenli bir bitki vardı. İkisinin de ne olduğunu ya da nasıl bulduğunu sorgulamadım.

Şafak'ın yanına yerleşip kısıracın içindeki sıvıyı bitkinin yapraklarına yedirdi. İkisini birlikte bir taşla ezmeye başladı ve yaprakları yarının etrafına sürmeye başladı. Yara birkaç dakika içinde yanıp, sanki kızgın bir demirle dağlanmış gibi kabuk bağlayarak kapandı.

"Çengel yarası ölümcüldür," diye açıkladı Daren ben onu izlerken. "Çoğu bu tedaviyi bilmez. Bu yüzden tılsımlı da olsa bu şekilde ırlı kalacak."

"Ama bana yakıştı," diye sırttı Şafak. Göğsünden koltuk altına uzanan kabarık beyazımsı bir deri kabuk bağlamıştı. Bir çeşit hariyaya benziyordu. Ama yara tamamen kapanmış gibi görünüyordu.

"Ucuz kurtardın," dedi Daren göz kırparak.

"Ama kolyeyi alamadık." Şafak'ın yüzü asıldı. Başarısız olmuş bir askerin sıkıntısı sarmıştı etrafını.

"Sorun değil." Daren güvence verir gibi omzunu sıvazladı. "Bir daha deneriz. En azından Antikacı'nın da onu güvence tuttuğunu biliyoruz. Bir başkası da alamayacak." Bunu gerçekten inanarak söylüyordu. Boynumdaki zincir sanki yılan gibi boğazımı sarmaya başladı.

"O kolyede bu kollar önemli olan ne?"

"Asıl önemli olan senin çaldığın kolye." Bana doğru döndüğünde yüzü tamamen ifadesizdi.

"Benim olan kolyeyi geri aldığım için seninle bir kez daha tanışmayacağım."

"İyi," dedi gerçince. "Hen biraz uyuyacağım." Ağaçların arasına girip karanlığın içinde kayboldu.

"Uyumak mı?" Deliye dönmüş bir şekilde bağırdım. "Onca şeyden sonra bana hiçbir açıklama yapmadan uyuyabileceğini mi düşünüyorsun?" Peşinden yürümeye başladım. Ağaçlar sıkı ve otlar oldukça uzundu. Dalları eğip bükerken kollarımın çizilmesine engel olamıyordum.

Çok ileri gitmeden onu buldum. Omzuna dokunup bana bakması için çevirdim.

"Şimdi bana doğruları söyleyeceksin!" Umuyordum ki etraftaki rileri olmasın. Yanıamlar ya da başka yaratıklar, yarasa adanmış falan uğraşacak halde değildim.

"Sürekli benden bir şeyler öğrenmekten kaçan sensin!" diye o da bağırdı. Alev mavisi gözleri hiddetle parlıyordu. Onda katlanmamışım çok şey vardı ama bu pervasızlığı en kötüsüydü. Yapıp ona şeye rağmen sürekli ben ona yanlış bir şeyler yapıyordum gibi hisliydi. Benimle ne alıp veremediği vardı bir anlasam da kurtulmam bu boşluktan.

"Söylediğin her şey yalan olduğu içindir!"

"Ya da söyleyeceklerimin gerçekliğinden korktuğun içindir."

Seçtiği kelimeler içimde bir şeyleri şaha kaldırdı. Kalbim inanılmaz bir şekilde hızla atmaya başladı. Sıcacık olmuştum. Bedenimde alev alev çağlayan bir şey vardı. Kendi içimde kıvranıyordum. Ona doğru itiliyordum. Karşı koyamadan bir adım attım. Derin derin nefes almaya başladım.

Bir adım daha attım.

İkimizin de gözleri birbirinden başka bir yere bakmıyordu. Kırkalarının hareket etmiyordu.

Bir adım daha attığımda aramızdaki tüm mesafe kapandı. Göğüm hareketle inip kalkarken ona çarpıyordu. Ellerimi refleks gibi bula omuzlarına götürdüm, kollarını okşayarak bileklerine doğru indim. Nefesim daha şiddetli bir hal almaya başlamıştı. Ellerini belime yerleştirdim. Kararsızlıkla kaşlarını çatması sadece bekliyordu.

Parmak uçlarımdan uzandım, dudaklarını dudaklarına bastırdım. Hiddet, öfke, kırgınlık, derin bir arzuyla onu öpmeye başladım. Ellerim ensesinden onu daha çok bana doğru çekiyordu. Parmaklarım uçlarının arasında dans ediyordu. Daha da ileri giderek kendimi iyice ona doğru ittim. Dudaklarını ısıtıyordum ve karşılığında daha vahşi bir öpüşle cezalandırıyordum. İkimizi birlikte yere doğru çektim, alt dudagını dişlerimin arasında kısırdım, yaprakların ve dalların üzerinde dönerek onu aşağıya çektim.

Dizlerinin üzerine çıktığımda dudaklarından nefes kesici bir ıslık kaçtı. Dudagından sızan kanın tadı beni daha çok tahrik ediyordu. Elleri bütün bedenimi yoklamaya başladı. Omuzlarımda, saçlarımdan arasında, belimin çukurunda, kalçaları üzerinde... Her yerde alev alev yanan parmaklarını hissediyor ve daha fazlasını istiyordum.

Gömleğimin düğmelerini aceleci hareketlerle çözmeye başladım. Gözlerimiz bir saniyelik kesişti. Gömleği üzerimden çıkarırken doğruldu, kucagına düştüm. Üstüm çıplak bir şekilde ona bakıyor ve soluklanmaya çalışıyordum.

Belindeki eli beni kendine doğru iyice çekti. Nefesi kesilmişti. Bir saniyelik bir anda gözlerindeki şehvet dohşete döndü. Bakışları karardı. Dudaklarının arasında bir küfür mırıldandı.

Boynumdaki kolye, onun çıplak bedenine temas etti.

Ona doğru uzandım, yeniden öpmeye çalıştım.

"Kes şunu!" diye bağırdı. Güçlü iki eli kollarımı kavrayarak kollarımı bedenime yapıştırıp ona doğru uzanmamı engelledi. Göğsümün üzerinde sallanan kolyeye takılmıştı.

"Seni aptal!" diye fısıldadı. "Seni aptal! Ben..." Kolyeyi tek bir hamleyle koparıp boynumdan aldı. Beni üzerinden çekerek aydaş kalktı. Popomun üzerine oturup neler olduğunu idrak etmeye çalıştı.

Kolyenin yokluğuyla birlikte üzerinden karanlık bir ağırlık kalkmıştı. Bir anda kendimi çok hafif ve... ve...

Çok çıplak hissettim.

Bir kâbustan uyanmış gibi.

Kahretsin!

Yerdeki gömleğime uzanıp neler olduğuna inanamayarak kollarıma üzerine giyindim. Şimdi utançtan yanaklarım ısınmıştı. Kâbus utançtan atıyordu.

Daren avucunda parçalamak ister gibi sıkıştı kolyeyle bir anı tekmiliyordu. Sonunda kolyeyi "Beni artık rahat bırak!" diye yakayaların arasına fırlattı.

"Daren," diye fısıldadım. Hangimizin daha çok dehşete düşeceğini anlamaya çalışıyordum. Sesim oldukça güçsüz çıkmıştı.

"Her şeye burnunu sokmak zorundasın değil mi?!" diye bağırma-ya devam etti ama bu defa bana doğru. "Her şeyi mahvediyorsun! Bakışlarını yere eğdi. "Her şeyi mahvettin!"

Titreyen sesimi zar zor kontrol ettim.

"Ben," dedim ve sertçe yutkundum. "Neler olduğunu biliyorsun ama benimle bu şekilde konuşmayı kes."

"Boynunda taşıdığın kolye bu dünyanın görebileceği en büyük kötülüktür." Dişlerinin arasından bağırdı. "Onda annemin ruhu var Nova, Lilit'in. En sevdiği günah şehvettir. Ve aptal bir kolyeden çok fazla şey yapılabilir."

Bedenim titremeye başladı.

O kolyeyi taktığım andan beri yaptıklarım...

Hiçpi aslında yapmayacağım şeylerdi.

Ahlakacı'nın üzerine öyle büyük bir hırsla yapmak, hem de herkesin içinde... Kendime bile itiraf edemediklerimi Şafak'a anlatmak... Daren'in üzerine atlamak... Kahretsin...

"Ben nerden bilebilirdim..." Söyleyebildiğim tek şey bu oldu.

"Heç aynı şey Nova!" Ellerini ikiyic açarak öfke seçmeye devam et. "Ann'i İlmek'ten çıkardım ama Evran'ın da döneceğini nereden bilebilirdim... Kolyeyi benden çaldın, taşları vürümlere verdin ama onların tanrıçaları geri getireceğini nereden bilebilirdim!"

Gözlerim iyice irileşti.

"Evet," dedi başını sallayarak. "Bunu da bilmiyordun. Çünkü sadece kafana eseni düşünmeden yapıyorsun. Bu diyara geldiğin günden beri hayatımı mahvediyorsun!" Alev mavisini bakışları volkanik bir atıp gibi üzerime çökmüştü. Sert bir duvara toslamıştım. Çarpışma öyle güçlüydü ki bundan sağ çıkacaksam da sakat kalacağımın bilincindeydim.

Bir şey söylemek istodim, herhangi bir şey...

Ama boğazım düğüm düğüm olmuştaki.

Bu diyardaki herkes tarafından nefret edilmişim. Geldiğim günden beri herkes tarafından. En yakın arkadaşım bile sırtını dönmüştü bana. Ann bile vazgeçmişti benden. Ama ilk defa... İlk defa... Onca yaptığı şeyden sonra... Onlara rağmen.

Zorlukla ayağa kalkarken bedenim titriyordu. Başımı kaldıramadım. Bir daha ona bakamadım.

İlk defa nefreti bu kadar canlı hissediyordum.

İlk defa nefret edilmeyi hak ettiğimi hissediyordum.

Bir parlama oldu. Bulutlar, yağmur bulutları gökyüzüne toplandı. Düğmeleri açık gömleğimi titreyen parmaklarla iliklemeye çalışırken, daha da kötüleşti olmaz, daha da berbat hissedemem diye düşünürken ışık huzmesi büyüdü, büyüdü ve bir anda Ann ikimizin ortasında belirdi.

Bedenleme yapmıştı.

Tam bu ana.

"Nova!" diye seslendi nefes nefese kalmış gibi. "Sen iyi misin? Canının yandığını hissettim, çok güçlü bir parçalanma hissettim. Bana doğru birkaç adım attığında yüzündeki endişe valur bir anlık düde dönüşmeye başladı.

Önce bana baktı. Dağılmış saçlarına, bembeyaz kesilmiş yüzüne, düğmeleri açık gömleğine... Omzunun üzerinden dönüp Doren'e baktı.

Dağınık saçlarına, öfkeden kararmış yüzüne, çıplak göğsüne.

Anın yeniden bana döndü.

Daha çok titremeye başladım.

Şimdi karşımda iki tane hayal kırıklığına uğramış yüz, iki tane öfkeden deliye dönmüş lord vardı.

İkisi de benden nefret etmekte belki de sonuna kadar bakıyda.

12. BÖLÜM

Yaslar ve İmtihanlar

Düğmeleri iliklerken parmaklarım buz tutmuştu. Kolyenin verdiği o rahatsız edici özgüven her şeyimi alıp götürmüştü. Şimdi sadece utanç içindeydim. Mantığımı ve sağduyumu yitirmiştim. Söyleyecek tek bir şeyim yoktu. Gözlerim çalıların altında kalan o zifiri siyah elmasa kaydı. Benimle alay edeceğine parlıyordu.

Arın buz gibi bir sakinlikle "Burada," dedi ve duraksadı. Sanki cevabını duymak istemiyordu.

Daren, "Ne oldu Arın?" diye ona yükseldi barut gibi halde. Onun da düğmelerini ilikliyor olması durumu daha korkunç bir hale getirmişti. "Özele saygın yok mu senin?" Normal şartlarda oldukça gülünç bulacağım tepkisi şu an İlahi Lord karşısında kulağa ölüm-cöl geliyordu. Bunu söylerken alaycı değil oldukça hem de oldukça ciddi idi.

"Özel olan ne?" Arın tamamen ona döndü. Yüzündeki ifade onu tereddütte düşürmüş olmalıydı. İçinde bulunduğumuz durum açıkça biraz önce *bir şeyler yaşandığını* gösterse de yüzüm saldırıya uğramış gibi korku doluydu. Ki aslına bakılırsa saldırıya uğramıştım. Önce o lanetli kolye tarafından, sonra Daren'in şeytan alfabesinden seçtiği kelimelerden.

"Her şey oldukça açık değil mi?" Bu defa güldü ama gülerken bile kendini sıktığı, zorladığı açıkça ortadaydı. Onu öptüğüm içimiydi bu şiddeti, yoksa kolyeyi alıp ona söylemediğim için mi? Bende can sıkıcıydı, üzerine düşünmek istemediğim kadar can sıkıcı.

"Beni sinama Daren!" diye uyardı Arın onu. Pelerini ritüel şiddetiyle arkasında dalgalandı. Yer yarılıyordu da içine gineydim.

"Neden?" Kaşlarını kaldırdı gece yarısı lordu. "Sen benim vâsimle istediğin zaman, istediğin yerde sevişebiliyorsun." Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bunu gerçekten söyledi mi diye başımı kaldırıp ona baktım. Çenesi öyle gerilmişti ki kemikleri çizilmiş gibi ortaya çıktı. Nasıl böyle bir şey söyleyebiliyordu. Nasıl bana bunu yapıbiliyordu? Canımın ne kadar yandığının farkında değil miydi?

Arın dönüp bana baktı. Ama yüzümde hiç de biriyle sevişmiş gibi bir hal yoktu. Aksine korkudan ödü kopmuş biriydim şu an. Tanı olarak neyden korktuğumu bilmesem de kendimi mahvolmuş hissediyordum.

"Yine dert etme," dedi Daren. "Sadece vârisini daha iyi eğitmeliydin. Ona ateşle oyun oynanmayacağını söylemeliydin!" Yarı düşen kılıcını alıp kemerindeki kısıma geçirdi. "Novacık cebemden oyuncaklarına merak sarmış."

Kendimi toparlayabilmek için sertçe yutkundum. Kime nasıl bir açıklama yapacağımı düşünüyordum ama bu defa daha da derine batmıştım.

"Sorun yok Arın," dedim kısık bir sesle. "Seni endişelendirdiğin için üzgünüm."

Daren kahkaha attı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Arın yeniden bana dönüp. Sadece başımı salladım.

"Kralıkta sana ihtiyacım var," dedi diğer şeyleri bir anda yok sayıp. Gerçekten yok sayabildi mi yoksa öyleymiş gibi mi davranıyor

bu anlamıyorum. Ama bir an için bu daha iyi hissetmeme sebep oldu.
çinde bulunduğumuz saçma durumdan uzaklaşmak istiyordum.

“Ne oldu?” diye sordum ilgiyle.

“Taşı kullandığında bir şey olmuş olmalı, daha önce rastlamadığım bir şey. Taş bana itaat etmiyor. Senin himayene geçmiş.”

Daren ilk kez şeytanlarından kurtulmuş gibi ilgiyle ona baktı. Arın’ın söylediklerine kayıtsız kalamamıştı.

Taşlar, tanrıçaları yeniden bir araya getirecek. Söylediği şey buydu.

“Anlamıyorum.” Başıma bir ağrı saplandı, başka bir panik daha. Başka bir yanlış daha. “Nasal benim himayeme geçmiş?”

“Sen olmadığın sürece taş işlevsiz,” diye açıkladı Daren. “Şu an bir işe yaramaz.” Rahatlamış gibi gözlerini kapattı. Keşke aynı şey benim için de geçerli olsaydı.

“Ben bir şey yapmadım,” dedim Arın’a. “En azından bilerek.”

“Taşı kullanmak için benimle gelmen gerekiyor.”

“Ben,” dedim duraksayarak. “Yani elbette ama...” Daren’e baktım. Şu an beni görmek istemediğini biliyordum ama taşın kullanılmasını istemediğini de biliyordum. Bunu Arın’a söylemesini bekledim, en azından kendi yapar diye ama o da ikilemde kalmış gibi duruyordu.

“Bizim daha işimiz bitmedi,” dedi azayan saniiyelerin ardından. “Bana yardım edeceğine söz verdi.”

“Daren bu önemli,” dedi Arın.

“Benim işim de önemli.”

“Halkımı uyandırmak için taşı kullanmam gerekiyor, bunun için Nova’ya ihtiyacım var.”

“Benim de halkımı bir araya getirmek için ona ihtiyacım var.”

İkisinin de ben orada yokmuşum gibi konuşması ne şairneydi. Hem de benden bir araçmışum gibi baksetmeleri. İhtiyaç. Gereklik.

Onlar birbiriyle hangisinin halkının daha önemli olduğunu kav-
ermeye çalışırken arkamı dönüp ilerlemeye başladım. Çalıkların
altından geçip Şafak'ın uyuyakaldığı ağaç kötüğünün yanına gittim.
Kolumun altına sıkıştırdığım pelerini onun üzerine örtürken içim içi-
mi yiyordu.

Başka bir ağacın dibine çöküp yaslandım. Bacaklarımı kendim-
çekip kollarımı etrafına doladım. Hem üzgün hem öfkeliydim. Ben
neler olduğunu bilmiyordum. Daren'in söyledikleri aklımdan çıkmı-
yordu. Gerçekten söylediği kadar hatalar içinde miydim? Yapıp
her şeyi bu lanetli diyarın iyiliği için yapmaya çalışıyordum.

Tarıçalar geri gelir...

Bunda kötü olan ne vardı ki?

Ve nasıl oluyordu da bana yaptığı onca şeye rağmen onun karp-
sında kendini kötü ve suçlu hisseden ben oluyordum?

Sadece evime dönmek ve büyükbabamın dizlerine yatmak istiyordum. Başımı ağacın sert kovuğuna yasladım. Ben uyuklarken
büyükbaban bana masallar anlatsın istiyordum. Teleskopun başına
geçelim, bana yine yıldızları anlatsın, gezegenlerin yerlerini söyle-
sin, aptal gökyüzü hikâyeleri anlatsın istiyordum...

Babam gelsin saçlarını tarasın. Annem hakkında konuşurken
gözleri parlansın. Bize kızmasına rağmen her gece bizim uyuduğum-
mu zannederek o teleskopun başına geçsin istiyordum. Sanki benim
orada bir yerdeymiş gibi uzun uzun bakmasını sonra fotoğraf çarp-
vesini eline almasını izlemek istiyordum.

Sıcak bir duş almak ve uyuyakalmak istiyordum. Üzerimde tüm
Elemental'in pisliği vardı. Ellerimle kendimi itip ayağa kalktım. Şa-
fak'a bakıp hâlâ uyuduğundan emin olduktan sonra ağaçlığın içine
girdim. Burayı gelirken görmüştüm ve zaten gözümde kestirmiştim.

Kayalıklara bakan, muhtemelen cakıdan göl olan bir çukurluk
vardı ağaçların arasında. Karanlığın içinde kırmızı çiçekli ağaçlar
kendini belli ediyordu. Elemental'deki tek güzel şey bu ormandı.

belli de. Büyük kayanın yanına yanaştım. İki kayanın ortasında büyük bir oyuk vardı. Üzerlerine tırmanıp iki elimi de ikisinin üzerine bastırdım. Başımı kaldırıp sadece bir tane olan, yine de parlamaktan geçemeyen yıldızla baktım. Dişlerimi sıktım ve ruhumdaki taşıyan kayalıkların arasına akıttım. Birkaç saniye geçmeden iki kayanın arasından kuvvetli bir şekilde su akmaya başladı. İçten içe beni zorlasa da o çukur dolana kadar ne başımı o yıldızdan çevirdim ne de ağuşım dişlerimi serbest bıraktım.

Tek bir yıldızla dön yüzünü, ruhum çürüyene kadar sula bu çukuru...

Tek bir yıldızla dön yüzünü, ruhum çürüyene kadar sula bu çukuru...

Tek bir yıldızla dön yüzünü, ruhum çürüyene kadar sula bu çukuru...

Bu, tanrıçaların öğrettiği büyülerden bir tanesiydi. İçinde hissettiğin zaman, gerçekten o anı hissettiğin zaman, kelimeler dilinin ucuna geldiği zaman kalıcı olmasını istediğin sihirler için kendi tulumunu yazabiliyordum. Bunu çok az Alfinin yapabildiğini öğrendiğimde demek için heyecanlıydım ama o ilmek'ten çıkacağımı hiç sanmıyordum. Çıktıktan sonra ise...

Kayalıkların üzerinden atlayıp artık bir göl olan kurak çukura baktım ve belli belirsiz gülümsedim. En azından istediğim gibi dış alabiliyordum. İlk önce ellerim uzandı suya ama parmaklarımı hemen kendime çektim.

Küçük bir ayrıntıyı unutmuştum.

Su çok soğuktu.

Yine de parmaklarımı suyun içinde dolandırmaya ve sanki bir gemiyi yönlendiriyormuş gibi üzerine doğru eğilerek oynamaya devam ettim. Her hareketimle birlikte su renk kazanıyordu. Önce günbatımı gibi bir turuncu eklendi berrak suyun arasına. Sonra yanardağ gibi koyu bir kırmızı. Sonra turkuaz mavi ve açık yeşil arada ince damarlar gibi parlamaya başladı. Tatlı bir gökkuşağına dönen görüntü gerçekten yüzümü güldürmüştü.

"Cierçekten senden kurtuluş yok mu bana?!" dedi arkamdan yavaş bir ses. Daren'in sesi tüm gülümsememi anıyeller içinde daldıklarımdan çaldı. Muhtemelen benden kaçmak için o da ormana dalmıştı ama ilahi adalet onu yine bana rastlatmıştı.

"Orman büyük Daren, siktir olup gidebilirsin."

Gölgesi suyun üzerine yansıyıp cennetimi kararttı.

"Bu da ne?!" diye hayretle mırıldandıktan sonra geri çekildi ve gölün etrafında yürümeye başladı. "Ruhun zehirli ama parmaklara şifalı..." Kaşlarını çatarak ona doğru döndüm. Yüzünde kendi kendisiyle alay ediyormuş ve inanamıyormuş gibi karmaşık bir ifade vardı. "Gökyüzünün çok tuhaf bir espri anlayışı var."

Sessizce, ona cevap vermeden yeniden gölüme döndüm. Sulu bana ait bir habitat kurmuştum ama tüm cennetlere olduğu gibi çaytan ayak bastığı an burası da kirlenmişti. Ya da söylediği gibi nabandan taşıyordu bu zehir. O ne demekse...

"İladi," dedi. "Bana yardım et. Şafak'ı hemen buraya getirmeniz gerekiyor."

Yeniden kaşlarını çatıp ona döndüm ama çoktan yürümeye başlamıştı bile. Neyden bahsettiğini tabii ki yine bilmiyordum ama Şafak konusunda yardım istediği için hiç içimden gelmese de peşinden gittim. Ayaklarım isteksizce sürükleniyordu.

Şafak uyanmıştı ama oldukça bitkin görünüyordu. Biz yanına yanaştığımızda kısık gözlerini biraz daha açtı.

"Bugün gerçekten şanslı günündesin dostum," dedi Daren ona. Yaptığı ilaca rağmen Şafak berbat görünüyordu o yüzden nasıl büyük bir şey dediğini aklım almıyordu.

Şafak koluna girip onu ayağa kaldıran Daren'e yüzünü buruşturdu. "Şanslı hissetmiyorum," diye geveledi. Ben de diğer kolunda destekledim. Daren sadece gülmekle yetindi. Yavaş adımlarla onu yeni yarattığım mabedime doğru götürdük.

"Umarım parmak uçlarında hâlâ biraz ateş vardır." Daren muhafızının kolunun altından çıkıp onu gölün içine doğru itti. Şafak'ın gözlerindeki şaşkın ve korku dolu ifadeyle benim gözlerimdeki ifade aynıydı.

"Ne yapıyorsun!" diye bağırdım.

Çok derin olmadığını biliyordum ama Şafak uzun birkaç saniye suyun içinden çıkmadı. Merakla beklerken Daren kendinden oldukça emin görünüyordu.

Şafak nihayet çıktığında biraz önce kollarımızın arasında dermansız bir şekilde kıvrılan çocuktan çok ama çok farklıydı. Kendi ayaklarının üzerinde duruyor, saçlarındaki suyu parmaklarıyla geriye itiyor ve genişçe sırtıyordu.

"Bu su büyücüsü şifalı," dedi Daren beni işaret ederek. "İyileşme gücü var."

Bir ona, bir göle, bir Şafak'a bakıyordum. Ellerim kendiliğinden havalandı. Parmak uçlarımda soru işaretlerimin cevabını aradıysam da bulamadım.

"Sadece kadim olanların yapabildiği bir çeşit tılsım." Merakum karşısında kayıtsız kalmayıp açıklamaya koyuldu şeytan kırması. "Tanrıçalar sana dokunmuş. Herkes yaptığı tılsımı mühürleyemez, o tılsıma şifa vermek ise..." Başını iki yana salladı. "Gökyüzü konusum, sadece tanrıçalara mahsustur."

"Ve bu bilgiyi bana veriyorsun. Öyle mi?" dedim kinayeyle. "Hayret."

"Ben senin lordun değilim." Kelimeleri yine beni olduğum yere çiviledi. Yüzünü asarak bana döndü. Yeniden sinirli haline dönmüştü. "Sana bir şey öğretmek zorunda değilim."

"Sanki vârisine bir şeyler öğretmişsin gibi!" Ona arkamı döndü uzaklaşmaya başladım. Bence bir süre birbirimizi görmemek daha iyiydi. Hem Arın nereye kaybolmuştu, bana bir şey söylemeden öylece gitmiş miydi?

Derin derin nefes alırken ağaçların arasına daldım. Kendine be mabet yaratıyordum ve bu iblis gelip onu bile benden alıyordu. S. nirle parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. Bir yanıp çekip gitmek istiyordu ama hâlâ aklı başında yanımda sürekli kaçamayacağını ş.ş. lüyordu. Kendi krallığını bırakıp gitme nedenim zaten bu ç.ş.ş. larını ve yetersizlik hissimdi ama şimdi aynı şeyi beni en çok rah. hissettiren kişinin yanında da yaşıyordum. Tüm o şeyleri bana ş.ş. lemek zorunda mıydı sanki? Ben nereden bilebilirdim bunca şey? Lanet kolyemi çaldığında sebebini bana söylemeliydi.

Hem tanrıçaların geri dönmesinin ne gibi bir sakıncası vardı ki? Bunu bile bile Arın'dan bile saklıyordu. Hem de Arın bu diyor ki herkesten çok tanrıçalardan nefret ediyordu. Onların geri gelmesi için bir yol bulacağından emindim. Ama kendini beğenmiş, günah iblisin planları sadece kendi zihnindeydi. Başkasına söylemeyerdi kadar kendini beğenmişti.

Ve karadul. Kolye. Tanrım, Lilith'in o kolyenin içinde olduğunu hatırlayınca ürperdim. Benim içimde olduğunu düşündükçe daha da çok. Bir insan kendini nasıl bir kolyenin içine hapsedendi ki?

Tanrıçalar gibi...

Kahretsin Daren, bunu bana neden söylemezsin ki?

...

Gözlerimi yeniden açtığımda uyuduğumun bile farkında değ.ş. dim. Yine kâbus dolu bir geceden uyanmıştım. Etrafın karanlığı bakılınca henüz bir iki saat uyuduğumu düşündüm. Kolumun teriyle terlemiş alnımı sildim. Bu azap verici uykular beni mahvetmeye başlamıştı. Ne dinlenebiliyor ne de birkaç saat olsun huzura kavşabiliyordum. Uyurken aynı kâbuslarla, uyanıkken aynı kâbuslarla boğuşuyordum.

Şafak yine bir ağacın dibinde uyuyordu ama hanlısına bakılırsa benim aksime rahat bir uykunun içindeydi. Muhtemelen benim üzerine örttüğü pelerini yeniden onun üzerine örterken eğilip yarasına baktım. Gömleğine bulaşan kanı görmezden gelirim tamamen iyilemiş görünüyordu. Kaşlarımı kaldırdım, bunu ben mi yapmıştım? Başka şartlarda olsa bu beni mutlu ederdi ama bu hisse yakın bile değildim.

Etrafa olmayan Daren'in muhtemelen beni görmemek için daha farklı bir yerde sabahladığını ve başıma da Şafak'ı diktiğini düşündüm. Kıymetli araçlarına zarar gelsin istemezdi. Tabii sonunda kendi zarar vermezse. Gerçi daha ne yapacaktı ki? Beni yakmıştı, bir dalga- nın içine itmişti ve kalbimi kırmıştı. Sanırım daha fazlasını yapamazdı.

Şafak'ın ateş gücüyle biraz ısıttığını umduğum göle doğru yürümeye koyuldum. Kollarımı etrafıma sardım. Etraf ıssız ve sessizdi ama şu an korkmaktan epey uzaktım. Müthiş bir umursamazlık haline bürünmüştüm. Tükenmişlik ve bıkkınlık da diyebilirdik pekâlâ buna.

"Çok güzel..." diye fısıldadım göle vardığımda. Daren yüzünü gökyüzüne dönmüş, suyun içinde kalan çıplak sırtı bana dönük şekilde kımıldamadan duruyordu. Derin bir nefes verdim. Harika! Kendi yarattığım mabette bile huzur yoktu. Gözlerimi ensesinden çekip topuklarını üzerinde döndüm.

"Gel, Nova," diye emretti. Keskin sesi sinirimi bozsa ve beni geri adım atmaya itse de burası benimdi, beni görmek istemiyorsa o delolup gidebilirdi.

"Bu suyu biraz rahatlamak ve kafa dinlemek için oluşturdum!" Kıyıya varıp bekledim. "Yeterince iyileştiyerseniz çıkın da biraz da beni tedavi etsin şifalı parmaklarını. Malum ruhum zehirli, iyileşecek çok şey var benim içimde."

Başını çevirip anlamak ister gibi bana baktı.

"İyileşecek çok şey var içinde..." Derin bir soluk verdi. "Suya gir."

“Sen çıkmadan suya girmeyeceğim.”

“Bunu daha önce de söylemiştin.”

Bir an duraksadım. Neyden bahsettiğini anlayınca yanıma gelip günlük hissi kavradı beniğimi. Daren bana kendimi neden bu kadar hüzünlü hissettiriyordu bilmiyordum ama şu an bile ağlamak istiyordum. Ben hiçbir zaman duygusal biri olmamıştım. Hemen dışladım. Aksine, pervasızdım. Gamsızdım. Her şeyi alaya alardım. Kalbimin Elemental’le bile başa çıkmıştı. O cehennemim dibi ilmek’ten bile daha güçlü çıkmıştı. Tüm kâinatın en ilahi lordunu bile dize getirmiştim. Ama Daren’in yaptıkları beni yasa boğuyordu. İçim acıya parçalanıyor, küller etrafa dağılıyordu.

Elemental’e geldiğim ilk zamanlar. Yarasa adamlar tarafından ısırıldığında beni o mağaraya götürmüştü. Tedavi etmek için. Oysa ben etmişti deli gibi korktuğum suya girmem için. O iyileştirmişti.

Şimdi de iyileşmek istiyordum. Kafamdaki bu bulanıklığın, gözümü, ruhumu kör eden bu püstan arınmak istiyordum.

Botlarımı ayağımdan çıkardım. Pantolonu ayaklarımın altına doğru sıyırdım. Derin bir nefes aldım. Gömleğimi çıkarmadan Kalçamın altına kadar uzanıyordu. Ama kuyafetlerim onun çıkartıp pantolonunun yanında duruyordu. Kendime gelmek için nefes aldim. Kurgunluğun, bu tür kurgunluğun iyileşmesini istiyordum.

Suyun içine girerken korkuyordum, sudan da korkuyordum, suyun soğukluğundan da korkuyordum. Onunla yeniden yan yana olmaktan da korkuyordum. Yine de yavaş yavaş girdim.

Sıcacaktı.

Bunun yapının kim olduğunu sorgulamadım. Parçalarının ucunda onun yanına doğru ilerledim. Suyun içindeki ellerim ayağı yet buzlarından çözülüyordu. Ayaklarına çarpan kayalar benzeri onun da o kayalıkların üzerinde oturduğunu fark ettim. Su onun bayağı kadar geliyordu. Gözlerimi kapadım ve kendimi suyun acılarına bıraktım.

Ateş o kadar da kötü mü? diye sorup geldi aklına.

"Her krallığın kendine ait bir eğitimi vardır," diye konuşmaya başladı. Sesi normaldi. Ne Daren sesiydi ne de beni etkileyen o peşman ses. Hiç kimseye konuşur gibi konuşuyordu. "Her krallık eğitimi olan element için güçlendirilir. Ama ateş her zaman en kötüdür. Bozulmaktan da yüksekte düşmekten de diri diri gömülmeekten de kötüdür yanmak. Bir de kötülüğü temsil edeceğken daha da farklı eğitilir. Bir de kraliyetten biriyken daha da kötü eğitilir." Saram bana doğru döndü. Üzerinde kocaman, koyu pembe kurbaç gibi bir iz vardı. Tüm gövdesini kaplıyordu. Daha önce hiç saram görmemiştim, şimdi ise içimde daha büyük bir acı peyda oldu. Yara beni kındıydı, kavlamıştı. Gözlerimi uzun süre orada tutamadım bile.

"Lekeli..." Belli belirsiz güldü. "Annem bana böyle seslendiğinde beş yaşındaydım. Doğduğumda tarıncılar aldı beni. Sonra babam onlardan çaldı. Sonra annem ondan çaldı. Beş yaşında yeniden annemin yanına, Ateş Krallığı'na döndüğümde benden diğerlerinden daha güçlü olmamı istedi. Tarıncılar beni farklı şekilde eğitir, ama üzerine değil. Babam toprak üzerine eğitti. Ateşle ilgili acıyı hiç bir şey bilmiyordum. Bu yüzden ona karşı koyamadım."

Durdu ve yeniden gökyüzüne baktı. Tıpkı benim gibi, orada bir çıkış orada bir cevap arıyordu. Bunu biliyordum çünkü annem gütiğünden beri ben de gözlerimi yıldızlardan ayıramıyordum.

"Bunu annen mi yaptı?" diye sordum zayıf bir sesle.

Başını yavaş yavaş yukarı eğip doğru salladı.

"İkisi de yaptı. İkisi de cezaları inandı. Lekeli, dediler. Bana beni daha güçlü yapacağını düşündü. Bana kim olduğumu unuttuğum için bu cezayı uygun gördü."

Öz annesi tarafından yakılmıştı.

Öz babası tarafından işkence görmüştü.

"Ben, çok özgürüm Daren."

"Ben de onlara saldırdım. Ateşle değil. Toprakla değil. Zaten Annemle aramızdaki savaş hiç bitmedi. O ölene kadar bana saldırmaya devam etti. Babam beni her zaman oğlu olarak değil, rakibi olarak gördü. Lord olmak için onu öldüreceğimi sandı. Bu yüzden Eivran'ı ortadan kaldırıp beni Ateş Krallığı'nın lordu yaptı. Ben öldürmeyi de denedi, sayamayacağım kadar çok denedi. Ama hep başarısız oldu. Sonunda beni dizginlemek için bir krallık verdi bana. Annemi öldürdü, ağabeyimi öldürdü, o krallığın içindeki herkesi öldürdü ya da tutsak etti. Onlara ne zaman karşılık versem onların da o kadar şiddetli oldu. Sonunda ben terk edilmiş bir krallığın lordu oldum, halkına sırtını dönen lordu oldum. Arkamdan lekeli dediler, ne olduğu belli olmayan, uğursuz dediler... Kendi halkım bile ne Ateş Krallığı benimsemiş beni ne Toprak Krallığı. Hepsi için kaba görmez bir melezi oldum. Bir lordun kalbi de gücü de kendi krallığına bağlı olmalı. Ama her iki krallığın lorduyum. Hiç kimse bölmüş, lekeli birini hükümdar olarak istemez."

Bana döndüğünde gözbebekleri değil, sanki tüm gökyüzü karanlığa boyanmıştı. "Annem kötü biri değildi Nova," dedi. "Koruyucu kendisiydi. Tanrıçaların çocuğu dedi bana, beni yanında tutmasam tek nedeni Amon'un kanını taşıyor olmamdı. Ölene kadar olabilecekti her farklı şekilde bana ateşten olmadığımı haykırdı. Ve sen ona bugün bir fırsat daha verdin. Yıllar sonra, yüz yıllar sonra bir kez daha beni lekeleyesine izin verdin!" Acı içinde olan yüzüne bakarken kızgınlığım daha da arttı.

Aklıma gelen tek kelime "bilmiyordum" oldu ama artık ona bilmiyordum demek istemiyordum. Artık onunla bu şekilde karşı karşıya gelmek, birbirimizi ırcıtip durmak istemiyordum. Ona ne yapacağımı bile bilmiyordum ki.

"Geldiğin günden beri yoluma çıkıyorsun," diye devam etti. Bakışları yine gökyüzünde tek başına parlayan yıldızla kaymıştı. Oysa buraya ilk geldiğimde ben sahiplenmişim o yıldızı. "Karşıma çıkan

ve planlarını altı üst edip durdun. Hiçbirinde tam olarak sana kızmı-
dım. Ne Ann'i geri getirdiğinde ne kolyeyi benden alıp beni o ma-
ğazada bıraktığında ne neredeyse tırıncaların geri dönmesine neden
olduğunda... Ama bu... Bu artık seninle benim karşı karşıya olduğu-
mızın kanıtı. Sen istesen de benim tarafımda olamazsın."

"Bana söylesen," diye mırıldandım. "Bana anlatsan... Bu kadar
çok şey saklamanı." Sonra başımı salladım. "Belki de haklısın. Se-
neler benim çıkarlarım hep çatışacak."

"Yeterince yardım ettin." Nefes aldı. "Şafak'ı kurtardık. Kolyeyi
geri aldık. Bundan sonra yapabileceğin bir şey yok. Yanımda olmanı
istedim ama artık yanımda olamazsın."

"Neden? Dün olabilirdim, neden yarın yanımda olamıyorum?"

Bana döndü. "Çünkü artık seni tanıyor," dedi. "Kolyeyi başkası-
na veremem ama onun yakınında olmana izin de veremem."

"Benim için mi yani?"

"Anlamıyorsun..." Bıkınca konuştu. "Elemental sizin yapmış-
nızdan farklı. Burada her şeyin planı var. Gökyüzü yıldızlarını çiz-
miş." Yeniden dönüp o tek başına parlayan yıldızla baktı. "Siz kader
diyorsunuz bu döngüye. Gökyüzü yıldızlarını benim için parlatmış-
da kaderim çizilmişti, o kaderde sen yoksun. Belki de hiç olmadın,
ben en başında yanlış anladım."

Bogazıma kocaman bir yumru otardı. Sıcacık su soğudu sanki.
İçinde eridim ama soğuktan buz tattım.

"O zaman neden bu kadar üzgünüm ben Daren?" diye sordum.
"O zaman neden bu kadar hüzünlüyüm?" Gözümden birkaç damla
yaş çeneme doğru süzüldü. Suyun içinde bana doğru döndü. Yüzün-
de yarım, çıkarırsız bir gülümseme belirdi. Parmaklarını suyun için-
den çıkardı. Gözlerimin altını sildi.

"Sadece ölülerin yası tutulmaz denizkızın," diye fısıldadı. "Ölen
anların da yası tutulur. Ölen hislerin de yası tutulur. Sen ve ben ha-

yatımız boyunca bu hüznü taşıyacağız. Yaşamayacağımı bildiğimi o şeylerin yasını tutacağız.”

Kelimeler neden en ihtiyacınız olduğu anlarda sizi terk ediyordu? Ciece yatarken uyutmuyordu o düşünceler, cümleler birbirine giniyordu da neden böyle anlarda her şey silinip gidiyordu?

“Ama biz çok güçlüyüz...”

“Bu yüzden hiçbir zaman mutlu olamayacağız. Benim ödediğim bedel buydu. Ann’in ödediği bedel buydu. Amon’un da ödediği bedel bu. Ann’in sana ihtiyacı var, krallığına sahip çıkmalısın. Sen de yarın gün doğduğunda bunu isteyeceksin. Orada olmak isteyeceksin. Orada olmadığın anlar canını yakacak. Ben krallığımı kurtarmak isteyeceğim. Lord olmak, vâris olmak... İnsan olmamak demektir Nova.”

İlk defa böyle ihtiyatlı konuşuyordu. İlk defa bu kadar ciddiye. İlk defa ona verecek okkalı bir cevabım yoktu. İlk defa bu kadar haklıydı. Tanrı ve şeytan arkadaş olamazdı. Cennet ve cehennem buluşamazdı.

Elimi tuttu. Parmaklarımız suyun içinde birbirine kenetlendi. Önden yürüyerek ikimizi birlikte sudan çıkardı. O üzerini giyinirken ellerim bomboş kalmıştı. Bakışlarını artık onu bulamıyordu. Eğilip pantolonumu ve çizmelerimi giyindim. Doğrulduğumda bana bakıyordu.

Yanıma yanaştı. Elleri kollarımın iki yanından tuttu. Gözlerini kapattı. Dudaklarını hafifçe aralayıp sonra birbirine bastırdı. Bütün bedenim, kıyafetlerimle birlikte kurudu. Gözlerini yeniden açtığında mavi bakışlarımız bir araya geldi.

Haklıydı. Yas tutuyorduk.

“Ann’a sabah döneceğini söylediğim için gitti.” Dilini dudaklarının üzerinde dolastırdı. “Şafakla benim yolumuz uzun.” Sonra bu kadar an önce bitirmek ister gibi güneş doğmaya başladı.

“Dikkatli olun,” dedim sadece.

“Bedenleme yapabilir misin?”

Başımı salladım.

"O halde iyi yolculuklar su baloncuğu." Yutkundum.

Başımı salladım.

Söyleyecek bir şey. Söyleyecek bir şey.

Bu anı uzatabilecek birkaç şey.

"Şafak'a hoşça kal dediğimi söylersin."

"Merak etme, söylerim."

Biraz daha durdum. Sonra bakışlarımı gülerek ona çevirdim. Elini tuttum. Uzun parmakları iki avucumun içinde büyüdüğü büyüdü. Gözlerimi kapattım.

"Başını belaya sokarsan, bir su damlasına adımı seslen."

"Başını belaya sokarsan, bir su damlasına adımı seslen."

"Başını belaya sokarsan, bir su damlasına adımı seslen."

Gözlerimi açtım. İkimizin de yüzük parmağının iç, sol kısmında küçük bir damla sigili belirdi. Daha önce bir sigil yaratmamıştım ama su damlasının etrafındaki alev kıvılcığı gözümü aldı. Haklıydı, gökyüzünün muhaf bir mizah anlayışı vardı.

"Seni mühürleme sırası bende."

Sınıttı.

"Teşekkür ederim su baloncuğu."

"Artık gözüm arkamda kalmaz."

"Sen de başını belaya sokarsan seslen."

Omuz silktim.

"Unuttun mu? Ben kâinatın en güçlü varisiyim."

Kaşlarını kaldırarak güldü. "Ben de bu yüzden söylüyorum ya."

Başımı salladım, artık yapabileceğim bir şey kalmamıştı. Bedenleme yapmak için enerjimi bedenime topladım. Aslında pek iyi yapmıyordum ama bunu ona söylemeyecek kadar gururluydum. Yani bir yere kadar yapabiliirdim en azından.

"Nova," dedi tam buharlaşmak üzereyken. Gözlerimi açamadım ama içinde kaybolduğum o hızlı karanlığın içinde sesini duydum.

"Unutma, benden nefret etmene dayanabilirim."

Yeniden ayaklarımın üzerine konduğumda acelecisi seni kulağıma tırmalıyordu. Bir an geri dönmek istedim. Yeniden onun gözüne bakmak ve o cümleyi tamamlamak. Gerçekten yaşandı mı o an diye sormak.

"Onu seveceksin diye ödüm kopuyor."

"Kahretsin!" diye bağırdım kendi kendime. "Ve ba siktir! Nerdeyim ben!"

Etrafı seçebilmek için kendi eksenimde dönmeye başladım. Takmin ettiğim gibi düzgün bedenleme yapamamıştım. Bir orman içindeydim ama bu onların olduğu orman değildi. Bu...

Kuleye yakın ormana gelmiştim. Ama bu kadar yakına geldiysem neden burasıydı?

Bir açıdan daha iyiydi. Kuleye dönmeden önce biraz daha vakt geçirmem ve kendimi toparlamam iyi olurdu. Eminim Ana bir şey soru ve görevle beni bekliyordu. O kapıdan girer girmez yeniden vâris olmam gerekecekti. Yenilmez krallığın, yenilmez lorduma yaklaşıp vâris.

Oysa şu an sadece dizlerimin üzerine çoköp biraz ağlamak istiyordum.

Daren'in sözleri hâlâ kulağıma fısıldıyordu.

İçim paramba olmuştum.

Şifalı olduğumu söylüyordu, belki de şifalı olduğumu bildiği için beni yaralayıp duruyordu. Ama ben neden iyileşiyormuş gibi hissetmiyordum? Neden hâlâ acıyordu?

Ağaçların arkasından başlayan gölgenin hareketliliği ile bapam kaldırdım. Ellerimin tersiyle gözlerimi silip burnumu çektim. Çalıların arasından beni daha da sınamak ister gibi iki tane kurt çıktı. Yavaşça ayağa kalktım. Başka bir kalp kırıklığı daha.

Kurtlar bana Hava Krallığı'na gittiğim ve öldürdüğüm nagueleri hatırlatmıştı. Yaptığım ilk yanlışlardan biriydi. Aldığım ilk canlar

6 Kendimi ilk bu diyarda öylesine kaybedişimdi. Kana hükmetme
pactna ilk dencyimlememdi. Tayga'ya etigim ilk ihaneti. En iyi
Julianmdan birini kaybedişimdi.

Ve onları benim üzerime Daren göndermiştir.

"Bir kez daha olmaz..." diye fısıldadım. Ama kurtların gözlerin-
deki ifade naguel gibi değildi, birine bağlı görünmüyordular. Naguel-
lenn bakışları insanların bakışları gibi oluyordu. Dunlar ise kocaman
gri kürklerini silkerek üzerime doğru gelirken yabani iki hayvana
benziyordu.

"Sizi incitmek istemiyorum çocuklar..." dedim geriye doğru çı-
tarken. "Lütfen kendi yolunuza gidin, ben de öyle yapacağım." Bu
hayvanların benim kim olduğumu hissediyor olması ve koşarak kaç-
ması gerekirdi ama aksine üzerime üzerime geliyorlardı.

Hulayarak biraz daha hızlandılar, koşmaya başladılar ve aramız-
da bir adım kaldığında ikisi de bir duvar tarafından engelleniyormuş
gibi durdular. İkisi de bana bakıyor ve onlara saldırmamı bekliyordu
ama ne olursa olsun bir daha bunu yapmayacaktım.

Bir daha ormanın canını yakmayacaktım.

Sonra bir hırlama geldi. Öyle kuvvetli bir gürültüydü ki ses beni
geriye doğru itip çalılıkların üzerine düşürdü. Dikenler kollarıma ve
mıeme batınca acıyla murladım. Üzerinden sekip yeniden toprağa
düşüğümde başım şiddetli bir darbe almıştı.

"Onlara zarar verme!" diye haykırdım var gücümle. O tarafa dö-
nemiyordum. Bileğim burkulmuş, boyum tutulmuştu.

"Sakın onlara zarar verme!" diye bağırdım yeniden.

"Ama onlar sana zarar verecek!" diye karşılık verdi genizden gelen
boğuk bir ses. Ses hem tanıdık hem yabancıydı. Kendisini gizler gibi.

"Vermez," diye mırıldandım. "Orman onlara ait. Evlerine girdim.
Çıkmanı istiyorlar sadece. Çıkacağım." Dirseklerimden güç alarak
hafifçe doğrultmaya çalıştım ama yapabildiğim tek şey sağa dönerek
yanağımın üzerine yeniden düşmek oldu.

Çalılarının arasından görebiliyordum artık onları. Dikenlerin arasına dönmüştüm. Gölgelelerini seçebildiğim için hafife gördüm kışımı

“O bir kaplan mıydı?”

“Tayga...” diye fısıldadım kendi kendime.

Başka bir kükremeye kurtlar uluyarak geriye doğru çekildi ve karpıların, onlardan daha büyük olan yaratıktan koparak uzaklaştı. Gözlerimi görebilmek için biraz daha açmaya çalıştım. Kaplan gölgesi güneşin yansıdığı açıya doğrudan vuruyordu.

Gölge yavaş yavaş hareket etti.

Bir adım.

Bir adım daha.

Sonra bürüldü.

Gözlerimi sadece gölgeyi takip edebiliyordu.

Sonra büyümeye başladı.

Ağaç kovuğunun üzerinde uzadı, uzadı, uzadı.

Sonra bir insan bedeninin gölgesine döndü.

Kaplan, insana döndü.

Bana doğru döndüğünde gözlerimi açarak yeniden kalkmaya çalıştım ama boynum beni hazırlıksız yakaladı.

Çalılarının arasından bir geçiş sesi işittim.

Biri kıkırdadı.

Tanıdığım biri.

“Sonunda,” dedi başımda dikilip bana doğru çarpık şekilde plümserken “Bütün testleri geçtin.” Elini bana doğru uzattı.

“Erim?” diye fısıldadım.

13. BÖLÜM

Kayıp Kralıklar ve Bağırsız Taçlar

Gökyüzü parlak ve güneşliydi. Ağaçların gökyüzüne uzanan dal-
lan ormanı bir çatı gibi çevrelemişti. Bakışlarımı boşluktaydı. Belki
Hâlâ o büyü boşluğunun travmasını yaşıyordum. Belki gece Daren'le
olanlar ve Karadul'un sihirli taşı zihaimi bulandırmıştı. Ya da düştü-
ğimde kafamı çok sert çarpmıştım. Sakin nefesler almaya çalışarak
yeniden uzandığım yerde başımı çevirdim. Hâlâ orada duruyordu.
Kaslarını çatıp yana doğru yuvarlanarak ondan uzaklaşmaya çalış-
tım. Acıyla inlerken nihayet doğrulmuş ve bızla ayağa kalkmıştım.
Hançeri çıkarıp bir elimle ona doğru tuttum.

Kaslarını kaldırdı, alınmış gibi bana bakıyordu.

"Bu da neydi?!" diye bağırdım. Biraz önce resmen gözlerimin
önünde hayvandan insana dönüşmüştü. Tanrım! Bu, Elemental için
bık fazla değil miydi?

"Beni kırıyorsun Nova." Ellerini sakın olmamı söyler gibi havaya
kaldırdı. "Hançeri indir lütfen." Sesi hem tanıdığım Erim gibi hem
tanıdığım kahrolası orman ruhu gibiydi.

Bilge ve tatlı.

"Sen..." dedim ve sesimin titrediğini fark edince sert bir şekilde
yutkundum. "Sen nasılsın... Sen kimisin?" Yüzü çok genç görünüyor.

sadakatsizlerin arasında olduğu gibi ama daha temiz, daha g t  ve bir şekilde daha bilge.  zerindeki kıyafetler, ilk başta Çıplaklı ama büyü gücüyle giyinmi ti. Tanıdığım Erim bir köylü gibi gündelik ve m tevacı kıyafetler giyiniyorda ama kar ımdaki Erim bir lord gibi ku anmı tı. Onlar kadar resmi değildi ama  ıktı. Daha önce sadece Darcı'nın giydiğini gördüğüm deri pantolonlardan giymişti ama ona aksine kahverengi tercih etmişti, üstü Çıplaklı yalnızca koyu yeşil b  pelerin almıştı. Gözleri kendinden emin bakıyordu.

"İstersen biraz otur." Eliyle nazikçe boşluğu işaret etti. O  imrin  zerine otururken gözümü üzerinden ayırmamı tum. Onu  lme i girmeden, Daren beni dalganın içine itmeden hemen önce en so  madenlerde görmüştüm.

"Sen bir şeyleri açıklayana kadar hiçbir şey yapmıyorum." H  eri hâlâ ona doğru tutuyordum. Kar ımda resmen bir kaplan adamı vardı.

KAPLAN ADAM!

"Kefaretini  dedin," diye kenu maya başladı. "Testi tamamladı. Aldığın canları  zg r bıraktın."

"Elemental b lmecelerinin hiç sırası değil," diye  ıkı tum.

"Tamam..." dedi gökyüzüne bakarak. "Sen Hava Krallığı'nda, sana saldıran o kurtları  ld rt nce ruhun parçalanmış oldu. Nagel olarak ikimizin ruhu bağlı olduğundan benimki de parçalandı ama bu parçalanma üzerimdeki büyüyü k rdı. Alfin bedenime geri d d m. Bir süreliğine en azından." Konuşurken ellerine bakıyor ve bir şeylere inanamıyor gibiydi.

"Yine de ben orman ruhuyum. Ve sen cezalandırılmalıydın. Bu diyarda bir ruhun canına k ydığın zaman sınanmaların ba lar. İki ormanda ilk kar ıla tı ımız zamandı. Yiyeceklerini ve suyu bana ya lı bir kadınla hem de bizimle payla tın. İkincisi Sadakatsizlerin yanına vardığın o k ydeydi. Rüzgar gülünç kullandın ve sınırlı s yıdaki dilek hakkını onlar için kullandın. Kuyudan su çıkardın ve

„Alfinlere yardımcı oldun. İkinci testi de geçtin. Sonuncusu biraz
gece karşına çıkan kurttu ve onu öldürmemeyi seçtin, hem de bura-
ya onun evi olduğunu artık anladığını gösterdin. Son testi de geçtin,
sana birlikte ruhlarımız yeniden bağlandı. O masumların kanını
aynığında ikimizin arasındaki naguei bağı kopmuştu ama şimdi ye-
siden düğümlendi.”

Benimle alay mı ediyor diye düşünmeye koyulmuştum. Gerçek
zamanında bunu düşünüyordum. Artık gerçeklik canımı sıkmaya baş-
lamıştı. Her şeyin altından bir şey çıkıyordu.

“Sen orman ruhu musun yani?”

Yeşil gözlerini kaldırıp bana baktı ve gülümseyerek başını sal-
ladı.

“Bu nasıl mümkün olur?”

“Ben sana bağlıyım Nova, bu yüzden Sadakatsizlerin arasına gir-
dim.”

Hançeri indirip dizlerimin üzerine çöktüm. Bir kez daha kandi-
nmiş hissediyordum. “Ama o köyde... Yiğit ve Sıla ile... Her şeyi
takindin. Onların lideri gibiydin.”

“Öyleyim de. Ama bu silüetimle değil. Onlar beni kaplan silue-
timle tanıyordu. Diğer orman çocuklarına, sadakatsizlere ve köylü-
lere... Ormanın içinde yaşayan herkese yardım ederim ve her şeyi
bilirim. Onlar kim olduğumu biliyordu ama sana ifşa etmemeleri ge-
rektiğini de biliyorlar.” Nasıl oluyordu da herkes sürekli arkamdan
bir iş çeviriyordu.? En masum olduğumu düşündüğüm Sıla ve Yiğit
bile nelerin altından çıkınıştı. Bu diyarda kimseye güvenemeyecek
miydim ben?

“Madenlerde kimse seni tanımadı mı?” diye sorguladım. “Ne Ev-
ran ne de Daren. Ki o kurnaz tilkinin gözünden de büyüünden de
böyle bir şey kaçmaz.”

“Gece Yarısı Lordu kim olduğumu biliyordu ama bununla ilgili
konuşursa sana zarar vereceğini de biliyordu, bu yüzden sustu.”

Ağzımı açtım ama aynı hızla kapattım. Bazen Daren diye bu les saçlarını yolarak bağlamak istiyordum. Her şeyin altından çıkar-
da, bilmediği şey yoktu, gran güven vermiyordu ama bir türlü içi-
den onu stamıyordum. Ondan korkmakta haklıydım. Herkes onun
korkardı. Yaklaşmaktan, en çok da yanarak ölmekten. Ama... ne za-
man kış bastırsa, yağmurlar altında ıslansa insan... Ne olursa olsun
ne yaparsa yapsın yine gidip ellerimi ona uzatıyordum. Ateş beni
yakıyordu, yaklaşırsam yine yakacağını biliyordum ama ne zaman
işseem usunmak için yine ilk ona koşuyordum. Çaresizce iç çektim.

Mutsuz bakışlarımı ona cevirdim.

"Benim gerçekte kim olduğumu ben söylemediğim sürece sadece
lordlar anlayabilir. Evran'ın ise gücü var, doğru, Ateş Kralığı'nın
gücü onda ama büyü farklı bir şeydir. Kralığın büyüsi onunla eş-
leşmiyor, bu yüzden kardeşini öldürmek istiyor. Ateş Kralığı ikinci
şövalye sadık." Ve bu yüzden onlara Habil ve Kabil diyorlar. Bu yü-
den birisimin sonu bir kuyunun dibinde ölüme terk edilmek olacak.
Ve şimdi benim daha çok uğraşmam gerekiyor. Evran hâlâ hayatta
ve ondan korunmam gerekenler her geçen gün çoğalıyor.

Yeniden Erim'e döndüm. Ona bakıyordum hem aynı hem çok
farklıydı.

Ormanın içi bugün parlak yeşil ve dingin. Renkler etrafa akış-
tı ve aheste dans ediyordu. Ağaçların dalları kuvvetliydi. Küçük hay-
vanlar rahatça ortalıkta gezebiliyordu. Sarmasıklar kenara çekiliye-
kti. Tıpkı Tayga'nın yanında olduğu zamanlar gibi.

"Yani sen bir kaplan adam mısın? İstediyin zaman böyle dolaş-
abiliyor musun?" Bu gerçeği sindirmeye çalıştım. Bu garip den-
geydi. Yeşil ve kahverengi yaratıklara, uzun kolları olan Alimim,
kanatlı perilere, ketum suratlı cinlere ve aptal lord bozuntularına yeni
alışırken, ah bir de denizkızları vardı... Yarıyanlar ve yarım adam-
lar... Ve çengeller... Tanrım!

"Hayır," dedi ihtiyatla. "Senin yaptığın kuruma yüzünden yeniden dönmeye başladım. Yüzyıllar önce var olan Orman Krallığı'nı lorduyum. Krallığımız lanetlendiğinde ataların kendilerini ormandaki canlıların içine mühürledi. Ruhlarımızın yaşamaları için. Lordlar liderlik görevlerini orman ruhu olarak sürdürdü. Doğanın gereği, doğa ve gökyüzü istediğinde Orman Lordu ölür ve onun yerine çocuğu geçer. Geçtiğinde ise önceki lordların yaşadığı her şeyi hafızasına alır. Hepsi birbirine bağlıdır. Hatta isterlerse eski orman ruhları ile iletişime geçebilirler."

Orman Krallığı...

Orman Lordu...

Orman Ruhu...

"Yani sen bir kaplan mısın yoksa?.. Tanrım, sen nesin?" Ellerimi uçlarının arasında dolaştırdım. Hâlâ nemli olması aklıma küçük götleri ve Daren'i getirdi. Umarım Şafak daha iyi durumdadır.

"Ben hem bir kaplan hem bir lordum."

"Peki... Yanlış anladım ama nasıl çocuğunuz oluyor da ölenin yerine geçiyor? İstedığınız zaman bu şekle bürünemiyorsanız?"

Söylediğime kahkaha attı. Ağaçlar ve minik canlılar onunla birlikte oşeklenip hareket etti. Başımın üzerinden birkaç renkli kelebek artı söyleyerek uçtu.

"Atalarımız ormana sahip çıkamadığı ve koruyamadığı için cezalandırıldı ve lanetlendi. Ormanı bozmak ve doğaya karşı gelmek istedik. Ormanı dışındaki hayatla bağdaştırmaya çalıştılar. Ağaçları toprak ve taşları kurmak istediler. Tabiat onların bu saygısızlığını ormana muhtaç kılarak cezalandırdı. Bu yüzden lordu ve vîrini burada yaşayan canlıların içine hapsedti. Ancak elli yılda bir yapılan Gezetim (geçidi zamanı, tüm gezegenlerin yan yana sürüldüğü ve meteor yağmurunun olduğu yıl tüm orman ruhları normal Alfin bedenine bürünür ve bir yıl boyunca istedikleri zaman dönüşebilirler. Şanlı ruhlar çıflılaşır ve bir vâliht sahibi olabilirler ya da bir sonraki elli

yılın geçmesini beklerler.” Ellerini iki yanına, toprağa bastırıp onu hissediyormuş gibi derin bir nefes aldı. Bir görsel efekt olacak parıldama yaşandı bu dokunuşla. Etrafında renkli ışıklar farklı açılarla üzerinde dans edip ağaçların yapraklarının arasında gezinemeye başladı.

“Orman Krallığı...” diye yinededim. “Daren haklıymış, Elemental konusunda çok cahilim. Bilmediğim daha neler var acaba...”

“Naguelin olarak sana yardımcı olmak benim görevim.”

“Çok yardımcı oldun gerçekten.” Kinayeli cevabım onu güldürmüştü ama ben pek eğlenme havasında değildim.

“Asıl yardıma şimdi ihtiyacın var Nova.” Ciddileşti ve gözlerin gözlerime dikti. Etraftaki kuş seslerini dinlemeyi tercih ederdim. Elemental’de pek sık rastlamadığım bir civıltıydı. “Diyar yeniden parıltılandı. Amon düştü ama Evran hâlâ bir yerlerde. Arın yeniden uyanırsa da halkın buna alışması, su halkının doğması ve Su Krallığı’nın bir sarayının olması gerekiyor. Toprak Krallığı yıkıldı, Hava Krallığı sarsıldı, Ateş Krallığı terk edildi. Elemental bütünlüğü için hepsini yeniden kurmanız gerekiyor ve bu konuda sana çok iş düşüyor.”

Kollarımı birbirine kenetledim.

“Lordlar konusunda pek iyi iş çıkaramıyorum,” dedim kabullenerek. “Arın ve Daren beni yoruyor. İkisinin arasındaki anlaşmazlık ikisinin benden bekledikleri ve benimle olan anlaşmazlığı...”

“Daren... Gece Yarısı Lordu seçimlerin zorluğunu bilir. Senin halkının yanında olman gerektiğini ve nihayetinde olmak isteyeceğini de biliyor. Siz birbirinize zıtlırsınız. Çıkarlarınız sürekli çatışacak.”

Bunu kabullenmek istemediğim için başımı iki yana salladım. “O kötü biri değil,” dedim hızlıca. “O da Elemental’de huzur istiyor.”

“Ama o huzur için seni öldürmeyi göze alır.”

Bunun doğru olmadığını söylemek istesem de sadece nefes aldım. Bu gevezeliği ve her şeyi bilen naguelimi ve dostuma özediğimi kendi içimde itiraf edemiyordum.

"Ann ise sürekli benden çok şey bekliyor. Bir onun yanına bir aşkın yanına gidip gelmek istemiyorum. Ben herkes bir arada konuşuyorum!" Şakaklarına masaj yapmaya çalıştım. Düzen kurmak zorlu ama düzeni korumak neredeyse imkânsızdı ve bu sorumluluk altında istemiyordum.

"Bir gün Nova," dedi beni ikna etmek istemesine. "Bir gün herkes bir araya gelecektir ama bunun için savaşman gerekiyor. Diyua geldiğin paktın bcri değiştirdiğin çok şey oldu ve bunların sonuçları da oldu. Ve bun sonuçlara en çok katlanan sen oldun. Ve daha yeni başlıyorsun."

"Önce şey oldu ama ben daha başında mıyım?..." Göldüm. "Harika." Ve aklıma gelen bir şeyle bu defa ben gözlerimi onun üzerine attım. "Bu diyardan çıkmanın bir yolu yok mu? Ben kendi hayatımı dönmek istiyorum." Çocuk gibi mızmsızlandım.

"Ne istediğine dikkat et," diye ciddiyetle uyardı. "Neyin ne zaman gerçek olacağını bilemezsin."

"Sence tacı Ann'a, taşları vârislere vererek doğru bir şey mi yaptım?" Bu soru uzun zamandır aklıma meşgul ediyordu. Ne olur-u olursa Ann'dan daha iyi bir kral düşünemiyordum ama Ann'ın yapacaklarının sınırları beni korkutuyordu. Uzlaşmacı biri değildi. Krallığı ve tüm Elemental halkını düşünüyordu ama krallıkları ve kraları birleştirmek konusunda pek sıcak biri değildi. Oysa artık dağılmamaları gerekiyordu.

Taşları vârislere vermek ise başta çok iyi bir düşünce gibiydi. Bunun için gururluydum da. Ama ne Ayzer ne de Sonay ve Ariana... Hepimiz aklımızı kaçırmış gibiydik. Doğru olanın ne olduğunu bilemiyordum. Belki de uzun yıllardır burada yaşayan lordlar o taşlarla yapacaklarını daha iyi biliyorlardı. Öte yandan düşününce hayır, onlar yüzyıllardır buradalardı ve diyarı hep birlikte mahvetmişlerdi...

"Sanırım bunu zamanla öğreneceğiz." Söyleyebildiği tek şey bu oldu. "Hadi, artık Hava Krallığı'na gitmen gerekiyor. Herkes orada."

"Ann kuleda değil mi?"

"Hayır, Hava Sarayında. Kule saldırıya uğradı."

Gözlerim iri iri açıldı.

"Kim tarafından?"

"Amon'u yakaladınız ama toprak halkı hâlâ dışarda. Ermi'de durmadı." Onu madenlerdeki dalgadan beri görmemiştım ama Ermi'nin rahat durmadığını duymuştım. Hâlâ saldırıyordu, hâlâ ordu muhbirleri vardı. Daren'in bir araya topladığı orduyu herkeste kary kullanıyordu.

"Ama Ayzer?"

"Ayzer kendisini bir odaya kapattı."

"Neden?"

"O Toprak vârisi Nova. Ann'ı yenmelerine izin verdiğini düşün. Bu ne olursa olsun ona kendini kötü hissettirir."

"Ann Amon gibi biri olsaydı onu kendi ellerimle öldürürdüm." Ayaga kalktı.

"Ne söylediğine dikkat et," dedi yeniden. Elini bana doğru uzatıp parmaklarını avucunun içine koydum ve nefes aldım.

Birkaç saniye bile geçmeden Hava Krallığı'nın rüzgârlı yüksek sarayının dış bahçesinde, uçurumun hemen kıyısında duruyorduk.

"İkimiz en son buraya geldiğimizden beri neler değişti, değişti mi?" Dudaklarımı birbirine bastırarak mutsuzca güldüm. Ann bana bir görev vermiş ve Hava Krallığı ile dostluğumuzu pekiştirmemin istemişti. Tayga ile birlikte buraya gelmiştik ama yukarıya çıkmama izin vermemişlerdi. Bir ses duyuldu ve Tayga onların peşinden gitti. Sonra Toprak Krallığı'ndan üç tane naguei kurt bana saldırdı. Onların kanlarına hükmettim ve öldürdüm. Tayga ile aramızdaki bağ koptu. O orman ruhuydu ve nagueilerin bekçisiydi. Onların rahatsız yapılan her saldırı ona yapılan bir saldırıydı.

"O gün bir ses duyup peşine gitmiştin. O ses neydi, neden geri dönüp bana yardım etmedin?" Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Bu arada ismin Tayga mı Erim mi?"

Önce güldü ama sonra bakışları donuklaştı.

“O ses bir tuzaktı, gittim ve kendimi bir ağın içinde buldum. Kapalı halimde. Daha sonra sen o naguelleri öldürdüğünde bir parçalanmış yağıydı. Ben Alfin halime büründüm, kafesten o şekilde çıktım. Sonra buraya geldim ve onları gördüm. Tüm naguellerin ruhu benim içimdir Nova... Ailemden biri ölmüş gibi hissettim ve bunu senin yaptığını anlamak beni sonsuz bir öfkeye hapsetti. O an seninle karşılaşsak muhtemelen boğazına yapışacaktım. Seni bulmak için öfkeye gittiğimde sen çoktan gitmiştin. Arın olanları anlattı. Sana nasıl kurulduğunu biliyordu ama o da sana kızgındı. Sonra Elemental kurallarına göre testlerin başladı ve ben de buna dahil edildim.”

Tüm bunların üzerinde asırlar geçmişti sanki. İçimdeki ağırlık her geçen gün artıyordu. Onların gözünden o günü düşünmek ise en az benim yaşadıklarım kadar zordu. Bizim çıkmamız herkesin kızı penceresindeki haklılığıydı. O gün yardım istediğim kişi Ann değil, Daren olmuştu ve bir vârisin yapmaması gereken bir hata yapmışım. İhanete uğrayan lorda ihanet eden vârisi... Sebebinin bazı peçneler hâlâ düşünüyorum ama cevabı bulamıyordum. Çok büyük bir gırah işlediğimi biliyordum sadece ve eskiden bu yüzden şeytana sığındığımı düşünüyordum. Ama artık başka bir sebebi olduğumu biliyordum. Sorgulamaya çekindiğim ama cevabını benim dışında herkesin bildiği bir şey döndüğünü biliyordum.

Tayga ise başka meseleydi. Artık onlar gibi hissetmenin ne demek olduğunu biliyordum. Elemental'in aile bağı yoktu, soy bağı vardı. Birilerinin Ann'a zarar verme düşüncesi bile beni mahvediyordu, o kim olursa olsun bunun bedelini ödeteceğimi hissediyordum. Sırf Su Kralığı'na yaptıkları yüzünden Amon'a yaptıklarından da biliyordum bunu ve Evran'a yapmak istediklerinden. Bu yüzden o naguelleri öldürdüğünde orman ruhunun ne hissettiğini anlayabiliyordum.

“Testleri kim yapıyor?” diye sordum daldığım düşüncelerden uyılmak için.

"Elemental'in kendi kuralları, kendi tılsımları."

Haşımı salladım. Yazılı olmayan kurallar.

"Sonra senin öldüğünü hissettim. Kimsenin yapamayacağı bir şey daha yapıp kendini ilmek'e çektin. Naguelin olarak seni korumak görevimdi ama hepsinde başarısız oldum. Bir daha bu olmayacak, bunun için beni bağışlamamı istiyorum."

Sözlerinde oldukça samimi görünüyordu. Bakışları hem acı hem öfkeliydi ama artık o öfkenin nedeni de yönü de ben değilim. İkimiz de başarısız olmuştuk. İkimiz de yara almıştık. Ruhumuz zedelenmişti ve görünen o ki ikimizde bir daha bunun yaşanmayacağından emin olmak istiyorduk.

"Hepsi geride kaldı," dedim ve içten içe öyle olmasını diledim. "Nasıl oluyor da doğrudan krallığın içine bedenleme yapabiliyormun. O gün de bunu yapabilseydik şu an tüm bunları yaşamazdık." Ya, zümre astım. Krallıktan biri değilsen krallığın içine bedenleme yapamıyordun. O gün Tayga'ya ben engel olmuştum, ilk kez kuralı uymak ve doğru şekilde davranmak istemiştim. İzin alarak içeri girmek istemiştim. Ve her şeyi mahvetmiştim.

"Ben Orman Lordu'yum," diye yamuk bir şekilde gülümsedi. "Bütün diyar benim evimdir."

"Orman ruhu daha havalı bence." Kıkırdadım. "Ama seni Sadıksızların arasında gördüğünde... Onlara kol kanat gerekirken. Çok iyi bir lider, diye düşünmüştüm. Senden ne kadar iyi bir lord olacağım..."

"Teşekkür ederim, Nova." Mahcup olmuş şekilde başını yarı eğdi ve önden geçmem için eliyle yolu işaret etti.

Hava Krallığı benim favorimdi ama bunu kimseye söylemiyordum. Yukarıda, bulutların arasında, dağların çevrelediği muhteşem bir vadiydi. Ve artık gökyüzünden aşağıya süzülen bir şelaleye sahipti. Benim dokunuşumla.

Muhafızlar sarayın dört bir yanında dolaşıyor ve etraflı gözetliyordu. Sayıları son gördüğümünden beri oldukça artmış ama bun

durmamam gerekiyordu. Herkes Sina'yı kötülemese de şu anda rakta olan tek krallık onun koruduğu krallığı ve bunun için onunla pazar duyuyordum.

Aklıma gelen bir şeyle kolundan tutup Erin'i durdurdum. "Bir şey daha," diye fısıldadım. "Ormana dönmek gerektiğini biliyorum ama henüz yanımda kalabilir misin? Sana danışmam gereken çok şey var."

"Endişeli görünüyorsun."

Kolunu bırakıp kendi içime döndüm. O kadar çok sır saklıyordum ki artık onlar benim içimde değil de ben onların içindeymişim gibi hissediyordum.

"Büyük seçimler yapmam gerekiyor ama ben artık korkuyorum. Eskiden deli bir cesaretle her şeye atılıyordum ama bildiğin gibi sonuçları ağır oldu. Şimdi ise her şeye karşı tereddütüyüm." Lilith, unçalar ve taşlar arasındaki bağ, tanrıçaların bana söyledikleri, kehanetler... Hepsi içinden çıkmaz bir hal alıyordu ve yine karar vermesi gereken kişi bendim.

"Merak etme," diye güvence verdi. "İhtiyacın olduğu sürece yanına olacağım."

Minnetle gülümseyip sarayın merdivenlerini yan yana çıkmaya başladık. İçeride beni neyin beklediğini bilmiyordum ve gergindim. İçer bu yüzden kendimi saraya ait hissetmiyordum. Babam bir diplomatı ve ben onun işlerinden de nefret ederdim. Hep çok dikkat gerektiren, hataya mahal vermeyen, gergin ve sıkıcı işler olurdu. Oysa dünya kadar öyle miydi? En fazla yapacağım hata bir Çengel tarafından ısınlamama neden olurdu, onu da bir şekilde hallederdim...

Cinler bizi selamlayarak karşıladı. Geri durmalarının sebebi benim kim olduğumu bilmeleri mi, yoksa yanımdakinin kim olduğunu bilmeleri miydi, emin değildim. Belki on her ikisiydi de.

Benim üzerimde kaç gündür giydiğim o çirkin yürüyüş pantolonu ve yırtıklarla dolu bir gömlek vardı. En azından pelerininim üzerimde olsa kendimi daha az çıplak hissedirdim.

Daha önce defalarca geldiğim alt kattaki büyük yemek salonu aldı cıvıltı bizi. Etrafta açılan periler bana birini hatırlatmış ve ben ne kadar özlediğimi... Umarım Arın onu akşam yemeği yapmamıştı. Kapılar ardına kadar açılınca gerginliğim daha da arttı. Ne ne, görecekim kişiler aşağı vukarı belliydi ve onlar bu dünyada en yakınım olan Alfinlerdi.

Yemek masasının etrafında oturuyorlardı. Dikdörtgen masanın bir ucunda Hava Lordu, diğer baş ucunda Elemental Kralı, So Lord, İlahi Lord... Ariana, Sonay ve Ayzer yan yana oturmuştu. Karşılarında üç tane daha önce hiç görmediğim adam ve Toprak Krallığı muhafızı Yüzbaşı Eris vardı. Daren'in kardeşi. Toprak Lordu Amos'un gayri meşru çocuğu. Baş muhafız Eris...

Hepsi bize doğru döndü.

Herkes inanılmaz şık ve tam bir soylu gibi görünüyordu. Keslikle bizim aksimize. En azından benim çamurlar içindeki halime aksine.

"Vârisim," diye başıyla selamladı Arın. Sesi alışkın olduğum aksine resmi ve mesafeliydi. Bunun masadaki adamlar yüzüne olduğunu düşündüm. Ayrışa kalkıp bize doğru yürüdü. Kapı girişinde tam önümde durdu. Kimse beni gördüğü için şaşırmış görünmüyordu.

"Lordum," diye selamladım. Ama sonra gözlerimi kesp dilini ısurdım. "Artık sana ne demem gerekiyor?" diye fısıldadım kimse duymayacakmış gibi ama odadaki herkes insan değil Alfinli, yani insan ötesi duylara sahipti. Masadaki adamlar kıpırmızı kızıltı ve başlarını yere eğdiler.

Arın memnuniyetsiz bir şekilde başını iki yana salladı.

"Bana istediğini söyleyebilirsin güzel vârisim." Kusursuz ve zarafet dolu hareketiyle parmaklarını tuttu, dudaklarına götürdü ve gösterildi. Muazzam rol yapıyordu. Tamam, her zaman kibirli biriydi ama şu an anlamadığım bir eğrilik vardı hareketlerinde.

Hemen yana dönüp "Tayga," diye gütmedi.

"Ann," diye karşılık verdi Erim. Tayga. Orman ruhu... Hay si-
krım.

"Generaller, müsaade ederseniz yapmamız gereken başka bir so-
pust var." Sina ayağa kalkıp adamları kibarca kovarken derin bir
nefes verdim. General demek. Elemental'de... Aman ne komik.

Adamlar canlarına minnetmiş gibi ayaklandı. Kapıdan geçerken
bepunuzu teker teker selamladı ve Erim ile benim aramızdan zar zor
geçerek çıktılar. Arın cinlere keskin bir bakış atarak kapıyı üzerimize
kapatmasını işaret etti. Aslında sadece bakmıştı ve ters ters bakmıştı.

"Bu ne resmiyet böyle..." diye içeriye doğru adımlandı ve bo-
şalan sandalyelere oturmadan masanın üzerine eğilerek bir salım
üzümü iştahla yermeye koyuldum.

"Eris," dedim sırtarak. "Uzun zaman oldu. Ne haber?"

Uyarıcı bir şekilde öksürdü. "Teşekkür ederim vürisim..."

"Ay alem çocuk bu da. İlk zamanlar vürisim dedirtmiyordum
kendime. Ne gıcık oluyordum buna. Ayzer'e vürisim deyip duruyor-
du, bana Nova da Nova! Şimdi de Nova dedirtmiyorsunuz." Kıkır kıkır
gülmeye başladım.

"Öyle mi?" Arın buz gibi neşe saçan sesiyle yerine otururken
Eris'e bakıyordu. Bu gerginliğin sebebi bu muydu acaba?

İnanamayarak Eris'e döndüm. "Seni korkutuyor mu?" Kahkaha
atmaya başladım. Burası gerçekten sarıydı işte. Arın da kıraldı. Her
şey inanılmaz sıkıcıydı. Ne gerek vardı sanki bu kadar şatafata?

"Nova, oturur musun lütfen?" Sina seslendiğinde kaşlarımı çat-
tım. Gerçekten ciddilerdi. Yani bu kadar sıkıcı ve resmi olmakta.

Erim ile yan yana generallerin boşalttığı sandalyelere yerleştik.
Gözlerim vürisler takımına kaydı.

"Size de merhaba bu arada."

Ayzer ve Sonay başlarını eğerek selamladı. Arın'a daha yakın
sandalyede oturan Ariana ise "Toplantıdan önce bir dış mı alıyord

acaba su vlrısım..." diye espri yaptı. Yani en azından ben espri oldı, gına inanmak istedim.

"Bakıyorum da yine dilin çatallaşmış Ariana. Sen burada bir ay. İp bir bayılırken ben lordumun kıcını kurtarıyordum, biraz pırla diysem kusuruma bakmayıver." Ağzıma birkaç tane daha tızım ay ona baka baka yemeye koyuldum. Ama herkes ağız açık şekilde beni bakmaya başladı.

"Kıçım mı?" Arın kaşlarını kaldırdı. "Onunla gitmene izin ver memeliydim..." Gerçekten rahatsız olmuş şekilde alnını avucuna içine aldı. Epey yorgun görünüyordu.

"Kusura bakma..." dedim yarımaz bir çocuk gibi davranmayı keserek. Devamında ondan izin almadığımı da ekleyecektim ama iç güdülerim bunu burada herkesin içinde yapmamam gerektiğini der son anda uyardılar beni. Ama daha sonra kesinlikle yalnız kaldığımızda ekleyecektim.

"Neden bu kadar gerginsiniz, anlatın bakalım."

Masada keyifsiz, derin bir sessizlik oldu... Ayzer'e baktım ve on ilk kez bu kadar zayıf gördüm. Her anlamda. Hem fiziksel olarak zayıflamıştı, gözaltları çökmüştü hem de hüzünlü ve yorgun görünüyordu. Sonay'a baktım, sakın ama her zamankinden daha ciddi bakıyordu. Ariana ise dik duruyor ve tetikte bekliyordu. Ne için bilmiyordum. Ve son olarak Sina'ya baktım, onun bakışları Arın'a bağlıydı, aralarında sözsüz bir konuşma geçiyor gibi.

"Öncelikle," dedi Arın hafif çekimser bir şekilde. Bana baktı ve çekinmesinin sebebinin ben olduğumu gördüm. Bu daha kafa karıştırıcıydı. "Muhafızlar!" diye seslendi.

Kapı birdenbire açıldı. Odaya dört tane Hava Kralığı Muhafızı girdi ve ne yapacağını bilir şekilde Ayzer ve Eria'in yanına gitti. İki de sessizce ayağa kalktı. Ben olup biteni çözmeye çalışırken onlar muhafızlar eşliğinde odadan çıkarıldı. Kapı yeniden kapandı ve ben donakalmıştım.

"Bu da neydi..." diye sordum kaşlarını çatıp bir açıklama bekliyorduk.

"Onlar Toprak Krallığı'ndan," dedi Arın sakın olmamı bekleyecek uyarıcı bir şekilde. "Özel görüşmelerimizi ve planlarımızı bilmemeleri gerekiyor."

Görülerim bir anda herkesin üzerinde gezindi ama kimse şaka yapıyor gibi görünmüyordu. Gerginlik artık beni de ele geçirdi ama yanında jiddetli bir öfkeyle birlikte. Tüm uzuvların buz tuttu.

"Bu saçmalık!"

"Nora," diye uyardı beni. "Bu önlem."

"En yakın arkadaşım tutsak değil!" Tüm bu soğuk havanın nede-
se belli olmuştu. Onlara güvenmiyordu, elbette güvenmiyordu ama bu tamamen kabalıktı. Kimse bu şekilde odadan çıkarılarak hakarete uğramayı hak etmezdi. Bu neredeyse bu diyara ilk geldiğim zaman bana yapılanla aynı şeydi.

"Tutsak değiller. Hak ettikleri kadar iyi bir şekilde ağırlandıyorlar ama her şeyin içinde olamazlar."

Delirdiğimi hissettim. Bu gerçekten yaşıyor mu diye en azından bana hak versinler diye diğerlerine baktım ama herkes durumu kabul etmiş ve oldukça serin kanlı görünüyordu.

Öfke beynime vurmuştu.

"O halde Ariana neden hâlâ oturuyor?" diye sordum buz mavisi gözlerinin içine bakarak. "O da Ateş Krallığı vârisi. Bilmediğim başka bir ayrıcalığı mı var yoksa?"

"Yok," dedi Arın çabucak. Ariana'nın dudaklarını düz bir çizgi halini aldı.

"O halde dışarı çıksın." Bu neyi kanıtlayacaktı bilmiyordum, sadece müthiş sinirliydim. Anlamıyordum ve anlamayacaktım.

Ann rahatsız bir nefes verdi ve yavaşça ona döndü.

"Lütfen," dedi.

Ariana ona hayal kırıklığına uğramış gibi baktı ama sözünü söylemedi. Ağır ağır sandalyesinden kalktı, Arın'ın önünde hafifçe eğildi ve odadan dışarıya çıktı.

Kapı yeniden kapandığında işahımı kaybetmiştim.

"Bu saçmalık!" dedim yeniden. "Bu senin fikrin mi?" Sonay'ı Sina'ya döndüm. "Ona bunun gerekli olmadığını söylemediniz mi?"

"Gerekli," dedi Sina beklenmedik bir şekilde. Sonay hâlâ sessizdi. Durumdan rahatsız olduğu çıkarımını yapmaya karar verdim ama Arın ve Sina hemfikir görünüyordu. Nezaket artık sadece cümle içinde kullanılan bir kelime olmuştu anlaşılan.

"Onları bir düşmana çevirmek istiyorsanız devam edin." Kollarımı göğsümde kenetleyerek sandalyeye yaslandım. "Aynısını Amon bana yaptığında onun başına neler açtığımı kendiniz gördünüz." Bu yerde dışlanmayı, güvenilmeyen ve istenmeyen kişi olmayı çok iyi biliyordum. Ve bunun o kişiye neler yapacağını da.

Arın'ın bakışları kısıldı. Bir tehdit algılamışçasına.

"Ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Sanki bir önemi olacaktı gibi!"

"Bir önerin varsa söyle."

Gölerek başımı iki yana salladım. "Hayır, siz söyleyin. Büyük planınız nedir? Birilerini dışlamak dışında."

"Her şeyin ortasındayız." Arın ellerini masanın üzerinde birbirine kenetledi. "Amon'u öldürmenin bir yolunu bulacağım. Krallığına yeniden kurmanız gerekiyor. Halkımızı uyandırmamız gerekiyor."

"Her şeyden biz diye bahsediyorsun ama bütün kararları tek başına veriyorsun." Masanın üzerinden ona doğru eğildim. "Ben Se Krallığı'nın taşı, tahtı, tacı değilim. Canlı kanlı vârisiyim. Fikrilerim var. Bunları ciddiye alacak mısınız ki?"

Dehşete düşmüş bir şekilde bana baktı. Bu çıkışımdan kesinlikle rahatsız olmuştu. Ama umurumda değildi. Ben burada olan her şeyden ciddi oranda rahatsız olmuştum.

-Burada olsaydın birlikte karar verebilirdik!" Kaşlarını çatı. Be-
yar saçlarının üzerindeki taç bir saniyelğine gözlerimi aldı. O tacın
petleri ve o tacın gücü. O tacın başına konduğu kişiye yaptıkları,
um olarak benim kaçındığım her şey.

"Halde şimdi ciddiye al. Ayzer ve Eris burada olmak zorunda.
Dyan yeniden kurarken birilerini dışlayamazsın. Elemental'de bu-
nu istiyorsan bunu yapamazsın. Hatta Daren'i de çağırmak zorun-
dus!" Hepsinin anlamadığı şey buydu. Herkes tek başına bir şeyler
yapmaya çalışıyordu. Arın tüm kararları tek başına veriyordu. Daren
anılarını kendine saklıyordu. Sina sadece kendi krallığını düşünö-
yordu. Bu Amon'un yaptığı şeydi, bunu nasıl göremiyorlardı.

Kendini tutmaya çalışır gibi derin bir nefes aldı.

"Daren'in oyunlarıyla uğraşacak vaktim yok."

"Belki de oyun oynanıyordur. Yıllardır Arnon'un yanında olan,
oys düşünme şeklini bilen herkesin oyun dışı bırakarak ona karşı
bu zafer kazanamazsın."

"Çoktan kazandım bile." Sandalyede geriye yaslandı.

"Kusura bakma ama tek hasına kazanmadın. Hatta kaybediyor-
dan Hepimiz kaybediyorduk Arın. Bunu artık kabullenme zamanın
geldi." Harika, gelir gelmez herkesle tartışmaya başlamıştım.

Ayağa kalkarken sandalyesi geriye doğru düştü.

"Biraz dinlen," dedi sinirden deliye dönmüş gözlerle. Kendini
ataak için ekstra çaba sarf ettiğine ilk kez şahit oluyordum. "Sonra
yeniden konuşalım."

"İpe yine aynı şeyi yapıyorsun!" Bükün bir nefes verdim.
"Sen karar veriyorsun. Her şey böyle halledilmez. Bu diktatörlük.
Amon'un yaptığından ne farkı var bunun!"

Herkes bir yay gibi gerilmişti.

"Şimdi de senin için Amon gibi biri miyim?" Acıyla güldü. "Te-
şekkür ederim Nova, her zaman yanımda olduğumu bilmek bana güç
veriyor."

Donup kalmış bir şekilde ona bakarken arkasını döndü ve yata-
meye başladı. Sesiensem ya da arkasından gitsen bir işe yarama-
yacaktı. İkimiz de konuşurken kendimizi kaybediyorduk. Onun bu
nokta bulunmak çok zor olacaktı. Ve gelir gelmez yine bomba gibi pa-
lanlıştın. İşte ondan kaçmamın başka bir sebebi de buydu. İhanet de
engel olamadığımız bir deliliğe sahiptik.

"Onunla konuşurken çok harçınılaşıyorsun," dedi Erim içime
girdiğimizden beri ilk kez konuşmuştu ve benim tarafımda değildi.

"Evet, bunu ben her şeyi mahvetmeden önce söylemen çok iyi
oldu."

"Ayzer'e de Eris'e de çok kibar davranıyorsunuz Nova," diye ayağı
girdi Sina. "Arın baskı altında. Ona destek olmalısın. Toprak kalı-
ve Evran sürekli saldırıyor."

"Ve Arın her şeyi yeniden kaybetmekten korkarken kendini ya-
nız hissediyor." Bunu söyleyen Sonay olmuştu. İlk defa gözlerimin
içine bakarak konuştu, tartışmamızdan çok Arın'a dikkatlenmeden
rahatsız olmuş gibiydi.

"Şimdi de suçlu ben mi oldum?"

"Seni suçlamıyorum ama tacı aldıktan sonra ortadan yok oldun.
Karar aşamasında. Burada kalıp bize yardım etmeliydin. Barış
döndüğünde olay çıkarmak yerine." Konuşması sakın ve ihtiyatlıydı
ama canımı sıkıyordu.

"Neden kimse Daren'i umursamıyor?"

Sonay da ayağa kalktı.

"Özür dilerim ama cehennem lordunun oyunlarına ayıracak vak-
timiz yok. Diyecek bir şeyi varsa ona da bir sandalye ayırbiliriz."
Sina'yı selamladıktan sonra o da odadan çıktı. Hıysuzca yanmış
kaşırken Sina'ya döndüm.

"Daren her zaman her şeyin dışında olmayı kendi istiyor." Yaş-
nıp o da bana ters ters baktı.

“Birilerini dışarıya atıp sonra onları dışarıda olmakla suçluyorsunuz hence siz.”

“Seni daha önce de uyardım Nova.” Gözlerini hafifçe kısınca pıncerenin ardındaki hulutlar hemen hareket etmeye başladı. “Daren konusunda bize ahkam kesme, onu bizim kadar tanımıyorsun.” Tek lafını kaldırınca nefes alıp yüz ifadesini toparladı, daha yumuşak bir sesle “Toprak vârisine gelmek... Seninle onlar arasında çok fark var.” Masanın üzerinden bana doğru eğildi. “Empati yaptığını biliyorum. Senin başına gelenlerle bu bir değil. Sana yapılan zorbalığı ana bir sadece önlem alıyoruz.”

“Ayzer, Amon’u devirmek için çok şey yaptı.”

“Yine de onun lordu, diğerinin de babası.”

“Ve bu yüzden bile sizden daha çok nefret ediyorlar ondan.”

O da çaresiz bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı.

“Bak,” dedi zorlanır şekilde. “Sen diğer vârislerden farklısın. Su Krallığı’nın sınırsızlığını taşıyorsun, aynı zamanda krallığınla aranda bir engel var. Lord ve vâris ilişkinizi bölen bir iz var. Ne olduğunu bilmiyorum, açıklaması gereken kişi de ben değilim ama normal olan bir lord ve vâris ilişkisi senin sınırlığından ve hissettiğinden çok güçlüdür. Ayzer, Amon’a sandığından daha çok bağlı. Bunun için onu sevmesine gerek yok tıpkı nefret etmesinin de engel olamayacağı gibi.”

Yine aynı bilinmezlik. Herkesin bildiği ama benim bilmediğim o şey. Geri adım atmama ve kendi içime çekilmeme neden oldu. Omuzlarımda baskıcı bir ağı hissettim.

“Ann eski odanı senin için hazırlatmıştı. Biraz sonra yemek göndirini. Gidip biraz uyu. Berbat görünüyorsun.” Her zamanki nezaketiyle gülümseyerek ayağa kalktı.

“Teşekkür ederim lordum.”

“Tayga, sen kalacak mısın?”

"Ormana döneceğim, daha sonra yeniden gelirim." O da ayağa kalktı. Bana doğru döndü. "Gerçekten dinlenmen ve sakinleşmen gerekiyor. Vâris olarak sorumlulukların var. Hoşuna gitmeyen şeyleri daha oturaklı bir üslupla dile getirmelisin." Omuzumu tutup destek verircesine saktı. "Su vârisisin sen, suya yakın olmalısın. Biraz sırtın içinde dinlen ve gökyüzü varisine yakışanı yap, Hava Kralığı'nda yıldızları seyret. Sen onlarla var oldun, uzak kalmak aç kalmak kadar öldürücü olur."

"Tamam," dedim kelimeyi uzata uzata ayağa kalkarak.

Sina, Erim ile konuşması gereken şeyler olduğunu söyleyince onlara veda edip dışarıya çıktım. Koridorları da merdivenleri de oldukça iyi biliyordum ama yine de cinler kapıya kadar eşlik etti. Eski odam neredeyse bıraktığım gibi duruyordu. İçeriye girince istemince yüzümde bir gülümseme peyda oldu.

Yatağın üzerinde parmaklıklarını gezdirerek odanın içinde dolaştım. Aynaya baktığımda ise neredeyse çılgılık atacaktım. Ariana cadısı haklıydı, berbat görünüyordum, kim bilir nasıl kokuyordum!

Siyah saçlarım karman çorman ve yağ içindeydi. Nasıl çözüleceğini bilmediğim tutamlar birbirine karışmıştı. Yüzümde birkaç sıyrık vardı, ten rengim berbat görünüyordu. Günlerdir Antikacı'nın zindanlarında çamura bulanmıştım. Dün kısa bir süreliğine girdiğim mabedim pek işe yaramamıştı. Kıyafetlerime değinmeyecektim bile.

Derin bir nefes alıp daha fazla kendime bakmaya dayanamayarak banyodan içeriye girdim. Burayı gerçekten özlemiştim. Hava Kralığı büyüleyiciydi. Özellikle dağda banyoda geçirdiğim birkaç götün ardından. Çakıl taşlarından küçük bir göl odanın içinde, dışarıya bakan camdan duvarın hemen ötekideydi. Suyun nereden geldiğini takip edip mırırtır bir şelalenin önünde duraksadım.

Kurtulmak ister gibi kıyafetleri üzerimden çıkardım. Buzlan günlerdir sadece iki kere üzerimden çıkarmıştım. Nefesimi tuttum. Burada *Karadul* etkisiyle Daren'in üzerine atladığımda...

Tanım:

Yanaklarım utançla kızardı. Bu düşüncüyü hızla zihnimden söküp
atmalı istedim.

Düğerinde ise dün gece gölümde girerken, yise onunla. Şimdi ne
savorduları acaba... Yigit ve Sıla'yı bulmak için çalışıyor olmalı-
lar. Ya da bilmediğim başka planları vardı. Daha ona bana tuzak
kurup kurmadığını bile soramamıştım. Gerçekten Antikacı'ya göüp
kandulu almam için kasıtlı bir şekilde mi kerdi kolyemi çalmama
ıca vermişti? Beni oraya bile bile mi götürmüştü?

Bütün bir şekilde ayaklarımı küçük taşlarla kaplı göle dokundur-
du. Su tılsımlarla akmaya başladı. Ne sıcak ne soğuk... Her zaman-
lu gibi mükemmel. Erim haklıydı, buna gerçekten ihtiyacım vardı.

Kenarda duran Elemental'e has bitki özleriyle saçlarımı masaj
çaparak defalarca kez yıkadım. Güzel kokulu kremlerle bedenimi te-
nderken üzerimden çamurdan bir deri akıp buzla gidiyordu.

Yeterince temizlendiğime emin olunca taşların üzerine oturup
sımsı yastıladım ve sıcak suyun bedenimi gevşetip beslemesine izin
verdim. Bu kesinlikle rahatlatıcı ve özgürleştiriciydi. Gözlerimi ka-
pıttım ve yavaş yavaş bu huzurun içinde uykunun beni esir almasına
ıca verdim...

Ama uyku beni gerçek anlamda esir aldı. Gözlerimi açtuğunda
liboslanmanın ortasında değil, içinde olduğumu biliyordum. İlk andan
ken O his beni vurduğunda yeniden o boşluğa düştüğümü hem de
ok ama çok yukarıdan düştüğümü biliyordum.

İlmekteydim.

O hüçliğin ortasındaydım ve bu kesinlikle bir rüya değildi.

"Bu da ne!" diye buğurdım.

Bu defa beyazlığın değil, siyahlığın içindeydim. Kara bir delik
pdi yatıyordu beni.

Eski dostum karşımda belirdi.

Siyahlığın içinde hızla koşarken seçebildiğim ilk şey boymazlar oldu.

"Yeniden merhaba su vârisi."

"Burada ne işim var benim!" diye bağırdım. "Beni hemen buradan çıkar!"

"Tanrıçalar kızgın su vârisi... Söylediklerini yapmadığın için bozursuzlar."

"Onlara güvenmiyorum. Bir kez bile karşıma çıkmadılar. Ege benden bir şey istiyorlarsa seni göndermeyi kesip karşıma çıkımlar." Nefes nefeseydim. Burada kalmak, bir saniye bile burada kalmak istemiyordum. "Ne cüretle beni yeniden buraya çekerler!"

"Ne cüretle bu şekilde konuşursun sen!" Boymazları büyüdü, büyüdü, bir gölge gibi çoğalmaya başladı. Artık o da sinirliydi.

Güçlerime ulaşmaya çalıştım. Suya ulaşmaya çalıştım. Kendimi uyandırmaya ve buradan çıkarmaya çalıştım. Bu karanlığın içinde kısılmak istemiyordum. Yönüm yoktu, zaman yoktu, ses yoktu, kocaman ıssız bir boşluk vardı sadece.

"Bu bir uyarı su vârisi... Tanrıçalar bir kez daha uyarmayacak."

"Arın... Arın, lütfen yardım et. Arın yardım et..."

"Seni burada duyamazlar."

Hayır... Hayır...

Duyamazlar.

Bunu biliyorum.

Burada kimse beni duyamazdı.

Burada kimse beni bulamazdı.

Korku boğazımı yakmaya başladı.

Duyamaz... duyamaz... duyamaz...

"Çılgılık at Nova..."

Birden aklıma gelen o sözlerle var gücümle çılgılık attım. Boğazım yırtılıyormuş gibi, dünya üzerime yıkılıyormuş gibi bir çılgılık

Benim Sesim önce sanki bütün dünyada çınladı. Soara bir melodiye dönüştü. Fiz çığlığım sözlerle birlikte, benim sesimle ama daha büyük bir şekilde bir ezgiyi tamamlamaya başladı.

Gölgeler küçüldü.

Karanlık yavaş yavaş bölündü.

Aynalarla kaplı bir odadaydım şimdi. Aynalar çatlayarak, ses çıkararak kırılmaya başladı.

"Tanrıçalar verdiklerini geri alacaklar, Nova!" Geyiğin sesi benim şarkıya hem kınlan cam seslerine karıştı. Yavaş yavaş uzaklaştı. Önce beynuzları, sonra gölgesi, sonra sesi yok oldu.

Karanlık şarkıyla birlikte çatırdadı.

İlmek yok oldu.

Ber nefes nefese gözlerimi araladım.

14. BÖLÜM

Yanlışlar ve Yalnızlar

Gökyüzünden aşağı okyanusa düşmüş, nefesim kesilmiş gibi deniz bir soluk alarak doğruldum. Saçlarım terden sırtıslam olmuştum. Odanın içindeki karartıyı seçene kadar neler olup bittiğinin farkında değildim. Bir ışık huzmesinin parlaklığından geri çekilerek elimi gözlerimin önüne siper ettim. Gelen saldırıyı alt etmek için yataktan fırlayıp avuçlarımin içini suyla doldurduğumda minik kanat sesleri kulağıma ılışmış ve parmaklarımin ucundaki suyu son anda ona değil, yere çarpmayı başarabilmişim.

Boğazından bir çığlık kopardı.

"Ulu gökyüzü!" diye ciyakladı Lala uzun zamandır duymadığım peri sesiyle. Parmağını şaklatmasının ardından odanın içindeki karanlık hızla dağıldı, her yer ıslık ıslık oldu.

"Lala!" diye bağırdım. "Seni aptal peri kızı! Neden öyle sinsi sinsi yaklaşıyorsun!" Bir yandan gülüp bir yandan onu azarlarken yeniden yatağa oturdum. Hâlâ kalbim hızla atıyordu. Kâbusun etkisi atışlarını sürdürdü ama bunun sıradan bir kâbus olmadığını bilinceydim ve bu tanrıçalara her geçen saniye bilenmene neden oluyordu. Onların emir eri olduğumu sanıyorlarsa bir sürprizim vardı.

Uçarak pencereyle arana girdi. Minik kollarını küçük bedenine
caprazladı. "Uyanmanı bekliyorum saatlerdir!" diye söylendi

Odamın içindeki varlığını sindirebildiğinde gülmeyi ve ne
halde konuşabilmesi için avucumu ona doğru açtım. Geldi ve elini
üzerinde durdu. Kanatlarını indirince diğer elimi etrafına sarıp onu
göğsüme bastırdım.

"Ah küçük aptal Lala'm! Seni öyle çok özledim ki!"

Kıkırdaması bütün odayı doldurdu.

"Ben de sizi özledim vârisim." Sonra başını bana basmak için
kaldırdı. "Neden bu kadar soğuksun?" Titriyormuş gibi omuzlarını
sıktı. "Bir ölüye benziyorsun, Nova."

Onu yatağın üzerine bırakıp yeniden örtünün içine girdim. Söyle-
diğinde hakkı vardı. Buz gibi olmuştum ve daha önce hiç öpmemiş-
ğim kadar üşüyordum.

"Bilmiyorum." Biraz önce iliklerime kadar işleyen tıncı ziy-
retinden bahsetmeye niyetim yoktu. "Seni görmeyeli ne kadar uzun
zaman oldu. En son yaralı bir şekilde yatıyordun. Ve ben..." Duda-
ğımı dişlerimin arasına aldım. Ve ben yanlışlıkla kanatlarını sıktık-
ça zarar görmesine neden olmuşum.

"Üzgün olmanı gereken benim," dedi oturup. "Seni korumak ve
sana bakmak benim görevimdi." Küçük alaycı perimi ilk kez bu ka-
dar hüznü görmüştüm. Benim yaşadığım vicdan azabını o da pay-
laşıyordu.

"Beni korumak pek mümkün değil bu diyarda," diye takıldım ona.

"Nasılsın?"

İşte hiç sevmediğim o soru. Ve cevabının sürekli değiştiği.

"Öncelikle açımı!" diye sızlanmaya başladım. "Bir işe yaradı
bana yiyecek bir şeyler bul."

"Huysuzluğundan hiçbir şey eksilmemiş!" diye söylenerek ba-
valandı. Parmaklarını şaklattı ve önümde özenle hazırlanmış nefis bir
tepsi belirdi.

"Bu kolaylığı özelemişim." Yatağın içinde bağdaş kurarak tepsiyi kendime doğru çektim.

Tavuk butları. Üzüm. Ve taze ekmekle birlikte çorba. En sevdiğim. Yanında bir cehennem şarabı eksikti.

"Babama neler gelmiş..." diye dikkatimi dağıtmıyacak. "Sonra ya bile korkuyorum."

"Sen bir de yaşarken görseydin." Elime butlardan birini aldım. "Yat kalk gökyüzüne dua et, seni de yanımda götürmedim diye şükret." Tavuğu kemirirken ekmekten bir parça kopardım. Gönderdiğim kollardaydım ve doğru düzgün bir şey yememiştim. Kilo verdiğimden hiç şüphem yoktu.

"Nasıl bir leydisin sen, elle yemek yemez."

"Kendi odamda da leydicilik oynayacak değilim ya!"

"Cinler diyor ki..."

Bıçağı kapıp ona doğru kaldırarak gözlerimi kistim. "Yine o ucu-berle mutfakta biraz tatlı karşılığında dedikodu mu yapıyorsunuz?"

Alınmış gibi bana baktı ama sonra başını salladı.

Güldüm.

"Ne diyormuş cinler?" Ağzıma birkaç tane üzüm attım.

"Daren Lordumun yanıdaymışsın. Bu doğru mu?"

Başımı salladım. "Onun lord kıçını kurtarıyordum." Bu bana git-
pe daha çok haz veriyordu. Önce Hava Krallığı'na yapılan saldırının
durmuş ve onlara su bahşetmişim. Tabii köylülere yaptığım su
kuyusu da vardı. Sonra Amon'dan tacı alıp Ann'a vermişim.

Bundan ve her saniyesinden zevk ala ala teker teker neler okudu-
nu anlatmaya başladım. Uzun bir hikâyem vardı ama masallara konu
olacak bir sertüvendi.

"İşte böyle," dedim ekmeği ısırmak. "Ben olmasam Elemental
bitmişti, bitmiş."

Lala bana pek de özlemediğim omylamaz ifadesiyle bakıyordu.
İki mavi gözleri baştan aşağı üzerimde dolaştı. Minik kollarını göğ-
sünde birleştirip burnunu kınıştırdı.

"Şu saçına, üstüne başına bak..." Başını iki yana salladı. Saçlarını taramadan uyumuştum bu yüzden birbirine dolanmış olmalıydı. Üzerimde ise sadece gömlek vardı. "Yatmak için hiç uygun bir kışafet değil."

"Biz insan diyarında böyle şeyler giymiyoruz." Yüzüne baktım. "Yatarken bile o süslü elbiseleri giymemi nasıl istersiniz benzer."

"Ayzer vârisim ve Sonay vârisim giyiyor."

"Onlar kafayı yemiş çünkü."

"Asıl deli olan sensin ama."

Son lokmamı yedikten sonra "Arın'a da böyle diyor musun?" diye sordum gülererek. Lala'nın bu diyarda en çok korktuğu şey Arın'dı. Gerçi çoğunun öyleydi.

Gözlerini kocaman açtı ve sanki birileri bizi duyabilmiş gibi ağız rafa baktı. "Öyle söylemeseniz Nova!"

Kahkaha atarak tepsiyi kenara ittim. Biraz daha iyi hissediyordum ama tanrıçaların pis gölgesi hâlâ üzerimdeydi. O güdubet geyik ciddiye almam gerektiğini biliyordum ama taşlar bir araya gelmediği sürece onlardan korkmama gerek yoktu. Dönmelerinin başka bir yolu olsa çoktan Arın'ın yakasına yapışırıldırı.

"Yemek nefisti, teşekkür ederim."

Kocaman gözlerinin üzerine dizilmiş kıvrık kirpiklerini oynatıp "İlk defa bana teşekkür ediyorsun," dedi ellerini birbirine kenetleyerek. "Belki sen de sonunda bir leydi olabilirsin."

"Gevezelik yapma!" Göz devirdim. "Leydinin lorduyla konuşması gerekiyor."

"Ah, tamam. Hadi seni hazırlayalım majesteleri için."

Başka bir zaman olsa bu bana bakkınlık verebilirdi ama günlerde çamur içinde zindanlarda sürünüp ormanın içinde debeleniyordum. Leydilik şöyle dursun, biraz insana benzesem hiç fena olmayacaktı.

"Tamam," dedim yataktan çıkıp aynanın karşısına yürüdüm. "Hadi, beni süsle." Gülererek küçük bir tahtı anımsatan kolbağıyla yer-

ntem ve birbirine girmiş saçlarını omuzumun üzerinden geriye at-
tı. Lala etrafımda dolanırken yüzünü buruşturuyor ve beni nasıl
ıkarılabileceğini düşünüyordu.

Elise bir tarak alıp saçlarımdan ucundaki karmaşadan başladı. So-
nukla nihayet huzur vericiydi. Hem de uykumun bana ettiği cızırtı-
ları

"Lala," diye dikkatini üzerine çektim. "Tanrıçaların olduğu za-
manda Elemental nasıldı?"

Aynada bakışlarımız birbirine çarpıp, eskiden yani ben onu li-
zel'ten çıkarmadığım zamanlarda Arın'dan bahsettiğimiz kısa an-
larda olduğu gibi bir ürperti vurdu yüzünü. Bir an duraksayıp saçla-
rımı fırçalayama devam etti.

"Arın Lordumun döneminde Elemental huzur içindeydi ama bu
burunu korku sağlıyordu. Lordum çok iyi bir kraldı..." Sesini biraz
daha alçaltıp tam kulağımın dibinde "Ama çok acımasızdı," diye de-
vam etti. "Özellikle tanrıçalara karşı. Onları yok sayıyor ve kendi
hikayesini okuyordu. Ama Arın Lordum Elemental kurallarına sadık-
tır. Dıyanın eşitliği için tüm krallıklarla birlikte çalıştı. Ancak insan
dınarı Elemental'e katma arzusu tanrıçaları çok kızdırdı. Onlar
osunlara ifşa olmamamız gerektiğini savunuyordu. Bunun dünya-
nın dengeğini bozacağını herkes bilir." O sustuktan sonra söyle-
diklerinin üzerine düşünme fırsatım olmuştı. Daha önce de Arın'ın
inan tutkusunu birçok kişiden dinlemiştim, garip olan benimle bu
konudan hiç konuşmamasıydı. Onun neden Alfinleri ve insanları
yenden bir araya getirmek istediğini anlamıyordum. Tarih çok kez
bunun ne kadar yanlış olduğunu kanıtlamıştı.

"Saçların uzamış, nihayet daha değişik değişik şeyler yapaca-
ğım..." Memnun bir şekilde işine devam etti. Başımın onu onaylar-
ken aklım hâlâ söylediklerindeydi. Elemental Alfinlerini ve insanları
bir arada hayal edemiyordum. Bir yarı insanların bu görkemli di-
şinin mahvedeceğine inansıyordu. Diğer yandan Elemental'in de bu-

radan çok farklı olmadığını biliyordu. Ama ne olursa olsun Arın'a yapmak istediği şey iki diyar içinde karmaşadan başka bir şey değildi. İnsanların cinlere, perilere, nâguellere karşı tepkisini gözetmede bile canlandırmıyordum. Hepsi bir deney masasına yatırılmak için an kollarında.

"Sence tanrıçalar varken Elemental daha mı iyiydi?"

"Ben hizmet için yaratılmış bir periyim," dedi. "Bunu bilemem Neden soruyorsun?"

"Onları taşların içine hapseden Amon'du ama şimdi yakalandı. Belki tanrıçalar geri döner."

Yeniden bana baktığında düşünceli görünüyordu. Kimse bu işlemi değerlendirmeye koymamıştı anlaşılan. "Bilemiyorum Nova." Gerçekten sessizdi. "Bu beni aşar. Hatta seni bile aşar."

İstemeyerek de olsa "Bence öö..." diye fısıldadım. Ama tanrıçaların beni rahat bırakmayacağı ortadaydı. Bu meseleyi bir şekilde halletmek zorundaydım. En azından taşların hâlâ varislerde olduğunu biliyordum. Su Krallığı'nın taşı ise Arın'ın ellerindeydi. Onlar bir araya gelmediği sürece bunu düşünmek için vaktim vardı ama en önemli olan konu başkaydı.

Bu bilgiyi Arın ile paylaşmalı mıydım, yoksa kendime mi saklamalıydım...

Uşudüğüm için Lala bana gece mavisi renginde kalın bir kadife den elbise giydirdi. Hafif göğüs dekoltesi kalp şeklinde gelip boyunumdan aşağısını açıkta bırakıyordu. Beli elbisenin kendisinden olan korseyle iyice daralıyor ve daha da incelen belimi ortaya çıkarıyordu. Zaten elbisenin altında görünmediği ve ayaklarımı buz gibi oldeğü için kalın çoraplar ve çizmeler giyinmişim. Lala bunun uygunuz ve komik göründüğünü söylese de onu dinlemedim.

Saçlarımı nihayet çözebildiğinde Elemental kremleriyle muhteşem kalın dalgalar verdi. Su dalgaları omzumdan aşağıya akıyordu. Alnımın iki kenarından birer tutam saçı taç gibi başımı saracak şe-

İkide öndü. Gözlerime ve yüzüme tatlı şeftali tonlarında bir makyaj yaptım ama bunu oldukça sade tutmuştuk. Uykusuzluğun verdiği sarımsaklı parmaklarımı sık sık yüzüme götürüyordu ve dağıttığım bir makyajla dolanmak istemezdim.

"İyi hazırsın, çok güzel oldun..." Eseriyle gurur duyarak aynadaki yansıma baktı.

"Elbette güzel oldum." Elbisenin eteklerini tutup kapıya doğru vardım. "Şimdi güzel olduğumuza göre bir de vâris olalım bakalım." Derin bir nefes alıp kapıyı açtım.

"İyi şanslar..." diye sayıkladı Lala. "O senin için daha zor çünkü güzel olmanı sağlayan bendim."

Kaşlarıma çatarak omzumun üzerinden ona baktığımda miskince yüzüme uzanmış tavana bakıyordu. Ona söyleyecek birkaç kinayeli cümlem vardı ama bu tembel periyi gerçekten özlemiştim, gülümsem ve kapıyı ardından kapattım.

Hava Krallığı bana her zaman keyif vermişti. Koridorlarda ilerlerken nereden bakarsanız bakın dışarıyı ve bulutları görüyordunuz. Gerçekten nefes veriyordu bu krallık. Ama herkesin gelmesiyle birlikte gerilimi de çatısı altına toplamayı başarmıştı. Eskiden kalma alışkanlıkla etrafı kolaçan ederek dolaşmaya başladım.

Mermer kaplı koridordaki çıplak heykeller de tıpkı sürekli onları temizleyen cinler gibi yerini koruyordu. Merdivenin tırabzanlarında parmaklarımı kaydırıp üst kata doğru tımandım. İlk önce kimi ziyaret etmem gerektiğini düşünüyordum ve en yakın arkadaşım da karar kıldım. Ama Sina dışında hiç kimsenin nerede kaldığını bilmediğim için ayaklarımı en üst kata, Hava Lordu'nun muazzam manzaralı daireesine çıkardım beni.

Kasır'sız bir Hava Krallığı gözüme eksik gelse de daha huzurlu olduğunu kimse inkâr edemezdi. Kapıdaki muhafızlara içtenlikle gülümsedim.

"Vârisim," diyerek başlarıyla selamladılar beni.

"Uygunsa lordu görmek istiyorum."

Birisi yeniden başını eğdikten sonra kapıyı açıp içeriye girip uygunluğunu kontrol ederken burada bile ne çok şeyin değiştiğini görmek şaşırtıcıydı. Sina bana karşı daima nazik olmaya çabalamış ve başlangıçta halkı beni kabul etmemiş, özellikle muhafızlar hayatımı zorlaştırmayı denemişti. Şimdi ise herkesten saygı görüyordum ve bu Arın'ın zorladığı bir saygı değildi.

Benim kazandığım bir saygıydı.

"Sizi bekliyor efendim." Muhafız kapıyı tutarak benim için kornarda durdu.

"Teşekkür ederim." Elbisenin eteklerini hafifçe kaldırıp içeriye doğru yürüdüm. Sina kocaman bir dairede kalıyordu. İçeride bir çift kapı daha vardı ama her zaman sonuna kadar açık olurdu. Odayı ıvırlak şekildeydi ve her yanı tamamen açıktı. Ne bir duvar ne de bir pencere bulunuyordu. Yaşadığı her anı havayı içine çekerek geçirmek istediğini söylemişti artık çok uzak gelen geçmişimizde.

Hava Lordu gökyüzünde olmayı seviyordu.

"Belki de seninle bu yüzden iyi anlaşıyoruz," dedim. Çalışma masasından kalkıp bana doğru gelirken söylediğimle birlikte yatağın da sorgulayıcı bir gülümseme belirdi.

"Sen gökyüzünde olmayı seviyorsun, ben de gökyüzü vârisiyim."

Hoşuna gitmiş gibi gülümsemesini genişletti. Yanıma gelip elimi doğru uzandı ve daima olduğu gibi centilmence elimin üzerini öpti.

"Bunu duymak çok hoşuma gitti Nova. Otursana." Boşta kalan eliyle çalışma masasının karşısındaki uzun kanepeyi işaret etti.

Bacak bacak üzerine atarak oturdum.

"Çay veya başka bir şey ister misin?"

Masasının üzerinde buhan tütten porselen demliği işaret etti. Koltuğunun önünde onun yarım dolu olan beyaz, ince porselen fincanı duruyordu.

"Çay çok iyi olur."

O benim için başka bir fincana çay doldururken aşırı düzenli odasını incelemeye koyuldum. Kapıların açık olduğu diğer kısım yatal odasıydı. Odanın tam ortasında gökyüzüne bakan kocaman bir yatağı ve üzerinde büyük yapraklarla döşenmiş çarşaf vardı. Bir kere bende bunu sorduğumda rüzgârı hissetmenin ona kendini iyi hissettirdiğini söylemişti ve bir esintinin altında uyumak düşüncesi beni de rahat ettirmişti.

"Yalnız mısın?" diye sordum. Fincan: bana uzattığında "Teşekkür ederim," diye ekledim.

"Evet." Bunu söylerken bile gerilmişti. Yeniden masasına oturmak yerine çay fincanını alıp benim yanıma, kanepeye oturdu.

"Sonay ile her şey yolunda mı?"

Kaşlarını çatarak "Sonay mı?" diye sordu.

"Siz lordlar varislerinizle işler karışınca böyle huysuz oluyorsunuz."

Gülmeye başladığında açık duvarlardan içeriye bir hava süzülür ve ılık rüzgâr yüzümlü okşadı. Elemental ve onun sihirli lordları...

"Hayır, Sonay son zamanlarda oldukça sakin. Beni düşündüren şey bundan sonra olacaklar." Konuşurken kelimeleri dikkatli bir şekilde seçmesi gözümünden kaçmamıştı. Sina her zaman içlerinde en düşüncelisi olmuştu ve bana kalırsa en iyi lider de oydu. Bu yüzden onun düşünceleri, özellikle tanrıçalar hakkındaki düşünceleri benim için oldukça kıymetli olacaktı.

"Ann burayı da mı ele geçirdi yoksa?" Çayımı içerken bryk altından güldüm.

"Su Krallığı'nı ağırlamak her zaman hoşumuza gider."

"Yapma." Tebessüm ederek gözlerimi kıstım. "Onun nasıl olduğunu biliyorum. Umarım senin sarayıda sana lordluk ulaşmıyordur."

Yine güldü ama bu defa kahkaha atarak.

"Hayır. Ondan beklediğimden daha iyi idare ediyor. Zaten tüm zamanını odasında ya da toplantılarda geçiriyor. Elemental'i yeni-

den ele almak uzun sürecek. Ama senin yardımıyla eminim yükten hafifler."

"Yoksa sen de onunla kalmadığını için beni ayıplıyor musun?"

"Seni ayıplamıyorum ama onunla kalman gerektiğini düşünüyorum." Gri gözleri anlayışla ama uyarıcı şekilde üzerinde dolandı.

"Yapma..." Dudaklarını bükttüm. "Bırın içi zaten ben yapar. Hepiniz neden Arın tacını almış ben de onu ortada bırakmış gibi davranıyorsunuz?"

"Zor zamanlardayız Nova," diye mırıldanırken donuk bakışın gökyüzüne kaydı. "Hepimizin üzerine düşeni yapması gerekiyor. Ba hoşumuza gitse de gitmese de. Yeniden diyarı toparlamamız gerekiyor. Sana da çok iş düşüyor. Arın krallığını yeniden Elemental'e getirmek için uğraşıyor. Ayzet ve Eris toprak halkını bizimle iş birliği yapması için ikna etmeye çalışıyor. Sonay köylere yardım götürmeye çalışıyor ve halkımızı Su Krallığı'nın düşmanımız olmadığı konusunda ikna etmeyi deniyor. Arın en son geldiğinde Kasır'ın sana yaptıkları yüzünden krallığı lanetlemişti. Halk ondan korkuyor." Fıca iki elinin arasına alıp soluklandı. "Güvenlerini hiç boşa çıkarmadan ama Hava Halkı düzen ister. Biz fanatik değiliz. Su Krallığı sadıktır, bağlarını koparamazsın. Ateş Krallığı tutkuludur, zapt edemezsin. Toprak Krallığı güç sever, onları zayıflatamazsın. Bu dön halbü yeniden bir araya getirmek oldukça zorlu olacak, bu yüzden herkes burada olmalı ve elinden geleni yapmalı."

"Ateş Krallığı'nın lordunu neden çağırmıyorsunuz o halde?"

"Ateş Krallığı'nı en sona bıraktık. Üç krallığı birleştirmeyi başarırak onları her zaman olduğu gibi kendi haline bırakabiliriz. Ama Daren'e bir mesaj gönderdi ama Daren yanışmadı. Ateş halkı Arina'yı tanımıyor ve muhtemelen hepsi Evran'ın peşine düşecek."

"Öyle olmayacak," diye kestim sözünü. "Daren, Ateş Krallığı'nı toparlamak için uğraşıyor. Peşinde olduğu şey Ateş Krallığı'nın mihafızıydı. Halkın kendi sözünü dinlemeyeceğini düşünüyor ama söy-

edilmez göre muhafızı dinlerlermiş." Dudaklarımı birbirine bastırıp sildim.

"Şafak'ı mı?"

"Hı hı."

Sına etkilenmiş gibi kaşlarını yukarıya kaldırdı. Biraz kendi içine düşündükten sonra gülümsedi ve bana döndü. "Evet," dedi. "Bu or yarayabilir. Ateş halkı Şafak'a saygı dayar."

Ne diyeceğimi bilmediğim için omuz silkmekle yetindim.

Hazır diyar konusu açılmışken sınıtmayacağını düşünerek "Bir şey sormak istiyorum," diye oturduğum yerde kıpırdandım. Parmaklarım tatlı bitki özlü çay fincanının kenarında dolaşıyordu. "Tanrıçalar bu diyar için ne yapıyordu? Yani onlar neden önemliydi?"

Çerindeki dizlerine kadar uzanan gri ceketin manşetlerini düzeltip fincanı bir kenara bıraktı. Bütün bedenini bana döndürdüğünde oddı ve saygılı bir üsluba geçmişti. "Alfinler insanlardan çok daha uzun yaşar ama ölümsüz değildir. Sadece lordlar ve vârisler ölümsüzdür çünkü krallıkların aklını ve kalbini temsil ederler. Bir lord ya da vârisi öldürmeye teşebbüs eden kişi veya yaratık ne olursa olsun lanetlenir ve o da ölür. Ama evren bir düzen üzerine kurulmuştur. Dünyanın çağları gibi lordlara da çağları vardır. Bir devrin kapanması. O devrin kapanmasına da tanrıçalar karar verir. Ne kadar uzun süre lord veya vâris olacağımıza yani. Zamanını doldurduğunu düşündüğü herkesi bu mertebeden men edebilirler. Lordlar ve vârisler diyarın huzurunu ve dengesini sağlamakla mükelleftir. Tanrıçalar ne lordları ve vârisleri kontrol etmekle mükelleftir." Bu sandığımdan daha karmaşıktı, o büyücü cadıların bizim üzerimizde bu kadar hakimiyeti olması canımı sıkıyordu. İlmek'te onlarla iş birliği yapmıştım ama hiç karşıma çıkmaya teezzül etmedikleri için bu konudaki nas tavrını bilmiyorlardı.

"Yani onlar sizin tanrılarınız," deyiverdim.

"Öylelerdi. Amon onları bir kapana kısıtıra kadar. Çünkü kendi devrinin sona ermesini istemiyordu."

Bu hiç aklıma gelmemişti. Onların görevleri ya da var olan nedenleriyle ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Hazır Hava Kralığı'na gelmişken Sonay ile biraz kütüphane gezsem iyi olurdu. Ama kitap okumaktan hoşlanmıyordum bunun yerine ayaklı kütüphanelerden dinlemeyi tercih ediyordum.

"Peki sence onlar varken her şey daha mı yolundaydı?" Asıl soru ve asıl merak ettiğim buydu. Amon onları bir taşın içine kapatıyorsa kendi çıkarınadır ama Amon'un çıkarları genellikle benimkiyle çatışıyordu. Tanrıçalardan hoşlanmadığım bir gerçektir. Her ne kadarilmek'te bana yardım etmiş olsalar da. Gerçi bana yardım etme sebepleri kendilerini kurtarmam içindi, bu yüzden gönül rahatlığıyla onlara sırtımı dönebilirdim.

"Bir açıdan öyleydi. En başında başka krallıklar da vardı. Ama tanrıçalar huzur için dört krallığın kalmasında karar kıldılar. Tabii..." Birden cümlesini yarım bırakıp çayından içmeye başladı.

"Tabii ne..."

"Aslında son zamanlarda işler biraz değişmişti."

"Ne açıdan?"

"Büyük Yıkım'dan önce ailelerimiz hâlâ hayattaydı. Hava Kralığı'nı babam yönetir, ben yardım ederdim. Ama Arın hepimizden önce kendi koltuğuna ve diyarın koltuğuna oturmuştu. Onun için bazıları..." Yeniden susup kaşlarını çatı.

"Bazıları ne?"

"Bazıları onun tanrıçaları kandırarak kadar dâhi olduğuna söyliyor. Başta onlarla araları iyiydi ama babası devrini kapatırken ve lord unvanı Arın'a verildikten sonra bir şeyler değişmeye başladı. Arın babasından daha farklı bir kral oldu. Çoğunlukla iyi yönde ama diyarı tahrip etti. Dيارını ıvıltıta da olan tanrıçalar bundan sonra

am değildi. Artık onları dinlemiyordu. Ve aslında Amon'dan farklı
te yol izledi ama o da aynı şeyi yaptı."

Elindeki fincan birdenbire buz gibi olmuştu. Gerçek anlamda
buz gibi. Sina konuşurken avuçlarını bastardığını porselen hisset-
tiğim gentimle çatırdadı. Parmaklarımı irkilerek çektiğinde fincan
yere düşüp memmer zeminde bir süre yuvarlandı.

"Hyimisin?" diye sordu yanı endişelenmiş yanı şaşırmış şekilde.

"Hyirim." Başımı salladım. "Sadece daldım. Devam et Lüfen.
Sana ne yaptı?"

Sina devam edip etmemekte kararsız kalmıştı. Bir bana bir yer-
deki fincana bakıyordu. İçinden neler geçtiğini tahmin ediyordum.
Sana işiğini ve daha fazla anlatmaması gerektiğini düşünüyordu.

"Lüfen, burada bırakamazsın!" diye şikâyet ettim.

"Belki de sana devamını Arın anlatmalı."

Bunun olmayacağını ya da zor bir ihtimal olduğunu o da en az be-
nim kadar biliyordu. Arın bir şeyleri paylaşmak konusunda eli açık
tı. Sözü konusu tanrıçalar olduğunda uzakta kalmamı iste-
yordı. Neden bilmiyorum ama daha önce ne zaman onlar hakkında
sorusam geçiştirmiş ve onları düşünmememi söylemişti. Onların
bunu ulaşmasını istemediğini söylemişti. Bilinç tehlikeliydi, düşün-
üşün başına gelirdi. Bu yüzden önüme sağlam bir set çekmişti ama
ben ilmek'te yalnızlığımı terk ettiğinde aslında onların kollarına da
ya kendisi itmişti.

"En azından şunu söyle," dedim ayağa kalkarken. "Tanrıçaların
kollarında olması daha mı iyi, daha mı kötü?"

"Bu enteresan bir soru."

"Sonuçta Amon elimizde ve tanrıçaları içine tıktığı taşlar da öyle."

"Evet ama o tür bir büyüün nasıl kırılacağını çözmek zaman alır
Amon ana lordlardan biri. Bizim bile bilmediğimiz tılsımlara sahip
ken de bunu bir tanrıça ile ortak çalışarak yaptığını düşünülürse."

Kahretsin.

Hayvanların koruyucu tanrısı Edik.

Evrar'ın Salkım Mağaraları'nda tutsak ettiği ve intihar eden tanrıça. Amon onu kandırıp kendi tarafına çekmiş ama daha sonra onu da ortada bırakmıştı. Şimdi işler daha karışık bir hal alacaktı.

"Yine de bir ihtimal," diye zorladım onu. "Dönmeçiler mi yoksa orada kalmalılar mı?"

"Bana kalırsa dönmeçiler," dedi çok düşünmeden. "Tanrıçalar yapmaları gerekeni yapsaydı diyar bu huzursuzluğu hiçbir zaman yaşamayacaktı. Amon kontrolü ele alamazdı. Büyük Yıkım bir daha tekrarlanmaması gereken bir kıyametti. Diyarın huzur ve bütünlüğü için tanrıçaların burada olması gerekiyor. Yoksa yarın başka bir lord çıkıp yine kendi istediğini yapabilir." Dudakları temkinli birer çizgi halini aldı.

"Ya da başka bir vâris..." Kendi kendime fısıldadım. Onun neden böyle düşündüğünü anlıyordum ama tanrıçaların tarafında olması canımı sıkıyordu. Öte yandan tanrıçaların lord ve vâris dengesini sağlaması mantıklı olmalıydı. Şimdi neden Daren'in yarattığı sorun anlıyordum. Amon'un devrinin kapanmasını istiyorlardı ama Amon'un bir veliahdı yoktu. Onlar da hem Ateş Krallığı'nı hem Toprak Krallığı'nı melez bir ortak lord ile birleştirmek istedi. Ve o kişiyi kendi elleriyle büyütmek istedi. Ama Amon avken onları avladı.

Kahrolası herif bir tanrı kadar dâhiydi.

Öte yandan, bir tanrı.

Ve dahi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım Sina'ya. "Şimdi gidip Ana ile biraz sohbet edeyim."

"Benim için bir zevkti." Kapıya kadar bana eşlik ederken oldukça neşeli görünüyordu. Kasvetli bulutları dağılmış, görülmeye başlanmıştı. "Seninle sohbet etmeyi özlemişim Nova. Yarın birlikte bulut tanelerine gidelim."

"O ne bilmiyorum ama kulağa oldukça hoş geliyor."

“Seveceğini düşünüyorum.”

“O halde bu bir randevu lordum.” Kıkırdayarak eteklerini tutan ve hafifçe eğilerek selam verdim. Kapıyı açarken gülüyordu ama muhafızlar göz hizamıza geldiğinde yüzünü daha bilinçli bir resmiyete çevirdi.

Merdivenlerden inip Arın’ın kaldığı katı muhafızlardan öğren-
dik. oraya ulaşana kadar aklımda aynı kan dondurucu düşünce dö-
nüşürdü. Parçalar kafamın içinde yavaş yavaş birleşiyordu.

Tanrıçalar Arın’ın da devrini sona erdirmek istemiş olmalıydı. Onunla aralarının kötü olduğunu Arın söylemişti. Ama tıpkı Amon gibi Arın’ın da bir veliahdı yoktu. Onun yerine alacak bir lord yoktu. Bu yüzden tanrıçalar ona bir şey yapamamış olmalıydı.

Enim’in daha doğrusu Tayga’nın söyledikleri aklımda dolanmaya
başladı. Orman Krallığı. Lanetlendiği için yok edilen Orman Krallığı.
Geriye hiç kimse kalmamıştı.

Kahretsin.

Tanrıçalar, Su Krallığı’nı da yok edecekti. Arın’ı deviremedikleri
için düzeni böyle sağlayacaklardı.

Hayır... Bir yerde bir hata vardı. Su Krallığı dünyanın en önemli
yapı taşlarından biriydi. Su olmadan dünya yerinde kalamazdı. Baş-
ka bir düşünceleri olmak zorundaydı. Beni de içine çekmeye çalış-
tıkları bir plan...

Düşün Nova...

Düşün...

Bir şeyi atlıyorsun.

Arın ve tanrıçalar arasındaki savaş.

Arın’ın silahtan bir veliahdının olmaması. Onun yerine geçecek kim-
se olmazsa Arın’ı deviremezler. Ve Arın istediği gibi diyan yönetir.

Tanrıçalar... Tanrıçaların kozu neydi...

Tanrıçaların da veliahdı oluyor muydu acaba?.. Sahi, tanrıçalar
öllebiliyor muydu? Hayvanların koruyucu tanrıçası Edik intihar et-

mı? Yani ölmüştü. O gün zindanda Daren onların sadece kendilerini öldürdüklerini, daha doğrusu yok olduğunu söylemiş zaman onların yerine geçen biri oluyor muydu?

Koridor neredeyse bitmişti. Arın'ın kaldığını söylediği odanın kapısına varmıştım. Oldukça geniş, neredeyse bir duvar kadar büyük kapının önünde hiç kimse yoktu. Ne bir muhafız ne bir cin... Ben Arın'ın kendisinin istediğine neredeyse emindim. Sarayın içinde yaşam alanından en uzak yerd. Buraya gelirken bir tek cin bile görünmemiştim ortalıkta. Hava Krallığı'nda bile kendine en nazık geyi seçmişti ilahi lord...

Elim kapının kulpundayken aklıma bir şey düştü. Sanki zihnim benden bağımsız bir şekilde düşünmeye devam etmişti.

Düşünmüştü...

Düşünmüştü...

Ve sonunda bir yere varmıştı.

Tarıncaların veliahdı.

Arın'a karşı bir silah.

Dengeyi sağlamak için Daren'i yarattılar.

Ama varis olarak beni seçtiler.

Göküzünün varisi.

Tarıncaların veliahdı.

Ben.

Kapı kendiliğinden iki tarafa doğru açıldı. Geniş odanın içinde, tam karşımda Arın buz gibi soğuk gözleriyle bana bakıyordu.

Bendim.

Tarıncaların Arın'a karşı silahıydım.

Onun krallığından.

Onun kadar deli.

Onun kadar güçlü.

Onu yenebilecek kişi bendim.

Onun yerine geçebilecek tek kişi bendim.

Onun yerine Su Krallığı'nı yönetebilecek kişi bendim.

"Nova," dedi sadece. Sesi ruhsuz ve hırsız çıkıyordu. O benim için ne kadar fark ettiğim düşüncenin çırpıklığı ile ahenkçe dönüyordu.

"Gelebilir miyim?" Kelimeleri zorlukla bir araya getirmiştim. Kafamın içinde akal almaz bir konvoy döndüyordu.

Adımı söyledikten sonra pencereye doğru bana arkasını dönmüştü. Sabahki tartışmamızın etkisi hâlâ üzerindeydi anlaşılan. Normalde ondan izin alan biri değildim ama sarayın en ücra köşesindeki odada kalıyordu ve içerisi gerçek anlamda buz gibiydi.

"Elbette." Doğru duyup duymadığımdan emin olmasam da içeriye girdim, kapıları kapatmak için döndüğüm esnada kapılar kendiliğinden kapandı ve gürültüsüyle beni bir anlığına ürküttü.

Pekâlâ.

Gözlerim içeriye alışmak için odayı kolaçan ediyordu. Daha önce onuilmek'ten ilk çıkardığımda yine birlikte Hava Sarayı'nda kalmıştık ama o zaman sarayın normal kısmında normal bir odada kalmıştı. Burası ise tamamen kocaman taştan duvarları olan, içeride bir tane geniş bir pencere olan kasvetli bir yerdi. Daha doğrusu soğuktu. Duvarın yanında geniş bir ahşaptan oyma yatak duruyordu. Örtüsü hiç bozulmamıştı. Yatağın yanındaki komodinin üzerinde sönmeye başlamış bir mum ışığı vardı ama içeriye asıl aydınlatan şey açık pencereden içeriye süzülen dolunayın ışığıydı. İlk önce Ann'a ve onun mavi beyaz saçlarına vuruyor, daha sonra odanın içine sızılıyordu.

Diğer tarafta elden değme gibi duran bir masa vardı ve karşısında da bir lord için fazla yakışıklı eski bir iskemle duruyordu. Neden kalmak için burayı tercih ettiğini bilmiyordum.

Bir yanım belki de yalnız kalmak istiyordur, diye düşünürken daha baskın olan diğer yanım hayatı boyunca yalnızlık, neden bunu istesin diye düşünüyordu.

"Sabahki çıkışım için üzgünüm," diye girdim konuya. Kendem aniden suçlu hissetmiştim. Ve belki biraz da korkuyordum. Bana karşı ilk defa bu kadar mesafeliydi ve bu gerçekten hissettiğim bir ruhani mesafeydi. "Hâlâ aynı düşünceler içindeyim ama bunu daha düzgün bir şekilde konuşmalıydık."

Bana hiç dönmeyen, "Öyle yapmalıydık," dedi dümdüz bir şekilde.

Üzerinde beyaz bir gömlek ve lacivert bir pantolon vardı. Kaya-fetlerimiz arasındaki uyum dikkat çekici olabilirdi, eğer başka bir şey daha çok dikkatimi çekmese.

Anın pek iyi görünmüyordu. Her anlamda. Bir kolunu pencereye yaslamıştı ama diğer elinde bir şişe vardı. İçki şişesi olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Gömleği pantolonun üzerinde sallanıyordu ve yakasında birkaç düğmesi açıktı. Onu ilk kez böyle özensiz görüyordum.

"Ann..." diye fısıldadım ilgisini çekebilmek için. Sesimi duyduysa da bana doğru dönmedi. İçerideki kederin soğukluğu vücuduma vuruyor ve daha çok üşümeme neden oluyordu. Ne garipti. Başka bütün gün üşümüştüm, Lala bile bana bu kalın kışafetleri giydirmişti ama şu an pek anlamı kalmamıştı.

"Biraz önce Sina ile çay içerken fincanı buza çevirdim," dedim normal bir şeyden bahsetmiş olmak için. "Ve uyandığımdan beri üşüyorum. Şimdi ise içimden bir ses bunun sebebinin sen olduğunu söylüyor." Açık pencerenin önünde hemen yanında durdum. Omsu gibi ben de dolunayı izlemeye koyuldum.

"Lordlar ve vârisler..." Derin bir iç çekti. "Üşümene neden oldıysan üzgünüm. Bu kontrol edemediğim nadir şeylerden biri. Tıpkı senin gibi." Ağır hareketlerle bana dönerken şişeyi camın pervazına bıraktı.

Buz mavisi gözlerimiz kesiştiğinde gerilim biraz daha artmıştı.
"Belki de bazen akışına bırakman gerekiyordu."

Elini havaya kaldırıp yavaşça parmaklarının ucunu köprücük kemikimin üzerinden boynumda gezdirdi. Bunu teninin soğukluğunu anlamam için yapmıştı. "İnsanlar öldüğü zaman buz gibi soğuk bedenleri, bunu biliyor musun?"

Ağır ağır başımı salladım.

Şakaklarındaki parmaklarını biraz daha kaydırdı. "Bu soğukluk Nona..." Kaslarını çattı. "Gücümün sınırsızlığını gösteriyor. Güç ne zaman beni aşarsa ölüm soğukluğu ile beni ele geçiriyor ve işaret veriyor. Eğer bunu akışına bırakırsam..." Dokunduğu yerlerde bir tutulma gibi buz kalıpları oluşmaya başladı. Buz önce boynumu sarmaya sonra omzuma doğru kontrol edilemez bir hızla inmeye başladı. Tenim çatlıyormuş gibi müthiş bir sızı hissettim.

Buz yanıltı.

"Akışına bırakırsam önce seni..." Sonra parmakları yeniden şişeyi kavradı. Buzla kaplandığım için boynumu oynatamıyordum. Müthiş bir buz soğukluğu tenimi yakıyordu. Gözlerimle onu takip ettim. Kendinde değildi. Şişe bir saniyeden daha kısa bir süre içinde komple buz tuttu. "Sonra her yeri ele geçirir."

"Ann..." diye fısıldadım.

Şişeye uzun uzun baktı. Şişenin parmaklarının arasında bir buz yığınına dönüşmesine. Omzum tamamen uyuşmuştu, artık onu hissedemiyordum. Gücü sınırsızdı, kendi gücünü ona karşı kullanıp buz eritme riskini alamadım. Güçlerimizin çarpışmasından ve ufak bir kazanın olası sonuçlarından endişeleniyordum.

"Ann..." diye fısıldadım omzumdaki aşağı inen buzları artık daha yoğun bir ağırlıkla hissederek.

Şişe parmaklarının arasında bir anda tuzla buz olunca yerimden sıçramamak için nefesimi tuttum.

"Ve öldürür."

Bakışları önce elinde parçalanmış şişeye sonra bana kaydı. Çok kısa bir an gözleri irileşti. Sonra aceleyle elini bana bir kez daha dokundurmadan boynumdan bileğime kadar boşlukta kaydırdı. Beziyle eriyerek su damlaları halinde yere yağdı.

Nefesimi verip pencereye yaslandım ve derin derin soluk almaya çalıştım. Bir elim soğuktan sızlayan boynuma gitti. Göğsüm sıkıydı. Korku ve öfke aynı anda vurdu sineme. Sol tarafım tamamen soğuktan felç olmuştu. Ve bunu o yapmıştı.

"Nova..." diye mırıldandı.

Elini bana doğru uzattığında ben de elimi kaldırdım ve avucumdan kopan bir su yığınıyla onu geriye doğru ittim. Onu bir uçurumdan aşağı atsam daha az dehşete kapılırdı.

Öksürmeye çalışarak "Neyin var senin?!" diye bağırdım. "Buhalin ne?" Gözlerindeki o donuk ifade yerini endişe dolu bir şaşkınlığa bırakmıştı.

"Benden korkuyor musun?" Bu sanki şu an dünya üzerindeki en önemli meseleymiş gibi soruyordu bunu.

"Hayır!" diye başımı iki yana salladım. "Senin için endişelendim. Kendini kaybetmiş gibi davranıyorsun." Gözlerim her şeyi izlemek için bu kasvetli odanın içinde dolaştı. Ama söylediğim başka bir şey onu duraksatmıştı.

"Benden korkmuyor musun?" Çenesini dikleştirerek sordu. Sanki bu dünya üzerinde yazılı olmayan bir kuralmış gibi. Gözlerinin mavileri bugün fırtınalıydı. Okyanusun ortasındaki kopan bu kasırganın içinde kalmak istemiyordum.

"Anlaşılan bugün doğru zaman değil," diye mırıldandım. Kendimi iterek ve bir yandan hâlâ boynumu ovup vücut sıcaklığımı korumaya çalışarak "Daha sonra konuşuruz," diye ayağa kalktım.

"Nova, bekle!"

"Daha sonra Arın."

Kapıları çıkmak için tokmağı çevirdim ama açılmadı. Biraz daha kuvvet dedim ama yine açılmadı. Hirsis arkamı dönüp ona baktım.
"Aç şu kapıyı!"

"Konuşmamız gerekiyor." Gözleri mavi yeşil bir yoğunluk kazanmıştı. Ne söyleyeceğini bilmiyor ama işiteceklerinden çekiniyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Parmaklarındaki gerilim artıyordu. Büyük bir çelişkiye düşmüştüm.

Elrimi teslim olurmuş gibi havaya kaldırdı. "Affedersin," dedi. Bakışları nihayet yavaş yavaş normale döndü. "Affedersin. Lütfen, biraz ver konuşalım. Kendimdeyim." Yavaş ve temkinli adımlarla bana doğru gelirken kollarımı çatırdı. "Neler olduğunu anlatacağım," derken gerçekten buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Tamam." Temkinli bir nefes verdim. Burada olan, ona olan her şey dizlerimin titremesine neden olmuştu.

"İlk önce izin ver sana yaptığım şeyi düzelteyim." Elini tutmam avucunu bana doğru uzattı. Temkinli olsam da boynum gerçekten tutulmuş gibi ağrıyordu. "Lütfen," diye inledi. "Kendimden nefret etmem için verince, bu kontrol edebildiğim bir şey değil. Bana vermezsen kendime kızacağım ve her şey daha çok kontrolden çıkacak." Bu defa sesindeki samimiyeti tanıyordum. Onun sıcaklığına güvenerek parmaklarımı avucunun içine bıraktım. Beni kendine doğru çekti. Sarılmak için değil, bedenleme esnasında omzum ve bacağım parçalanmasın diye muhtemelen.

Mide bulantısıyla sarayın içindeki başka bir odaya geldik. Gözlerim karanlığa alışana kadar Arın parmaklarını oynattı ve içerisi aniden aydınlandı.

"Kimin odasındayız?" diye sorarken bir anda bir su sesi duydum. Önünde bir kapı açıldı ve içeriden Ariana çıkageldi.

"Harika..." diye söylendim. "Neden turdayız?"

"Ann?" diye sordu Ariana oldukça şaşırılmış bir şekilde. "Her şey yolunda mı?"

"Gel, Nova." Yeniden elimi tutup beni odanın köşesindeki tuvale peye oturttu. "Bir şey oldu," diye kelimeleri toparlayamadan konuşmaya başladı. "Vücut ısını normalle çevirmen gerekiyor. Yardım eder misin lütfen?"

Ariana bir bana bir ona baktı. Bakışlarında bir dehşet ifadesi arasam da öyle bir şey bulamadım. Ateş varisi belki de bu konuda tecrübeliydi. Ve bu düşünce birden midemin daha çok bulanmasını neden oldu.

"Ben de halledebilirdim," diye mırıldandım.

"Ateşe hükmedemiyorsan biraz zaman alırdı," diyerek yanına oturdu Ariana.

"Sen varisliğinden feragat etmemiş miydin?"

Gülümserken parmaklarını boynuma bastırdı.

"Bu o kadar kolay kurtulabildiğin bir şey olmuyor."

Gözlerini kapattı, tılsımlı fısıltıları beni avuç içinden çıkan melek birlikte yakaladı. Tenimin üzerindeki o buzdan katmanı derimin altına inerek ince ince kazıdı. Vücudum normal ısıya dönene kadar üzerumdaki kasılma ağır ağır kendini rahat bir gevsemeye bıraktı.

"İşte oldu." Elini üzerinden çekti. Ben bir şey istemediğim için tek kelime etmedim. Omzumun ovmaya devam ettim sadece.

"Teşekkür ederim," dedi Arın ona minnettar bir şekilde.

Ariana sıcacık bir şekilde gülümseyip kızıl saçlarını kulağına arkasına sıkıştırdı. "Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı? Sonra bir an duraksayıp aklına bir şey gelmiş gibi onun eline uzandı. Kollarını birbirine bağladım.

"Arın," dedi Ariana saçlarını çatarak. "Bu çok fazla."

Arın ellerini kendine çekti.

"Bırak sana da yardım edeyim," dedi Ariana.

Gözlerimi devirdim.

"Teşekkür ederim." Başını bana çevirdi. "Gidelim mi?"

"Zevkle," diye gülümseyerek elimi ona doğru uzattım.

“İyi geceler Ariana,” dedi ve başıyla hafifçe selamladı.

“İyi geceler,” dedi Ariana memnuniyesiz bir şekilde. Ve saniyeler içinde yeniden Arın’ın kaldığı o kasvetli odadaydık. Gözlerimi yeniden orada açtığımda başımı salladım ve onun elini yeniden yaladım. Bu defa ben bedenleme yaptım ve kesinlikle başka bir yere girdik.

“Burası neresi?” diye sordu. Hava sarayı’nın içinde omum daha önce kaldığı odadaydık ama orayı bile tanıyamıyordu.

“Gel benimle,” dedim emir verici bir şekilde. Odanın içinden geçip banyoya ilerledim. Burayı daha önceden biliyor olmak şu an elimdeki bir şanstı. Çünkü bu odada büyük bir kuvvet olduğunu biliyordum.

Ona bakmadan kuvvetin dolması için suyu açtım ama çeşmeye dokunup etrafını tılsımladım. Parmaklarımı çeşmeden akan suyun altına tuttum. Benim avuçlarımdan dökülüyormuş gibi. Su bir kez daha beni tanıyarak dudaklarımdan kıvrılmasına neden oldu. Berrak su yavaş yavaş pembemsi bir renk aldı ve kuvvetin içinde parlamaya başladı.

“Sen şifalıydın,” dedi Arın hayret dolu bir şekilde.

“Öyleyim.”

“Daha azını beklemezdim Nova...”

Yarım yamalak gülümsedim. *Sorun da bu Arın, hep daha fazlasını beklemen ama sadece benden değil, kendinden de.*

“Ve sen de hastasın. Biraz dinlenmen gerekiyor.”

“Yaptığımı tek şey dinlenmek zaten.”

“Hayır.” Ona doğru döndüm ve içten görünmeye çalıştım. “Yaptığın tek şey düşünmek Arın. Düşünmek ve plan kurmak.” Ayağa kalktım, kuvvetin kenarındaki sıvı bitki özlerini ve ne işe yaradığını bilmediğim her şeyi kuvvetin içine dökmeye başladım. Su sandığımdan daha hızlı bir şekilde köpürmeye başladı.

“Düşüncelerimi durduramam”

"Denemelisin." Çenemle suyu işaret ettim. "İçeriye gir."

"Sen de bana katılacak mısın?" Geniçe gülümsemedi.

"Evet," diye başımı salladım. "Ama küvetin içinde değil. Şimdi dediğimi yap ve beni bekle."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bir kez olsun kontrol etmeden sadece sana söyleneni yap lütfen Lord!"

Söylediğim şey oldukça hoşuna gitmiş gibi yeniden gülümsemedi. "Pekâlâ, gerçekten söylendiği kadar deli olan vâris."

Banyodan çıkarken "Biliyor musun, Antikacı diye biriyle tanıştım ve oradaki herkes bana delinin vârisi diyordu. Bu, şu ana kadar duyduğum en iyi lakaptı."

Arkaımdan sadece banyonun içinde yankılanan kahkahasını duymuş ve rahatlayarak nefes almıştım.

Koridora çıkıp duvara yaslandım.

Bu da neydi böyle. Onun nesi vardı...

Gözlerim etraftaki gölgelerin üzerinde dolaştı. Bu sarayda umduğundan daha büyük sorunlar vardı. Onlar gitgide daha çok üzerimi yitiriyordu. Tahtlar ve taçlar insanlara bunu yapardı işte; bu yüzden onları istemiyor, saraylardan koşarak uzaklaşmak istiyordum. Yönetim gücü veya hırsı, buna istediğinizi söyleyebilirdiniz ama insanı mahvediyor ve tüm iyi yanlarını yok ediyordu. Lordların da vârislerin de gözlerinde gördüğüm buydu ve biraz daha bunun içine batmaya devam edersem benden de geriye çok az şey kalmasındı korkuyordum.

Biraz çay almak için mutfığa inerken merdivenlerin önünde oturdum.

"Meşgulüm Ari..." diye mırıldanarak yoluma devam ettim. Bir kat aşağı daha indim ama çatal dilli cadı peşimden geliyordu. Bir de üzerine pelerin geçirip eline bir mum almıştı. Duvarda gölgesini gördükçe gülmekle gerilmek arasında gidip geliyordum.

statistik oldukça hoş ve sesizdi.

"Ne istiyorsun, çay mı?"

"Kendim hallederim..." diye mırıldandım ve etrafta bir demlik aramaya koyuldum ama Ariana önüme geçerek parmağını şaklatı ve benim yanımdaki ocakta bir demlik kaynamaya başladı.

Kollarımı yetniden göğsümde kavuşturdum. "Ne istiyorsun?" Benim yerime Ilseck'e geçtiği için ona minnettardım ama borcumu ödemiş ve en kısa zamanda onu oradan çıkarmıştım. Hem de kimse zarar görmeden. Belki beni hariç... O çingiraklı bir yıldı ve Arın'ın vakti ve daha fazlası olmak istiyordu. Belki de bu yüzden beni Daren'e itip atıyordu. Geldiğinden beri bir kez olsun onu sormamıştı bile.

Zavallı İblis, herkes tarafından terk edilmiş.

"Neden bana ters davranıyorsun?"

"Kendimi kontrol edemiyorum." Yapay bir tatlılıkla gülümsedim ki yalan söylemiyordum, bu cadıya ısınmıyordum, nokta.

"Kendini kontrol edemeyen Arın." Kaşlarını kaldırarak uyardı ve sul derdinin de o olduğunu anlamış olduk. Zaten başka ne beklidyordum ki. Halimi hatırlımı soracak değildi cadı. Hele Daren'i hiç sormamıştı. İlmekteyken onu bana emanet etmek için o kadar dil dökmeyi biliyordu ama kendisi ne lordu ne krallığı için hiçbir şey yapıyordu. Onca kişi bir de bir araya gelmiş beni suçluyordu. Ben en azından krallığım ve Arın için bir şeyler yapıyordum.

"Ne biliyorsan söyle," dedim keyifsiz bir şekilde. Ne kadar kabul etmek istemesem de Arın'ı benden daha iyi tanıyordu.

"O yalnız," diye fısıldadı büyük bir sır veriyormuş gibi. "Ona yardım etmek zorundasın."

"Ediyorum." Meşgul olmak için etraftaki dolaplarda fincan aramaya koyuldum. Yani bunu bana söylemesine gerek var mıydı cidden, dönüp kendine ve kendi lorduna bakmalıydı.

"O yalnız," diye tekrar etti.

Bikkınca gözlerimi yeniden ona çevirdim.

"Ben anlamıyorum. Burada bile herkes ona saygı diyor. Eminim onu sevenler de vardır." Ariana ve Sonay bu konuda epy edeydi. Ama saraydaki herkes Tayga bile her zaman Arın'a karşı saygı beslemişti. Hatta psikopat Antikacı bile!

"Bir lord olarak evet. Ama " Biraz duraksadı. "Nova, Arın'ı, ailesini, arkadaşlarını, naguelini, halkını ve krallığını aynı anda kaybetti." Sonra tereddütle bana baktı. "Sonra seni buldu ama seni bulduğunda Daren'i kaybetti. Sonra sen de gittin."

"Ben onu terk etmedim. Beni kaybetmedi. Sadece..." Dışlarım sıkarak bir nefes verdim. "Neyse," dedim. "Ben ne yapacağımı bilirim. Yardımcı olmaya çalıştığın için sağ ol."

"Ona değer veriyorum Nova ve sen de veriyorsan ona yardım etmek zorundasın."

"Halledeceğim," dedim yeniden ve demlikle birlikte iki tane fincan kapıp yeniden merdivenlere yöneldim.

"Demlikteki çay değil, süt. Arın süt sever. Haberin olsun!" Kimyeyle arkamdan seslendi ama en azından peşimden gelmedi. Ona ters ters içimden söylenerek merdivenleri çıkmaya devam ettim. Süt mü? Ben süttten hoşlanmazdım. Kokusuna bile tahammül edemezdim.

Ama Arın'ın süt sevmesi çok tatlıydı.

İlahi lord süt seviyordu.

Ona biraz da kurabiye ve çikolata bulsam iyi olurdu.

Kendi kendime kıkırdadıktan sonra kapıyı açtım ve yeniden odaya girdim. Arın'ın gömleği banyonun zeminindeydi ve kütvetin kütlerinden çok açık tenli çıplak omuzları görünüyordu. Pantolonu ortalıkta yoktu sanırım suyun içine onunla girmişti.

Düdünceli biri...

Biraz hayal kırıklığı ile demlikteki sütü fincana koydum. Ben içmeyeceğim için sadece ona götürdüm.

"Dinlenebiliyor musun?" diye sordum fincanı uzatırken.

-Teşekkür ederim." Fincanın içine baktı ve sonra buz mavisi şaşkın bakışları bana döndü.

-Anana söyledi." Hırsızlanarak içeriden bir sandalye kaptım ve eteklerimi toplayarak sandalyenin üzerinde bağdaş kurdum.

-Eminim başka şeyler de söylemiştir."

-Senin için endişeleniyor."

-Peki ya sen?" Kirpiklerinin altından bakarken gerçekten meraklı görünüyordu.

-Endişelendiğimi aşağıda söylemiştim."

-Ben iyiyim."

-Öyle olmadığını biraz önce açıkça gördüm." Kaşlarını kaldırdım. Bu bir inkâr mı yoksa teselli miydi, emin olmanın yolu yoktu. Herkes her zaman ondan en iyisi olmasını beklemişti bunu biliyordum, belki de bu maske Arın'ın yüzüne o kadar yapışmıştı ki o da kendisinin kanlı canlı biri olduğunu unutmuştu. Hata yapma ya da toy verme, durup nefes alma zamanı dahi tanımıyordu kendine. Et-rasına ördüğü korku ağına yapışan sevdiklerini teker teker farkında bile olmadan avlıyordu.

"Biliyor musun," diye konuşmaya başladım. Aslında aklımda belli başlı cümleler yoktu. Bir kez olsun onun karşısında tuhaf ya da yetersiz hissetmeden kendim olmak istiyordum. Bugünkü buhranı bana onun da esasında yaralı olduğunu göstermişti. Herkes mükemmel bir kontrole sahip olduğuna o kadar inanıyordu ki çoğu zaman tüm yükleri sırtına verip nasıl taşıyacağını düşünmüyorduk bile.

"İlaham hep çok çalışan biriydi. O bir diplomat. Uluslararası siyasi bir şeyleri çözümler. Arayı falan düzeltir. İşi bana her zaman için o kadar sıkıcı gelmişti ki hiç tam olarak ne yaptığını öğrenemedim bile." Kendi kendime gülümsedim. Canım babacığımı yine çok özlemiştim.

"İbu nedenle çok sık seyahat ediyordu. Annem ise... O çoğunlukla benimle değildi. Bu yüzden beni büyükbabam büyüdü. Büyükbabam

dünyadaki en mükemmel insandır. Tayga var ya, o bile böyle. barnın yanında cahil kalırdı. O tam bir bilgedir ama aynı zamanda eğlencelidir.” Derin bir nefes aldım. Arın pür dikkat beni dinliyordu. İlk defa ona insan diyarındaki hayatımda ilgili bir şeyler anlattım fark ettim.

“Gördüğün gibi,” ellerimi kaldırıp başımdan aşağı kaydırarak kendimi işaret ettim. “Beni çok güzel büyüttü.”

Arın küvetin içinde başını arkaya yaslayarak kahkaha attı. Nâ-yet rahatlamış ve kaygısız görünüyordu. Renkli suyun içindeki beyaz teni, içtiği süt kadar belirgindi. Mavi beyaz saçları parmaklarım arasından gezdirdikçe ıslanıyordu. Şimdiden buzlarının çözüldeğ-i-ni görebiliyordum.

“Basit bir hayatım vardı...” O zamanların anısı dudaklarımda dümdüz bir tebessüme neden oldu. Sanki hiç yaşamadığım bir zaman dilimiydi. Sanki daha önceden yaşadığım başka bir zaman dilimiydi. Ölmüştüm ve başka bir yaşamda gözlerimi yeniden açmıştım. Ama ben bu yaşamı hiç sevebilmiş miydim?

“Okula giderdim, çok arkadaşım vardı. Bizim diyarımızda insanlar arkadaş edinmekte zorlanır, yalnız kalırlar... Ama ben bunu hiç yaşamadım. Bizim diyarımızda aile bağları çok önemlidir, özellikle de anneler... Annesi olmayan çocuklar için hep üzülür, diğer insanlar...” Nefes aldım ama gülümsemeye devam ettim.

“Ama ben bunu da yaşamacım. Ne arkadaşlarım tarafından dışık hissettim ne de annemin yokluğu yüzünden... Ben kendi diyarımda şanslı olan çocuklardandım... Sürekli gülümseyenlerden, başı- ra- b-ğ-ı- ra şarkı söyleyenlerden...” Başımı kaldırıp tavana baktım. “Yağ- m- u- r- u- n altında dans edenlerden...” Bunun, yağmurun ona ne hisset- ti-ğ-i-ni özellikle merak etmiştim. Başımı ona çevirdim. Kohun küvetin kenarına, başını da kohuna yaslamıştı... Bir film izler gibi seyrediyordu beni. Dudakları hafif aralık, kaşları belli belirsiz sık ama ilk kez kaygısızdı.

"Sonra buraya geldim." Dişlerimi sıktım "Elemental... Anlatılan nasalları gerçek olduğu diyor. Maaşların o kadar da güzel olmadığını, beyaz atlı prenslerin aslında nasıl da acımasız olduğunu görüyorsun diyara..." Ayağa kalktım. Taş zeminin üzerinde yavaş adımlarla yürümeye koyuldum. Sadece hareket etme isteğinden.

"Beni istemediler, benden nefret ettiler, bana yalan söylediler, beni dışladılar, yaraladılar, zehirlediler..." Başımı ellerimin arasına aldım. "Benden çok şey beklədiler... Adımın yansıya bir ırmak koydular ve benden onun ne olduğunu bilmemi beklədiler, o kişi olmayan hakkını vermemi beklədiler..." Dişlerime yaptığım baskı bütün çeneme yayılmaya başladı. Yürüdüğüm azum bir yolda ışıklar önce aydınlanmış sonra kararıştı. Bana yolu göstermişlerdi ama bakmak için, anlamak için zaman vermemiş ve ışıkları kapatmışlardı. Sadece bir anlığına gördüğüm bir yolu karanlıkta yürümemi istemişlerdi.

"Hatalar yaptım..." diye fısıldadım. "Yapacağuma inanmadığım şeyler yaptım... Hayal kırıklığına uğrattım. Olmamı istediğiniz o vâris olmayı beceremedim." İlk kez ona kendimden bahsediyordum. Şu vârisinden değil. Novadan, sadece Novadan...

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı. Şimdi gözlerini kapatan o oldu. "Bunu görmek istediğimi. Seni, yağmurun altında dans ederken.... Hiç kimsenin dokunmayacağı bir yerde. Seni korumamı gerekmeyeceği, senin için endişelenmem gerekmeyeceği, sırtına bir sürü yük koymayacağım bir yerde..." Başını kaldırdı. Parmaklarını küvetin içinden çıkardı, boşlukta dairesel hareketlerle bir eksen çizmeye başladı. Su bir kar küresi gibi avucunda küçük bir dâire yarattı. Kürenin içine bir hayat dolmaya başladı. Karamlık bir sokak yavaş yavaş bir ayna görüntüsü gibi aydınlandı, sonra...

Yağmur yağmaya başladı...

"Seni hiç kimseyle paylaşmam gerekmeyecek bir yerde..."

Bazen onun ne düşündüğünü anlamazdım. Çoğu zaman onunla ilgili gerilimim bunun önüne geçerci. Anın'ı anlamaya çalışmadı-

ğın anları anımsıyordum. Onu anlamıyacağıma o kadar emindi ki bunun için çabalamıyordum bile. Onun gözünden bakamıyordum. Onun gözünden göremiyordum.

"Ama," dedim korku dolu bir merakla. "Beni kumınla peşleştirmen gerekiyor ki?"

Parmakları havada asılı kaldı. Önce duracağını sandım ama ondan yarantığı şeffaf kürenin içinde bambaşka bir parlama yapıldı. Yağmur dindi, alevler suyun içinde yavaş yavaş yükseldi.

"Ben senin lordunum." Acı çeker gibi bir hali vardı. Boşlukta dans ettirdiği parmaklarını asiden kapattı. Eli havada sıkı bir yerele haline geldi. "Sana anlatması gereken bendim ama sana anlatmak istemeyen de bendim. Senin için, herkes için her şeyi hall etmek istedim, bir kez daha kaybetmemek istedim. Ama yine yapamadım. Başını küvete yasladı, kendini ağır ağır suyun içine bıraktı. "İlahi lord..." diye mırıldandı. "Gücün ne kadar sınırsız olursa olsun zaman hiçbir işe yaramaz biliyor musun Nova?" Keskin buz mırıltı gözleri aşağıdan bana doğru döndü. "İyi şeyler yapmak istediğin zaman." Yarım yamalak göldü.

"Bunu hiç fark ettin mi?" Cevap beklediği bir soru değildi. "Göç sadece kötü şeyler yapmak için kullanabilirsin. Bir diyarı sulur altında bırakmak için, birini kendi kanında boğmak için... Sonsuz güç diye bir şey yoktur, katlanıman gereken vicdan muhasebesi vardır. Toprak Krallığı'nı yok etmek benim için nefes almak kadar kolay ama ya içinde yaşayan masum insanlar?... Onlarla birlikte, senin ölen şeyler... Senin de ölen yanların..." Çenesini doğrularak tamamen başını bana çevirdi. "İşte bana bu yüzden ilahi lord diyolar. Yaptıklarımı ne kadar acımasız olursa olsun bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorlar. Hem güçlü hem de iyi olduğumu sanıyorlar." Kaşlarını kaldırdı, "Ama," dedi. "Ne kadar ileri gidebileceğimi de biliyorlar. Hem de ben bile bilemezken bunu. Ama içinde biliyorsun."

her dağa var. " Gözlerini sıkı sıkı kapadı. "E) anları zihninden bir anlığına bile atamıyorum. Aklıma ölmüşler, engellenmiş ve ne kollarının arasından çekip almalarını. Krallığın kuzeyi yitmesini. " Kalp atışlarını duyduğumu hissettim. Nefes öyle hızlı geliyordu ki bir şey onu bana getirmişti sanki. ( ) sen şimdi benim de kulaklarımdaydı. ( ) acı. ( ) yas. ( ) korku. ( ) öfke.

Ben de onunla birlikte o yıkımın altında kaldım, o anıyı yaşadım, o keder yaşadım ve hiçbir şey yapamadım.

Ann her zaman o kadar güçlüydü ki ona bakınca kınac kaybedeni görmezdi ve görmüyordu da. Yıkılan bu krallığı vardı ama aradıkları düşünmüyorduk. Ann bir şekilde bunu düzeltirdi çünkü Ama onun da bir canlı olduğunu aslında gerçekten bir Tanrı olduğunu unutuyorduk. Ya da öyle bencildik ki Tanrı'yı bile yalnızlığa bir mahkûm ediyorduk.

Ann orada doğmuştu, orada, onlarla büyümüşü. Lale'nin canını acıttığım zamanı anımsadım, Tayga'yı hayal kırıklığına uğratmışım. Bu diyara ve burada olup biten her şeye bu kadar yabancı olmama rağmen onlardan uzak kaldığımda ne kadar acı çektiğimi hatırladım. Su Krallığı' olmadığı için ne kadar dışlanmış ve yalnız hissettiğimi hatırladım. Ann tüm bunların hepsine benim asla bilemeyeceğim doğuştan gelen bir bağ ile bağlıydı. O böyle doğmuştu ve ondan bütün bunları almışlardı.

Ve sonra da Daren'i kaybetti, demiydi Ariana...

Ann'in ilmek'ten çıktığı o anı anımsadım. Birbirlerine güvenlerini beklerken birbirlerine nasıl sarıldıklarını. Zindanda birbirleriyle kavga ederken bile birbirlerini ne kadar özlediklerini görmüştim. Ann özlüyordu... Hepsini, herkesi özlüyordu. İlahi lord yalnızlık çekiyordu. Ve ben onu daha da yalnızlaştırıyordum yaptıklarımla...

Bütün kulları tarafından terk edilen bir tanrı gibi... Ona inanıyorlardı ama asıl sorun da buydu. Ona o kadar çok inanıyorlardı ki her

şeyi ona bırakıyorlardı. Belki de bu yüzden kutsal kitaplar da ibade edilmesi gerektiği yazıyordu. Tanrı tek başına kalıyordu. Ve şeytan her geçen gün daha da kalabalıklaşıyordu...

Küvetin yanına eğildim. Dizlerimi soğuk taşa yasladım. Elim çekimser bir şekilde küvetin kenarına tutunduğu elinin üzerine bastırdım. "Buradayım," diye fısıldadım. "Öğreniyoruz, hatalar yapıyoruz ama ikimiz de öğreniyoruz. Ben buradayım. Vârisin, dostun, halkın..." Genişçe gülümsedim. "Sarayı birlikte tamamlayacağız. Halkımızı birlikte uyandıracacağız. Artık daha fazla konuşacağız." Derin bir nefes aldım. "Buradayım," dedim tekrar. "Artık tek başına boğulmayacaksın."

Gözlerimiz birbirine değdi. Sabah güneşi ve akşam yıldızı gibi parladı bakışları. Diğer elini de benim elimin üzerine koydu. Ruhu bir soluk aldı. Üzerinden bütün bir dünya geçmiş gibiydi. Şimdi o, yıllar sonra nefesini tuttuğu suların altından çıkmış gibiydi. Yeniden tanışmıştık. Eğilip dudaklarını elimin üzerine bastırdı.

Yıkılmış krallığın direnen ruhu...

Direnliyordu.

Hâlâ direniyordu.

"Bu gece uyu lütfen," dedim elini sıkarak. "Hiçbir şey düşünmeden sadece uyu. Yarın kaldığımız yerden devam edeceğiz ama bir geceliğine sadece kendine izin ver. Olur mu?" Gözlerine istekle baktım. Birilerinin de onu düşünmesini istiyordum artık. Onu düşündüğümü bilmesini istiyordum.

"Söz veriyor musun?"

İçtenlikle kıkırdadım. İlahi lord küçük bir çocuk gibiydi.

"Söz veriyorum," dedim. "Ama bu diyardaki tüm anlaşmalar bizi sınırlı belaya sokuyor."

O da benimle birlikte güldü. Ellerini çekip şakaklarına bastırdı. "Sen de uyu," dedi. "Yorgun görünüyorsun. Bir de Nova..."

"Hım?"

-Daha çok konuşalım olur mu?"

-Kesinlikle." Hevesle başımı salladım. En büyük sorunumuz buydu birbirimizi duymamak ama artık buna izin vermeyecektim. Ona karşı daha sabırlı ve daha iyi olmak için uğraşacaktım.

-Sana anlatmam gereken ve öğretmem gereken çok şey var," dedi rahatsız bir şekilde yüzünü buruştururken.

-Hayhay lordum." Ayağa kalkıp önünde hafifçe reverans yaptım. -Yarıdan itibaren emrinize amadeyim."

-Ben de senin."

İşte bu gerçekten hem yüzümü hem içimi güldürmüştü. Kalbimdeki ağırlık hafifledi. Omuzlarımdaki sorumluluk bir yük değildi artık. Tıhı ya da taç korkutucu değildi. Artık onları taşıyabileceğimi biliyordum çünkü ağırlığını paylaşacaktık. Herkesin anlatmak istediği buydu. Lord ve Vâris olmanın anlamı buydu. Paylaşmak zorundaydık.

"Şimdi gidiyorum ve lütfen bu odada kal, kendini ısıts köhne bir yere hapsedmeni istemiyorum." O oda istemsizce bana İlmek'i hatırlıyordu. Buz gibiydi ve yaşam belirsizliği yoktu. Kapıdan çıkmak özneyken dönüp Arın'a baktım. Hâlâ gülümsüyordu, başımı sallayarak beni onayladı. Bir anlığına bunu düşündüm... İlmek'te geçen onca zamandan sonra... Alistığı bir acının içinde. O kadar yalnız kalmıştı ki haraya döndüğünde bile hatırladığı tek şey, ona tanıdık olan tek şeyssiz bir yalnızlıktı. Bu farkındalık beni paramparça etmişti.

"Sabah kapına dayanacağım, iyi uyu." Kendimi zorlayarak bir kez daha gülümsedim. Kapıyı arkamdan kapatırken başımı yere eğdi ve gülümsemesi büyüdü. Hepimiz Arın'dan doğru şeyi yapmasını biliyorduk ama Arın yanlışlarla doluydu.

Yalnızlıkla doluydu.

15. BÖLÜM

Düşman Safları ve Dostluk Bağları

Kafamda binlerce soru işaretiyle birlikte zor bir uykudan uyanmıştım. Kahvaltı saati için bile erkendi ama daha fazla yatağın içinde düşünüp durmak istemedim. En üst kata, kütüphaneye çıktım. Avuç içlerim kaşınıyordu ve kafam: kurcalayan birçok şey vardı. Esas sormam gereken şeyi Arın'a soramamıştım. Tanrıçalar şu an en önemli konuydu. Taşlar birbirine bu kadar yakinken hem de. Su Krallığı'nın taşını aldığı an diğer taşlar aktif olacaktı. Ucuhe yararıklar bu yüzden taşları varislere vermemi istemişti. Nasıl bir tılsım çeviriyorlarsa taşlar hepimizde olduğu zaman onların mahkumiyeti bilecekti. Ve bunu şu an Arın'la konuşmam gerekiyordu ama onu daha fazla yormak ona kendisine zindan edecek daha fazla düşünce yüklemek istemiyordum.

Derin bir soluk aldım ve açık havaya çıkmak bir anlığına daha iyi hissetmemi sağladı. Hava sarayının kütüphanesi en tepedeydi ve bulutların arasındaydı. Göğe uzanan bir kitaplığa benziyordu. Kenarları bir balkon gibi büyük bir daireyle çevrelenmişti. Kitabınızı alıp oraya çıkabiliyor ve bulutların arasında kitabınızı okuyabiliyordunuz.

Cinlerin beklediği büyük ahşap kapıya yanaştığımda birbirleriyle bakıştılar ama gözlerimin maviliği sevdiğim bir hızda onlara çarp-

muştı bile. Başlarını eğip geri çekilirken rahatça görebilmem için kuyuyu iki yana açtılar.

Giriş camları görür görmez buraya ilk geldiğim ve kaçık hava vârisi ile ilk karşılaştığım zamanı hatırlayarak gülümsedim.

"Ne aramıştınız?" dedi ama bu defa daha önce duyduğum bir ses. Topuklarının üzerinde dönerek ona baktım.

"Sizi arıyordum vârisim." Başımı yana yatırıp kaşlarını çatmıştı. Yine gri cüppesinin içinde iki elini önünde kenetlemiş bir şekilde bekliyordu. Söylediğini duyunca kıkırdadı. İlk karşılaşmamızda da ben buraya geldiğinde, "Ne aramıştınız?" diye sormuştu bana.

"Seni burada bulacağımı biliyordum," dedim. Dön Sina ile sohbet ederken Sonay'ın son zamanlarda gece gündüz burada olduğunu söylemişti. Hava vârisinin de uykusunu kaçıran bir şeyler vardı.

Gözleri tavana baktı kitapların üzerinde gezinirken kedi etrafında da keyifle döndü. Rafların birinin üzerinde beyaz bir baytağ görünce kaşlarını kaldırdım. Enerjisi hemen etrafımı sarıyordu. Rah arkadaşlarına özgü o enerji.

"Naguelini bulmuşsun," diye fısıldadım.

Hafifçe omuzlarını silkti.

"O beni buldu, kitapların arasında." Burada olmaktan hoşnut olduğu ortadaydı. Birbirlerine daha uyumlu iki parça düşünemedim.

"Bir baykuş demek."

"Aslında onlar Minerva Kuşu. Derin bilgi, belleğin ve sezginin simgesidir. En karanlık gecelerde bile gözleri keskindir, hakikatın kendisidir." Sonay benim aksime bilgiye oldukça açtı ve ona veremediği zaman bilgiyi kendisi almayı seviyordu. Takdir ettiğim bir özellikti. Vârisler arasında Ariana olmasa en işe yaramazın ben olduğum söylenebilirdi...

"Ee," dedi. "Yine başımıza ne dertler açacaksınız bakalım vârisim." Ahşap masanın üzerinde hiç de bir vârise yakışmayan şekilde zıplayarak oturdu. Elbisesinin etekleri masanın üzerinden yere

doğru kullanıyordu. Burada onun özgür olduğu, leydicilik oynamak zorunda kalmadığı alanıydı. Belki de bu yüzden geceleri ve sabahları kadar erken, kimsenin olmadığı saatlerini seviyordu. Hatalar bile orada yoktu.

"Sen şu sıralar Sina'nın başına ne derler açıyorun anı," diye sorum. Geldiğimden beri aralarında bir sorun yok gibi görünüyordu ve Sina da bunu söylemişti ama Sonay söz konusu olduğunda hep biraz daha temkinli olmalıydık.

"İnanmayacaksın ama çok uslu duruyorum." Omuz silerek güldü. "İlaşımızla yeterince bela var. Hem zaten artık her şey istediğin gibi biliyorsun ben Arın'ın politikasını destekliyorum ve artık Sina'da öyle yapıyor. Başka bir sorun da yoktu zaten."

Dikkatlice ona bakıp söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamaya çalıştım. Sonay tıpkı Ayzer gibi hırsları olan biriydi ama bu kötü oldukları anlamına gelmiyordu. Benim kadar olmasa da Sonay da aylarca bu kütüphanede saklanmak zorunda kalmıştı. Bu yüzden Sina'ya ötekili olduğu için onu suçlayamazdım. Hepimiz öfkemizi bilerinden çıkarmak istiyorduk. Ve o artık kütüphanede saklanması olmak istemiyordu, saldıran kız olmak istiyordu. Bunu da anlıyordum.

"Sina'yı severim, bilirsin," diye uyardım. "Seni anlıyor ve çoğu zaman destekliyorum ama onun arkasından iş çevirir Sonay."

Şöyle bir baktıktan sonra, "Bunu senin söylemen biraz saçma olmuyor mu?" diye sordu. Rahatsız edici ya da suçlayıcı değildi. Sonay çok doğal biriydi. İçinden geldiği gibi davranıyor ve aklına geleni söylüyordu. Aslında tıpkı en yakın arkadaşınız gibiydi.

"O yüzden söylüyorum." Ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırdım. "Benim yaptığım hataları yapmayın işte. Sonuçta ben kanımda dehşetlik var deyip kurtulabiliyorum." Masanın üzerinde yanına oturduğunda Sonay kahkaha atmaya başladı.

"Sonunda bizi anladığına sevindim," dedi omuzumu döndürerek "Arın"la konuştun sanırım."

Başımı salladım. Evet, onları anlamıştım. Beni suçlamıyorlardı. Daren'e yardım etmek istememi anlıyorlardı. Ama burada halihazırda olması gereken daha önemli şeyler vardı. Bense tacı Amon'dan alınması yeterli olacağını sanıyordum. Onlara dünyadaki bütün güç kaynağını sunsam da yine bana ihtiyaçları olacaktı. Sanırım varis olmak bu anlama geliyordu.

"Ayzer konusunda fikrim değişmedi," diye uyardım kaşlarını çatarak. "Buna nasıl izin verdiğini anlamıyorum. Sen, ben ve Ayzer... Üçümüz çok şey atlattık!" İşte şimdi biraz öfkelenmiştim ama bağlamıyordum. Sadece ben burada değilken Sonay'ın onu savunması beklerdim.

"Arın ona çok kibar davranıyor." Kaşlarını hafifçe çatı. "Sina da öyle. İkisi de sürekli onu ziyaret edip konuşuyorlar ama bunu anlamalıydın. Sen neden bizim gibi hissetmiyorsun bilmiyorum, belki de Arın mükemmel bir lord olduğu içindir..." Bana bakarken oldukça ciddi görünüyordu ve bir şeyi anlamaya çalışır gibi yüzünü inceliyordu. "Belki de gökyüzü varisi de olduğun içindir. Ama lordun bir yere hapsedildiğinde onu çıkarmak istersin Nova. Bu kontrol edileceğin bir şey olmaz. Ayzer, Amon'dan nefret ediyor olabilir ama lord ve varisler arasında olan bağ onu tetikleyebilir. Bence içten içe yaptığımız şeyi anlıyor. Bir de..." Konuşurken duraksayıp parmaklarına bakmaya başladı. Sona doğru kelimeleri yutmasından bir şeylerin yolunda olmadığını anlamıştım. Ama aklım ilk önce lordlar ve varislerle ilgili söylediği şeye takılmıştı. Arın yanlış bir şey yapmış mı ben ne yapardım?

"Ama ne?" diye sordum düşüncelerimi dağıtmak için. Deli zihnimin bana oyun oynamasını istemiyordum. Arın ile böyle bir karşılaşmayı düşünmek istemiyordum. Özellikle de tanınçalara ona karşı koku olduğumu öğrendiğimde beri.

-Ayzer, Arın'ı sorguluyor, neden tahtta onun olduğunu?"

-Anlamadım?" diye sordum bir anda.

Tepekime sevinmiş gibi hızlı hızlı başını salladı. "Değil mi?" diye sordu. "Bu çok saçma. Sina bile bunu yapmıyor. Ama Ayzer, Arın'ı sorguluyor. Tahtın onun hakkı olup olmadığını tartışmak istediğini söylüyor. Bir an gerçekten taht için başka bir savaş başlatacağını düşündüm." Mutsuz bir şekilde başını iki yana salladı. Ayzer'in bunu böyle kabul etmeyeceğini bilmeliydim.

"Neyse ki Arın oldukça iyi idare etti. Uzun uzun Ayzer'e tahtın neden hakkı olduğunu anlattı."

"Çünkü tahtı ondan Amon çaldı, bunu anlatmasına gerek yok ki!" diye tısladım.

"Kesinlikle," diye katıldı Sonay. Bu durum onun epey canını sıkıyordu. "Ama Ayzer, Arın'ın daha doğrusu Su Krallığı'nın da tahtı binlerinden çaldığını söyledi. Hepimiz dehşete kapıldık." Gözlerimin içi açıldı. Bir an etrafa bakıp başka birisi var mı diye kontrol etme gereği duydum.

"Bu da nereden çıktı?" Kırk yıl düşünsem aklıma böyle bir şey gelmezdi. Elemental tarihi konusunda oldukça bilgisiz olduğumu kabul ediyordum ama... Ve... Ayzer, Amon ile Arın'ı bir mi tutmuştu? Tanım. Şimdi neden Arın'ın ona Amon benzetmesi yaptığında o kadar delirdiğini anlayabiliyordum. Elanın içini alnıma vardım.

"Bekle," dedi Sonay. Masanın üzerinden zıpladı ve rafların arasında dolaşmaya başladı. Burayı neredeyse ezbere biliyor gibi her adımı kontrollüydü. Yüksek kitaplıklardan birinin önünde durdu. Kitaplığa birleşik ahşap merdiveni orta kısma doğru sürükledi. Batamakları tırmanıp en üst raftan kalın bir kitap çıkardı. Yeniden inerken biraz zorlanmıştı ama yeniden yanıma döndüğünde kahverengi deri kaplama kitabı büyük bir gürültüyle masanın üzerine bıraktı. Kalçamı oynatarak yana kaydım ve kitaba bakabileceğim şekilde döndüm.

Sonay sayfaları da bilir şekilde hızlı hızlı karıştırıyordu. Başladığını bulduğunda ince el işlemeli ipini sayfanın ortasından kenara doğru çekti.

"Burada yazana göre..." İşaret parmağını el yazısı kelimelerin üzerinde dolaştırdı. "Hiçbir krallığın lordu üst üste iki dönem diyarı hükmedemez. Kendi devri dolduğu zaman diyara hükmetme hakkı bir sonraki krallığa geçmeli."

Daha iyi görebilmek için masanın üzerinden indim. Eğilerek bataba yaklaştım ama Elemental alfabesini ve kelimeleri Sonay kadar iyi bilmiyordum. Ariana onlara bunu öğretirken ben o çayır senin, bu orman benim dolaşıyordum.

"Anlamıyorum," diye yüzümü buruşturdum.

"Su Lordu, yani Arın'ın babası zaten kraldı. Diyara hükmettiler. Onun devri kapandığında sıranın başka bir krallığa geçmesi gerekiyordu. Mevsimler gibi, sürekli değişerek tekrar eden bir döngü var. Ama ne oluyorsa Arın babası hayatı boyunca hem de lord olup aynı zamanda diyarın kralı olmuş. Ayzer de bunu ima etti. Sıra senin Arın'da ve Su Krallığı'nda olmadığını." Sonay'ın naif sesi bile söylediklerinin karmaşasını ve şiddetini durduramıyordu. Arkamı dönüp masaya yaslandım ve söylediklerini tekrar tekrar zihnimin sözgeçerinde geçirdim.

"Peki sıradaki krallık kimdi?" diye fısıldadım.

Sonay yine büyük bir gürültüyle kitabı kapattı. "Bilmiyorum," dedi benim gibi yaslanarak. "Hiç kimse bilmiyor. Buna karar verecek olanlar tanrıçalarıdır ama Amon onları taşların içine hapsetmiş de büyük bir bilinmezlik oldu."

Kütüphanenin içinde bir ileri bir geri yürümeye başladım. Bu daha başka boyutta bir bilgiydi. Sina'nın anlattıkları aklıma geldi ve parçaları birleştirmeye çalıştım. Arın'ın babası hayatı boyunca hep sanden önce lord olduğundan bahaetmişti. O zaman tanrıçaların sıranın ıyı olduğundan. Kral olduktan sonra ise tanrıçaları bir kumar

anından. Yani Sina anlaşılmadıklarını söylemişti ama ben içten
ay bunun sebebinin Arın'ın tek başına hükümdar olmak istemesi ve
kendi kuralları olduğunu biliyordum. Tanrıçalar söz konusu oldu-
ğunda Arın'ın haklı olduğunu düşünmüştüm ama şimdi... Tanrıçalar
neden o zaman Arın'ın kral olmasına izin vermişti ki?... Ve sıradaki
krallık kimdi?

"Bu nasıl olur..." Sesli bir şekilde düşündüm.

"Aslında bu büyük bir sorun değil," dedi Sonay sakince. "Daren
ve Sina diyarı yönetmekle ilgilenmiyor çünkü. İkisi de kendi krallık-
larında iyiler, daha büyük sorumluluk istemiyorlarmış, yani o dönem
şeymiş. Ve o dönem zaten Ateş Krallığı'nın lordu Daren değil Ev-
ran'dı. Toprak Krallığı'nın ise Amon. Yani diğer seçenekler pek iyi
değilmiş. Sina ve Daren, ikisi de Arın'ın kral olmasını istemiş ama
elbette Amon ve Evran bunu kabul etmemiş. Savaşın asıl sebebi buy-
muş Nova." Omuz silerek o da kendi düşünce çemberine çekildi.
Tasar şimdi bir noktada birleşmişti. Bir saniyeliğine savaşın nedeni-
nin Ariana olmadığının teyitleşmesi içimi rahatlatmıştı. Arın'ın her
şeyi bu yüzden mahvetmediğini bilmek iyiydi.

Ama öte yandan... Taht gerçekten kimin hakkıydı? Tanrıçalar ne-
den buna müdahale etmemişti? Ve sonra neden Arın'ı tahttan indir-
mek istemişlerdi?..

"Sonay?" diye dikkatini kendime çektim birden. Bakışlarını bana
çevirdi. "Sence tanrıçalar geri dönmeli mi?"

"Elbette," dedi hiç düşünmeden. "Yani bu mümkün olsaydı ta-
bı." Dudaklarını büzdü. "Amon'un tılsımını kurmak imkânsız. Ama
bilgi dengedir ve denge de tanrıçalarla korunabilir."

"Senin Arın'ı desteklediğini saarıyordum, Arın tanrıçaları pek se-
vimli bulmuyor." Gülerek daha çok şey öğrenmeye çalıştım. Ama
Sonay da Sina gibi aynı şeyi savunuyordu. Elemental'i yeniden bir
bütün yapacak şey tanrıçalarmış gibi davranıyorlardı. Ama tanrıçalar
ileri dönerse bu sadece cezalandırmak için olacaktı.

"Bu diyarı tanrıçalar kurdu Nova, diyarda söz hakları olan zorunda." Düşünür gibi pencereden dışarıya baktı. Karanlıkta bürünmüştü. Yeniden konuşana kadar gözleri bulutların etrafında doladı. "Olanaklardan korkuyorum," diye fısıldadı. "Bir evi nasıl toplayacağını en iyi sahipleri bilmez mi? Artık neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bile bilmiyor kimse. Belki de tanrıçaları neye doğru olduğunu artık söylemesi gerekiyordur."

"Ya daha da kötü olursa?" Ben de bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Sanki ikimizin de beklediği ilahi müdahale oradan gelecekti gibi. Hangisinin doğru ya da yanlış olduğunu bilmiyordum ama bu şekilde bütün bunların ne olup olmayacağı bana bağlıydı. İstemesen tanrıçaları geri getirebilirdim, tıpkı benden istedikleri gibi. İstemesen onları sonsuza kadar yok edebilirdim de ama önce kimin tepesinde başlayacaktım?

"Sanırım bunu hiç bilemeyeceğiz..." diye mırıldaadı.

Keşke, diye geçirdim içimden.

Kütüphaneden çıktığımda da değişen bir şey olmamıştı. Yine daha büyük soru işaretleri üzerime külfet olmuştu yalnızca. Sana ve Sonay, tanrıçaların dönmesi gerektiğini düşünüyordu. Daren bunu istemiyordu. Dün geceki kâbüstan sonra ben de onlara dönmelerini istediğimi sanmıyordum. Bir şey beni durduruyordu. Dönüşleri en büyük kâbusum olacaktı gibi. Ama bu defa kendi kafama göre hareket edemezdim. Daren de pek doğru olanı yapmakla nam salmış biri değildi, bu yüzden sadece onu baz alamazdım. Arın'ın bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordum ama tahmin etmek zor değildi. Ama ya Sonay'ın söyledikleri... Arın ve tanrıçalar arasında neler olmuştu?

O günü aklımda bunca soruyla ve sessizlik içinde geçirdim. Herkesin istediği gibi yokluğumda olanları öğrenmeye çalıştım, Arın ile birlikte çalışan Alfinlerle tanıştım. Çoğu rütbeli askerlendi ve ayrı kılız uvarları bildiğim askeriye birliklerinden farklı değildi. Öyle yemeğinden sonra Arın ile uzun bir yürüyüş yaptık ve arayı kapatmayı

çalışık ama ikimiz de sessizdik. İkimizin de birbirinden sakladığı şeyler vardı. Onun sakladığı şey aramızdaki bağın neden kırılgan olduğuydu ve bunu duymaya hevesli değildim. Bağı kırık olduğumu düşünmüyordum ama artık diğer vârisler kadar körü körtne bir bağla da daymadığımı biliyordum.

Erisi gün artık erteleyemeyeceğim ziyareti yapmam gerektiğine karar verdim. Onunla yemeklerde karşılaşıyorduk ama resmîyetten kaçınıyordum. Sessizliğini, rahatsızlığını ve yalnızlığını önceki gün ayrılmak zorunda kaldığımız her anda hissetmiştim. Ben, Arın ve Sina ile toplantılara girerken, Ayzer ya Sonay ile yürüyüşe çıkıyor ya da Eris ile vakit geçirmeye devam ediyordu. Gece yanına gitmeyi düşünüyordum ama en son toplantı o kadar uzun sürmüştü ki uykusuzluğa dırınsam da tartışacak enerjim kalmamıştı ve tartışacağımıza neredeyse emindim.

Kaldığı odanın önünde iki tane muhafız vardı, bu bile sadece kaşlarını çatmama neden olmuştu. Neden kapısının önünde bekçilerin beklemesi gerekiyordu ki?

"Vârisim," diye eğilerek selamladılar beni. Onlarla göz teması kurarken çenemi dikleştirdim. Hoş, onların bir suçu yoktu ama yine de otoriter görünmeye çalıştım. "İçenye girmek için majestelerinden onay almamız gerekiyor."

Tek kaşımı kaldırıp gülmüsdüm. Sakinleşmek için dilimi dudakların üzerinde dolaştırdım ve derin bir nefes aldım.

"Anlıyorum çocuklar..." dedim parmaklarımı önümde birbirine kenetleyerek. Değişmesi gereken konu buydu. Arın'la ayrıştığımız çokta buydu. Burası Sina'nın krallığıydı ve bir emir verilecekse de Sina'nın vermesi gerekiyordu. Burası Sonay'ın krallığıydı, bir emir verilmesi gerekiyorsa onun vermesi gerekiyordu. "Ama bunun benim için geçerli olduğunu sanmıyorum." Benim de Arın'dan pek farkım yoktu. İkimiz de emir almaktan hoşlanmıyorduk anlaşılan.

"Bize böyle bir bilgi verilmedi efendim."

Gölüşümü gizledim.

"Şimdi veriliyor." Bir adım daha attım onlara doğru. "Benim tarafımdan."

İkisi de dönüp birbirlerine baktılar. Böyle bir noktada ne yapmaları gerekiyordu acaba? Onları böyle bir duruma düşürmek boynum gitmiyordu ama her engelde gidip Arın'dan bunu düzelmesini isteyemezdim. Bunun kendiliğinden düzelmesi gerekiyordu. Arın'a kontrolü biraz olsun bırakması gerekiyordu.

"Tamam," dedim nefes vererek. "Bu yüzden başınız belaya girecek olursa su varisinin sizi boğmakla tehdit ettiğini ve delirip ni söylersiniz." İkisinin de kanı donmuş gibi yüzleri anıldı. Onları rahatlatmak için gülümsedim. Muhafızlarda kararsız bir şekilde benimle tebessüm ettiler.

"Ama şimdi kapıyı açmazsanız gerçekten boğulacaksınız," dedim. Birisi yutkundtu, diğeri kapının kulpunu çekti ve kapı iki yarı doğru yavaşça açıldı.

"Teşekkür ederim çocuklar." Yeniden gülümsüyerek içeriye doğru sürüldüm. Kapı arkamdan hızla kapandı. Acaba şimdi birisi toparak gidip birilerine haber veriyor muydu? Umarım toplantılar arasında dinlenmesi için zor ikna ettiğim Arın'ı rahatsız etmezlerdi ama zaten muhtemelen ona gitmeye korkacak ve Sina'ya gideceklerdi.

"Varis geri döndüğünde..." diye mırıldandı Ayzer sıkılgan bir avrıla. Odası anlattıkları gibi oldukça geniş ve düzenliydi. Benim kaldığım odadan bile daha iyiydi ve bunun için birilerine birkaç çift lefim olacaktı ama rahatlamıştım. Ayzer pencerenin önünde, üzünk bir kadife elbiseyle dikiliyor ve bulutları seyrediyordu. Saygı ve kırmaları... Burada Toprak Krallığı'nı simgeleyen renkler kulağına namazdı. Tıpkı zamanında Armon'un benden çaldığı renkler gibi Ne tuhaf... Dengeler değişmişti, şimdi ben saygı gören varis olmuştum. Ayzer dışlanan. Tabii bana yapılanların yanında buna o kadar da değineme denemezdi.

“Nasulsın Ayy?” diyerek yanına yanadım. Saçlarının üzerinde bir
x yaktı artık. Onu ondan almışlar mıydı, yoksa kendisi mi çıkar-
mıştı, bilmiyordum. İri kahverengi gözleri hiçbir şeyi ele vermiyor-
du. Ayyzer’in yüzüne bakıp ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

“Soru işaretleriyle doluyum,” diye cevap verdi. Dönüp bana bak-
ıyordu, hatta aramıza duygusal bir mesafe koyuyordu, bunu hisse-
biliyordum.

“Onları yaptıklarının gereksiz olduğunu söyledim,” diye başla-
dı. “Bunu düzeltece-”

“Bıraksana Nova,” diye kesti sözümü. Dargınlığının yerini res-
aret almıştı. “Buna alınıyor değilim. Arın ve ben uzlaşamayacağız.
Onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım.” Gözlerini kıvrarak
gözyüzüne doğru kaldırdı başını. Ürkütücü bir hali vardı.

“Benimle konuş.” Kolunu tutup onu kendime doğru çevirmeye
alıştım. İtiraz etmeden bana döndü. Bakışları önce giydiklerinde
ama gözlerimde duraksadı.

“Burada mı?” Dudağının kenarıyla gülünceydi. “Saraylarla ilgili
hiçbir şey bilmiyorsun değil mi?” Sınırlı bir şekilde yeniden diğer ta-
afa dönüp kollarını göğsünde bağladı. “Seni duyarlar Nova, herkes
eni duyar. O yüzden nerede ne konuştuğuna dikkat et.”

“Düşüncelerimi duymalarından korkmuyorum.” Bana ne ima-
stıyca çalıştığını anlamıyordum ama ooda bir gariplik olduğu or-
adaydı. Belki de o da beni yaptıklarından dolayı suçluyordu. O da
onu yalnız bıraktığım için beni suçluyordu. Ama Ayyzer böyle biri
değildi.

Bir şey söyleyecek gibi oldu ama dudaklarını kapatıp dişlerini
sttı. Nefes alıp kendini tutmak için parmaklarını yumruk haline ge-
trirdi. İyice gerilmiştim. Onu bu kadar rahatsız eden şeyim ne olduğu-
nu bilmiyordum.

“Yeter,” dedim kolundan tutarak. “Gel o halde, konuşabileceği-
miz bir yere gidelim.”

"Nereye?"

"Sarayın dışına?"

"Ben saraydan çıkamam."

"Gör bakalım çıkıyor musun çıkamıyor musun."

Kapıyı açıp onun önüne geçtim. Muhafızlarla ilk yüzleşen ben olmak istiyordum. Bildiğim kadıyla Ayzer sarayın içinde dollaşıp, liyordu ama saraydan dışarıya çıkamıyordu ama madem ağzında be bakla vardı, onu çıkarmaya kararlıydim.

"Tekrar merhaba çocuklar," diye gülümsedim. Bir elim Ayzer'e eline sıkı sıkı kenetlenmişti. Muhafızlar bize bakıp durakadı. "Bu biraz hava almaya çıkacağız," dedim.

"Toprak vârisine eşlik edelim efendim." Başlarını eğdiler ama bunun olmasını istemiyordum.

"Biraz önce size söylediğim sebep var ya," dedim omuz silikle. "Hani şu biri sorarsa ne diyeceğiniz hakkında. Aynı şimdi de geçerli. Gidip herkese su vârisinin toprak vârisini kaçırdığını söylebilirsiniz."

"Buna izin veremeyiz efendim."

"O halde beni durdurmaya deneyin." Boşta olan elimi havaya kaldırdım. Parmaklarımin ucunda küçük bir su girdabı belirdi. Muhafızlardan biri boğazını temizleyerek geri çıkacak gibi oldu ama diğn ona keskin bir bakış atınca ikisi de bana doğru bir adım attı.

"İşlerin bu raddeye gelmesini hiç istemiyorum." Başımı iki yasa doğru salladım ama sonra Ayzer'in elini bırakıp bu defa iki elimi havaya kaldırdım, iki tane su halkası tıpkı birer ip gibi muhafızlara bacağına dokundu. Ellerimi havada yarım bir daire gibi kıvrıdım. Sudan var olan ip onların bacaklarına sarıldı, ikisi aynı anda yert düştü. Zararsız bir oyalama gibi düşünebilirdik bunu.

Ayzer'in elini tuttum ve sarayın koridorların koşmaya başladım.

"Buraya destek gönderin!" diye bağırdı muhafızlar peşimizden Omzumun üzerinden önce onların yerdeki hallerine baktım, dizlerin-

zı bağdan kurtulmaya çalışıyorlardı; sonra Ayzer'in domup kalmış yüzüne baktım ama hareketlerini bana uyduruyordu. Gölmedim ve ellerimiz arkamızdan uçurken kapıdan dışarıya doğru koşmaya devam ettim. Kapının girişinde bekleyen muhafızlar için bir an duraklamamız gerekti. Benden önce Ayzer davrandı, ayağını yere vurdu, ikisinin de durduğu zemin sarsıldı ve otuz santim kadar içeriye geçti. Dizlerine kadar toprağa batıp oraya kilitlendiler. Buna var peşimle kahkaha attım.

Sarayın dışına çıktığımızda peşimizde yaklaşık bir düzine muhafız vardı. Uçuruma kadar yanaştık. Yeniden Ayzer'in elini sıkı sıkı tuttum. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Birbirimizin gözlerine baktık. Heyecan ve gerilim. Ayzer kaşlarını hafifçe çatı. Yaptığımız şeylerden memnun olmamıştı. Kuralları çiğnemeyi hiçbir zaman sevmemişti zaten ama ben de bunu hiçbir zaman önemsememiştim.

"Burada bedenleme yapamayız."

"Sen öyle san." Koluna sıkı sıkı yapışıp o ne yapacağını anlamadan önce büyük bir delilik yaptım ve uçurumdan aşağı doğru atladım. İkimiz birlikte boşlukta düşmeye başladığımızda Ayzer bir çığlık attı. Ama artık saray sınırlarının içinde değildik. Bedenleme yaptım ve düşüş şiddetimiz daha da hızlanarak bizi çekti. Büyük bir hız treninin tepesinden aşağıya düşmek gibiydi.

Gözlerimizi açtığımızda ormanın içindeydik. Elini bıraktım ve düşmemek için en yakınimdaki ağaçtan destek alarak gülmeye başladım. Adrenalin öyle beynime vurmuştu ki kendimi durdurmadan kahkaha atıyordum. Bu küçük büyü açığını bana öğreten orman ruhuydu ve minnettardım.

"Bu yaptığın tam bir aptallık!" diye tısladı. Benim aksime dengeye durmakta bir sorun yaşamıyor, sadece korkuyla etrafına bakıyordu. "Ölebilirdik Nova ve kaçtığımız için benim başım belaya girecek!"

Cık cıkıldım.

Her zaman bu kadar memnuniyetsiz olmak zorunda mıydı?

"Ann bana söz geçiremeyeceğinin oldukça farkında, senin bana bela olmaz endişelenme..." Onu gevşetmeye çalışmak çok zordu ama sakinleşmesi için biraz bekledim. Ormanın içinde nefes almak Tayga sayesinde benim için çok doğal ve konfortuydu. Otuzla yenden bağlandığımız için orman artık benim şiirlerimi de biliyordu. Varlığımı çabucak anlamış ve göğü aydınlatmaya başlamıştı. Eller yasladığım ağaç kavuğu canlandı, dalları göğe doğru uzadı ama kınara çekildi. Yaprakların arasından gün ışığı üzerime yansdı. Spor ışıkları gibiydi, önümü aydınlatı.

"Şimdi," dedim nihayet kendimi topladığımda doğrularak. "Ağzındaki baklayı çıkar bakalım toprak varisi."

Bana bakarken gözleri kan çanağına dönmüştü. Öfkeli olduğu zamanlarda yaptığı gibi dudaklarını kemiriyordu. Burun deliklerini genişlemiş hangi sözcüğü daha önce kullanması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

"Benden istediğin her şeyi yaptım!" dedi sonunda işaret parmağını bana doğru kaldırarak. "Tanrıçalar istedi dediğin için teşkin almaya çalıştım. Bütün düzenini bozdum. Kendi krallığıma karpı çıktım."

"Kendi lorduna karşı çıktın," diye düzelttim. "Kendi krallığın başına geçmek için. Birbirimizi hiçbir zaman kandurmadık, şimdi de yapmayalım Ayz." Sakin ve içtenlikle konuşuyordum. Elemental bir kez aramıza girmişti ve ikinci kez aramıza girmesini istemiyordum.

"Ann'ın Amon'dan bir farkı yok!" diye savunmaya geçti bu defa.

"Amon var olanı parçalamıştı ve parçalamaya devam ediyordu. Ann var olanı toplamaya çalışıyor. Onları bir tutma." Oadaki bir Ann öfkelerini anlayamıyordum. Bu en başından beri böyle olmuştu. Ann'a karşı daıma önyargılı ve mesafeliydi.

"Hiçbir şey bilmiyorsun!" Bana sırtını dönüp hareketini atmamak için volta atmaya başladı. "Ona güvenmiyorum. Toprak Krallığı'na sana geri vermeyecek."

"Elbette verecek!"

"Vermeyecek. Tek başına süreceği bir diyar istiyor. Amon ve Arın aynı şeyi istiyor Nova, bunu artık görmeniz lazım. Sadece Arın değil oynuyor." Yeniden bana döndüğünde gözlerinden ıstık çıkıyordu. "Su Krallığı'nın sırası değildi. Diyarı hükümetimiz gereken lord Arın değildi. Buna kendisi karar verdi."

"Sana ve Daren de onu desteklemiş." Bu konuda hiçbir şey bilmiyor olmak savunmamı zayıflatıyordu. Ne olursa olsun Arın ve Amon'u aynı kefiye koyamıyordum. Amon çok fazla kişiye hakusla etmişti.

"Artık bu diyarda bir şeylerin değişmesini isteyen sen değil miydin? Vârislerin dönemi olmayacak mıydı? Neden hâlâ lordları tartışıyor? Neden hâlâ her şeye onlar karar veriyor?" Aşağılayıcı bir tonda hırsla sayıyordu içindekileri. "Eril bir yönetim istemiyorum," dedi dudaklarını sıkarak. "Köylüler de istemiyor. Bunu sana söylemiştim!"

Bakışlarını kaçırdım ve düzgün düşünebilmek için etrafta dolaş- tım. Bunu bana ormanda söylemişti. Ben Sadakatsizlerle birlikte dolaşırken. Sonay ile ortaya çıkmış ve orduma katılmak istediklerini söylemişlerdi. Sonay bugün bundan bahsetmemişti. Onun olmaları ya da yönetimle ilgili bir sıkıntısı yok gibi görünüyordu ama Ayzer kesinlikle rahatsızdı.

"Sana daha fazla inek olmak istemediğimi söylediğimde anla- dığını düşünüyordum. Arın şimdi Arın da bunu yapıyor. Hâlâ bizi udece güçlerine güç katmak için kullanıyorlar. Derdimin bir odaya tıkılmak ya da planlardan haberdar edilmemek olduğunu mu sanıyor- sun?" Alay eder gibi güldü. "Aynı yönetimi istemiyorum. Başımıza bir lordun geçip bize ne yapacağımızı söylemesini istemiyorum."

Artık daha sakın neredeyse üzgün görünüyordu. Ne söylediğini anıma ettiğini anlıyordum ama bunun mümkün olup olmadığını bilemezdim.

"Ayzer," dedim yanına yaklaşıp, "Diyan Arın bile toparlanmıyor. Her köşede birileri saldırıyor. Bunun altından nasıl kalkacağız? İki elimi de kollarına kenetledim. "Seni anlıyorum, bu yüzden talebini size verdim. Ve zamanı geldiğinde krallığını da sana vereceğim. Arın'a güvenmiyorsan bana güven."

"Senin yarın yeniden Daren'e gitmeyeceğini nereden bileyim?" Kaşlarını çatı. "Burada değildin Nova. Bunlarla ilgilenmiyorsun. Seni tanıyorum. Sen hiçbir zaman sorumluluk isteyen biri olmadın, hiçbir zaman da sorumluluk almayacaksın."

"Bu zamana kadar yaptığım şeyler neydi peki?" Artık ben de şükleniyordum.

Birden, "Bir yolunu bulup tanrıçaları geri getirmeliyiz," dedi. Yüzündeki ve gözlerindeki istek beni yanılgıya sürükledi.

"Onlar dönerse senin söz hakkın olacağını mı sanıyorsun?"

"Onlar dönerse eşitlik olacak. Onların olduğu zamanlardaki gibi."

Belki de haklıydı. Belki hepsi haklıydı. Sina, Sonay, Ayzer... Tanrıçalar döndüğünde değişen şeyler olacaktı. Arın ile karpı karpıya geleceklerdi. Bana olan öfkeleri onları daha da hırslandıracaktı. Ve intihar eden tanrıçanın da hesabını soracaklardı. Daha büyük bir savaştan başka hiçbir şey göremiyordum ve artık neredeyse başım ağrıyordu.

"Daha büyük bir savaş dışında bize ne verecekler?" diye sordum. Her zaman benden daha mantıklı olan en yakın arkadaşşıma.

Ama o bir vâris gibi cevap vermeyi seçti.

"Güç."

Bir anlığına tahta oturan kişi ben olsam Ayzer'in bunu kabul edip etmeyeceğini merak etmiştim ve içimden bir ses ilk karpı çıkacak olanın da o olduğunu söylemişti.

-Bırak Amon bildiği şeyi yapsın," diye mırıldandım. "Diyan toplansın, Amon ya da Evran onunla savaşınsın. Kendi krallığına yeniden kavuştuğunda her şey daha farklı olacak."

"Yenilmez olacak."

"Bırak Ayzer," diye yeniledim. "Savaş bittiğinde krallığın acının olacak. O zaman lordların ve vîrislerin hakkı için ilk konuşan da ben olacağım. Oturup bir kenarda bana söylenenleri yapacak biri olsam şu an sarayın dışında bu konuşmayı yapabiliyor olamazdık. Tamam, döndüm. Artık buradayım. Bütün problemleri çözeceğiz, ama sırayla. Bu süreçte lütfen bana destek ol, ben ne kadar şey biliyorsam sen de o kadarını biliyor olacaksın. Bir planım var."

"Nedir o?"

Nefes aldım ve onu dizginlemek için gerçekten bir şeyler söylemem gerektiğini düşündüm. "Su halkı yakında uyanacak, saray yeniden kurulacak. Amon ve Evran'ı yok etmenin bir yolunu bulduğumuzda Toprak Krallığı yeniden senin olacak ve Ateş Krallığı da yeniden Daren'in olacak. Diyanı kimin yöneteceğine o zaman karar verelim."

İnanıp inanmamakta tereddütliydim.

"Taşın sende değil mi?" diye kaşlarını kaldırdım. "O taş sana ben verdim. Krallığını da vereceğin."

"O halde söyle, Toprak Sarayı'm yeniden inşa edelim. Eris ve ben oraya gidersek köylüler daha rahat edecek. Halkı yeniden bir araya toplayabiliriz." Ellerimi tutup fısıldadı. Samimi görünüyordu ama bu düşüncenin ne kadar tehlikeli olduğunu ben bile seziyordum. Toprak sarayının yeniden eski haline dönmesi Amon'u destekleyenleri daha çok harekete geçirecekti.

"Önce Amon'u öldürmenin bir yolunu bulmalıyız," diye destekledim düşüncelerini. "Ancak o zaman sana itaat edecekler."

Memnuniyetsiz bir şekilde kollarını geri çekti ve saraya doğru yürümeye koyuldu.

"Dua et de Nova," diye söylendi. "Su balkınan da sana itme etmesi için Ann'ı öldürmen gerekmesin." Kelimeleri olabildiğince yumuşak tonda söylemişti ve hava da oldukça ıscaktı ama hepisi benden burer ok gibi ruhuma saplanmıştı.

Sarayı yeniden döndüğümüzde giriş kapısında muhafızlar bekliyordu. Bizi doğrudan girişteki ana salona aldılar. Girenken gerçikdim ama sebebi saraydan Ayzer'i kaçırmam değil Ayzer'in doğrudan söyledikleriydi. Artık hiçbir şey bilmiyordum. Bir diyor için karar veren kişi olma düşüncesi rahatsız ediciydi. Politikanın içinde olduğu için babamla bile uzlaşamıyordum ben. Şimdi kimin yönetip yönetmemesi gerektiğine nasıl karar verecektim.

"Nova..." diye başladı Sina. Gölge batmış, hava kararmıştı. Sıcak bir banyodan sonra uyumak istiyordum ama aynı kabusların yakını yapışmasından da bir o kadar korkuyordum.

"Ann duydu mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi beni rahatlatarak. "Ona haber verilmedi. Muhafızlar bana geldi."

"Teşekkür ederim." Minnetle gülümsedim. Onu sakinleştirmek için girdiğim önce çabadan sonra olanları öğrenip gerilmesini istemedim.

"Lütfen böyle bir şey yapmadan önce birilerine haber ver." Sina'nın sözlerine sadece başımı sallarken aynı anda Ayzer'le göz göze geldik.

"Yarın yeniden toplanalım," dedim ona sözlerimin arkasında duracağımı göstermek için. "Bence her şeyin yeniden düzenlenmesi gerekiyor. Varsı olarak kimseden bir şey için izin almamız gerektiğini düşünüyorum."

Sina'nın bakışları Ayzer'e kaydı. Durumun onun üzerine kalmasını istemiyordum.

"Bu yüzden taşları vârislere verdim," diye hatırlattım. Ayzer'in kalbi olduğu noktalar vardı. Hâlâ onların etkilerinin altında dursaydık.

"Öyle olsun," diye derin bir nefes verdi. "Herkes dinlesin, yaran azan bir gün olacak."

İlk çıkan Ayzer oldu, hemen peşinden bende çıkmak için döndüm. Kapıdan geçerken adımlarım yavaşladı. Ayzer ile arama biraz mesafe koymak istemiştik. Doğru düşünüp sağlam adımlar atmak istiyordum. Kafam allak bullak olmuştu. Ama sözlerimde ciddiydim. Arın konusunda bir şüphem yoktu. Ama Ayzer gibi ben de eşitlik istiyordum. Ve o bana ne pahasına olursa olsun bunun peşini bırakmamam gerektiğini hatırlatmıştı. O kadar çok şey yapıyordum ki dikkatim çabuk dağılıyordu. Asıl amacımdan sapmamalıydım. Tanrıların planından çoktan vazgeçmiş olsam da.

...

Sarayda olmak tam da sandığım gibiydi, özellikle böyle çalkantılı zamanlarda. Her gün farklı bir olayla gözlerimizi açıp bazı zamanlar birbirimizi göremiyorduk bile. Toprak Krallığı'nın halkı bir yerlerde sorun çıkarmaya ve esir tutulan lordlarını çıkarmaya çalışıyordu. Etran hiç rahat durmamış her gün başka bir köyde başka bir olay çıkmıştı. Arın ve Sina köyleri korunmak için var gücüyle çalışmadıkça zamanlar muhafızlarla toplantılar yapıyor ve diyan dört bir yandan asıl daha iyi savunuruz diye başka yollar arıyorlardı.

Arana ara ara hastalanıyor, Ayzer ya onunla ilgileniyor ya da odasında kitap okuyarak son haberleri öğrenmeye çalışıyordu. Sonny ve ben araya sıkışmıştık. Bir yandan Ayzer ve Arana'yı el sıkıştırmemeye çalışıyor bir yandan da krallıkların görevleri altında kalmaya çalışıyorduk. Arın sandığım ya da korktuğum kadar dı-

nda bırakmamıştı beni, birkaç kez Sonay'la birlikte köylere gide-
ihtiyacı olanlara yardım ediyor ve elimden geldikince su kuyuları
açıp iyi niyetimizi göstermeye devam ediyordum. Bir saraya su ge-
tirmekle ya da bir köye su kuyusu açmakla diyara okyanusu çağır-
mak çok farklı şeylerdi. Okyanus için hem o taşı kullanmamız hem
halkı uyandırmamız gerekiyordu. Su halkını uyandırmak içine Arın
gökyüzünde olacak bir şeyi beklediğimizi söylüyordu.

Gündüzleri köylerde olmadığım zamanlarda Erim ile buluşuyor,
o kaplan formuna geçince birlikte ormanın derinliklerinde Evran'ı
ait bir iz ya da askerlerinin konumlandığı yerleri arıyorduk. Atık
Lordu sadece bize değil, ona katılmayan herkese cephe almıştı. Bu-
dan en çok etkilenenlerden biri de ormanlardaki sadakatsizler olma-
tı. Bulduklarımızı tedavi ediyor, güvenli bölgelere taşıyor, ihtiyacı
olanlara tıbbi yardım için çadırlara götürüyorduk. Saraylardan çık-
tığınız zaman Elemental o kadar da sihirli görünmüyordu, özelli-
le her koldan saldırı altında olunca. Diyar artık sessiz ve tedirgin.
Ağaçlar kendi köklerine çekilmiş, çiçekler rüzgâra karşı var gücüne
savaşıyor, hayvanlar inlerinder dışarıya çıkmıyordu.

Bir sabah uyandığımızda Hava Krallığı'nın gökyüzünde konan-
lanmış ada köylerinden birinde bir yangın haberi almıştık. Evlerin
çoğu ateşe verilmiş, çok fazla Alfin yaralanmış ama neyse ki ölmüş
olmamıştı. Arın Evran'ı bir köşede kısırmayı umuyordu ama Atık
Lordu işlerini yeraltından hallettiği için girdiği hiçbir çukurda onu
bulamıyordu. Diyarın durumu dışında ne konuşabiliyor ne de za-
man geçirebiliyorduk. Buradan uzakta kaldığım anlarda bana neden
kızdıklarını artık anlayabiliyordum. Mesele krallık, taç ya da virlis-
lik değildi. Diyarın hepimize ihtiyacı vardı ve ben Arın'ın yitirdiği
şimdiden büyük oranda azaltmıştım. İşe yaramaz ya da onun göl-
gesinden ibaret değildim, ondan sonraki kişiydim ama açtığım her
su kuyusunda, el uzattığım her Alfinde gördüğüm minnet, başıboş
geçirdiğim anlar için vicdan azabı hissetmeme neden oluyordu.

Aklım bir yandan Daren'de kalmıştı, ondan günlerdir haber alamamış, bunca şeyin ortasında kimseye de soramamışım. Hava vârisi de başka bir köyden döndüğümüz gün, merdivenleri tırmanırken bir şey oldu. Yüzük parmağımın iç kısmında önce bir kaşınma sonra bir lanetlenme hissettim. Bakışlarım parmağımın o noktasına doğru oldu resmen

"Başını belaya sokarsan, bir su damlasına adımı seslen "

Sigil.

Mühür beni çağırıyordu.

Daren.

Daren bana sesleniyordu.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve merdivenlerden aşağı doğru çıklerimi tutarak koşmaya başladım. Adımlarım birbirini kovalıyordu sanki. Son konuşmamızdan sonra ölse bile beni çağırmayacağına düşünmüştüm ama şimdi mühür aracılığıyla bana ulaşıyorsa başı gerçekten belada olmalıydı.

Tanım, İlâfen...

Sarayın kapılarından geçerken bu defa tek başıma olduğum için kimse önemsemedi. Muhafızların bir süre beni görmek istemediğine emindim. Yeniden arkamdan deli diye konuşmaya başlamaları an meselesiydi. Bu defa doğrudan, hiç durmadan uçurumdan aşağı bıraktım kendimi. Başparmağımı mühürün üzerine bastırdım ve onu ısıltım. Bedenleme beni mühre doğru çekti. Yerçekiminden daha güçlüydü. İçimde bağırان bir şarkı vardı. Ona doğru hiç olmadığım kadar kuvvetle çekiliyordum. Tıptı Karadul'u boynuma taktığımda hissettiğim gibi, büyük bir ağırlık; ama bu defa rahatsız edici değil, tamamen bana ait olan bir şeye, hayır iki şeye doğru çekiliyordum. Daren her ne yapıyorsa bu benimle ilgiliydi.

Hayır, Su Krallığı'yla ilgiliydi.

Yüksekten hızla düştüğüm bir suyun içinden itilerek çıkmış gibi açtım gözlerimi. Bu defa düşmemek için destek alacağım hiçbir şey

yoktu etrafında. Kocaman bir boşluğun içindeydim ve bir anlığına
İlmeğe döndüğümü sanıp panikledim. Bedenleşmenin etkisi ve zihni
karanlık görüşümü mahvetmişti. Kocaman bir arazinin ortasındaydın.
Hayır, bir çölün ortasındaydın.

Gözlerim etrafta seçebileceği herhangi bir şey aradı ama elebi-
diğine boşluk ve yalnızlığın arasında kalmıştım. Ayakta dengemi
bulduğumda kendi etrafında birkaç adım atıp gerçekten çölde oldu-
ğumu anladım. Çizimelerim kumun içine batıp çıktıkça ayak bilek-
rimde bir ağırlık oluyordu.

"Yolunu mu kaybettin su vârisi?" diye mırıldandı.

Rahatlayarak derin bir nefes aldım.

"Seni göremiyorum Daren." Sesim huzursuz ve gergin çıkıyordu.
Beni böyle boşluklara sıkıştırmalarından usanmıştım.

Bir saniye dahi geçmeden etrafta cılız da olsa bir ışık belirdi. Eli-
mi gözlerimin üzerine siper ederek görüşümü netleştirmeye çalıştım.

"Dur!" diye bağırdı.

Ayağım havada asılı kaldı.

"Hayır su baloncuğu, aşağıya bakmalısın."

Gözlerimi yere doğru çevirdim. Tam önümde, kumların arasında
bir rögar kapağı kadar boşluk vardı. Gözlerimin ışığa alışmasını bek-
liyordum ama ateş doğrudan kapağın içinden geliyordu. Tiz bir çığ-
lık duydum. Sonra Daren'in homurdanmasını. Acı çekiyormuş gibi.

Dizlerimin üzerine çöküp beni çeken o kuvvete doğru eğildim.
Başımı kuyunun içine doğru sarkıttım ve gözlerime inanamadım.

"Bu da ne?" diye refleksle fısıldadım. Daren yüzü çizikler ve kan-
lar içinde küçüktük alanda duvara yaslanmış zar zor ayakta duruyor-
du. Sağ elinden yukarıya doğru yükselen bir alev topu vardı. Ama
sorun bu değildi. Sorun onun yanında durduğu şeydi. Bakışların
Daren'le kesiştiğinde yüzünde kedi gülümsemesi belirdi ve daha iyi
görebilmem için elini aşağıya doğru çevirdi.

-“Şimdi bana inandın mı denizkızı?” diye sorarken seni alıyordu.
-Beni tırmalamayı kes.” Bir anlığına sendeledim. Bir elim kuyudan
aşağıya doğru sarkmış ve üstlerine doğru biraz kum döktülmesine se-
den olmuştu. Başını kaldırıp bana baktığında içimdeki dehşet daha
da büyüdü. Onun gözlerinde de benimkinden farklı bir ifade yoktu.

Denizkızı dediği ben değildim.

Kuyunun dibindeki dünya ötesi bir güzelliğe sahip kışık.

-“Tanıştırayım,” diye tısladı Daren elinin tersiyle kaşını silerken.
-“Adalia, Nova. Nova, Adalia.” Elini bir yukarıya bana doğru, bir de
aşağıya kıza doğru çevirip durdu.

Kızın bakışları yavaş yavaş duruldu. Kaşlarının ortasındaki ka-
yıtsızlık sona erince yüzünü daha iyi görebilme fırsatı buldum. Bu
dünyaya ait olamayacak kadar güzeldi. Cılız alevin yansımada
bile bembeyaz tenini, iri mavi gözlerinin etrafına özenle yerleştiril-
miş beyaz gür kirpiklerini seçebiliyordum. Islak ve çamura bulanmış
saçları tıpkı Arın'ın saçları gibi mavi beyazdı. Bedeni sıskaydı ama
belinden aşağısı.... Soluk mavi yeşil pullarla kaplı kuyruğu, içine sı-
kışığı bu kuyuda iki büküm olmuştu. Solmuş ve ölmek üzere olan
bir çiçeğe benziyordu.

“Adalia,” dedi Daren. “Su vârisi seni almaya geldi.”

Kız ağlayacak gibi görünüyordu. Daren'e ve söylediklerine inan-
mıyordu ama sürekli başını kaldırıp bana bakıyordu. Bana bakıp
geçmişini ve geleceğini seyrediyordu. Bana bakıp içine sığınmış bu
umutsuzluk kuyusundan gerçekten kurtulma ihtimali diye var mı
diye sorguluyordu. Varlığına inanamıyordu. Gözlerindeki sorgula-
mayı, gerçeklikle artık imkânsız olduğunu düşündüğü sadece bir ha-
yal olan ihtimalin arasında çelişiyordu. Biliyordum çünkü ölmek'te
kısıp kaldığımda ben de bu ayrımın ortasında sık sık kalıyordum.
Oradan hiç çıkamayacağımı, bir daha kimseyi göremeyeceğimi dü-
şündüğüm anları taşıyordu bakışları. Arın'ın beni gördüğü ilk andaki
inanılmazlığı taşıyordu.

Cıvz kollarını kuyunun iki yanına birleştirip ayağına kalkmaya cıvz
"Bu gerçek mi?" diye sordu. Sesi... Hayaller ve gerçekler
Ünlü bir bestecinin notaları gibi kulağımda cınladı. Arın'ı ilk duy-
duğumda hissettığım gibi. Beni buraya çeken kuvvet oydu. Henen
krallığımdan. Benim halkımdan biriydi.

"Nasıl çıkarabilirim sizi oradan?" diye sordum. Benim sesim
varlıkla yokluk gibiydi. Ne hissettigimi bilmiyordum. Hem çok
güçlü hem çok güçsüzdüm. Öyle kötü bir haldeydi ki bundan nefes
etmiştim. Bir lağıma benziyordu durduğu yer. Bir insan otururken
bile oraya sığamazdı. Ve o upuzun kuyruğu ile orada bir köpeye
sıkıştırılmıştı.

Ne zamandan beri?

Kim tarafından?

İçimden bir ses bunun cevabını zaten bildiğimi söylüyordu.

"Anon'u mahvedeceğim," diye fısıldadım. "Onu bu defa gerçek-
ten öldüreceğim." Gözlerim dolmuştu. Kızın o yabancı vakur bakı-
şını benim sözlerimle birlikte buğulandı. Onu tanıdığımı biliyordu.
Onun vârisi olduğumu biliyordu. Onun için canımın yandığını bili-
yordu. Hen ilk kez hissediyordum ama o su kanından olan birinin ne-
sil karşılık vereceğini biliyordu. Henen zamandır söylenen, anlatılan
her şey işte şimdi karşımdaydı. Henim halkıma yapılan eziyet işte
şimdi karşımdaydı. Onları avlamıştı, onlara işkence etmişti, onları
hapsetmişti. İşte Arın'ı durdurmıyan şey buydu. Onun gördüğü, ya-
şadığı ve kurtaramadığı şey buydu.

"Hıııı su " diye mırıldandı Daren.

Sertçe yutkunarak başımı salladım. Kendimi toparlamak için bir-
kaç kez nefes aldım. Eğilip kuyunun içine uzandım ve duvarın avucu-
mun içini basturdum. Şiddetli değıl, yavaş yavaş suyun kuyunun içine
doğru akmasına yardımcı oldum.

Kızın gözleri duvara kaydı. İnanamıyordu. Hiçkürmeye ve çırpın-
maya başladı. Su sonunda duvarın dibinden onlara ulaştığında, om

akıldığında kuyruğunun ucu seğirdi. Derin bir heçkuk daha kup-
tu göğsünden. Daren ona boşa olan elim uzattı.

"İladi Adalia," diye fışıldadı daha nazımı bir şekilde. "Seni bu-
ndan çıkaralım." Kız ona bakarken gözleri yeniden o vahşi haline
büründü. Gözyaşlarını sildi. Başını iki yana salladı. Daren'den nefret
ediyordu. Bunu açık bir şekilde görebiliyordum ve onu suçlamıyor-
dum. Bütün bunları yaşamasının sebebi Amon'du ve muhtemelen
Daren'in de ona yardım ettiğini sanıyordu.

Avucumu daha çok bastırdım duvara. Su yükselmeye başladı.
Kız hâlâ olduğu yerde duruyordu. Daren çıkmadan orada doğrulması
nerdeyse imkânsızdı.

"Önce ben gidiyorum," dedi düşüncüklerimi durmuş gibi. "Su-
yun içinde biraz dinlenmene izin vereceğiz. Ama buradan çıkman
gerekıyor, daha asıl haberi duymadın." Bu defa bildiğim o çapkın
göğsünü sundu kıza. Ama kız gözlerini bir an olsun benden ayırma-
yordu. Gördüğü en mükemmel şeymişim gibi bana bakıyordu. Sanki
kutsal olan, ilahi bir şeymişim gibi.

Su kuyuyu doldurdu, kızın önce göğsüne sonra çenesine kadar
yükseldi ama kız hiç kılmıdamadı. Gözlerini benden hiç ayırmadı.
Sanki başını çevirse, gözlerini kapatsa kaybolacaktım gibi bir
muhtaçlıkla demir attı varlığıma.

Suyun içinde yavaş yavaş rengi daha normal bir hale büründü.
Dudaklarına yükseldiğinde ilk kez kılmıdayıp burnundan derin bir
nefes aldı. İçimde sonaüz bir güç dalgası yankılandı.

Su tamamen dolduğunda Daren yüzerek yukarıya çıktı. Kolum-
dan tutup onu benim olduğum tarafa çektim. Su taşarken birkaç adım
geri çekildim ve kızın da çıkmasını bekledim.

"Yıllardır burada hapisti," dedi Daren bana dönerek. "Ona biraz
zaman ver. Suyun içinden çıkması kolay olmayacak." Kafamda bö-
lün soru işaretlerimle ona başımı salladım ve kendimi bitkin düşmüş
gibi kumların üzerine bıraktım.

"Bu korkunç bir şey." diye mırıldandım. "Bunu bir canavar bile yapmaz Daren."

"Onu uzan zamandır arıyorum," dedi gizemli bir sesle. "Anı öldüğünden neredeyse emindim."

"Şafak nerede?"

"Sıla ve Yiğit'i bulmak için gitti."

"Sen neden onunla gitmedin, planınız öyleydi."

"Birkaç gündür hissettiğim bir şey vardı." Utangaç bir şekilde sesini kaşıdı. "Son olanlardan sonra, Karadul'un yardımıyla Arın'ı bu iyiliği yapmam gerekiyordu."

Anlamayarak başımı iki yana salladım. "Bu adam soyguncu film mi? Onu öldürse en azından bir katil olurdu."

Daren derin bir nefes aldı.

"Adalia'yı öldüremezdi." Bakışlarını hâlâ kumlara su suzumu bayağıya çevirdi. "Bütün denizkızları nadirdir, Nova..." Gölmüseddi. "Ama Adalia..." Gölmüsemesi büyüdü. "O Tanrı'nın evcil hayvanıdır."

Kaşlarını çatıttım.

Kızın güzelliği, gücü, bakışları, masumiyeti ama o masumiyeti ardındaki vahşiliği. Amon ona diğer su halkına yaptıklarından daha özenli bir işkence yapmıştı. Ona daha acımasız olmuştu. Çünkü Arın için bu dünyadaki en kıymetli şeydi.

"Arın'ın naguei," dedi düşüncelerimi tamamlayarak. "Birbirlerine öyle bağlıydılar ki Arın ölünce Amon ona daha da acı çekirnek için Adalia'yı sağ bıraktı, diğer tarafta buluşmalarını istemiyordu." Bir anda duraksadım. Kalbim hızla atmaya başlamıştı. Öfke ve rahmetin yanı sıra adlandıramadığım başka bir his daha oturdum göğsüme. Ayaga kalkıp hareket etmeye çalıştım.

Ruh bağı.

Arın'ın ruh bağı.

Derin derin nefes almaya çalıştım.

Ruh bağı bir denizkızıydı.

Ruh bağı dünya üzerinde gördüğüm en mükemmel canlıydı.

Elbette... İlahi lord. Başka ne olabilirdi ki...

"İşte çıkıyor," dedi Daren yanıma gelip. Su biraz daha hızla taşmaya başladı ve sonunda bir dalgayla ayaklarımıza kadar yükselip butu bir adım geri itecek kadar hızla çarpıp. Taşan suyun ardından görünür çıplak vücuduyla yerde uzanan ve cenin halinde duran kız kaldı. Kuşuğunun yerinde artık uzun ve ince bacakları vardı.

Tıpkı masallardaki gibi.

"Muhteşem değil mi?..." diye dikkatimi dağıttı Daren. Kızın izminde dolaşan bakışlarını görünce dirseğimle ona çarptım. Pelerimini çörek kızın doğru ilerledim. Tek dizimin üzerinde eğildim.

"Bunları al," dedi. "Neyse ki ceninlen ve düşünceli biriyim." Ona doğru baktım. Bez bir çantanın içinden bana uzun bir elbise fırlattı. Havada yakaladım.

"Arkana dön Daren."

"Deniz kızları utanmaz," dedi. "Bunu daha önce yüzlerce kez yaptım."

Omzumun üzerinden tekrar ona dönüp kollarımı çattım. Gödemini devirerek yavaş yavaş dönerken "Kıskandın mı su baloncuğu?" diye kıkırdadı.

Güzel soru, Daren.

Gerçekten güzel soru.

Ellerinden tutup onu ayağa kaldırdığımda narin ve yumuşak hareket etmeye özen gösteriyordum. Daren'in söylediği doğrudu, çıplak olduğu için çekinmiyordu. Bu onun için oldukça doğal olmalıydı. Eh, böyle bir vücutla bir şeyleri saklamak istememesi çok normaldi.

Derin bir nefes alıp elbiseyi ona uzattım. Boyu benden daha uzundu. Boynundan geçirdi ve elbise su gibi üzerinden ayaklarına doğru aktı. Çok güzel, açık mavi bir saten elbiseydi. Daren'in bunu merden bulduğunu sorgulamayacaktım. Yorgun ve hasta göründüğü

için pelerinimi de ona uzattım. Başını eğerek onu da boynumdan geçirdiğinde Arın'ın dişi versiyonu gibi duruyordu.

Bana doğru bir adım attı, tek dizinin üzerinde çöktü ve eğildi.

"Vârisim," diye fısıldadı. "Bu hayal dahi edemeyeceğim bir kâuf."

"Bak sen..." dedi Daren. "Adalia'yı Arın dışında birine dız çökerken de görecekmişiz öyle kibirtidir ki daha önce Arın dışında bir lordu selamladığını bile göremedik."

"Ne cüretle!" diye adeta tısladı kız o melodik sesiyle Daren'e doğru. "Ne cüretle onun adını ağzına alırsın."

"Eskiden seninle oldukça iyi anlaşırdık Ada," dedi Daren yavaş yavaş bize doğru yanışırken. "Şimdi de seni kurtarmaya gelen benia."

"Çünkü benim haberim yoktu," diye ona döndüm. "Sahi Daren, bunu hana neden söylemedin? Daha doğrusu bunu da bana neden söylemedin?"

"Siz denizkızları neden teşekkür etmeyi bilmiyorsunuz!" Kaşlarını çatı. "Sizi memnun etmek gerçekten mümkün değil."

"Sen ve baban!" diye bağırdı Adalia yeniden. "Sen ve ailen bu dünyadaki her şeyi mahvettiniz. Büyük Yıkım'ın sebebi sizsiniz. Onunla birlikte bütün adaleti de öldürdünüz."

Onunla birlikte.

Ah.

Kız yıllardır buradaydı.

Daren'le göz göze geldim.

Sımtı.

"Ona söylemedin mi?" diye tısladım. Yani kızı benden önce bulmuştu ve kuyuya yanına inmişti ki bunun nedenini de sorgulayacak mecalim kalamamıştı ama en azından yüzündeki yara izlerinin nedeni ortadaydı.

"Adalia," diye kıza doğru döndüm. Benim saaimle birlikte durumu değışti. Gözlen daha makul bir şekilde bana döndü. Göz renkleri bile aynıydı. Arın ve benim gözlerimin tonu farklıydı. Benim gözle-

ren daha koyu bir maviydi ama onların ikisi de aynı cam rengi mavi gözüne sahipti.

"Ann," diye fısıldadım nasıl söylenir bilmediğim için. "O dön-
du hayatla. Yaşıyor."

Reenkarnasyon diye bir şey var mıydı bilmiyorum ama kızın o an
yerden doğduğuna inandığımı ve şahit olduğum her şey adına yemin
edebilirdim. Önce buz muvisi gözleri daha da irileşti, göz bebekleri-
ni nasıl büyüdüğünü, nasıl yaşadığını ağır çekimde izledim. Sonra
gözlerni sıkı sıkı yumdu. Gözyaşları çenesine doğru süzölmeye baş-
ladı. Parlak birer elmas gibi görünüyorlardı.

Daren yanıma yaklaşp, kulağıma doğru eğildi. "Deniz kızları
nasıl oldukları zaman söylendiği gibi inci dökmez ama gözyaşları
bı elmastan daha kıymetli olur."

Mucizevi duruyordu. Derin derin soluklanıyor ve bu gerçeği idrak
emeye çalışıyordu. Sorgulamamıştı bile. İlkinci kez sormamıştı. İnani-
na. İnandı çünkü hissediyordu. Varlıklar birbirine bağlıydı.

"Lütfen," diye adeta bana doğru yalvardı. "Lütfen beni ona götür."
Beni ona götür.

Zaten başka ne yapabilirdim ki?

Yavaş yavaş başımı salladım.

"Ann bunun için sana minnettar olacak," dedim Daren'e dönüp.
Her şey bir yana bu doğrudu. Son zamanlarda öyle büyük bir yal-
nızlık çekiyordu ki şimdi o boşluğun büyük bir parçası dolacaktı.
Adeta o boşluğu dolduracaktı.

"Biliyorum," dedi. "Hissediyorum. Bu yüzden yoldan dönüp Ka-
ndul'u kullandım."

"Neyi hissediyorsun?"

Gömleğinin yakasını kenara doğru sıyırdı. Göğsünün üzerindeki
kızıl dövmeyi gösterdi. Üç sarmal halkadan oluşuyordu. Biri ateş,
diğeri su, diğeri hava krallığının sembolü. "Çocukken işlenmiştik
bunları birbirimize," dedi. "Bir tek seninle mi mübâhar paylaşıyoruz

sanıyordun?" Göldü. "Arın, Sina ve ben de birbirimize bağlıyız ve onun ne kadar üzgün olduğunu bir süredir hissediyorum."

Şaşkınlıktan dudakların aralık kalmıştı.

Gece Yarısı Lordu, şaşırtmaya doymuyordu.

"Biliyorsun," dedim. "Onun sana da ihtiyacı var."

"Biliyorum," diye onayladı. "Ama dost olabilir miyiz bilmiyorum. Ondan çok değerli bir şey aldım." Gözlerinin içine bakıyordu ama öyle bir bakıyordu ki o değerli şeyin ne olduğunu açıkça söyleyemedi.

Beni.

Arın'dan beni almıştı.

Arana'nın söylediği gibi ve ona da sormaya korktuğum gibi Nova'nın ikiz alevin olduğunu biliyordun, demişti zindanda Arın, Daren'e. Bütün bunların ona bağlandığını biliyordum. O günden beri bunu biliyordum ama ne bunu ne de ikiz alevin ne anlama geldiğini sorgulamaya deli gibi korkuyordum.

"Şimdi aldığının yerini dolduruyorsun yanı," diye minikdedim "Bu bir kefaret mi?"

Derin bir nefes aldı.

"Bazı şeylerin boşluğu dolmaz." Sesi derinleşti. "Ama Adaha da boşluğu doldurulamayacaklardan biri. Yarayı kapatmasa da dağılayacak." Bana doğru döndü ama bu defa hüzünlü bir gülümseme vardı dudaklarında. Zorlama bir gülümseme. "Naguel bağlı bizler için bir uzuv gibidir. Bu yüzden onun öldüğüne inandığımda bile Adalia'yı aramaktan hiç vazgeçmedim. Onları buluşturmanın bir yolu bulacaktım." İçinde bulunduğu duruma kahkaha attı. "Ben onları ölmüşlüler diyarında buluşturmayı düşünürken bak yaşayanların arasında bir araya geldiler."

Derin bir nefes aldım.

Yalnızlık boynuma dolarmış gibiydi.

Adalia'ya elimi uzattım. Parmaklarını avucuma baskı. Diğer eli-
ni Daren'in parmaklarına kenetledim ve göderken kapıdan
"İlahi, saraya dönelim."

Nasıl olduğunu bilmiyorum, belki de en kızgın zamanı idi dedim-
deği an bu diyarda birçok şey uyanmıştı. Ama bu gece yarı saraya
açık kapılarının ardında, saatler önce için uyumamı için bırakılan
çok yorgunluktan gözleri çökmüş ve ayakta duramayan bile zor-
lanmaya başlayan Arın uyanıktı. Kapının önündeydi ve bekliyordu.
İki ilk kez bir eliyle çenesiyle oynarken ve dışıncıca şekilde yarı
halkı hızlı hızlı volta atarken görüyordum. Hayır dışıncıca değil,
heyecanlıydı. Heyecanlıydı ve ilk kez yerinde durmıyordu. Baktı-
yordu, çünkü biliyordu.

Uçurumun dibine, büyük ağacın gölgeliğinin altında yarı ayak
basık Adalia elimi bıraktı. Bu bir mıkınatının çekimi gibiydi. Arın
kapının önünde bize doğru döndü. Yataktan yeni çıktığı belliymiş.
Ceninde düğmeleri açık bir gömlek ve yürüyüş pantolonları vardı.
Ayakları çıplaktı. Buraya kadar koşmuştu belki de. Onun var-
lığını hissetmişti ve bir an önce ona varmak istemişti.

Ona varmak.

Gözleri saniyenin onda biri kadar kısa bir sürede birbirine çarpı.
Ne ben ne Daren'i görmedi. Adalia ayaklarına yeni karışmış silot
bir çocuk gibi sarsılarak ona doğru koşmaya başladı. Arın sadece
duruyordu. Kimildanmıyordu. Gözlerini ondan ayırmıyordu.

Hayaller ve gerçekler...

Siğ sular ve boğulanlar...

Düşman safları ve dostluk bağları...

Artık tek başına boğulmayacağım.

Boğulmayacaktı.

Artık tek başına boğulmayacaktı.

"Adalia," diye fısıldadı.

Kız bu zamana kadar hiç kimsenin yapmaya cüret edemediği bir şey yaptı ve onun boynuna atıldı. Aynı anda Arın kollarını ona a. rafına sardı.

Bütün suların sonunda okyanusa çıktığı efsanesi doğruymuş. Benim diyarımda gölle denizin birleştiği bir yer vardı. Yeşil göller suyuyla mavi deniz suyu bir çizgi gibi ortadan ikiye ayrılır, birbirine hiç karışmaz ama birbirinden de hiç ayrılmaz.

Oysa gökyüzü ve okyanus hiçbir zaman birbirine kavuşamaz.
Ben gökyüzü vârisiydim.

"Tanrı benim sığınağımdır," diye mırıldandı Daren. "Adına güvenmenin anlamı bu."

Ona doğru döndüm.

Ruhsal bir tökezleme yaşıyordum. Bu diyara geldiğimde ben birçok şey yaşamıştım ama ilk defa tökezlediğimi hissediyordum. Bahsettikleri bağı hissediyordum. Onu neredeyse kaybettiğimi. Daha önce dışarıda bırakılan değildim şu an dışarıyım, daha önce yalnız değildim ama şimdi yalnız hissediyordum. Doğum günü partisinde en yakın arkadaşı başkasıyla dans eden bir çocuk gibi hissediyordum.

"Şimdi sana gelirsek Nova, merak ediyorum... Tanrıçalar arada sürekli Arın'la seni denkleştiriyor?" Bakışları ciddileşti.

"Ne demek istiyorsun?" Sorusundan kaçınmak için gözlerimi kırıştırmak istedim ama çenemi tutup ona bakmam için zorladı.

"Bir denizkızını nâguelin yapmak imkânsızdır. Bu zamana kadar böyle kadim güçleri kendi himayesi altına alan çok az kişi oldu. Arın bir orman ruhu?" Güldü. "Sizi eşitliyorlar. Arın'ı ve seni sürekli eşitliyorlar."

Bileğinden yakalayıp tutuşundan kurtuldum.

-Bu yüzden burada kalman gerekiyor," dedim çaresiz bir hırsla
"Çünkü tanrıçalar geri dönmeye hazırlanıyor."

Tam parti boyunca peşimde dolanan ama rahatsız olduğum o çocukla oturmuş pastamı paylaşıyordum şimdi.

İkimiz de olduğumuz yerde kaldık. Bu, birbirimize karşı bu kadar açık olduğumuz nadir anlardan biriydi.

"Geri dönemezler," diye fısıldadı.

"Geri dönemezler," diye fısıldadım.

Bir aynaya bakmak gibi.

Sürekli dağıtmakla suçlanıyorduk ama neden her şeyi sadece Daren ve ben topluyorduk?

Sonra yeniden onlara döndüm. Artık sanılmıyorlardı, karpı karpıya duruyorlardı. Arın'ın elleri kızın yüzünün iki yanında bekliyordu. Ona bakıyor ve inanamıyor ama dindar bir insan gibi gözleriyle şükrediyordu.

"Okyanus gökyüzüne ait değil," diye mırıldandım.

Daren ağır ağır başını salladı.

"Ama unutma, gece yarısı gökyüzünüdür yıldız ışığın."

16. BÖLÜM

Karanlığın Altında Kalanlar

En uzun geceden bahsederdî büyükbabam kış masallarını anlatırken. Bitmek bilmeyen yıldız altındaki seferberliklerden. Gökyüzünün ilahilerinden ve dalgaların tangoşundan. Bu gece onlardan birine şahit olduğumu biliyordum. Gün bitmiyordu. Bu gece burada birçok manzara vardı seyirci olabileceğim.

Olduğum yerde durmaya devam ediyordum ama karşıma geçip kendime de bakabiliyordum. Herkes uyanmıştı. Ariana çatık kaşlarıyla Adalia ve Arın'ın buluşmasını, hayır, kavuşmasını seyrettiyordu. Bunun onun için nasıl bir tablo olduğuna karar veremiyordum. İki yanından kalçasına kadar uzanan kızıl saçları yüzünü bir netice olsun kapatıyordu ama bakışlarındaki acıyı görebiliyordum. Sevgi denilen şey kişiye bunu mu yapıyordu? Parçalamak.

O ateş vârisiydi ama en çok yanan da oydu.

Bu düşünce birden ürkütücü şekilde komik gelmişti. Bakışlarım ondan Sina'nın yanına varan Sonay'a döndü. Elemental'e geldiği ilk zamanları düşündüm. Bir kütüphaneye kapatılmıştı. Yine de şimdi lordunun yanında duruyordu. Zaten lordunun yanında bir o duruyordu.

O hava vârisiydi ama en çok nefessiz kalan o oluydu.

Başımı binaz yukarı kaldırıncı sarayın penceresinden, uzaktan da olsa olup biteni seyreden Ayzer'i görebiliyordum. Uzaktan duyuyordum. Aşağıya inemiyordu ama seyreliyordu.

Toprak vârisi olan aydu ama diri diri gömülen de o olmuştuk

Sonra kendimin karşısına geçiyordum. Bir aynaya bakmak gibi değildi. Uyurken bedenimin içinden şaha kalkmak gibiydi. Suyun içine inip gözlerini açmak gibiydi. Suyun içinde gözlerinizi açtığınızda her şeyi parçaladığınızı görürdünüz. Yansımalar... Her yer bu anda bu yansımalarla kaplanırdı. Suyun altından gökyüzünü izlemek... Hiç ulaşamayacağınız o mesafeyi parçalayarak burnunuzun ucuna indirmek...

Doğru, su vârisi olan bendim ama en çok boğulan da ben olmuştum... Gökyüzüne sahip olan bendim ama kendine gökyüzü kadar uzak olan da yine bendim.

Şimdi hepimiz bir çatının altına toplanmıştık. En güçlüler, en acımasızlar, en kötüler, en bilgeler, en deliler, en sadıklar... Ama hepimiz en zayıf krallıkta hayatta kalabilmıştık. Bu bana son zamanlarda sık sık gücün ne demek olduğunu sorgulattıyordu. Güç sahip olduğum kuvvet miydi, bilmiyordum. Bana sahip olabildiklerim gibi geliyordu.

Sina, Sonay'ı korurken güçlüydü. Ayzer Amon'dan elindekilini alırken. Ariana hiçbir zaman onun yanında olamasa da İlmek'te beden Daren'in yanında olmaması isterken güçlüydü. Ann... Ann hep güçlüydü. Ama şimdi baktığım zaman, onu böyle canlı ve yeniden ayakta değil yeniden hayatta gördüğümde, İlmek'ten çıktığı an gelmişti aklıma. Oradan bir lord değil de bir ilah çıkmıştı. Tapın sıfır bir güçü vardı adımlarından. Onu tanımıyor olsanız bile onun kim olduğunu, ne olduğunu anlardınız. On an düşünmüştüm, daha güçlü bir şeyle karşılaşamayacağımı ama şimdi yaşadığımı görüyordum.

Ann, Adalia'ya bakarken yüzüne cennet düşmüş gibiydi. Ann en çok şimdi güçlüydü. Bu yüzden güç sahip olduklarımız da değildi. Yanımızda olanlardı.

Ve bu yüzden karşıma geçip kendime baktığımda yanımda kimin
olduğu yepyeni bir anlam kazanmıştı.

Alevler ve gece yarısı etrafımı sarmıştı.

“Onu suya götürmelisin,” diye seslendi Sina gülümseyerek
ona. “Bunu istediğine eminim.” İkisi de birbirinden gözlerini alıp
aynaşça Sina’ya doğru döndü. “Merhaba Adalia, seni yeniden gör-
mek hanka.”

Kız ona mucizevi bir tebessüm bahsetti. Eğer sızrın gerçek ol-
duğunu görmemiş olsaydım da o gülümsemeden sonra buna dair bir
şüphem kalmazdı.

“Lordum,” diye başıyla selamladı onu. Ama bakışları çabucak
Arin’a döndü. Gözleri okyanusa vuran bir ay ışığı gibi parlıyordu.
Böylesine bir bağın mümkün olacağını düşünmemiştim hiç. Hem
kızanlaları hem hayran olanlardı. Gecenin içinde taze dolunay ış-
ığının altında bembeyaz saçlarıyla bir okyanus yansımaları gibi görü-
yorlardı.

Taşkın denizler ve dalgalar.

“Burada su mu var?” Sesi bal kadar tatlıydı. Kirpiklerini birkaç
kez kıptı. Arın dudağının kenarıyla gülümsedi ona. Sonra birden bir
şey hatırlamış gibi başını bana doğru çevirdi.

Suyun kaynağına.

Kaşlarını hafifçe çattı. Bir bana bir yanımda duran adama baktı.
Aramızdaki mesafeye. Açılıyordu ve biz buna engel olamıyorduk.

Tebessüm ettim sadece.

Taşkın denizler ve dalgalar ve çarpıtı kayalıklar.

“Götürmelisin,” diye başımı salladım dudaklarımı ısıtarak. Ba-
kışları havada asılı kalmıştı. Bu zamana kadar benim olduğum yerde
benden başka bir yere bakmayan gözleri şimdi arafa kilitlenmişti.
Hangimize olan bağlılığı daha güçlüydü?

“Sabah konuşur muyuz?” diye sordu birkaç saniyelik durakla-
madan sonra.

"Elbette." Yeniden gülümsedim.

Beni çağırmadığı için memnun hissettim. Onların yanında kendimi fazlalık hissedeceğimi biliyordum. Bu duygu benim ruhuma aşmayacaktı. Kendimi hem bütünüyle Su Krallığı'na ait hissediyordum hem de bütünüyle onlar için yetersiz. Su Krallığı'nda hiçbir yerde şahit olmadığım bir sadakat vardı. Bunu daha önce de görmüştüm. Onlar birbirine zincirlenmiş bir halk değildi, ilmeklenmiş bile değildi. Onlar, birbirleriyle dokunmuş ipten bir ilmekti.

Ben Arın'ın o ilmeğe atmak istediği bir düğümdüm. Bağlanması gereken başka bir ip. İncelen ve zamanla kopacak olan eklenmiş parçaydım.

Ucundan ateş almıştım.

"Uzun bir gece oluyor, değil mi?.." diye sordu yanımda dura alevlerin gölgesi. Başımı yavaşça ona doğru çevirip "Sen benim düşüncelerimi mi okuyorsun hayalbaz müsveddesi?" diye sordum. Gide ona mı benziyordum yoksa yanında dura dura kötü alışkanlıklar mı ediniyordum... Bu kadar duygusal yoğunlukta espri yapmak...

Deren de mi böyleydi, tüm o her şeyi espriye vurmasının sebebi duygusal yoğunluk muydu?..

"Tatlı yıldız ışığım," dedi sırtarak. "Biraz cesur olsan sen de benim tüm düşüncelerimi okuyacaksın ve bunun hayalbaz olmakla hiç ilgisi yok." Belki bunu kanıtlayamazdım ve belki bana yaşadığım bu uzun gecenin hayal yorgunluğu da diyebilirlerdi ama o an onun masmavi gözlerinde bir yıldız parlaması gördüğüme inandığım bir şey üzerine yemin edebilirdim.

"Aman." Omuz silkip uçaruma doğru döndüm. "Kim senin düşüncelerini okumak ister ki..." Kollarımı göğsümde birleştirip pişkin pişkin güldüm. "Cehennem işte, birileri birilerinin canını yakıyor." Hafifçe kıkırdadım. Gün bugün yumuşaktı. Tatlı bir meltem esintisi vardı Hava Krallığı'nda. Gökyüzünün yamacındaydım. Bir adım sısam boşlukta ama o boşluk kucaklayacaktı belki de beni.

O da tıpkı benim gibi uçuruma dönerken derin bir nefes aldı. "Öyleyse en çok şeytan yanımlıyor mudur?" diye sordu.

Görümün ucuyla ona baktım. Pelerini rüzgârın hafif şiddetiyle geriye doğru uçuyordu. Ellerini arkasında birbirine kemediği. Sanki buna ihtiyacı varmış gibi. Çenesi gökyüzüne doğru sivrilmişti. Kaybettiği bir şeyi ararcasına orada olmayan yıldızlara bakıyordu.

"O halde cehennemi neden söndürmüyor?" Sözceklere dudaklarından çıktığında ben de en az onun kadar şaşmıştım. Bana döndüğünde yavaşça kaşlarını çatı. Düşündüğüm şeyi tartıyormuş, bu hatalı sorguluyormuş gibi.

"Cehennem olmazsa cennetin ne anlamı var?.." Göltürmedi sessizce yere bakarak.

Cennet deyince omzumun üzerinden geriye döndüm. Biraz önce gördüğüm her şey hiç olmamış gibi yok olmuştu. Etrafta hiç kimse kalmamıştı. Sadece gece, sessizlik, o ve ben vardım. Ve geriye kalan kötücül o sakinlikle birlikte.

"Oel hadi," dedim omzumu pırpıslayarak. "Kimse tepikör etmesin de hakkımız olanı alalım."

Tek kaşını kaldırıp omuzuna vurun elime baktı. "Beni kaçırıyor musun?" diye sordu. "Hem de şiddet uygulayarak."

"Sonuçta senden daha güçlüyüm." Elimde değilmişçesine omzumun indirip kaldırdım.

"Güçsüz birine karşı ne acımasız bir tutum." Dudaklarını birbirine bastırıp başını ağır ağır iki yana salladı. "Seni acımasız ve zalim ve utanmaz ve kötücül yaratık..."

"Güzel," diye ekledim yürümeye başlayarak.

"Ne güzel?"

"Acımasız, zalim, utanmaz ve güzel yaratık diyecektin..."

"Ve kibirli..."

Omzumun üzerinden ona dönüp "Birileri şeytanın en sevdiği götüş olduğunu söylemişti," diye göz kırptım. Sonra ondan uzan sere-

dir duymadığım kadar içten bir kahkaha ile ödüllendirdim. Adımı rımı durdurup bir an ona bakmak zorunda kaldım.

Başını havaya kaldırdı gözlerini kapatarak gülmeye başladı. Gözlerinin kenarında ince çizgiler belirdi. Dili dişlerinin arasına sıkışmıştı. Gülmemek için kendini tutmaya çalışıyordu ama beceremiyordu. Güzel bir manzaranın gece yarısı lordu. Karanlığın içine yığılmış, çizilmiş bir gülümseme gibisi.

"Peşimden ayrılmı," diyerek yeniden yürümeye başladım. "Yoksa canavarlar seni ham yapar." Saraydan içeri girerken hem çok yorgundum hem dinlenmiş hissediyordum. Üzerimdeki yükü atmıştım ama o yüke de alışmıştım. Şimdi yükten kurtulmanın rahatlığıyla ona olan yoksunluk hissi tarafından sarmalanmıştım.

"Unuttun mu su baloncucu?" Adımları hemen arkamdaydı. "Buralardaki en tehlikeli canavarla yürüyorsun."

"Sarılıyorsun," dedim kaşlarımı çatarak.

"Hım?"

"Yürüyorsun değil, sarılıyorsun!" Bana öyle söylemişti, boğazı neden önceden söylediği her cümleyi yanlış söyleyici tutmuştu ki? Ve ben neden her birini bu kadar iyi hatırlıyordum. Hafızam her zaman berbat olmuştur.

Burada karşına çıkacak en kötü canavara sarılıyorsun, Nava.

Basamaklarda durunca ona doğru döndüm. Dudaklarını büküp "Sarılmak istiyorsan, pekkâlâ, ben iyi bir adamım..." Kollarını iki yanına doğru açtı. Etraftaki cinler bile dönüp ona bakmıştı ve o yanlıkları ilk kez daha farklı bir mimikte gördüm. Dehşete dışımışlardı.

"Şeytan tuzak!" dedim göz devirerek. "Yemezler." Yeniden merdivenleri çıkmaya koyuldum.

"Yerler yerler..." diye mırladı.

"Güçsüz bir canavar..." Eğlendiğimi gizlememek için kıırdım.

"Yaralı bir canavar," diye bu defa o beni düzeltti. Birden arkamı döndüm ve basamakların arasında burun buruna geldik. İşaret par-

sağını ona doğru salladım. "Hatırlıyorsan neden yanlış yanlış ketimler seçiyorsun."

Ona yaralı bir canı var, demiştim.

Çok yakınımda olan alev mavisai gözleri önce havadaki parmağın doğru sağa döndü, sonra siyah kirpiklerini kırparak benim gözlerime sabitlendi. "Hışuma gidiyor."

İşaret parmağımı alnına bastırarak onu kendimden uzaklaştırdım. Her an nasıl bu kadar oyun oynamaya hazır oluyordu, bilmiyorum ama kesinlikle eğlenceliydi. Elemental oruçla daha çok zaman geçire daha sakin ve neşeli insanlar olurdu. Altınlar. Ve tamamı daha sakin olmazlardı bazen ve hatta çoğunlukla sinir köpü olurlardı ama sakinlik sıkıcıydı zaten...

"Ah," dedi geldiğimiz yeri fark ettiğinde. "Beni sadece kaçırmyormuşsun, bir de odana mı atacaksın?.." Kapının kenarına yaslanıp çık cıkladı. "Bu diyarda böyle şeyler hiç boş karılanmaz..."

"Seni içeriye almadan önce evlenmeniz mi gerekiyor?"

Dudağının kenarı yukarıya doğru kıvrıldı.

"Eğer istiyorsan seni engelleyemem, sonuçta benden daha güçlüsün."

Kapıyı açıp ters ters bakarak çenemle içeriye girmesini işaret ettim.

Teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırarak içeriye girdi. "Gördün mü ne kadar itaatkarım..."

"Neredesin sen deli leydi, akılsızlığın da bir sınırı var, nasıl öyle kaçıp gidersin... Lorduma ne söyleyeceğimi bilemedim!" Lala karnalığın içinde bas bas bağırırken hemen içeriye girip kapıyı üzerimize kapattım.

"Ulu gökyüzü bizi korusun! Başına açmadığın bela kalmadı!" Ciyak ciyak sesine yüzümü buruşturdum.

"Su Krallığı tarihinde senin kadar akıllı fukarası görülmedi!"

"Yine sinsi sinsi ortalarda mı dolanıyorsun sen!" diye tısladım kapıya yaslanıp. Birden alevler yükseldi, odanın karanlığı dağıldı. Lala tam

olarak görüŖ hizamda Daren ile karŖı karŖıya gelmiŖti. Minik peri olan onu görönce önce mosmor oldu, sonra da çılgın bir kırmızı rengini aldı.
"Lordum..." diye başını eğerek ellerini birbirine kenetledi.

Daren deli gibi kahkaha atmaya başladı.

"LordummuŖ!" diye gözlerimi kısarak ona baktım. "Bir bana p. lince dünyanın en aptal, kaba, itaatsiz hizmetkârı oluyorsun!"

"Periler hizmetkâr değıldir!" diye yeniden bağarmaya başladı. Bu duymaya tahammöl edemediğı üç yüz beş yüz şeyden biriydi onu böyle kızdırmak çok hoşuma gidiyordu.

"Bunu Arın'a da söylemek ister misin?!"

"Siz ne güzel anlaşıyorsunuz böyle..." Daren bir film seyrediyormuş gibi bir Lala'ya bir bana bakıyordu.

"BağıŖlayın lordum," dedi Lala hemen panikle. "Bir gün onu buluyacağım diye kanatlarımdan olacağım."

Daren'in gülen yüzü yavaşça soldu, gülümsemesi buruk bir hal aldı ama bunu hızlı bir şekilde maakeledi. Oldukça yorgun olmalıydı. Ne kadar uzun zamandır Adalia'yı arıyordu kim bilir ve ben çağırmadan ne kadar önce o kuyuda onunla birlikte kalmıŖtı...

Lala birden daha da irkilmiŖ şekilde "BağıŖlayın lordum," diye fısıldadı. "Ben bağıŖlayın ben kanat--"

"Lala..." diye araya girdi Daren. Peri kıızı korkmuş değıl de üzölmüş gibi ona baktı. "Benim için biraz temiz kıyafet ve biraz şarap bulabilir misin?"

"Elbette lordum, ne isterseniz..."

"Teşekkür ederim." Topuklarının üzerinde bana döndü. "Siz tatlı atışmanıza devam ederken duŖ alacağım izninle."

"Banyomu mahvetme," dedim.

"Nova!" diye tısladı Lala.

Daren başını iki yana sallayarak burayı çok iyi biliyormuş gibi doğruca banyoya girdi. Odanın içinde bu şekilde hareket ediŖini bir yadırgamadığını fark etmek tuhaftı.

Lala'nın neredeyse kafası kadar büyük gözlerini üzerinde hime-
dnce "Lordunu duydun," dedim. "Uç hadi..."

Şu an bana bir şeyler söylemek için öldüğünü biliyordum ama
korkudan tek kelime edemezdi. Onu böyle köşeye sıkışmış görmek
beni gülümsetti. Biraz havada uçup bocaladı ama sonunda pes edip
yok oldu. Nihayet yalnız kalınca derin bir nefes verdim. Sabah duş
almış olmama rağmen ben de bir banyo yapmam fena olmazdı ama şu
an bunu düşünmek bile gerilmeme neden oluyordu.

Boynumu ovarak ve gerginliğimi alınaya çalışarak odanın içinde-
ki büyük ahşap dolaba yöneldim. Sina bir anda ortadan kaybolmuş
Daren'in de burada kalacağını söylemek için bir fırsat bulabilirdim.
Gerçi istesem ona ulaşmak çok da zor değildi. Sanırım bir gece için
yeterince şeyle uğraşmıştım. Şu an bir kişiyle daha konuşacak, hatta
göz göze bakacak bile halim yoktu. Kıyafetlerin arasında giymek
çin rahat bir şeyler arıyordum ama o uzun gecelikler beni son derece
rahatsız ediyordu. Keten gömlekler gece uyumak için çok konfor-
luydu ama Daren ile aynı odada sadece onu giymek pek mantıklı
değildi.

İçimden mızızızlanarak gömleği koluma sıkıştırdım. Yürtydş
pantolonlarından en yumuşak olanı da alıp dolabın kapılarını kapat-
tım. Banyodan hâlâ su sesi geldiğine emin olunca hızlı bir şekilde
üzerimi değiştirmeye koyuldum. Elbiseyi ve pelerini Lala'nın alması
çin her zaman yaptığımın aksine kenara fırlatmak yerine aynanın
önündeki sandalyeye asmıştım. Aynada kendimi görünce bir anlığı-
na duraksadım. Saçlarımdaki tokalan çıkarıp Lala'nın genelde yap-
tığı gibi gül suyu olduğunu söylediği bir şeyle yüzümü temizledim.
Banyo değildi ama bu da yeterince ferahlanmış hissetmeme neden
oldu.

"İşte hazır." Arkamı döndüğümde Lala yeniden odanın içine sü-
zülmişti ve beni görünce yine gözleri kocaman oldu.

Hemen yanında biraz üzüm ve içinde bir şişe şarabın olduğu bir sepet duruyordu. İki tane bakır kadehle birlikte. Kaşlarını havaya kaldırdım.

"Nova?" diye uyardı fısıldayarak. "Odada böyle mi dolacaksınız?"

"Kıyafetler nerede?" diye terslendim.

"Banyoda belirdiler."

"O halde kaybol..." Kendimi yatağın kenarına sırtüstü atarken göz kapaklarımda müthiş bir ağırlık vardı. Yatakle buluşan bednim adeta pelte gibi yayılmıştı. Sırtımın bu kadar ağrıdığını uzanana kadar fark etmemiştim bile.

"Nova..."

"Yorgunum Lafa..." Sesim gerçekten bitkin çıkınca şökrettim. "Daha sonra," dedim. "Git lütfen ve çeneni kapalı tut."

Karşılığında büyük bir sessizlikle ödüllendirilince içinden bana söylenerek gittiğini anladım. Eğer konuşsaydı yine ne kadar yanlış şeyler yaptığımdan ve bunun doğru olmadığından bahsedip duracaktı. Ama yaşadığımız zamanda ve yaşadığımız hayatta doğru olan vardı ki... Doğrular ve yanlışlar gün geçtikçe anlamını yitiriyordu. Dahası anlamını terk ediyordu. Kimse artık doğrunun ne olduğunu önemsemiyordu. Doğrunun tek başına olması gerekmiyor muydu? Ama herkes kendi doğrusunu savunuyordu. Bu durumda neyin doğru neyin yanlış olduğunu nasıl bilebilirdik ki...

Sabah düşünmem gereken bir sürü şey vardı. Gün karardıkça düşünceler bir kartopu gibi yuvarlanarak büyümüş ve bir çığa dönmüştü. Altında kalmak üzere olduğumu biliyordum. Tanrıçalar vardı... Ann'e karşı bir silah olmam vardı... Onların döndüp dönmemesi vardı... Amon vardı, Evran vardı... Lilith vardı... Yeniden kurmam gereken bir diyar vardı. Uyandırmam gereken bir halk vardı. Tanımam gereken öyle çok şey vardı ki...

Yatağın diğer tarafına bir ağırlık çöktüğünde yarım yamalak uyuklamıştım. Hareketle birlikte gözlerimi aralar gibi oldum. İçeride

artık o kadar aydınlık değildi. Karanlığı aydınlatan sadece duvarda asılı iki tane meşale vardı. Başımı biraz çevirip Daren'i görebildim. Sırtını yatağın başlığına yaslamıştı ama o da uzanmıştı. Bir eli omzusun altında boynunu destekliyordu. Diğer karnının hemen üzerinde parp kadehini tutuyordu. Meşale doğrudan onu aydınlatıyordu. Olması gerektiği gibi...

"Gerçekten yaralı bir canavarı besliyorsun," diye mırıldadım uyku bir sesle. Gözlerim kapalıydı ama zihnim artık daha uyanıktı. Bunda olması garip değildi. Ama garip olması gerekiyordu. Gölümemesi tekledi ama tamamen zorlamaydı. Kadehi dudaklarına götürüp büyük bir yudum aldı.

"Yaralıysan..." dedim ona bakabilmek için yana dönüp bacaklarını karnına doğru hafifçe çektim. "Neden ıhlamur yerine parp içiyorsun?"

Meşalenin yarısını aydınlatığı yörü ilk kez şaşkınlıkla değişti. Neredeyse elindeki kadehi parmaklarından döşürüyordu. Beni görebilmek için başını çevirmesi gerekti.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkdim. "Bana sürekli ıhlamur veriyordun, iyileşmem için değil mi?"

Hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış şekilde kollarını kaldırdı. Başını yeniden tavana doğru kaldırdı. "Belki," dedi kısık bir sesle. Yeniden o hüzünlü haline dönmüştü. Onun maskesi buydu. Ve artık maskesinin benim yanımda arada sırada da olsa döşürüyordu. En azından acısını görmeme izin veriyordu.

"O halde neden ıhlamur değil de parp..."

"Cevabını bilmek istemeyeceğin sorular soruyorsun yine."

"Bunun cevabını neden bilmek istemeyeyim ki?"

"Senin yanında ıhlamura ihtiyacım yok," dedi aniden.

Yüzümü buruşturarak "Neden ki?" diye sordum. "He, şu iyileştirme gücü olayı..."

"Çünkü merhem ıhlamur olsa da şifası yarayı açandır."

Bir an duraksadım. Bakışları duvarda asılı meşalelerin alevleri gibi hoyrat ve titrekti. Gözleri bana sabitlendi. Öfkeli ve kızarmış. Hayır, yakarış içindeydi bakışları. Hesap sorar gibiydi. Neden yapar der gibiydi...

Kendi içimde büyük bir savaşa girdim. Bana neden bu kadar akıllı olduğumu hiçbir zaman anlamamıştım. Bana destek olduğum düşündüğüm anlar, bana hırslı olduğumu hissettiğim anlarla çatlayıyordu. Bazen kendimi çok iyi, daha önce hissetmediğim kadar iyi hissetmeme neden oluyordu. Ama bazen... Bazen parşurayı hissediyordum.

"Daren..." diye fısıldadım. Kelimeleri toplamak için birkaç saniye duraksamam gerekti ama bu defa o ipin kopmasına izin vermiyordum. İçimdeki bu kocaman his boğazıma dayanmıştı. Göğsüne baskı kuruyordu ve kalbimi avuçlarının içinde eziyordu.

"Bana yaptığın onca şeye rağmen." Kaşlarımı çatıttım. "Bana yaptığını bildiğim onca kötülüğe rağmen... Neden ben senin canını yakmışım gibi hissediyorum?" Gözlerim dolu dolu olmuştu. O aşırıktan yeniden beni ele geçirmişti.

İlk kez, bu diyara adım attığım günden beri ilk kez... Her zaman bir ok gibi üzerime attığı bakışlarını benden kaçırdı. Bir yakarışa değil, bir intikama kadar güçlü ve hoyratı. Mum ışığı değildi, bir yangındı yarısı.

Elimi ona doğru uzattım. "Ben sana ne yaptım Daren?"

Bileğimi havada yakalayıp sımsıkı bir şekilde tuttu. Elindeki kadeh yere düşüp zeminde tok bir ses çıkardı. Bakır kadehin yuvarlanıp sınırlanması nefesimizi bastırıyordu. Alevlerin duvarlara yansımaları gölgeleri büyütür, bütün odayı ele geçirecek kadar devleşti. Gözlerin odanın içinde dolaşır yeniden onda durduğunda alevler sakinleşti.

"Yıldızların tek kötü yanı nedir biliyor musun?" diye sordu. Öyleyse bir soru değildi. Yine de başımı iki yana salladım.

‐Sadece insan diyarında değil, burada da Altınler yıldızları bulup
oluk tutarlar. Onlardan hayatlarındaki eksikleri gidermelerini diler-
ler. Boşlukları tamamlamasını. Umut dilerirler, Nova... Sen de bana
şunu yaptın. Bu dünya üzerindeki en büyük günahı işlediğin." Bile-
şimi biraz daha sıktı. "Bir düşün verdin bana."

Bir şey söylemek için dudaklarımı araladım, bileğimi çenemin
altına kadar itti. Yatağın içinde bana doğru dönüp parmaklarını da-
dıklarının üzerine bastırdı. "Sorma," dedi. "Bu gece yeterince uzun-
du. Sen de yorgun görünüyorsun, uyu artık. Yarın da uzun bir gün
olacak."

"Ama konuşmamız gereken çok şey var."

"Bunca zaman bekledi Nova," derken kederliydi. "O kadar uzun
zaman sormadın ki artık cevapları hatırladığımdan emin değilim."

Odanın içinde mümkünmüş gibi daha büyük bir sessizlik peyda
oldu. Alevler dindi ama oda bizi içine almaya devam etti. Bana ne-
den kızgın olduğunu anlamak benim için kolay değildi. Parçaları bir-
leştiriyordum ve her defasında yanlış bir sonuca varıyordum. Şimdi
se konuşmak istemeyen oydu. Belki de hâlâ o son olayın kurnahlığını
yaşıyordu. Onca zaman sonra annesinin yeniden ona ulaşabildiğini
şöylemişti ve bu onu incitmişti. Yine de bu şekilde yine cevap alama-
yan ben olsam da acı çekenin o olduğunu bilmek içime sınımiyordu.

"Başka bir şey sorayım o zaman," dedim hafifçe yataкта doğru-
lanak. Yorgundum ama şimdi böylece uyumak istemiyordum. Gece
böyle biterse muhtemelen yarıya çok kırık ve huysuz uyanacaktım.
"Taşların bir araya gelmesini engellemem gerekiyor ama Arın'a
şöylemeden bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ve bir yanım Arın'a
şöylemeyi istiyor..."

"Ama onun kötülük yapmasını istemiyorsun."

"Benim için bir sakıncası yok," diye kıvrandım. "Yani kötülük
yapmanın. Ama o bir kral ve bununla da uğraşmasını istemiyorum."

Ann'in daha fazla öfkeye ve korkuya ihtiyacı yok. Yaşadığı bayağı kayıp onu yeterince korkutmuş ama bunun farkında değil, annesinden o kadar çok korkuyor ki akıl dışı kararlar alabilir. Yetkilere hafifletmek istiyorum, bir kez olsun iyi bir vâris olmak istiyorum." Taşları yok etmemiz gerekiyorsa bunu Ann'in sırtına yüklemek istemiyordum.

"Pekâlâ." İki kolunu da omzesinin altına yaslayarak yataktan aşağı doğru kendini zarif bir şekilde kaydırdı. "Günah işlemek istiyorsan tam adamına geldin su baloncucu."

"Ben o konuda," dilimi şaklattım "Sen nasıl diyordun, biraz cahilim..."

Kıkırdadı.

"Ne şanslısın ki yakışıklı, komik ve zeki olduğum kadar kötü biriyimdir de. Benden kötüsü yoktur! Kötü olmak konusunda çok iyiyim."

"Pislik," diye omzuna vurdum.

"Hak," dedi tek gözünü açıp aşağıdan bana bakarak. "Hemen öğrenmeye başladın."

Yaslandığım yerden kayıp ben de sırtüstü yeniden yatağa uzandım. "Yakında kolyeyi takmam gerekecek." Hava yavaş yavaş aydınlanmaya başlayacaktı ve ben bir damla uyku uyumadan daha büyük bir güne başlayacaktım.

"Onu özlemiş olmalısın..." Mırıldanması uykulu geliyordu.

Felim istemsizce boynuma gitti. Onu özlemiştim. Kolyenin yokluğunu boynumda hissetmediğim tek bir gün bile olmamıştı. O benim için Su Krallığı'nın kıymetli taşı değildi, annemden bana kalan tek şeydi. Varlığını hissetmemi sağlayan, inanmamı sağlayan tek şeydi.

"Onu benden aldığında, okul koridorunda... Kendimi parçalamış hissettim. Sanki bedenimden bir parça kopmuş gibi. Hiç çok bağlı olduğun bir şeyi senden aldılar mı?" Cenin pektinde kıvrılarak ona doğru döndüm. Yeniden çok savunmasız hissediyordum. Anne-

...kucagından çalınmış bir çocuktum, belki de annesi tarafından terk edilmiş.

Omuzlarını rahatsız bir şekilde hareket ettirdi. Sanki bir şey onu boğmaya başlamıştı ve onu üzerinden atmak istiyordu. Pantolon yatağın bacaklarım kaşınınca yataktan yeniden sırtüstü döndüm. Ayakla diğer bacağımı kaşımaya çalışıyordum. Bu kıyafetler gerçekten can sıkıcıydı. İnsanların giydiklerine bu kadar anlam yüklemesini anlamıyordum. Kıyafet dediğin sadece giyindiğin bir şeydi. İnsan diyarında da bunlara gereksiz özen gösteriyorlardı ama Elemental bu konuda barbarlık yapıyordu. Sürekli bir balo sahnesini canlandırıyormuşum gibi dolaşmamı bekliyorlardı.

"Peri hizmetkarın sana cici elbiseler almıyor mu yoksa?" Sesi eşli çıksa da bunu odadaki ağırlığı dağıtmak için söylediğini biliyordum. Belki de kolyeyle ilgili söylediğim şeye takılmıştı. Belki de kendini kötü hissetmişti. Ama öyle hissetmesine gerek yoktu. Kimin aklına annesinden hediye olan kolyenin bilinmez bir diyarın en önemli taşlarından biri olacağı gelirdi ki... Anlamlar ve onlara bağlı değerler...

"Sorun da o," diye mızızlandım. "Bir sürü cici elbise var ama onlar uyumak için değil! Bu diyarın gecelikleri bile nefes almamı engelliyor. Günlük elbiselerdeki korselerin belini nasıl sıkıldığını biliyor musun? Geceliklerdeki o boğazını sıkan ipler... Kolları da kocaman kocaman bol, ayaklarıma kadar uzunlar bir de... Uyuyacak mıyım giysiyle mi savaşıcağım onu giyince!"

Ben söylerken oldukça ciddiydim ve rahatsızlığı bedenimde hissetmiştim. O gecelikler bir çarşafa dolanmak gibiydi. Kefen gibiydi hatta. Ama Daren öyle yüksek sesli bir kahkaha attı ki istemazce ben de kıkırdadım.

"İnsan diyarında ne giyiyorsunuz?"

"Pijama," diye omuz silktilim. "Şort... Tişört..."

"Göçlerimin olmaması ve bedenleme yapamamam ne kadar aheste aheste söylenirdi. "Yoksa seni bu durumdan kurtarabilirdim."

"Nasıl olacaktı o?"

"Bunun için Ateş Sarayı'na gitmemiz gerekiyor."

"Gidelim," deyiverdim birden. Belli ki bu gece uyku girmeyecekti gözlerime. Biraz gece gezmesinden zarar çıkmazdı. Herhalde doğrudum.

Tek kaşını kaldırıp bana baktı.

"Cayıyor musun?"

"Cayıyor muyum?" diye tekrar etti.

"Korktun mu?"

Gözlerini devirdi. "Ait olmadığın saraydan ait olmadığın başka bir saraya nasıl bedenleme yapacaksın."

Keyifle gülüverdim. "Dalaveresini buldum ki ben bedenlemeyeyim."

"Neyini buldun neyini buldun?"

"Dalaveresi dalaveresi." Saçlarımı omzumdan arkaya attım. "İkisini yani. Biz insan gençleri öyle söyleriz."

"Siz insan gençleri tuhafsiniz..." Doğrulup ayağa kalktı. "Neymiş hilesi?"

Yüzümde sinsi bir gülümseme belirdi. İşte şimdi intikam vaktiydi. Ateş Sarayı'na ilk gittiğimde benimle nasıl eğlendiğini ve saraya içine girmek için hurda bir vagonun içinde uçurduğunu unutmuş değildim. Biraz da ben onu şaşırtayım bakalım.

"Gel de gör," diye omuz silktim. Çizmelerimi hızlıca ayakkabı pelerinimi de omzuma geçirdim. Odadan çıkarken bir hayalet gibi sessiz hareket ediyordum. Bir kez daha birilerine yakalanmak istemezdim. Daren arkasında benim aksime ve ne yaptığımı yitirdiği be-ruştürarak bakarken beni takip ediyordu. Ben kambur şekilde eğilip parmak uçlarımda yürütürken o tıpkı bir lord gibi ama beni sorgulayarak dik ve oldukça rahat yürütüyordu.

Sarayın dışına çıkıp uçurumun yamacına kadar geldik. Muhafızlar ve cimri bizi gördüyse de pek bir şey diyebilen olmadı. Muhafızlardan bu diyardaki en korkunç ve yaklaşılmaması gerekenler listesinde ilk beşteydik ikimiz de. Nefret edilen... Ama içimden bir ses duydum ve bunu eğlenceli bulduğumu söylüyordum.

Kollarımı etrafıma sardım. Günün ağırlaşmasıyla hava soğumaya yüz tutmuştu. Arın'ın soğukluğu değildi ama bu. Onun emekliliğini hissedebiliyordum. Adalia'nın gelişi onun için benim için elverişli bir ilaç daha hızlı bir ilaç olmuştu. Tüm halkını uyandırmayı başarmam için geriye ne kadar sınırsız bir Arın kalacaktı, merak ediyordum.

"Eee," dedi. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Tıktı gibi gülümseyerek elimi ona doğru uzattım. Sorgulaması, en azından şüphelenmesini bekliyordum ama o hiç düşünmeden elimi tuttu. Parmaklarını sıkı sıkı kavradım. Gece Yarın Lordum düşünmeyi istemezdim.

"Sıkı tutun," diye uyardım.

Başını yana doğru yatırdı. Geriye doğru bir adım atarken gözden kaçtı ama bir şey söylemesine ya da yapmasına fırsat vermeden onu da beraberimde aşağıya doğru çıktım. İkimiz birlikte gökyüzünden aşağıya düşerken biraz bekledim. Hava Krallığı'nın yer çekimi etkisi diğer yerlerde olduğu gibi değildi. Burada daha hafifti. Kendimi aşağıya ilk bıraktığımda bunu fark edip bayılmışım ve Sonay'a vardığımda bana iki gözüm olduğunu söylüyormuşum gibi normal bakmıştı. Bu zaten olağan ve herkesin bildiği bir şeymiş. Ama benim bana bilen çok az kişi vardı.

Bir tüyün yukarıdan aşağı bırakılmasını anımsıyordum. Yavaş ve aheste bir şekilde düşüyordunuz. Yoruca ya da harpalayıcı değildi. Hava sizi taşıyordu ama uçuyor gibi hissediyordunuz. İkimiz de gökyüzüne doğru bakarak sırtüstü düşmeye devam ederken ona baktığımda şaşkınlığının yerini bambaşka bir ifadenin aldığını gördüm. Hem yadırgamadığı hem inanmadığı bir bakış vardı gözle-

rende. Elimi daha sıkı tuttu. Gözlerimi kapatıp zihnimin içinde Ateş Krallığı'nı resmetmeye başladım ve tılsımlarımı kullandım.

Birkaç saniye geçmeden ikimiz de Ateş Sarayı'na... Haaa. Çok yakın olmayan ama kesinlikle çok da uzak olmayan bir yer bedenlemiştik. İkimiz de sırtüstü yere çarptık. Tamam, bıldırcın hesaplamalar konusunda çok iyi değildim ama sonuçta bedenleme esnasında henüz kimseyi öldürmüşlüğüm de yoktu. Görünümde ben olarak ne canlandırmam gerektiğini bilmiyordum.

İlk doğrulan ben oldum. Popomun üzerinde kalkan saçlarını yapışan taneleri temizlemeye koyuldum, içimden deli gibi gıltıydum. Dönüp Daren'e baktığımda toparlanmaktan oldukça uzak görünüyor. Öylece uzanmış gökyüzünü seyrediyordu.

"Bugün dünyanın en uzur gecesi," diye söylenerek doğruldu bakışlarını üzerinde hissedince. Onda bugün her zamankinden fazla bir gariplik vardı ama bitmek bilmeyen günü düşündüğünde onu yargılamamaya karar verdim.

"Kendini bir uçurumdan aşağıya ne kadar kolay bırakıyorsun denizkızı..."

"Artık bana denizkızı dememelisin." İkimiz de saraya doğru yürümeye koyulduk. Buradan baktığım zaman masal diyarlarını anımsatıyordu. Ama korkunç olanları. Gotik bir mimarının en iyi örneklerinden biriydi Ateş Sarayı. Koyu renkli dış cephesi ve göğe doğru uzayan kubbeleriyle önünden bile geçmek istemeyeceğiniz kadar vahşi görünüyordu.

"Kıskandın mı yoksa?"

"Yani kıskançlık değil de..." Elimi enseme götürdüm. "Arın adına mutluyum ve vâris olarak da mutluyum ama garip..." Ben deraksayınca birkaç adım önüme geçti. Arkasından nefes almak için bekledim. "Yani eskiden sadece Arın ve ben vardık. Birbirimizin sığınağıydık." Su Krallığı'ndan olarak elbette. Bunu anlatmak neden bu kadar zordu... ve bunu anlamak.

‐Yani ikimiz için sizler de vardınız Ayzer falan... Ama ikimiz de bir şekilde ayrıydık. Şimdi ise onun için o var ve ben yeniden misafir olmuş gibiyim. Anlıyor musun?‐ Sonunda hissettiğim şeyi benî içinde de bir çözüme ulaştırabilmişim. Bu rahatsızlık değildi, yabancılıktı.

Tek kaşını kaldardı ve ima dolu bir gülümsemeyle, ‐Bilmem, sence anlayabiliyor muyum?‐ diye sordu. Kinayesini anlayınca göldüm. Elbette anlıyordu. Bunu ondan iyi kim anlardı ki... O da sürekli iki krallık arasında kalmış ve ikisinde de misafirden başka bir şey olamamıştı.

‐Senin Ateş Sarayın var,‐ dedim.

Omuzunun üzerinden döndü. ‐Senin de gökyüzün var.‐

Bu yeniden kaşlarını çatmama neden oldu. Başka bir bakış açısı getirmişti içinde kıvrandığım duruma. ‐Hiç böyle düşünmemişim,‐ diye fısıldadım. ‐Mutlu oldum.‐ Kocaman gülümseyerek ona baktım. ‐Sence gökyüzüne bir saray kurabilir miyim?‐ Bu düşünce binden beni ele geçirmişti. Yıldızların arasında olmak, tek başıma da olsa, sadece benim istediğim gibi... Her gün aynı manzaraya uyuyup uyanmak. Yağmuru ve karı ilk gören olmak. Güneşin doğuşunu daha yakından seyretmek. Ay’a komşu olmak...

‐Pişti,‐ dedi dikkatimi çekmek için. İşaret parmağını kıvrarak beni yanına çağırdı. Adımlarımı yavaş yavaş ona doğru sürükledim. Yanına vardığımda kulağıma doğru eğildi. ‐Sina oraya kadar çıkmanı becerdiyse eminim sen daha yukarıya çıkabilirsin.‐

‐Aman Daren...‐ Yola koyuldum ama sadece kıkırdadı. Yine de fikri bile güzeldi. Belki bir ara Sina’dan nasıl öyle tepeye saray kurduğunu öğrenirdim. Belki de gökyüzü varisi olmakla ilgili artık daha fazla şey öğrenmeliydim.

‐Geç hadi deniz yıldızı, geç.‐ Omuzumdan ileriye doğru ilti.

‐Denizyıldızı...‐ Denizkızı yerine, ellerimi birbirine çarptım. ‐Bunu da sevdim.‐

Yan gözle bana bakıp dişlerini göstererek sırıttı.

Ateş Krallığı en son bıraktığımız gibi usuz ve sensizdi. Tuhaf yaranklar ve duyduğum gizli kanat sesleri dışında hiçbir şey yoktu. Bir de örümcekler. Daren'in temizlikle ilgili daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu ama bu bekleyebilirdi. Bu defa bir lunaparktaymış gibi girmemize gerek kalmamıştı. Güçleri onda olmasa bile sarı Daren'in varlığını çabucak tanıdı ve ikimizi de odasına bedenseleneyi başardı. Daha önceki deneyimim için ona ters ters bakmayı ihmal etmedim.

"Burası neresi?" diye sordum açtığı kapının önünde. Ama koridora ve etrafa bakarken tam karşıdaki kapalı kapının benim daha önce kaldığım oda olduğunu fark ettim.

"Benim odam." İçeriye önce o girdi. Bu bir an kaşlarımın altında havalanmasına neden oldu ama adımlarım onu takip etti.

Odasının neye benzediğini daha önce hiç düşünmemiştim ama kasvetli olabileceğini düşünmüştüm. Aksine oldukça gösterişsiz, uzak ve ferahlatıcıydı. Duvarlarda gri ve krem rengi duvar kağıtları vardı, birkaç tane tablo asılmıştı. Yatağı odanın tam ortasında duruyordu ve kocamandı. Bu zamana kadar gördüğüm en geniş yatak buydu. Diyarda daha önce gördüğüm yatakların aksine insan dünyanın yataklarını anımsatıyordu. Bir köşede kocaman ahşap bir dolap duruyordu. Ona doğru ilerlerken tereddüt etmedi. En sağda kalın kapakların ikisini de açtı.

"Bu da ne..." dedim içindekileri görünce daha da yaklaşıp.

"Giysi deniyor."

"Bunlar insan giysileri..." Dolapta kot pantolonlar, pijamalar, tişörtler... Benim yaşıma uygundu hatta benim bedenime uygundu. Kısa elbiseleri görünce hasret kalmış gibi zıplayıp askıları kaydırmaya koyuldum. En sonda kalan birkaç erkek tişörtünü ve pantolonu görünce dudakımı büktüm.

"İnsan giysileri fantezin mi var?"

Kıdır kıkır kıkırdadı.

“İstediyini al.” Dolaba yaslanıp bir ayağını diğerinin önüne kıldı.

“Bütün bu insan kıyafetleri neden dolabında?”

Derin bir nefes aldı. “İnsan diyarında birisi çok büyük bir günah işlemiş, onu cezalandırmak için cehennemin kalbine getirmem gerekiyordu.”

“Bu kadar kötü ne yapmış olabilir ki?”

“Umut vermiş.” Buruk bir şekilde gülümsedi.

Ona yan yan bakarak askılıktaki erkek tişörtlerinden düz ve gri olanı kaptım.

“Onun kızlar için olduğunu sanmıyorum,” dedi.

“Biz insan kızlar severiz erkeklerin kıyafetlerini giyip uyunay.”

“Uyunmayı mı?”

“Hı hı.”

“Neden ki?”

“Biz insan kızları tuhafızdır.”

Yeniden güldü. Normalden tamamen uzak bir sohbet çevirsek de ben normal konuşmamız sayılırdı. Sakin ama eğlenceli. Bu yüzden benim için olduğuna emin olduğum bu kıyafetlerin varlığını sorgulamayacaktım. Artık zamanın geldiğini biliyordum ama bugünün uygun olmadığını açıkça söylemişti. Ona ne yaptım bilmiyordum ama bu gece için daha fazla zorlamamam gerektiğini biliyordum.

“Neyse şunu da alayım ben.” Bir kot pantolonu daha kucaklamıştım. Yine güldü. Omzundan tutup onu arkasına döneceği şekilde çevirip ileriye doğru ittim. “Gözünü pencereden ayırma sakın!” dedim.

Üzerimdeki keten gömleği ve kaşaduran aptal yürüyüş pantolonunu tek seferde çıkarıp kenara attım. Bacaklarım pişik olacaktı yakında bu şeyler yüzünden. Diyarın en güçlü, en önemli vkrisine benlik gördükleri kıyafetlere bakın! Gerçi Lala bunların ipeklerden yapıldığını söyleyip duruyordu ama bundan bana ne, demek ki ipek-

ler beni kaşındırıyordu. Kot pantolonu ayağıma geçirirken yüzümde kocaman bir sırıtış vardı. Tişörtü de üzerime geçirip saçlarını içinden çıkardıktan sonra "Oh be!" dedim. "Dünya varmış ayol."

Bakışlarımı kaldırıp pencerenin yansımasında kendime baktım. Ayy çok güzel olmuştum yemin ederim. Pantolon tam üzerime oturmuştu. Şöyle bir dönüp arkadan kendime baktım. Popom da oldukça iyi görünüyordu. Bir kot pantolonda benim için önemli olan tek şey poponuzu nasıl gösterdiğiydi. Tişörtü indirince dizlerimin bir kışırışına kadar dökülmüştü ama sorun etmedim. Çok rahattım ve Elemental'e tamamen zat duruyordum. Penceredeki yansıma kıkırdadı.

Bir dakika...

Ne yaptım ne yaptım...

Pencere yansıması...

Bakışlarımı biraz sola çevirdiğimde yine yansımadan Dartı ilk göz göze geldim.

"Seni kurnaz iblis kılıkli seni!" diye cırladım.

"Pencereden gözlerimi ayırmamamı söyleyen sendin." Bir gran utanması yoktu.

"Tamam, neyse..." diye omuz silktilim. "Güzel bir manzara seyretmek istediğin için seni suçlamayacağım."

Birden dönüp gözlerini kıstı. "Yani bunu sık sık yapabilir miyim?" Dilini dudaklarında gezdirdi. "Maksat sadece manzara izlemek diye düşünüyorum."

"Hı hı Darenciğim, hı hı."

"Böyle çok şirin oldun." Bu defa içtenlikle, kurnazlıktan uzak bir şekilde gülümsedi. Bakışları nihayet yumuşamıştı. Omuzlarındaki gerginlik azalmış, kaygılı hali yok olmuştu. Bana bakıyor ve bir cehennem lordu için olabilecek en tatlı şekilde gülümsüyordu.

"Diğerleri beni böyle görünce şoka girecek." Ellerimi ağzuma bastırıp güldüm.

"Ann'in suratını görmek isterim."

Kendi etrafımda dönüp sürekli pencerenin yansımasına bakıyordum. Böyle giyinmeyi ne kadar uzun zaman olmuştu, aniden kendini eskisi gibi hissetmiştim. Biraz sonra beyaz boyalı kapımızdan çıkıp iskelede arkadaşlarımla buluşacak ve yıldızlar söne kadar bekleyecektim. Ama elimde bu özlem dolu anları yaşamaya en yakın kişi bir cehennem lorduydu.

"Tam yaz gecesi gezmelik oldum." Saçlarımı omuzlarımdan germe doğru savurdum.

"Bu kıyafetlerle nereye giderdin?" İşte bu öylesine bir soru değildi, merak ettiğini gözleri açık ediyordu.

Dudaklarımı bükerek "Her yere," diye mırıldandım. "İskelede arkadaşlarımla buluşmaya, dondurma almak için marinaya. Müzik dinlemek için barlara. Sahi Elemental'de hiç eğlence yeri yok mu?"

"Hanlar var. Eskiden daha eğlenceliydi, operalar ve tiyatrolar yapıldı ama krallıklar geriye çekildiğinde onlar da çekildi."

"Bu diyarın kesinlikle biraz müziğe ihtiyacı var. KONSERE gitmeyi izledim. Çılgık çılgına şarkılara eşlik etmeyi." Gözlerimi yumup onun hayal ederken "Sarhoş olmayı... Çatı katına dönüp o keyifle yıldızları seyretmeyi."

Derin bir nefes alarak gözlerimi açtığımda çok etkileyici bir şeyler söylemiş gibi dikkatle seyrediyordu beni. Bakışları ıslık ıslık parlıyor, dudakları gülümsemesine karşı koyamıyordu.

"Yıldızları çok seviyorsun." Bu bir çıkarım mı soru mu emin olmadığım için yavaş yavaş başımı sallamakla yetindim.

"Neden?"

Sorusunun aklıma getirdiği o kelime, tüylerimi ürpertmeye yetmişti. Kollarımı korunma içgüdüleriyle etrafıma doladım.

"Herkesin korkuları vardır." Bundan daha önce kimseye, büyük babama ya da Ayzer'e bile bahsetmemiştim. "Benim bir tane var. Tek bir korku." Gözlerimi ne tepki vereceğini görmek için onun gözlerine kenetledim.

"Su korkusu." Anlayışla dudaklarını birbirine bastırdı.

"Değil." Su korkusu onun bir eğilimi yalnızca. Korkunun yansıması. Kendime itiraf etmekte güçlük çektiğim ama zamanla kabullendiğim zayıflığım. Çaresizliğin zirve noktası belki de.

"Şimdi daha da meraklandım." Oturup iki elini de yatağına terna yasladı. Açık bir davet gibi dursa da ayakta durup dolap kapaklarına yaslandım. Bu sinsî ağırlığı hiçbir zaman sevmemiş hayatım çoğunda onu görmezden gelmeyi seçmiştim. Öylesi daha kolaydı. Ben yüzleşmek konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım, kaçmak daha kolaydı.

"Neden sana böyle bir koz vereyim?" Gülmeye çalıştım ama onu ikna edemediğimi biliyordum. Bir kere bu cümleye başlamıştım, devamını getirmek zorundaydım. Ama tek taraflı bir ödün olmayacak bu defa.

"Bir karşılık istiyorsun." Hemen anlamıştı. "Çıkarıcı." Keyifle güldü.

"Eşitlik istiyorum." Tatlı tatlı omuzumu indirip kaldırdım. "Benim korkuma karşılık senin korkun." Ve belki de benim soru işaretimin cevabı. Sen neyin peşindesin gece yarısı lordu. Seni öldürme şeye iten ne.

"Neden sana böyle bir koz vereyim?" Bunu sormasını bekliyordum, başımı tavana kaldırarak güldüm. "Çünkü benimle bir şeyi paylaşmayı seviyorsunuz lordum. Bu nefret bile olsa."

Karşı atağımlı onu hazırlıksız yakalamıştı. Böyle bir cevap beklediğine adım kadar emindim. Gözlerini kısarak uzun uzun sadece bana baktı. Bundan keyif aldığını biliyordum, bana bakmaktan hoşlanıyordu. Benimle böyle oynamaktan, konuşmaktan. Bu onun yalnızlığını dindiriyordu. Belki cevabı biliyordum ama sorunun ne olduğunu öğrenene kadar cevabı yeterli bulmuyordum.

"Gel benimle." Yataktan kalkıp doğrudan elimi tutarak hızlı adımlarla eşlik etmeye zorlandığında itiraz etmeden ayak uydurdum. Odadan çıkıp dar bir koridordan geçip merdivenleri çıktık. Yol dar-

mekki ahşap zemin onun aceleci adımlarıyla gıcırıyor, geçişimiz yerlerden bir toz bulutu havalanıyordu. Karanlıkla lanetlenmiş Atış Sarayı merdivenlerini döne döne çıkmaya devam ederken bir anda da bundan sıkıldı ve bedenledi. Adım atmak için kaldığına sığınan boşluğa düştüğünde tökezledim ama son anda kolumdan destek ve dengeyi bulmama yardımcı oldu.

Gözlerimi nerede olduğumuzu anlamak için etrafında çevirdim. Sarayın en yüksek kubbesinin üzerindeydik. Yuvarlak, boşboş bir alanın kenarında. Buradan bakınca bütün diğer sınıkların altında gibi hissetmiştim. Hava Krallığı kadar uzak değildi, Toprak Krallığı gibi yakın değildi. Her şeyin ortasındaydı. Ama tek bir şeye bakıyordum.

Gökyüzünde tek başına parlayan bir yıldız.

Başımı kaldırıp gözlerini kısıarak o yıldızla bakı.

"Yüz yıl önce bu diyarda bir yıkım gerçekleşti." Seni boşlukta, bir rüzgâr çarpıp ikimizin de saçlarını uçurdu. "Diyarı ters yüz eden yıkım. Bir krallığı yok edip kalanları boder eden bir yıkım." İhtiyacı varmış gibi derin bir nefes aldı. Göğsü hareketle inip kalktı. "Ben o yıkımdan önce de kayıptım ama o gece krallığım karanlığa cür edildi. Karanlıkla lanetlenen lord dediler benim için, krallığımdan uşğı çektiler." Tüm bu düşüncelerle, tüm yaşadıklarıyla alay ederse sine dudagının bir kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. "Ama ben zaten o karanlığın içindeydim." Yavaşça bana döndü. "Bilmedikleri beyda, ben karanlığın içinde değildim. Karanlık benim içindeydi." Şimdi o karanlık alevden gölgeleriyle birlikte ardında büyüyordu. Durduğum yerde irkildim.

"O yıkımda gökyüzünden bütün yıldızlar geri çekildi. Bir tane bile kırıç." Yeniden devasa gökyüzünde tek başına salınan ve parlamaya devam eden o yıldızla döndü.

"İşte benim korkum bu," diye fısıldadı. "Bu yıldız. Yıllarca o yokluğa alıştım, o yokluğu benimsedim ama bu yıldız hep burada

tam karşında bana meydan okur gibi dikilmeye devam etti. Bir şey ne kadar uzun süre bakarsan ona o kadar kapılırsın. Çekilirsın. Yenilirsin. Ben yıllardır bu yıldızı seyrediyordum, ona ulaşamamak beni daha çok korkutuyor, yoksa bir gün ona ulaşmak mı, biliyordum. Tek başına parlayan ve tüm bu karanlığımın içinde beni aydlatan o yıldızla yenilmekten korkuyordum."

Yüzümün üzerine düşen saç tellerimi çekerken tüm bedenimin ürperdiğini hissettim. Böyle anlarda söyleyecek tüm iyi şeyler yok oluyordu. Böyle anlar için söylenebilecek yeterince güçlü kelimeler yoktu. Alfınlerin konuştuğu sihirli ıstık dilinde bile.

"Sana daha önce de söylemiştim," diye itiraf ettim. Ben de sana söylerken fark etmiştim. "Boşluk," diye mınıldandım. "Bu benim en büyük korkum. Büyük bir boşluk. Ne zaman açıldığını bilmediğim ama tüm hayatım boyunca benimle birlikte olan, her geçen gün daha da büyüyen boşluk. Sanki ben kalbimde kocaman bir delikle doğmuşum. O delik benimle birlikte büyümüş. Çocukken suya düştüğimde sudan değil, içindeki o sonsuz boşluktan korktum. Annem beni baskıp gittiği için değil, geride ondən kalan o büyük boşluktan korktum. İçimdeki o boşluk o kadar büyüktü ki ne yaparsam yapayım, etrafım ne kadar kalabalık olursa olsun ne kadar çok sevilirsem seviyim bile dolmadı. Biraz bile küçölmedi." Gözlerim dolmadı, gözlerim sızladı. Bu his öyle büyük öyle derindi ki ne zaman yanına yanaşsam kaskatı kesiliyordum. "Ben de başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Yıldızlar öyle çoktu ki onları alıp içime sakladım. O boşluğu onlarla doldurmak, kapatmak istedim." Ona doğru döndüm. İşte benim adım. Biraz önce benim aradığımı ama bulamadığımı kelimeler şimdi onu da yalnız bırakıyordu. Viedan azabıyla birlikte.

Çünkü sen beni o dalganın içine ittiğinde de ben büyük bir boşluğa düştüm, o cehennem boşluğu olan İlmek'e girdiğimde en büyük korkumun içine hapsedim.

Boğuk havanın dağılması için saçlarımı kulaklarımin arkasına
düşürüp gülmeye çalıştım. Üzerimdeki kıyafetleri gösterip "Sundu-
runuz bu nazik konfor için teşekkür ederim lordum," dedim. Elleri-
ni önümde kenetledim, dizlerimi hafifçe bükerek yapay bir reverans
aptım.

Gölmeye çalışıp oyunuma ayak uydurdu. Korkular ve itiraflar
girişine girdiğinde ikimiz de kaçacak yer arıyorduk ama anlama-
dığım tüm kaçışımıza rağmen neden birbirimize çarpıp duruyorduk.

"Hadi Novacığım," dedi omzumdan tutup beni kapıya doğru çe-
vürken. "Gidip birilerini yeni kıyafetleriyle şok edelim." Yürürken
kollarını omzumdan çekmedi. Kapıdan çıktığımızda bedenleme ya-
pılmak için beni daha çok kendine çekti. O bana sarıldığında göz-
lerimi kapatıp nefes aldım.

Üzerime giydiğim tişörtün kokusunu tanıdığımı biliyordum.

17. BÖLÜM

İlahi Lordlar Ama Hepsi Küçük Birer Çocuklar

Lala beni uyandırana kadar kaç saat ya da kaç dakika uyduğumu bilmiyordum ama muhtemelen bir ya da iki saat önce uyuyabilmişim. Yan döndüğümde yatakta tek başıma olduğumu görünce doğruldum.

"Bu kıyafetler de neyin nesi?" diye sordu afallamış şekilde.

Geldiğimiz gibi yatağa devrilmiş, bu yüzden üstündekilerle uyuyakalmıştım. Kanımda hâlâ insanlık vardı ve onlar kadar dirençli değildim. Özellikle yaşananları düşündünce. Daren en son peacerenin kenarında dikilmiş dışarıyı seyrediyordu, uyuyup uyumadığını merak edince onun olması gereken taraftaki yastığı kendime doğru çekip kollarımın arasına aldım. Burnumdan derin bir nefes aldığım da kokusunun yastığa bulaştığını anlamıştım ama bu bir saat de olsa yanımda uyuyup uyumadığının cevabı değildi.

"Daren nerede?" diye doğrularak sordum Lala'ya.

"Aşağıda, herkesle birlikte kahvaltı ediyor ve herkes yine seni bekliyor!" Yüzünü asmıştı. Benim hatam doğrudan onun da hatam olduğu için pek memnun olduğu söylenemezdi. Sarı kuralları ve geç kaldığım yemek masaları...

"Yüzümü yıkayıp iniyorum." Elimi havaya kaldırıp boşlukta başımdan gitmesi için silktilim.

"Beni dün gece kovdun, şimdi de kovamazsın."

"Ne istiyorsun?"

Banyoya giderken peşimde uçuşup durdu.

"Daren Lordum neden buradaydı, neden burada kaldı, gece ne yaptınız, gökyüzü korusun Nova, yoksa?!"

"Sakinleş cüce!" diye bağırdım avuç dolusu su alıp yüzüme vurarak. Soğuk su beni kendime getirmeye yetmemişti. İyi bir kahve için her şeyimi verirdim. Ve evet, o üçü bir arada paket kahveler için bile

"Periler cüce değildir!"

"Bunun için bir mezura bulmamı ister misin?!"

"Senin yüzünden öleceğim bir gün."

"Ya da benim elimde öleceksin bir gün!" Ona bakıp kocaman sımtım. Kaşlarını çatıp rahatsız edici bir anı gibi vızıldamaya devam etti. Bugün zaten yeterince çok edici olduğum için çizmeleri giymeyi de es geçmiştim. Yalın ayak, üzerimde bir kot pantolon ve bol bir i-şörtle odadan çıkarken herkesin yüzünün alacağı hali düşünüp şimdiden çok eğleniyordum. İşte şimdi gerçekten alıkonmuş ve bilindiği bir diyara kaçınılmış insan kız olmuştum.

İşte şimdi deli vâris olmuştum.

"Nova, o kıyafetle inemezsin!" diye bağırarak Lala'nın yüzüne b-pıyı çarptım. Etraftaki cinlerin bakışları üzerimde her zamankinden daha çok oyalandı. Bazıları hiç yapmayacağı şekilde dönüp evi evi bana bakmayı sürdürdü. Yüzümdeki gülümsemeyle onlara bakıp benden ürktüklerini görmek hoşuma gidiyordu. İlk geldiğinde onlar da beni böyle ürktürüyorlardı.

Merdivenleri konforlu kıyafetimin rahatlığıyla ikişer ikişer zıplayarak indim, hatta son katta tırabzana oturup kayarak indim ve deli gibi kahkaha atmaya başladım. Bugün gerçekten güzel bir gündü.

Nova gibi bir gün.

Ana salona vardığımda muhafızlar da cinler kadar yeni götörtünden nasibini almıştı. Ana ben de Daren gibi oldukça sevimli

gördüğümü düşünüyordum. Bu diyarın ilk kez bir soylu üstünde insan kılığını gördüğünü düşündükçe de aynı bir hoş oluyordum. Kapılar açıldığında bakışlar olağan bir hızla bana dönmedi. Elemen-tal'de ilk defa gördüğüm doğal bir sohbetin içindeydi herkes. Adalia'nın etrafında bir tebessüm şalesi akıyordu. Sühre izin vermeden kapıları iki elimle itip kapatınca büyük bir gürültü oldu.

Dikkatleri üzerime çekmekte üstüme yoktu.

Önce Daren ve sırtışıyla karşı karşıya geldim. İsimsizce ben de geldim. Masanın baş köşesinde Arın oturuyordu, hemen sağdaki sandalyede Adalia yerini almıştı. Normalde benim oturmam gereken yerde ama bunu düşünenecek değildim. Diğer yanında Ariana gıcıp vardı, Daren onun yanında oturuyordu. Hiç konuşuplar mı diye merak ettim.

Diğer baş köşede Sina oturuyordu. Onun sağında Sonay. Solu da bana kalıyordu. Ayzer ve Eris, Daren ve Ariana'nın karşısına denk geliyordu. Ve hepsinin yüzünde o şaşkınlık açıkça okunuyordu.

"Onları nereden buldun?" diye soran Sonay oldu. Saçlarını omuzlarımdan geriye doğru savurdum.

"Diyarın en güçlü vürisi iki parça insan kıyafeti bulamayacak-sa..." Sina'nın yanındaki sandalyeye yerleştim. Hareket alması o elbiselerden sonra oldukça genişlemişti. Bacak bacak üstüne atıp bakışlarını onlara çevirdim.

"Neden en güçlü vüris senmişsin?" diye direklerini masaya yas-layarak sordu Ariana.

Elime bir çatal kapıp tabağımı doldururken gülümsemedim. "Çünkü öyleyim tatlım."

Sonay kıkırdadı. Ayzer sadece olup biteni izliyordu. Ariana cevabı zoraki bir gülümseme hahpetti ama bakışları bendem öyle rahat-sızdı ki bir palyaço gülümsemesi kadar sahteydi.

"O üzerindeki şeyin içinde kaybolmuş gibi görünüyorun." Arın bunu söylerken yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Sandığım gibi

büyük bir tepki vermemiştir. Şimdiden daha sakinleşmiş ve rahatmış görünüyordu. Ve bunda yanındaki galaksiler arası güzellik yarışında birinci olacak denizkızının etkisi büyüktü.

"İnsan kızları erkek kıyafetleri giymeyi seviyor galiba," dedi Daren hiç orali değilmiş gibi.

"İnsan kızları sevgililerinin kıyafetlerini giymeyi sever." Sonay bunu oldukça doğal bir şekilde söylemişti ama benim gözlerimi kımın tabağıma çevirmem gerekmişti. Bazı detayları herkes benim gibi kendine saklamayı sevseydi keşke. Üzerimdeki oldukça bol olan ve dirseklerime kadar gelen tişörtü üstün körü düzelttim.

"Bugünün konusu kıyafet yönetmeliği mi yani?" Biraz peyin ağzıma atıp yavaş yavaş çiğnemeye koyuldum.

"Arada pelerinlerimi ödünç istemeyeceksin değil mi su baloncuğu?" Daren muhtemelen içinde şarap olan kadehini başına dikerken daha çok gültüyordu. İblis, tabii ki Sonay'ın söylediğini havada kımınıyordu. İması ile neredeyse yediğim şey boğazımda kalacaktı, benim gibi dünyayı umursamayan birini bile utandırabiliyordu.

Şeytan meziyetleri.

"Ben isteyebilirim lordum." Bakışlarım hemen sesin sahibi Adalia'ya döndü. Daren'e olan bakışları utangaçtı, nazik bir ses tonu kılınmıştı. Anlaşılan dün gece onlar için de uzun sürmüştü. Olup biten her şeyi anlatmak için yeterli miydi acaba?... Ama en azından Ami's onu Daren konusunda uyarması ve benim bilmediğim o şeyi iletmesi iyi olmuş gibi görünüyordu. Adalia artık olanlardan Gece Yarısı Lordu'nu sorumlu tutmuyordu. Hâlâ sihirden bile doğuştan gelen denizkızı, Daren'den anlayışlı bir tebessüm aldı cevap olarak. Onu kuyudan çıkardığında sadece pelerini vermemiştir Gece Yarısı Lordu, neredeyse kaybettiğini sandığı her şeyi vermişti. Hem de ikisine de

Ann ona baktı ve yüzünde ilk defa şefkat görmeme noden oldu. Hem Daren'e hem Adalia'ya bir şefkat. İlahi, sınırsız güçü olan deli lord, şimdi bir çocuk gibi tasassız ve masum görünüyordu.

"Sabah neçenizi bölmek istemem ama..." Ayzer çatalı tabağa tenanna bırakıp düz bir ifadeyle herkesin dikkatini tiznec çöktü. "Köylerden gelen bir haber var. Amon ve Evran'ın iş birliği yapıp ve büyük bir şey için hazırlandıkları söyleniyor." Herkesin gülmemesi aynı anda yok oldu. Bir şekilde herkes duruşunu değiştirmek zorunda kaldı. Bu cümlelerin ağırlığı en çok babam ve abibeyi etkiledi. Diyan tehdit eden Daren'e çarptı.

"Bunu zaten tahmin ediyorduk." Arın çok da önemli bir şey değişmiş gibi başını salladı.

"Evran alt köylerde bir yıkım başlatmıştı." Sina direklerini masaya yaslayıp Daren'e doğru döndü. Yokluğunda olanları aytın gibi geçiyordu. Ama bunlardan zaten haberi vardı çünkü herkesini Daren'de takip ediyordu bu yüzden kimsenin bakmadığı zaman göz gezdik.

Antikacı'nın orada dolaşırken Evran hakkında bütün haberleri alınıyordu. Arın'ın ve daha önce benim de kaldığım köyde saldırmıştı. elbette Arın içinde yokken. Yaptığı tek şey zarar vermekti ama doğrudan kimsenin karşısına çıkmıyordu. Ne Daren'in ne de Arın'ın.

"Halkın şimdi nerede?" diye sordum Ayzer'e. Toprak Saray. Arın'ın saldırısından sonra moloz yığınına dönmüştü. Oradan geriye pek bir şey kalmadığını biliyordum. İsteseler büyüyle yeniden yıkılını onarabilirlerdi ama Arın buna izin vermiyordu. Su Kralığı'nın yapılanın kefaretiydi bu, tüm diyarın görmesini istiyordu.

Ayzer kinayeli bir gülmemesiyle "Bilmiyorum," dedi erteleni yaslanıp. "Hepsi yaşamak için kaçtı. Ulaşılabildiğimiz kişiler sarsıldı." Gözlerinin ucuyla Arın'a bakıyordu. Benim zoruğunda Amon'a bakışım gibi. Bu benim bile gerilme neden oldu. Arın'a değer veriyordum, Ayzer kardeşim gibiydi ve onları böyle olanları beni mahvederdi. İkisinin de yapabileceklerini bilirken.

"Halkın güvende ve korunuyor." Arın da bakışlarını aynı şekilde karşılık verip arkadaşına döndü. "Ben Amon değilim, senin

krallığın ve halkın da benim halkım. Ben Su Krallığı'na sadiğım ama diyardaki herkese bağılıyım. Saldırıdan sonra tecilim olanları hep güvenli yerlere gönderildi."

Ayzer şaşırmakla inanmamak arasında yaşandığı yerden masayı doğru eğildi.

"Bir kısmı aşağıda Sözülen Adalar'da kalıyor, bir kısmı askerler tarafından korunan köylerde." Sina Arın'ın söylediklerini teyit edece Ayzer ve Eris birbirine baktı.

"Bunu bana neden söylemediniz?"

"Bir vâris olarak çok iyi eğitim görmüşsün ama Amon'un bilgiliğine dayalı bir eğitim. Gerçek Elemental kurallarına göre eğitilsen zaten savaş ve saldırılarda masumlara öncelik verdiğimizizi ve kim olursa olsun onların güvenliğini sağladığımızı bilirdin." Arın'ın tını bıçak gibi keskindi. "Bu kuralı hiçe sayan tek kişi lordun olmuştı. Tüm krallığıma kıyım yaptı. Denizkızlarını avladı." Sözler birer bıçaktı ama bu defa Arın'ın boğazına dayandı. Kasıldığını ve yeniden öfkenin onu ele geçirdiğini hissedebiliyordum.

Adalia masanın üzerinden elini tuttu. "Halkı için endişeli," diye telkin etti onu. "Bunun ne demek olduğunu bizden iyi kimse bilemez lordum." Acıyla tebessüm etti. "Vârisimiz..." Dönüp anlayışla Ayzer'e baktı. "O da bizim istediğimizi istiyor, halkını bir araya toplamak ve onları korumak."

Benim yapmam gereken açıklamayı kusursuz bir şekilde dile getirmiş ve hem Arın'ı hem Ayzer'i sakinleştirmeyi başarmıştı. Hem de yaşadığı onca şeyden sonra.

"Onlarla konuşabilir miyim?" Ayzer ona doğru iyice eğildi. "Onları görebilir miyim?"

"Sen bir vârisisin, seni korumak benim görevim. Halkın güvenli ama savaş kapımızda. Onların güvenliği kadar senin güvenliğini de düşünmek zorundayım. Bu çatının altındasın, Su Vârisi'nin bu diğer-

da en kıymet verdiği kişinin.” Göz ucuya bana baktı. O an tüm bunları belki de ben Ayzer’e değer verdiğim için yaptığını düşündüm.

“Senin hakkında ne düşündüklerini bilemeyiz,” diye devam etti. “Bunları sana saldırabilir, onlar hâlâ Amon’u kurtarmak istiyor.”

“Onları ikna edebilirim.”

“Zamanı geldiğinde senden tek beklentimiz bu. Krallığı bir araya getirmen ve o krallığa refah getirmen. Ama şu an işler çok güç. Sana zarar gelmesi riskini göze alamayız.” Bakışlarını çevirip fincanı dudaklarına bastırdı. Ayzer’e karşı oldukça sabırlı davranıyordu, en başında ona haksızlık etmişim. Ayzer yapabileceği en makul şekilde başını sallayıp onayladı. Kendi içinde düşüncelere çekilmişti. Olup biteni, söylenilenleri tartıyordu. Gözleri benim gözlerimi buldu. Gülümseyerek güvence verdim. Biliyordum, Arın’ın Amon gibi olmadığını biliyordum.

“Ama Evran...” Ben de Arın’a döndüm. Konuyu dağıtmak ve Ayzer’in biraz rahatlamasını istiyordum. En azından gözler artık benim üzerimeydi. “O ne istiyor? Neden doğrudan senin karşına çıkmıyor da savunmasız olanlara saldırıyor?”

Çok açık ve zaten ortada olan bir şeymiş gibi gülümsedi.

“Peşinde olduğu iki şey var.” Bu defa takdire şayan bakışlarını Daren’e doğru çevirdi. “Sanıyorum birisi senin elinde.”

Daren kollarını gevşek bir şekilde sandalyenin arkasına yaslayıp “Kim bilir...” diye geçiştirdi. O an kafamda büyük bir ampul parladı. Lilit.

Evran’ın ve Daren’in annesi. İçinde ruhundan bir parça sakladığı kutsal kolyesi. Evran elbette onun peşindeydi. Tanrım, bu diyardaki herkesin ölümleri geri getirme arzusunu dizginlememiz gerekiyor. Tabii Arın’ı İlmek’ten çıkararak bu döngüyü benim başlatmam da oldukça ironikti.

“İkinci şey...” diye sesli düşündüm ama Arın’la göz göze geldiğinde ve o bilmiş bir şekilde gülümsediğince cevap beni kelime-

İlerden daha hızlı buldu. Köyleri yağmalıyor, bulduğu her yen yalap yıkıyordu çünkü arıyordu.

Su halkını.

Kaşlarını havaya kaldırdım. Yok etmeye onlardan başlamak istiyordu. Arın'ı kolsuz kanatsız bırakmak istiyordu. Köklerini kazıkından emin olmak istiyordu.

"İzninizle ben biraz etrafı dolaşacağım." Sina çatalını ve kaşını tabağın üzerine pratik bir şekilde bırakıp kalktı. Hava Lordu bugün bulutları kadar kasvetliydi. Bütün diyarın yükünü onun sırtı omuzlamıştı. Hava Krallığı şu an hepimiz için bir sığınak halindeydi. Toprak vârisi, ateş vârisi, Su Lordu ve onun vârisi... Artık ya da belki de hiçbir zaman kim olduğu anlaşılmayan Daren... Her krallıktan birileri buradaydı. Sina hepimize kapısını açmakla yetinmemek, kendi evimizde hissetmemiz için de elinden geleni yapmıştı. Dam gibi pervasız değildi, Arın gibi sınırsız, Amon gibi acımasız değildi. Sina'nın kahramanlığı merhametiydi.

"Ben de geliyorum." Daren elindeki kadehle birlikte ayağa kalkınca ikisi arasında uzun bir bakışma yaşandı. Daren'in yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi ama Sina'nun bakışlarında benek bir özlem vardı. Onları diyara ilk geldiğim zaman arada böyle görüyordum, birbirlerine laf sokarken bile bakışları hep arada kalıyordu. Birisi geri adım atsa diğerini elinden yakalayacaktı. Ama bir süreli açtı de birbiriyle sadece kavgı ediyordu.

"Ben de katılayım." Arın da onlarla birlikte hareket edince Somy ile göz göze geldik. O da benim gibi bu durumu şüpheli bulmuştu. Dudaklarını kıvrarak "Neler oluyor?" dedi sessizce. Sadece onu sıldım çünkü cidden bilmiyordum.

"Ben de geleyim mi?" diye sordum. Ariana ters ters bana baktı ama kimse onu görmedi, cüretim onu her defasında bozguna uğlatıyordu. Onunla iki vâris olarak bir noktada uzlaşabiliyorduk ama

Vova ve Ariana olarak hep pençelerimiz konuşuyordu ve bundan et-
kâle memnundum. Cadı.

"Lütfen artık bir şeyler ye," dedi Arın sandalyemin arkasına gelip
tabağına birkaç şey daha ekledikten sonra. "Bu kuyafetlerin içinde
ne kadar zayıfladığın daha çok belli oluyor."

"Vârsini iyi beslemiyorsun." Gülererek tabağına eklediği meyve-
lerden birini ağzıma attım.

"Bunun için Lala'yı cezalandırmam gerekiyor mu?" Yediğim
şey neredeyse boğazımda kalıyordu. Bu Arın'la aramızda özel bir
esneydi. Lala'yı ne kadar sevdiğimi biliyordu ve Lala'mı ondan ne
kadar korktuğunu da.

"Cezalandır," dedim hoşuma giden bu düşünceyle. "Ya da azotik
çar. Biraz beti benzi atsin."

"O peri kızının en büyük cezası senin himayende olmak..." Daren
başını iki yana salladı. Ona doğru dil çıkarma isteğini bastırmam
gelmmişti. Arın beni kolayca ekarte edince üçü tek başlarına ondan
ayrılıyordu. Keşke üzerlerine bir mikrofon falan yerleştirebilseydim.
Ne konuşacaklarını duymayı çok isterdim. Ama kapı kapandı ve or-
da böylece kaldık.

"Hepimizin aklından aynı şey mi geçiyor?" diye sordu Sonay.

"Ben bir süredir aforoz edildiğim için bir şeylerin dışında kalma-
ya alıştım." Ayzer yüzünü buruşturup didiklediği tabağı masada itti.
Yine de bunu söyleyerek aynı şeyi düşündüğünü onaylamış oldu. Bir
şeyler oluyordu.

"Bugün onlarla konuşacağım." Ona dönüp elimi elinin üzerine
koydum. "İkiniz her şeyin parçası olacaksınız." Biraz önceki konuş-
malar beni daha çok cesaretlendirmişti. Artık konu ne olursa olsun
Ayzer'in dışarıda bırakılan kişi olmasını istemiyordum ve doğru
kelimelerle aktarırsam Arın ve Sina'nın bunu anlarsağımı düşün-
üyordum. O zaman ortam biraz daha ısınmış olacaktı ve ben yavaş
yavaş bu diyarda görmek istediğim beraberliğe yaklaşıyor olacaktım.

Çünkü içimden bir sex aslı tehlikenin Amon da, Evran da olmadığı söylüyordu. Elemental beni daha büyük bir şey için hazırlıyordu.

"Vârisim," diye dikkatimi üzerine çekti Adalia. Bir anlığına vârlığını neredeyse unutmuştum. Arın'ın onu da yanında götürmediğine de epey şaşırırmıştım aslında. Bir süre gözünün önünden ayırmak istemeyeceğini düşünmüştüm. İlmek'ten ilk çıktığında sık sık yanına geliyor, uyuduğum zamanlar bile beni kontrol ediyordu. Varlığını alışması bir hayli zaman almıştı.

"Hım?" diye soludum lokmamı çiğnerken.

İri mavi bakışları yumuşaktı. "Size teşekkür etme fırsatım olmadı."

Biraz su içtikten sonra sandalyede olabildikince onun tarafına doğru döndüm. Yüzüne bakmak için biraz eğilmem gerekmişti. "Sonun değil, keşke seni daha önce kurtarabilseydim. Ama zaten ben değil, Daren'e teşekkür etmen gerekiyor."

"Biliyorum," diye başıya onayladı. "Sabah onunla konuşup af dileme şansı buldum. Olanları bilmiyordum."

"Bunu hiç kimsenin yadırgayacağını sanmam." Cesaret verici bir şekilde gülümsedim. Kimse neler olduğunu da olacağını da bilmiyordu zaten. Hepimiz bu yüzden birbirimizden af dileyecek olan kimse dizlerinin üzerinden kalkamazdı. Bu sarayın çatısının altında, bu masanın etrafında hep birlikte oturuyorduk şimdi ama bir gün önce bile binleri birleriyle kanlı bıçaklıydı. Bir hafta önce biri diğerine öfkeliydi. Bir ay önce birimiz diğerinden vazgeçmiştik. Değişen hem de her geçen gün değişen öyle çok şey vardı ki.

"Bu kıyafetler nereden çıktı gerçekten?" Bu defa soruyu gölgesimden beri tamamen sessiz olan Eris sormuştu. Toprak Saray'ın muhafızı. Amon'un soylu olmayan bir kadından olan oğlu. Daren'in kardeşi... Ve Ayzer'in can yoldaşı. Bu diyara geldiğimde ben de aynı davranan ilk Alfin. Eris bir muhafızdı ama çoğumuzdan daha cesurdu, o yüzden ona büyük saygı duyuyordum.

-İhtü bir sır." Yemek yemeye devam ederken ona göz kırptım. Son-
runda bir süre daha bunu kendime saklamak istiyordum. Hem tabii
ahaf şeyler yapan akıl almaz vâris olmak da epey hoşuma gidiyordu.

"Onlarla mı dolaşacaksınız?" Ayzer burnundan alayla güldü.

"Siz de özlemiyor musunuz bunları?" Kapılarını çatarak üzerime
baktım ve sonra başımı kaldırıp onlara baktım. Adalia'nın saçları ya-
lanmış ve taranmıştı. Beyaz tutamalar yüzünün iki yanında su dalgala-
nı şeklinde akıyordu. Üzerinde neredeyse beyaza yakın bir buz mavisi
renge satenden bir elbise vardı. Su Kralığı'na özgü kıyafetleri ho-
suz tam anlamıyla görme şansım olmanmıştı ama Lala bana bir kere-
sinde su halkının hafif ve ince giyindiğini çünkü sürekli suyun içinde
olmak istediklerini söylemişti. Toprak Sarayı gibi üniformalarla ya
da Hava Sarayı gibi fırfırlı ve korseli elbiselerle, Ateş Sarayı gibi de-
nir içinde de dolaşmıyorlardı. Adalia'nın üzerindeki elbise dümdüz
becaklarına kadar iniyordu, tek parçaydı. İçinde ya da üzerinde başla-
rı bir şey yoktu. Omuzlarını tutan tek şey elbisenin incecik ip askıla-
rındı, teninin üzerinde onları seçmek bile zordu. Kışkırtıcı çenesi ve iri
pikik gözleri onun sert görünmesine neden olsa da cana yakın biri
olduğunu düşünüyordum. Kesinlikle ilahi bir güzelliğe sahipti.

Ariana'nın güzelliğine kimse laf edemiyordu. Onun saçları uzun
ve dümdüz kırmızılara sahipti. Bugün diğer günlerden daha sık giyin-
mişti. Siyah, derin göğüs dekoltesi olan cesur bir elbisesi vardı. Ateş
Kralığı'nın kıyafet yönetmeliğinden emin değildim ama Evran bana
deri ve kısa bir elbise uzatmıştı. Daren'i de sık sık deri pantolonlar
kıyafetinde görüyordum. Resmîyet ve üniformalar onlara göre de değildi
anlaşılan. Sonay ve Ayzer Elemental'de gündelik olan ama insan di-
varında maskeli bir baloya katılabileceğiniz türden elbiseler seçmişti.

"Bazen," diye omuz silkti. "Ama bu elbiseleri seviyorum."

"Hep sevmiştin," diye başımı salladım Ayzer'e. "Hatırlıyorum
da beni o çılgın kıyafet balolarına götürmek için neler yapıyordum!"

"Buradaysa o baloları basıp duruyorsun!" Kakırdadı. Onu böyle yeniden keyfi yerine gelmiş ve espri yaparken görmek beni de gülümsetiyordu. O balolara gidiyordun çünkü onlardan biri olma hayalini kuruyordun. Belki de Ayzer'in Alfin bağı çok daha güçlüydü, o daima onlara inanan ve bir gün onların arasında olacağına şüphe etmeyen kişi olmuştu. Bense bu yeni gerçekliğim için her zaman efsaneden ibaret olduğunu söyleyip geçiştirmiştim. İçten içe inkâr edersem gerçek olduğunu bildiğim bu deliliğin yok olacağına düşünmemiştim.

"Ben de biraz dolaşsam iyi olur." Muhafız Eris'in sözleri düşüncelerimi dağıttı. Kızların muhabbetine yüzüne buruşturmuştu. "Bir şeye ihtiyacın olursa kütüphanede olacağım."

Ayzer onu içten bakışlarıyla onayladı. O ikisi arasında adanmış olduğu bir ara kurcalasam iyi olurdu.

"Daha önceden tanışıyordunuz?" Adalia oldukça memnû bir şekilde bize döndü. Boynundaki ince gümüş zincire pamağın takmış hafif hafif döndürüyordu. Yabancı ya da çekingen değil. Doğal ve cesurdu.

"Neredeyse birlikte büyüdük," dedim. İçgüdüsel olarak biraz doğrulmuşum.

"Şey," dedi Ayzer utangaç bir şekilde bana dönüp. Bu pek onun beklenecek bir hareket değildi. "Arın benden bir şey istedi."

Kaşlarını çattım. Yine gerilmiştim, onların arasında başka bir savaşın ortasında kalmak istemiyordum.

"Ne istedi?"

"Endişelenme," diye durdurdu hemen. "Herkes için, hepimiz için her şeyin çok ağır olduğunu düşünüyor ve herkes bu konuda kendikiri sanırım. Bu yüzden bir savaşı daha başlatmadan önce hepimizin biraz eğlenmesi gerektiğini düşünüyor. Bunun için benden yardım istedi. Bir parti düzenlememi istiyor."

Gözlerim ıslıl ıslıl parladı. Bunu benim için yaptığını bilmek, önceki dünyayı alıp görmüştü. Bütün gerginliğim aniden kayboldu. Kisine de bana olan bu destekleri için büyük bir minnet duyduğum.

"Sen ne dedin?" diye sordum.

"Sanırım bu hoşuma gider."

Masanın üzerinden eğilip ellerini tuttum. "Gördün mü bak, her şey yoluna girecek. O sandığını gibi biri değil."

Ayzer söylediğim üzerine gözleriyle Adalia'yı işaret etti. Ve bunu o da gördü ama ikimizi de şaşırtacak şekilde güldü.

"Lütfen," diye rica etti. "Su Lordu'nun nasıl baş belası olabileceğini iyi bilenlerdenim. Onu dize getirmenize yardım etmekten keyif alıyorum." İnsani bir coşkuyla ellerini birtirine bastırıp gözlerini kırarak "Hatta," dedi. Ayağa kalkıp masanın etrafında dolıştığında hepimiz onu seyrediyorduk. "Size bu yüzden daha önce büyük bir teşekkür ettiğim bir numara öğretmemi ister misiniz?"

"Hayır, Adalia..." diye itiraz etti Ariana.

Sonay ve ben aynı anda "Evet!" diye bağırarak.

"Sorun yok." Adalia bize gülümsedikten sonra Ariana'ya dönüp çok da tatlı olmayan bir şekilde "Sorumluluğu alıyorum," dedi. Fazla paranoyak değilsem denizkızının ateş cadısından hoşlanmadığını hissediyordum. Eh, sanırım onunla iyi anlaşabiliydik. Hiç ama hiç de fazla değildi.

Masanın üzerinde duran büyük bakır meyve tabağını teker teker boşaltırken merakla bekliyorduk.

"Bu çok eski bir numara ve kesinlikle tüm diyarda yasaktı." Kendi uyarısına rağmen en ufak tereddüdü olmadığı ortadaydı. Su Kraliçesi'nin özgü delilik onun damarlarında da akıyordu. Keyif aldığı gizlenmiyordu. Bu Sonay'ın ve benim hoşuma gitmişti. Ariana kesinlikle rahatsız olmuştu. Ayzer de her zaman olduğu gibi sadece dikkatliydi.

Büyük kâsenin içine yarısına kadar su doldurdu. Gözlerini kapayıp parmaklarını suyun üzerinde doluştururken fısıldadığı sözler

bana oldukça yabancıydı. Masanın etrafından dolayıp yanına giden Ayzer kulağıma kadim büyülerden olduğunu söyleyince daha da da. katli bakmaya başladım. Adalia biraz sonra gözlerini açtığında önce yüzünün sol kısmındaki yengeç sigili kısa bir anlığına parlamıştı, yavaşca gizlendi. Hafifçe gülümseyip masanın üzerinden eğildi, kâsenin içindeki suya üfledi.

"Eski bir denizkızı numarası." Kendinden gurur duyduğu otadıydı. Hepimiz büyük bir beklentiyle kâseye bakarken su birden belalmaya sonra da hafifçe dalgalanmaya başladı. Şeffaf rengi iyice alaca bir hal aldığında Adalia ellerini masanın üzerine bastırıp yaklaşmamızı söyledi. Ariana oturduğu yerden kalkmadı ama kalan üçümüz iyice kâsenin üzerine doğru eğildik. Çok geçmeden suyun izorak bir resim belirdi. Sonra da onlar...

Daren, Arın ve Sina... Sarayın arka kısmında kimsenin olmadığı ağaçların altında konuşuyordu. Arın uçurumdan aşağıya bakıyordu. Sina bir ağacın dibine oturmuş avucunun içindeki taşlarla oynayıyordu. Onu ilk kez böyle rahat otururken görmüştüm. Daren her zaman ki gibi bir ağaca yaslanmıştı.

"Bu gerçek mi?" diye fısıldadım.

"Bu yüzden yasak!" Oturduğu yerden kalkmıştı Ariana. "Onları biraz özel alan tanımalıyız. Sizi bu şekilde dinlemelerini istemeyiz." Avuç içlerini masanın yüzeyine bastırarak bizi azarlatırken om kulaklarını tamamen tıkamıştı.

"Aslında doğru söylüyor," diye ona katıldı Ayzer. "Ama üçünüz yakın arkadaş olmadığınızı biliyoruz. Ve bizi dışarıda bırakmaları doğru değil. En azından ne konuşuyorlar bakalım, sonra dinlemeyiz."

"Mantıklı," dedi Sonay.

"Aslında onlar çok yakın arkadaşlar..." Denizkızı sudan gözlerini ayırmadan fısıldadı. "Arkadaşları da öyledir. Ama aralarına çok yığıldı." Bakışlarını bana doğru kaldırdı. Onunla olan teması bozmuş ben oldum. Bu konunun odak noktası olduğumu biliyordum; bu daha

Önce de birçok kişi tarafından, ailesi cadısı tarafından bile tra edili-
leni ama kayıtsızlığını sürdürmekte karardıydım.

"Her şey ne kadar da değişti, değil mi?" diye sordu Sina. Daren
ve Ann ile konuşuyordu. Bunu yapmamamız gerek de dinlemeye
devam ettim. Artık sırların çözülme vaktiydi belki de. Herkesi bir ara-
ya toplamak istiyorsak önce herkesin her şeyi öğrenmesi gerekiyordu.
Benim sırlarımı da belki de...

"Adalia için sana minnettarım," dedi Ann, Daren'e doğru dö-
nerek. Bunu anlamak için söylemesine gerek yoktu. Hepimiz bunu
onun bakışlarından okuyorduk.

"Ama," diye devam etti. "Bu bir bedel değil, biliyorsun değil
mi?" Sözleri kesik kesikti. Bulanık su zihinimize akan bir görüntüdü.
Ann'ın minnettar mı, yoksa öfkeli mi olduğunu anlayamıyordum.
Belki her ikisiydi de.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Daren başını yerden kaldırma-
dan. "Bunu Nova'ya karşılık olarak yapmadım Ann. Bunu kendime
karşılık olarak yaptım. Başka bir dost kaybetmemi daha istemedim."
Onları dinlememe konusunda Ariana'ya katılmalıydım ama konuşa-
cılan şeyin en başında ben olacağımı nereden bilebilirdim. Özel-
likle benim en kaçındığım konudan. Şimdi bakışlarımı kaldırmak bu
korkunun kendisi kadar zor ve ağırdı.

"Nova'nın bununla ne ilgisi var?" diye sordu Sina. Ellerim ma-
samın kenarını iyice kavradı.

"Nova onun ikiz alevi," diye bikkınlıkla fısıldadı Ann yeniden
arkasını dönüp. Bu düşünceden kaçmak ister gibi. Bir anda yanım-
daki tüm gözler bana döndü. Ama benim baktığım gözler Ariana'ya
attı.

"Biliyordun değil mi?" diye sordu.

"Ya sen?" dedim.

"Bu her şeyi açıklıyor," dedi Sina ayağa kalkarak. "O halde sen,
m başından beri onun için yapıyordun her şeyi?" Bocalıyordu. Hem

asosinde hem duruşunda büyük bir geri adam vardı. Hava Lordu son-
delemiyti. Yanılmıştı ve bu apaçık ortadaydı. Benim henüz yakını-
da dahi olmadığım boşlukları doldurduğunu herkes anlamıştı.

Daren ona sadece birkaç saniye bakıp başını salladı.

"Neyi?" diye sordu Arın. Sonra başını boş ver anlamında ağı-
yana salladı. "Adalia neden senin vârisi kaçırdığını söylüyor? O
gece bebeği götürmeleri için veren bendim. Ama Adalia senin onlara
saldırdığını ve bebeği kaçırdığını görmüş."

Bu söyledikleri benim için de oldukça yabancıydı, bu yüzden ağı-
ğerlerinin soru işaretlerine eşlik ettim.

"Çünkü şamanlar bebeği tanrıçalara götürüyordu," dedi Daren.
"Onu kurtaran bendim."

"Ne bebeği?" diye sordu Sonay. Ki bunun için şükürler olsun.

Adalia çabucak bize döndü "Büyük Yıkım zamanı vârisleriden
bahsediyorlardı. Su vârisini korumak için dünyaya göndermeye ka-
rar verdik. Ama beni yakaladılar, beni zorla götürürlerken Daren'in
bebeği aldığını gördüm."

"Nasıl yani?" diye böldü Ayzer onu. "Vâris olan biz değil miyiz.
Nova değil mi, bahsettiğin bebek o olamaz?"

"Vârisler kendi dönemleri için yeniden doğar. Sizi bu yüzden
dünyaya götürdüler. Bir ruh değiş tokuşu gibi düşünülebilirsiniz. Ruh
aynıdır ama beden değişir."

"Reenkarnasyon gibi mi?" diye sordu Sonay. Bunun ne olduğunu
daha önce Arın açıklamıştı bana. Bir hayat takası. Kendi zamanın
gelene kadar kenara çekilmek.

"Evet, ölümölüler öyle söylüyor."

"Beni Daren mı kurtarmış?" diye sordum. Kafamın içindeli-
rüm düşüncele de bu zamana kadar kurmaya çalıştığım dengeler de
sarıktı. Bir sürü ihtimal vardı, birçok seçenek vardı ama bu eliman
ucuna dahi gelemezdi.

-Biz alevin olduğunu o zaman öğrenmiş. Başka yöntemleri yapamazdı." Adalia konuşurken oldukça rahat ve açıklayıcıydı. "Ben yanlış anlamışım."

"O halde bu kanatları açıklıyor," dedi. Bu defa ses onun içinden geliyordu. Hepimiz yeniden oraya odaklandık. Konuşan Sim'ydı. Neşete kapılmış gibi görünüyordu. "Daren," dedi acıyla. "Koruduğun şey Gela değildi, Nova'ydı."

Daren sadece başını salladı.

"Anlamıyorum," dedi Arın. "Kanatlarına ne oldu? Onları tılsım-
la güçlendirdiğini sanıyordum."

Daren başını yerden kaldırmadı.

"Ne kanadı?" diye sordum.

Adalia ve Ariana birbirine baktı. Ariana mutsuz, Adalia çekimser görünüyordu. Söyleyecekleri şey her ne ise benim için daha büyük bir sarsıntı olacağını görüyordum. İçgüdülerim yeniden tetiklendi. Liseyi alıp içindeki tüm suyu dökmek, buradan koşarak uzaklaşmak istedim ama bir kereliğine kaldım. Bu zamana kadar yaptığım gibi koşarak uzaklaşmadım.

"Bu kadarına hakkımız yok," dedi Ariana. "Öğrenmek istiyorsan gidip onlara sormalısın Nova."

"Söyle!" dedim dişlerimin arasından. Bunun son şansım olduğunu biliyordum, bir daha böyle bir yüzleşme yaşamayacaktı bu dünya. Bu sadece benimle ilgili değildi, artık herkesin her şeyi öğrenme vakti gelmişti. Onlar kendi meselelerini çözüyorlarsa benim de aynıını yapmam gerekiyordu. Herkesten sırlarını açığa çıkarmasını isteyerek kendi sıralarına kilit vuramazdım.

"Ateş Lordu'nun nagueli bir Anka kuşuydu. Nagueller başlı oldukları Alfinlere kendilerinden bir parça verirler. Onlara döşüşebilirler de. Anka, Daren'e kanatlarını vermişti ama..."

"Bir dakika," diye gümbürdedi Arın. Bir anda hepimiz yerimizden sıçramıştık. "Şunu bana en başından anlatın." İşte şimdi o kor-

kulesi haline dönmüştü. Hem suyun içindeki yansımayı hem de su
bulduğum anı aynı anda takip etmek oldukça zordu. Adalia konuş-
mak üzereyken elimi kaldırıp onu durdurdum.

"Kahretsin Daren!" diye bağırdı Sina. Bu ilk defa onun yü-
selmiş halini görüyor oluşumdu ve muhtemelen herkezin öyleydi.
"Bana söyleseydin sana yardım ederdim!"

"Sana söyleseydim sen de benimle birlikte dibe batardın," dedi
sakince. "Birimizin hayatta kalması gerekiyordu, birimizin kralığ-
nın sağlam durması gerekiyordu."

"Çok şey feda ettin."

"Hangimiz etmedik ki?"

"Bana baştan anlatın!" Arın'ın gözlerini buradan, suyun ırda-
dan bile görüyordum. Okyanusu çağırıyordu. Ve biraz sonra hepimiz
o suların altında kalacaktık. Büyük bir dalganın sesiymi kulağımızda
uğuldayan.

"Yıkımın gerçekleştiği gün," diye başladı Daren. "Tanrıların
neyin peşinde olduğunu sonunda çözmüştüm. Seni çoktan kaybetmiş-
tim Arın. Vârisini korumak istedim. Adalia'yı da öyle. Saraya gelir-
ken şamanları gördüm. Bu yüzden Adalia'ya yetişemedim. Şefak'ı
gönderdim ama yetişemedik. Bebeği alıp güvenli bir yere gördüm.
Onun ikiz alevim olduğunu sonra öğrendim. En başında tek derdim
senden kalan tek şeyi korumaktı. Tanrıçalar yolumu kesti, bir şe-
kilde onu kaçırmayı başardım ama tek başına gitti dünyaya. Sonra
Amon beni de buldu. Gela'nın peşindeydi. Diğer tanrıçaları çoktan
yakalamıştı. Edik'le anlaştığını bilmiyorduk!" Cümleleri birbiri ar-
dına dizdi. Çok hızlı konuşuyordu. Üstün körü, bir an önce bitirmek
için konuşuyordu. Anlattığı şeyi hatırlamak bile istemiyordu. Bur-
nunun kemerini sıktı. "Nova'yı kurtardım ama yakalandım. Benim
Gela'yı istedi, Nova'nın yerini öğrenmek istedi."

"Anka'yı yakaladı," diye tamamladı Sina cümlesini.

"Bunu yapmadı," dedi Arın başını iki yana sallayarak. "O kadar
deri girmedi." Neyden bahsettiğini anlamıyordum ama Sina ve Da-
ren aynı anda sustu.

"Bir şey söyleyin!"

Sessizlik devam etti.

Arın, Daren'e doğru ilerledi.

"Göster!" dedi.

"Bırak Arın," diye bağırdı. "Olan oldu! Korunması gerekenler
burada!"

"Göster!"

Daren bikkın bir nefes verip gömleğini isteksiz bir şekilde üzerin-
den çıkardı. Başını aşağıya doğru eğdi, omuzları düştü. Ağır ağır gö-
rüleceği şekilde ona sırtını döndü. Arın ona bakarken o okyanusun
altında kaldığımızı biliyordum. Gözümün önünden birçok kare gelip
gitti. Daren'in yaralarla dolu sırtını görmüştüm, annesinin yaptığı
çocuklardan bahsetmişti ama babasının yaptıklarına sıra gelmemiş-
ti. Kalbimin ortadan ikiye kesildiğini hissettim.

Senin yanında ıhlamıra ihtiyacım yok.

Çünkü merhem ıhlamur olsa da şifası yarayı açandır.

Ellerim istemsizce kendi sırtıma kaydı.

İnsanların arasında yaşarken, ansızın çoğunlukla kabuslarımdan
sonra başlayan o yıkıcı ağrıyı hatırladım. Ateş Sarayı'nda gördüğüm
libustan sonra bundan ona bahsettiğini anımsadım. Elime uzanıp tut-
uşunu ve canım yanıyor diye paniklediğini o an aslında bunun için
ile suçlu hissettiğini. Hem de en büyük yarasının sebebi benken.

Daha da yüksekte düştüm.

"Amon onun kanatlarını mı kopardı?" diye fısıldadım. Sonra
yaşanan her şey teker teker zihnime vurdu. Bir dalga gibi değildi,
beyelan gibiydi. Çarptı ve parçaladı. Her yer darmadağın hale geldi.
Sırtındaki ağrı iki bölüme olmama yetecek kadar şiddetlendi ama

kusandırıyordum. Hissettiğim acının onun yaşadıklarının yarısı
kayması yoktu. Bunun için sızlanamazdım, sesimi çıkaramazdım.

"Sensin için onlardan vazgeçti!" dedi Ariana genizden bir sesle
"Onları feda etti."

"Amon!" diye vurguladı Arın.

Ellerimi masanın kenarından çektim. Yavaş yavaş geriye doğru
yürümeye başladım.

"Nova," diye seslendi Ayzer.

Kapıdan çıkarken gözlerim kan çanağına dönmüştü. Ağlayıncaya,
herhangi bir tepki veremiyordum. Kendimi kaybettiğimi sanıyordum
ama kendimi bulduğumu biliyordum. Bu defa merdivenlerden yula-
rına çıkmadım, aşağıya inerken oldukça sakindim. Kan dondurucu bir
dinginlik vardı üzerimde. Nereye gittiğimi de, neden gittiğimi de bi-
liyordum. Zindanlara doğru yürürken birileri beni durdurmaya çalış-
yordu. Muhafızlar oraya girmenin yasak olduğunu söylüyordu.

Kimseye bir şey açıklayamazdım. Onlara anlatacak vaktim yok-
tu. Onlara nasıl anlatabilirdim ki ben bile anlamıyordum. Benim za-
nim bile reddediyordu bu gerçeği. Belki de bu yüzden kaçıp dur-
uyordum. Belki de o acının ağırlığını en başından beri hissettiğim için
yüzleşmeye körü körüne korkuyordum.

*Bana yaptığını bildiğim onca kötülüğe rağmen... Neden ben sa-
nın canını yakmışım gibi hissediyorum?*

Ben sana ne yaptım Daren?

*Bunca zaman bekledi Nova. O kadar uzun zaman sormadan bi-
r anlık cevapları hatırladığımdan emin değilim.*

O gece krallığım karanlığa esir edildi. Karaabikle lanetlenen
lord dediler benim için, krallığımdan ışığı çektiler.

İşte benim korkum bu. Bu yıldız. Yıllarca o yokluğa alıştım,
o yokluğu besimsedim ama bu yıldız hep burada, tam karniyada
beni meydana okur gibi dikilmeye devam etti. Bir şeye ne kadar

ona sđre bakarsın ona o kadar yenilirdin. Ben yđlırdır bu yđ-
cun seyrediyorum, ona ulaşamamak mı beni daha çok korkutu-
yor yoksa bir gđn ona ulaşmak mı, bilmiyorum. Tek hepse par-
has ve tđm bu karanlığımın içinde beni aydınlatan bu yđden
yaşımekten korkuyorum.

Kanatlarını kopardılar, beni yaşatmak için Anka kuşunu feda et-
tiler. Çalığından ışıık çekildi. Ateş ve ışıık İshamı Gece Yarısı Lordu ol-
makla lanetlendi. Yđz yıl boyunca bekledi Yıldızlar ona bir gđkyđ-
rı vansı olarak beni geri getirdi.

Ama unutma, gece yarısı gđkyđzđne alırs yıldız ışıık.

Her birini, karşıma çıkan herkesi elimi sallayarak bir su dalga-
sıyla duvara savurdum. Şu an karşıma çıkacak her şeyi ezip geç-
tirdim. Ama buraya kadardı. Bu defa ezilen ya ben olacaktım ya
da artık bu oyunun sonuna gelecektik. Her taş kafamın içinde yerine
oturmıştı. Ve hepsinin ucu ona dayanıyordu.

Mahkđm edildiği parmaklıkların öğne geldiğinde karşıma
dıkıldım. Hücresinde, yere zincirlenmiş şekilde oturuyordu Toprak
Lordu. Başını yavaşça kaldırıp onun kahverengi gözlerine baktım.
Gđlđmsedi.

"Ayaa kalk," diye fısıldadım.

"Bđyle iyiyim."

Sesini duymak aynı yenilgiyi tekrar tekrar yaşamama neden oldu.
Gözlerimi çizmelerimin ucundan çekemiyordum. Her sabne ağız ağız
yankılandı kafamın içinde. Arın İlmek'te sigilime, yüzümdeki iz-
leklerimde hissettiğim o keder, duyduğum çığlıklar, gördüğüm
alevler, içine dđştđğüm karanlık.

Daren diyara ilk geldiğinde beni o mağaraya gđtirdiğinde, tam
orada hissettiğim aidiyet duygusu. Daha ööce de oradaymışım gibi.

Orada çok büyük bir parçanı bırakmışım gibi. Birisi orada kanamamı üzerime örtmüş gibi.

Gözlerimi daha büyük bir hırsla ona çevirip içinden geçirdim sadece. Kanı onu alt etmek için öyle istekliyd ki tereddüt etmedi. Birkaç kemiğini kırarak doğrulduğunda nihayet doğrudan gözlerime bakabilmişim. Zincirli olan ellerine yükledim. Kanına emmesini. Ellerini zincirlerin arasından çıkarmak için mücadele veriyordu ama bu ona fazlasıyla zarar veriyordu. Toprak Lordu kıvrandı, kendi kanının ona emrettiği o sese karşı koymak için elinden geleni yapıyordu. Dişlerini sıkıyor, belini kamburlaştırıyor, bileklerini duvarla bedeni arasına sıkıştırıp hareket etmesini engellemeye çalışıyordu. Ama kırlan her bir ekleminden gelen sesi duyuyordum, kulağım bir ninni gibi geliyordu.

Bu diyara ilk geldiğimde bana nasıl baktığını, benden nasıl nefes ettiğini, içten içe korktuğunu hâlâ düşünmüş gibi hatırlıyordum. Korkuyordu çünkü şimdi karşısında duran şeye dönüşeceğini biliyordu. İçimde şu an bana hiç de yabancı gelmeyen bu deliliğin bir gün onun etrafına ağını öreceğini biliyordu.

Kapının kilidini büyük bir buz darbesiyle kırabilmişim. Bunun ya daha güçlü olması gerekiyordu ya da ben herkesin sandığında da güçlüydüm. Pranga yere büyük bir gürültüyle düştü. Amon sahip olduğunu sandığı gururunu kırmamak için ses çıkarmıyordu, çoktıkı acıya rağmen bunu gizlemeyi biliyordu.

"Yürü," dedim tek nefeste.

"Nereye?"

"Yürü!"

İlaai etmeyince dudakımı hafifçe kıvrıdım. Zihnimde canlandırdım, onun kanını bir ip gibi parmaklarımın ucunda sallıyordum. Önce karşısında duran demirliğe çarptı, burundan zemine ve çizmelerimin üzerine kan sıçradı. Yere düşmesine izin vermedim, her saniye acıyı en büyük piddete hissetmesini istiyordum. Kapıdan çı-

başen bakışlarını benden kaçırmamasına da müvafık etmedim. Merhamet kelimesini onun için bugün lügatimden çıkarmıştım. Merhamet yoktu, merhametli hiçbir yanım kalmamıştı. O merhamet etmemişti, bir anlığına bile, kendi öz oğluna biraz olsun merhamet etmemişti.

Benim komutumda ölümden yürürken sadece burnumdan derin nefesler almaya çalışıyordum. Kendimi şimdi bıraktım onu hemen öldürdüm. Artık onu öldürebileceğimden emindim ama onun için kolay bir ölüm istemiyordum. Gözlerimin önünde içkençe çekerek çansını istiyordum. Bu yüzden onu kimin önüne atmam gerektiğini biliyordum. Biz merdivenleri tırmanırken ve Amon acı içinde inlerken üst kattan, sarayın girişinden "Amon'u buraya getirin!" diye bir haymet kopardı Arın.

Amon'un adimleri havada asılı kaldı.

Gölümsedim.

Onu bir çöp torbası gibi omzundan ittim.

"Su Krallığı'nın en acı damlasını tatmaya hazırlan profesör," diye uludım. Bu bizim meselemizdi. Bu sadece Arın ve benimle ilgiliydi. Bu artık sadece bize yapılanlarla ilgiliydi. Bu bizim için yapılanlarla ilgiliydi. Fedakârlıklarla. Bizim yüzümüzden ödenen bedellerle. Gen alamayacağı acılarla. Kırdığı kalplerle. Mahvettiği hayatlarla ilgiliydi. Son basamağı çıkarken onu kolundan tutup zorladım.

Kapının girişinde Arınla göz göze geldik. İkimizin gözlerinde de aynı kana susamışlık vardı. Bu öfkeyi, bu sınırsızlığı tanıyordum. Çok iyi tanıyordum. Ve bu öfkeye hiç kimseye güvenmediğim kadar güveniyordum.

Karşı karşıya gelene kadar birbirimize doğru yürüdük. Amon'un kolunu bıraktım. Kanına sarıldım. Onu ikimizin ortasına attım. Benim yanı doğru yatırdım. Gözleri önce beni sonra Ana'yı gördü. Her anıyesinin azap içinde geçmesini istiyordum ama o gölölüyordu.

Arın yüzüne doğru bir tokat gibi suyu çarptığında Amon dizlerini üzerine çöktü ama etrafına bakarak kahkaha atmaya devam etti.

Gözleri herkesin üzerinde dolanıyordu. Yaratığı yıkımdan büyük bir keyif alarak izliyordu. Hastalıklı zihniyle belki de kazandığını düşünüyordu. Sonu gelmiş bir idam mahkûmu gibi koyuvermişi belki de. Ama onun böyle huzurlu ölmesine izin vermeyecektim.

Onu içeriden mahvetmek istiyordum. Zihni gibi çürütmesini istiyordum. Bu yüzden yumruğumu sıkıttım. İste yaramaz vücudunun içindeki organlarını sıkıştırdım hissettim. Amon birden inledi. Nefes alamıyordu. Müş gibi gırtlığı tıkandı. Açık ağzından dışarıya kan kusmaya başladı. Daha çok gülümsedim.

Her saniyesinde gözlerinin içine bakmaya devam ediyordum. Kışkırtıcı mavi gözlerimle ona bakmaya devam ediyordum. Karşında insana ya da Alfine benzeyen bu yaratığa bakıp dinliyor ve öğreniyordum. Görüntülerin nasıl da yanıltıcı olduğunu.

"Kanatlara ilgin olduğunu bilmiyordum," dedi Ann buz gibi bir sakinlikle. Elleri iki yanında boşlukta sallanıyordu, Amon sanki hareket ettiğinde ondan kaçabilirmiş gibi ellerini kolluyordu. "Çömen bir kral olarak sana biraz kanat bağışlamak istiyorum." Su Lorda, Toprak Lordu'nun etrafında dönerken kedi kadar kurnaz ve sessizdi. Bir ölüm gibiydi. Ve Amon biraz sonra kendisini alacağını hissediyordu. Soğuk bir ürperti hepimizi ensesinden yakalamıştı.

"Ama onun için biraz yer açmak lazım."

Ellerini havaya kaldırdı. Parmaklarını birbirine yapıştırdı. İki bileğini de çene hizasında tuttu. Tek hareketle ellerini bıçak gibi, bir şeyi kesiyormuşçasına aşağı doğru hızlı hareket ettirdi. Amon en- zı çıktığı kadar bağırdı. Ve bir saniye sonra sırtında iki tane büyük bıçak yarası açıldı. Gömleği kana bulanırken işaretlenmiş iki kanat gibi görünüyordardı. Kandan kanatlar...

İşte korktuğu delilik böyle bir şeydi. Hissettiğim delilik de böyle. Ann aynıısını bir kez daha yaptı.

Sarayın içindeki tüm kapılar aynı anda büyük bir şiddetle açılıp kapandı, pencerelerden içeriye şiddetli bir fırtına vurdu. Rüzgân

peçöyle etrafımızda duran eşyalar yavaş yavaş yere döktülmeye baş-
ladı. Su Lordu Arın'ın kanlı savaşına Hava Lordu Sina da eşlik etti.

Bir kez daha sırtında aynı yerde derin kesikler açıldı.

Amon başka bir fırtına rüzgârının gücüyle havaya yükseldi ve
hızla yere çarptı.

Bir kez daha.

Toprak Lordu'nun beyaz gömleğinde tek bir damla beyazlık
kalmayana kadar bunu sürdürdü. Önce gömleği, sonra bütün zırhın
cebin kanından bir cehennem döndü. Rüzgâr biddetini korurken
ayaklarını zemine daha sağlam bastım. Saçlarım etrafında uçuşu-
yor, yüzümü örtüyordu. Ne etrafında olanları sezebiliyordum ne de on-
lara kulak asabiliyordum. Amon'un ölümü gözümde ustalikle resme-
dilmiş bir tuval gibi görünüyordu.

"Dur artık," diye sesini duyurmak için olabildiğince bağırdı Ada-
la. "Onu öldüreceksin."

"Ben de bunu istiyorum." Arın'ın gözleri bembeyaz olmuştu. Ra-
hunun da sağduyusunun da gözlerini içine çekildiğini hissedebiliyor-
dum. Ondan yayılan sınırsız öfke ikimizin arasındaki bağıın üzerinde
dolaşıyordu. Kendini ve düşünme yetisini tamamen kaybetmiş ama
bu ilk kez sorun değildi.

"Nova," dedi Sina. "Onu durdur. Kendini de öldürecek. Onu öl-
düremezsiniz, sonuçlarının ne olacağını biliyorsunuz." Kapılar aynı
biddetle yeniden kapandı. Pencerele içeriye, hepimize varan rüzgân
gemi çağırды. Sesler yavaş yavaş kesildi. Amon'un inlemeleri, Arın'ın
hızlı soluklanmaları dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

Diyarda bir lordu veya vârisi öldürmenin bedelini kendi canıyla
ödüydün. Her kim olursan ol. Bu doğrudu. Ben sonuçlarını ne
olduğunu biliyordum ama onların en ufak bir fikri yoktu. Bu yüzden
Amon'a daha çok yaklaşan ben oldum.

"Arın öldüremez," diye fısıldadım. Çünkü büyük bir enerji açığa
çıkışında ona denk başka bir enerji daha çıkar. Ve buna istediğiniz

anlamı yükleyebilirdiniz. Deliliğin dahillik ve sınırsızlık olduğunu söyleyen çok kişi duymuştum, artık haklı olduklarını görüyordum. Kafamdaki tüm parçalar bir araya toplanmış ve resim artık görüle hale gelmişti. Artık bulanık bir su yansıması değildi, bir ayna kadar pürüzsüzdü hileli zarlar.

Amon'un yüzünü çenesinin altından kavradım, bana bakabilmesi için iyice başını kaldırdım. Son gördüğü yüzün benim yüzüm olmasını istiyordum. Son baktığı gözlerin benim gözlerim olduğunda emin olmak istiyordum.

"Bir gün," diye fısıldadım. "Yeniden doğarsan Amon, su balıktan birine bulaşmadığına emin ol." Çenesini geriye doğru ittim. Se-delediği anda yeniden uzanıp boğazını tuttum. Tek elimle, var gücümle sıkmaya başladım. Ama benim onu öldürecek kadar fiziksel gücüm yoktu. Hayır, yapmaya çalıştığım da yapacağım da bu değildi.

"Nova," dedi Adalia. "Lütfen yapma." Bize uzanmaya çalışıyorlardı ama güç etrafımızda döndüyordu. Farklı bir enerji akımı taze Arin ve beni çevrelemişti. Başkasının içeriye girmesine engel olan şeffaf bir tabaka etrafımıza kuşanmıştı. Sanki geçiş için yeterince delirmemiz gerekiyordu. Ayzar'ın sesi de Adalia gibi geriye geldi. Hana ulaşmalarına izin vermeyecektim.

"Nova," dedi Arin. Kendine gelmiş gibi duruyordu ama başım kaldırıp ona bakmadım. Önce su. Önce suyla boğulmasını istedin. Cığerlerindeki bütün suyu ona karşı kullandım. Güçlerimi parmak uçlarımda düğümli iki ip gibi hissettim. Kendi vücudundaki suyu çağırdım, su emrimle bana doğru çekilirken boğazında durdurup ottukadım. Amon dahil herkes neyle olduğunu anlayacak kadar Tıpkı Lordu'nun çıkmaz yüzü havasızlıktan morarmaya başlamıştı. Bu kadar çabuk olmasını istemiyordum, ona nefes alması için birkaç saniye verdim. Su, komutumuyla geri çekildi. Amon öksürerek yere doğru eğildi. aysakta zır zır yalnızca sendeleyerek durabiliyordu. Acıyla inleyen bir ses, af dileyene kadar, yalvarana kadar aynasını yapmaya devam ettim.

"Nova," diye seslenmeye devam etiler.

Elimi kendi etrafımda doladırdım. Sadece Amon ve ben. Sadece kimizi koruyan bir su girdabı etrafımızda sonsuz bir hızla dönmeye başladı. Su Lordu'nu da bu deliliğin dışında bıraktım, bu defa yapacak şey onu bile aşırıyordu. Bu vürisin şarkıydı. Bu artık sadece benim savaşımdı. Benim için başlayan bu savaşın sonunu getirmenin vaktiydi.

Korktukları, hem de herkesin korktukları o şey olmaman vaktiydi.

İçimde bir ışık huzmesi dışarıya doğru taşıdı, nefes almış gibi rahatlayarak soluklandım. Ne histi ama...

"Güç böyle hissettiriyor demek..." Amon'a doğru fırladım. Kahverengi gözleri şahit olduğu bu ihtişam karşısında ilk kez geri çekilmek istedi.

"Durdur şunu Arın!" diye bağırıldılar. Ama durduramazdı, artık bunu hiç kimse durduramazdı.

"Nova..." Arın'ın gergin sesini duyduğumda Amon'a gülümseyordum. O da anlamıştı. İçeriye giremiyordu, Su Lordu ilk kez aplanmaz bir su engeline çarpmıştı. Artık o da biliyordu, benim içime neyi soktuklarını, neyi sakladıklarını, beni nasıl bir sınırsızlıkla zehirlediklerini artık Arın da biliyordu.

Daha da öfkeyle Amon'a yaklaştım.

"Tanrıçalarla tanıştım," dedim sadece onun duyabileceği şekilde.

"Bana suyu nasıl kullanacağımı öğrettiler..." Bana suyla nasıl bir cehennem yaratabileceğini gösterdiler. Suyun her zaman söndürebileceğini, istediğim zaman onunla nasıl bir yangın başlatabileceğini. Herkes gibi bir gün bu gücü onlara karşı da kullanacağımı düşünmeyecek kadar gözleri dönüştü. "Yavaşça eğilerek gülümsemeye devam ettim.

"Tıpkı senin de bir gün canını alacağımı tahmin etmeden yoluna çıkman gibi Amon..." Bu defa kanla saldırdım. Beklemedik ve arıydı. Dizlerinin üzerinde geriye doğru savruldu.

"Sen de öleceksin," diye fırladı. Ses telleri nerdeyse patlamıştı. Sesi cızırtılı bir kasetten gelir gibi kısıktı. Kalktım anım.

"Ölmeyeceğim," diye başımı salladım. Ve kimse'nin bilmediği, benim de yeni öğrendiğim kısım buydu. Ben ölmeyeceğim çünkü ben olanı, ölmeyeni öldürmek için doğdum. Daren'le kaderlerimiz bu yüzden birleştirildi. O kötülüğü kurmak için dünyaya geldi. Bense deliliği.

Daren kötünün kötüsü olmak zorunda kaldı.

Ben akıl sınırlarını daha önce kimse'nin zorlamadığı kadar açacağım.

Ona doğru eğildim ama kanına doğru seslendim. Bunu ruhumda hissedebiliyordum. O kan benim de bedenimden çekiliyormuş gibi sızırıyordu. Amon yavaşça tükenmeye başladı. Bütün bir kan yuması boğazını tıkadı. Sonra kulaklarından akmaya başladı, sonra gözlerinin pinarlarından, sonra burnundan...

Elemental kendi sihrini yapmaya çalışıyordu ama işe yaramıyordu. Ben ona saldırdıkça diyor da bana saldırdı. Ben onu boğmaya çalıştıkça diyor beni boğmaya çalıştı. Tanrıçaların uyarısını kabul ettim. Umurumda değildi. Bu defa onların kazanmasına izin vermeyecektim. Artık beni kaybedemeyeceklerini biliyordum.

Sesleri ve varlıklarını yok saydım. Etrafımdaki bariyeri yıkmaya çalışan o ilahi güce sahip lordları yok saydım. Buradan bir tane ya da iki tane ama bir şekilde ölü çıkacaktı. Bu defa elimden kurtulmayacaktı. Bu defa yaptıkları yanına kâr kalmayacaktı. Bu defa bir hücrede bile hiçliğe terk edilmeyecekti. Hücrede geçirdiği her gün onun için kurtulabileceği güne dair bir umut taşıyordu. Onun buna hakkı yoktu. Ondan önce bu umudu aldığımı artık biliyordum.

Gırtlığından çıkan hırıltılar sonuna geldiğini haykırıyordu. Ellerini oynatmaya, konuşmaya, beni durdurmaya çalıştı. Ama sanki benim de boğazıma sarılan o elleri bile umursamadım. Burnumdan akan kanı elimin tersiyle sildim. Ona yaptığım her şey aynı şiddetle bana dönüyordu ama ölümün kendisine ve ölümseverliğün en saf hâle dönmüş bilincim ona karşı koyuyordu.

Boşluk, var olduğumdan beri beni içine almasından korktuğum, boşluk kapanmıştı. Öğrendiklerim o boşluğun içini yavaş yavaş doldurmuştu. Kayıp yoktu, kaybedecek bir şeyim yoktu. Melekler deninde her şey zaten elimden alınmıştı. Ben herkesin ellerinden alınmışım. Bu diyar kendi ağlarını örmüştü ama benim sırım de o ağın içlerinden işlenmişti.

"Olanları değiştiremezsin." Amon'un ite kaka söyleyebildiği sözler bunlar olmuştu. "Ama ben yapabilirim."

"Ne cüretle?" Yakasına yapıştım. Sihrin tek başına verdiği zarar ölümü dindirmeye yetmiyordu. "Ne cüretle hâlâ karşımda konuşabilirsin?" Gözlerimden sinirle, kederle yaşlar akmaya başladı. "Onun babasıydın," diye fısıldadım. "Onun babasıydın. Böyle bir acıyı nasıl yaşatırsın."

Biraz daha hırladı.

Onu düşündüm. Ben bir insanın kanatları olmasını hayal edemezdim. Ama bir uzvunun koparılmasının ne demek olduğunu düşünebilirdim. Canlı canlı onu kesip senden aldıklarını. Ve hayatı boyunca bunun duklığını yaşayacağını anlayabilirdim. Ne merhemi ne de şifası olan o ağların yerine koyup kendimi, bir kanser gibi ruhumu bile öldürürdüm.

"Nasil yaparsın!" diye tısladım.

Boğazım tıkanmıştı.

Sonuna kadar açık olan gözleri artık kana bulanmıştı. İşte, nihayetinde o gözlerinde pişmanlık vardı. O pişmanlığı oden almıştım. Son nefesini dudaklarından taştan kanın ardından verdi. Ağrıyaan bedeni elimden düştü. Açık gözlerinde o pişmanlık ifadesiyle birlikte. Onun yok oluşuyla birlikte ben de dizlerimin üzerine düğtüm.

İçimdeki boşluğun yerini daha kuvvetli bir ağırlık aldı. Boşluğa olan korku yok oldu ama geriye karanlık bir delik kaldı. Karşımdaki varlık tüm dünyanın göremeyeceği bir kötülüğe sahipti, eli kandan gürümüyordu, aldığı canların hesabı yoktu ama yine de nefesi benim ellerimde kesilmişti.

Birini öldürmenin, böyle güçlü bir varlığı öldürmenin senden de ne kadar çok şey götürdüğünü artık biliyordum ama umurunda değildi. Onu yok etmek için kendinden bir parçayı feda etmeye razıydım. Bunca zamandır yaptıkları ile bunu çoktan hak etmişti.

Su Krallığı'na yaptığı.

Arın'a yaptığı.

Bana yaptığı.

Adalia'ya yaptığı.

Daren'e yaptığı...

Su girdabı benimle birlikte yorulup aşağıya doğru aktı. Kan ve su birbirine karışırken Amon ve ben karşı karşıya yatıyorduk. Oana öldü ve kana bulanmış suratına baktım. Şimdi parmağımı oynatacak halim yoktu ama sonunda herkesin kaybetmesine değmişti.

Sonunda ben kazanmıştım.

Kaybettiğim büyük bir parçayla birlikte.

Bu kadar büyük bir gücü içinde yaşatmak, bu kadar büyük bir günah işlemek, bu kadar büyük bir bedel ödemek ve bu kadar çok acının sebebi olmak... Ruhun parçalanmasının ne demek olduğunu biliyordum. Hepsi, kazandığın her şey senden denk bir parçayı alıp götürüyordu.

Nihayetinde ben, tüm bu karanlığın ortasında hayat ışığım sönmüş gibi hissediyordum. Onu öldürmüştüm, onunla birlikte temsil ettiğim o umut ışığını belki gökyüzünde tek başına parlamaya direnen o yıldız da söndürmüştüm. İstedikleri şey olmuştum, intikamımı almıştım ama tanrıçaların haklı olduğunu da ispatlamıştım. Amon'u öldürebilecek gücüm varsa aynısını bir başka lorde da yapabilirdim.

Ve yapmamı isteyeceklerdi.

Beni bu noktaya, şimdi yan yavaş yavaş uzanmış, artık canlar gözlerine baktığım bu adamı öldürmeye iten her şey istemediğim diğer şeyleri yapmaya da itecekti. Bu diyar herkese yaptığı gibi beni de yavaş yavaş tüketecekti.

"Nova." Yanına ulaşan Arın oldu. Bu kuyumetin ortasına atla-
mı ilk o olmuştu. Sesini duymak beni irkiltti. Ona bakamadım bile.
Bösem zaten anladığı şeyi gözlerimde görecekti. Ona denk güc-
ten ona nasıl yok edebileceğini ve bir gün bu gücün onun peşine
dureceğini görecekti.

"Nasıl?" diye fısıldadı Amon'un sönmüş ruhunun ferine bekarken.

"Beni öldüremezler." İşaret parmağım önümdeki kan gölünün
üzerine belli bir ritimde çarpıyor ve sessizliğin içinde pıt pıt yankı
yapıyordu. Kanın parmak izime nasıl işlediğini seyrederken gülüm-
sedim. Delirmiş gibi gülümsedim. "Beni öldürürlerse sana karşı tek
kudretini kaybedecekler." Kapattım gözlerimi.

Biliyordu. En başından beri biliyordu. Daren biliyordu.

"Daren bu yüzden dalgaya itmişti beni. Ölmeyeceğimi biliyor-
du. Ama tanrıçalar şeytani de kandırdı. Beni ilmek'e almalarının tek
sebebi sana karşı kıskırtmaktı. Benim yerine geçmeyeceğini bili-
yorlardı. Orada kalıp senden nefret etmemi istediler. Oradan çıkıp
canı yok etmemi istedikleri gibi." Parmağımı biraz daha kanın içinde
aşırttım, bir yağın üzerinde hareket ettirmeye henziyordu ama
teraberinde kirli bir his ve kötü bir koku geliyordu.

Yüzüstü dönüp diğer parmaklarımı da bir tuvali boyuyor gibi kan
gölünün üzerinde dolaştırmaya başladım. Aniden kahkaha attım.

"Tanım! Çok zekiler... Sokağa atılmış bir köpek gibi. Beni bar-
nağa aldılar. Sonra aç ve susuz bıraktılar. Yalnızlığa terk ettiler. Ba-
naklardaki köpeklerin zamanla yabanileştiğini ve salkırganlaştığını
biliyor muydun? Bunu büyükbabam anlatmıştı, bu yüzden beni sık
sık barnaklara götürürdü." Başımı hızlı hızlı sallayarak parmakla-
rıyla geniş bir daire çizdim.

"Nova..." Arın yanlış bir şey yapmışım ve buna üzülümüş gibi
kızgın bir şekilde mırıldandığında nihayet doğrultmuş ve dizlerimin
üzerinde oturmaya başladım. Kollarım cansızca iki yanında sallandı.
Ötende, en az onun kadar beni de hayrete düşüren bir çizim vardı.

Büyük bir dairenin içinde tam ortadan inen iki uzun çizgi bir yol anımsatıyordu. Çizgilerin arasında çapraz inen desenler hiç kaymadan aşağıya uzanmış, onların da tam ortasından başka bir düz çizgi ikiye ayırmıştı.

Yol bölünmüştü.

"Bunu neden çizdin?" diye fısıldadı. Üzerinde tonla ağırlık olduğunu hissettigim göz kapaklarımı kapatıp açtım.

"Geliyorlar..." Söylediğim tek şey bu oldu. Onlar geliyor ve o köprüyü açan ben oldum. Yollarındaki ilk engeli, onları yasaklı bölüyle hapseden Toprak Lordu'nu öldürdüm.

"Tanrıçaların bana yaptığı şey buydu. Beni tuzağa düşürmek istediler."

Herkesten uzaklaşmamı, herkesten nefret etmemi istediler. Onlara karşı, en çok da Ann'a karşı bilenmemi istediler. Onların yanında olmamı, onların dediklerini yapmamı istediler. İçime bir göç parçası koydular ve beni bir kukla gibi oynattılar.

"Ama sen onları tuzağa düşürdün." Daren ayakta idi, tam karşımda. Önümde çizilmiş o dairenin diğer ucunda. Üzerime doğru eğildiğinde onun mavi gözlerini görünce bütün özgüvenim yerle bir oldu. Ann tutup beni ayağa kaldırırken gözlerimi ondan alamıyordum. Ona bakmak artık çok zordu. Benim için neler yaptığını, neden yaptığını görerek ona bakmak çok zordu.

Ann parmaklarını havada hareket ettirdi, Daren'in görüp ona baktığı kan çemberini basit bir parmak hareketiyle sildi. Çizdiğim şekil yok oldu ama titreyen parmaklarımanın ucundaki kan izime karşı.

"İyi misin?" diye sordu Adalin yanıma gelip. Zarifçe eğildi, parmaklarıyla yüzümü silmeye çalıştığında gözlerime kadar kana bulaştığını düşündüm. "Sen Ann'dan daha delisin, bunun mümkün olacağını sanmazdım."

"Ben yine bütün paramı Ann'a yatırırdım," dedi Daren kocaman bir gülümsemeyle. Daren her zaman yaptığı gibi olup bitenin üstüne

armeye çalışıyordu. Her zaman olduğu gibi beni korumaya çalışıyordu.

Ann bana bakıyordu. Bakarken acı çekiyordu. Herkesin önce o alıyordu. Daren'le belki de bir ruhu paylaşıyorduk ama Su Lorda ile kimsenin aklının alamayacağı bir gücü paylaşıyorduk. Hissediyordu, damarlarında sürtünen ve bir yılan gibi etrafıma dolanan o gücün beni nasıl dibe çektiğini hissediyordu. Bileğimdeki, ilünek'e girmek için ödediğim bedeli, Ourobus sigili aylar sonra ilk kez yanıma başladı. Acıyla dudaklarımdan bir inleme kaçtı. Bileğimdeki yılan mührünün bir anlığına hareketlendiğini Arın ve benden başka hiç kimse görmedi.

Adalia, "Seni kaldıralım," diye fısıldadı. Kollarımın iki yanından tutup beni hareket ettirmeye çalıştığında nihayet fiziksel bütünlüğümü yeniden kazandım. Ondan destek alarak ayağa kalkmaya yelten-dim ama dokunduğum bembeyaz teninde kanlı parmak izlerim belir-di. Elimi hızla kendime çektim.

"Sorum yok," diye güvence verdi Adalia. "Bana yaslan." Gözleri sadece beni görüyordu, belki de onun nâgueli olduğu için Arın'ın benim için duyduğu endişeyi o da hissedebiliyordu. Su kalkanının gücünü ilk aşan Arın olmuştu, o görünmez çemberden içeriye giren ikinci kişi Daren olmuştu, suyu aşabilmesinin nedeninin artık ben olduğumu biliyordum. Adalia suyun içinden geçebilen üçüncü kişi oldu ama diğerleri hâlâ dışarıdaydı.

Bu yüzden denizkızı, "Ayakta durmak zorundasın," diye kulağıma fısıldadı. "Görmelerine izin vermemelisin. Arın öyle yapar." Bana bakan yüzü hüzünlüydü, korumaya ve destek olmaya çalışıyor-du. Su Krallığı böyle yapardı. Birbirinin arkasını kollar.

Ama onlar benim arkadan vurmamı istiyorlardı.

Yine de başımı salladım ve ayaklarımdan üzerinde durmayı başardım. Adalia bir sis bulutunu ikiye yarar gibi su kalkanından geriye kalanı indirdi.

"Nova, sen iyi misin?" Nasıl göründüğünü Sonay'ın irtilemiş gözlerini gördüğümde merak ettim. Bana doğru geliyordu ama gördüğü an ayakları boşlukta takılı kaldı. Sina ve Ayzer yerde cansız bir şekilde yatan Amon'a bakıyordu. Ariana ise Arın'a kilitlenmişti, Su Lordu için yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hemen anlamıştı.

"Arın'ın vârisi..." Daren derin bir nefes alıp alayıp maskesini yüzüne iyice yerleştirdi. Artık orada değildi ama o yine de yörreken orada bir çember varmış gibi etrafında dolandı. "Yine de delilik konusunda Nova seninle yarışamaz." Arın onun ne yapmaya çalıştığını benden daha hızlı anladı. Ayakta duramadığını biliyordu. Buna anlamak hâlâ benim için güçtü, hâlâ kalp kırıcıydı ama biliyordu.

Arın ona döndü. Yüzü aydınlandı. Üzerindeki rehavet yok olmadı ama bir anlığına onu paylaşacağı biri olduğunu gördü. Buna inandı.

Tek başına boğulmayacaksın.

Tek başımıza boğulmayacağız.

Ama hangimizin ellerine zincir vuracağız?

Sina, Arın'ın yanına yanaştığında var olan yıkıma bakıyorlardı. Olanları hazmetmeye çalışıyorlardı. Sonunda herkes kurtulmuştu. Amon hem Arın'a hem Daren'e yapılanların bedelini ödemişti. İkisinden de öyle çok şey almıştı ki: şu an kimse ölmeden onun canını nasıl aldığını sorgulamıyordu. Bu savaş değildi, bu barıştı ama benim için değil.

Su Lordu önce Gece Yansı Lordu'nun omzuna vurdu, Daren gülümseyerek hafifçe geriye doğru bir adım attı. Arın onu kendine doğru çekip sıkı sıkı sarıldı. Su, ateş, gece, ışık, dalgalar ve kayalar bir araya geldi. Hava Lordu da onlara katıldı. Bulutlar ve ılık esen rüzgâr üçünü birbirine sıkı sıkı bağladı.

Kalanlarımız sadece seyrettik. Diyarda bir düşmanın alt oluşunu ve dostluğun yeniden doğuşunu.

Buraya ilk geldiğimde onlar ilahi lordlardı.

Haikları, sarayları yöneten. Onları koruyan. Onlara güven veren.
Göçlü, yenilmez, karşı konulmaz.
Korkusuz olan ama en çok korkulanlarda.
Onları tanıdıkça aslında ne kadar korktuklarını gördüm.
Ne kadar yalnız kaldıklarını.
Sevgiye ne kadar aç olduklarını.
Onlar ilahi lordlar ama aslında hepsi hâlâ küçük birer çocuklar.

"O gerçekten öldü mü?" diye sordu Ayzer. Gözlerini yerdeki be-
den alamıyordu, sesi bir mırıltı gibi çıkmıştı anca. Adalia bir kez
olu bana bakıp iyi miyim diye kolladı. Değildim ama Ayzer'in bu
arın karşısında ne hissedeceğini bilmiyordum. Sadakatsiz oldu-
ğunda Arın'la aramdaki bağın nasıl koptuğunu ve nasıl acı verdiğini
biliyordum. Hem de bağlayıcı izim olmamasına rağmen. Öldüm o
hep neler yapıyordu kim bilir.

"Öldü," diye onayladı Arın, kendini de inandırmak için bir kez
olu Amon'un yüzüne bakarak.

Bir süre herkes sessiz kaldı.

Asıl soruyu kimin soracağını düşünüyorlardı belki de böyle an-
larda bu cüreti gösteren genelde ben olurum ama ilk kez hiçbir şey
öylemek, tek kelime bile konuşmak istemiyordum.

Ayzer topuklarını zemine çarparak yavaş adımlarla yürüdü. Top-
rak Saray'ının muhafızı olan Eris artık bir adım arkasındaydı. İkisi
kızların üzerine çöktü ve eğildi.

"Lordum," diye selamladılar Daren'i.

18. BÖLÜM

Günahkârlar ve Bağışlananlar

Bir yangının söndüğünün tam olarak neye benzediğini hiçbir zaman düşünmemiştim. Yangın yok edici görünse de bana hep yok edilemez gelirdi. Bir kâğıdı ateşe verdiğinde ondan geriye külleri kalırdı, ateşe atsan da tamamen kurtulamayacağın şeyler vardı.

Yaşadıklarımız gibi. Anlarımızdan bize kalanlar ateşin ardından kalan külleri anımsatıyordu. Onları rüzgârı atıp savurabilirdiniz ama bu sadece dağılmalarına neden olurdu, evrende hiçbir şeyin yok olmayacağı sonucuna bu şekilde varmıştım. Ama o külleri bir araya getirip yeniden o kâğıda ulaşıyorlardınız. Bu da bana izleri anımsatıyordu. Geri alamazdın, bir kez daha okuyamazdın ama yok edemezdin de.

Adalia beni temizlenmem için odama getirip sadece suyu içine girmemi istedi. Saçlarımdan ılık suya akan kurumuş kan kalıntıları görmek için gözlerimi yummuş, bacaklarımı kendime çekip sıkı sıkı tutunmuştum.

Su ne zaman bulansa, kana bulansa Adalia dolunuyor ve onu biraz daha temizliyordu. Onu bileğinden tutmak ve benim ağız-
den de yapışan bu kiri temizlemesini istiyordum. Aklıma mukayyet
olabilmek için biraz daha dişlerimi sıkıyordum. Tırançaların içinde,

ulaşamadığım bir yere bıraktığı o enerji akımı yavaş yavaş beni ele geçiriyordu, bir köprü açılıyordu, kilitleri kırılıyordu.

Amon'u yok etmek çok şeye mal olmuştu. Enerjime ama dehası kalbime. Artık tamamen kırgın hissediyordum. Bunca zamanda bilmediklerim artık bildiklerim ve kaçamayacaklarım olmuştu. Bu yüzden daha önce Arın'ı ele geçiren o soğukluk şimdi de pençelerini benim ruhuma geçirmişti. Üşüyordum ve öyle tırtıyordum ki ne yaparsak yapalım su sürekli soğuyup duruyordu.

"Çok fazla enerji harcadınız vârisim," dedi saçlarının üzerindeki köpükleri aktırken elleri kırılacak biblo bir bebekmişim gibi nazikti. "Şimdi biraz sakın olmalı ve gücünüzü kazanmalısınız."

"Nova..." Ses dudaklarımdan zâr zor çıktı. Sabun kokusu tüm banyoyu ele geçirmişti ve Adalia suyun içine ne koydu emin değildim ama beni sakinleştirmeye yardımcı olmuştu. "Bana siz diye hitap etmene gerek yok, Nova diyebilirsiniz."

Sessizce gülümsedi.

O iyi hiriydi. Su halkının nasıl olacağıyla ilgili çok düşünmüştüm. Gözümün önünde Arın ve benim dışımda hiçbir örnek yoktu ama Adalia bana umut veriyordu. Sadıktı, merhametliydi ve güçlüydü. Olmamız gerektiği gibi belki de.

Arınla ben vahşiydik. Sabırsızdık. Gücümüz aslında güçsüzlüğümüzdü. O güçle herkesi koruyabilirdik ama kendimizi ya da birbirimizi koruyamazdık. Yine de denemekten vazgeçemezdik. Biraz daha ısrperdim. Onu korumak zorundaydım, kendimden korumak zorunda.

Denizkızı su berraklaşana kadar hiç yorulmadan beni yıkamayı devam etti. Su sonunda duruldu ama ben o kadar şanslı değildim. Kollarımdan tutup beni kaldırırken elimde olmadan ağırlığımı ona verdim.

"Hadi seni yataralım." Havluyu etrafıma sıkıca sardı. Sadece başımı salladım. Şu an yanımda olabilecek bir sürü kişi vardı ama beni bu mahremiyeti sunacak tek kişi Adali'ydi. Arın'ın neye ihtiyacı olduğunu benden daha iyi bilmesi güvenilir ve rahatlatıcıydı. Gör-

öllerinden, anladıklarından sonra bile hâlâ birbirimizi kolladığını bilmek şu an beni ayakta tutan tek şeydi. Kimsenin sorularına maruz kalmak istemiyordum ve hepsinin yüzlerce sorusu vardı.

Birinin hariç.

Biri sonunda sorularımın cevabını vermişti.

Ama şimdi onu söyleyeceğim ne vardı bilmiyordum.

"Teşekkür ederim," dedim. Yatağın ortasına oturup bacaklarımı tıdım çektim. Adalia odadan çıkmak yerine yanuma gelip çapraz şekilde oturmada önce aynanın önünden bir tarak aldı. Saçındaki suyu parmaklarıyla çekerken gülümsedim. İşe yarar bir mumarıydı.

"Nasil hissettiğini anlatmak ister misin?" Saçımı yavaş yavaş taranaya başladı. Gözlerimi kapatıp sadece bu dinginliğe teslim olmak istedim. Nasıl hissettiğimden emin değildim. Hem bomboş hem doldoluydum. Hem cevapsız hem cevaplarla doluydum. Hem hayal kâğıdına uğramış hem de yeni düş kapılarına uğramıştım.

"Sonunda istediğim oldu," diyebilirdim dizlerime bakarak. "Tüm sırlar açığa çıktı. Herkes her şeyi öğrendi ama bu..."

"Güvensiz mi hissettiriyor?"

Onaylarcasına başımı salladım.

"İnsanlar bu yüzden sırlara sığınır Nova," dedi tatlı tatlı. "Onların bizi koruyacağı yanlışlığına düşeriz ama hepsi sadece olacak olanı erilemeye yarar. Gerçekler er ya da geç kapına dayanır. Herkesi kandırabiliriz ama zamana yalan söyleyemeyiz."

"Diyanın en tehlikeli Lordunu öldürdüm." Kaşlarını çatıp dudaklarını birbirine bastırdım. Bunu sesli söylemek yaparken hissettiğim ökeyi geri çağırılmıştı. Elimde olsa onu birkaç kez daha öldürürdüm. "Ama bunun sonuçları nasıl olacak bilmiyorum. Tanrıçaları kızdırdığını biliyorum." Hem de çok fena kızdırdım. Onları hem kızdırdım hem de onların kapılarını araladım.

"Arın'la konuştum. Amon'un ölümü yaptığı tılsımı etkisiz hale getiremezmiş. Büyük bir büyü olduğu için aksine ölümü taşların

mahrünü ağırlaştırmış. Amon kendini güvence almak için öldürme büyüü daha da etkili kılmasını sağlamış. Böylelikle tanrıçalar onu öldürmeyi denemesin istemiş."

"Kıcını nasıl kurtaracağını biliyor."

Güldü ve omzumdan tutarak önüme doğru eğildi. Mavi gödesini kırtıktan sonra "Ama senden kurtulamadı," diye kaşlarını kaldırdı. Zorlukla tebessüm ettim.

En azından taşlar bir araya gelmediği sürece tanrıçalar için edilecek bir şey yoktu. Ve o kolyeyi su halkını uyandırdıktan sonra ya yok edecektim ya da Arın bu tılsımı kırmamanın bir yolu bulmalıydı. Sanırım bunun yolu da Arın'a bu gerçeği söylemekten geçiyordu. Artık bunu söylemekte bir sakınca yoktu. O daha güçlüydü ve daha kendindeydi. Bu artık onun için bir dert değildi çözmenin kendisiydi. Aksi taktirde bu ikimizin en büyük sorunu olacaktı.

"Rahatlamak için sıcak bir şeyler içmek ister misin?" Bakışlarında anlayıştan başka hiçbir şey yoktu. Ne sorguluyor ne de kurtarıyordu hem de bazı şeyleri görmüş olmasına rağmen. Anlamasam rağmen.

"Hayır." Boğazımı temizlemek için hafifçe öksürdüm. "Yeterince şey yaptın. Bana Arın'ı çağırır mısın lütfen? Sadece onu görmek gerekiyor."

"Eminim o da seni görmek için deliriyordur." Gölümseyerek başını salladı.

"Teşekkür ederim."

Her şey için.

"Ne zaman ihtiyacınız olursa varısım." Tatlı bir tebessümle ardından önümde eğildikten sonra sadece denizkızlarına özgü olabilecek kadar narin bir şekilde yataktan doğrulup odadan çıktı. Gimijon emnin olmak için bile birkaç dakika ardından öylece bakmam gerekmişti. Havlunun üzerinde ellerimi aradım. Her şey bulanık ve yavaş geliyordu gözümde. Parmaklarımı temizdi ama kanın kokusu hala her-

1

anda üzeydi. Bunun belki de daha kötü hissettirmesi gerekiyor. Ben kendimi muhteşem hissediyordum. Beni anil endişelendiren şeyti. Hem çok yorgun hem çok dinginim. Hangi yarının ağır bacağına görmek üzereydik.

Sadece daha fazlasını istiyordum ve bunun nasıl sonuçları olabileceğin öğrenmenin tek yolu bu güdülere sahip kişiyle konuşmaktır. Deliliğinden daha iyi bilen. Güçlerin sınırsızlığını benden daha uzun süredir taşıyan.

Nefes almaya konsantre olarak ayağa kalktım, dolaptan rastgele bir elbise alarak olabildiğince hızlı bir şekilde giyindim. Saçlarımı kulakların üzerinde hızlı bir topuz yapıp odanın içinde volta atmaya başladım. Yorgun, telaşlı ve sabırsızdım...

Karı bir kez tıkladı ve açıldı, oraya doğru hızlı adımlar atıp Ann'i kapının aralığında karşıladım. Kalbim çok hızlı atıyordu. Sakin olmaya çalışıyordum ama aklımdakilerle bu mümkün değildi.

Örten da üzerini değiştirdiğini ve temizlendiğini fark ettim. Birkaç saat önce üzerinde benim de üzerimde olan kanlar vardı. Şimdi her zamanki gibi kusursuz ve ilahi görünüyordu.

"Nova," diye fısıldadı telaşımı adeta havada yakalayarak. Kapry'nin arasından kapattı. "Sen iyi misin?"

"Konuşmamaz gerekiyor." Kapry'a kadar gidip ellerini yakaladım. "Ben yardım etmen gerekiyor." Önce ellerimize baktı sonra bakışlarını gözlerime çevirdi. İçimde çok kötü bir his vardı.

"Onları kızdırdım." Başımı hararetle iki yaaa salladım. "Tatçıları," diye dudaklarını ısırdım. "Onları çok kızdırdım. Bunun bir bedeli olmalı, bana bir şey yapacaklar..." Ellerimi ondan çekip saçlarımın içinde gezdirdim. Beynimde yamalı parçalar vardı sanki. Birbiriyle uyumayan kılık değişik görüntüler. "O işaret neydi Ann? Ben yere ne çizdim?"

Omuzlarımdan destek verircesine tutunarak gözlerime bakabileceğim şekilde eğildi. "Wyrd ağı," diye açıklanmaya koyuldu. "Runik kullarda olan oldukça güçlü ve etkili bir sigil. Geçmişte gerçek-

İçerilerin bugünü etkilediği ve bugünün de geleceği etkileyeceğini hatırlatır. Bir çeşit uyarı. Tehlikenin kapının ardında olduğunu teyit edersesine "Tanrıçalar geçmişte yaptıklarımızın bize bunları yaşattığını ve şimdi yapacaklarımızın da geleceği etkileyeceğini söylüyor. Geçmiş anılabiliyorum ama şimdi ve gelecek arasında kararsızım. Amon'un ölümü onlar için bize verilecek bir uyarı olmamalıydı." Yüzümün önüne düşen birkaç tutam saç kenara çöktü. Benden daha soğukkanlı ve sakindi. "Sana verdikleri bu güç sadece içinde nefes alan küçük bir parça, seni korkuttuğunu biliyorum ama sen su vârisi-sin." Gülümseyerek beni telkin etmeye devam etti. "Sen en başından beri su vârisiydin. Ne gökyüzünün vârisi olmak ne benim karşında denk bir güç olmak, ne ikiz alevi bağı... Hiçbiri bunu kıramaz Nova, hiç kimse bizim krallığımıza olan sadakatimizin üstesinden gelemez. Hiçbir zaman gelemediler. Biz birbirimize döneriz. Her zaman döneriz." Sözleri, sesi, bakışı, inancı nihayet gözlerimin dolmasına neden oldu. Önce kirpiklerim sonra elmacık kemiklerim gözyaşlarıyla ısladı.

"Şşş..." dedi ellerini kollarıma kaydırarak. "Önce bir nefes al. Ben buradayım, sana hiçbir şey olmayacak. Buna izin vermem. Hiçbirimiz izin vermeyiz." Söylediklerine inanmayı çok istiyordum ama hâlâ tam olarak bilmedikleri vardı ama tüm kalbimle diledim, bunu başarabilmeyi diledim.

"Anlamıyorsun..." Parmaklarımla yüzümü sildim. "Bütün parçalar yerine oturuyor. Ariana, o gün... hatırlıyor musun? Amon'un saldırdığı, tacı ve taşları ondan aldığım gün. Ariana kötü bir şey olacağını söylemişti. Ben o gün yaşadığımız olaylardan bahsediyor sanmıştım... Ama hayır. Bahsettiği şey kesinlikle tanrıçalarla ilgili. Benimle ilgiliydi Arın."

"Bu ne zaman oldu?"

Ellerimi şakaklarıma bastırdım. Artık tüm olanları hatırlamış gibiydim. Her gün yeni şeyler oluyordu ve benim olan

birbirine bağlamam gerekiyordu. Elimde birbirine bağlanmış yüzlerce düğüm vardı ama ben ucunu kaybetmişim.

"Daren'den taşı alıp saraya geldim." Tane tane açıklamaya başladım. "Ariana'nın hasta olduğunu, beni görmek istediğini söylediler. Yanına gittim. Onun vârisi olmak zorundasın, Arın'ın yanında kalmak zorundasın. Bir kötülük yaklaşıyor, bugüne kadar görülmemiş bir kötülük. O ateşi söndürebilecek tek şey Arın'la senin. dedi... Bana bunları söyledi ama..." Ellerimle sanki daha fazlasını almak için saç diplerimi kazımaya başladım.

Onun kollarından kurtulup kapının önünde ileri geri yürümeye koyuldum. Bilincimin geri plana attığı her cümleyi geri kazanmak için aklımın odalarına girip çıkıyordum.

"Elemental yeniden yaratılıyor. Tanrıçalar huzursuz. Hava, su, toprak, ateş huzursuz. Doğa huzursuz. Gökyüzü de biliyor. Onun vârisinin peşindeler, onu öldürecekler." Ellerim iki yanımdan kayıp bavada sallandı. "İşte bu," diye fısıldadım boşluğa dalmış bir şekilde. "Bana bunları söyledi. Alevlerde gördüğünü söyledi. Sonra diğer kehanetler..."

Ann'in bakışları yavaş yavaş sarsıldı. Önce söylediklerimi kafasının içinde birleştirdi. Bana doğru bir adım attı.

"Sakin ol," dedi yeniden. "Kehanetleri söyle bana." Elleri yüzümün iki yanındaydı. "Sakin ol ve düşün."

Avuçlarının arasında başımı salladım. Nefes alışı hızlanmıştı.

"Kehanetlerin bir önemi yok." Hızla başımı iki yana salladım.

"Sana aşağıda söylediklerimi başka kimse duydu mu?"

"Sanmıyorum, ben bile zor duydum. Sen fısıldıyordum."

"Tanrıçalar..." Ellerim gömleğimin yakasını tuttu. Bunun önemli olduğunu anlamak zorundaydı. "Geri dönmeyiz Arın. Bu defa sadece seni değil, beni de öldürmek isteyecekler. Başladıkları işi bitirecek, belki de Su Krallığı'nı tamamen yok edecekler." Çünkü seni bana yok ettirmek isteyecekler. Senin önüne beni itecekler.

"Öyle her büyüden kurtulmalarının imkânı yok."

"Var," dedim çaresiz bir şekilde. "Onlara o yolu ben açtım. Onu taşları aldım, onları vârislere dağıttım. Kehanet, artık taşları vârisler taşıyor diye hatıyor. Dört vâris aynı anda aynı yerde taşları elinde tutduğunda yasaklı büyü bozulacak. Amon'u öldürmek bununla adanmıştı, büyü Amon'un kendisine bağlıydı."

Söylediklerim onu gafil avlanıştı. Şaşkın gözlerini kurtu ama daha hızlı düşünüyor, daha hızlı sonuca varıyordu.

"Onların dönmesine izin vermeyeceğiz. Taşların bir araya gelmesine asla izin vermeyeceğim." Bunu, bozulması imkânsız bir anıyımsı madde denem olur gibi dile getirmişti. Şimdi çıplak gerçeği görüyordu, bütün bunlar gerçekleştiğinde yaşayacaklarımızı biliyordu. Bu defa gerçekten kaybedecektik. Her şeyi ama daha önemlisi herkesi. Birbirimizi.

"Yalvarırım, taşı yok edelim. Gerekirse hepsini."

"Halkımızı uyandırmak için o taş ihtiyacımız var. Ama diğerlerine yok. Aynı anda bütün vârislerin bir arada olması gerekiyor devin, değil mi?"

"Evet, tılsım bu şekilde kırılıyor."

"Bu asla gerçekleşmeyecek."

"Bugün yapalım," dedim. "Onları bugün uyandıralım." Yeniden sıkı sıkı ellerime tutunup yalvarır tonda konuştum. O taşlarla aynı çao altında kaldığım her an bu endişeyi yaşayacaktım ve bu aşırılıp birkaç saat taşınmak bile beni mahvolmanın kıyısına getirmişti.

"Bugün yeterince yoruludun." Kararsızca başını iki yana salladı.

"Hayır, iyiyim ben. Çok güçlü hissediyorum. Bir an önce yapmamız gerekiyor. Onları uyandıralım. Suyu yeniden çağıralım, bunu yapabiliriz. Bugün. Şimdi bunu yapabiliriz."

Bakışları bir ok gibi deliciydi. Bu ne kadar uzun zamandır beklediğini, düşlediğini biliyordum ama şu an bunu yapmak ona o kadar da mümkün görünüyordu. Bir hayali ne kadar uzun zaman besleyip büyütürseniz ona yaklaşmak o kadar zorlaşır ama asıl zor olan onun

gerçekleşeceğine olan inancınızdır. Hayal kurmaya o kadar alışmışsınız ki gerçek olacak olma ihtimali sizi zorlamaya başlar. O hayalden hephe tutunacak bir şeyiniz kalmayacağını bilirsiniz. Yolların sonunu bu yüzden ben de sevmem. Oraya vardıkian sonra gidecek yeriniz kalmaz

Ama öncelikli olan neyi sevip sevmediğiniz değildi. Neys istenmediğimizi. Ve artık ikimizin de beklemesini istemiyordum.

“Yarın,” diye diretti. “Bu gece uyuyup dinlenmemi istiyorum. Bunu hak ediyorsun. Senden sürekli daha fazlasını isteyemem.”

“Bunu ben istiyorum. Lütfen, daha fazla zaman kaybetmeyelim.”
Derin bir nefes aldı.

“Nova,” dedi.

“Aran, bunu yapmak zorundayız. Bir gün daha ertelemenin anlamı yok.”

“Sana göstermek istediğim bir şey vardı...” Yüzü asıldı. “Ayzer’den bir parti organize etmesini istemiştin. Senin için, Adalin için ve...” Soluklandı. “Yeniden bir arada olduğumuz için.”

“Ne göstermek istiyordun?”

“İyi olduğuna emin misin?”

“Yemin ederim, çok güçlü hissediyorum. Hiçbir sorun yok.”

“O halde burada bekle.” Gülümsedi. Arkasını döndü kapıyı açtı
tam çıkmak üzereyken Ayzerle burun buruna geldi.

“Nova nasıl?” diye sordu Ayzer.

Aran omzunun üzerinden döndü bana baktı. Bapımı sallayıp
mayladım.

“Hemen geleceğim,” dedi.

“Bekliyorum.”

O çıktıktan sonra Ayzer içeriye girdi. Yüzü endişeliydi.

“Nasılsın?” diye sordu.

“İyiyim,” dedim. “Kafam karıştı sadece. Ama bir sorun yok. Sen
nasılsın?”

"Garip," dedi odanın içine doğru yürüyerek. "Sonunda öldü, böyle hissedeceğimi düşünmüyordum. Daren, lordum oldu..." Ah, tabii. O sınırtıyı neredeyse unutuyordum.

"Bu Toprak Krallığı için iyi bir şey."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette. Herkes Amon'dan iyidir ve Daren ne kadar fedakâr bir olduğunu çok kez kanıtladı bence."

"Senin için öyle," diye düzeltti.

"Kendi krallığı için de çok şey yaptı."

"Ateş Krallığı için."

"Ne demek istiyorsun Ayzer?"

"Toprak halkını düşünüyorum. Amon'un ölümü onları daha da köpütecek ve üzerine Daren... Onu istemeyecekler."

"O halde onları ikna et. Onlarla aranı iyi."

"Sorun da bu ya. Onlarla arası iyi olan benim ama sürekli onları başkasının yönetmesi gerektiğine ikna etmeye çalışıyorum. Amon kötü biri. Arın iyi biri. Daren daha iyi bir seçenek... Bu ne zaman sona erecek?"

"Sona ermek üzere."

"Şimdi de Daren'in vârisi mi olacağım? Halkı yönetmesine izin mi vereceğim?"

"Eminim bir ortak yol bulursunuz."

"Her neyse," dedi. "İzin vereyim de sen biraz dinlen."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Şu anda onun Toprak Krallığı'nı istiyorum kaprisiyle uğraşabilecek bir durumda değilim. Onun için elimden geleni yapıyordum zaten. Neden bunu daha da zorlaştırıyordu ki.

Ayzer çıktıktan sonra oturup Arın'ın gelmesini beklemeye koyuldum. Bir yandan Darenle de konuşmam gerektiğini biliyordum. Ama kendimi bunun için güçlü hissetmiyordum. Onunla ilgili öğrenmem gereken bir şey daha kalmıştı ama bu bekleyebilirdi. Şimdi

özellikim su halkını ve okyanusunu Elemental'e geri getirmektir. Bu
perpetüelitede kendimi daha güvende hissedecektim.

-Nereye olduğumu bilmiyorsun ama bir yere gidiyorsun.

Aradıkların Salkım Mağaraları'nda.

Yolunu kesenler olacak, hançerini çantasında değil elinde taşı.

Sen onu reddetsen de o seni bulacak.

Başka biri senin içinde adalet arayacak.

Bir sürü yolun var, bir sürü yolağ var.

Herkesin bir kaderi var, sentin kaderlerin var.

Ejderha seni avlayacak, üç başlı köpek sana başka nızak karacak.

Kaplıandan saklan. Kaplıandan saklan.

Sana yolancı diye seslenmişler ama sen yolancı değilsin, sen an-
lık doğrudan yolunun kendisisin.

Tamıçalar senin için taş atmış.

Ya son olacaksın ya sonsuz.

Kaç onlardan, Salkım Mağaraları'nı bul.

Seni arlamak isteyen nızak kar.

O seni aramadan sen onu bul.

Beşinci elementi bul."

İlk kehaneti yeniden hatırlamak için gözlerimi kapattım. Nereye
olduğumu bilmiyorsun ama bir yere gidiyorsun. Yanılmıştım. Burada
Elemental'e gelişimden bahsediliyordu. Kaleden kaçışından değil.

Aradıkların Salkım Mağaraları'nda. Bunu anlamamın bu kader
ının sürdürdüğüne şaşırmanın gerekiyor. Sorun orada ne aradığım de-
ğildi, orada kimlerin olduğuydu. O gün herkes oradaydı. Hem bütün
kadınların. Arın, Daren, Sina, Evran hem de tüm vârislerin bir arada
olduğu an o zamandı. Aradıklarım onlardı. Aradığım onların hepisi-
nin bir arada olması gerektiği idi.

Yolunu kesenler olacak, hançerini çantasında değil elinde taşı. Yo-
lunu kesen birçok şey olmuştu ama şimdi anlıyordum. Hançerim bir
metafordu. Hançer bir silahtı ama ben bir sıvaşçı değil, bir vâristim.

Benim silahım krallığın taşıydı. Onu Daren'den çaldığımda yaptığım gibi kenara atmıştım. Her şey bir metafordu. Arın'a vermemeliydim, bende kalmalıydı. Elinde taşı derken bundan bahsediyorlardı. Taş artık Arın'a değil bana itaat ediyordu.

Sen onu reddetsen de o seni bulacak. Tanrım... ne kadar aptaldım. Bunun varisliğim olduğunu düşünmüştüm ve o aptal geyik buna inanmama neden olmuştu. Büyük bir yanlış. Reddettiğim tek bir şey vardı. Gerçekler. Bu diyara geldiğimden beri gerçekleri reddediyordum. Bu her şey için geçerliydi. Varislik, Arın'ın yanında kalmam gerektiği, inandıklarım, ikiz alevi... kahrolası her şey. Bütün gerçekler için geçerliydi. O gerçekler beni bulacaktı ve hepsi teker teker buldu da. Kehanetin bu kısmı da gerçekleşmiş oldu.

Bir sürü yolun var, bir sürü yokuş var. Herkesin bir kaderi var, senin kaderlerin var. Bu yeterince barizdi. Diyara geldiğimden beri birçok yerde bulunmam gerekmişti. Hepsinin farklı bir dönemci vardı. Bütün krallıkları gezmiştim. Sadakatsizlere katılmışım. Ve sonunda buraya gelmişim. Bulduğum noktaya.

Ejderha seni avlayacak, üç başlı köpek sana başka tuzak kuracak. Ejderhanın Evran olduğunu saanmışım ama hayır, Daren'di. Bu avlama tuzağa düşürmek değildi. Yakalamaktı. Bunca zaman onun sadece kendini düşünen, kötü biri olduğunu sanıyordum ama hayır. Asıl fedakârlığı yapan oydu. Ve kahretsin... Üç başlı köpek Kerberos değildi. Tanrım! Amon'dan bahsediyordu. Yeni tuzaklarını kurmuştu ama başarılı olmamıştı ama maalesef bu da gerçekleşmişti.

Kaplıandan saklan. Kaplıandan saklan. Delirmek özereydim. Burada da Evran'ın naguelinden bahsettiğini, bu yüzden iki kez söylediğini sanıyordum. Frim'den bahsediyordu. Onun hem bir kaplan hem bir Alfin olmasından. Ama dikkatimi çeken bir nokta vardı. İlk kehaneti yeniden düşündükçe bunun benim için tuzak değil konuyu olduğunu anlıyordum. Sanki bu aynı tanrıçalardan gelmemişti. Bunu ormanda gördüğüm yaşlı kadın söylemişti. Bu mümkün ola-

bilir miydi? Sahi kehanetler kim tarafından yazılıyordu ki? Korumaya
geñ dönecek olursam, Erim'den bahsetmesinin sebebi ondan sak-
lanmam değildi, onun geldiğı durumdan saklanmam gerektiğiydi.
Tanrıçaların Orman Krallığı'na yaptığı gibi Su Krallığı'nı da yok
etmek istediğini artık biliyordum. Ondan değil, onun yaşadığı son-
da saklanmam gerekiyordu.

*Sana yalancı diye seslenmişler ama sen yalancı değilsin, sen ar-
nı doğrudan yalanın kendisisin. Arın'ı yok edecek kişi olmamla il-
giliydi bu. Su Krallığı için herkes mucize olduğumu düşünürken tam
seni geçiriliydi.*

*Tanrıçalar senin için tay atmış. Tanrıçaların en büyük kumarı. Su
Lordu'nun yerine geçecek kız.*

Ya sen olacaksın ya sonuz. Ya krallığın sonu olacaktım ya da...

*Kaç onlardan, Salkım Mağaraları'nı bul. Salkım mağaralarına
gitmem kaderdi belki de. Oraya gitmeseydim o dalga hiç var olma-
yacaktı. İzimi geri alamayacaktım. O dalganın içine itilmesem il-
mek'e gidemeyecektim. İlmek'e gidip tanrıçalarla iletişime geçeme-
yecektim. Büyük oyunu belki de hiçbir zaman görmeyecektim.*

*Seni avlamak isteyenlere tuzak kur. Tanrıçalar... Beni avlamak iste-
yenler tanrıçalardı ama İlmekten çıktığında asil tuzakla düşen onlar
olmuştu.*

*O seni aramadan sen onu bul. Beşinci elementi bul. İşte buraya
gelince hâlâ tıkanıyordum. Beşinci element için hiç zamanım olma-
mıştı. Ama ben onun peşine düşmezsem o benim peşime düşecek-
ti. Yine de bu kehanetin beni koruduğunu biliyordum. Tanrıçaların
tuzaklarından bile bahsediyordu. Bu baya yardım içindi. Son kurum
ışında yazılı her şey gerçek olmuştu. Bu da beni ikinci kehanete
yönlendiriyordu.*

*"Vâris yeniden doğduğunda şeytan emirleri kimden aldığını ha-
trılayacak. Bu Adalia'nın bahsettiğı şeydi. Yıllar sonra yeniden dö-
nüşümdü. Daren'in ilk seferde onları dinlemeyip beni kurtarmasıy-*

la ilgiliydi. Beni kendi taraflarına çektiklerini sandılar. Ve Daren'te bunu ödetmek istediler. Şeytan emirleri onlardan aldığını hatırlıyca, caktı. Ucubeler!

"Aştan kaçmak zorundasın, krallığına sahip çıkmalısun.

Dişar ikiye bölünüyor, tarafını seçmek zorundasın.

Gazap çanları ve yas nentaları

Krallar ve soytarıları.

Hava, su, toprak, ateş.

Oyun yeniden kuruluyor ama artık taşları vârisler tutuyor."

Evet, ikisi arasındaki farkı görmemek için aptal olmak gerekiyordu. Bu zamana kadar olduğum gibi. Beni hem Daren'den uzaklaştırmaya çalışmıştı çünkü onun yanında olduğum zaman sarayda bulunmak istemediğim zamandı. Ama tanrıçalar benim sarayda, hatta tahtta olmamı istiyordu, elbette Arın'ın yerine! Hem de taraf seçmeye zorluyordu! Oysa ben her zaman herkesin aynı çatı altında olması gerektiğini düşünmüştüm.

Krallar ve soytarıları... Lordlar ve vârisler

Oyun yeniden kuruluyor ama artık taşları vârisler tutuyor. Sâdır!
Onları yıkıp taşlar sayesinde geri dönecekler. En başından beri beni piyon olarak kullanıyorlar. Daha doğrusu deniyorlar. O halde tam tersini yapmam gerekiyor.

Neredeyse... neredeyse başarılı olacaktı. Daren'in söylediği o sözler geldi aklıma. Kaderimizin birlikte olmadığına inanmaya başlamıştı. Artık inanmaya... Gitmek isteyeceğimi söylemişti. Ve ben tıpkı onların istediği gibi buraya dönmüştüm.

Hayır...

Kapıyı açıp dışarıya çıktım.

"Daren!" diye bağırdım korkuyla. Geçerken nerede olacağını düşünerek iniyordum merdivenleri. Aşağıya varmışım ama onları bıraktığım ana salonda değildi.

"Daren!" diye bağırdım.

-Vârisim," dedi muhafızlardan biri.

-Daren nerede?"

-Gitti. Sarayın içinde değil."

Hayır... hayır... Bu yanlış. Bunun olmaması gerekiyor. Onun benim yanımda olması gerekiyor. Hepimizin bir arada olması gerekiyor. Yoksa kazanacaklar. Bir şekilde kehanetleri gerçekleşecek. Şimdiye dek olmadıysa bile sonunda başaracaklar. Geri döncekiler ve artık hepimizi yok edecekler. Hepimiz gökyüzünün altında birer yıldız ıspına düşeceğiz. İstedığımız bu değil. Bir yıldız olmak değil. Gökyüzü olmalıyız. Binlerce yıldızın bir arada olduğu bir gökyüzü.

"Nova," diye seslendi biri. Hızla arkamı döndüm.

"Sina, Daren nerede?"

"Arka bahçede. Onun yanından geliyorum. Sen iyi misin?"

"Teşekkürler!" diye fısıldadım. Ne zaman ağlamaya başladığımı bilmiyordum. Bu kadar kandırılmış olmak canımı yakıyordu. Onu bile buna inandırmış olmaları... Hayır, once yıl bekledikten sonra olmazdı. O kadar çok şey kaybettikten sonra olmazdı.

Sarayın içinde koşmaya devam ettim. Kapıların her birini tüm gücümle iterek açıyordum. Kimsenin şu anda ne düşündüğü umurunda değildi. Bunu bilmesi gerekiyordu. Herkesin bunu bilmesi gerekiyordu.

Bahçeye açılan kapıyı ittim. Bahçeye inen merdivenlere doğru yürüyordu. Birden başını kaldırıp beni gördü.

"Daren," diye fısıldadım.

Merdivenleri inerken elbisemin etekleri ayaklarıma dolanıyordu. Kalbim daha da hızlandı. Şimdi değildi. Hâlâ kaybetmemiştim. Hâlâ bütün olanları değiştirebilirdim. Hâlâ her şeye engel olabiliyordum. Sabırsızca emin olmalıyordum. Basamakları bitirdiğimde solugumu tutarak ona doğru atladım. Artık kanatları yoktu ama yine de beni yakaladı. Kollarının içinde sonunda kendimi bırakarak ağlamaya başladım. Ellerimi omuzlarından boynumun etrafına sardım.

"Hey," diye fısıldadı. "Beni korkutuyorsun." Gülmeye çalıştı ama beceriksiz çabası boşa gitti.

"Sadece emin olmalıydım," dedim kollarımı daha sıkarak. "Yanında olduğundan emin olmalıydım. Girtigini sandım."

Çenesini başımın üzerine yaslayıp belini sıkıca sandı. "Benim deli kızım," dedi. "Her zaman bekleyeceğim." Sesi gülmekle titre-mek arasındaki boşlukta dalgalandı. Bedenimi tamamen yaslayıp ona bıraktım.

İçten içe bunu istemiyordum. Ona bir ağırlık olmak. Daha fazla üzerindeki yük olmak istemiyordum, aksine o yükleri almak istiyordum. Ama ben sadece basit bir insan kıızıydım. Birdenbire bu diyarı sürüklenmiş ve bir dolu yükümlülüğün altında kalmıştım.

"Beni öldürecekler," diyebildim kollarının arasında titreyen "Beni öldürmek istiyorlar. Artık bunu biliyorum."

Sözlerim onu germişti. Kollarının etrafımda kasıldığını hissettim. Sonra yavaşça geriye doğru çekildi ama ellerini kollarıma kenetleyerek beni ayakta tutan yine o oldu. Yüzüme bakmak için başını eğdi. Sert bir ifade tüm çevresine yerleşti.

"Neyden bahsediyorsun?"

"Çözdüm..." Kelimeler artık birer zelzeleydi dudaklarında. Bütün bir depremin habercisi olan. Her cümle bir sarsıntıydı ve nokta'nı kayduğunda gerçeğin başıma yıkılacağından korkuyordum. "Kelimeleri çözdüm." Gözlerim ağırlaştı. Bedenim daha ağır bir şekilde titremeye başladı. "Kader değildi..." Sesim bir fısıltıya döndü. "Beni asenden ayırmaya çalışan kader değildi, tanrıçalar öyle olmasını istedi." Sonra yavaşça uyusmaya başladım. Bacaklarımın hakimiyetini kaybettim.

"Nova!" dedi dehşete düşmüş bir şekilde. Kolları beni yere çekilmeden bir saniye önce daha sıkı tutanmaya başladı. Benimle birlikte merdivenlere çöktü. Sırtımı korkuluğa yasladım.

"Vâris yeniden doğduğunda şeytan emirleri kimden aldığına kararlayacak.

*Akıtan kaçmak zorundasın, krallığına sahip çıkmolusun
Diyar ikiye bölünüyor, tarafını seçmek zorundasın.
Gazap çanları ve yas notaları.
Krallar ve soytarıları.
Hava, su, toprak, ateş.*

Çywn yeniden kuruluyor ama artık taşları vârisler tutuyor."

Aklımı kaçırmış gibi cümleleri ayıklamaya başladım. Yorgun göz kapaklarımı açık tutmakta hiç bu kadar zorlanmamıştım. Birini göğsüme bir baskı uyguluyordu sanki. Tekrar tekrar adım adım gerçekleştirdiğim o kehaneti yeniden dile getirdim.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu.

"Tunçalar..." Nefes almaya çalıştım. "Bütün lordları yılmak istiyorlar. Bu bir kıyamet, her şeyi baştan yazacaklar. Geri dönmektedir."

"Şşş," dedi sakinleştirmek ister gibi. "Bunun olmaması için vermeyeceğiz." Başımı göğsüme yasarken sesi kara bulutlarla çevriliydi. Gözlerine doğru hakmak için çenemi hafifçe kaldırdım. Ötse ve yas yine onun mavilerini ele geçirmişti. Biliyordum, benim anladığım şeyi onun da anlayacağını biliyordum. Çözmesi benden daha kısa olmuştu. Şimdi o sözcükler onu da ele geçiriyordu.

"Götürelim seni buradan." Derin bir nefes aldı. Kollarını bacaklarının altından geçirip beni çok dikizli bir şekilde kucağına aldıktan sonra yavaşça ayağa kalktı. Ellerini boynuna dolayıp başını göğsüme yasladım. Artık güvenli sularda olduğunu biliyordum. Su, kıl ve toprak kokuyor olsa da.

Sarayın merdivenlerini acelesiz bir şekilde çıkarken kendi içinde düşüncelere kapılmıştı. Aşağıdan onun yorgun ama dıynetli çehresini izleyebiliyordum. Bütün olanların ardından her şey gözünde daha farklıydı. Onu başka şekilde görmek değildi bu, onu gerçekten görmektir. Bu zamana kadar buğulu bir camın arkasından bakıyordum bu diyara ama en çok da ona, şimdi elimle o camı silmişim ve gerçekler çığ bir tufanla beni selamlıyordu.

Bunca zaman sadece benim için savaşıp. Bunca zaman sadece ben hayatta kalayım diye savaşıp. Bunca zaman en çok fedakarlığı o yapmış. En çok bedeli o ödemiş. En çok o nefret edilmiş. En yalnız kalan o olmuş. En çok da yine gece yarısı lordu karanlığa hapsedilmiş.

Parmaklarımı uzatıp çenesinin çizgisine dokundum. "Nasıl dayandın once zaman?" diye sordum. Bir saniyetliğine gözlerini aşağıya doğru çevirdi. Duduğının kenarı kıvrıldı.

"Kim gökyüzünde bir yıldızla bakmaktan sıkılır ki?" Sesinde ilham verici bir melodi vardı. "Yüzyıllardır herkes gökyüzünü karış karış tanyor, orada hayat arıyor, yıldızlara bakıyor ve hiç kimse bundan vazgeçmiyor. Ben de vazgeçmedim. Bir gün gökyüzündeki o yıldız kollarımın arasına çekeceğim ihtimaline tutundum."

"Bana kendimi çok kıymetli bir şeymişim gibi hissettiriyorsun."

"Hevalara girme hemen." Tatlı tatlı sırıttı.

"Peki, beni seviyor musun?" diye sordum.

Basamaklarda aniden durup kollarını açtı. Başını aşağı doğru eğip bana baktı ve ciddi olup olmadığını sorguladı. Yüzümde gördüğü şey önce onu şaşırtıp sonra güldürdü.

"Sadece sen Nova," diye yürümeye devam etti. "Sadece sen bunu böyle sorabilirsin."

Kıkırdadım. "Büyükbaban gökyüzü bilimcisi olmak istemiş hep. Bana bu ismi vermek onun fikriymiş. Süpernovaların ne demek olduğunu biliyor musun? Gökyüzünün en çılgın patlaması, güncün bile daha parlak. Ama Nova..."

"Parlaklığı ansızın artan, başka bir yıldızmış gibi görünen yıldız," diye cümlemini tamamlayan o oldu.

"Öyle," diye başımı salladım. "Büyükbaban sanki her şeyi biliyormuş. Ben sıradan bir insan kızı gibi görünürken aslında başka bir dünyaya neleri neleriymişim..."

Yine güldü.

"Neleri neleriymişim..."

“Bir sürü bir sürü bir şey.” Nefes alarak hafifçe esnedim. “Beni aodes taşıyorsun, artık bedenleme yapabilirsin.” Benim gücüm şu an cın çekiliyordu ama artık toprak güçleri ona dönmüştü. Zaten senin içinde olduğumuz için bunu yapabiliirdi.

“Çünkü bu uzun zamandır beklediğim bir an ve uzatabildiğim kadar uzatmayı tercih ederim. Şu an sadece sen ve ben varız. Seni odana götürdüğüm an herkesi toplamam gerekecek. Onlara kıyamet planını açıklamam ve yeni plan kurmamız gerekecek. Senin su halkını uyandırmam gerekecek... Yeniden gökyüzünü aydınlatmana izin vereceğim ama işğnin tadını çıkarmayacağım anlamına gelmiyor bu.”

Yorgun ama içten konuşması tereddütsüz bir şekilde döküldü dudaklarından.

“Ben ikna oldum.” Başımı salladım. “Ama bana hâlâ cevabımı vermedin.”

“Sevmek kelimesi senin benim için olan anlamını tanımlayamaz.”

“Nasıl yani?”

“Hiç kimse esaretini benim kadar sevmeydi, demek. Kutsal kitaplar şeytanın sürgününü yazdı. Bunun bir intikam olduğunu. İnsanın varlığına olan tahammülsüzlüğü. Korumaya çalıştıklarından bahsetmedi hiç. Değerli olanı korumak için bir şeytana dönüşümünden. Ne kadar çok şeyden vazgeçtiğinden, nasıl görüneceğinden, hakkında neler düşüneceklerinden... Böyle bir hayat insanı zamanla esaretin kendine dönüştürür. Hayatım uzun zamandır benim değil, senin. Bundan nefret ettiğim günler oldu, sende nefret ettiğim günler. Sonra ortaya çıkıp gülümsemeye devam ettin. Bu teslimiyetin tek tarafı olmadığını gösterdin. Sana ne yaparsam yapayım etrafımda bir yarıfçuk kuşu gibi dönmeye devam ettin. Atçe uçmaya devam ettin. Yanmayı göze alarak...” Derin bir nefes alıp bakışlarını gökyüzüne kaldırdı.

Sessizce göğsüne doğru sindim. O an ne yaparsam yapayım onu anlayamayacağımı biliyordum. Onun yapıtlarını hayal dahi edemezdim. Biri için ne kadar çok şeyden vazgeçebilirdim? Daren her

şeyden vazgeçmişti. Ve o kişinin ben olduğumu bilmenin iç burkan bir ağırlığı vardı. Ondan koparılanlar benim üzerime binmiş birer yükü artık. O eksildikleriyle ben de fazlalıklarım ile devam edecektik. Edebildiğimiz yere kadar.

"Pervane böcekleri..." diye fısıldadım. "Yusufçuk kuşları... Ateş Sarayı'nda duyduğum kanat sesleri onlara aitti, değil mi?"

Gizemli bir şekilde kedi gibi gülümsedi.

"Onlara aitti benim zeki kızım."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Pervane böcekleri, gecenin kelebekleri ateşe uçarlar. Bir mum ışığının etrafında dönüp dolaşırlar. O mum alevine öyle bağlanırlar ki her dönmeçte biraz daha yaklaşırlar... Yanacaklarını bilseler de aleve olan sevgileri daha ağır basar, sonunda alevlere sarılmak için koşarlar. Koşarlar ve yanarlar. Bu Ateş Krallığı için ikiz alevini temsil eder. Ve sadece ikiz alevi olanlar duyabilir onların seslerini."

Başka bir aydınlanmayla kaşlarını havaya kaldırdım. Yüzümde sebepsiz bir tebessüm belirdi. O sesleri sadece orada duymamanı nedeni buydu demek. Peki, bu ne anlama geliyordu?

"Âşık mı olacağım ben sana?" diye sordum meraklı bir çocuk gibi.

"Mecbur değilsin," diye güldü.

"Aklımda tutarım," diye takıldım ama bana bakıp başını iki yana salladı. Uslanmaz olduğumu hatırlattığı o imalı bakışı gözlerine aşı kalmıştı. Üzerimdeki gerginliği atabildiğime memnundum ama yu-kanya çıktıkça daha çok ışılmeye başladım.

Kapının önüne geldiğimizde ikimiz de birbirimize baktık. Sadecet onun ve sadece benim olan bu an bitmişti. Ne kadar da kısa sürmüştü. Onunla olan her an gibi.

"Tırtıyorsun," dedi soru sorar gibi.

Başımı salladım.

"Su Krallığı ile ilgili bir şey. Gücün sınırsızlığını temsil ediyor-muş. Çok ışıyorum ama şimdi geçecek."

“Nereden biliyorsun?”

“Adalia gelene kadar Arın da böyleydi, sonra düzeldi.”

“Senin düzelmen için kimin gelmesi gerekiyor?” Tek kapı kaldı ama ben ürperdim.

“Kimsenin gelmemesi!” diye dişlerimin arasından konuştum. Tanrıçalar yüzünden o kadar gergindim ki kaskatı kesilmiştim. Sonra derin bir nefes alıp gözlerinin içine baktım. Kimsenin gelmesi gerekmiyordu, benim nihayet seni bulmam gerekiyordu.

“Sanırım bunu çözecek bir şey biliyorum.” Bana bakmadan kendi etrafında döndü, hafif rüzgârın şiddetiyle iyice boynuna anıldım. Bir saniye sonra bulanık görüşüm düzeldi ve başım döndüğü için yüzümü buruşturdum.

“Beni yakacak mısın?” diye mırıldandım. Midem bulanmıştı. Ateş Krallığı’na gelmemizin başka bir sebebi olamazdı diye düşündüm. Onun odasında ve daha önce geldiğimiz dolaba hemen ölündeydik.

“Yeterince yandın,” diye güldü. Beni nazıkçe yatağın üzerine bırakırken pek de istekli değildim bu yüzden kollarımı çözmedim. Doğrulamak için geri çekildiğinde ellerimi çekmediğimi fark edince mavi bakışları önce boynundaki koluna sonrada yavaşça benim bakışlarıma döndü.

“Nereye?” diye sordum.

“Dolaba.”

“Niye?”

“Bu elbiselerin içinde ısınamadığan düşünüyorum.”

“Bu doğru.”

“Gidemiyorum.”

“Bu da doğru.”

Küçük oyunum karşısında haylazca gözlerini kısı. Tek dirini yatağın üzerine bastırması benim üzerine doğru eğilmiş haldeydi.

“Bana meydan mı okuyorsun, yoksa beni sınyor musun?” diye sordu. Kırpıklarının gölgesi şakaklarına düştü. Loş ışık altında bir

an duraksayacak gibi oldum. Diyarın en büyük kötüsüne karşı gerçek bir oyun oynayacak kadar akıllı fukarası mıydım, bilmiyordum ama görmek üzüneydik.

"Belki," diye omuz silktilim. Sesim daha zayıf çıkmıştı ama bakışlarımı ondan ayırmadım. Gözlerinde bir süredir dolanıp duran yaşı dumanları geri çekilir gibi oldu. Gözbebekleri büyüdü. İçeriye oldukça tehlikeli, ağır bir hava sarmıştı. Şimdi o kadar da üşümediğimi hissediyordum. Bakışları böylece bana kilitlenmişken ve ağır ağır, belli ederek dudaklarına kayarken.

"Benden nefret ediyorsun değil mi?" diye sordum. Bu defa ne oyun oynuyordum ne de bir şeyi çözmeye çalışıyordum. Bugün kendimi yaşadığım onca zamanın toplamında olduğundan daha akıllı başında hissediyordum. Aptal değildim. Kesinlikle aptal değildim. Hissettiğim şey doğrudu. O odadan boşuna koşarak çıkmamıştım.

"Buradasın," diye mırıldandım. "Ama aslında beni çoktan terk ettin. Benim için yine çok şey yaparsın. Beni korumak için her şeyi yaparsın ama sen benden vazgeçtin." Gözlerinin içinden bir şimşek çıktı. Kaşları ilk defa ciddiyetle kırıştı. Bunu tahmin etmiyordu. Bu kadarını akıl edeceğimi düşünmüyordu.

"Yorulduğun için," dedim kırk bir sesle. "Hayatının senin değil benim olduğumu söyledin. Kimse buna razı olmazdı Daren. Bu kimseyi mutlu etmezdi. Zaman içinde o kadar bedel ödedin ki artık durduramadın. Artık benim için olmaktan çıktı, benim yüzümden olmaya başladı her şey. Sevgiden daha fazla olan şey buydu. Biri için intihar edersen birileri seni kurtarsa bile yine de ölürsün. Çünkü gözlerini açtığı anda aklına gelen ilk düşünce hirini çok ama çok sevdiğinden kendini öldürmek istemen olur. Bunu anladığın anda artık onu sevmezsin." Sesim titriyordu ama hiç bu kadar cesur hissetmemiştim.

Odanın içindeki ağırlık kendini ağıt yakan bir karanlığa bıraktı. Etrafımızı sanki ağlayan bir duman ele geçirmiş gibiydi. Gözlerin-

deki erdişenin ama sonunda doğruları birinin söylemesinin gevşemesini izledim.

Pervane böceği muma sarılsa da, sonunda yansa da mum da hayata kalamazdı. Yakarken daha çok enerji sarf ederdi ve sadece daha hızlı eriyip bir an önce sönerdi. Başımıza gelen buydu.

Ellerime uzanıp boynundan çözerken itiraz etmedim. Kollarım iki yanıma doğru düştüğünde başımı yasladım sadece. Hareketleri bir gölge kadar belirsizdi. Yine de kafasına koyduğu şeyi yapıyordu. Onun için hayat böyle geçmiş olmalıydı. Kafasına koyduklarını yapıp. Ben hep anı yaşayarak geçirmiştım ömrümü. Onunsa sürekli yarını düşünmesi gerekmişti. Hem de kendisi için bile değil. Benim tasarsız yarınlarımin mimarı oydu. İki insan bunu bilerek nasıl yüz yüze bakabilirdi ki?

Dolaba açtı, "İstediyini al," dedi tekdüze bir sesle. Dönüp odanın içindeki diğer kapıyı açtı. Şimdi gölgesi gibi ben onu takip etmeye başlamıştım. Derin pencerelerin ardından ikiye açılan yer gökyüzüne doğru açılan bir kubbe gibiydi. Balkona benziyordu ama yapısal olarak düze değil, yukarıya doğru eğimliydi.

Belki de kendini bıraktığı yerdı orası, diye geçirdim içimden. Kanatlarına sahipken.

Belki de seni izlediği yerdı orası, gökyüzüne daha yakinken.

Her şekilde acı çektiği bir yerdı orası.

Yataktan doğrulup dolaba gittim. Büyük kazaklardan birini ve bir tayı seçip bunları gördüğüm için yine de hayretle kollarımı kaldırdım. Kim seçtiyse iyi bir zevki vardı ama bunu sorgulamam çok da mantıklı değildi. Bu defa giyinirken herhangi bir çabam yoktu. Şu an gözünün önünde soyunsam da beni göremeyeceğini biliyordum. Bir daha ona sahip olmayacağımı biliyordum. Bana bakarken dünyanın en rahat insanına dönüşen, kocaman gülümseyen, içten kahkahalar atan, benimle uğraşan, espriler yapan Elemental'in baş belası lorduna bir daha sahip olamayacaktım.

Özerini giyindikten sonra yere döşen elbiseyi alıp özerle yatağa kenarına bıraktım. Bunları bile benim için almış olmalıydı. Ne düşünmüştü, zihninde nasıl tasarlamıştı bu geleceği bilmiyordum. O gelecekle ilgisi olmadığımız bir yerde durduğumu biliyordum yalnızca.

"Giyindim," diye seslendim odanın ortasında dikilerek. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Onu burada bırakıp saraya dönmek istemiyordum. Onu bırakamazdım, ne olursa olsun. Yıllardır onun beni bırakmadığı gibi. Gökyüzü, kader ya da keder. Bir şey bizi birbirimizle düğümlemişti, sonuçları olmuştu ve ikimiz de bedeller ödemiştik. Şimdi bir şekilde bunu telafi etmemiz gerekiyordu. Bizden alınanların geri dönüşü olmadığını biliyordum. Ama o kahrolası tanrıçaları istediğini vermeyecektim.

"Sanırım gitsen iyi olacak." Balkondan gelen sesi bir kedi gibi yökaelmeye neden oldu. Aniden saldırıya hazır hale gelmişim.

"Gitsek iyi olacak," diye bağırdım. "Seni burada bırakmıyorum."

Nihayet tenezzül edip odaya geri dönmeyi başardı. Omuzları aşağı düşmüştü, gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordum ama bunun da beni durdurmasına izin vermeyecektim.

"Ben..." dedi ama lafını yarıda kestim.

"Sakin burada kalacağını falan söyleme bana!" diye küfredim. "Bu oyunu artık oynamayacağım Daren. Kimse benim kaderimi belirleyemez. Ben istediğimi yaparım. Kimsenin bana ne yapacağını söylemesine izin vermeyeceğim. Hedel ödedik, tamam. Herkes ödedi. Sen en kötüünü yaşamışsın, buna da tamam. Ama biliyor musun? O dalgaya beni bilerek ittin. Bu sabah Amon'u öldürükten beni öldüremeyeceklerini biliyordum, senin de bildiğini anıyordum ama hayır, bilmiyordun. Beni o dalga'nın içine ölmem için ittin ama Hutan bunlardan kurtulmak içindi!" Sesim varlığını aşmıştı sanki. Daha fazla düşünce kelinin içinde çırpınamayacaktım. Burnumdan sılıyordum.

-Tıpkı Ann'ı durdurmak için yandıgımı sanmam gibi. Bir hayal kumarası olabilirdi ama yine de canım yandı. Bu diyara adım attığım günden beri çok canım yandı. Ve ben seni anlıyorum. Neden yaptığını anlıyorum. Yıllar önce ellerinden aldılar, tanımaya bile fırsatın bulamadın. Döndüğünde ya da dönerse eğer nasıl biri olacağını bilmiyordun, bir hayale tutundun ve eminim yıllar sonra beni karşında gördüğünde hayal kırıklığına uğramışsındır. Yıllarca beklediğin kız başka bir lordun vârisi olarak döndü, ona bağlandı, onu sevdiğini söyledi, onun için seni incitti... Anlıyorum ve yaptıkların için özgünüm Daren!" Boğazım düğüm düğüm olmuştu. Odanın ortasına doğru, ona doğru yürüdüm.

"Çok ama çok özgünüm ama bunların hepsi benim suçum değil. Beni suçlamadığını bütün bunların sadece başımıza geldiğini de biliyorum. Ne hissettiğini artık bilmediğini de biliyorum çünkü ben de ne hissettiğimi ve ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum." Durup soluklandım. Kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. "Ama bütün bunlar başımıza geldi." Aramızda bir adımlık mesafe kalana kadar yürümeye devam ettim.

"Burada pes etmeyeceğim!" diye yakasına yapıştım. "Anlıyor musun? Buradan dönmeyeceğim. Senin de dönmene izin vermiyorum. Henden hayatımı aldılar, senden çok daha fazlasını aldılar. Ve biliyor musun? Bunları geri istiyorum. Geri alınamaz olan bile istiyorum. Daha fazlasını vermeyeceğim. Senden daha fazlasını almalarına da izin vermeyeceğim. Ann'dan daha fazlasını almalarına da izin vermeyeceğim. Bu diyarı yönetmek için sizi lord, bizi vâris yaptılar, o halde biz de bu diyarı yöneteceğiz. Sırf onların istediği gibi yapmadığımız için bizim olanı onlara teslim etmeyeceğim."

Başımı yere eğdim. "Ben düştüm..." diye ağlamaya başladım. "Her şeyi herkes için nasıl düzeltebilir diye düştüm. Önce taci alıp Ann'a verdim. Taşları vârislere verdim. Ama daha fazlasını yapabiliyim. Hava Krallığı kendi kendini idare edebiliyor. Bence, Top-

nak Krallığı'nı Eria'e vermiyiyiz. Onun bir loed olmadığını biliyorum ama o saray için çok şey verdi. Ayazır'le birlikte her şeyi daha iyi hale getirecekler. Su Krallığı geri döndüğünde dengeler sağlanacak. Nasıl yaparsz bilmiyorum ama Evran'ı öldürmem gerekirse bunu yaparım, sana ateş güçlerini yeniden veririm. Bu şekilde her şeyi düzeltmiş oluruz. Diyana yeniden huzur getirebiliriz. Su halkını uyandırdıktan sonra kolycyi yok ederim gerekirse, onların geri gelmemesi için her şeyi yaparım." Yeniden titremeye başladım. Gözyaşları katkaksz bir şekilde çeneime doğru akıyordu.

"Her şeyi yaparım," diye tekrar ettim. "Ama daha fazla kaybedemem." Kollarımı etrafıma doladım. Bir daha hiç kullanamayacakmış gibi düşünmeye başladım. Kış bütün ruhumu ele geçirmişti sanki. Ruhum dirhem dirhem donuyordu ve ben artık buna karşı koyamıyordum.

"Her şeyi yaparım," diye devam ettim. Bu çabam onu ikna etmek için miydi kendimi ikna etmek için miydi bilmiyordum. Ben sadece kullanmıştım. Her şeyin ortasında kalmaktan ve tüm yükleri sırtlanmaktan. Neden her şey bu kadar zorlayıcı olmak zorundaydı. Bu kahrolası diyarda herkes berbat haldeydi ve buna artık tahammül edemiyordum.

"Nova."

Güçlölükle yutkundum.

"Her şeyi yaparım," dedim boş duvara doğru kilitlenerek.

"Nova," diye yeniden seslendi. Artık elleri güçlü bir şekilde kollarımı tutuyordu. Ona bakmam için beni hafifçe sarstı. Gözyaşlarıyla buğulanmış bakışlarımı zorlukla ona doğru döndü.

"Bunu sana ben mi yaptım?" diye sorarken sesi titredi.

Kollarımı ondan kurtarıp geriye çekildim. Bedenimin titremesi hareketlerimi zorlatıyordu.

"Senin beklediğin gibi biri olamadığım için de üzgünüm!" diye feryat etmeye başladım. "Ben zaten bu diyarın benden istediği hiçbir şey olmayı beceremedim!" Ellerimle gözlerimi silmeye çalıştım ama

pank beni ele geçirmişti. "Ann'in istediği gibi bir vâris olamadım. Tayga'yı bile hayal kırıklığına uğrattım. Şimdi de sen!"

"Karşıma geçip bu yüzden ağlamaya hakkın yok!" diye bağırdı. "Bu Ann'le ya da kahrolan Tayga'yla ilgili değil. Sana nasıl görevcektim Nova? Her bulduğun boşlukta kaçan da sensin, her delikten çıkan da sen!"

"Ben deniyorum!" Ona doğru eğildim. "Elimden geleni yapıyorum. Sürekli sizin için iyi olmaya çalışıyorum. Aptal beklentilerinizi taşıyabilmek için daha ne yapmam gerekiyor? Bana burada sırtım dönmeyzin!"

"Sara sırtımı dönmüyorum. Sana nasıl sırtını dönebilirim? Tüm hayatım boyunca yaslandığım tek şey senin hayalindi!"

"Bir hayal!" Gülmeye çalıştım. "Evet, bir hayal sadece. Kafanda kurduğun, beklediğin Nova ile karşına çıkan arasında dağlar kadar fark olmalı. Elbette olmalı." Ellerimle saçlarını yüzünden çekerken zorlukla soluk alıyordum. "Bana söylemedin bile!" Odanın içinde bir o yana bir bu yana yürümeye başladım. "Sana anlayış göstermeye çalışıyorum ama peki ya ben! Aylardır bu aptal dryada oradan oraya savruluyorum. Bana ikiz alevin olduğumu söylemen için ne gerekiyordu? Bunu anlamayacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyordun yoksa?"

"Aptal bir bağ yüzünden değil sen istediğin için yanıma gelmeni istedin. Orada durup birilerinin seni sürekli ellerimin arasından almasını beklemenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Sence zevk uğruna mı bunu senden gizledim? Ne istediğini bilmiyordun bile. Sarayına gelip kapının önünde dikildin, tek derdin senden aldığın tatı geri almaktı. İçeriye girip Ann'i ne kadar sevdiğinden bahsettin!" Nefes nefese kalmıştı. Gözlerinden slevler fışkıyordu.

"Ne istediğimi bilmiyordum çünkü tutarsız devranyordum! Bütün saçmalıkları beni korumak için yaptığını öğörecek bir kâhin olmadığım için özür dilerim!" Göğsünden onu geriye doğru ittim.

"Beni aptal yerine koydun. Ve bu aptal diyara geldiğimde Ariana ile nişanlıydın!"

"Ariana mı?" dedi tükürür gibi. "Bunu koz olarak oynama Nova. Beni bir kez bile onunla yan yana görmedin. Seni yakıştığımдан bahsediyorsun. O kuleyi yıkmak için gözlerimin önünde Arın'la öpüşüyordun, sen yandığını sanarken ben orada gerçekten yanıyordum. Senden aldığım yarım yamalak sözlerle hayatıma devam ederken bana verdiğin sözleri çiğneyen de sendin! Karşına geçip ne söylememi bekliyordun."

İlk dans sözü. Bunu unutmadığına inanamıyordum. Buna resmice içlerimeşti. Ben sadece benimle alay ettiğini sanıyordum.

"Kıskançlık krizi geçireceğine gelip bana senin için ne ifade ettiğimi söyleseydin o zaman!" diye bağardım. Öfkeden delirmek üzereydim. İkimiz de resmen patlamıştık. O kadar deliye döndüm ki yanımdaki komodinin üzerindeki şaradani alıp ona doğru fırlatırdım. Kafasının yanında geçip pencereye çarptı ve büyük bir gürültüyle camların aşağı inmesine neden oldu.

Gözleri öpürtücü bir şekilde kırık camların üzerinden bana döndü.

"Kıskançlık krizi öyle mi?" diye sordu.

Ondan geriye kaçarken çekmeceli komodin belime çarpmıştı. Ama henüz esas çarpışmayı yaşamadığımı biliyordum. Karşıma dikildiğinde onu bu zamana dek görmediğim kadar öfke soluyordu. Damarına neyin bastığından emin değildim ama nihayet biraz içini döktüğü için memnundum. Bunun için biraz daha başımı ağrıtmaması gerekiyorsa ağrıtabilirdi.

"Gerçekten," dedi kaşları kaldırarak. "Gerçekten bir konuda haklısın. Senden, sebep olduklarından nefret ediyorum." Kalbine bir ok yemişim gibi hissettim ama bunun onun için bir çeşit günah çıkarması olduğunu düşünüyordum.

Sadece bir deli şeytana günahlarını itiraf ettirebilirdi.

Sadece çıplak bir şefkat, şeytana bile bağışlanmayı dileyebilirdi.

O an beni öldüreceğini bile sandım, kollarımdan öyle sıkı tuttu ki dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım ama dudaklarımın üzerine hararetle çöken dudakları bunu yok saydı. Elleri omuzlarıma doğru tırmanıp boynumu kavradı. "Şimdi de o kadar cesur musun?" diye sordu. Kirpiklerimin altından sinirle ona baktım, parmakları boynumdan çeneme doğru yavaşça hareket etti. Başparmağı birbirine kapanmış dudaklarımdan üzerine bastırdı Göğsü hiddetle inip kalkarken bana çarpıyordu. Ellerimi göğsüne yaslayıp onu yeniden ama daha dert bir şekilde ittim. Sadece kendini bıraktığı için yarım adım geriye doğru sendeledi ama sonra daha çok üzerime eğildi. Artık tüm bedeninin ağırlığı benim üzerimdeydi. Komodinin sivri kenarı omurgamı dürtüyordu.

"Bana yalan söyleyen sendin!" diye usladım dişlerimin arasından. Yakasına yapışıp onu kendime doğru çektim. Bu defa onu open ben oldum, alt dudaklarını dişlerimin arasına alıp sıkıttım. Birbirimizden sonunda hincımızı alıyorduk ve bu onun dudakların kanamasına neden oldu. Hafifçe inleyince dudaklarını serbest bıraktım. Kendini milim milim çekerek başımın yanından arkamda kalan aynaya baktı. Elmin tersiyle dudaklarını sildi ama gözlerini pencereden dışarıya çevirirken göğsünden bir gülme sesi geldi.

Yeniden bana döndüğünde karanlığı da üzerime hücum etti. Bu defa nazikçe dudaklarımı öpmeye başladı ama nazikliği vahşiliğimle örtülüydi. Ben ona tutununca öpüşü yoğunlaştı. Sonunda kendini bırakmayı başardı.

"Benden ne istiyorsun, Nova?" diye fısıldadı ağzımın içine doğru.

Ellerimi boynuna sararak onu daha çok kendime çektim. Sorunun cevabını bilmiyordum bu yüzden içgüdüsel davranmaya karar vermiştim. Elleri saçlarımdan boynuma, omuzlarıma, kollarıma... Bütün bedenimi keşfeder gibi bulduğu her boşlukta dolanıyordu. Belimin oyuntusunda dolaşırken kazağını yukarıya doğru çekti. Ateş gibi yanan elleri buz gibi tenime çarptığında ikimiz de titre-

dik. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Gözlerimi sıkı sıkı kenetledim. Onu daha derin öperken elleri kalçama yaslandı, beni kendine doğru çekerek kaldırdı; bacaklarımı etrafına dolayıp beni komodinin üzerine oturtmasına izin verdim. Artık ona daha kolay ulaşabiliyordum. Uzun zamandır yapmak istediğim gibi parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım. Siyah, kuzguni saçlarının arasında dolaşırken aklımdaki her şey aniden yok olmuştu.

Yusufçuk kuşlarının kanat sesleri kulaklarıma dolmaya başladı. Bu defa öncekiler gibi değildi. Bu defa daha yoğundu. Bir an hemen yanımda kanat mı çırpıyorlar diye duraksayıp gözlerimi aralamam gerekti. Öyle bir sestir ki rahatsız edici değil bir hayal gibiydi. Peşinden gitmek istediğiniz ve karşı koyamadığınız aynı anda binlerce kanat çırpıyormuş gibi kulağa gelen büyüğü bir sestir.

Dudaklarımı ondan ayırdığımda gözlerimi aradım, etrafımda yanıp sönen bir ıstık patlaması görmeyi bekliyordum ama sadece altın sarısı ve turuncu noktalar vardı. Bir sisin arasında karışmış gibi. Daren dudaklarını boynuma doğru indirdi, dili nazikçe kulağımı gıcıkladı ama dişlerini kasıtlı bir şekilde boynuma batırdı ve öptü. Tek eliyle saçlarımı kenara doğru çekip nefesini enseme doğru üfledi.

"Bir daha beni sına," dedi ve aniden ellerini üzerimden çekip geri çekildi.

"Kendini sına." Ellerimi komodinin iki yanına bastırıp aşağıya doğru zıpladım. "Birbirimizden nefret etmeye alışkınız, anlayış beklememiz aptallıktır zaten."

Derin bir soluk aldı. Arzu dolu bakışları hâlâ üzerimdeydi.

"Tam üstüne bastın," dedi. "Bununla yetinelim." Alaycı bir şekilde güldü.

"Cehenneme git Daren."

"Zaten oradayız güzelim."

Ters ters bakıp dolaba yürüdüm. Biraz önce gördüğüm bir akeyi alıp boynuma doladım. Kendimi daha iyi hissediyordum ama yap-

cağın şey dışında olmamı gerektiriyordu. Kazağın üzerine bu büyük ve kalın atkı beni daha iyi idare ederdi.

"Gidip uyandırmam gereken bir halk var," dedim. "Geliyorsaan gel. Gelmezsen keyfin bilir."

"Keyfim mi bilir?" Başını iki yana sallayarak gitti.

"Seni zorlayamam." Omuz silerek parmaklarımı tıyın kemerine sıkıştırdım. "Ama sensiz zorlanırım."

Onu beklemeden gözlerimi kapattım ve bedenledim. Bu defa nasıl oldu bilmiyorum ama Hava Sarayı'nın önüne kadar gelebilmişim. Kapılar ikiye açılmış şekilde sanki saraya adım atmamı bekliyordu. Etrafıma bakıp soluklandım. Hâlâ ellerim buz gibiydi ama kendimi kesinlikle daha iyi hissediyordum ve içimden bir ses bunun ikiz alev bağıyla bir ilgisi olduğunu söylüyordu. Onunla tartışmak ya da öpüşmek...

Tanırım, onu öpmüştüm.

Nihayet.

Ve bu dudaklarımın zevkle kıvrılmasını sağlıyordu.

Muhafızların yanından geçip giderken yüzümdeki sırtış birbirlerine bakmalarına neden oluyordu. Sadece birkaç saat önce şimdi adam attığım geniş avluda diyarın en lanetli lordunu öldürmüştüm ve hayatta kalmıştım. Delinin vîrisi olarak, gökyüzü vîrisi olarak yeterince korkutucu değilmişim gibi bir de ölümsüz olmuştum. Elemental tarihi bile liderlerden birini öldürüp hayatta kalan birine rastlamıştı eminim.

"Nova," dedi girişteki salondan kafasını çıkaran Sonay tedirgin bir şekilde. "Neredeydin, Arın delirmiş vaziyette seni arıyor!" Kehribar rengine bürünmüş gözleri üzerinde dolaştı. "Yine nereden buldun o kıyafetleri."

Geniş kazağın kollarını avuç içlerime kadar çektiptirdim. "O nerede?" diye sordum.

"Sina'nın odasındalar."

Başımı sallayarak merdivenleri çıkmaya koyuldum.

"Akşam hâli bir parti veriyoruz!" diye bağırdı arkamdan. Sarmal merdivenin korkuluğundan tutunarak aşağıya doğru eğildim. O da aynı şekilde yukarıya bakıyordu.

"Tamam!" diye bağırdım. Hepsini teker teker hallodebilirdim. Halkı uyandırmak için gerekli olan tek şey ben ve Arın'dık. Bir de o laetli taş. Ben halkı uyandırırken taşları üzerinde taşıyan vürislerin yakınında olmaması işime gelirdi. Bu yüzden partinin olduğu gece doğru geceydi.

Sina'nın kapısına vardığımda muhafızlar hiç duraksamadan kapının önünden çekildiler. Bu bir ilk oluyordu. Etrafıma bakındım ama benim dışımda kimse yoktu. Belli belirsiz bir tedirginlikle içerye girdim. Bu diyardaki en sevdiğim yer Sina'nın odası olabilirdi. Bulutların arasında bir ada gibiydi. Genelde beni de ağırladığı açık alanda Arın ile kafa kafaya vermiş bir şeyler konuşuyorlardı. Beni gören ilk gözler Sina'nın oldu ve rahatlayarak Arın'a işaret verdi.

"Nova!" diye ayaklandı, "Nereye kayboldun?"

"Aluşverişe gittim." Yapay bir tatlılıkla üzerimdeki kuyafetleri gösterdim. "Hadi, seninle günümüz gereken bir yer var."

İkisi birbirine baktı ama Arın planımı muhtemelen Sina'dan saklamak için sessizce bana doğru yaklaştı. Adımlarında belirsizlik vuku buldu. Pelerinini tek eliyle geriye doğru atarak son anda Sina'ya doğru döndü.

"Bu gece, Nova onları uyandırmayı deneyecek," dedi. Eski dostlar yeniden güven tazeliyordu ve bu benim inşa etmek istediğim Elemental için önemli bir adımdı. Ağırlığını tek bacağıma vererek Hava Lordunun tepkisini bekledim. Oldukça şaşırması görünüyordu ama bu onu bozguna uğratan bir haber değildi.

"Bunun için yeterince güçlü mü?" diye sordu, her zamanki nezaketıyla Hava Lordu önce iktidarı değil, insanlığı umursuyordu. Diplomasıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordum ama Sina siyasi bir adam

değildi. Bu da benim hayal ettiklerim için daha büyük bir umut veriyordu. Daren'in umut hakkında söylediklerini göz ardı ettim. O bunur en büyük günah olduğunu savunuyordu. Ve şeytan böyle bir şey söylediğinde onu dinlemeliydiniz ama ben yine de bu umuda inanacaktım. Diyarda ayakta kalan tek krallık siyasete değil, güce değil, insanlığa önem veren Hava Krallığı olmuştı, bunu ben de yapabiliyordum.

"Ben iyiyim." Güvence vermek için ona gülmüshedim. "Amon yok olmuş olabilir ama Evran hâlâ oralarda bir yerde. Bir savaş kapımızda. Sahip olabildiğimiz tüm güce ihtiyacımız var."

Ann bana baktığında gözlerinde bir kuşku vardı ama bu söylediklerime olan kuşku değildi, duruşuma olan kuşkıydı. Onun geldiği günden beri istediği şey halkımızı uyandırmaktı. Ama benim parraklarındaki güç şimdi onu sarıyordu. Özellikle de o gücün kaynağı. Ann, Daren ve benimle ilgili ne düşünüyordu? Bunu hiç hesaba katmamıştım. Ama uzun süredir onun ikiz alevi bağını bildiğai biliyordum. Belki tüm o gerginliğinin sebebi buydu. Benim o bağa kapılıp kim olduğumu unutacağım. Böyle bir niyetim yoktu. İksi arasında seçim yapmayacaktım. Kimse arasında seçim yapmayacaktım. Bu diyarda kalacaksak hep beraber yaşamamızın bir yolunu bulacaktık. O lordumdu, krallığın sunduğundan daha fazlası, en kuvvetli dostluk bağıydı. Daren ise... ah, onun ne olduğunu zamanla çözecektim.

"Daha fazla odaya ihtiyacımız olacak o halde." Ellerini birbirine kenetledi, bu zamansız espiyane refleksle kahkaha attım.

"Ve daha çok kadehe," diye göz kırptım.

"Şimdilik bu aramızda kalsın," dedi Ann. Sizin onu anlayışla onayladığında beraber odadan çıktık. Merdivenleri inerken ikimiz de sessiz kaldık. Konuşmamız gereken zamanın bu an olmadığının bilincindeydim ama önünde sonunda onunla da büyük bir konuşma yapmam gerekecekti.

"Ateş Sarayı'na neden gittin?" diye sordu onun kaldığı odanın önünde kapıdan içeriye girmeden hemen önce. Bunu nasıl anlamış olduğunu biliyordum.

"Kıyafetleri oradan alıyorum, Daren'in bir insan kıyafetleri dolabı var." İçeriye geçip koltuğa oturdum. Bundan sonra sır saklamak konusunda kararlıyım. Herkes her şeyi olduğu gibi öğrenerek-ti. Daha fazla kaçmak yoktu.

"Elbette var." Sesli bir şekilde söylendi.

"Ee," dedim bir ucundan tutmak için. Bu konudan şimdi bahsetmek istiyor muydu kendisi karar vermek zorundaydı. Ben tercih etmezdim ama istiyorsa onunla bunu konuşurdum. Tam olarak ne konuşacağımı bilmesem de.

"Taşı alayım, sonra gidelim." O da ikinci seçeceği tercih etmişti. Arın duygularını mantığının önüne koyacak biri değildi. Şu anda bunun için memnun olmuştum ama başka bir an bundan rahatsız olacağımı biliyordum. Hayatını sadece mantıklı olanı yaşayarak harcamazdı. Birbirlerinden ne kadar farklılardı. Onları kıyaslamıyordum ama bu kadar yakın olup birbirinden bu kadar uzak olan iki kişiye ilk kez rastlamıştım. Arın'ın aksine Daren bütün hayatını duygularına göre yaşamıştı. İkisi de farklı bedeller ödemiş farklı şekillerde güç sahibi olup, farklı şekillerde kullanmışlardı ama ikisinin bağlandığı noktalar tamamen farklıydı.

Kolyeyi avucunun içinde tuttu. Ona yaklaşmak bile istemiyordum ama bu işin bugün bitmesini istiyordum. Bu yüzden istemeyerek de olsa ona yaklaşıp diğer elini tuttum. Parmaklarını benim parmaklarıma kenetledi.

Yeniden Su Lordu ve onun varisiydik.

19. BÖLÜM

Gazap Çanları ve Ölüm Notaları

Arın ile bedenleme yapmayı epey zaman olmuştu. Gözlerimi açtığımda bunun ne kadar kolay olduğunu hatırladım. Geçiş yaparken o büyüklü tılsımlarını kullanıyordum ne üşüyordum ne sendeliyordum. Yine de gözlerimin karanlığa alışması için birkaç saniye bekleyip sonra parmaklarımı ondan çektim.

Geceün cnaesinde dikilmişti sanki. Burayı ve buranın büyüştüğünü daha önceden hatırlıyordum. Arın onları görmem için bir kez beni buraya getirmişti. Değişen pek bir şey yoktu. Tıpkı o gün olduğu gibi iki kişi bize doğru yürümeye başladı.

Başrahip ve rahibe.

İcimizin de önünde eğildiler.

Arın'ın gizlediği göle doğru yavaş adımlarla ilerledik. Etrafı incelemek için kendime zaman tanıdım. Bir çölün ortasındaydık sanki ve kıyı gibi alçak bir su birikintisi alabildiğine ileri uzanıyordu.

Burası bana Arın'ın son çabasını anımsatıyordu. O yıkımın içinde son gücüyle korumaya çalıştıklarını. Seyun rengi, kirliliği, çamur rengiydi, derinliği, yaklaştığımız yer neredeyse bir karışı... Tüm bunlar bana burayı yaratabilmek için ne kadar çabaladığını anlatıyordu. O savaşın birçok kaybedeni olmuştu ama kuşkusuz ki on

böyük darbeyi Arın almıştı. Ölmek uğruna son bir çabıyla burayı oluşturmuştu ve halkını buraya saklamıştı. Bunun için harcadığı güç onu zayıf düşürmüştü. Evran'ın karşısında alacağı darbeyi bilmesizliğimden bunu yapmıştı.

"Nasıl bir his?" diye sordum kollarımı örpererek etrafına sarınca. "Savaşmak?" Güle vuran ay ışığının oqlığında bakışlarımı ona çevirdim. Dolunayın karşısında bile ondan daha ilahi ve güzel görünüyordu. Dik duruşu her zaman beni etkilemişti ama o gerçek anlamda bir kaleyi anımsatıyordu bana.

Bakışlarını yosunların altında sanki onlara karışmış gibi duna dönmüş suratlardan çevirmedi. Kocaman kuvvözün içinde yatan yüzlerce insana benziyorlardı. Birer kavanoza hapsedilmişlerdi sanki. Uyanınca neye benzeyeceklerini, ne hissedeceklerini kestirmek bile zordu. Yıkımın ortasından nasıl buraya taşınmışlardı? En son gördükleri manzara neydi? Tüm o yıllar boyunca burada uyurken bilişleri açık mıydı? Bütün bunlar korkançtu.

"Çaresiz," diye dudaklarını kısıldattı Arın. "Çaresiz bulunan bir his. Geri dönüşü olmayan bir his. Hızlı düşünmen gereken bir his. Çabuk karar vermen gereken ve hayatın boyunca o kararlara alışıklıya yaşamın gereken bir his." Artık burada, yanında Arın olmak durmuyordu. İlahi Su Lordu olarak duruyordu. Onun duvarları çeliklendi. O sınırı öyle kolay inşa ediyordu ki etrafına sanki hep ondaymış gibi kabullenip ondan kilo metrelerce öteye sürükleniyordunuz. Sizi bir uçtan diğer uca savuran bir dalga gibi.

"Umarım bu diyar bir savaş daha görmez," diye mırıldandım. "Şimdi onlardan alınanları onlara vermey için ne yapmam gerekiyor?"

Stylediğim şey sonunda ilgisini çekmiş gibi derin bir nefes alarak bana döndü.

"Taş seni tanıyacak ve gücünün boyutunu artıracak. Bu krallığın titimları için bir anahtar görevi görüyor. Burada gördüğün büyük Su Krallığı'nın ham maddeci olan su ile yapıldı bu yüzden bunu ki-

nebilecek başka kimse yok. Açabilecek şey ise su hamodanının kanı ve bu taş. Suyun içine girmen gerekiyor ve biraz kan akıtman... Taşı avucunun içinde tut. İkinci gölün suyu ile birleştğinde bütün onlara ulaşacak ve uyanmaya başlayacaklar."

Kendi içimde söylediği her şeyi tekrar ettim.

"Kolay görünüyor," dedim.

"Kolay ama büyü senden beslenecek. Kısa sürmeyecek. Bu yüzden dikkatli olmanı ve seni zorladığını hissettiğinde bırakmanı istiyorum."

Başımı salladım.

"Hayır, Nova," dedi ellerini omuzlarına yerleştirerek. "Yüzü bir mahkeme duvarı kadar resmiydi. Beni anladığından emin değilim. Eğer doğru zamanda bırakmazsan seni de onlarla birlikte bir uykuya yatırsın. Yani bu zamana kadar yaptığın her şeyden bir şekilde kurtulduğun ama sakın kahramanlık yapma. Seni zorlarsa bırak, sonra yenisinden deneriz. Bir delilik yapma."

"Bunu çok yanlış kişiye söylüyorsunuz." Ortamın ajrışığını hafifletmek için güldüm ama pek işe yaramadı.

"Tamam," dedim. "Anladım. Kendimi zorlamayacağım. Bu süre boyunca burada olacaksın, değil mi?"

"Her saniyesinde," diye güvence verdi.

"O halde başlayalım mı?"

"Hazır hissediyorsan eğer."

Huna hazır olmanın bir yolu olduğunu anımsıyordum. Özellikle de su korkumu göz önüne aldığımızda. Karanlığın içinde yosunlarla kaplı ıssız bir bulanık suyun içine, cansız gibi görünen onlarca beden arsına girmem gerektiğini düşündüğümde.

Yapman gerekiyor, Nova.

Her şeyin sona ermesi için sadece biraz suya girmen gerekiyor.

Daha kötülerinin ötesinden geldin.

"Boğulmama izin vermezsin değil mi?" diye sordum. Artık ona değil, kendimi yumuşatmaya çalışıyordum. Fikri kabul ettiğimi bey. nime iletişim ilk adımı atmak daha kolay olurdu belki de.

"Asla," dedi çabucak. "Su seni boğmaz, seni tanıyor."

Bunu o dalgalanın içindeyken de düşünmüştüm ama su beni yakık.
■ Arın Yine de bunu sana söylemeyeceğim. Bugün yeterince bayaı kırıklığı olmuştum.

Taş avucumun içine bırakırken bana destekleyici bir şekilde bakıyordu. Ama tenime değen metal zincirin ağırlığı bütün bedenimin örpermesine neden olmuştu bile. Taş aniden büyük bir ışıkla parladı. Bir anlığına avucumun delindiğini sandım. Işığı kesmek istiyor gibi parmaklarımı üzerine kapattım.

Seni küçük yalancı, bu defa nasıl kurtaracaksın krallığını?

Yüzümü buruşturmamak için dilimi ısırđım. Bu sesi duymanın çok uzun zaman oluyordu. Şimdiden beni hissediyorlardı. Yavaş adımlarla döndüm ve bir an önce bunu bitirip kurtulmak için deli gibi kaçmak istediğim karanlık sulara doğru bir adım attım.

İşte böyle.

Bir adım daha.

Seni ahmak yalancı, altında kalacaksın girdiğin karanlık kayaların.

Bir adım daha.

Kolyeyi avucumun içinde daha sıkı tuttum. Biraz sonra akıtmanın gereken kanın derimin altından sızdığını hissedebiliyordum.

Çizmelerin ucu ıslandı. Kalbimde bir umut yakarışı var oldu.

Bir adım daha.

"Nova!" diye durdurdu Arın bir anda. Omzumun üzerinden dönüp ona baktım. Yüzünde uyarıcı bir ifade vardı. Bana bakmıyor etrafta bir şeyi arıyordu. Bir baykuş gibi dikizlediği bir şey vardı.

"Geri dön!" dedi.

"Neden?"

Başrahip ve rahibe koruyucu bir asker gibi Ana'nın karpasına geçip dizlerinin önüne çöktüler. Aralarında kısa süreli bir bakışma gerçekleşti. Bunun daha önce prova edilmiş olduğuna emin oldum. İkisi de tek dizinin üzerine çöküp ellerini çapraz bir şekilde omuzlarına koydular ve bir anda yok oldular. Suyun bir karış içinde, sanki tehlikenin yaklaşacağı yeri kolluyormuş gibi ben gözlerimi etrafında gezindirdim.

"Uzun zamandır burayı arıyordum." Sesi ondan önce geldi. Etrafında bir alev topuyla birlikte. Evran ve oldukça kalabalık olan ateş halkı müritleri beni bozguna uğratacak bir şekilde Toprak Kralığı'nın Alfinleri ile birleşmişti. Savaşın bir şekilde bizi bulacağını biliyordum ama burada ve onlarla olacağını aklımın ucundan dahi geçirmemişim.

"Bu saklı yer uğruna en son karşılaşmamızda ikimizin de ölümüne neden olmuştun," dedi Ateş Lordu, kendinden emin adımlarla bize doğru yaklaşarak.

"Buna neden olan senin doyumsuzluğundu," diye karşılık verdim Ann. Ne yapacağımı bilmiyordum ben de başladığım işe devam etmem gerektiğine karar verdim. Parmaklarımın arasındaki kolyeyi caha fazla sıktım. Kolyenin zincire kenetlenen uç kısmı avucumun içinde sağlam bir kesik açana ve canımı acıtana kadar etime batırdım. Kanın sıcaklığını parmaklarımda hissettiğinde zinciri bileğime bağlayıp elimi suya doğru indirdim. Derimin altından yavaş yavaş uzan kan göle damlamaya başladı. Ama dikkat çekmeden nasıl içine gireceğimi bilmiyordum.

"Doyumsuzluktan mı bahsedeceğiz?.." Evran dudaklarını keskin bir şekilde kıvrarak ellerini sırtında birleştirdi. Çenesinin hizasında olan saçları rüzgârla ardına sevrildi. Üzerindeki kıyafetler derli toplu görünüyordu. Kızıl gözleri ise tutkulu bakıyordu. Bu anı kolladığı da planladığı da ortadaydı. Kalabalık onun metrelerce gerisinde kalmıştı ama yaklaşıkları biliyordum. "Sıra Ateş Kralığı'nda

ama babenden sonra diyara yönetmeye devam ettin, hem de tanrı-
çaları kandırarak." Ona doğru kollarını çatınca nefesimi tuttum. Bu
Sina'nın bahsettiği şeydi.

Ateş Krallığı.

Diyan yönetme sırası onlarındı.

Ama Arın yönetimi ele almıştı.

Bu yeni gerçek suyun içindeki bir yangın gibi hissettirdi. Avucu-
mu sıkıp kanın akışını durdurdum. Gözlerim Arın'a kaydı ama ilahi
duruşundan ve kararlılığından ödün vermiyordu. Kendi canavarları-
nı onun kadar sadık tutamıyordum. En başından beri yanlış şey için
mi savaş veriyordum? Büyük bir haksızlığın uğruna mı yaşamıştı-
rım bunlar. Evran sadece hakkı olanı mı almaya çalışıyordu...

"Diyan senin gibi bir sosyopata mı bırakacaktım?" Arın güldü.
"Tanrıçaların sırası doğru olsaydı tahta oturacak kişi sen olmazdın.
Herkesi küle boğmanı izleyeceğimi mi sandın?" Savunmasının Ev-
ran'a değil, bana olduğunu düşündüm. Gözleri ondan ayrılmıyordu
ama bu bana verilmiş bir cevaptı. Haksızlık karşısında nasıl hisset-
tiğimi biliyordu. Düşündüğüm zaman Evran'ı tanıımıyordum ama
Ariane'nin birçok şey uğruna ondan kaçışını biliyordum. Annesine,
Daren'e eziyet eden cehennemin kraliçesine sadık olduğunu biliyor-
dum. Diyan ona bıraksalar bu diyara neler yapabileceğini sadece
tahmin ediyordum.

"Yüz yıl önce ya da yüz yıl sonra." Evran'ın bakışları kararlı.
"İzleyeceğin şey er geç bu olacak."

"Yüz yıl önce seni durduran bendim, karşında duran yine benim."

"O zaman sahip olduğun güçle şimdi sahip olduğun güç aynı de-
ğil." Kedi gibi gülümsedi ve bu gülümseme bana kardeşini hatırlattı.
Ateş Krallığı'nın esas lordu Evran değil Daren olsa, Arın onun tahta
geçmesine izin verecek miydi? O zaman kurallara uyacak mıydı?
Cevabını kestiremediğim başka bir soru daha.

“Karşımda tek başına, ne hissedeceğini bilmeyen bir vârisle dayanıyorsun. Kazanacağını mı sanıyorsun?” Sesi bir alev topu gibi özenimize püskürdü. Bakışları aniden bana döndü. Varlığımı yeni kabul ediyer gibi irkildim.

“Seninle ilk ve son karşılaşmamızda sadece bir dalgadan kaçıyor-dan ıma,” diyehildim kelimeleri zorlukla bir araya getirirken. Salkım Mağaraları’nda onu en son o dalgaya itilmeden önce görmüştüm. Ann’i karşısında gördüğünde bundan zevk almıştı ama yarattığım dalgayı gördüğünde kaçmanın yolunu aramıştı. Evran Amon gibi değildi, onun kadar Arın’dan korkmuyordu. Onu bir kez öldürebildiği için kendine güveniyordu belki ama yanılgısı da buradan geliyordu. Arın ona yenilmemişti, kendisini yenmesine izin vererek halkını kur-tarmıştı. Bu bir kez daha tekrarlanmayacaktı. Arın bir kez daha tek başına boğulmayacaktı. Ne pahasına olursa olsun.

“Su halkı her zaman olduğu gibi yarattığı dalgada boğuldu ama.” Kaşlarını kaldırıp bana meydan okudu. Kaşlarımı çattım. İmasından nefret etmişim.

“Bunun yok edilemez olduğumuzu sana hatırlatması gerekiyor.” Arın benim ve onun arasına girecek şekilde sağa doğru birkaç adım attı. Onunla arama girmiş ve görüş açısından çıkmamı sağlamıştı.

Ellerini alayla iki yana birer kanat gibi açtı. Siyah pelerini rüz-gâlin içinde dalgalandı. Arkasındaki kalabakk bekledikleri buymuş gibi hareketlendi. Bize doğru yürümeye başladı.

Korkuyla Arın’a baktım ama yüzünü görmüyordum. Görmem de yüründen bir şey alamayacağımı biliyordum. Belli etmezdi. Ama şu an ne düşündüğünü bilmek zorundaydım. Onlara tek başına karşı koyabilecek miydi? Güçlü olduğumu biliyordum ama bakışların yeni-den kalabalığa döndüğünde yüzler hatta binlercesi sadece ikimize doğru geliyordu. Bir güneşin doğumu gibiydi. Hepsinin yüzündeki ateş kıvılcımları karanlığın arasında parlıyordu.

Su.

Arın'ın istiyacı olan tek şey buydu. Okyanusu geri getirmekti. Kendi evinde döndüm. Üzerinde durduğum göl birikintisi sadece çöten onde birisi kaplıyordu. Hava Saray'ında yaptığım şeyi burada da yapabiliyordim. Belki daha fazlasını yapabiliyordim. Taş benim elimdeyken.

Yere doğru eğildim. Avuçlarımı suyun dibine bastırdım. Su parmaklarını bir sarmaklık gibi sararken düzgün bir şekilde nefes almaya odaklanmıştım yalnızca. Burnumdan soluk alıp dudaklarımın arasından sakince verdim. Gücün, taşın sihrinin içinde şekillendiğini hayal ettim. Bu diyarın da ötesine ulaşıp asıl gücü yıldızlardan içime çektim. Tılsımları fısıldamaya başladım. Bedenim suyun üstünde zortanarak boyun eğiyordu.

Avucumdaki kan, su ve toprakla bütünleşirken içimden bir eğriyle fısıldamaya devam ettim. Havanın ağırlaşması, etrafın sessizleşmesi ve bulutların bir araya toplanması müziğimin sesini yükseltmeye başladı. Parmaklarımın arasında suyun kavis kavis dalgalandığını hissedebiliyordum.

Su ayak bileklerime doğru tırmandı ama beni zorluyordu. Bir şeyler yine çatıyordu. Okyanusa şekil verebiliyordim ama ona boyun eğdiremezdim. Tek başıma değil. Yüz yıl önce bu diyardan okyanusu süken ilahi lord kalbinden geçen bir sihir yapmıştı. Yasağı bu toprakların döndürmez bir lanete bulmuştu. Şimdi onun çekilmeyi emrettiği okyanus sesimi duyuyor ama kararsızlık yaşıyordu. Bir titreşim bedenimi ele geçirdi. Yeterli değildi. Gücüm bunun için yeterli değildi. Tüm benliğimle dişlerimi sıktım, avucumu biraz daha kanattım.

Elimin üzerinde başka bir tenin sıcaklığını sezdim.

Gözlerimi hafifçe araladım. Arın'ın buz mavisi gözleri tam karşımda duruyordu. Benim gibi dizlerinin üzerine çökmüştü. Elini elimin üzerine daha çok bastırdı. Başımı eğip ellerimize baktım.

Başımı eğip bize baktım.

Ounun avucunun içinden akan kan, benim kanıma doğru ilerledi. Kırmızı damlalar kendi haritasını çizerek suyun üzerinde birleşti.

Bedenim istediği gücü geri kazandı ama bu defa daha farklı bir boyandı. Bu defa sınırsızlığı üzerime giydiğimi hissettim. Bedenim bir kuş tüyü gibi havalandı mıydı sanki. İçimde devasa bir ışık huzmesi vardı. Tilsimlanan her saniye ışık huzmesi büyüyor ve önce beni ele geçiriyordu. Gücünün boyutunu ilk kez bu kadar berrak bir şekilde bana sunuyordu. Eli tenime değdiğinde, kanı benim kanama dokunduğunda istediğim esese ulaşmıştım. Okyanus çağrısı bir emir kabal etti, yüz yıldır kendini tutan dalgalar aynı anda zincirlerini kopardı. Gökyüzü, okyanusu serbest bıraktı.

Sonra bir alev çağrısı duydu kulaklarım. Ateşin cızırtısı esnasında bir sıcaklık yarattı. Tilsimlarım daha da ağırlaştı.

Su dizlerime doğru tırmadı.

Toprak avucumun içinde erimeye başladı. Fısıltılar esese döndü, ses şarkılara... Dudaklarımdan dökülen kelimeler kadar sesim de yansırıyordu. Ama şarkıyı söyleyen kişinin ben olduğumu biliyordum.

Bu benim ruhumun ezgisiydi.

Bir kez daha.

Su yavaş yavaş sırtımdan boynuma doğru yükseldi.

Ve müziksiz sözlerime su bir ezgi gibi eşlik etti. Toprağa bastırılmış elim ıslandığında gözlerimi açmak için erken olduğumu biliyordum. Tüm diyarda yankı yapan sesim büyüünün orkestrasının dilindeki ilk hecesiydi.

Su ayaklandı.

Su bana zarar veremez.

Su bana zarar veremez.

Su bana boyun eğdi.

O bana altı.

Ben ona aittim.

Okyanus benim.

Gözlerimi aniden açtım.

Kuvvetli enerji önce ağır çekimde hareket etmişti ama uyandığımda soluk soluğa kalmıştım. Sonra her şey hızlandı. Gözlerim hareketleri yakalamaya çalışırken yorgun düşmüştü. Sadece Arın'ın ve benim olduğum göl birikintisi dağılmıştı. O sakin ve ıssız suyun yerini pıncı dalgaları hurçun bir okyanus ele geçirmişti. Çöl kaybolmuştu.

Etrafıma baktım. Karanlığın içindeydim ama yıldız şelalesinin altında. Dalları ve yaprakların etrafımı sardığı bir koyun ortasında, suyun üzerindeydim. Kollarıma baktım, parmaklarımı hareket ettirmeye başladım.

Kollarıma bulaşan yıldız tozlarında parmaklarımı dolapturdum. Yere doğru baktım, parmaklarımın ucundaki su, kavisli dalgalar halinde hareket edip etrafıma yayıldı. Suyun yansımada kendime çarptım. Yüzü hâlâ benimdi ama saçlarımda Arın ve Adalia'nın sahip olduğu aklar vardı. Beyaz tutamlar saçlarımdan arasına birer su akıntısı gibi yerleşmişti. Karanlık ışıdamaya, yıldızlar parlamaya ve gökyüzü dönmeye başladı.

"Başardık..." diye fısıldadı Arın nefes nefese. Bakışlarımı böylenmiş bir şekilde ona çevirdim. Belki de ilk defa onu gerçekten görebildim. Bir okyanusun ortasında idik ama suyun üzerindeydik. Gözleri hayranlık ve özlemle etrafındaki dalgalarda doluptu. Bakışları daha hoyrat, boynu daha dikti. Saçları artık yıldız tozları gibi parlıyordu. Şakaklarının üzerinde bir çemberin içinde açık mavi bir halka parladı. İçinde mühürlenmiş bir denizkızı işaretiyle.

Onun izi.

Yandı ve yanmaya devam etti. Bu suyun şaha kalkışıydı.

Sonra kıyamet kopması gibi bir patlama yaşandı. Hepsi ilk önce suların altındaydı. Buradan, yukarıdan baktığımızda onların sadece kafalarını görebiliyordum. Evran'ın suyun altında kalmış bedeninin nasıl kasıldığını hissedebiliyordum. Gözlerinden alev çıkıyordu.

"İlana," diye kükredi taşlara çarpma dalgalarının arasından. Kime seslendiğini bilmiyordum ama bu bir komuttu.

-Başlıyor," dedi Arın bana dönerek. "Yasından ayrılm." Yeni-
den onlara döndüğünde ben de baktım. Evran yavaşça suyun üzerine
doğru tırmanmaya başladı. Kamıldamıyordu ama yukarıya doğru çı-
kıyordu. Suyun üzerinde kavislenen dalgalar çekildiğinde küçük bir
ipeceğin üzerinde olduğunu gördüm.

Toprak Krallığı.

Hepsi yavaş yavaş okyanusun ortasında birer adacığın üzerine
ırmandı. Ortalık bir savaş meydanına dönmüştü. Belli aralıklarla çı-
kan kaya parçalarının üzerine tırmanmaya başladılar. Bize daha çok
yaklaşmaya başladılar. En önde Evran duruyordu. Ayağını bastığı
ıprak yavaşça genişliyordu ama çarpan her su yine de onu peçale-
rından yakalıyordu.

Üzerinde durduğum su titremeye başladı. Başka bir dalganın hare-
ketliliği. Ayağımın altında bir zemin olmadan nasıl hareket edeceğimi
bilmiyordum. Ben suya Arın kadar bağlı değildim. Onun kadar doğal
bir hareket yaşayamıyordum. Bütün tepkiler boğazıma toplanmıştı.

"Sonunda ortaya çıkmaya karar verdin demek." Evran'ın sesi bu
defa bir başkasına çağrı olmuştu. Yüzünü döndüğü yere baktım.

Daren.

Onların yaptığını yapmıştı.

Yeni Toprak Lordu. Adım atmıştı her yerde bir kaya yukarıya doğ-
ru tırmanıyor ve ona zemin hazırlıyordu. Suyun üzerinde belirli ara-
lıklarla taştan bir köprü örmeyi başardılar.

"Aynı şeyi sana söyleyecektim." Daren bize doğru geldi ve iki-
mizin de önünde ağabeyine karşı durdu. Bana hiç bakmamıştı ama
ayaklarının altında sert bir kaya belirdiğinde ne kadar korktuğumu
anladığını biliyordum. Yeniden sert bir zemine basmak biraz daha
rahatlanmamı sağladı.

"Annemiz yine benimle gurur duyacak." Evran sırıttı.

"Bunu ona söylersin, yakında onun yanına döneceksin." Daren
ayağını üzerinde durduğu kayaya bastı. Adım atmak gibiydi ama Ev-

ren'in üzerinde durduğu parça bir anda denizin dibine doğru parçalanmış ve Ateş Lordu son anda yanındaki kayanın üzerine sıçramayı başarmıştı. Cevabı daha sert ve ani oldu. Üzerimize doğru bir alev fırtınası gönderdi. Arın elini kaldırıp önümüze buzdan bir kalkan çekti ama ikisi çarpıştığı an hem ateş hem su yok oldu.

Bu savaşın ön izlenimiydi sanki.

Bu, Arın ve Evran'ın savaşıydı.

Ve artık ateş ve su çarpışığında sonucun nasıl olduğunu biliyordum.

Evran'ın komutuyla herkes bize doğru savaşmaya başladı. Ateşle ve toprakla. Yer sığımızın altında titreyip duruyordu ama Daren düşmesine izin vermiyordu. Önüne doğru gelen alev toplarından Arın buz kalkanlarıyla beni koruyordu. Orada durup sadece onlara daha fazla iş çıkmasına neden oluyordum. Arın gibi savaşabilirdim. Sıyış onlara karşılık verebilirdim ama daha fazlasına ihtiyacımız vardı. Daha çok kişiye ihtiyacımız vardı.

Tarih tekrerrti ediyordu ve bu kalbimin daha da hızlanmasına neden oldu. Bir kez daha kaybetmesine izin vermezdim. Bir kez daha onu kaybedemezdim. Bir kez daha tek başına kalmasına izin vermezdim. Bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi yaptım.

Avacımın içindeki taşı zincirinden tutup boynuma geçirdim, taşı diğer elime götürüp başka bir yara daha açtım. İki elimde kanarken derin bir nefes aldım ve kollarımı açarak kendimi sıyışın içine gırtlığa doğru bıraktım.

Çarpışma bu defa pıdında değildi. Okyanus kollarını boynuma değil sırtıma dolmuştu. Göçlerimi açıp sıyışın altından karanlık gökyüzüne bakıyordum. Yıldızlara. Yıldızlar derin bir sakinleştirmenin bir yolunu bulmuştu. Daha da derine doğru çekilirken, göldü ararken gördüğüm son şey Arın ve Daren'in sıyışın üzerindeki mücadelesiydi, sıyışın altındaki mücadeleyi kazanmak için dibe doğru daha hızlı yitirmeye başladım.

Okyanusun altında kalmış göle, su halkasının tepelişmiş bodunlarıyla ateşleştikçe göçlerimi kapatarak dardım. Su, kollarımdan ve be-

çaklarından beni çekerken kimildemeden yattım. Tuttuğum nefesi yavaşça verdim, suyun ciğerlerime dolmasına izin verdim. Deli gibi korksam da kanımın suyla teması onun saldırısını yok etmişti. Anı, haklıydı. Beni tanıyordu. Kim olduğuma, ne yapmak istediğimi biliyordu. Daha hızlı alması için avuçlarımla içindeki yaraya parmaklarımı bastım, kırmızı damlalar önce suya sonra onlara karıştı. Bir enerjinin tıpkı kanım gibi bedenimden usul usul çekildiğini hissettim.

Etim lime lime ediliyordu sanki, dışarıya sızan her damla kanın ağırsını hissediyordum. Bedenimin uyuşma haline girdiğini. Kalbimden kocaman bir his yığını çekip aldıklarını. Sadece bedenimden değil, ruhumdan ve yanmaya başlayan zihnimden beslendiklerini.

Benden aldıklarını onlara verdi. Gözlerimi zorlukla açık tutabiliydim. Gücüm tükeniyor gibi hissediyordum ama yine de avuçlarımla sığınmaya devam ettim. Büyük bir gücün okyanusum metrelerce altında patladığını hissettim. Beyaz mavi bir ıskık gökyüzüne doğru turnandı. Yıldızlar şimdi yere, yerin de onlarca metre altına inmişti. Benim kapanan bilincimle onların açılan gözlerini gördüm. Suyun altında yüzlerce göz bura doğru döndü. Etrafındaki donmuş bedenler yavaş yavaş kimildamaya başladı. Su onları döndürdü. Etrafında bir çember gibi hareket ederken tılsım çözüldü. Dudaklarımdan döken ninni bir ağıta dönüştü. Şarkı nihai sonuna ulaştı.

*Ruhumun bölünen parçaları
Okyanusum içinde oluk oluk çatladı
Yıldızlar suyun dibine çökerken
Güc göğe doğru ayağa kalktı*

*Şimdi boğulduğumu hissediyorum
Okyanusa zehirini alırken
Onlardan aldıklarını, kanıyla ödüyorum
Ruhumu paramparça ediyorum*

*Önemde diz çökün yıkılmış krallığın fertleri
Bu defa elimizdeki zafer meşalesi*

*Kırmızıya dönen beyaz ışıklar
Gökyüzünü okyanusla buluşturunayım
Kutsal fısıltılar deniz kabuklarını arıyor
Onları kurtarmak için zihnimi feda ediyorum*

*Savaş iki düğümün arasında
İlmekteki bedeni aymalardan tanıyorum
Ölüm ve yaşam alemlerinin kapıları
Geçebilmeleri için nüm perdeleri yırtıyorum*

*Önemde diz çökün yıkılmış krallığın fertleri
Bu kez dinlediğiniz zaferin ayak sesleri*

*Korkuyla çarpıyor şimdi kalpleri
Hepsini zevkle dinliyorum
Kulağımda bir ninni gibi çalan ezgi
Şarkıyı onları öldürürken dinliyorum*

*Bu öfke ve nefret ebedi
Onu tutan zincirleri kırıyorum
Tutsak edilmiş ruhları azat etmek için
Ölmüş bir yıldızın kalbini kurban ediyorum*

Tamamen tükendiğimi biliyordum ama etrafımda hareket etmeye başladıklarında bir afın ya da bir vuru kadar güçlü olmam da ben de kollarımı oynatmayı beşardım. Bir kutlama yapıyor gibi onlarca çan-ber arka arkaya seslendi. Anılarında duran bir kurban ya da öldüğüm. Bir yenilgi ya da zaferdim ama hepai bana bakıp ayyun içinde epildi.

Beni tanıyorlardı. Kim olduğumu biliyorlardı. Başlarına neler geldiğini biliyorlardı.

Suyun hafızası vardır.

Gülümsedim ve yukarıya doğru yüzüme başladım. Bir su girdabı gibi etrafımdalardı. Onlarca, yüzlerce, binlercesi...

Okyanusun altının bir mezarlık gibi olduğunu sandığım once zamana gülümsedim. Okyanusun altı başka bir yaşamdı.

Suyun üzerine çıktığımda derin bir nefes aldım. Yeniden hayata dönmüş gibi.

Ve kehaneti baştan yazdım.

Vâris geri döndüğünde, şeytan emirleri kından aldığını hatırlayacak.

Hatırlaması için arkamda duran bir orduyla Evran'ın gözlerinin içine baktım. Baktım ve gülümsedim. Bir yangının ortasına gözlerimi açsam da gülümsedim.

Herkes durdu. Arın ve Daren birbirinden uzaklaşmış, iki yerde savaşımaya devam ediyordu. Şimdiden ne kadar yorukluklarını görebiliyordum. Kaya parçalarının üzerinde alevleriyle ateş halkı bekliyordu ama yükselen onların dumanı değil ben oldum. Herkes aynı anda durdu, durdu ve saldırmayı bıraktı. Bıraktı ve dönüp bana baktı. Suyun üzerine doğru çıkarken nefes nefese kalsam da omuzlarım dikti, çenemi gökyüzüne doğru kaldırdım.

Arın hissettiği sarsıntıyla geriye döndü. Su halkı topkusu onun gibi, tıpkı benim gibi, kayaya, taş veya toprağa ihtiyacı olmadan suyun üzerinde yükseldi. Yüz yıllık uykusunda olan Alfınler ıradan bir gün bile geçmemiş gibi lordlarını önünde aynı anda diz çöktüler.

Arın'ın gözleri titredi. Yüzündeki o ilahi aydınlanma yerini bir teslimiyete bıraktı. Bunu o kadar uzun zamandır bekliyordu ki, bunu o kadar uzun zamandır istiyordu ki şimdi düşlediği ane artık sadece bir düşünce gibi gelen gerçeği karşındaydı. Okyanus onun önündeydi.

Halkı onun önündeydi. Yeniden bir savaşın içindeydi ama bu defa tek başına değildi.

Su halkından olan herkes, önünde diz çöken herkes göğsüne bağladıkları ellerini aynı anda geriye doğru açarak onu selamladı, hareketleriyle birlikte hepsinin iki yanında sudan kılıçlar parladı. Hepsi meydanı okuyarak öldürmek için krallarının ağızından çıkacak emri bekledi.

Sadık ama daima savaşmaya hazırlardı.

Su Lordu'nun tacı başının üzerine kristal su damlaları gibi parladı. Arın mümkünmüs gibi daha büyük bir güçle, hayır, su götürmez bir inançla Evran'a döndü.

Bir fırtına bulutu göğü ele geçirdi. Herkes başını yukarıya kaldırdığında ben ellerimi gelen rüzgârdan korunmak için önüme siper ettim. Dudaklarımdaki gülümseme daha da büyüdü. Şiddetli esen rüzgâr birkaç dakika sonra Sina'nın, Arın'ın yanında belirmesiyle bizim için hafif bir melteme, diğerleri için karşı konulmaz bir fırtınaya döndü.

Gözlerimi açıp daha iyi bakabildiğimde tek başına olmadığını gördüm. Gözlerim Daren'e çarptı. Bana değil o da ona bakıyordu ve gülümsüyordu.

Evran'ın şansı iyice azaldı ama kaçıların: daha çok çattı.

Sina'nın yanında Ateş Krallığı'nın muhafızı Şafak duruyordu. Nihayet döndüğü için derin bir nefes aldım. Ve onun hemen yanında da Eris konumlanmıştı. İkisinin üzerinde de krallıklarına ait üniformalar vardı. Belindeki kılıçta duran elleri iki yanlarına düşü. Bize değil sadece yerle bir etmek için emir almış halka bakıyorlardı.

Komutansız bir orduyu sadece komutanları olmadığı sürece yönetebilirsiniz demişti büyükbabam bir keresinde. Babam paralı askerlerden bahsederken. İkisinin de ne demek istediğini şimdi anlıyordum. Muhafızların varlığı savaşan askerleri durdurmuştu. Şimdi herkes onlardan çıkacak sözü bekliyordu. Evran'ın yanında olanlar tereddüde düşmemiştii, yön değiştirmişti.

Şimdi korkunun yerini büyük bir umut ışığı kavlamıştı. Şimdi her şey olması gerektiği gibiydi. Ve herkes olması gereken yere geri dönecekti.

Ama bir ışık yandı.

Pırladı ve gözlerimi aldı.

Bakışlarımı acıdan hissizleşen avucuma döndü. Taş, göğsümün üzerinde öyle bir ağırlık yaptı ki boynumdan çıkarmak zorunda kaldım. Parmaklarımla arasında şiddetle çırpınmaya ve titremeye başladım. Korku hızlı ve aniden çarpıp kalbime.

Ariana, Ayzer ve Sonay üçü aynı anda Sina'nın yanında boy gösterdiler. Taşların dördü de aynı anda aynı yerdeydi.

"Nova!" diye bağırdı Arın.

Bakışlarımız kesişti.

Elimi kaldırıp taşı gökyüzüne doğru fırlattım.

Bende olmaması gerekiyordu.

Hayır, hayır bende olmaması gerekiyordu.

Rırada olmamaları gerekiyordu.

Gökyüzünde bir patlama yaşandı.

Ariana'nın kırmızı taşı alevlerle birlikte pırladı. Onda yanan ışık Sonay'ın gri taşına düştü. Bir rüzgâr hepimizin etrafında dönüp dolandı. Onun uğultusu Ayzer'in kahverengi taşına vurdu. Okyanusun altındaki zemin bile titredi. Şiddeti boşlukta düşmeye hazırlanan havadaki mavi taşıma çarpıp. Okyanus ayaklarımla altında dönmeye başladı. Özenle nakşedilmiş bir takım yıldız gibi taşların arasında uzun ince bir ışık çizgisi belirdi. Taşlar birbirine kenetlendi.

Daren, Arın ve Sina birbirine baktı.

Göğsümde kocaman bir yırtık açıldı.

Rüzgâr kesildi, ateş söndü, toprak sustu, su duruldu. Havada benzersiz bir karanlık hepimizin üzerine kapandı. Sessizlik sağır edici bir şiddete büründü. Bekledik... bekledik... ve okyanusun ortasında

kocaman bir yarık açıldı. Su, üzerindeki Alfinler ve kayalarla ikiye ayrılmaya başladı.

Bir yanım Arın'a koştu, bir yanım Daren'e kilitli kaldı.

Diğer ikiye bölünüyor, tarafını seçmek zorundasın.

Gökyüzünde şimşekler çaktı.

Daren Arın'a doğru yürümeye başladı. Suyun üzerindeki köprüsüz her adımıyla yeniden var olsa da geride kalan her kaya parçası yok oluyordu.

"Götür onu buradan!" diye bağırdı Arın.

Daren durdu.

Arın bana baktı.

Durdum ve düşündüm. Neyden bahsettiğini anlamaya çalıştım. Gökyüzü bana onların geri geldiğini fısıldıyordu. Şeytanın inine çekilmesi gerektiğini. Doğanın bile destura kalktığını. Bulutlar bile saklanmıştı. Büyük bir heyelanın ortasında kalmıştık.

"Bir kez daha olmaz!" diye bağırdım neyden bahsettiğini anlayınca.

Arın yanıma bedenledi. İkimiz etrafına kocaman bir dalga gir-dabı ördü. Bu ikimizi de dış dünyadan koruyan sonsuz güce sahip bir kalkandı. Ama bu iyinin işareti değildi. Bir saniye içinde tam karşımdaydı. Ellerimi tuttu. "Kehaneti bil-yorsun," dedi beni sakin-leştirmek ister gibi.

Başımı iki yana salladım. Korku üzerime hücum etmişti.

"Bir kez daha olmaz!" dedim yeniden.

"İkimizi de öldürmek istiyorlar."

"Yanımda kalayım." Gözümünden yaşlar akmaya başladı. Bir kez daha olmaz. Bir kez daha...

Ellerini omuzlarıma bastırdı, bir kez gözleri titredti.

"Çok güçlüydün Nova, daha azını beklemezdim. Hep çok güçlüydün. Benden daha güçlüydün. Ve bunu biliyorlar. Bunu kullanmak isteyecekler. Lütfen git, gidersen başaramazlar."

"Bizi ayrınca başaramazlar."

"İzin vermem," diye fısıldadım. "Bize dokunmalarına izin vermem." Elimi ellerinin üzerine yasladım. Yüz yıl önce yaşadığı felaket yine onu buluyordu. Bir kez daha krallığı tehdit altındaydı. Krallığımız tehdit altındaydı. Ve şimdi hepsini ben de hissediyordum. Hepsini ben de korumak istiyordum. En çok da onu, onu bu defa her şeyden korumak istiyordum. Denemiştım. her şeyi yapmıştım ama yine en büyük zararı o alacaktı. Yine ben kaçıp giden olacaktım. Y ne geriye kalan ve yüzleşmesi gereken o olacaktı.

Yine tek başına o boğulacaktı.

"Bir krallığı yok etmek için ikimize de ihtiyaçları var. Sen burada olursan ilk önce bana saldırırlar, ölmekten korkmuyorum Nova." Dişlerini sıktı. "Bununla daha önce de yüzleştim. Ama bir kez daha her şeyi ellerimin arasından almalarını izleyemem." Buz mavisi beklşlarını görebilecekmiş gibi daha yeni uyanan halkına çevirdi.

Göğsümden bir hıçkırık kaçtı.

"Hiç zamanımız olmadı," diye fısıldadım. "Onlarla tanışmadım bile. Şimdi onları da seni de terk etmemi istiyorsun. Seni yalnız bırakamam Ann."

"Hayır," dedi. "Unuttun mu? Tek başına boğulmana izin vermeyeceğim. Şimdi git, git ve saklan. Seni bulurlarsa her şeyi kaybederiz. Seni bulurlarsa Su Krallığı'nı yok ederler."

"Gidersem seni öldürürler, sonra yine benim peşime düşerler. Birlikte kalalım!"

"Buna izin vermeyeceğim," diye fısıldadı. "Önceki savaşta seni kurtaramadım. Bu defa kurtaracağım. Kurtaracağım ve yeniden geldiğinde hak ettiğin bir krallığın vârisi olacaksın."

"Ne zaman!" diye tıladım.

"Bir gün yeniden döneceksin." Gölmsemeye çalıştı. "Her zaman yeniden döneriz."

"Ann..."

Ellerini yüzünün iki yanına koydu. "Bu senin savaşı değil," dedi. "Her etmiş bir hayıst değil. Sana saklayacaklar. Bunu anlamalısın. Beni yok etmek için bile önce sana saklayacaklar. Lütfen git, bir kez daha hayatı kaybedemem. Senin iyi olduğumu bilemem her şeyi koruyabilirim."

"Ann!" diye bağırdı birisi ama ses bana ait değildi. Ses Evran'a aitti. Ann bana bakarken gözlerinin kenarına sıkıpan yaş aldığını nefesle birlikte geri çekti. Duruşunu dikleştirdi, elimi tuttu ve beni arkasına doğru yanına çekti. Boşta olan eliyle girdabı aşağıya indirdi.

Göküzü kendi fırtınasını yaşarken Evran, Ariana'yı esir almıştı. Hepsinin ortasında. Onun boynuna dayalı bir hançerle bekliyordu. Ann'in kasıldığını elimi daha sıkı tutunca fark ettim.

"Her defasında kendini küçük düşürmenin yeni bir yolunu buluyorsun." Seni kusursuzdu ve Evran'ı rahatsız edecek kadar sakindi.

"Ann, ben ne zaman geldiğini görmemiştim. Artık kimin burada olduğunu kontrol edemiyordum ama suyun içinden bedenlediğini biliyordum."

"Ann Su Krallığı'nın sorunu olmadı," dedi. Ann Adalia ilk kez ona ters bir bakış attı. Bunun dışında başka bir problem olduğu açıktı. Adalia bu yüzden yardım istiyordu belki. Ariana'ya yardım ettiği için. Su halkının güvenini kazanmıştı. Ve durum ne olursa olsun öncelik her zaman Ann'i korumaktır. Ama Ann bir kez bu çizgiyi geçmişti.

"Senin vürisleri gözetim altında tutman gerekiyordu." Ann bunu önce Adalia'nın duyabileceği kadar kısık sesle söyledi. Adalia'nın tüm bu zaman boyunca neden ortada olmadığı anlaşılmıştı. Ann en güvendiği kişiyi onların başına koymuştu. Bu çok mantıklıydı. Bu sayede benden uzak durabilecekler ve taşlar birbirini bulmayacaktı.

"Toprak vürisine güvenmemekte haklıymışsın, tuzak kurdu."

Bakışlarım hâlâ Sina'nın yanında Sonay ile birlikte duran Ayzer'e kaydı. Gözlerini benden kaçırmadı ama kahverengileri her şeyi o anda ele verdi.

Tanrıçaların geri dönmesini istemişti.

İçimde bir şeylerin kırıldığını hissettim.

"Beni arkamdan vurdun!" dedim ona doğru. Hayatım boyunca hiç kendimi bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Gözümün önünde bir-
çok kare aynı anda gelip geçti. Onunla birlikte geçirdiğim çocuklu-
ğum, onunla büyümek, onunla gülmek, o ağlarken onu güldürmek.
O son gecede bile.

"Bu seninle ilgili değil," dedi. En azından biraz utanmış görün-
yordu. Bir faydası olacaktı gibi. Yaptığı şeyi değiştirecekti gibi.
Sadece krallıkların arasındaki dengeyi değil, tüm dünyanın dengesi-
n bozmasını gibi.

"Peşine düşecekleri kişi Nova!" diye araya girdi Daren. Tüm za-
manlar boyunca olduğundan daha öfkeli görünüyordu. Benim veya
Ann'in de ondan bir farkı yoktu. Yanılmışım. Yanılmışım ve ona
güvenerek hata yapmışım.

"Söz hakkı sadece sizde olamaz." Ayzer başını dik tutmaya ça-
lıştı. "İkiniz kafanıza göre hareket ediyordunuz. Halkınız uyanınca
daha da beter olacaktı her şey. Ben bu düzeni sağlıyorum!"

"Benim olmadığım bir düzen." Sesim arak fısıltı halinde çıkıyor-
du. Gökyüzü son şimşekğini çekti. Ayzer bir şey söylemek için du-
daklarını araladı ama hepimizi yerinden sıçlatan bir gümbürtü koptu.
Bir büyü dalgasıyla geriye doğru sıçradık. Kayalardan birinin üzeri-
ne düşüp dirseklerimin üzerinde kalktım. Her şey böyle hızlı oluyordu
ki zihnim takip etmekte güçlük çekiyordu.

Başımı sağa doğru çevirdim. Önce onu gördüm, kahverengi uzun
saçları ile birlikte okyanusun da üzerinde, havada kanatlarıyla süz-
ülen tanrıçayı. Alfinlerden daha uzun, zarif ve kudretli.

Başımı sola doğru çevirdim. Diğer uça diğeri vardı. San saçları
dalgalar halinde kalçalarına kadar uzanıyordu. İkisinin de elleri san-
ki bir küreyi tutuyormuş gibi önlerinde duruyordu. Yavaşça ellerini
çevirdiler.

"Üren!" diye bağırdı Arın. İkisi de aynı anda yanına bedenledi. Arın yeniden bir dalgayı bu defa dördüncüsün etrafına çekti.

"Bu kadar yeter!" diye bağırdı Ariana. Bakışlarını ona döndü. Evran'ın tuttuğu hançeri alıp bir an bile tereddüt etmeden Ateş Lordu'nun göğsüne sapladı. Parmakları Evran'ın göğsüne saplanmış hançerin kabzasında saniyelerce bekledi. Diyarın sihri o kabzının ucunda parladı. Kan akarken Evran'ın kızıl gözleri Armon'dan daha ertelençtiydi. Ölüm onun için beklenmedik bir şekilde gelmişti. Bu kadar kolay ölmeyi düşünmediğine emindim, o bir askerdi, en azından savaşarak öleceğini düşünüyordu. Vârisinin intihar edeceğini hiç kimse aklına getirmemişti.

"Ariana!" diye bağırdım.

Tamamen dehşete kapılmıştım. Nabzım boynumdaki damarları zorluyordu. Sina Sonay'ın önüne geçti. Ona doğru ellerini uzattı ama her şey için çok geçti.

"Ve diyar ilk cinayetini işledi." San saçlı tanrıça melodik sesiyle gülümsemi.

"Hayır!" diye kükreyerek ayaklandı Arın. Su ayaklandı ama tanrıçaların hareketiyle yeniden duruldu. O anda onların kim olduklarını anladım. Ne yapabildiklerini. Onlar hepsine aynı anda hükmedenlerdi.

Sarı saçlı tanrıça ona doğru bir ışık topu gönderdiğinde sendeleyerek yeniden yere düştü. Bir su dalgası Arın'ın avuçlarından ona doğru kaydı. Kadın havada süzülerek geriye sıçradı.

"Arana!" dedi Arın. Kızıl saçlı kız dizlerinin üzerine çöktü. Evran'ın cansız bedeninin yanına.

"Daha fazla dayanamam," dedi. "Dayanamazdım. Herkes üzerine düşeni yaptı. Benim de yapmamın zamanı gelmişti." Bir ışık patlaması daha yaşandı. Bana çevirdi bakışlarını. "Ona iyi bak," diye fısıldadı. "Onu korumak zorundasın." Alevler Ariana'nın etrafında dönmeye başladı, önce vârisini selamladı. Anne kucak gibi onu kol-

ların arasına aldı, sarıldı. Kızıl saçları ateşin içinde rengini kaybetti. Acı çekeceğini düşündüm ama gözleri nihayet rahatlamış gibi bakıyordu. Yıllarca ölüm döşeğinde olan birinin son nefesini almamıştı. Alevler tarafından şefkat görerak, tıpkı uykuya gözlerini kapatar gibi gitti ölüme. Onu küllere çeviren alevler Daren'i parlattı.

Gözlerim iri iri açıldı.

Ateş Lordu ölmüştü.

Vârisiyle birlikte.

Güçler yeniden Daren'in olmuştu.

Hem Ateş Lordu hem Toprak Lordu olmuştu.

Savaşın ne demek olduğunu hiç anlamamıştım. Hayal etmeye çalışmış, bugün içinde nefes almaya bile çalışmıştım. Şimdi gördüğüm ve hissettiğim her duygunun dilini koparmak istiyordum. Bu hırsın ve öfkenin içinde sürüklenen ruhlarımızın artık nihai sona ulaşmasını istiyordum.

Güç, iktidar, sadakat ya da bağlılık... İstediginizi söyleyebilirsiniz ama sahip olduğumuz fazla olan her şey elimizde dönen bir sılahtı. Bugün ya da yarın ama bir gün elimizde patlayacak olduğu ihtimalini göz ardı ettiğimiz.

"Ateş hükmedemeyecek kadar zayıftı." Kahverengi saçlı tanrıça ışığını Ariana'nın üzerine tuttu. Onda geriye kalanlara. Hiçbir şey kalmamıştı. Ve bu bana mûthiş bir umutsuzluk hissettirdi.

"Toprak vârisi bize olan sadakatini kanıtladı." Başının üzerine bir hale yerleştirdi. Ayzer daha büyük bir ışığın altında parladı. "Peki, ya sen hava vârisi?" diye sordu tanrıçaların ikisi de aynı anda.

"Daren," dedi Ann. "Şimdi." Seni artık o kadar kırvetli çıkarmıyordu.

Daren bir bana, bir ona baktı. Tereddide düşünmüştü. Şimdi o da bir kez daha benimle her şey arasında bir seçim yapmak zorundaydı.

"Şimdi bana daha çok ihtiyacım var," dedi Ann'a. Yutunurken ne kadar yavaş ve ne kadar çaresiz olduklarını gördüm. Bu, beni olan her şeyden daha çok sarıttı.

Anın başını iki yana salladı.

"Onu korumakta benden daha iyi olduğunu kanıtladın. Güvene-
bileceğim başka kimse yok. Bunu benden daha çok isteyebileceksin iş-
tiği sensin." Duraksadı. "Onu bir kez kurtardın, bir kez daha kurtar-
manı istiyorum. Şimdi! Daha önce yaptığın gibi, götür onu!"

Daren birkaç saniye daha ona baktı ama sonra beni kolumdan
yakaladı.

"Hayır!" diye bağırdım. "Anın, hayır!"

"Ben lorduma ve dostlarıma sadığım," dedi Sonay başını onlara
doğru meydan okurcasına kaldırarak.

"Peki ya lordun?" Bu defa Sina'ya döndüler. Son bir adım kal-
mıptı. Bana dönmeleri için Sina'nın cevabı kalmıptı. Sina'nın gözleri
bana kaydı. Bir kez başını salladı. O da aynı şeyi düşünüyordu. Gi-
nem gerektiğini.

Kaçmam gerektiğini.

"Götür onu!" diye dişlerinin arasından bir kez daha seslendi Anın.
Daren kollarını etrafına sandı.

Gözlerim son kez Anın'la çarpıştı. Onun gözlerindeki acıyı ilk
kez bu kadar açık bir şekilde görüyordum. Başka bir kaybın daha eş-
liğinde olduğunu görüyordum. Ama bu acının onu hiç yapmayacağı
kadar güçlü yapacağını da biliyordum.

Daren kendi etrafında döndü, tılsımlar ikimizi beraber ele geçirdi.

Yeniden ayaklarımın üzerine bastığımda o mağaraya dönmüştüm.
Beni ilk kez getirdiği mağaraya. İlk kez suya girmemi istediği yere.

Gök yüzü mağaranın dışında haykırdı.

"Su damlası yerine akanak, evren yeniden dengesini sağlayacak."

Sesleri mağaranın içinde bir yankıyla bizi buldu.

İkimiz de irtildik.

Gözlerimiz birbirini buldu. Nefes nefese kalmıştık. İkimiz de söy-
leyecek hiçbir şey bulamadık. Elimi tuttu. Beni de kendisiyle birlikte
mağaranın içindeki suya itti. Karanlığın kucakına doğru birlikte dör-

ışık. Su ilk önce ikimizi de reddetti ama erinde sonunda beni tanıdı. Benim karşında direnmekten vazgeçti. Ve çok geçmeden onu da tanıdı. Bana ait olan onundu. Ateşin benim ellerimde evcilleştiği gibi.

İnsan diyarında denizin ortasında açtık gözümüzü. Suyun üzerinde kalmak için kollarımı zar zor kumladırıyordum. Hava buz gibiydi. Islak saçları alınına döşmüş Daren tam karşımdaydı. Tılsımlı dalgalar, suyun ortasından çıkan kayalar ya da slevlerin gölgesi yoktu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum. Çenem titriyor ve konuşmakta zorluk çekiyordum.

"Bu diyarı bilen senain." Normal zamanda bu bir capri olurdu ama şu an ikimizin de gülecek hali yoktu. Başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. Üzerimize düşen kar tanelerine baktım.

"Yeni yılın belki de ilk karı," diye fısıldadım. Mevsim ve gökyüzü bana insan diyarındaki zaman dilimini vermişti. Buradan baktığım zaman büyükbabamın Sönmeyen Ateş dediği deniz fenerini de, artık hayal meyal hatırladığım kıyı şeridini de görebiliyordum. Geriye dönüp daha uzağa baktığımda suyun üzerinde süzülün gemileri, gökyüzünde kanat çırpın martıları...

Ve yabancılık çekiyordum.

"Kimse beni hatırlamıyor," diye mırıldandım başka bir çok dalgasının içine çekilerek. Gerçekler keskin bir darbe daha vardı. Burada artık yabancıyım.

"Sen hatırlıyorsun..." Kendime getirmek ister gibi suyun üzerinden yüzüme dokundu. "Burada birçok şey hatırlıyorsun." Okyanus kadar kararan mavi gözlerine baktım. Kanatları yoktu ama benimle birlikte bir kez daha atlıyor ve onların ulaşmasından korkmuyordu. Deli gibi titrerken tutunduğum tek şey bu oldu. Korkuyordum, tedirgindim, o kadar kırılmıştım ki tüm bedenim başka bir köpeye dağılmış gibi hissediyordum ama ayakta kalmalıydım. Geride bıraktığım lordum gibi, direnmeye devam etmeliydim. Ama beni en çok mahveden de buydu.

"Şu tarafta," diye fısıldadım deniz fenerini işaret edip. "Orada dönecek vaktimiz olur." Karların yağdığı zaman limandaki gemiler nabotkenini bitiriyor, büyükbabam da buradadır uzak kalıyordu. Kimse bizi görmeyeceği en yakın yer burasıydı.

Daren kıyıya doğru yüzerken arkasından baktım. Çok uzakta olmayan iskele görüş alanımızdaydı ama daha arkasındaki yitkilek bezelerdi benim gözümü alan. Şehrin çılgın kalabalığı. İnsanların ve arabaların sesleri. Havai fişeklerin gökyüzündeki renk cümbüşü.

Bu diyarı bilen benim, diye düşündüm.

Ama artık hatırladığıma emin değilim.

Evime dönmek istiyorum, artık buraya ait hissetmiyorum.

Hareket etmeye başladığımda Daren kayalıklara yaklaşıyordu. Burnumu çekip gözyaşlarımı yok saydım. Buz gibi suyun içinde, dalgalara rağmen yüzmeye başladım. Yıllar önce içine düştüğüm ve kollarımdan çekip alan denizin dibindeydim. Yine bu kayalıklara vurmuştu çocuk bedenim. Ne o geceyi bir kez olsun hatırlamış, ne suya bir daha girmeye cesaret edebilmişim. Şimdi suyun içinde suyla birlikte ilerliyordum. Kayalıkları döven hırçın dalgalar bana ulaşamıyordu. Hava karlı olmasına rağmen hiç rüzgâr yoktu ama dalgaların nedeninin artık ne olduğunu biliyordum. Bu suların lordu, bundan çok uzak kıyılarda bir kez daha kaybettiği krallığı, kaçan vârisi için savaşıyordu.

Kayalıklara tımanırken üşüyen bedenim değil, ruhumdu. Kendi sularından uzakta kalmış bir balık gibi çırpınıyordum. Daren elimde tutup beni yukarıya çektiğinde taşlık iskelede duraksayıp bir kez daha etrafıma baktım. Gemiler ilerliyor, ağaçlar üzerine dökülen karları altında kalıyordu. Biraz önce bir büyü gediğinden dışarıya taşmıştım ama geride kalan yıkımdan bir haberdim. Tüm hücrelerim ayaklanıp o gedige geri dönmemi bağlıyordu.

"İçeriye girelim," diye seslendi Daren. "Büyü burada bizi korumayacak."

Yavaş yavaş ona döndüm.

"Büyü onları koruyacak mı?" diye fısıldadım. Onlar bu diyarda değil

"Gel hadi," derken sesi güçsüz çıkmıştı. Yolu oondan daha iyi biliyordum bu yüzden bir kez daha ikiletmeden önden yürütmeye başladım. Deniz fenerinin kilitli kapısını bir taşla kırarak açmak zorunda kaldık. Büyükbabam bunu görünce sinirlenecek ve uzun uzun söylenecekti. Onun kafamın içindeki hayali görüntüsü yüzümde gülmesine neden oldu ama gülümseme hızlı bir şekilde gözyaşları ile taçlandı. İçeriye girip yankı yapan bakıcı konutuna doğru yürüdüm. Burası çok eski bir mimariye sahip, T formu bir deniz feneriydi. En üst katında denizcilere rehberlik etmesi için kullanılan ışık kulesi ve alt katta da bekçiler için bir bakıcı konutu bulunuyordu. Yapının tamamında oldukça eski ama şimdi bir daha benzerine rastlanmayacak güçlü taşlar kullanılmıştı. İçerisi soğuktu, denizden çıktığımız için ikiniz de titriyorduk.

"Biraz ateş yakabilir misin?" diye sordum pencereden eğilmiş etrafı kolaçan eden Daren'e.

"O kadarını yapabiliriz." Kendini iterek doğruldu. Pencereleri kontrol ettikten sonra şöminenin içine kenarda duran odunları rastgele attım. Duvarı asılı olan eski model kandili yakmaya çalışırken birkaç tane kibriti boşa harcamıştım. Büyükbabam burada her şeyin ilk halinde kalması için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ona zamanında elektrikli lamba alması için baskı kurduğum günleri düşündükçe şimdi Daren'in biraz sihirle şömineyi yakması komik geliyordu. Ateş odayı aydınlatınca içeriye görmek için fırsatım oldu. Çocukken burada epey vakit geçiriyordum ama denize düştüğüm o günden sonra hiç gelmemiştim. Bekçi konutunda sadece iki kişinin sığabileceği eski bir koltuk, küçük bir masa ve sandalye ile çelik bir dolap vardı. Dolabı biraz kurcalayınca içinden büyükbabama ait bir gömlek, kazak ve pantolon bulabilmişim. Gömlekle pantolonu

Daren'e fırlattım. Üzerindeki ıslak kıyafetleri çıkarırken şoka uğramış gibiydim. Üzerime oldukça bol gelen bir pijamayı giyip kazağı boynumdan geçirdim. Ona döndüğümde çoktan giyinmiş sessizce önümde yanan cıvı ateşi seyrediyordu. Bu boyuta ait olmadığımdaki kıyafetlerin eğretiliğinden değil, durumundan anlıyordum. O beklemek için yaratılanlardandı ama benimle bir deniz fenerinde kısıp kalmıştı.

"Burayı hep devasa bir yusuftuk kuşuna benzetirdim." Ateşin karpasına kadar yürüyüp hemen yanında durdum. Isınması için ya da sadece bir şey yapmak için ellerimi alevlere doğru uzattım.

Sessizce gülümsedi. Omzumun üzerinden hafifçe dönüp içtenlikle ona baktım. Şimdi kolnağa oturmuş beni seyrediyordu. Her zaman beni seyrediyordu.

"Yüzünü böyle görmeyi seviyorum," dedim aniden. "Gülümsememi seviyorum." Ateş Lordu olmasaydın da o gülümsemeyle içimi ısıtacak yapardın. Ateş Lordu olmasaydın da fedakârlıklarınla beni yakardın.

Şaşırmış olacak hafifçe kaşlarını kaldırdı. Daha çok gülümsedim.

"Benden güzel bir söz duymak için çok uzun zaman beklemiş olmalısın," diye iç çektim. "Üzgünüm, ben bütün diyara geç kalmışım. İkiniz de beni kurtarmak için her şeyinizi vermişsiniz ama bu bile yetmemiş."

"Gel buraya." Kollarını iki yana açıp göğsünü işaret etti. Bir an bu deniz feneri kadar çekici bir yer haline geldi orası. Kaybolduğum denizde bana yön gösterecek bir ışık kaynağı gibi. Ondaki ışığını çalmamış olsaydım belki koşardım o kollara. Ama ben yanına gittim, kolnağa oturup başımı iki yana salladım. Ellerimi hafifçe dizlerime vurup başını koymasını işaret ettim. Yine aynı şaşkınlık alevlerin yandıysa yüründen gelip geçti ama bir saniye daha beklemeden eğilip dizlerime uzandı.

"Yüz yıl boyunca korudun beni," diye mınıldandım. Bir yandan şöinedeki alevlerin gölgesini seyrediyor bir yandan da nemli saçlarının arasında usul usul parmaklarımı gezdiriyordum. "Artık durabilirsin, hâlâ yanıyorsun biliyorum ama artık o alevlerin arasında yalnız değilsin." Eğilip yumuşak bir şekilde dudaklarımı alına bastırdım. "Benim de seni korumama izin vermelisin."

Gözlerini sıkı sıkı birbirine hastırdı. Yüz yıl sonra ilk kez uykuya dalmak ister gibi, yüz yıl sonra ilk kez nefes alıyormuş gibi. Kollarının arasındaki omuzları o ağırlığı ilk kez bir saniyelğine olsun yere bırakmamıştı ama yükünü tutmama izin vermişti. Elime uzayıp parmaklarımı sıkı sıkı avucunun içinde sıkı, alıp dudaklarına götürdü.

"Sen böyle konuşursan ben buraya geldiğimiz için tanrıçalara şükretmeye başlarım," diye takıldı.

Gözlerim bir süredir olduğu gibi alevleri seyrediyordu. Bu deniz fenerinin ışığıyla nasıl o sulara yön verer olduğunu düşünüyordum. Belki de ihtiyacımız olan buydu. İhtiyacı olan buydu.

"Tanrıçalar..." diye mınıldandım gözlerimi alevlerden ayırmı-
cım. "Yine başıma bela oldular." Artık o mağaradaki çılgınlığın ne-
denini hatırlıyordum, o karanlığın boğumunu, orada üzerime kapa-
nan kanatları, orada nasıl terk edildiğimi ama aslında herkesin ne
kadar çok şeyden vazgeçtiğini.

"Ann onlarla baş edebilir."

Beni teselli etme çabasını takdir ediyordum.

"Bundan emin misin?" diye sordum. Öylesine sorulmuş bir so-
ruydu. Ann'in onlarla baş edebileceğini ben de biliyordum ama bu
yeterli olmayacaktı, başka bir savaş her zaman kapımızda olacaktı.
Ben belki yüz yıl daha diyardan uzakta olacaktım. Ve beni ikinci kez
kendi evimden atmalarına izin vermiş olacaktım. Krallığımı bir kez
daha yalnız bırakmış olacaktım. Ve kafamın içindeki sızı bulandı-
ran asıl şey de buydu. Kafamdaki deliliği tetikleyen şey.

"Onlarla Ann'ı baş edemeyiz başka kim edebilir bilmiyorum." Sesli düşünüyordu ama benim de gelmek istediğim nokta orasıydı.

"Düşünüyorum da..." diye mırıldandım hâlâ aheste aheste kuzguni saçlarıyla oynarken. "Aslında olan her şey dağınıklık. Tıptı bu oyun gibi. Her yerden birileri çıktı ve tüm düzeni mahvetti. Kurmaya çalıştığımız düzeni de öyle. Tanrıçalar döndü ve ayağıma dolandılar, orsa ben çok yaklaşmıştım." Tüm diyarı istediğimiz noktaya getirmeye çok yaklaşmıştım. En yakın dostum benden her şeyi almamış olsaydı eğer. Kendi başına iş yapamamış olsaydı eğer. Bana biraz güvenseydi eğer.

"Ayrar sadece doğru olduğuna inandığı şeyi yaptı." Artık vîrisi olduğu içim mi yoksa bunu gerçekten içtenlikle mi söylüyordu emin değildim ama aslında haksız sayılmazdı.

"Ben de öyle düşünüyorum." Ağır ağır başımı salladım, şömine-deki alevler hareketlendi. "Yaptığı şeyin çok zekice olduğunu düşünüyorum. O toprak vîrisi olarak kenarda kalmıştı, krallığı sendele-mişti, karşısında bizler vardık, çok güçlü olanlar... Ama çok iyi bir hanle yaptı ve dengeleri tamamen değiştirdi."

"Toprak Krallığı hakkında her şeyi söyleyebiliriz ama zekâlarını hafife almak aptallık olur."

"Öyle," dedim. "Amon ve Evran'dan kurtulan biz olduk. Tanrı-çaların uğraşacak hiçbir şeyi kalmadı, bu yüzden Su Krallığı'nı iste-dikleri şekle sokmak için saldıracaklar. Ben ellerinde olursam Ann'a saldırmakta bir sakınca görmeyecekler."

"Ann'a ya da sana zarar vermelerine izin vermeyeceğiz Nova. Tanrıçalar vîrislerin izini süremez, lordlar tanrıçaları bağlıdır ama vîrisler diyarın özünü taşır. Ben doğmadan Evran'a hiçbir şey yapamadıkları gibi, sen olmadan Ann'a da bir şey yapamazlar."

"Ben olmadığım sürece."

"Bir yolunu bulacağız."

"Ama atladığın bir şey var." Çenesinden tutup bana bakacağı şekilde nazıkçe başını çevirdim. "Ve sen tanıdığım en zeki ve tehlikeli ihlâsin. Atladığın değil, bana söylemediğin bir şey var. Bu da durumunu açıklıyor."

"Anlamadım."

"Ben bile o kadar aptal değilim Daren," diye uyardım gülmeyeerek. "Geldiğimizden beri sessiz ve düşüncelisin. Apaçık gerisin. Çünkü söylediğin gibi tanrıçalar vârislerin izini sürmez ama lordları avlamaları işten bile değil. Seni takip ederek beni bulabilirler."

Gözlerinden alevler ve heyecanlar akıp gitti.

"Bir yolunu bulacağım."

"Tek bir yolu olduğunu ikimiz de biliyoruz. Tarih benim için bir kez tekerrür etti, bir kez daha evimden, kendi halkımdan hem de kavuştuğumuz gün kovuldum. İkinci kez tekerrür etmeyecek, beni sadeden ayırmalarına izin vermeyeceğim!"

Kanepeden hızlıca doğruldu, bana bakabileceği şekilde oturup kelimeleri toparlamak için birkaç saniye nefes aldı.

"Diyara geri döneceğim," diye lafa başladığında tek kaşımı alayla kaldırdım. Bu boyutta bile Daren, Daren'di. Onun planları, onun oyunları, onun zaten düşündükleri... "Arın ve ben ne yapacağımızı düşündürken burada güvende olacaksın."

"Bunu yarın sabah tek başıma uyandığımda mı öğrenecektim?"

"Nova..."

"Tamam," dedim yerimden kalkıp sakın olmaya çalışarak. "Sana kızmıyorum, kızmayacağım. Beni güvende tutmak istediğinin farkındayım ama ben artık küçük bir bebek değilim. Beni korumanıza gerek yok. Sizin güvenliğiniz ne olacak? Tanrıçalar ilkinizin de benim için önemini biliyor. Aklım zaten Arın'da kaldı, bir de seni kaybedemem. Seni kaybedemem Daren, bir kez daha değil."

"Bakışlarını sevmedim." O da ayağa kalkıp karşıma dikildi. "Aklından neler geçiyor senin?"

Yutkunup kendimden emin bir duruş sergilemeye çalıştım.

"Diyarı geri dönmeliyiz Daren." Dudaklarımı ısıtıp gözlerindeki karşı çıkmayı ekarte etmek için daha hızlı konuştum. "Ayzer'in planı çok zekiceydi ve ben de aynı şeyi yapmak istiyorum. Ortalık karıştırmak, onların başına bela olmak istiyorum." Pencereye vurmuş kar taneleri yerini yağmur damlalarına bıraktı. "Arın değilse kim onlarla uğraşabilir, bunu biliyorum. Sen de biliyorsun ve yapacağımız şey tam olarak bu."

"Sen ne ima ediyorsun?"

"Lilith'i uyandıralım," dedim tek seferde. "Cehennem kraliçesini geri çağıralım, bırakalım ortalığı ateşe versin. Bu defa yanan da, boğulan da biz olmayacağız. Bu defa oyunbozan olacağız."

Uzun uzun gözlerimin içine baktı. Alevler ve sular ikimizin bakışmasında çarpıştı. Şeytan olan oydu ama bu defa cehenneme çağırma ben oldum.

"Bu delice," diye mırıldandı. "Ama aynı zamanda dâhice."

Rahatlayarak gülümsedim. Benim dinlediğim efsanelerde Lilith, Âdem ile birlikte olmak istemediği için cennet bahçesinden kaçmıştı. Tanrı ona geri dönmeyi emrettiğinde reddedip şeytanın tarafına geçmişti. Ama ben onun için bir Âdem olan Toprak Lordu'nu ortadan kaldırmıştım. Şimdi o bahçenin kapılarını ona açmak ve bir normal insan olmak istiyordum.

Bu defa karşısında tanrıçalar olacaktı ama Tanrı onun tarafındaydı.